

உதயண கதா பீடம்

அல்லது

பெருங்கதை

புவியில் வெளிப்போந்த வரலாறு

இதனை

வடமொழியிலிருந்து

தமிழில்

குறிப்புரையுடன் மொழிபெயர்த்தது

புரீ. அ. திருமவலக்கொழுந்து

ஆங்கில ஆசிரியன்

எட்டயபுரம் சமஸ்தானம்

Copy-right Reserved]

[Price Re. 1

This book is Dedicated
to the Memory of
My Divine Daughter
Muttu Parvati

The very incarnation of Grace and Truth
Who entered into my very being and ennobled it.

Lives of great men oft remind us
We can make our lives sublime
And departing leave behind us
Foot-prints on the sands of time.

உ

சிவமயம்

குழந்தைகட் கறிவிப்பு

விநாயகர் வணக்கம்

ஓமெனப் பெயரிய வொருமுத லுருவனை
தேவெனப் படுவரிற் றலைநின்ற தனியனை
கோவென மனத்தினுட் குடிக்கொண்ட கொம்பனை
காவெனக் கடிமலர் கைகளாற் றூற்றுதும்.

தமிழறியும் நாவுடைய எனதருங் குழந்தைகாள் ! உங்களது
கேடும்த்தின்பொருட்டே, இஃதெழுதப்பட்டது, எழுதவும் படுகின்
றது. சிறிது கவனத்தோடிதனைப் படிக்கத் தொடங்கி, நூலைப் பற்
றிக்கொள்வீராயின், மிக்க நன்மை யுங்கட்கு விளையாநிற்கும். “ சிக்
கெனப் பிடிக்கும் திறமுடையாரே ” எதனையும் வென்றிகொள்ள
வல்லவர்.

இளைஞராகிய உங்களது நெஞ்சத்தில், ஞானமாகிய மெய்ப்
பொருளை எளிதே பதித்தற்குத் தக்கவாயில் கதையேயாம். காலப்
போக்குக் காலப்போக்காய், அறிவிற் கழுதூட்டி, நல்வழிப் படுத்தற்
கியன்ற நெறி கதையையன்றி வேறென்றும்? அறிவு முதிராது பா
மராயிருந்த வோர் அரையன் மக்களைச் சோமசன்மா வெனும் அந்த
னைப் பஞ்சதந்திரக் கதைகூறி நல்லறிவு கொளுத்தினானன்றே !

இந்தாற்கண் அருள் வடிவனை வரருசி சரிதமும், சத்தியத்தைப்
பெரும்பேறுகக் கொண்ட குணுட்டியன் சரிதமும், கற்பாசியாகிய
உபகோசை சரிதமும், நீங்கள் கவனத்துடன் வாசித்து நன்மை பெறு
தற்கியன்றன. இம்மூவரும் சிவலோக வாழ்வை ஊழ்வலியா லிழ
ந்து, பின்னர் சாபம் விடுபட்டுத் திரும்பவும் அதனைக் கிட்டினர். இவ

குழந்தைகட் கறிவிப்பு

ருள், குண்டடியனே பெருங் கதையாகிய உதயணன் சரிதத்தை உகத்திற் பரவவிட்டவன். இவையேயன்றிக் குமரனது* அருள் பெற், சர்வவர்மன் சரிதமும் வீரரிற் றிலைகின்ற சாதவாகனன் சரிதமும் மக்திற்குப் பேருறுதி பயப்பன.

குண்டடியன் சுப்ரதிஷ்டா நகரப்பிரவேசஞ் செய்த வர்ணை மனப்பாடஞ் செய்தற் கமைந்தது.

இந்தூலில் ஆங்காங்கு வந்துள சில உறுதி வாக்கியங்களை யிவ் தொகுத்து மொழிவாம் :

எவனே தனத்தையும் இரகசியத்தையும் தனது மனைவிக் ; மறைத்திருக்கவல்லன் !

பெண்பாலருள் எவளே இரகசியத்தை வெளி விடாதாள் !

முக்திக்கு வித்தாகிய பிரணவம்.

இவன் எதனையேனும் ஒரேதரங் கேட்க நேரினும் அதனை முடிமையும் மனக்கண் பதியவாங்கி வைத்துக்கொண்டு பின்னர் வேண்டியக்கால் அதனை யவ்வாறே வெளித்தரவல்லவன்.

கூணநேரத்தில் ஒன்றுமற்றுப்போகும் பெற்றியதான சரீ த் திடத்தும், சாரமற்ற சம்சார சாகரத்தும், அறிஞன் எவன்தான் குர டித்தனமாய் முழுருவன் !

ஐவரால் ஆகாததொன்றுமில்லை.

ஐவர் எற்றிற்கு? இருவர் ஏகச்சித்தமாக வொன்றுகூடி நிற்ப் ற அசாத்தியமான தொன்றுமில்லது.

பேதாய் ! அழகெனவோர் பொருள் வேறுளதோ? எதனை ம ற மிகக் காமிக்கின்றதோ, அதுவே அம்மனத்திற்கு யாவற்றினுஞ் சிற த அழகிய பொருளாம்.

மறைவாயிருக்கும் இரகசியத்தை அறிஞர் முத்திறத்தா லு ர வல்லர் ; அவை குறி, ஊகம், அருள் ஆகியமூன்றும்.

*சிவகுமாரனாகிய சுப்ரமணியக்கடவுளது.

குழந்தைகட் கறிவிப்பு

ஈசனது மாயப்பிரபாவத்திற் சிக்குண்டு சத்தை* நோக்காது வீணே யேன் தவிக்கின்றீர்? ஞானக்கண் கொண்டு நோக்கின் துக்கமெங்கணுளது! எல்லா மாயமன்றோ? பிறர் மனந் தடுமாறின், அவர்க் குறுதிகாட்டி நல்வழிப்படுத்த வல்லபேரறிஞராகிய நீர், அவ்வுறுதியை நோக்காது அலமருவது இலம்பூதே!

பணத்தைக்கொண்டு பணத்தை விருத்தியாக்குவதில் என்ன வியப்பு! நானே மூலதனமின்றியே தனவந்தனானேன்.

கல்வியாகிய கண்ணில்லாணை அலங்கரித்தல் கட்டையைப் புனைவது போலாம்.

அரசர்களோ சுகஜீவிகள்.

தேவர்கள் தமக்கு விநோதார்த்தமாக மனுஷரிடம் ஜாலஞ் செய்வதுண்டு.

பண்டைப் பிறவியில் ஒருவற்கோராற்றற் கிட்டியும் எட்டாது தடைப்பட்டு நின்ற சித்திகள் இப்பிறவியில் எளிதே கைகூட யாது தடையுளது!

எவன்தான், தானறிஞனு யிருப்பவும் மற்றோர் அறிஞனல் அவ் மதிக்கப்படின் அதனை எளிதே சகித்திருக்க வல்லன்!

பெருங்கதையின் வரலாறுகிய இந்நூலைப்பயிலின் அநேக நன்மைகள் விளையும். அவற்றுட் சிலவற்றைக் கூறுதும்,—

மந்தபுத்தி காரணமாகக் கல்வியி லூக்கம் பிறவாதுருப்பின், அவ் விடையூறு சாதவாகனபூபதி சரிதத்தால் நிவர்த்தியாகிக் கல்வியேறும்; பாணினி முனிவர் சரிதமும் அத்தகைய வுண்மையை வலியுறுத்தும்.

தெய்வானுகூலத்தைப் பெறின் நினைத்த வெதனையும் உள்ளவா சாதிக்கலாம். முன்னவனே முன்னின்றால் முடியாத தொன்றுண்டோ! இவ்வுண்மையைக் குமாரக் கடவுளது அநுக்கிரகத்தைப் பெற்றுத் தனது பிரதிக்கிணையை முட்டின்றி முடித்த சர்வவர்மன் சரிதத்தால் விளங்கக் காணலாம்.

* அழிவிலா முதலை.

குழந்தைகட் கறிவிப்பு

பேரறிஞரை யாராயாது குற்றங் கூறுவது பெருந் தவறென்பது வரூசியது சரித்தத்தால் விளங்கும். பேரறிஞர் தமது நண்பர்கள் இடையூறு விளக்கக் கருதினும், அதனைப் பேதமை யெனக் கண்டு தாம் அருளைவிட்டு நீங்காராய் அவர்கட்கு நன்மையையே நாடி நிற்ப ரென்பதுவும் வரூசி சரித்தத்தால் விளங்கும்.

சத்தியத்தின் வாயிலாக வோர் உறுதியைக் கைக்கொள்ளின், அதனை யுயிர் நீங்கும்வரையும் காப்பாற்ற வேண்டியது அத்தியாவசிய மென்பதைக் குணாட்டியன் சரிதம் விளக்கும்.

சினேக வஞ்சகம் மிகக் கொடியதென்பது, கரடியால் அரசிளங் குமரனுக்கு நேர்ந்த பைத்தியத்தால் நன்குணரப்படும்.

மற்றுமிந்நூல் விளைக்கவல்ல பெருநன்மை யாதெனின், சிரத்தை யோடிதனை வாசிப்பவர்கள், சிவபெருமானுளால், பூர்வஜன்ம வுணர்ச்சியையும் தமக்கு முதல்முதல் பிறவிநேர்ந்த விரகசியத்தையும் உணர்ந்து, காலமாயையைத் தாண்டிச் சென்று, தமதழியா நிலையை யடைவரென்பதாம்.

மற்றொன்று கூறி முடிப்பல். நெருப்பைப் பெறக் கருதிக் கட்டையைக் கடைவோன், அஃது வெளிப்படுங்காறும் கடைதலை விடாதது போல் அருளுள்ளவா வுதயமாகும்வரை யிந்நூலைக் கையிடைது பயிலக்கடவீர்.

குழந்தைகாள் ! உங்கட்குப் பெரிதும் கேடும்முண்டாகுக. சுபம், சுபம், சுபம்.

ஓம் திருச்சிற்றம்பலம்

தறிப்பு—தூன்முதத்தை நூல்தொடங்கு முன்வாசிக்க வெண்ணங் கொள்வோர், தமது ஆசிரியரைத் துணைக்கொண்டு வாசித்துப் பொருள் காண்க. அல்லையேல் நூலை ஓர்தர முடித்தபின் அதனை வாசிக்கக்கடவர்.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

நூன்முகம்

ஆதியிற் றமிழ்தூல் அகத்தியர்க் குணர்த்திய
மாதொரு பாகனை வழத்துதம்
போதமெய்ஞ் ஞானம் நலம்பெறற் பொருட்டே

மாந்தர்க்குப் பேருறுதி பயப்பனவாகிய பாரத ராமாயணங்களும்
புராணங்களுமோர் வழிநிற்ப, பெருங்கதை (பிரஹ்மக்கதா) யெனும் ஓர்
ஒப்பரிய நிதியையும் அறிஞர் தமது ஞாபக சக்தியி லமைத்தல் சாலவும்
அழகாகும். பெருங்கதையின் பெருமையை இவண் விரித்துக் கூற வந்
திலம்; ஓர் சிறிதே கூறி நூலைத் தொடங்குதம்.

சிவானுபூதிச்செல்வமும் மதிநுட்பமும் வாய்ந்த அப்பைய தீக்ஷத
ரென்னும் மகான், தாமியற்றிய அலங்கார சாத்திரமாகிய குவலயா
னந்தத்தில், தமக்கெட்டியவோர் பழைய சுலோகத்தை ஓர் அலங்காரத்
திற்குதாரணமாக வெடுத்துக் கூறியுளார். அஃது வருமாறு,—

‘தமியேன், ஒன்றாய்ப் பின்னிக்கிடந்த ஒலித்தொகுதியைச் சிக்
கெடுத்து நான்கு கூறாகப் பிரித்தவனு மல்லேன்; புற்றிலிருந்து
பிறவியுற்றவனு மல்லேன்; அச்சதனது உந்தித்தாமரையினின்று
வெளிப்போந்தவனு மல்லேன்; மிக்குயர்ந்த உறுதி பயப்பதாகிய மகா
பாவதியத்தை மொழிந்தவனுமல்லேன்; வீம்மீதப் பொருள்கள் நீரீம்
பீரீய் பெருங் கதையைச் செய்தவனுமல்லேன்; இந்திரனுக்கு ஆசிரிய
னாக விருந்தவனுமல்லேன். (எனது சக்தி யிவ்வாறாக மிகச்சிறுமை
யுற்றிருப்ப) அரசே, நினைது குணத்தை வாக்கால் விளக்கஞ்செய்தற்
கென்னுலியலுமோ !!!’

நான்முகம்

இதனால், தெய்வீகமான வாக்கைக் கண்டு அதனையாண்ட பெரியோர் வியாசன், வான்மீகி, விரிஞ்சன், பதஞ்சலி, குணாட்டியன், வியாழப்புத்தேள் என்பவரென்பது குறிப்பாலுணர்த்தப்பட்டது. பெருங்கதையை உலகத்திற்குக் காட்டவாயிலாயிருந்த குணாட்டியன் எவர்களோடொட்டி யெண்ணப்படுகின்றா நென்பதனை யுய்த்துணர்க.

பெருங்கதையது சிறப்பு காளிதாச மகா கவியால் மேகதூதனென்ற வோர் காவியத்திலும் குறிக்கப்பட்டுளது,—

‘உதயணன் கதையில் வல்லவரான கிழவர்கள் வாசஞ்செய்யும் பல கிராமங்கள் நிறைந்த அவந்திதேசத்தை யடைந்து அப்பாற் செல்து’

ஆகவே உதயணன் கதையாகிய பிரஹத்கதை மற்றைப் புராண விதிகாசாதிகளைப்போல் எளிதே எவர்க்கும் கிட்டுவதன்றெனவும், இரகசியப் பொருட்கண் அவாவற்றார் சிலராலேயே உணர்தரக் கிடந்ததெனவும் ஊகிக்கப்படுகின்றது

உலகத்திலாங்காங்குக் கூறப்படும் பற்பல கதைகளனைத்திற்கும் உற்பத்தி பீஜமாயிருப்பதூஉம் பெருங்கதையேயாம்.

பெருங்கதையைக் கூறப்புகுமுன் அஃது மண்ணுலகில் வெளிப்பட்ட வரலாற்றைக் கூறவேண்டிய தின்றியமையாதாதலின், சாதவாகனபூதியா வியற்றப்பட்ட விக்கதாபீடத்தை யிவண் தமிழ்க்கண் மொழிகின்றாம்.

இக்கதை சிவபெருமானது மனத்துட் கிடந்து பின்னர் அம்பிகைக்கெட்டி முடிவில் மண்ணுலகில் குணாட்டியனால் வெளியாக்கப்பட்டது. குணாட்டியன் இக்கதையை பைசாச பாவையில் ஓர் லக்ஷம் செய்யுளாக விசைத்தான். அப்புலவர் பெருமான் இவ்வரும் பெருங்கதையைத் தேவபாவையாகிய சம்ஸ்கிருதத்திலேனும் அல்லது பிராகிரத்திலேனும் மொழியாது பைசாச பாவைக்கண் மொழிந்த இரகசியத்தை விக்கதாபீடம் விளக்கும்.

பெருங்கதை தமிழ்க்கண்ணும் அற்புத வகவற்பா ரூபமாக இசை

நூன்முகம்

நுணுக்கமறிந்த ஓர் பேரறிஞரால் யாக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழுக்கு ஆணிப்பொன்போன்ற ஐம்பெருங் காவியங்களிலொன்றாகிய சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரைகண்ட அடியார்க்கு நல்லார், பெருங்கதைக்கண்ணிருந்து அநேக வுதாரணங்களைத் தமதுரைக்கண் பொழிந்துளார். பெருங்கதை சில எட்டுப்பிரதிகளில் சிலர்க்குக் கிட்டியிருக்கின்றது. ஆயினும் உதயணன் கதை முழுமையும் தமிழ்ப்பா வாக்கப்பட்டதோ வென்பது ஐயத்திற்கிடமாக நிற்கின்றது. இதுவன்றியும் உதயண குமார காவியமென மற்றொரு செய்யுள் ரூபமானவோர் தமிழ் நூலும் உளதெனக் கூறுவர். நிற்க.

சோமதேவ பட்டரென்பவர் பெருங்கதையைப் பைசாச பாஷையில் னின்று சாரமும் உட்கதைகளும் விடாது வடமொழியில் முப்பத்தை யாயிரங் கிரந்தமாக விசைத்தார். இத்தமிழ்நூல் அதனது சாரமாகும். அஃது (சோமதேவ பட்டரியற்றிய கதாசரித் சாகரம்*) பின்வரும் பதினெட்டு இலம்பகங்களை யுடைத்து:—

- 1-வது : கதாபீட விலம்பகம்
- 2-வது : கதாமுக விலம்பகம்
- 3-வது : இலாவாணக விலம்பகம்
- 4-வது : நரவாகன தத்தஜனன விலம்பகம்
- 5-வது : சதுர்த்தாரிகா விலம்பகம்
- 6-வது : மதனமஞ்சுகா விலம்பகம்
- 7-வது : இரத்தினப்பிரபா விலம்பகம்
- 8-வது : சூரியப்பிரபா விலம்பகம்
- 9-வது : அலங்காரவதியிலம்பகம்
- 10-வது : சத்தியஸோ விலம்பகம்
- 11-வது : வேலாவிலம்பகம்
- 12-வது : சசாங்கவதி யிலம்பகம்

* கதைகளாகிய நதிகளெல்லாம் போய்விழும் சமுத்திரம்.

நூனமுகம்

- 13-வது : மதிராவதி யிலம்பகம்
14-வது : பஞ்சவிலம்பகம்
15-வது : மகாபிஷேக விலம்பகம்
16-வது : சுரதமஞ்சரி யிலம்பகம்
17-வது : பத்மாவதி யிலம்பகம்
18-வது : விஷமசீல விலம்பகம்

இக்கதைகள் மிகத் தெய்வீகமுடையன வாதலின் சிரத்தையோடு பயில்வார்க்குத் தமது பூர்வ அழியாநிலையை விளக்கிப் பிறப்பறுத்து நற்கதி பயத்தற்குச் சாதனமாமென்பது நிண்ணம், நிண்ணம், நிண்ணம். இக்கதாபீடத்தைத் தமிழுவதற்குக் காட்டப் புகுந்ததற் கிஃதோர் காரணமாகும்.

ஓம் சாந்தி சாந்தி சாந்தி

திருச்சிற்றம்பலம்

இந்நூற் சிறப்பை மற்றுஞ் சிறிது சுட்டுதும்

பெருங்கதை வெளிப்போந்த வரலாறுகிய இக்கதாபீடத்தைச் சிரத்தையோடு வாசிப்பவருள் எவரே மண்ணுலக வாழ்க்கையைத் திரணமெனக் கருதி வரஞ்செய்யும் வியாடியையும் பின்பற்றி அருள்வழி நிற்கக் கூசுவர்?

எவரே சாதவாகன பூபதி யெய்திய பாண்டித்தியத்தைக் கண்டு வித்யா நிதியைத் தாமும் கைப்பற்ற டுக்கங்கொள்ளமாட்டாதார்?

எவரே குண்டடிபன் சரிதத்தை யுணர்ந்தபின் சத்தியமெனும் பொருளைத் தம்முயிரினும் மேம்பாடுடையதென வதனை யோம்பா தொழிவர்?

சர்வவர்மனது சரிதத்தை யுணர்ந்தபின் எவரே நல்வழிப்பட்ட தமது பிரதிக்கையைக் கைசேரவிடுவர்?

நூன் முகம்

எவரே சர்வவர்மனது திவ்விய சரிதத்தை யுணர்ந்தபின், கந்தழி * யளிக்கும் கடவுளாகிய சிவகுமாரனிடம் மெய்ப்பக்தியைக் கொள்ளத் தவறுவர் !

இக்கதையைச் சிரத்தையோடு பயிலும் எம்மாதுதான் தெய்வீகமாகிய தனது கற்பை இடையூறுக்கஞ்சிப் போற்றாது பின்வாங்குவன் !

இக்கதையை வினையத்தோடு பயிலும் எம்மாதுதான் தனது கணவற்குத் தக்க சமயத்தில் ஊக்கத்தை யூட்டி சத்தியத்தைக் கைசேரவிடாது காக்கமாட்டாள் !

வருஷரது சரிதத்தையுணர்ந்தபின் எம்மாதுதான் தனது கணவனை வித்யாபிதிக்கு அருகனாக்கத் தவறுவன் !

பாணினி சரிதத்தையும் வருஷரது சரிதத்தையு முணர்ந்தபின், எவன்தான் தனது மந்தபுத்தியைத் தொலைத்து எவர்க்கும் பெரும்பற்றுக் கோடான பேரறிவை நாடத் தாழ்ப்பன் !

அன்றியு மிந்தூலால், அறிஞர், பிறர் தீங்கு நினைப்பினும் அவர்பால் தாம் அருளையே வகிக்கவேண்டு மென்பதனையும், சுயநலங்கருதி சிநேக வஞ்சகத்தை யோர்போழ்தும் நாடக்கூடாதென்பதனையும், உள்ளவா மானம்பூண்டு தெய்வகடாக்ஷத்தை நாடுவோன் அதனைப் பெற்றுச் சகல சித்திகளையு மெளிதே யடையக்கூடுமென்பதனையுந் தெரிந்துகொள்வர்.

மற்றுமிந்தூலால் உணர்தரக்கிடந்த விஷயங்கள் யாவையெனின்,—

க. முக்திமுதலாகிய பாஞ்சடர் மகாவிரதம் பூண்ட விரகசிய மின்னதென்பதும் :

* ஒருதானாகி நிற்கும் மோக்ஷநிலை ; காலங் கடந்து எவற்றையும் தாங்கி நிற்கும் பாமத்தானம்.

நூன்முகம்

உ. அம்பிகையினருளை நாடுவோர் அதனை எளிதே பெறுதற்கியைந்த தலம் வந்தியவாவினி யென்பதும் :

க. பாடலிபுத்ர மெனும் நகரம் தெய்வீகசக்தியால் நிர்மாணஞ் செய்யப்பட்டதென்பதும் :

ச. உலகவாழ்க்கையைப் பெரிதாகக் கருதுவான் அற்பரையும் தன்பாற் பகைகொள்ள விடங்கொடாதிருக்க வேண்டுமென்பதும் :

ரு. அருள்வழி நிற்போனை பகைவரும் பணிந்துபோற்றி யவனதுகிருபைக்குப் பாத்திரமாகக் கருதுவரென்பதும் :

சு. ஆழந்தாராயாது அரசனொருவரையும் தண்டிக்கக்கூடா தென்பதும் :

எ. சிவபரஞ்சுடரது அருளைப்பெற்றவர் இம்மண்ணுலக வின் பங்களை முட்டினித் துய்த்துப் பின்னரழியா நிலையை வகிக்கக்கூடுமென்பதும் :

அ. அருளுடையாரது வாக்கைச் செவிக்கொள்ளின் மனிதரே யன்றிப் பூதபிசாசங்களும் மிருகங்களும் தெய்வகதியை யடையுமென்பதும் மற்றுஞ் சிலவுமாம் :

‘ ஆப்தமாநூர் * அயலவர் கூடி

நாத்திகம் † பேசி நாத்தழும் பேறினர் ’

என வாத்தூரடிகள் கூறியவண்ணம், மண்ணுலகிலுதித்த மாந்தர் பெரும்பாலார் தாமிப்புலியில் வெளிப்பட்டிதித்த வழியையும், இம் மண்ணுலக வாழ்வைவிட்டு நீங்கு மாற்றினையும், ஓர் சிறிதும் கருதாராய், தெய்வீகம் மறைவிருந்து உலகத்தை நடத்தாநின்ற மெய்மையை

* சிநேகர்கள்.

† தெய்வமிலதெனக் கொள்ளும் மதம்.

நூன்முகம்

மனக்கண் கொள்ளாராய், ஏதோ வீண் வாதங்களையும் போர்களையும்
தொடுத்து காலஹரணஞ்செய்து பிறப்பதற்கே யாளாகி இறக்காகிற்
பர். பெரும் பரப்பினதாய் சமுத்திரத்தைத் தாண்டிக் கரையேறுதற்
கியன்ற மரக்கலம்போல், பவசமுத்திரத்தை*த் தாண்டிப் பரமசாந்தித்
தானத்தைக் கிட்டுதற்குகந்த இவ் அரிய மனிதவுடம்பைப் பேதமை
யால் நற்பயன் கோடாது அவலமாக்கும் மாந்தரது நாத்கிபுத்தியைக்
களைந்து, ஆத்திக புத்தியை ‡ நாட்டுதற் கோரோவழி இந்நூல் கருவி
யாய் நின்றலுங் கூடுமென வுன்னி யிதினைத் தமிழலகத்திற்குக் காட்ட
லாயிற்று.

ஸ்ரீ. அ. திருமலைக்கொழுந்து,

21st February 1911.

ஆசிரியர்..

ஓம் சுபம் சுபம்.

* பிறவிக்கடலை.

‡ பேரறிவு வாய்ந்த தெய்வம் உலகத்தை மறைவ்ருகது ஆளா
கின்றதெனும் துணியை.

இந்நூற்கண் போந்துள தலங்கள்

நாகேள்

பிரதிஷ்டானம் (Berar.)

பர்கச்சு (Baroda or Broach.)

மலைகள்

கையாயம் : இஃது ஹிமாசலத்திற்கு வடபால் மானசவாவிக் கயலே யுளது. இதுவே உத்தரகைலாச மெனப்படுவது.

ஹிமாசலம் (The Himalayas)

நதிகள்

கங்கை.

நர்மதை.

கோதாவரி.

நகரிகள்

கௌசாம்பிநகரம் : இஃது யமுனைக் கரையில் பிரயாகைக்கு மேற்கே உத்தர மதுரைக்குக் கீழ்பாலமைந்து முற்காலத்தில் மிகப் பிர சித்தி பெற்றிருந்தது.

சுப்ரதிஷ்டம் : இஃது பிரதிஷ்டான தேயத்தின் தலைநகராய் சாத வாகன பூபதி காலத்திலும் அவனது முன்னோர் காலத்திலும் புகழ்பெற்று நின்றவிடம். இதுவே பித்தனான மகாமட் டோக்லாக் என்பவனாற் காமிக்கப்பட்டி அவனாற்றனக்குத் தலைநகரமாக வாக்க முயலப்பட்டது போலும்.

விந்தியவாசிளி : The modern Mirzapoor. உரையிற் காண்க.

பாடலிபுத்திரம் (Patna).

வேதசம் (Vedisa at a pretty long distance to the East of Ujjain.)

உஜ்ஜை : உஜ்ஜினி, Ujjain.

ராஜகீரகம் : இதைப்பற்றியுரையிற் காண்க.

ஆகர்ஷிகை : கங்கைக்கரையில் பாடலிபுத்திரத்தின் பாங்கரமைந்திருந்த வோர் நகரமாகத் தோன்றாநின்றது.

அயோத்தி.

பதுசுவர்ணகம் (ஓர் அக்கிராரம்)

பதரி : உரையிற் காண்க.

கனகலம் : உரையிற்காண்க.

நேவகிருதி : இஃதோர் நந்தவனம். சுப்ரதிஷ்டாநகரின் பாங்கரமைந் துளது. இதனைப்பற்றி யுரையிற் காண்க.

இந்நூலில் வந்துள்ள

பிரதானதேவர், மனிதர் முதலாயினோர்

சிவபெருமான் : ஞானசொருபியாகிய சிவபரஞ்சடரது மனமெனும் சமுத்திரத்திலேயே இக்கதை மறைந்து கிடந்தது.

பார்வதி : சிவசக்தியாகிய பார்வதி இக்கதையைச் சிவபெருமானது மனத்தினின்று வெளிக்கிழுக்க வாயிலாயினள்.

புஷ்பதந்தன் : இவன் சிவகணங்களிலொருவன். இவன்தான் அம் பிகை யிரகசியமாகச் சிவபெருமானிடம் கதைகளைக் கிரஹிக்கும் போழ்து மறைவிருந்து அவற்றைத் தனது செவிவழி யிழுத்து மறைவைப் பயிரங்கப் படுத்துதற்கு ஆதிவாயிலாயிருந்தவன்.

ஜயை : புஷ்பத்தனது மனைவி ; அம்பிகையின் சேடியரிலொருத்தி புஷ்பத்தனினவளிடம்தான், தானறிந்த மறைப்பொருளை வெளியிட்டான்.

மாலிய்வான் : சிவகணங்களி லொருவனும் புஷ்பத்தனது நண்பனு மாவன். புஷ்பத்தன், மாலியவான், ஜயையெனும் மூவரும் அம்பிகையாற் சாபமுற்று மண்ணுலகில் முறையே வரருசி, குண்டடியன், உபகோசையெனப் பிறவி யெய்தினர்.

காணபூதி : இஃதோர் பிசாசம். குபேரனது சாபத்தால் யக்ஷவாழ்வைத் துறந்து விந்தியாடலியில் பிசாசாக வுறைந்தது. வரருசியின்பால் மகாவித்தியாதர சாரிதங்களைக் கேட்டுப் பின்னர் அவற்றைக் குண்டடியனாக் கெடுத்துரைத்துப் பின்னர் நற்கதி பெற்றது.

வநுஷர் : இவர் பாடலி புத்திரத்தில் வரருசி வியாடி பாணினி முதலியோர்க் காசிரியராக விருந்தவர்.

உபவநுஷர் : இவர் வநுஷரது சகோதரர். இவர் தமது புத்திரியாகிய உபகோசையை வரருசிக்கு வதுவை செய்வித்தவர்.

வியாடி—இந்திரதந்தன், இவர்கள் சகோதரர். வியாகரணத்தில் மிகுந்த விற்பத்தி யுடையவர். வரருசியைச் சகபாடியாகக்கொண்டு

உதயணன் கதை

வருஷரிடம் கலைகளைப் பெற்றவர்கள். இவருள் இந்திரதத்தன் தனது யோகவலியால் யோகநந்தனுயினன்.

வாருசி:புஷ்பத்தனது மனுஷாவதாரம். இவர் யோகநந்தனிடம் மந்திரியாக விருந்தவர்.

குண்டியன்:மாலியவானது மனுஷாவதாரம். இவரே பைசாசபாவையில் மகாவித்தியாதர சரிதங்களைச் செய்தவர். இவர் சாதவாகன பூபதியின் அவைக்களத்திலோர் மந்திரியாக விருந்தார்.

சர்வவர்மன்:இவர் சாதவாகனபூபதியின் முதன் மந்திரி; குகப்பெருமானது அருளைத் திடமான சங்கல்பத்தாற்பெற்றவர். இவரோடு வாதாடியே குண்டியன் வெளியேறிப் பைசாச பாவையில் பிரஹத்கதையை வெளியிட நேர்ந்தது.

காதுவாகனன்:பிரதிஷ்டான தேயத்தரசன். சிங்கத்தின்வயிற்றினின்று தித்தவன். இவன் ஓர் பெரிய மானி. சர்வவர்மனிடமிருந்த சகலகலா வல்லனான். சாலியவாகனனுமிவனே யென்ப.

யோகநந்தன் : இந்திரதத்தன் மகத தேசாதிபதியாயிருந்த நந்தனது பிரேதத்துட் புகுந்து அதனைத் தேகமாகக் கொண்டபோழ்து அவனுக்குற்ற பெயர்.

நந்தன்:மகதநாட்டரசன்.

சுகடாலன்:நந்தனுக்கும் பின்னர் யோகநந்தனுக்கும் மந்திரியாக விருந்தவன்.

சாணிக் கியன் : ஓர் கொடுங்கோபி. இவனே யோகநந்தனுக்கு அகால மரணத்தைக் கொடுத்தவன்.

ராக்காத்தன்:நந்தனது நகரமாகிய பாடலிபுத்திரத்தைக் காத்துவந்தவன் உபகோசைவரருசியது மனைவி; கற்பரசி.

INTRODUCTORY NOTE

With a view to remedy the want of suitable prose in Tamil, this work has been undertaken. It is also a piece of information throwing light upon the mediæval times of India. If real earnestness is shown by the reading public it is proposed to bring out the whole remaining portion of the Great Story in a series.

I cannot forget to give my thanks to Mr. Viraswamy Aiyengar of the Ettayapuram Samasthanam, for it is he that turned my attention to the treasures of the Brihatkatha. My thanks are also due to Mr. Ambi, the Sanskrit medalist who helped me a great deal during the course of this translation.

18th *January*, 1913.

S. A. T.

ஓர் கடைப்பிடி

அருளே புகலிடமாய் அநவரதம் ஆட்படுமின்
இருள்சே ரிருவினையு தீண்டாவாம்—மருடர்ந்த
அன்பர்கண் டின்புறாஉ மானந்த நெறியிதுவே
துன்பநமக்கேகே துணி.

சிவமயம்

அட்டவணை

	பக்கம்.
தெய்வ வணக்கம்	1
முதற்றாங்கம்	3
பரமன் பார்வதியின் வரலாற்றை யவட்குக் கூறுவது ...	4
புஷ்பதந்தனும் மாலியவானும் சாபம் பெறுகை ...	7
இரண்டாந்தாங்கம்	11
வாருசி விந்தியவாசினியின் கிருபையால் காண்பூதியைக் காண்கை	11
காண்பூதி வாருசிக்குத் தான் கேட்ட வேர் } ...	12
இரகசியத்தை வெளியிடல்	
சிவபெருமான் மகா விரதம் பூண்ட இரகசியம் ...	12
வாருசி சரிதம்	15
வியாடியின் சரிதம்	17
வருஷரது சரிதம்	19
வீருசியென்ற பெயர் வந்த காரணம் ...	21
வாருசி வருஷரிடம் கல்வி பயிலல் ...	22
மூன்றாந்தாங்கம்	23
பாடலிபுத்திரத்தின் வரலாறு ...	23
பொன்னிற அன்னங்களின் சரிதம் ...	26
புத்திரகன் சித்திபெறல்	28
புத்திரகனும் பாடலியும்	30

அட்டவணை

	பக்கம்
பாடலிபுத்ர நகர நிர்மாணம் ...	32
நான்காந்தரங்கம் ...	34
வரருசி உபகோசையை மணம் புரிகை ...	34
பாணினி வரலாறு ...	37
காத்யாயனராகிய வரருசி தவஞ்செய்ய ஹிமாசலஞ் செல்லுதல்	39
உபகோசை தனது கற்பை யோம்பல் ...	39
வரருசி தவமுடித்து ஆசிரியரை யடைதல் ...	45
யோகநந்தன் வரலாறு ...	47
வரருசி யோகநந்தனுக்கு மந்திரியாதல் ...	50
சிறைச்சாலையில் சகடாலனது புத்திரர் நூற்றுவரும் } மரண முறுகை	51
வியாடியின் துறவு ...	52
ஐந்தாந்தரங்கம் ...	53
வரருசி சகடாலனைச் சிறைமீட்டல் ...	53
ஐந்துவிரலும் இரண்டுவிரலும் ...	55
செத்தமீன் சிரித்த விந்தை ...	56
ஓர் விசித்திர சித்திரம் ...	58
வரருசி கரந்துறைதல் ...	59
இராகுதன் வரலாறு ...	60
வரருசிக்குக் கங்கை பிரத்தியக்ஷம் ...	62
சிவவர்மன் சரிதம் ...	62
சினேகவஞ்சகத்தால் நந்தகுமாரனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்தல் ...	65
வரருசி துக்கசாகாத்நிலாழ்ந்து நரையேறல் ...	70
வரருசி துறவு பூணல் ...	71
சாணீக்கியனது விரோதத்தால் யோகநந்தன் மரணமுறல் ...	72
வரருசி காணபூதிக் குறுகிகூறல் ...	74
வரருசி ஓர் தபசியை நல்லுழிப்படுத்திவிட்டுத் தன்னிலையடைதல்	75

அட்டவணை

	பக்கம்
ஆழந்தரங்கம்	76
குண்டியன் வரலாறு	76
குண்டியன் அவதாரம்	77
குண்டியன் தக்ஷணம் சென்று கல்விபெற்றுத் திரும்புகை ...	79
குண்டியன் சுப்ரதிஷ்டா நகர்ப்பிரவேஞ் செய்தல் ...	79
செத்த பெருச்சாளி கதை	80
குண்டியன் சாதவாகனனிடம் மந்திரித்தானத்தைப் பூனுதல்	83
தேவகிருதி யெனும் உந்தனவனத்தின் வரலாறு ...	84
மௌனி தேவகிருதி யுண்டான இரகசியத்தை வெளிப்படுத்தல்	85
சாதவாகனன் பெயர்க்காரணம்.	86
சாதவாகனன் பிறப்பு	87
சாதவாகனன் மானபங்கமுறல்	90
சாதவாகனன் கொண்ட பிரதிக்கை	91
சர்வவர்மனும் குண்டியனும் அரசனுக்குற்ற } தென்னென வாலோசித்தல் }	92
சர்வவர்மனும் குண்டியனும் அரசன்முன் } செய்துகொண்ட பிரதிக்கை }	92
சர்வவர்மன் தனது பிரதிக்கையை எளிதே நிறைவேற்றும் } உபாயத்தைத் தனது மனைவியின்பாற் றெரிந்து கோடல் }	94
சாதவாகனன் சர்வவர்மனைக் காணுது தவித்துத் } தனது புத்திரன்பால் ஊக்கம் பெறுகை }	95
சர்வவர்மன் சர்வ வித்யாகூலையை அரசனுக்கீதல்...	96
அரசன் சர்வவர்மனுக்குச் சிறப்புச் செய்தல் ...	96
ஏழாந்தரங்கம்	97
சாதவாகனன் தனது வித்யா சாமர்த்தியத்தை வெளிக்காட்டல்...	97
சர்வவர்மன் சுப்பிரமணியானுக்கிரகம் பெற்ற வரலாறு ...	97
காதந்திரத்தின் வரலாறு	99
சாதவாகனன் பூர்வம் ஓர் இருடி	99

அட்டவணை

	பக்கம்
குண்டடியன் சாதவாகனனை விட்டு நீங்கல் 100
குண்டடியன் விந்தியவாசினியைத் தரிசித்துப் பைசாசு } பாஷையைக் கற்றுக் காண்பூதியைக் காணல்	... 101
பூதப் பிரேதப் பைசாசங்க ளதியல்பு 102
புஷ்பதந்தனெனும் பெயர்வந்த காரணம் 104
மாலியவானெனும் பெயர்வந்த காரணம் 111
எட்டாந்தரங்கம் 112
பெருங்கதை வெளிப்போந்த வரலாறு 112
காண்பூதி ஏழு மகாவித்தியாதார்களது கதைகளைக் } குண்டடியனுக்குக் கூறல்	... 112
குண்டடியன் அக்கதைகளைப் பாவாக்கல் 112
பெருங்கதைகள் எழுதப்பட்ட விநோதம் 112
கதையெழுதும்போது நேர்ந்த விந்தை 112
காண்பூதி சாபவிமோசனமடைதல் 113
பிசாசங்கட்கு நேர்ந்த கதி 113
உலகம் ஈடேறக் குண்டடியன் கவலையுறல் 113
பெருங்கதைகள் உலகிற் பரவுறுதற்குந் } வழியைக் குண்டடியன் காண்கை	... 113
சாதவாகனன் ஏழு மகாகதைகளையும் குண்டடியனது } மாணவர்களிடம் செவியுறல்	... 114
சாதவாகனன் அக்கதைகளைப் பொருட்படுத்தாது } சிறுமை செய்தல்	... 114
குண்டடியன் அக்கதைகளை நெருப்பிலிடுதல் 114
விலங்குகளின் செய்கை 115
உதயணன் கதை அக்கினிக்குத் தப்பல் 115
விலங்குகள் கதை கேட்டானந்தத் தழுந்தல் 115
சாதவாகனன் நோயால் பிடியுண்ணல் 116
நோய்வந்த காரணம் 116

அட்டவணை

	பக்கம்
அரசன் அதிகசயத்தை யறியப்புகுதல் 117
சாதவாகனன் குணாட்டியன்பால் பயபக்தி பூணல் ...	118
குணாட்டியன் உதயணன் கதையைச் சாதவாகனனுக்குக் } கொடுத்தல்	118
குணாட்டியன் தன்னிலை யடைதல் ...	119
சாதவாகனன் அக்கதையைப் பெருங்கதை } யெனப் பெயர் புனைதல்	119
கதாபீடம் ...	119
பெருங்கதை யுலகிற் பரவல் ...	119
பரிசைக் வினாக்கள் ...	121

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

காட்டி

அம்பிகையது பிரார்த்தனையாகிய மந்திரகிரியால் உழக்கிய
சிவபெருமானது முக சமுத்திரத்தினின்றும் திரண்டு வெளிப்
போந்த பெருங்கதையாகிய இவ்வமுதத்தைச் (சாவாமருந்தை)
சிரத்தையுடன் எவர்கள் பொருணலங்கண்டு சுகிப்பார்களோ,
அவர்கள், ஓரிடையூறுமின்றிச் செல்வப்பேற்றை யடைந்து
பரஞ்சடாருளால் இம்மண்ணுலகிலேயே தேவர்களாகா நிற்பர்.

விநாயக தோத்திரம்

தமது மகிமையால் இடையூறுகளைச் சுட்டெர்ப்பவர்
போல் தமது முகத்தினின்று பொழியும் மும்மதத்தால் பூமியி
லுள்ள தூளைச் சிவக்கச்செய்யும் கணேசன்நம்மைக் காப்பதாக.

உ
சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

உதயணன் கதை

புவியில் வேளிப்பட்ட வரலாறு

(கதாபீட விலம்பகம்)

முதற்றாங்கம்

ஓர்கால், கைலாச கிரியில், பார்வதிதேவி சிவபெருமானை
நானாவிதத்தால் மிகவும் மகிழ்வித்தபோழ்து, அம்மையப்பர்,
மிகவும் மனமுவந்து, அம்பிகையைத் தனது மடியில் இருத்தி,
மிகக் கருணைகூர்ந்து அவளை நோக்கி 'நீ யிப்போழ்து எதனை
விரும்பிக் கேட்கினும் உடனே உனது எண்ணத்தை முடித்து
வைக்கிறேன் ; நீ வேண்டியதைக் கேட்டுக்கொள்தி' யெனலும்,
ஐகமாதா அவரை நோக்கி 'எனக்கோர் புதுமையான கதை
யைச் சொல்லவேண்டு' மெனப் பிரார்த்தித்தனள். அவளிச்சை
யைப் பூரணஞ்செய்யத் திருவுளங்கொண்ட பரமன், அம்பிகை
யை நோக்கி 'உனக்கு இறந்த காலத்திய கதையைக் கூற
வோ ; நிகழ்காலத்திய கதையைச் சொல்லவோ ; அல்லையேல்
எதிர்காலத்திருக்கும் கதையை மொழியவோ ?' னென விடை
யளித்தார். மலையரையன் புதல்வி அம்மாற்றத்தைக் கேட்டு,
'எனக்கிதுவரை தெரியாத கதையொன்றைக் கூறின் நான்
மகிழ்வல்' என்றாள்.

பரமன் பார்வதியின் வரலாற்றையவட்டுக் கூறுவது

அதற்குப் பரமன், 'பூர்வம் ஓர் சமயம் பிரமனும் விண்டு வும், என்னைத் தரிசிக்கக் கருதி, ஹிமாசலத்தை யடைந்த போழ்து, அவர் எதிரே சுத்த வெண்ணோதி மயமான ஓர் இலிங்கம் தோன்றிற்று. ¹ அவ்விருவரும் அதனது வியாபகத்தை அளவிட்டறிய எண்ணங்கொண்டு, பிரமன் அவ்விலிங்கத்தின் உச்சியை நாடி அன்னமாகப் பறந்தும், விண்டு அதனது அடியை நாடி கடுமூரணேன ²மாகிப் பூதலத்தை அகழ்ந்து சென்றும், முடிவு காணமாட்டாது தவித்து என்னை 'ஊழி முதல்வஜ்ரபஜய' வென்று வழுத்தியகாலே, யான் அவர்க்குப் பிரசன்னமாகி 'நீங்களிருவரும் காமித்த வாங்களை என்னிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்தி' ரென வாக்களித்தேன். அவருள், பிரமன், ஏதோ பிரமைகொண்டு என்னையே தனக்குப் புத்திரனாகப் பவிக்கும்படி. ³ வேண்டினான். எனக்கவன்பாற் பிரியம் குன்றியது. விண்டிவோ என்னை நோக்கி, 'மகேஸ, அடியேன் தங்கட்குளக்காலத்தும் இடைவிடாத் தொண்டிபுரியும்வாழ்வை

¹ பிரம விட்டுணுக்களுக்குத் தோன்றியும் முடிவிடங்காண முடியாத ஜோதிலிங்கம் பரமசிலையை யுணர்த்தும்; இங்கருத்தை வாத ஷ்ரடிகள் வாக்கால் நன்குணர்க.—

பிரமன் அரியென் றிருவரும்தம் பேதமையால்
பரமம்யாம் பரமம்பா மென்றவர்கள் பதைப்பொடுங்க
அரனார் அழலுரு வாயங்கே யளவிற்றது
பரமாகி நின்றவா தோனோக்க மாடாமோ.

² கடுமூரணேனம் = கடுமையான தேகவலி படைத்த பன்றி.

³ பவிக்கும்படி = பிறக்கும்படி; உற்பவிக்கும்படி.

எனக்கு அனுக்கிரகிக்கவேண்டு' மென்றான். அவ்வாறு என் பால் விடாது காதல்கொண்ட அந்நாராயணனே ⁴ நீ; நீ எனது சக்தி. முன்பும் நீ எனது மனைவியே' என்றனர்.

இம்மொழிகளால், அம்பிகை சிறிது பிணங்கி, 'யான் இதற்கு முன்னர், வேறொர்விதமாக மனைவியா யிருந்ததாகச் சொல்வதைத் தெளிகின்றிலேன். அவ்விரகசியத்தை விளங்கக் கூறவேண்டு' மென பிரார்த்திப்ப, பரமன்,

'நீ, முன்னம் தக்ஷணுக்கோர் பெண்; சதி ⁵ யென்னும் நாமங்கொண்டிருந்தாய்; உன்னோடுகூட உற்பவித்த சகோதரிக ளான மற்றைப் பெண்டிரை, தக்ஷன் ஏனையோர்கட்கு வதுவை செய்வித்தான். உன்னை யான் மணந்தேன். அந்த தக்ஷன்

⁴ நாராயணன் என்னும் பதம் நீரை யுறைவிடமாகக் கொண்ட வன் என்னும் பொருட்டு. சக்தி நீராகவும் அதனை யாளும் அறிவாகிய சிவம் தீயாகியும் எப்பொருட்கண்ணும் இரட்டையாய் உறைந்து அவற்றைப் பணிகொள்ளும். இதுபற்றியே சிவபெருமான் அர்த்தநா ரீசர னெனவும் கூறப்படுகின்றார். அடிகள் சிவனை நீருறுதியே யெனக் கூறியதையுங் காண்க.

⁵ சதி : இஃது அம்பிகையின் பெயர். சத்தாகிய சிவனைவிட்டு நீங்காதுறையும் சக்தி யாதலின் சதியெனப் பெயர் பெற்றாள். தாக்ஷாயணியது நாமம் சதி. மிக்குயர்ந்த பதிவிரதை யெனும் பொருட்டு. கணவனை யிழந்தபின் அக்கினிப்பிரவேசஞ் செய்து தமதுகணவரை விடாது தொடரும் பத்தினிப்பெண்டிர் சதிக ளெனப் படுவர். உடன் கட்டை ஏறுதலும் சதியெனப்படும் (Sati). இவ் வழக்கம் கங்காப்பிரதேசத்தும் தமிழ் நாட்டின் கண்ணும் பரவி யிருந் தது. கலி மிகுந்து பொய்யுங்களவும் பெருகிய பின்னர் இத்தெய்வீகம் குன்றி மறைவா யுறைகின்றது.

ஓர் பெரும் வேள்வி செய்யக்கருதி சகல தேவர்களையும் தனது யாகத்துக்கு வரும்படி வரித்தவன், என்னைமட்டும் வேண்டிக் கொள்ளவில்லை. நீயோ, உனது பிதாவின்மாட்டிருந்த அன்பால், அவனது யாகத்துக்கு போகத் தலைப்பட்டாய். உன்னையோ அவன் பொருட்படுத்திலன். நீ யவனை நோக்கி 'நீர், ஏன் தேவதேவனாய் எவர்க்கும் மேலார் தானத்திருக்கும் பாமேஸ்வரனை, ஸர்க்கவில்லை? யென வுசாவலும், அவன் உன்னை நோக்கி 'உனது கணவன் எவர்க்கும் வெறுப்பாக, கபால மாலையை அணிந்துகொண்டு, சுடுகாட்டையே தனக்குகந்த வாழ்விடமாகக்கொண்டு திரிகின்றானாதலின், அவனை யான் பொருட்படுத்திலேன்' என வெறுத்து விடைகூறினான். அவனது வசனங்கள் உனக்கு அடங்கா வெகுளித்தீயை யுண்டாக்கின. அவன் வழியாகத்தோன்றிய நினதுடலை நீ விட்டு நீங்கினாய். உனக்கு நேர்ந்த கதியை நோக்கி, யான் சிற்றங் கொண்டு, அவனது யாகத்தை முற்றும் பங்கஞ் செய்து, தேவர்களேல்லாம் நிலைகுலைந்தோட, அத்தகையதைத் தலையறுப்பித்துப், பின்னர் சிறிதருள் கூர்ந்து அந்தச் சிறு விதிக்கு " ஆட்டுத்தலையைப் பூட்டுவித்தேன். பின்னர்,

" சிறுவிதி = தகனம். பிரமதேவன் அவரவர் தலைவிதியாயிருந்து யவரவரை யவரது வினைவழியாக வாட்டுவிப்பானாதலின் அவன் விதி கொண்ப்படுவன். பிரமனது எழுத்தைக் கடக்கமுடியாதென்பது ஓர் பெருவழங்கு. 'அன்றெழுதினவன் அழித்தெழுதப் போகிறான்' வெணும் பழமொழி யுளதன்றே. சிவபெருமானதருளைப் பெறில் தலைவீதியையும் மாற்றலாம். வேதஹிருதயமாகிய சதருத்திரத்தைப் பயில்வோர் பிரமனெழுத்தையும் கடக்கவல்லவர். இவ்வுண்மையைப் பிரமோத்திர காண்டத்திற் காண்க.

நீ பர்வதராஜனுக்குப் புத்திரியாகத் தோன்றினை. அக்காலம் யான் ஹிமாசலத்திற் றவம் புரிய நேரிட்டபோழ்து, நீ எனக்குத் தொண்டுசெய்து என்னை மிகவும் மகிழ்வியா நின்றாய். அச்சமயம் தேவர்கள் தாருகாசரனது கொடுங் கோலிற்காற்றாது, அவனை அழித்தற்காக, என்னிடமோர் புத்திரனைக் கருதி, என்பால் மன்மதனை யனுப்பினர். நான் அவனை எனது நெற்றிக்கட்டியாற் சாம்பராக்கினேன். பின்னர் நீ மிக வுக்ரமான தவஞ்செய்து என்னை வசீகரப்படுத்தினை. உடனே தேவர்கள் யாவரும் கொண்டாட பார்வதியாகிய வுன்னைத் தீவேட்டேன்.⁷ பின்னர் நமக்கு ஓரிளங்குமரன் சம்பவ மாணன்.⁷

என வம்பிகைக்கு அவளது பூர்வ நிலையை விளக்கினர் இக்கதையினால், லோகநாயகி திருப்தியுறாது, சிறிது சிவபெருமானோடல் கொண்டு, பின்னர் சிலவுல்லாச வசனங்கள் கூறி மற்றும் பெருமானை மிகப் பிரார்த்தித்துத், தனக்கு மிக்க நல்ல வோர் இரகசியமான கதையைக் கூறும்படி, கேட்டுக்கொண்டாள்.

புஷ்பதந்தனும் மால்யவானும் சாபம் பேறுகை

பரமன் அம்பிகையினது எண்ணத்தை யுள்ளபடி மகிழ்விக்கத் திருவுளங்கொண்டு, நந்திதேவரை விளித்து, 'யாம்

⁷ தீவேட்டல் = கனல் சான்றாக வதுவை செய்தல். இதனை,—

மலையரையன் பொற்பாவை வாணுதலாள் பெண்டிருவை

உலகறியத்தீவேட்டாள் என்னுமது வென்னேடி

உலகறியத் தீவேளா தொழிந்தனனே லுலகனைத்தும்

கலைநவின்ற பொருள்களெலாங் கலைங்கிடுங்காண் சாமேலோ

என்பதனாலுணர்க.

அம்பிகையோடு ஏகாந்தமாகச் சில இரகசியங்களைக் கூறப்போகின்றோம்; ஆதலின், நீ யொருவரையும் நமது சந்திதானத்திற்கு வா விடங்கொடாதிருக்கக் கடவாய்' என ஆக்ஞை செய்து, தித்திய சுகிகளாகிய தேவர்களது சரிதங்களையும், தித்திய துக்கிகளாகிய மனுஷிய சரிதங்களையும், கூறுவதை விட்டு, மிக வற்புதமான மகா வித்யாதார்களது ⁴ சரிதங்களை, அம்பிகை களிக்கக் கூறிவராதின்றார். அச்சமயம், பிரமதகணத்தி லொருவனான புஷ்பதந்தன், சிவசன்னிதானத்தை அடைதற்காக, நந்தியெம்பெருமானை வழிவிடும்படி கேட்ப, அவர் 'இச்சமயம் நீ உள்ளே புகத் தகா' தென மறுப்ப, புஷ்பதந்தன் 'ஏதோ ஓர் அரிய இரகசியம் சிவசந்திதானத்தில் நோக்கின்றதுபோலும்; அதனை எவ்வாற்றினேனும் அறிதல் வேண்டு' மெனக் கருதித் தனது போகவலியால், நந்தியம்

⁴ வித்தியாதான் = கலைகளைத் தன்பாற்கொண்டு அவற்றைப் பணிகொள்ள வல்லவன்; விச்சாதான்.

வித்தியாதரத்துவ மென்பது வித்தையையேனும், கத்தியையேனும், மாலையையேனும், மற்றெவற்றையேனும் கருவியாகக்கொண்டு ஒருவன் தனது மகிமையை வெளிப்படுத்தித் தருகிறது.

பரமனை வழிபட்டு அவனது அருளைப் பெற்றவரே வித்தியாதரத்துவத்திற் சூரியர்: பரமசிவனே வித்தியாதாரகட்டுக்கல்லாம் பெரும் பற்றுக்கோடாக விருக்கும் இரகசியத்தை,

விண்ணுல காங்கின்ற விச்சா தார்களும் வேதியரும்
புண்ணிய ரென்றிரு போதும் தொழப்படும் புண்ணியரோ
கண்ணிமை யாதன மூன்றுடை யீருங் கழல்பணிந்தோம்
திண்ணிய தீவிரை திண்டப் பெருநிரு நீலகண்டம்.

எனும் வாக்காற் றெனிக.

பெருமானும் அறியாவண்ணம், அவர் கட்டைத் தாண்டி, சிவ சந்ரிதானத்துட் சென்று, மறைவிறுந்து, ஏழு மகா வித்தியா தரர்களது சரிதங்களை யம்பிகைக்குச் சிவபெருமான் கூறும் வரை கேட்டிருந்து, பின்னர், தான் உட்புகுந்தவண்ணமே, ஒருவரும் அறியாமல் வெளியேறித், தான் விம்மிதத்தோடு செவிவழியுள்வாங்கி, மனத்துட்கொண்ட, அவ்வேழு அரிய அற்புத சரிதங்களையும், தனது பார்வையையை என்பவருக்கு விளங்கக்கூறித் தனது காதலியை மகிழ்வித்திருந்தான். எவன் தான் தனத்தையும் இரகசியத்தையும் தனது மனைவிக்கு மறைத்திருக்க வல்லவன்!

மறுநாள், ஜயை பார்வதிதேவியாரைத் தரிசித்தபோழ்து, தான் தனது காதலனிடமிருந்து கேட்ட ஏழு சரிதங்களையும், விம்மிதத்தோடு அம்பிகைக்கு வெளியிட்டான். பெண்பாலா ருள், எவளே, இரகசியத்தை வெளியிடாதாள்! உடனே அம் பிகை சிவபெருமானைக் கிட்டி 'எனக்கு மிக இரகசியமென, வற்புறுத்திக் கூறிய சரிதங்கள், உலகப் பிரசித்தமான கதைகளாகத் தோன்றுகின்றனவே' யெனப் பகர்ந்து, ஜயைக்கு அக்கதைகள் தெரிந்திருப்பதனைப் பரமனுக்குக் கூறினள். சிவ பெருமான் சிறிது ஞானதிருஷ்டிகொண்டு நோக்கிப், புஷ்ப தந்தன், தனது யோக மாயையால் நந்திகாவலையுங் கடந்து வந்து, கபடமாக அச்சரிதங்களைக் கேட்டுக்கொண்டதாக, மொழிந்தார். உடனே அம்பிகைக்குக் கோபம் பிறந்து புஷ்பதந்தனை வரவழைத்தபோழ்து, அவன் தனது பாரியை யோடும் தம்பி மாலியவானோடும் அம்பிகை சந்ரிதானத்தைக் கிட்டினன். அம்பிகை புஷ்பதந்தனை நோக்கி 'நீ, கபட மார்க்

கத்தால், இரகசியத்தைத் தெரிந்துகொண்டமையின், நீ மண்ணுலகில் உற்பவிக்கக்கடவாய்' எனச் சபித்தனர். அப்போழுது மாலியவானும் ஜயையும் தேவியிடம் புஷ்பதந்தனுக்காகப் பரிந்து பேசவே, அவர்களையும் புவிபிற்பிறக்கும் படி பார்வதி சபித்தனர். பின்னர் அவர்கள் மிகப் பணிவுடன் தங்கட்குச் சாபவிமோசனமெவ்வாறு கைகூடு' மென வேண்டியிரப்ப, ஜகன்மாதா புஷ்பதந்தனை நோக்கி 'விந்தியாடவியில் குபேரனது சாபத்தால், சுப்ரதிகன் எனப் பெயரிய ஓர் யக்ஷன் காண பூதியாய் ஓர் பிசாசாக வலைகொண். நீ புவிபிற்பிறந்து, அவனைக் காண நேருங்கால், உனக்குனது பூர்வகிலை மனத்திலுதிக்கும்; நீ யுனது விருத்தாந்தத்தைக் காண்பூதிக் குரைப்பாய்; அப்போழுதுன்சாபமுன்னை விட்டுவிடலாம். பின்னர் மாலியவானும் காண பூதியைப்பார்க்க நேரும்; காண்பூதி, உன்னிடங்கேட்ட வித்தியாதா சரிதங்களை மாலியவானுக்குரைத்தலும், காண்பூதியும் மாலியவானும் சாபநீங்கப் பெறுவர்' என வவர்களது சாபம் நீங்கும் மார்க்கத்தை யுணர்த்தினர். உடனே அவர்கள் மின்னல்மேகத்துள் மறைபுமாபோல் தமது தேஜரை யிழந்து மண்ணுலகில் உற்பவமாகா நின்றனர்.

கைலையிற் சிறிதுகாலஞ் சென்றபின், தேவி யோர் சமயம் சிவபெருமானை நோக்கிப் 'புஷ்பதந்தனும் மாலியவானும் புவிபிலுற்பவமாதற்குச் சென்றனரே, யவர்கள் கதி, யிப்போழுது யாதாயிற்' நெனக் கேட்டலும், பரமன், 'புஷ்பதந்தன் கௌசாம்பி நகர்க்கண் வரருசியாகப் பிறந்தான்; மால்யவான் சுப்ரதிக்ஷத்தில் குணுட்டியனாக வவதரித்தான்' எனச் செப்பினர். நிற்க,

இரண்டாந்தரங்கம்

வரூசி வந்தியவாசினியின் கிருபையால் காண்பூதியைக்

காண்கை

புஷ்பதந்தன், வரூசி யெனவும் காத்யாயன னெனவும் பெயர் வகித்து, பாடலிபுத்திரத்தில், யோகநந்தனது அவைக் களத்தில் மந்திரியாகவும், வித்வானாகவும், உறையுங்கால், விதி வயத்தால் மிகவும் மனமுடைந்து அந்நகரத்தைவிட்டு நீங்கி வெளியேறி வந்தியவாசினி¹ யின் சந்திதானத்தை யடைந்து துர்க்கையைப் பூசித்து வருங்கால், தேவி யவனது கனவிற்

¹ வந்தியாவாசினி என்பது தேவிக்குகந்தக் கோத்திரம். தேவி கடாஷத்தை எளிதிற்பெற விரும்புவோர் இத்தலத்தைத் தரிசிக்க வேண்டும். வந்தியவாசினி யென்பது அத்தலத்துறையும் அம்பிகை யையும் குறிக்கும்.

இஃது கங்கையின் தென்கரையில் ஓர் சிறு குன்றத்தில் காசிக் கும் பிரயாகைக்கும் மத்தியிலுள்ளது. காசியிலிருந்து 45 மைல் தூரம். மார்க்கண்டேய புராணத்திற் கூறப்படும் சண்டியின் தானமு மிஃதே. சிலர் ஸ்ரீகிருஷ்ணனது தங்கையாகிய நந்தகுமாரி கம்சனுக்குத் தப்பி வந்தெழுந்தருளி யிருப்பதாகக் கொள்வர்.

வந்தியகிரி கங்கைக் கரையிலிருக்கும் இத்தலம்வரை சென்றிருக் கின்றது போலும். இத்தலத்தை யடுத்து பல விநோதங்களுள். அவற் றுள் ராமவிருக்ஷ மென்பதொன்று அஃதப்பெயர் ஏன் கொண்ட தெனின் அவ்விருக்ஷத்தின் பட்டயை யுரித்தால் ராமராம எனும் அக்ஷ ரங்கள் உள்ளே தென்படுகின்றனவாம். ஓர் அரண்ணியமும் சமீபத் தேயுள்ளது ; அது வந்தியாடவி யெனக் கூறப்படுகின்றது. முற்காலத் திலோர் பெரும் நகரம் இத்தலத்தருகிலிருந்ததாகத் தோன்றுகின்றது. தற்காலம் மிர்சப்பூரெனப்படுமிட மிஃதே.

இத்தலம் பூர்வஜனம் உணர்ச்சியை விளைவித்து பிறப்பறுத்து சித்திக்கும் முக்திக்கும் வழிகாட்ட வல்ல வற்புத ஸ்தலமாகப் பெருந் கதையாற் ரோன்றுகின்றது.

பிரசன்னமாகி 'நீ காண்பூதியைக் காண்' என ஆக்ஷேபம் செய்து அந்தர்த்தான மாயினள்.

மதுநாளுதயமாதலும், வாருசி, தேவிசந்திதானத்தை விட்டு நீங்கி, விர்தியாடவியை நோக்கிச் செல்லுங்கால், புலி முதலிய துஷ்ட மிருகங்கள் நிறைந்த வோர் வனத்தில், ஓர் ஆலமரத் தோன்ற, வதனை யவனனுதலும், அவண், பல பிசாசுங்கள் சூழ அவற்றின் நடுவண், மாம்போன்ற பரிய உருவந்தாங்கி, காண்பூதி பிசாசாக வுறைவதைக் கண்ணுற்றான். காண்பூதி வாருசியைக் காணுதலும், மிகக் களிப்பெய்தி விரயமாக அதிதியுபசாரஞ் செய்து வாவேற்று உபசரிக்கவே, வாருசியவனைநோக்கி 'அந்தோ! மகானாகிய வுமக்கு இந்தப் பைசாசுகதி எவ்வாறு நோந்த' தென வுசாவ, உடனே காண்பூதிக்கு ஓர் ஞாபகம் தோன்றவே தனது பூர்வ நிலையைப் பின்வருமாறு கூறத்தொடங்கினான்,—

காண்பூதி வரருசிக்குத்தான் கேட்டவோர்

இரகசியத்தை வெளியிடல்

ஒ பெரியாய், எனக்குச் சொந்த ஞானம் கிடையாது. நான் ஓர் சமயம், உஞ்சைநகரின் மயானத்தில் திரிந்துகொண்டிருந்த போழ்து, அவண், சாம்பழர்த்தியுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்த அம்பிகை, அவரை நோக்கி, 'நீரேன் கபாலத்திடத்தும் சுடலையின் மாட்டிம் ஓயாவேட்கையைக் கொண்டிருக்கின்றீ' ரெனவுசாவலும் பரமன் அவனை நோக்கி,

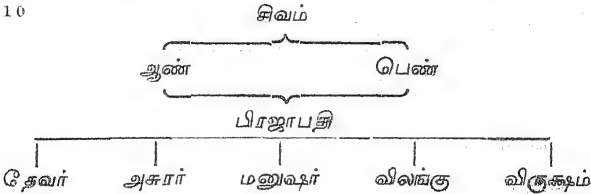
சிவபெருமான் மகாவீரதம் பூண்ட இரகசியம்

'ஐகம் ஊழியின் முடிவில் பிரளயமுற்று, ஜீவராசிகள் அனைத்தும் ஒடுங்கி, ஜலமயமாயிருந்த போழ்து, யான் ஐகத்

தைத் திரும்பவும் வெளிப்படுத்தக் கருதி, எனது தொடையி னின்று ஓர் சொட்டு இரத்தத்தை (ஓர் ரத்தபிந்துவை) தண்ணீ ரில்விட்டேன். அத்துளி ஓர் முட்டையாகிப், பின்னர் இருகூறு கப் பிளந்தது. அதனுள் ஓர் புமானிருந்தான். யான் பிரபஞ்ச விருத்தியைக் கருதி, அப்புருஷனிடமிருந்து, பெண்டன்மை யான பிரகிருதியை வெளிப்படுத்தினேன். அவன் அவ்வாறு வெளிப்பட்ட பிரகிருதியைக் கலந்து பிரஜாபதியைப் பயந் தான். இப்பிரஜாபதி தன்னிடமிருந்து ஜீவராசிகளாகிய சகல பிரஜைகளையும் வெளிக் கொண்டுவந்தான். ஆதலின் உலகத்தில் வாழும் சகல ஜீவகோடிகட்கும் ஆதி புருஷனான பிரமனே பிதாமகன் (பாட்டன்) ¹⁰

இவ்வாறு, அனைத்துயிர்க்கும் தானே பாட்டனாக விருப் பதை யுன்னிப், பிரமன் மிகச் செருக்குற்றான். அவனது அகந்தையை யொழித்தற்காக, அவனது ஐந்து சிவங்களி லொன்றை யான் கொய்தேன். இவ்வாறு விரிஞ்சணப் பங்குஞ் செய்து செருக்கறுத்த பின்னர், யானே எனக்குட் பரிவெய்தி அவனது தலையோட்டைக் கைக்கொண்டு (கபாலபாணியாகி) சுடுகாட்டை வாழ்விடமாகக்கொண்டு ஓர் மகாவிரதத்தைப் புண்டுகொண்டேன். அம்முட்டையின் இரு தோடுகளே வின்

10

ணும் மண்ணுமாவன. மற்றொன்றுமறிதி; உலகடங்கலும் எனதங்கையில் கபாலமாக வடங்கி நிற்கின்றதைப் பாராய்'

எனப் பரமன் கௌரிக்குக் கூறிவருங்கால், அவள் மனத்தில் ஓர் நினைவு தோன்ற, அவள் பரமனை நோக்கிப் 'புஷ்பதந்தன் எப்போத்து சாபம் நீங்கி நமதுலகத்தை யடைவான்' என வினவினாள். அப்போத்து கறைமிடற்றண்ணல்,¹¹ அம்பிகைக்கென்னைச் சுட்டிக்காட்டிக் 'காணபூதியாகிய இப்பிசாசத்தைப் புஷ்பதந்தன் எப்போத்து பார்க்க நேருமோ, அப்போத்து அவனது சாபம் நீங்கும். இவன் ஓர் யக்ஷன், குபேரனது¹² கிங்கரன். இவன் ஸ்தூல சிரசெனும் இராசுத்தனோடு நட்புக்கொண்டிருப்பதைக் கண்ட நிதிக்கிழவன், வெகுண்டு, இவனை விர்தியாடனியில் பிசாசாகத் திரியும்படிச் சபித்தான். அப்போத்திவன்தமையனாகிய தீர்க்கஜங்கன், குபேரனது பாதங்களில் வீழ்ந்து, தம்பியைப்பற்றிப் பரிவுறவே தனபதி யவனை நோக்கி, 'சாபவசத்தால் புஷ்பதந்தன் புனியில் மனிதனா யவநரிக்கப்போகின்றான். உனது தம்பி யவனிடம் மகா கதைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு, பின்னர் அவற்றை மாலியவானது அவதாரமாகிய ஓர் சிவகணத்தலைவற்குச் செப்பநேரும். அப்போத்து மாலியவானும் உனது பிள்ளேன்றலும் சாபவிமோசனம் பெறுவர்' என்றான். 'நீயுமவ்வாறே

¹¹ கறைமிடற்றண்ணல் = ஸ்ரீநீலகண்டன். கறையாகிய நீல விஷத்தை மிடறாகிய கண்டத்தில் வைத்த பெரியோன்.

¹² குபேரன் : சிவபெருமானது பொக்கிஷதாரனாய் சகல தனத்திற்கு மதிபதியாய் யக்ஷர்கட்குத் தலைவனாய் கைலாசத்திற்குச் சபிப்பதில் உறைதராரின்றான்.

புஷ்பதந்தனுக்குச் சாபவிமோசனத்தை ய்ருளியிருக்கின்றாய், நன்றாய் நினைத்துப்பார்' எனக் கூறலும், 'நான் கழிபேருவகையெய்தி யிவண்வந்து, எப்போழ்து புஷ்பதந்தனது தரிசனங்கிட்டுமோவென, ஆசையோடு காத்துக்கொண்டிராநின்றேன். அதிர்ஷ்டவசத்தால் மகானாகிய வும்மையின்று தெரிசிக்கப் பெற்றேன். இதுவே எனது வரலா' ரென விசைத்தான்.

இவ்வரிய மாற்றம் வரருசியது செவிக்கண் வீழ்தலும், அவனுக்குத் தனது பூர்வநிலை மனக்கண் உதயமாயிற்று. உடனே யவன் காண்பூதியை நோக்கி 'நான்தான் அந்தப் புஷ்பதந்தன்' எனச் செப்பி மிக்க வுவுகையோடு ஏழுலகூங் கதைகளை எடுத்துரைத்தான். மகா வற்புதமான ஏழு மகாவித்யா தரர்களது சரிதங்களை, செவியமுதமாகக் காண்பூதி பருகிய பின், அப்பிசாசம் ஆர்வமேலீட்டால் வரருசியை நோக்கி 'நீர் உள்ளவா ருத்திராவதாரமே, அல்லையேல் அளவிடற்கரிய இவ்வரிய கதைகளைச் சாங்கோபாங்கமாக எவ்வாறெடுத்துரைக்கக் கூடும்? நீர் உமது தத்கால மனுஷாவதாரத்தின் விர்த்தாரந்தத் தையும் அடியேற்கு விரிவாயெடுத்துரைத்து என்னை மகிழ்விக்க வேண்டு' மெனக் குறையிரந்தான். அதற்கிணங்கி வரருசி தனது சரிதத்தைக் கூறுவானாயினன்.—

வரருசி சரிதம்

கௌசாம்பி நகர்க்கண், சோமதத்தன் அக்னிசிகன் என விருநாமம் பெற்றவோரந்தணன், முனிகன்னிகையாகிய வசுதத்தா வென்பவளைப் பாணிக்கிரகணஞ் செய்து வாழுங்கால், அவர்களது அருந்தவத்தால் நான் அவர்கட்குப் புத்திரனாக

வவதரிக்க நேர்ந்தது. எனது அதிபாலியத்திசையிலேயே எனது தந்தை காலஞ் சென்றார். எனதன்னை என்னை மிகவும் அருமை பாராட்டி வளர்த்து வந்தாள். ஓர்நாள் இரண்டு அத்திகள் எங்கள் கிருகத்திற்கு வந்தார்கள். அவர்களை மிக வுபசாரத் தோடு விருந்தேற்று மகிழ்வித்தோம். அன்றிரவு, நாங்கள் நால்வரும் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருக்கும்கால், ஓர் அற்புதமான மிருதங்கத்தொனி எங்கள் செவிக்கெட்டிற்று. அப்போழுது, எனதன்னைக்கு எனது தகப்பனார் நினைவு தோன்றலும், அவள் என்னை நோக்கி 'இஃது உனது பிதாவின் நண்பனாகிய நந்தன் செய்விக்கும் நாட்டியம்; மிக வற்புதமாக விருக்கும்' என்றான். உடனே நான் 'அம்ம, நான் போய் அந்நாட்டியத்தைப் பார்த்து வந்து பின்னர் அதனை அவ்வண்ணமே உனக்குக் காட்டா ரிற்பேன்' என்று கூறவே, அவ்வத்திகளிருவரும் மிக விழிப்பு¹³ தெய்தி, என்னை நோக்கி 'நீ சொல்வது மிகவும் துர்லபமான காரியம்; ஏன் வீண்முயற்சி' யென்றனர். அதனைக் கேட்ட எனது தாய், அவர்களை நோக்கி 'நீங்கள் ஐயுற வேண்டாம்; நீங்கள் இவனை அறியீர்; இவன் எதையேனும் ஓர்நாள் கேட்க நேரினும், அதனை முழுமையும் மனக்கண் பதிய வாங்கி வைத்துக்கொண்டு, பின்னர் வேண்டியக்கால், அதனை அவ்வாறே வெளித்தர வல்லவன்' என்றான். அவர்கள் எனது ஞாபகசக்தியை நேரே பரீகூழிக்கக்கருதி, பிராதிசாக்கியத்தை¹⁴

¹³. இறும்பூது = அசிசயம்.

¹⁴. பிராதிசாக்கியம் என்பது வேதாந்தங்களி லொன்றாகிய மூலவியாகரணமாகும். பாணினியம் முதலிய இலக்கணங்கட்கு ஆசிரித்தாரும். வேதம் என்னும் விருகூத்தினது சாலைகளைப் பற்றிக் கூறுவது.

ஸ்வரத்தோ டென்முன் கானஞ் செய்தனர். நான், அதனைப் பின்னர் அக்ஷரலோபமும் சுவர பேதமுமின்றி, யவ்வாறே திரும்பப் பாடிச் காட்டினேன். அவர்கள் என்னை மிகவும் கொண்டாடினார்கள். பின்னர், நானும் அவ்விருவரும் நாட்டியம் நிகழுமிடத்திற் போய்க் கூத்தையும் அபினயத்தையும் கண்டு விட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பிவந்தகாலே, நான் எனதன்னைக்கும் அவ்விருவர்க்கும் நாட்டியத்தை அவ்வாறே தரிசிப்பித்தேன். அதிதிகளிருவரும் மிகக் களிப்பெய்தினர். அப்போழ்து, இவ்விருவருள் ஒருவராகிய வியாடி எங்களிருவரையும் நோக்கி, தாம் வந்த உத்தேசத்தை எங்கட்குத் தெரிவிக்க வெண்ணங்கொண்டு தமது வரலாற்றினைக் கூறத் தொடங்கினார்,—

வியாடியின் சரிதம்

வேதசம் எனும் நகரில் தேவசாமி, கரம்பகர் என்றவிரண்டு அந்தணர்கள் சகோதரர்கள். அவர்கட்கு இவ்வதிதியாகிய இந்திரதத்தரும், யானும் முறையே புத்திரர்கள். எனது பிதா காலஞ் செல்தலும் எனதன்னை சககமனஞ் செய்துவிட்டாள். தனது சகோதரது பிரிவை யாற்றாது, தேவசாமி என்பவரும் மரணமுற்றார். அவர் மனைவியும் அவரோடு சககமனஞ் செய்து விட்டாள். நாங்கள் திக்கற்றவர்களாகி, எங்கட்கிருந்த செல்வத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, எழுமைக்கும் உறுதி பயக்க வல்ல கல்விச்செல்வத்தைப்¹⁵ பெறக் கருதி குமாரக் கட

15. கல்விச் செல்வம் எழுமைக்கும் உறுதியுயக்க வல்லதென்பதைப் பின்வருங் குறளாற் நெளிக.

¹ஒருமைக்கட் டான்கற்ற கல்வி யொருவற்கு

எழுமைக்கு மேமாப் புடைத்து.

ஞானமயமாகிய கல்வியே யொருவனை பிறவிகடோறும் தொடர்ந்து உடன் சென்று வினையொழித்து முத்திக்கரை சேர்த்தற்கு வாயிலாகும்.

வுளை நோக்கித் தவம் புரிந்தோம். சிவகுமாரன், எங்கட் குச் சொற்பனத்திற் பிரத்தியக்ஷமாக, எங்களை நோக்கி பாடலிபுத்தில் வருஷனைப் பெயரிய அந்தனனொருவ னுனன். அவன்மாட்டு சர்வ வித்யாதனமுளது. அவனை யடைந்து நீங்கள் கலைஞ்ஞானத்தைப் பெறக்கடவீர்' என வருள்செய்து மறைந்தனர்.

தெய்வம் அனுக்கிரகத்தவண்ணமே யாங்களிருவரும் பாடலிபுத்திர நகரைக் கிட்டி, வருஷரைப்பற்றி ஊராரை விசாரித்தபோழ்து, அவர்கள் 'அவன் ஒன்றுமே தெரியாத பேதையன் : அவனை நோக்கியோ, வித்யையைப் பெற வந்தீர் கள்' என வெங்களை ஏளனஞ் செய்கனர். நாங்கள் தெய்வ வாக்கை உல்லங்கனஞ் செய்தற்கஞ்சி, அவரது கிரகத்தைக் கேட்டறிந்து கிட்டியகாலை, அவ்விடே நானுபக்கங்களிலும் பெருச்சாஸி யறுத்துக், கண்டலிடமெல்லாம் புத்துவைத்துப், பார்ப்பதற்கு மிகவும் ஹீனமாயிருப்பதைக் கண்டோம். நாங் கள் கிரகத்தினுட் புகுந்தபோழ்து, வருஷர் ஓர் பக்கம் தியா னத்தி லமர்ந்திருந்தனர். உத்தமியான வவர் பத்தினியோ, எங்களை மிக வுபசாரத்தோடு அதிகபூனை செய்தேற்றுக் கொண்டு, நாங்கள் எங்களது எண்ணத்தை வெளியிட்டபோது, அவன் எங்களை நோக்கி 'நீங்களோ எனது புத்திரர்கட்குச் சமானம், எனக்கென்ன கூச்சமுளது. நெந்த விஷயங்களை யுங்கட்கு விளங்கக் கூறுவல், செலிகொடுத்துக் கேண்மின்' எனப் புகர்ந்து தனது கணவனது சரிதத்தைக் கூறுவானா யினன்,—

உதயணன் கதை

வருஷரது சரிதம்

இந்நகரில் சங்கரசுவாமிகளென்பவ ரொருவரிருந்தார். அவ்வந்தணற்கு இருவர் புத்திரர். அவர்கள் வருஷர் உபவருஷரெனும் பெயரினர். இவர்களுள், வருஷர் பேதமையையும் நல்குரவையும் ஊழாற் பெற்றவர்; உபவர்ஷரோ நிரம்பக் கல்வியையும் செல்வத்தையும் படைத்தவர். மிக்க அறியாமையைத் தாங்கி என்னோடு தனது வாழ்நாளேக் கழித்து வந்த வருஷர், ஒருநாள் அறிவுடைய பார்ப்பானெவனும் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டாதவோர் ஹீனமான தானத்தை உபவர்ஷரது மனைவியிடம் ஏற்றுக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தபோத்து, யான் அவர் செயலைச் சகிக்கலாற்றாது, அவரை நோக்கி ‘நீர் குமாரக் கடவுளை நோக்கித், திடமான தவம்புரிந்து, மெய்ப்பொருளாகிய வித்யையைக் கட்டாயம் பெற்று வரவேண்டு, மெனக்கடிந்து கூறினேன். அருள்துணை நின்றதால், எனது வாக்கியத்தை யவர் சிக்கெனப் பிடித்து வீட்டைவிட்டு வெளியேறிச் சென்று ஏகாக்ர சித்தத்தோடு ¹⁶ சுப்ரமண்யக்கடவுளை நோக்கிப் பசுதாகங்களைத் துறந்து தவம்புரியவே, குமாரக்கடவுள் பிரத்தியக்ஷமாகி வித்யாதனத்தை அவர்க்கீந்து அவரைநோக்கி ‘உன்

¹⁶ ஏகாக்ரசித்தமென்பது ஓர் முனைப்பட்ட மனம். கவடுபடாத இத்தகைய மனமே யோகத்திற்குச் சிறந்த சாதனம். இதுவே நாடிய பொருளிற் பதிந்து அதனது இரகசியத்தைச் காணவல்லது.

கல்வியை யுள்ளவாறு விரும்புவோர் குமாரக்கடவுளை நோக்கித் தவஞ் செய்தலே நல்வழி. அவன் கடவுளுக்கும் பிரணவத்தை யுரைத்த ஞானபண்டிதனன்றோ! பிரமனைக் குட்டிச் சிறையிட்டவனும் கந்தனன்றே!

பாற் கிட்டிய இவ்வரிய வித்யை (கல்விச்செல்வம் = கலைஞ்ஞானம்) ஒரே தடவையிற் கேட்டு மறவாது மனத்துட் டரிக்க வல்ல சதுர்த்தன்¹ உன்னைக் கிட்டியவழி, பிரகாசிக்கும். அத்தகைய தக்க மாணவகளைத் தெரிந்து, உனது கல்வியைக் கொடு' வென ஆக்கைஞ் செய்து அந்தர்த்தானமாயினர். அரிய வித்யாகலையை, இவ்வாறு சிவகுமாரனிடம் பெற்றுக்கொண்டு, இவண் வந்து நடந்த வரலாற்றினை எனக்குக் கூறித், தக்க மாணவகளை நாடினவராய்க் காலத்தை வீண்போக்காது சதா நிஷ்டாபரர் யிருக்கிறார். ஆதலின், நீங்கள் ஒரே தடவையில் கலையைக் கேட்டுள்ளத்தில் மறவாது நினைக்கவல்ல சமர்த்தனை நாடிக்கடித்திற் கொண்டுவரக் கடவீர்' என செப்பினர்.

உடனே, நாங்கள் ஞாநு பொன்னை யவட்குக் காணிக்கையாகக் கொடுத்துவிட்டு, அவளது கோரிக்கையின்படி, தக்க மாணவகளைத் தேடிக்கொண்டு வருவதாக வாக்களித்து, பாடலி புரத்தவைவிட்டு நீங்கி, ஏகச்சந்தக்கிராகி¹⁸ பைக் காண நாடெல்லாம் தேடித் திரியாநின்றோம். புண்ணிய வசத்தால் உங்கள் கிரகத்தைக் கிட்டினோம். அம்மா, உனது குமாரன் ஏகச்சந்தக்கிராகி யென்பதற்கையமில்லை. ஆதலின், தபையசெய்து

¹⁷. சதுர்த்தன் = சதுரன், சாதுரியன், சாமர்த்தியன். பதப் பொருள் நான்காமவன். ஜாக்கிர சொற்பன சுழுத்திகளைக் கடந்து நான்காந்தானமாகிய துரிய பூமியைக் கண்டவன் என்பது விசேடப் பொருள்.

¹⁸ ஏகச்சந்தக்கிராகி = ஒர்தரம் கேட்டமாத் திரையானே மறவாதுள்ளிருத்து வைக்கவல்லவன். ஏகம் = ஒன்று, சந்தம் = வண்ணம்; கிராகி = கிரகிப்பவன்.

உதயணன் கதை

இக்குழந்தையை, எங்கனோடுகூட கலைஞ்ஞானம் பயிலுதற்
காக, அனுப்புவிக்கவேண்டுமென எனதன்னை யை வியாடி வேண்
டிக்கொண்டனர்.

வருசியென்று பெயர் வந்த காரணம்

அப்போழ்தெனது தாயார் அவர்களை நோக்கி இப்புத்தி
ரன் எனக்குப் பிறந்தபோழ்து ஆகாயவாணி 'இவன் ஓர்தரம்
கேட்பினும் எதனையும் கிரகித்து மறவாமல் மனத்துட்டரிக்க
வல்ல தீராவன். இவன் வரமானதை (நல்லபொருளை) விருப்
பத்தோடும் ருசிக்க வல்லவனாதலின் இவனது நாமம் வருசு
யென வெங்கணும் பிரசித்திப் பெறும். இவன் வருஷரிடம்
பிரம்மவித்யையை முழுமையும் கிரகிப்பன் எனச் செப்பிய
துண்டு.

நான் இதுவரை யொன்றுமே தோன்றவில்லையே யெனக்
கவலைகொண்டிருந்தேன். உங்கள் வரவால், எனக்கிருந்த கவலை
நீங்கிற்று. இவன் எனக்கேக புத்திரன். நீங்கள் இவனை
சிரத்தையோடு ஆதரித்து, மூவரும் வருஷரிடம் கல்வி பயி
லுங்கள். இவனைப் பாதுகாப்பது உங்கள் பொறுப்பு" எனக்
கூறினன். உடனே வியாடி என்னை வேதபாடத்திற் கருக
னாகும்படி, எனக்கு வேதோக்தமாக ¹⁹ உபநயனம் ²⁰ செய்

¹⁹ வேதோக்தம் என்பது வேதத்தின்படி பொருத்தமானது.
வேதம் + யுக்தம்.

²⁰ உபநயனம் = சகாயமான கண் = ஞானக்கண் ; அந்தணர்களது
எக்ஞோபவீதமாகிய பூணூல் கல்யாணம். வேதவிதிப்படி நடக்கும்
இச்சடங்கால் ஞானக்கண் திறக்கப்படும். இஃது மறைவிருக்கும்
ஞானத்தைப் பிறப்பித்தலில் அந்தணர் இருபிறப்பாளர் எனப்படுகின்
றனர்.

வித்தார். பின்னர் நாங்கள் மூவரும் எனதன்னையிடம் செலவு பெற்றுக்கொண்டு, கௌசாம்பி நகரத்தைவிட்டு நீங்கிக் கூடிய சீக்கிரத்தில் பாடலிபுத்திர நகரை யடைந்தோம்.

வருஷாது கிரஹத்தில் நாங்கள் பிரவேசித்த காலையில் அவர் என்னை, ஸ்கந்தப்பிரஸாதமே ²¹ மூர்த்திகரித்து வந்த தாக வெண்ணி, மிகவும் மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்றார்.

வருசிவருஷரிடம் கல்வி பயிலல்

பின்னர், அவ்வாசிரியர், எங்கட்கு முத்திக்கு வித்தாகிய பிரணவத்தை ²² யுபதேசித்து, வேதாதி கலைகளை யெல்லாம், ஒழுங்காகப் பயிற்றுவித்தனர். வருசியாகிய யான் எக்கலையை யும் எனதாசிரியர் வாய்திறந் தோர்தாம் சொன்னவளவில், சிக் கென மறவாமற் கிரகிக்கும் ஆற்றலுடையவனானேன். வியாடியோ, ஆசிரியரிடம் கேட்டபின் என்னிடமும் கேட்டு இரு தரத்தில் எதனையும் கேட்டுத் தரிக்க வல்லவாயிருந்தார். இந் திரதத்தர் எம்மூவரிடத்திலும் வரிசையாய் கேட்டு முன்று தரத்தில் கிரகிக்கலானார். இவ்வாறு, வருஷர் வேதாதி கலைகளை யெல்லாம் ஒதுவித்து வரும்போழ்து, அவரது புகழ் எங்கனும் ஒங்கி பரவ வாரம்பித்தது. அந்நகர்க்கதிபனான நந்தன், வருஷ

²¹ ஸ்கந்தப்பிரஸாதம் = ஸ்கந்தனது அருள்.

²² பிரணவம்: ஒலிமயமாய் சகல மந்திரங்கட்கு மூலமந்திரமாகிய ஒங்காரம். ஒங்காரம் பிரணவமெனப் பெயர்கொண்ட காரணத்தைக் கேட்டறிந்துகொள்க.

“உய்யவென்னுள்ளது னோங்காரமாய் நின்ற மெய்யா” என்றன ரடிகளும்.

ரது கிரகத்தைச் சொர்ன மயமாக்கி மற்றும் வேண்டிய தனத்தை யவர்க்குதவினான். இவ்வாறு, நாங்கள் பிரம்ம வித்தைபை வருஷரிடம் பயின்று வருநாளில், ஓர் தினம் நாங்கள் எங்கள் ஆசிரியரோடு கங்கையாடப் போயிருந்தபொழுது, நான் அவரை நோக்கி 'பகவ, இப்பாடலிபுத்திரம், எக்காரணத்தால் பூமகனும் நாமகனும் ஒன்றுகூடி ஐக்கியமாயுறைந்தாங்கு, கல்விச்செல்வத்தாலும் பொருட்செல்வத்தாலும் மேம்பட்டு விளங்காநின்ற' தெனக் கேட்டேன்.

உடனே வருஷர் பாடலிபுத்திர நகரத்தின் வரலாற்றை எங்கட்கு விளங்கக் கூறத்தொடங்கினார்,—

மூன்றாங்கம்

பாடலிபுத்திரத்தின் வரலாறு

கங்காநதி, மலையைவிட்டிறங்குமிடமாகிய கனகலம் ²³ என்ற சேஷத்திரத்தில், தக்ஷணத்திருந்து ஓர் அந்தணன் வந்து

²³ கனகலம் : இஃது அற்புதமான வோர் சேஷத்திரம். சப்த மோக்ஷதானங்களிலொன்றாய் கருதப்படும் மாயாபுரியாகிய ஹிரித்துவாரத்திற் கருகேயுள்ளது. கங்கை மலையைக் கிழித்துக்கொண்டு பூமியிலிறங்கும் தானம் ஹிரித்துவாரம். ஹரித்துவார ஸ்நாநத்தை விரும்புவோர், அதன் சமீபத்திலுள்ள கனகலத்தில் வசிப்பது வழக்கம்.

கனகலத்திற்குள், சிறுவிதியாகிய தக்ஷன் தனது யாகத்தை நடத்தியது. இவ்விடத்திலேயே சதி யுடலத்தை விட்டனாம். வீரபத்திரக்கடவுள் தக்ஷயாகத்தை யழித்துத் தேவர்களைத் தண்டித்த விடமு மிஃதேயாம்.

இத்தலம் மகா கவியாகிய காளிதாசனால் மேகதூதத்திற் கூறப்படுகின்றது.

தவம் செய்துகொண்டிருந்தான். அவனுக்குப் புத்திரர் மூவர். தாய்தந்தையர் காலஞ் சென்றபின் அம்மூவரும் கல்வியை நாடி. ராஜக்கிரகத்தை ²⁴ யடைந்தனர். அவண் வித்தைகளைப் பயின்றபின் சிவகுமாரனது கிருபையை நாடி தெற்கு நோக்கிச் சென்று கடற்கரையை யடுத்த சிஞ்சினியெனப் பெயரிய வோர் நகரத்தை யடைந்தனர். இவர்கள் போலிகன் எனும் அந்தணனால் மிகவும் உபசரிக்கப்பெற்றுப் பின்னர் அவனது புதல்வியர் மூவரையும் முறையே வதுவை செய்துகொண்டனர். போலிகனுக்கு ஆண் சந்ததி கிடையாமையால், அவன் தனது தனத்தை யவர்கட்குக் கொடுத்துவிட்டுத் தவஞ்செய்யக் காணஞ்சென்றான். பின்னர் ஓர் பெரும் பஞ்சமுண்டான காலே, அம்மூவரும் தமது மனைவியரைப் போஷித்துக் காம்பாற்ற முடியாமையால் தமது தேவியரைத் துறந்து தேசாந்தரஞ் சென்றனர்.

இவர்கள் தம் மனைவியரை விட்டுப் பிரியும்போழ்து, அப் பெண்டிருள் நெய்வுள்ளவள் கர்ப்பவதியாயிருந்தாள். தங்காதலர்கள் பிரிந்தபின் அம்மூன்று ஸ்திரீகளும் தம் பிதாவின் சிநேகனாகிய எக்ஞதத்தீன யடுத்து, அவனார் போஷிக்கப்பட்டு தமது கணவர்களது வரவை எக்கமாக எதிர்பார்த்து யிருந்தனர்.

²⁴ இராஜக்கிரகம் : இஃது பாடலிபுத்தூர் நகரமுண்டாகுமுன் மகதநாட்டின் தலைநகராய் நாமகள் விளையாடிக்கொண்டிருந்தவிடம். இவண் ஓர் குகையுள்ளதுபோலும். பலதடவைகளில் புத்தசங்கமுவண் கூடியது. இஃது பாடலிபுத்திரத்திற்குத் தெற்கண் சிறிது தூரத்தி விரும்பது. சீனயாத்திரவாசியாகிய பாஹியான் (Fahian) என்பவரால் நேரே தரிசிக்கப்பட்ட தலங்களிலொன்று.

உதயணன் கதை

காலக்கிரமத்தில் நடுவுள்ளவள் ஓர் ஆண் மகவை யீன்றாள். அக்குழந்தையை யவர்கள் செப்புதற்கரிய ஆதரவோடு சீராட்டி வளர்த்து வரநின்றனர். ஓர் நான் ஆகாய வீதியில் சம்புவின் மடியிலிருந்து காலத்தை உல்லாசமாகக் கழித்த பார்வதிதேவி, அக்குழந்தையை அன்னையர் மூவரும் ஒப்பரியபரிவுடன் சீராட்டி வளர்ப்பதைக் கண்ணுற்றனள். உடனே அம்பிகைக்குக் அக்குழந்தையின் மாட்டு அருள் சுரத்தலும், அவள் பாமனை நோக்கி 'இம்மாதர் மூவரும் எவ்வளவன்போடும் தம் புதல்வனைப் போற்றுகின்றனர். இவனால் மிகவும் சேஷமத்தைப் பெறலாமென்றல்லவோ அவர்கள் கருதாநின்றனர். சிறிது இவர்கள்மேல் கடாசூதத்தைக் காட்டியருள்க' வெனப் பிரார்த்தித்தனள். அதற்குப் பாமன் 'இக்குழந்தை, முற்பிறவியில் என்னை மிகவும் பூஜித்து வழிப்பட்டவன். ஆதலின் இப்பிறவியில் ஏற்கனவே இக்குழந்தைக்கு நல்ல போகம் ஏற்பட்டுள்ளது. முற்பிறவியில் இக்குழந்தைக்கு மனைவியாயிருந்தவள் இப்போது மகேந்தரவர்மனது புத்திரியாய்ப் பாடலி எனும் நாமத்தோடு வளராநின்றனள்' என்றம்பிகைக்குரைத்துப் பின்னர் அம்மாதரர்கனவற்றோன்றி 'இக்குழந்தை நீங்கள் செய்த பூஜாபலத்தால் உங்கட்கு மகவாய் உதித்தான். இவனுக்குப் புத்திரகன் எனும் நாமஞ் சூட்டுக; இவன் தூங்கி விழித்தெழும்போதெல்லாம், இவன் சிரசிலிருந்து லக்ஷம்பொன் விழும்; இவனரசனாவான்' என அனுக்கிரகஞ் செய்தார். அன்னையர் கழிபேருவகையெய்தினர்.

ஈசனருளியவாறே பிரதி தினமும் பொன்விளையா நின்

றது. அவர்களைப் பிடித்திருந்த தரித்திரம் ஒட்டெடுத்தது, சிவாக்கனையை சிரமேற்கொண்டு அவர்கள் தம் புதல்வனுக்குப், புத்திரகன் எனும் நாமஞ் சூட்டினர். பின்னர் அச்சிஞ்சினி நகர்க்குப் புத்திரகன் அரசனானான். ஓர்நாள் எக்ஞதத்தன் புத்திரகனை நோக்கி 'நீ யுனது பிதாக்களைக் காணும்படி விரும்புகின்றாயாதலின், பிரதி தினமும் பிராமணர்கட்கு சுவர்னதானஞ் செய்துவா. உனது கொடை எங்கனும் புகழ்ப்பரவி உனது பிதாக்களும் செல்வங்கருதி யிந்நகர்க்கு வரக்கூடும். முயற்சியாற் கைகூடாத காரியம் கிடையாது. ஓர் சரிதமுமுளது அதனைக் கேளெனக் கூறுவனாயினன்,—

பொன்னிற அன்னங்களின் சரிதம்

பிரமதத்தனென்றவோர் அரசனிருந்தான்-ஓர் நாள், அவனெதிரில் அநேக அன்னப்பக்கதிகள் பறந்து செல்லுகையில், அவற்றின் மத்தியில் இரண்டு சுவர்னமயமான அன்னங்கள் காணப்பட்டன. அரசனுக் கவ்விரண்டு அன்னங்களையும் பிடித்தற்கு மிக விருப்பமுண்டாயிற்று. இவ்வாசை யவனது மனக் கண்மீதுாரந்தெழுந்ததால், அவன் தனது அபசாட்சியைப் பேணுது அவற்றைத் திரும்பக் காண்பதுவே கருத்தாய், ஓர் அற்புதமான தடாகத்தை யுண்டிபண்ணினான். அவன் புரிந்த சூழ்ச்சியால், அவனெண்ணிய வண்ணம் அவ்வன்னங்கள் அத்தடாகத்தை நோக்கித் திரும்பவும் வந்தன. தங்கமயமான அவ்வன்னங்களை யவன் விளித்து 'உங்கட்குச் சிறகுகள் எவ்வண்ணம் சொர்னமயமாயின?' வெனக் கேட்டான். அவையவனைப் பார்த்து, 'பூர்வம் நாங்கள் காகங்கள். ஓர் நாள் பாழடைந்தவோர் சிவாலயத்தில் சிலர் காகங்கட்குப் பசிபோட்டார்கள்.

அப்பலியைப் புசித்தற்காக, நாங்களிருவரும் மிகப் போராடி விதிவசத்தால் ஓர் நீர் நிரம்பிய பாத்திரத்தில் வீழ்ந்து உயிர் துறந்தோம். சிவசந்நிதானத்தில் எங்கட்குற்ற மரணத்தால், இப்பிறவியில் சொர்னமயமான ஹம்சங்களாக அவதரித்தோம்' என்றன. அரசன் தனது விடாமுயற்சியைப் பற்றுக் கோடாய்க் கொண்டு கிடைத்தற்கரிய தெய்வீக அன்னங்களைத் தன்பால் வரவழைக்கும் சாமர்த்தியத்தைப் பெற்றானன்றே! ஆதலின் திடமான சங்கல்பம் எதனையுங் கைகூட்டுவிக்கு'மென எக்ஞதத் தன் புத்திரகனுக்கு உறுதி கூறினன்.

எக்ஞதத்தன் செப்பியாங்கு, புத்திரகன் அனுதினமும் அந்தணர்கட்கு சொர்னதானஞ் செய்து வருங்கால், அவனது புகழ் எங்கணும் பரவ அவனது பிதாக்கள் தமது மிடிதீரவோர் நற்சமயம் வாய்த்ததென வெண்ணி, சொர்னதானத்தைக் கருதி யந்நகரத்தை யடைந்தனர். புத்திரகன் தனது பிதாக்களை மிக மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்றான். ஆயினும், அவனது தந்தையர், தீவினையின் வலியால், தமது புத்திரனிடம் அன்பை வகிக்காது, அவனது சம்பத்தை நோக்கிப் பொச்சாப்புற்றனர். அவனது செல்வத்தையும் அரசையும் தாம் கைப்பற்றிக்கொள்ளலாமென்ற விபரீத வெண்ணத்தை அவர்கள் தமது மனத்துட்கொண்டு, ஓர் தந்திரத்தால் அவனைக் கொல்லக்கருதியவனை நோக்கி 'நாம் தேவியைத் தரிசிக்க விர்தியவாசினிக் குச் செல்வா'மெனச் சாக்குக்காட்டித் தமது புத்திரனை அவ் ஆலயத்திற் கழைத்துக்கொண்டு சென்றார்கள். ஆலயத்தை யணுகலும் அவர்கள் அவனை நோக்கி 'நீ முதற்கண் ஆலயத்துட்கெல்; நாங்கள் பின்னால் வருகிறோம்' எனச் செப்பலும்,

புத்திரகன் அவர்களது வஞ்சனையைறியாது கோயிலுட் புகுந்தான். இவனைக் கொலைபுரிதற்காக முன்னரே ஆயத்தஞ் செய்யப்பட்டிருந்த கொலைஞர், இவனைப் பிடித்துக் கொல்ல வந்தார்கள். இவன் அவர்களை மிகவும் இரந்து கேட்டுக்கொண்டு, தனது இரத்தின மாலையை யவர்கட்குக் கழற்றிக் கொடுத்துவிட்டு, உயிர்தப்பி, அவ் ஆலயத்தைவிட்டு நீங்கிக், காட்டுவழி, துரித மாய்ச் சென்றான். கொலையாளிகளோ, அவனது பிதாக்களினிடம் தாம் அவனை வினைமுடித்து விட்டதாக, ஏற்கும் வண்ணம் பொய்கூறி மகிழ்வித்தலும், அவர்கள் தமது நகரத்தை நோக்கித் திரும்பிச்சென்றனர். புத்திரகனது மந்திரிகள் புத்திரத் துரோகிகளாகிய இக்கொடியவரைச் சந்தேகத்தாற் சிறைப்படுத்திப் புத்திரகன் திரும்பாமை பற்றி யவர்கட்கு மாணதண்டனை கொடுத்தார்கள். கெடுவான் கேடு நினைப்பானென்றபடியாயிற்றன்றோ !

புத்திரகன் சித்திபெறல்

புத்திரகன் தெய்வாதீனமாகத் தப்பிப்பிழைத்து வந்தியாடவியிற் பிரவேசித்துச் செல்லுங்கால், அசுரநச்சுணை மயனது புதல்வரிருவர் ஒருவரோடொருவர் ஓயாது மற்போர் புரிவதைக் கண்ணுற்றான். ‘இவ்வாறு நீங்கள் ஒருவருந்நியாவண்ணம் ஏன் ஏகாந்தமான விடத்தில் ஒருவரோடொருவர் இடையறாது போர் புரியா சின்னீர்’ எனப் புத்திரகன் அவர்களை வினவியபோழ்து அவர்கள் ‘நாங்கள் மயனது புத்திரர் ; இதோவிருக்கும் மூன்று பொருள்களையும் பற்றி மல்லாடா சின்றோம்’ என்றனர். புத்திரகன் அவண் ஓர் பாத்திரம், மாத் திரைக்கோல், பாதுகையாகிய மூன்று பொருள்களிருப்பதை

நோக்கி 'நீங்கள் இவ்வற்பமான பொருள்களின் பொருட்டோ உயிரை வெறுத்துப் போராடா நின்றீர்கள்' எனச் செப்பலும், அவர்கள், புத்திரகனை நோக்கி 'நீர் இப்பொருள்களது அருமையை யறியீர், ஆதலின் இவ்வாறுஹையாநின்றீர். இப்பாத்திரத்தை யொருவன் கைக்கொண்டு எவ்வித ஆகாரத்தை யிச்சுக் கின்றானோ அவ்வித ஆகாரம் உடனே இதுனுள்ளினேந்து நிற்கும்; இப்பாதுகையை ஒருவன் காலிலணிந்துகொண்டு ஏதேனுமோரிடத்திற்குப்போக உத்தேசிப்பானாயின் உடனே ஆகாசமனமாய் அவ்விடத்தைக் கடிதிற் கிட்டுவன்; இக்கோலைக்கொண்டு நிலத்திலெதனையெழுதினும் அஃது உடனே கண்கூடாகச் சித்திக்கும்' என்றனர். அப்பொருள்களது இரகசியமான மகத்துவத்தை யுணர்ந்துகொண்ட புத்திரகன் அவர்களை நோக்கி 'ஆயின் ஒன்று செய்யின். அதோ தோன்றும் அக்குறியை உங்களுள் எவன் முதற்கண் ஓடித் தொட வல்லனோ அவனே இம்மூன்று பொருட்கும் பாத்திரமாவான்' என்று ஓர் தந்திர வசனங் கூறினன். இவர்கள் இவனது கபடச் சிந்தையை யோராது அவன் சுட்டிக்காட்டிய குறியை நாடி மிக வேகமாக வேரட வாரம்பித்தனர். அவர் தூரத்தே யோடுவதைக் கண்ட புத்திரகன் அவணிநுந்த பாதுகையைக் காலிற் பூட்டிக்கொண்டு மற்றிரு பொருள்களையும் கையிவிடுக்கக்கொண்டு ஆகாயவீதி வழி நெடுந்தூரஞ் சென்று ஆகாஷிகை பென்ற வோர் நகர் தென்படலும் அதன் கண்ணிறங்கினான். அந்நகருள் தாசிகள் வீட்டிலேனும் வணிகர் வீட்டிலேனும் பிரவேசிக்கின் கைப்பொருள் பறிமுதலாய் விடுமெனக்கருதி, ஓர் பாழ்மனை தோன்ற, புத்திரகன் அவ்வீட்டினுட் புகுந்தான். அவண் ஓர் கிழவி யிருந்தாள்.

அவளவளை மிகவுழுபசாரத்தோடு வரவேற்றாள். புத்திரகன் அவள் மனம் மிகமகிழ, வேண்டிய நிதியை யவட்குதவினான். பாட்டியார் புத்திரகனை மிக வாதரவோடு தக்கபோஜனாதிகளை யுதவி பரிபாலனஞ் செய்துவந்தாள். இவ்வாறாகச் சில தினங்கள் புத்திரகன் அந்நகரில் மறைவாய் வசித்து வந்தான்.

புத்திரகனும் பாடலியும்

இவ்வாறு காலஞ்செல்லாதிற்புழி யோர் நாள் பாட்டியார் புத்திரகனை நோக்கி ‘என் கண்மணியே, நீ தக்க யௌவனமும் ஓவியத்தெழுதவொண்ணு வனப்பும் ²⁶ வாய்ந்திருக்கின்றாய். உன் அழகுக்கும் குணத்திற்குமிசைந்த வடிவழகியைப்பற்றி யுன்னிடம் பேசவேண்டும். இவ்வூரசனுக்கு ஊர்வசியினும் ²⁷ மிக்க தேகலாவண்ணியமுடைய குமாரத்தி அவனதரிய தவத்தாலுதித்தனள். அரசன் அவளை மிக வினயத்துடன் வளர்த்துவராசின்றான். கன்னிகாமாடத்தில் மிகக்காவலோடு வளரா

²⁶ ஓவியத்தெழுத வொண்ணு வனப்பு = சித்திரத்தாற் சித்தி ரிக்க முடியாத பேரழகு.

கம்பர் ஸ்ரீராமபிரானை,

‘ஓவியத்தெழுதவொண்ணுவருவத்தாய்’

எனக் கூறியுளார்.

²⁷ ஊர்வசி = இவள் மிக வனப்பினள், தேவகணிகையருள் ஒருத்தி. இவளது பெயர்ப்பொருள் தொடையழகி.

இவள் புருருவச் சக்கரவர்த்திக்குக் காதலியாக வமைந்தமையும், பின்னர் தனது காதலுக்குக் காண்டிப னிணங்காமையால் அவளை நபன்சனாகும்படி சபித்தவரலாறுதிகளையும் பாரதத்திலுணர்ந். வசிட்ட முனிவனுக்கு ஊர்வசியே தாய்.

நின்றாள். அவளது நாமம் 'பாடலி' யெனக் கூறிக் காதலை யூட்டினாள். இம்மாற்றம் செவிவழி புத்திரகனது நெஞ்சத்துட் புகவே அவன்காமஞ்சான்ற அவ்வினையாள்வயின் ஏமஞ்சாலாவிடும்பை எய்தினன்.²⁸ காமத்தீயால் மீதூரப்பட்ட அவ் இளைஞன் அன்றிரவே தனது பாதுகையைக் காலிற் பூட்டிக்கொண்டு அம் மடமாது கண்வளரும் உப்பரிக்கையை யடைந்து அவளருகே சென்றான். அவள் அயர்ந்து நித்திரை புரியினும் அவளது வடிவழகு அவனது கண்வழிபுட்டுசென்று அவனது மனத்தை யடிமைப்படுத்தியது. அவளை நித்திராபங்கஞ்செய்வது தகுதியோ வென வையுற்று அவன் மனந்தடுமாறா நிற்பழி, ஒவ்வொரு ஜாமத்திற்குந் தக்க கானங்களைப் பாடும்படி ஏற்பட்ட யாமிகருள் அந்த ஜாமத்திற்குரிய யாமிகன் மிகவும் சிங்காரரசம்²⁹ ததும்பக் 'காளைப்பருவத்தார் தம் காதலிகளை எழுப்பியின் புறுவதே சாலவழிதாம்' எனும் பொருடோன்றப் பாடினன். உடனே புத்திரகன் நித்திரை புரியும் பாடலியைத் தனது தோள்கள் இறுக ஆவிங்கனஞ் செய்தான். அவள் திடுக்கிட்டு விழித்தெழிலும் தன்னை யொப்புயர்வில்லா வடிவழகன் இறுகப் புல்லுவதைக்கண்டு 'இஃது தெய்வம் நமக்குச் செய்த பேருதவி'

²⁸ காமஞ்சான்ற இனையாள்வயின் ஏமஞ்சாலா விடும்பை யெய்தினன் = பெண்ணலங் கனிந்துநின்ற அம்மெல்லியல் மாட்டு அவளை யன்றி வேறு மருந்தாற் றீரமாட்டாத துன்பநோயைக் கொண்டனன். ஏமம் = காப்பு, புகலிடம்

²⁹ சிங்காரரசம் = காமச்சுவை. வடநூலார் ஒன்பதுவகை ரசங்களுள்வென்ப. தொல்காப்பியர் சுவை எண்வகைத் தெனக்கூறினர். பொருளதிகாரத்தில் மெய்ப்பாட்டியலில் சுவையினது இலக்கணத் தைக்காண்க.

யென மனமுவந்து அவனை இன்புற நோக்கிப் பின்னர் இருவரும் ஏகபோகமாயினர். நான்காம் ஜாமங் கிட்நிதலும் புத்திரகன் தனது பாதுகையை யணிந்து தனது இடிந்த மனைக்கு வந்து கண் வளர்ந்தான். இவ்வாறாகச் சில தினங்கள் இருவரும் இரவில் ஒருவருமறியாவண்ணம் ரமித்து வந்தனர். பின்னர் காவலாளர் பாடலிபால் புணர்ச்சிக் குறிகள் தோன்றுவதை நோக்கி அரசனுக்கு இரகசியத்தை வெளியிட்டனர். அவன் மிகவும் தந்திரமாக ஓர் ஸ்திரீயை நியமித்து பாடலி தூங்கும் சயனக் கிரகத்தில் அவளறியாவண்ணம் மறைந்திருந்து இரகசியத்தை யுள்ளவாறு கண்டறிந்து வந்து தனக்கு வெளியிடும்படி ஆக்கைஞ் செய்தான்.

பாடலிபுத்ர நகரநிர்மாணம்

அவ்வாறு அம்மாது மறைவிருந்த போழ்து புத்திரகனும் பாடலியும் கார்த்தர்வமாகப் போகித்துப் பின்னிருவரும் அயர்ந்து நித்திரை புரியுங்கால், அவள் ராஜகுமாரனது வஸ்திரத்தில் அடையாளத்திற்காக வோர் அலக்தத்தை (செங்குழம்பை) யோர் பக்கத்திற் றடவினன். அச்சுருதினை யறியாது புத்திரகன் விழித்தெழுந்து தனது கிரகத்திற்கு வந்து விட்டான். மறு நாள் விடிந்த பின் அரசனது சேவகர்கள் வீடுவீடாய்ச் சென்று ஆராயுங்காலை அவ் அலக்தக் குறியால் அவனைக் கண்டுபிடித்து அரசன் முன்னர் கொண்டுவந்து விட்டனர். அரசன் அவனை வெகுண்டு நோக்கிப் பேசவே புத்திரகன் தனது பாதுகையின் வலியால் உடனே பவ்விடத்தை விட்டு மறைந்து பாடலியது உப்பரிக்கை வந்து சேர்ந்து நேர்ந்த விபத்தை யவட்கெடுத்துக் காட்டி, அவளைபுடன்கொண்டு ஆகாச விதிவழியாக அந்நக

ரத்தை விட்டு நெடுந்தூரஞ் சென்றான். பின்னர் இருவரும் கலோப்பெய்திக் கங்கைக் கரையிலிறங்கினர். மிக்க பசி நோய் அவர்களை வாட்டா நிற்கவே, புத்திரகன் சித்திவாய்ந்த தனது பாத்திரத்தை யெடுத்து, அக்காலத்திற் புசித்தற்கு மிகவுசித மான ஆகாரத்தை மனத்தால் உத்தேசித்தான். உடனே யவன் காமித்த போஜனம் அப்பாத்திரத்துட் கடிதில் அமைந்து தோன்றிற்று. இவ்வற்புதத்தைக் கண்ட பாடலி தனது காதலன்பால் மற்றுமடங்கா மோகங் கொண்டான். தமக்குக் கிடைத்த போஜனத்தை இருவரும் மிகவுருசியுடன் புசித்து சுங்காஜலத்தைப் பானம் பண்ணித் தமது களை தீர்ந்தனர்.

பின்னர் புத்திரகன் தனது மாத்திரைக்கோலால் நிலத்தில் 'சதுரங்க பலத்தோடும் இவ்விடத்தில் தெய்வீகமாக வோர் நகர் அமைக' வென வெழுதினான். மாயையின் வலியால் உடனே அதியற்புதமான வோர் நகர் தேர், யானை, இவுளி, காலாள் ஆகிய நால்வகைத் தானையோடும் தோற்றுவாய் செய்தது. அந்நகரத்தைப் புத்திரகன் பாடலியோடும் அரச சாண்டு வந்தான்.

இவ்வாறு பாடலிக்காகப் புத்திரகனால் நிர்மாணஞ் செய்யப்பட்டவந்நகரம் அவ்விருவர் பெயராலும் பாடலிபுத்ரமென உலகெங்கும் பிரசித்திபெற்றது.

பின்னர் புத்திரகன் பாடலியின் தந்தையாகிய மகேந்திர வர்மனை தன்னருகே வரவழைத்துத் தக்காங்கு உபசரித்து வெகுமதி செய்து அவனைத் தன் கீழரசனாக வாக்கிக்கொண்டான்.

தெய்வீக சக்தியால் நிர்மாணஞ் செய்யப்பட்ட நகரத்தின்

உதயணன் கதை

இந்நகருள் இலகூதமியும் சரஸ்வதியும் சதா சூடிக்கொண்டு சக லர்க்கும் பொருட்செல்வத்தைதரும் செவிச்செல்வத்தைதரும் கொடுத்தாதரிக்காரின்றனர்,

என வருஷர் பாடவிபுத்ர நகரத்தின் வரலாற்றை எங் கட்டு விளக்கமுற வெடுத்தாரைத்தார். நிற்க.

நான்காம்தரங்கம்

வருஷி உபகோசையை மணம்புரிகை

நாங்களிவ்வாறு வருஷரிடம் வித்யையைப் பயின்று வருங்கால் வருஷாவருஷம் இந்திரனுக்குத் திருவிழாக் கொண் டாடுவதுபோல், ஓர் வருஷம் இந்திரனுக்கு உற்சவம் நடந்து வராரிற்புழி, திவ்விய செளந்தரியம் வாய்ந்த வோர் கன்னி கையை நான் தெய்வாதினமாய்க் காண நேர்ந்தது. அவளும் என்னை அன்போடும் நோக்கினள். ‘காகத் திருகண்ணிற்கு ஒன்றே மணிகலந்தாங்கு’³⁰ யாங்கள் உடலிரண்டாய் மன மொன்றான வோர் அரிய பிராணியாயினோம். எனது நெஞ் சத்தைத் தன் வயிற்படுத்திய வப்பெண்கனி உபவருஷரது புதல்வி. அவள் பெயர் உபகோசை. எனது மனம் உப

³⁰ ‘காகத்திரு கண்ணிற் கொன்றே மணிகலந்தாங்

கிருவர் ஆகத்துள் ஒருயிர் கண்டனம்யாம்’ என்பது திருக்கோவையாருட் கண்டது. இஃது, காதலாலொத்த தலைவன் தலைவிகளின்மாட்டு உடலிரண்டேயாயினும் உயிரொன்றே யிருப் பதுபோற் ருேன்று மகிசயத்தைத் தோழி கண்டு தன்னுள் மகிழ்ந் துறை.

கோசையின் மாட்டு தாரணை ³¹ கொண்டதால் வேறொன்றுஞ் செய்தற்கியலாது, மனதிற்பதிவுற்ற வவளது உருவமே தியானமாக, வோர் தனியிடத்தில் யோகரித்திரை ³² புரியாநின்றேன். அப்போழ்து அதியற்புதமான வோர் சொற்பனம் எனக்குத் தோன்றிற்று. அதில் வெள்ளைக்கலையுடுத்த வோர் அணங்கு தரிசனமாகி என்னை நோக்கி 'உபகோசை பூர்வம் உனது மனைவியே. அவள் உன்னையன்றி வேறொருவரையும் மனத்தாற் காமியாள். அவள் உனக்கே கடிதில் மனைவியாவள். நானே வுன்னை விட்டோர்போழ்தும் பிரியாது உடனுறையும் சரஸ்வதி. ³³ நீ துக்கமுறுவதை எவ்வாறு சகிக்க வல்லேன்! ஆதலின் உறுதிகூறி யுனது மனக்கவலையை யொழித்தற்காக விவ்வாறு பிரசன்னமாயினேன்' எனச் செப்பி உருக்காந்தாள். நித்திரை நீங்கிய பின்னர், நான், உபகோசையது கிரகத்திற் கயலே

³¹ தாரணை யென்பது அட்டாங்க யோகத்தின் ஓர் கூறு. மனம் அசையாது ஓர் பொருளின்கண் பூட்டப்பட்டிருப்பதென்பது பொருள். தமிழ்க்கண் இஃது பொறையெனப்படும். 'மனத்தினை யோரு வழி நிறுப்பதுபொறையே' என்பது பழங்குத்திரம். இதன்பின் நிகழ்வது ஞானதிருஷ்டியாகிய தியானம்; அதன்பின் கை கூடுவது சமாதி.

³² யோக ரித்திரை யென்பது அறிதுயிலாகிய தூங்காத்தாக்கம். விண்டு பாற்கடல் நாப்பண் ஆலிலேமேல் அறிதுயில்கொள்வர்.

³³ சரஸ்வதி எப்போழ்தும் எவரிடத்தும் கூடவே யுறையும் தெய்வீக சக்தி. இவள் நீர் மயமாய் அறிவாகிய தீயோடு கலந்துகின்று அதனை விடாது தூண்டிக்கொண்டிருக்கும் வாக்கு. இதுவே காயத்திரியிற் கூறப்படும் சவிதா. இஃது ஒருவனைவிட்டு நீங்குமாயின் பிரக்ஞை தொலையும். சரஸ்வதி யெனும் பதப்பொருளை நோக்குக.

இவளே தமிழில் நாமகளைனக் கூறப்படுவள்.

சிழல் பயந்துநின்ற மாமரத்தடியில், விரகத்தோடே நின்றேன். அப்போத்து உபகோசையிடமிருந்து ஓர் சகி தனிநின்ற வெண்ணைக் குறுகி உபகோசை என்மீது அடங்காவிரகம் பூண்டிருப்பதாக மொழிந்தாள். இம்மாற்றம் எனது காதலை முன்னிலும் ஓர் மடங்கதிகமாகத் தூண்டிற்று. நான் அவ்வுயிர்ப் பாங்கியை நோக்கி ‘சூரவர்களது அனுமதியின்றி யான் என்செய வல்லேன். வேண்டுமாயின் நீ யவளது தாய்தந்தை யர்க்குச் சமயமறிந்து தெரிவித்துக் காரியத்தை முடிவிக்கப் பார்’ என விடையளித்துத் தோழியை உபகோசையிடம் திரும்ப வனுப்பிவிட்டேன். இதனை யவள் உபகோசைக் கறி வித்தாள். உபகோசை தனது தாபத்தைத் தனது அன்னைக்கு வெளியிட்டாள். அவள் இதனை உபவருஷருக்கெடுத்துக் கூறினள். பின்னர் எங்களது விரகம் எமது ஆசிரியராகிய வருஷருக்கும் எட்டிற்று. உடனே பெரியவர்கள் ஒன்றுகூடி விவாக முகூர்த்தத்தை நிச்சயஞ் செய்துகொண்டு வியாடியைக் கௌசாம்பி நகர்க்கனுப்பி எனது தாயாராகிய வசுதத்தை யைப் பாடலிபுத்தரத்திற்கு வரவழைத்தனர். உடனே சுப முகூர்த்தத்தில் வேதவிதிப்படி கனல்சான்றாக³⁴ உபகோசையை எனக்குப் பாணிக்கரஹ்ணஞ் செய்வித்தார்கள். உயிரோவியம் போன்ற உபகோசையது இளநலத்தைத் தேவாமுதத்தைப் பருகுவதுபோல் மனம் பூரிக்கவுண்டு களித்து வந்தேன். காமச்

³⁴ கனல் சான்றாக = அக்னி சாக்ஷியாக. அக்னிதான் சகல தேவர்களுக்கும் முகமாக விருப்பவன். அவனது சொரூபம் சத்தியம். சத்தியஞ் செய்வோர் தீபத்தைப்பற்றி சத்தியஞ் செய்வது வழக்கமன்றே! பதினெண் புராணங்களுள் அக்கினிதேவனுக்கோர் புராணமுளது.

உதயணன் கதை

சுவையும் கல்விச்சுவையும் என்னிடம் ஒங்கி வளர்ந்தன.
நிற்க.

பாணினி வரலாறு

வியாடி இந்திரதத்தர் வருசியாகிய நாங்களேயன்றி, மற்றும் பல மாணவர்கள் வித்தியாகிதி படைத்த உப வருஷரை யடைந்து கலைகளை யோதிவந்தனர். இம்மாணாக்கருள் பாணினி³⁵ யென்பவ ரொருவர். இவருக்குப் புத்தி மிக மந்தமாயிருந்தது. ஆயினும் ஆசிரியர்க்குத் தொண்டு புரிவதில் மிக வினையமுடையவர். இவருக்கு வித்யை ஏழு மையை நோக்கி வருஷாது பத்னி மிகப் பரிவெய்தி யவரை நோக்கி 'நீ ஹிமாசலத்தை யடைந்து இந்துசேகராகிய மகேஸ்வரனோர்க்கித் தவஞ்செய்து அவனது அனுக்கிரகத்தால் பூரண பாண்டித்துவத்தை எளிதே பெறக்கடவாய்' என வாக்குபித்து அவரைத் தவஞ்செய்வதற்காக வனத்திற்கனுப்பினள். அவளது வாக்கை சிரமேற்கொண்டு பாணினியார் கானகஞ் சென்று உமாமகேஸ்வரனை நோக்கி யருந்தவஞ் செய்த லும், சிவபெருமான் பிரசன்னமாகி யவருக்கு சர்வவித்தியாமுக

³⁵ பாணினி : இவர் பணின் எனும் வமிசத்துதித்தவரென்ப. இவர் கார்தாரதேசத்திலோர் நகராகிய சாலதூரமென்பதனை விட்டு 'நீங்கி வித்யை பயிலுதற்காகப் பாடலிபுத்தரம் வந்து வருஷரிடம்தொண்டு பூண்டனர்போலும். தாம் பிறந்த பதியால் சாலதூரிய நெனப்படுவர். இவர் பிதா தேவலன், தாய் தாகுதி. ஆதலின் தாகேஷ்யனெனும் நாமமும் இவர்க்குளது. இவர் தவஞ்செய்து மகேஸ்வரனிடமிருந்து வாக்கின் தந்திரத்தைப் பதினான்கு சூத்திரமாகப் பெற்று தேவபாஷையின் உள் ளீட்டைக் கண்டு தெய்வீகமாகிய பாணினியமெனும் வியாகரணத்தைக் கண்டார்.

னித்தபோழுது, அவள் அவனை நோக்கி 'கணவன் தேசாந்தரம் போனவட்கு அக்ஷணவனால் யாது சுகம்? நடுவழியில் நாமேன் ஊர்வசைக்காளாய்ப் பேரைக் கெடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்; நீர் வசந்த உத்சவத்தில் முதல்நாளிரவில் ஒருவருமறியாது முதல் ஜாமத்தில் எனது கிரகத்தை யடையும். மனோரதம் நிறைவேறும்' என வவனையோர் படைத்த மொழியால்³⁹ ஏய்த்துவிட்டு சரேலென வீட்டைநோக்கிச் செல்வாளாயினள். ஆயினும் வீட்டை யடையுமுன் ஓரிடத்தில் புரோகிதன் குறுக்கிட்டு வம்புபண்ண எத்தனிக்கையில் அவனுக்குமவ்வாறே போக்குக் காட்டி முன், மந்திரி குமாரனுக்குக் குறிப்பிட்ட அற்றையிரவின் இரண்டாம் ஜாமத்தில் தன் வீட்டுக்கு வந்து மனோரதத்தை நிறைவேற்றலாமென வீணைசக் காட்டி யவனை யொதுக்கி விட்டுக் கடிதாக வீட்டை நோக்கிச் செல்லாநின்றாள். ஆயினும் மற்றுமோர் இடையூறு நேரிட்டது; நடுவழியில் தண்டாதிபன் குறுக்கிட்டு அக்கிரமத்திற் கெத்தனித்த போழுது அவனையும் மருட்டி அற்றையிரவின் மூன்றாம் யாமத்திற் றன்னைவந்து கிடும்படி போக்குக் காட்டிவிட்டு மனம் மிகவும் நொந்து தனது இல்லத்தை யடைந்தாள்.

தனது கணவனது பிரிவாற்றாமையாகிய நோய் மனத்தை யோர்பக்கம் புண்படுத்த, துஷ்டர்களது கொண்டாட்டத்திற்குப் பதிவிரதை யென் செய்வான்! உபகோசை துக்கத்தைத் தாங்க லாற்றாதவளாய்த் தனது சகியைநோக்கி 'புருஷன் தேசாந்தரஞ் செல்ல நேரின் கற்புடைய மாது மாணமுறுவதே நலம்; துக்கத்தை யடக்கிக் கற்பைப் பழுதுறுவண்ணம் பெண்டிர் காப்

³⁹ படைத்தமொழி = பொய்வார்த்தை.

பாற்ற முயல்வது எவ்வளவு கஷ்டம் பாராய்! யாது செய்வது? மற்றுஞ்சிறிது இத்தேகத்தைக் கணவன்பொருட்டுத் தாங்கி நிற்பல், தெய்வம் துணை செய்யவேண்டும். பிராமணர்களைப் பூஜித்து சேஷமத்தைப் பெறக்கூடும். ஆதலின் நீ ஹிரண்யகுப்தனிடம் சென்று பிராமண பூஜையின்பொருட்டுச் சிறிது திரவியம் பெற்றுவருதி' யெனச் செப்பித் தனது தோழியை இரத்தன விபாபாரியிடமனுப்பினான். பாதகத்திற்கஞ்சாத அந்தத் துரோகி உபகோசையை யடைந்து 'நீ யுனது வடிவழகோடு மன்மதலீலை செய்ய எனக்கிடங் கொடுப்பையாயின், உனது கணவன் ஒருவருமறியாவண்ணம் என்வசமொப்புவித்த தனத்தை யுனக்குத் தருவேன். இல்லையாயின் தரேன்' எனக் கபடஞ் செய்தான். செட்டி மோசஞ்செய்ய எத்தனித்ததைக் கண்ட உபகோசை அவனது சொற்கணங்கினவள் போல் நடித்து, முன்னமே மூன்று துட்டர்களையும் எவ்விரவிற்றன்னிடம் வரும்படி ஏற்பாடு செய்திருந்தனளோ அவ்விரவின் நான்காம் ஜாமத்தில் அவ்நையுந் தன்னிடம் வந்து போகந் துய்க்கும்படி யிணக்கங் காட்டினள். செட்டி உட்கூதையறி யாது மனமகிழ்ச்சியோடும் வீட்டுக்குத் திரும்பிச் சென்றான்.

பாவத்திற்கஞ்சாது தன்னைப் பெண்டாளக் கருதிய நான்கு துட்டர்களையும் இவ்வாறு போக்குக்காட்டிப் பொய்யாசை யூட்டிவைத்த உபகோசை, அவர்களை யூர்சிரிக்க வவமானஞ் செய்ய வுன்னித் தனது சகிகளை யழைத்து ஓர் கொப்பரையில், தைலமும் கத்தூரியும் மையுங் கலந்து நான்கு துண்டு வஸ்திரங்களை யதனிற் றேய்த்தெடுத்து வைத்திருக்கும்படி

உதயணன் கதை

ஏற்பாடு செய்து வெளித்தாழ் போடக்கூடிய வோர் பேழையை
 சித்தப்பித்தினான். குறிப்பிட்ட தினம் வரவே அற்றை
 யிரவின் முதல் யாமத்தில் மந்திரி குமாரன் பரபரப்பா யொரு
 வருமறியாது வீரமாதாகிய உபகோசையது கிரகத்தை யடைந்
 தான். உபகோசை அவ் அறிவிலியை நோக்கி 'நீர் அசுசியாக
 வெண்ணைத் தீண்டத் தகாது; உட்சென்று அப்பியங்கனம்
 செய்து வருதீர்' எனச் சொல்லவே மூடசிரோமணி யுட்சென்
 றான். சகிகள் அவனது ஆடையாபரணங்களைக் களைந்துகொண்டு
 நான்கு கரித்துணிகளி லொன்றை யிடுப்பிற் கட்டிக்கொள்ள
 வுதவி கருந்தைலத்தை யவன் சென்னியிற்றேய்த்துத் தாளம்
 போடவாரம்பித்தனர். இவ்வாறு பணிவிடை நடந்துவருகையில்
 இரண்டாம் ஜாமம் கிட்டியதால் புரோகிதன் காலந்தாழ்க்காது
 வந்து கதவைத் தட்டினான். இச்சத்தம் மந்திரிகுமாரனது
 செவியில் விழுந்து அவன் திகிலுறவே, அத்தோழிகள் 'ஐயோ
 வரருசியது சிநேகிதரொருவர் கதவைத் தட்டாரின்றனர். என்ன
 மோசம்! நீர் ஒருவருமறியாவண்ணம் இப்பேழையுட் புகுந்து
 கொள்ளும், அவர் போனபின் ஸ்நானாதிகளை முடிக்கலா' மென
 விரகசியமாகச் செப்பிப் பயமுறுத்தி யவனைப் ⁴⁰ பேழைக்குட்
 புகுத்தி வெளித்தாழை யிறுகப் போட்டனர். புரோகிதனுக்
 கும் தண்டாதிபனுக்கும் அவரவர் முறையில் இவ்வாறே மரீ
 யாதைகளாயின. மூவரும் பேழையுள் ஒருவரையொருவர்
 இடித்துக்கொண்டு நெருங்கி யிருப்பினும் நாணத்தாலும் பயத்
 தாலும் நாவெழாதும் ஒருவரையொருவ ரின்னாரென்பதைக்
 தெரிந்துகொள்ளாதும் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு மௌனமா

⁴⁰ பேழை = பெட்டி.

உதயணன் கதை

கத் துன்பத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கும்படி நேர்ந்தது நான்காம் ஜாமத்தில் வந்த ஹிரண்யகுப்தனுக்கு யாது கதி நேர்ந்ததெனின், உபகோசை யவனையும் முன்னை மூவரையும் உள்ளே யனுப்பியவண்ணம் அனுப்பி அவனது ஆடை ஆபரணங்களைக் களைந்து கரித்துணி யுதவிப் பாங்கிகள் தைலமிட்டுத் தாளம் போடுங்காலை, வீரபத்னி யவனைக் கட்டித் தனது கணவன் அவனிட மொப்புவித்த தனத்தைத் தனக் குத்திரும்பக் கொடுப்பதாக வாக்குத்தத்தஞ்செய்யும்படி குறையிரப்ப, அக்கபடி. சம்மதிக்கவே, யவள் 'நீர் இந்தப் பேழையறிய நிதியைக் கொடுப்பதாக வாக்களிப்பின் சாலும்' எனலும், சூதை யறியாத வாணிபன் 'நான் இந்தப் பேழையறிய வரருசியென்னிட மொப்புவித்த நிதியை உனக்குக் கொடுப்பேனாக' வெனச் சத்தியம் செய்தான். இவ்வாறு நிகழ்கையில் பொழுது விடிய வாரம்பித்தலும், பாங்கியர் 'இனி நீர் இங்கிருத்தல் அழகிதன்று, சீக்கிரம் இவ்விடத்தைவிட்டு ஓட்டம் பிடியும்' எனச் செப்பி யவனை வீட்டைவிட்டு தூத்திவிட்டார்கள். கரித்துணியைக் கௌபீனமாகக் கட்டிக்கொண்டு சுருங்குழம்பால் தேகாதி முழுமையும் வெரு விகாரமாகத் தோன்றிய யவனது உருவத்தைக் கண்டு ஊர்நாய்கள பலவும் அவன்மேற் பாய்ந்து அவனை யோடவோடத் தூத்திக் கடித்தன. வழியில் மிக்க அவமானத்தையும் கஷ்டத்தையும் அனுபவித்து ஹிரண்யகுப்தன் தனது இல்லம் வந்து சேர்ந்து தனது பணிவிடைக் காரர்களால் அழுக்குப்போக ஸ்நானஞ் செய்விக்கப் பெற்றுத் தலையை வெளிக்காட்டாது வீட்டினுள் விருந்தான்.

தனது நிறையை யழிக்கக் கருதிய நால்வரையும் இவ்

உதயணன் கதை

வாறு சினைக் செய்த உபகோசை, யவர்களது அயோக்கியத்தை அரசனுக்குத் தெரிவிக்க வெண்ணங் கொண்டவளாய், அந்நகர்க் கரசனான நந்தனது அவைக்களத்தை யடைந்து ‘ ஹிரண்யகுப்தன், எனது கணவ னொப்புவித்த தனத்தைக் கவர்ந்து கொண்டு தான் ஓர் தனமும் பெறவில்லை யெனச் சாதிக்கின்றான், அவனை வரவழைத்து எனது கணவன் என்னைப் பாது காப்பதற்காக நம்பி யவனிட மொப்புவித்த நிதியை எனக்குக் கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டு ’ மென விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டாள். நந்தபூபதி சேவகர்களை யனுப்பி ஹிரண்யகுப்தனைக் கடிதிற் றன்னிடம் கொண்டுவரும்படி ஆக்ஞாபிக்க வவர் அவ்வாறே ஹிரண்யகுப்தனை நியாய சபைக்கு இட்டுக் கொண்டு வந்தனர். அரசன் அவனை அவ்விஷயத்தைப்பற்றி உசாவியபோழ்து அபகார சிந்தையான அவ்வியாபாரி தான் ஓர் பொருளையும் வரருசியிடமிருந்து பெறவில்லை யெனச் சாதித் தான். அப்போழ்து உபகோசை ‘ இவர் ஒப்புவித்த தனத்தை எனக்குத் திரும்பக் கொடுத்து விடுவதாக வெனக்கு வாக்களித் திருக்கிறார். அதற்குச் சாக்ஷியாக வேர் பேழையுமுளது ’ எனக்கூறினள். அரசன்திசயித்து அப்பெரும் பெட்டியைக் காவலாளர்களால் நியாய சபைக்கு எடுத்து வரும்படி செய்தான். அப்போழ்து கற்பிற்கரசியாகிய உபகோசை, மிகச் சாதுரியமும் படைத்தவளாதலின், அப்பெட்டியை நோக்கி ‘ பேழையுள்ளிருக் கும் தேவதைகள், இவ்ஹிரண்யகுப்தன தன்னிடம் கணவன் ஒப்புவித்த தனத்தை என்னிடம் திரும்பக் கொடுப்ப தாக நீங்களறிய என்னிடம் உறுதிமொழி கூறினனல்லவோ ? நீங்கள் மெய்யை வாய்திறந்து செப்பாது மெளனஞ் சாதிப்பீரா

யின் உங்களை இச்சபைக்கண் மானபங்கஞ் செய்வேன்' என்றான். உடனே அப்பேழையுள்ளிருந்து மூன்று குரல்கள் 'உபகோசை சொல்வது சத்தியம் சத்தியம் சத்தியம்' எனக் கேட்டன. அரசன் வியப்புற்றான்; ஹிரண்ணியகுப்தன் நடுக்குற்றான். பேழையைத் திறத்தலும் அதனுட் பதிவிருந்த துட்டர் மூவரும் மூன்று கரும்பூதங்கள் புறப்பட்டாங்கு பெட்டியிலிருந்து வெளிப்பட்டனர். அரசனும் சபையாரும் சூதை யறிந்து கொண்டார்கள். பின்னர் உபகோசை அந்நால்வரது தீய வொழுக்கத்தையும் சவிஸ்தாரமாக அரசனுக்கு அறிக்கையிட்டான். அரசன் அவளை மிக்க கொண்டாடி அந்நால்வரையும் தக்கபடி சினைசூசெய்து உபகோசைக்குச் சோவேண்டிய நிதியைச் செட்டியிட்டிருந்து இறுத்துக் கொடுத்தான். உபகோசையைத் தனது தங்கையாகப் பாவகஞ்செய்து மரியாதைப் படுத்தினான். அவளது கற்பும் அறிவும் நாடெங்கும் புகழ் பெற்றுப்பரவ வாரம்பித்தது. அவளைத் தெய்வமாகக் கொண்டாடாத ரொருவருமில்லை. நிற்க.

வரருசி

தவம் முடித்து ஆசிரியரை யடைதல்

நான் சம்புவை நோக்கி இடையறுத்தவம் பயின்றதால் மனக் கவரன் எனக்குப் பிரத்தியக்ஷமானார். உடனே யவரிடமிருந்து பூரண பாண்டித்துவத்தைப் பெற்றேன். என்னுள் பாணினீயம் விளக்கம் பெற்றது. அஃது என்னுள் பூரண முற்றது

⁴¹ வரருசி பாணினீயத்தை நன்குணர்த்த கின்றியமையாத வார்த்திகத்தை யியற்றி பாணினீயத்தைப் பூரணஞ்செய்தார். அதன்

சிவபெருமானது அருளைப்பெற்றபின் நான் ஹிமாசலத் தைவிட்டு நீங்கிக் கூடிய சீக்கிரத்தில் பாடலிபுத்தரத்தை யடைந் தேன். உபகோசையது செயல்களைக் கேட்டு அவளது கற்பின் பெருமையையும் புத்திக்கூர்மையையும் கொண்டாடி யவளோடு மகிழ்வுற்றேன்.

பின்னர் என தாசிரியராகிய வருஷரிடஞ் சென்று நான் பெற்றுவந்த புதிய வியாகரணத்தை யவர்க்குபதேசித்தேன். குமார்க்கடவுள் அவரது அறிவைப் பிரகாசிப்பித்தார்.⁴² பயில வேண்டிய கலைகளெல்லாம் சம்பூரணமாகிவிட்டபடியால் வியாடியும் இந்திரதத்தரும் யானும் வருஷக்குரிய குருதக்ஷணை யைச் சமர்ப்பிப்பதற்காக வவரை உத்தரவு கேட்டோம். அவர் கோடிபொன் குருதக்ஷணையாகக் கேட்டார்.

அவ்வளவு பெருந்தொகைக் கென்செய்வதென நாங்கள் வாட்டமுறு நிற்கையில் நந்தனிடம் யாசகங்கேட்டு அப்பெருந் தொகையை எளிதே பெறலாமென வெமக்குத் தோன்றிற்று. ஏனெனில் அவனிடமொன்று குறைய நூறு கோடி திரவிய முண்டெனத் தெரியவந்தது. அன்றியும் அவன் உபகோ சையைச் சகோதரிகாபாவஞ் செய்திருந்தானன்றே!

பின்னர் மற்றும் விரிந்த விளக்கமாகிய மகா பாவதியத்தைப் பதஞ்சலி பகவான் அனுக்கிரகித்தார்.

⁴² வியாகரணம் சர்வவித்தியாமுகம், மோக்ஷத்திற்கும் வாயில். குமார்க்கடவுள் ஞானபண்டிதனாய் முக்திரிளையைக் காட்டும் அழியா இளமையானு தெய்வம். கந்தழிச்செல்வத்தை யளிக்கும் பாமருரு வென்பதனைத் திருமுருகாற்றுப்படையா லுணர்க.

எழுத்தாகிய சர்வவதியைக் காட்டும் பாமருரவன் அறுமுகப் பெருமானென்பதனைப் பின்வரும் சர்வவர்மன் சரித்தராலும் தெளிக.

யோகநந்தன் வரலாறு

அப்போழுது நந்தன் அயோத்தி நகர்ப்புறத்தே ⁴³ விஜயம் செய்துகொண்டிருந்தான். நாங்கள் மூவரும் குருதக்ஷணைக்குரிய பொன்னையவனிடம் யாசிக்க வுத்தேசங்கொண்டு அவன்சென்றோம். “கைக்கெட்டியது வாய்க் கெட்டாமற் போவதுபோல்” நாங்கள் அவனைக் கிட்டி யாசிக்கு முன்னர் வினைவலியால் அவ்வரசன் உடல் நீத்தான். இன்னது செய்வதெனத் தோற்றது மூவரும் திகைத்தோம். அப்போழுது எங்களுள் இந்திரதத்தருக்கு ஓர் சூழ்ச்சி மனக்கண் தோன்றிற்று. அவர் யோகசித்தி கைவந்தவர். அவர் எங்களை நோக்கி “யான் எனது யோக மாயாசக்தியால் எனது கூட்டைவிட்டுப் பிரிந்து இறந்து கிடக்கும் நந்தனது சரீரத்திற் பாகாயப் பிரவேசஞ்செய்து அத்தேகத்தை உயிர்ப்பிக்கின்றேன். உங்களுள் வரருசி யத்தருணம் என்னைவந்து குருதக்ஷணைக்காக யாசிக்கட்டும். வியாடி எனது தேகத்தைச் சிறிது நேரம் பாதுகாத்துக்கொண் டிருக்கட்டு” மெனச் செப்பினார். இத்தந்திரம் எங்கட்கு மிகவும் பொருத்தமாகத் தோன்றிற்று. இவ் இரகசியச் செய்கையை நடத்த வெண்ணங்கொண்டு மூவரும் ஜனங்கள் மிக நாடாத வோர் பாழ்ங்கோயிலை யடைந்தோம். இந்திரதத் தமது யோகவலியால் தமது ஹம்சத்தை ⁴³ த் தமது தேகத்தினின்றும் வெளியேற்றி இறந்து

⁴³ நந்தன் மகதநாட்டை யாண்டபோழுது அயோத்தி நகரம் ஜயிக்கப்பட்டு மகதநாட்டோடு கூடியிருந்தது.

⁴³ ஹம்சம் என்பது வாசி. இஃது கீழும் மேலுமாயும் வலசாரி இடசாரியாகவும் நின்று பிறண்டுகொண்டிருக்கும். வாசியை யறிந்த

உதயணன் கதை

கிடக்கும் நந்தனது உடலுட் பாய்ந்து அதனை யுயிர்ப்பித்து விளங்கினர். நந்தபூபதி குபீரேன உயிர்பெற்றெழுந்ததை நோக்கி யாவரும் அதிசயமுற்றனர். வியாடி தனது சகோதரனது தேகத்தைப் பாழ்ங்கோயிலிற் பாதுகாத்துக்கொண்டு நிற்ப, யான் யோகநந்தனை ⁴⁴க் கிட்டி குருதக்ஷணையைச் சமர்ப்பிப்பதற்காக ஒருகோடி பொன் எனக்கீழும்படியாக வினையமாக யாசித்தேன். உடனே யோகநந்தன் சகடாலனெனும் மந்திரியைக் கூப்பிட்டு 'குருதக்ஷணைக்காக இந்தப் பிராமணர் என்னை ஒருகோடி பொன் யாசகங் கேட்கிறார், தடை நேராது உடனே ஒருகோடி பொன்னையும் தானமாக வவருக்குச் செலுத்துக, வென ஆக்ஷேபிட்டான். புத்திக் கூர்மையான சகடாலனே, பணத்தை யவ்வாறே செலுத்தி விடுவதாகச் சொல்லிக் காலஹரணஞ் செய்தான். ஏனெனில் நந்தன் திடீரென யுயிர்த்தெழுந்ததே யோர் வியப்பு; அக்கணமே யோர் பிராமணன் அவனிடம் அளவிறந்த தொகையைத் தானங் கேட்டது அதனினும் வியப்பு; அத்தகைய பெருந்தொகையை நந்தன் ஓர் சிறிதும் பெரிதென மதியாது கடிதிற் செலுத்தும்படி புத்தரவளித்தது அதனினும் வியப்பென மந்திரிக்குத் தோன்றி, அவன் எங்களது சூதை யூகத்தாற் கண்டுகொண்டான். தானவன் பிராண தந்திரங் கைவந்தவன். அவன் பரகாயப் பிரவேசமுதலாகிய சித்திகளை யெல்லாஞ் செய்ய வல்லவன்.

⁴⁴ யோகநந்தன் : இந்திரதத்தன் யோகவலியால் தனதுடலினின்று நீங்கி இறந்து கிடந்த நந்தனது தேகத்துட் புகுந்து அதனை யுயிர்ப்பித்தபின் நந்தனானையினும் பூர்வ நந்தனல்லன். பூர்வ நந்தனை நிஜந்த நென்றும் புதியவனை யோகநந்த நென்றும் கொள்க.

மாக வாக்களித்த திரவியத்தை செலுத்தாது சகடாலன் விணை நேரம் போக்குவதைப்பற்றி யான் யோகநந்தனிடம் முறையிட்டபோழுது, அவன் சகடாலனை யழைத்துக் காரணங் கேட்டலும், அவன், தாங்கள் 'தெய்வாதீனமாய் உயிர்த்தெழுந்த அற்புதத்தை நோக்கி யாவரும் பரவசப்பட்டு ஆனந்த முழுவதால் பண்டார அதிகாரிகளும் தத்தர் தொழிலை மறந்து தங்களது நற்பாக்கியத்தைப்பற்றியே பேசாநின்றனர். ஆதலின் தங்களது உத்தரவின்படி பணம் கடிதிற செலுத்தப்படவில்லை. கூடிய சீக்கிரத்தில் உத்தரவு நிறைவேறும்' எனத் தந்திரமாக விடையளித்தான். பணத்தைச் செலுத்தாது இவ்வாறு நேரத்தைக் கடத்திக்கொண்டே சகடாலன் யோகநந்தனும் நானும் அறியாவண்ணம் இரகசியமாகக் காவலாளரை யழைத்து இவ்வூரில் எங்கெங்கு பிணங்கள் காணப்படுமோ அவற்றை யெல்லாம் உடனே பொசுக்கிச் சாம்பராக்குக' வெனவாக்கொழிபிட்டான். அவனது உத்தரவின்படி காவலாளர் எங்கணும் சோதனை செய்தபோழுது பாழங்கோவிலில் இந்திரதத்தரது தேகத்தை வியாடி காத்துக்கொண்டிருப்பதை யவர்கள் கண்டுபிடித்து அவர் என்ன தடுத்துங் கேளாது அந்தப்பிராமண தேகத்தைக் கொளுத்திச் சாம்பராக்கினர். வியாடி அரசனது அவைகளத்திற் கழுது கொண்டோடி வந்து 'ஏ நந்த பூபதி, உமது காவலாளர் அறியாயமாகத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த வோர் பிராமணனை சுட்டெரித்து விட்டார்கள்' என முறையிட்டார். யோகநந்தனுக்குச் சகடாலன்பால் அடங்காவெகுளி யுண்டாயிற்று, ஆயினும் அதனை யடக்கிக்கொண்டு தானே பொக்கிஷத்தைத் திறந்து ஒரு கோடிபொன்னையும்

வியாடியிடங் கொடுத்து குருதக்ஷணையைச் செலுத்தும்படி சொல்லித்தனக்கு பிராமணத்துவம் நீங்கிச் சூத்திரத்துவம் ⁴⁵ வந்தடைந்ததைப்பற்றி வியாடியோடு மிகவும் துக்கத்துக் கொண்டிருந்தான்.

வியாடி எனாந்தத்தில் யோகநந்தனைக் கிட்டி 'சகடாலன் மகாதந்திரசாஸி; உன்னைக் கொல்வதற்காகப் பல்வகைச்சூழ்ச்சி செய்யாநின்றான். ஆதலின் அவனது மோசத்திற்காளாகாத படி நீ பாடலிபுத்தம்சென்றதும் சகடாலனைச் சிறையிற்போட்டு விட்டு வரஞ்சியை யுனக்கு மந்திரியாக்கிக்கொள். வரஞ்சி யுனக்குத் துணைநிற்கும் வரையும் உன்னையோர் பொல்லாங்கும் அணுகா 'தென வறுதி கூறிவிட்டு வியாடி வரஞ்சருக்குக் குருதக்ஷணையைச் சமர்ப்பித்தற்பொருட்டு செலவு பெற்றுச் சென்றார்.

வரஞ்சி யோகநந்தனுக்கு மந்திரியாதல்

பின்னர் யோகநந்தன் தனது பரிவாரங்களோடு பாடலிபுத்தத்தை யடைந்தான். உடனே தண்டமாக்களைக் கூவி சகடா

⁴⁵ பூர்வநந்தன் அரசனானும் கூத்திரியனல்லன் போலும். இந் திரத்தனுக்கு அறிவு மாறுதிருந்தும் தான் புகுந்த தேகத்திற்குரிய சூத்திரவொழுக்கமே யவனை நடாத்திற்று. ஒவ்வொரு தேகமும் தான் மொண்டு வந்த வினைவழி தன்னுட் குடியிருக்கும் அறிவனை ஆட்டு விக்கு மென்பதனைத் தெளிக.

இவ்வாறே ஜடபாதர் ஞானங்குன்றது மான்பிறப்பெடுக்க நோர்தபோழ்து மானாகவே யொழுகும்படியாயிற்று.

சுத்த அறிவிற்கும் ஜாதி கிடையாது. ஜாதியேற்பட்டது தேகத் தைப்பற்றியே.

லனையும் அவனது புத்திரர் நூற்றுவரையும் சிறைப்படுத்தி, யவர்களை ஓர் இருட்கிடங்கில் அடைத்துவிட்டு என்னைத் தனக்கு முதன்மந்திரியாக்கிக் கொண்டான்.⁴⁶ இருட்டறையி லடைபட்ட சகடாலனாதியோர்க்குப் பிரதிதினம் ஓர் கண்ணம் மாவும் சிறிது ஜலமும் ஆகாரமாகக் கொடுக்கும்படி கட்டளையிட்டான். இவ்வற்ப வுண்டி ஏக மனுஷனது உயிரைக் காப்பாற்றுவதற்கும் போதுமானதன்று. அதனைக்கொண்டு நூற்றொருவர் எவ்வாறுயிர்தாங்கி நிற்கமாட்டுவர்?

சிறைச்சாலையில் சகடலானது

புத்திரர் நூற்றுவரும் மரணமுறுகை

பசி தாகங்களைத் தாங்கமாட்டாது சகடாலனும் அவனது புத்திரரும் தம்முட் சிந்திப்பாராயினர், 'பிரதிதினமும் நமக்குக் கிட்டாநின்ற இவ்வற்ப வாகாரத்தைக்கொண்டு நாம் அனைவரும் பிராணனைத் தாங்கமுடியாது. நம்முள் எவரேனும் ஒருவனே அதனைப் புசிக்கட்டும். மற்றை நூற்றுவரும் பிராணனை விட்டுவிடுவோம். அவன் நமது பழியை யோகநந்தனிடம் வாங்கவல்ல சமர்த்தனாக இருக்கவேண்டும்.' இவ்வாறு சங்கற்பஞ் செய்துகொண்டு அவர்கள் தங்கள் பிதாவாகிய சகடாலனையே சத்துருவைச் சமயம் பார்த்துப் பழி வாங்கும்

⁴⁶ முத்திராராக்ஷம் என்னும் நாடகத்திற் கூறப்படும் சரிதத் திற்கும் இதற்கும் மிக்க வேறுபாடுளது அதன்படி சிறையுற்றவர் மௌரியனும் அவனது புதல்வராய சந்திரகுப்தன் முதலிய நூற்று வரும் மந்திரியாயது ராக்ஷன். இவண் ராக்ஷன் வருகிக்கு நண்பனாகிய வோர் பெரும்பூதம்.

உதயணன் கதை

படி நியமித்து அவ் நூற்றுவரும் தமது வல்லுயிரை மாய்த்துக் கொண்டனர். வீரர் சத்துரு நாசத்தைத் தமதுயிரினும் பெரிதாக மதிப்பரன்றோ ! நிற்க

வியாடியின் துறவு

வருஷரிடம் குருதக்ஷணையைச் செலுத்தச் சென்றிருந்த வியாடி, யவ்வாறு செய்து குருவை மகிழ்வித்துவிட்டுத் திரும்பவும் யோகநந்தனிடம் வந்தார். நீங்காச் சூத்திரத்துவம் தன்னைப் பிடித்ததைப்பற்றி யோகநந்தன் தனது பிராதாவோடு துக்கித்துப் பின்னர் ராஜபோகத்தைத் தன்னோடு கூடவிருந்து யஹுபவிக்கும்படி தனது சகோதரரை வேண்டிக்கொண்டான். வியாடியோ வதற்கிணங்காது யோகநந்தனை நோக்கி 'க்ஷண நேரத்தில் ஒன்று மற்றுப்போகும் பெற்றியதான சரீரத்திடத்தும் சாரமற்ற சம்சார சாகரத்தும் அறிஞன் எவன்தான் குருட்டுத்தனமாய் முழுகுவன் !

‘பூத்தாரும் பொய்கைப் புனலிதுவே யெனக்கருதிப்
பேய்த்தேர் முகக்குறும் பேதைகுணம்’⁴⁷

⁴⁷ பூத்தாரும் பொய்கைப் புனலிதுவே யெனக் கருதிப்

பேய்த்தேர் முகக்குறும் பேதை குணமாகமே

தீர்த்தாய் * * * *

* * * * *

என்பது திருவாசகம்.

வெய்யிலின் கொடுமையால் மலர்நிறைந்த தடாகம்போற் றோன்றும் பொய்த்தோற்றமாகிய காணலை, இஃது நன்மை பயக்கவல்ல மெய்யான மலர்ப்பொய்கை யெனக் கருதி யதனை நாடிச்சென்று வீணே தவிப்பதை யொத்த பேதமை தன்னை யுள்ளவா வுணர்ந்த

உதயணன் கதை

தன்னிறைவப் பெற்றாளை மயக்கவல்லதாமோ வெனப் பல கடைப்பிடியான வுறுதிகளை எடுத்துக்காட்டி பிராமணத்துவம் நீங்கிய அறிவனை விட்டுச் செலவுபெற்றுப் பிறப்பறுக்கும் பெற்றியராய்த் தவமுடிக்கக் கானகஞ் சென்றார்.

நான் மந்திரித் தானத்திருந்து ராஜகாரியங்களைச் சரிவா நடத்தி வந்தேன்.

ஐந்தாம் தரங்கம்

வரூசி சகடாலனைச் சிறைமீட்டல்

இவ்வாறு ராஜ்யபாரம் நடைபெற்று வருங்கால் யோக நந்தன் நாளுக்கு நாள் பெண்டிராது மோகவலைக்குட் சிக்குண்டான். எதிர்பாராது கிடைத்த ராஜபோகத்தால் உன்மத்தனாகிக் கட்டுக்கடங்கா மதயானை போன்றான்.⁴⁸ அவனைச்

அறிஞனை வாதிக்க வல்லதோ? பேதமை யென்பது இவண் அசத்தாகிய ஜகத்தை சத்தென நினைத்து பிறப்பதற்கேயானாகி யிறத்தல். ஜகம் அசத்தென்பதனைத் தாயுமானசுவாமிகள் நன்கு விளக்கியதனை யோர்க—

தேன்முகம் பிலுற்றும் பைந்தாட் செய்யப் பவத்தின் மேவும்
நான்முகத் தேவே நின்னா ல் நாட்டிய வகில மாயை
கான்முயற் கொம்பே யென்கோ கானலம் புயலே யென்கோ!
வான்முக முளரி யென்கோ மற்றென்கோ விளம்பல் வேண்டும்!

⁴⁸ பிராமணனாய் நல்வழிக்கண் ஒழுகிவந்த இந்திரதத்தன் பிராமண வுடலத்தை நீக்கி நந்தனது சரீரத்துட் புகுந்தபின் அவன் அத்தேகம் உடன்கொண்டு வந்த வினைவழியே மென்மேலு மொழுகும்படி நோந்தது. சுதந்தரமான அறிவிருந்தும் அஃது ஆத்மலாபத்தை நாடாது புகுந்த தேகத்திற்கியைந்த நாடகத்தையே வாட வாரம்பித்

சாதுரியமாக வடக்கிச் சரியான வழிக்கண் செலுத்துவதில் யான் அங்குசம்போலொழுக வேண்டியதாயிற்று, எனது சக்தியை இவ்வாறு அரசனை யடக்கிக்கொண்டு வருதற்கண் ணேயே செலவிடின் யான் எவ்வாறு ஆத்மலாபத்தை யடைய லாமெனுங் கவலை என்னுள் ளொழாநின்றது, எனது கால மெல்லாம் ராஜதந்திரத்திலேயே செலவழிக்கப்படின அதன் முடிவில் எனக்கென்ன கதி விளையுமோ வெனுந் திகிலெழுந்த தால் அவ் அச்சத்தை மிகத் தணித்து ஆத்ம லாபத்திற்கு வழியை யுண்டாக்கக் கருதிச் சகடாலனையும் இரண்டாம் மந்திரியாக வாக்கிக்கொள்வது மித நலமெனக் கண்டேன், சகடாலன் எனக்குத் துணைமந்திரியாக வமையின் ராஜ்யபாரம் அவனாலும் தாங்கப்பட்டு என்னை யதிகமாகக் கீழழுத்தா தன்றே! அன்றியும் யான் முதன் மந்திரியா யிருப்பதால் என்னை யறியாது சகடாலன் அரசனுக்கு வஞ்சகத்தாற் தீங் கிழைக்க முடியா தென்பதனையும் நன்குணர்ந்தேன். இவ்வாறு இவ்வுறுதியை மனத்துட்கொண்டு தக்க சமயமறிந்து அரச னைக் கிட்டிச் சகடாலனது பெருமையை யெடுத்துரைத்து நந்தனைத் திருப்திசெய்து அவனது அனுமதியால் சகடா

தது. இவ்வாறே சங்கராச்சாரிய சுவாமிகள் காமதந்திரத்தை யுணர் தற்காக வோர் அரசனது தேகத்துட் பரகாயப் பிரவேசஞ்செய்தகாலே ராஜபோகத்தும் சிற்றின்பத் துறைக்கண்ணும் மூழ்கி தம்மை ஓரோ வழி மறக்கலானார்.

திருமூலராகிய சிவயோகியோ மூலனெனும் இடையனது உட லத்துட் கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்ந்தாராயினும் அதன் வயமா யொழுகாது அதனையே சிவராஜயோக பாட்டைக் கண் செலுத்திய சதுர்த்தர்

லணைச் சிறைக்கூடத்திருந்து மீட்டித் துணைமந்திரியாக வாக்கிக்கொண்டேன். ஆயினும் அவன் அரசனுக்குத் திங்கிழைக்காவண்ணம் அவனது செயல்களை யுற்றுநோக்கி வந்தேன். நான் கொண்ட வெண்ணப்படி ராஜ்யபாரம் செவ்வனே நடந்துவரநின்றது.

ஐந்தவிரவும் இரண்வேரவும் (அஞ்சுக்கு இரண்டு பழதில்லை)

நாங்கள் இருவேழும் யோகநந்தனுக்கு மந்திரியாயிருந்து அரசனது செங்கோலை ⁴⁹ நடாத்தி வருங்கால், ஓர் தினம் யோகநந்தன் வேட்டையாடித் திரும்புங்காலை கங்கையின் மத்தியில் ஐந்து விரல்களையும் உயரக் காட்டிக்கொண்டு ஓர் பஞ்சா (ஹஸ்தம்) தோன்றுவதைக் கண்டான். அதன் பொருள் இன்னதென விளங்காது அரசன் என்னைக் கூப்பிட்டு அதனை யெனக்குக் காண்பித்தான். யான் அதனது ரூதை யறிந்து கொண்டு எனது விரல்களில் இரண்டை ஒன்றுசேர்த்து அக்குறியின் முன் நீட்டினேன் ; உடனே அவ்விரல்களோந்தும் உள் வாங்கிமறைந்தன. அரசன் ஆச்சரியமுற்று என்னை நோக்கலும் யான் அவனை நோக்கிப் 'பஞ்சாவின் தோற்றம் ஐவரால் ஆகாதது ஒன்றுமில்லை' ⁵⁰ யென்பதை யுணர்த்திற் றென்றும், யான்

⁴⁹ செங்கோல் = ஓர் பக்கமும் வளையாது நேரிதாகச் சென்ற கோல். பகூபாதமில்லாது நடக்கும் அரசாட்சி செங்கோலெனப்படும். வலியரென்றும் மெலியரென்றுங் கருதாது நீதியை நெறிவழுவாது நடாத்துதல் செங்கோல்.

⁵⁰ பாண்டவர் ஐவரால் மஹாபாரதம் முடிந்ததன்றே !

இரண்டு விரல்களை யொன்றுகூட்டி அதனெதிர் நீட்டியபோழ்து பஞ்சா மறைவுற்ற இரகசியம் ஐவர் எற்றிழ்து! இருவர் ஏக சித்தமாக வொன்றுகூடி நிற்பின் அசாத்தியமான தோன்றுமின்⁵¹ மென்பதனை யுணர்த்திற்' மென்றுங்கூறி யரசனை மகிழ்வித் தேன். எனதறிவின் நுண்மமையையும் மகத்துவத்தையுங் கண்டு கொண்ட சகடாலன் தன்னறிவால் என்னை வெல்ல முடியா தென்பதையோர்ந்து மனஞ்சோர்ந்து என்னிடம் பய பத்தியை வகித்தான்.

சேத்த மீன் சிரித்தவிந்தை

மற்றோர் நாள் ஓர் விப்பிரஃ யோகநந்தனது மாளிகையின் மேல்மாடியில் ஓர் ஸ்திரி நிற்பதைக் கீணின்று அண்ணாந்து நோக்குவதை யோகநந்தன் கண்ணுற்று, அந்தப் பிராமணனை அவனது அக்கிரமத்திற்காகச் சரச்சேதஞ் செய்யும்படி ஆக்ஞை செய்தலும், தண்டஞ்செய்வோர் அவனைக் கடைவீதி வழியாகக் கொலைக்களத்திற் கிழுத்துக்கொண்டு செல்லும்கையில், கடைத்தெருவில் விற்பனைக்காகக் கொண்டுவந்திருந்த சேத்த மீன்களிலொன்று அவர்களைப்பார்த்துக்கெக்கெக்கெனச் சிரித்தது. இவ்விந்தையைக் கொலையாளிகள் அரசனிடஞ் சென்று அறிக்கை செய்தபோழ்து, யோகநந்தன் அந்தணனுக் கிட்ட மரணதண்டனையை நிறுத்திவைத்து, என்னை யழைத்து

⁵¹ ஐவராகிய பாண்டவர் ஒருவாறு ஒற்றுமையுடையராயினும் சிறிது மனம் வேறுபட்டவர். இராமலக்ஷ்மணராகிய இருவரோ முரணது ஒன்றுகூடி மூன்றரைக்கோடி யாயுள்பெற்ற லங்கேசனை முடிவு கண்டனர்.

அவ் ஆச்சரியத்தின் இரகசியப்பொருளைத் தனக்கு விளக்கும் படி வேண்டிக்கொண்டான்.

நான் அவ்விரகசியத்தைத் துலக்குதற்காக வரசனிடம் சிறிது ஆவகாசத்தைப் பெற்றுக்கொண்டுபோய் தனியிடத் திற் றியானத்திலமர்ந்து நின்றேன். உடனே ஐகம் மறைந்து சொற்பனந்தோன்ற அதனுள் நாமகள் ⁵² (சாஸ்வதி) பிரத்தி யக்ஷமாகி ஓர் பனையைச் சுட்டிக்காட்டி ‘நீ யின்றிரவு இவ்விரு ஷுத்தின் மறைவிலிருந்து இரகசியத்தைத் தெரிந்துகொள்தி’ யென வுறுதிகூறி அந்தர்தானமாயினள். கலைமகள் எனக்கு வற்புறுத்திய வண்ணம் அற்றையிரவு அப் பனை மாத்தை யணுகி அதன் மறைவிலிருந்து நான் விந்தையை நாடி நோக்கங் கொண்ட போழ்து ஓர் ராக்ஷசி தனது குழந்தைகள் தன்னைப் புடைசூழ அவ்விடத்திருப்பதைக் கண்டேன். அக்குழந்தை கள் அவளை ஆகாரத்திற்காக மிகவும் தொந்தரித்தன. அவள் அவர்களை நோக்கி ‘குழந்தைகள்! சிறிது பொறுத்திருங்கள் ; உங்கட்கு ஓர் பிராமணனது மாம்சத்தைக் கொண்டுவந்து தரு கிறேன். இன்னமவனைக் கொல்லவில்லை. சற்றே பொறுத்திருங் கள், என்றாள். அதற்கவர்கள் ‘ஏன் அந்தப் பிராமணனை இன் னங் கொல்லவில்லை யம்மா’வென்று கேட்டார்கள். அதற்கவள் ‘ஓர் செத்த மீன் சிரித்தது, அதுபற்றி யவனைக் கொல்லாது தாழ்க்கின்றார்கள’ ளென்றாள். பின்னரும் அக்குழந்தைகள் தமது தாயை நோக்கி ‘ஏன்மமா செத்தமீன் சிரித்தது?’ என்று கேட்டார்கள். அதற்கவள் ‘அந்தப்புரத்தில் மகளிரெல்லாம்

⁵² நாமகள், கலைமகள், நாவின் கிழத்தி, வாணி, சாஸ்வதி என் பன வொருபொருட் ஐளவி. சிந்தாதேவியென்றுங் கூறப்படுவள்.

நடைகோணினர். புருஷரோ பெண்டிர் வேடம்பூண்டு அந்தப் புரத்தில் சுயேச்சையாய் வதியாநின்றனர். பெண் வேடம்பூண்டு நின்றவோர் ஆடவனை மற்றோர் ஆடவன் பார்த்ததைக்குற்ற மாகக்கொண்டு அரசன் மரணதண்டனை விதித்த விபரீதத்தைக் கண்டு செத்த மீனும் விந்தைகொண்டு நகைத்தது⁵³ என்றான். இவ்வாறு வெளிப்படுத்தப்பட்ட விரகசியத்தை யான் உணர்ந்து வீடுவந்து சேர்ந்து யோகநந்தனைக்கண்டு நடந்த விந்தையை யவனுக்கு வெளியிட்டேன். மெய்யை யுள்ளவாறு காண்பதற்காக அரசன் அந்தப்புரத் திருந்தாரைச் சோதனை செய்வித்த போழ்து சேடியரொன் வெளிக்குத் தோன்றிய ஆட்களெல்லாம் புருஷராகவே காணப்பட்டார்கள். அரசன் என்னை யொருவாறு மெச்சி அரியாயமாக மரண தண்டனைக்கு ஆளாகிநின்ற ஏழைப்பார்ப்பாளை இக்கட்டு நின்றும் நீக்கிவிட்டான்.

ஓர் விசித்திர சித்திரம்

பின்னர் ஓர் சமயம் படமெழுதுவதில் மிகக் கைதேர்ந்த சிற்பி யொருவன் அரசனைக் கண்டான். அரசன் தனது தேவியின் படத்தைச் சித்திரிக்க அவனுக்கு அனுமதி கொடுத்தான். அவ்வாறே அவ்வினைஞன் அவ்வுருவத்தை வரைந்து அரசனிடம் அப்படத்தைக் காட்டியபோழ்து அவ்வோவியம்⁵³ தனது பட்ட மகிஷியே யுபிரோமம் அசைவின்றி மௌனமாகத் தன்னெதிர் நிற்பதுபோற் றோன்றிற்று. அரசன் மிகவும் மனமகிழ்ந்து சிற்பிக்குத் தக்கபடி வெகுமதி யளித்துத் திருப்தி செய்வித்தான். உயிரோவியம் போன்ற அவ்வற்புத

⁵³ ஓவியம் = சித்திரம்; எழுதிய படம்.

உதயனன் கதை

மான படத்தை யோகநந்தன் அந்தப்புரத்தில் ஓர் சுவரிற் றொங்கவிட்டிருந்தான். நான் அவண் போக நோந்தபோது அப்படத்தை நோக்கும்படி சம்பவித்தது. அதனை யுற்று நோக்கியபோழுது அஃது பட்டமகிஷியின் சாயையாய்க் காணப்பட்டனும் ஓர் லக்ஷணத்தில் அஃது அரசனது தேவி யினுருவத்திற் கிணங்கவில்லையென யோக திருஷ்டியாற் கண்டு அக்குற்றத்தை நீக்குதற்காக எழுதுகோலில் மையைத் தோய்த்து ஓர் மருவை யிடுப்போரத்தில் பொட்டிட்டதுபோ லமைத்தேன். அரசன் அவனுற்றகாலே அச்சித்திரத்தின் இரக சியத் தானத்தில் மருவமைந்திருப்பதைக் கண்டு 'என்னையன்றி எனது தேவியின் இரகசியத்தானத்திருக்கும் குறிகளை எவர் காணவல்லா'ரென வெகுண்டு 'இச்செயல் எவர' தென வுசாவி னன். அவனுள்ளார் 'ஆடவருள் வரருசியைத்தவிர வேறொருவ ரும் அந்தப்புரத்திற்கு வர அதிகாரங்கிடையாது. வேறொரு வரு மிவண் வந்தில்'ரென விடைகூறி அரசனுக்கு என்பேரில் ஐயத்தை விளைவித்தனர்.

வரருசி கரந்துறைதல்

அரசனுக்கென்பேரில் அடங்காச் சீற்றமுண்டாகவே அவன் சகடாலனை யழைத்து என்னைச் சிரச்சேதஞ்செய்யும்படி யவனுக்குக் கட்டளையிட்டான். சகடாலனே இன்னது செய்வ தெனத் தோன்றாது என்னைக் கொல்ல மனமும் துணியாது என்னைத் தனது வீட்டிற் கழைத்துக்கொண்டுபோய் சிறிது காலம் மறைந்துறையும்படி வேண்டிக்கொண்டு அரசனுக்குப் போக்குக் காட்டுவதற்காக வேறொருவனைக் கொல்வித்து அவனைச் சாந்தப்படுத்தினான்.

இராக்கூதன் வரலாறு

நான் ஓர்நாள் சகடாலனை விளித்து 'நீ என்னை யெத்திறத்தாலும் கொல்ல வொண்ணாதென மனவுறுதி கொண்டாயன்றோ? நீயே மந்திரி, ⁵⁴ ஏனெனில் நீ என்னை யுள்ளவா கொல்லத் துணிந்தாலும் என்னைக் கொல்ல வுன்னால் சாத்தியப்படாது. யான் ஓர் இராக்கூதனால் காக்கப்பட்டிருக்கிறேன். அவ்விராக்கதன் இவ்வுலகத்தை வேண்டுமானாலும் விழுங்கவல்ல பேராற்றலை யுடையோன். நீ மிக்க நிபுணன்' என்றேன்.

உடனே சகடாலன் என்பால் முன்னினும் மிக்க பயபக்தியைக் கொண்டான். நான் அவனை நோக்கி மிக விரகசியமாக யோகந்தனது வரலாற்றை யவனுக்கு விளக்க வெண்ணங் கொண்டு 'இந்திரதத்தன்தான் யோகந்தனானான். நீ யவனை மாற்சரியங்கொண்டு கொல்லற்க' வென வேண்டிக்கொண்டேன். அவன் எனது சொல்லை அங்கீகரித்தவன்போற்றேன்றினான்.

பின்னர் சகடாலன் என்னை மிகவும் பிரார்த்தித்துத் தனக் கவ்விராக்கதனைத் தரிசனஞ் செய்து வைக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டான். அவனது வேண்டுகோளுக்கிரங்கி நான் சிறிது நேரம் மனத்தைத் தாரணை செய்து தியானத்தி லமர்ந்தேன். உடனே சகடாலனுக்கு இராக்கூதன் பிரத்தியக்ஷ மானான். இராக்கூதனைத் தரிசித்தபின் சகடாலன் எனக்கெவ்வாறு இரா

⁵⁴ நீயே மந்திரியெனும் சொற்பொருத்த முடையாய் ; நீயே மறைவை யுகத்தாலுள்ளவா கண்டனை.

கூத்தனது சிநேகமும் காப்பும் ஏற்பட்டதென்பதை விளக்கும் படி இரந்து கேட்டான்.

நானவனை நோக்கி ‘யோகநந்தன் அரசபூண்டகாலே இப் பாடலிபுத்ர நகரை இரவிற் காத்து வரும்படி ஓர் ரக்ஷகனை (காவலாளியை) நியமித்தான். அக்காவலாளன் மறுநாள் காணப்படாதானுயினான். உடனே யரசன் மற்றொரு ரக்ஷகனை நியமித்தான். அவனும் விடிந்தபோது மாயமாய்க் காணாமற் போயினன். இவ்வாறு பிரதிதினமும் நேர்வதை நோக்கி யோகநந்த னித னுண்மையைக் கண்டறிந்து கூறும்படி எனக் காக்கையிட்டான். நான் அவ்வாறே யோரிரவு காவலைப் பூண்டு வீதிகடோறும் சுற்றி வரலாயினேன். அப்போழ்து இராக்கூதன் ஓரிடத்திற் றேன்றி யென்னை நோக்கி ‘இவ்வூரில் எவன் மிக்க வனப்பினன்?’ எனக் கேட்டான். அம்மாற்றத்தை யேற்றுக்கொண்டு நான் சிறிது புன்முறுவல் செய்து அவனை நோக்கிப் ‘பேதாய், அழகென வேர் பொருள் வேறுளதோ? எதனை மனம் மிகக் காமிக்கின்றதோ அதுவே யம்மனத்திற்கு எவற்றினுஞ் சிறந்த சௌந்தரியமுடையதாகும்’ என்றேன். உடனே அவ்நிசிரன்⁵⁵ என்னை வியந்து நோக்கி ‘நான் உன் பால் மிகவும் மகிழ்ச்சியுறுகின்றேன். நானுனக்குச் சிநேக னாயினேன்; நீ நினைத்த போழ்தில் உன் முன் தோன்றி நீ கோறுங் காரியத்தை முட்டின்றி முடித்துவைப்பேன்’ என வெனக்கு வாக்குத்தத்தஞ் செய்தான். அதுமுதல் இராக்கூதன்

⁵⁵ நிசிரன் = இரவிற்நிரிவோன், இராக்கூதன், அரக்கன்.

உதயணன் கதை

எனக்கு ஆப்த சகாயனாய் என்னைவிட்டு நீங்காது நின்று காத்துவராரின்றான்' ⁵⁶ எனக் கூறினேன்.

வரஞ்சிக்குக் கங்கை பிரத்தியக்ஷம்

பின்னர் ஓர் சமயம் கங்காதேவியைத் தியானஞ் செய்தேன். அவளென் முன் பிரசன்னமாகித் தோன்றினள். நான் அவளை மிக பயபக்தியோடும் தோத்திரஞ்செய்து மகிழ்வித்தேன்.

இவற்றையெல்லாங் கண்ட சகடாலன் எனது பாதத்தில் வீழ்ந்து தன்னை பிரக்ஷிக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டான். இருவரும் பரஸ்பரம் மிக்க வன்பினராயினோம்.

மறைந்துறையவேண்டி யிருந்ததால் என் மனம் புண்பட்டிருப்பதைச் சகடாலன் கண்டு என்னை நோக்கிப் “பரமக்ஞாதாவாகிய வுமக்கு விசனமென்பதேது? அரசனது புத்திக்குறுக்கத்தை நீர் உணர்விரன்றே. நீர் கடிதிற் சுத்தியைப்” ⁵⁷ பெறுவீர். ஓர் கதை கூறுவல் கேண்மின்’ எனச் சொல்லத் தொடங்கினான்:—

சிவவர்மன் சரிதம்

ஆதித்திய வர்மனெனுமோர் அரசனுக்குச் சிவவர்மன்

⁵⁶ இவ்வாறே வேர் இராக்ஷதன் துரோபதையை விட்டு நீங்காது நின்று கீசகன் அவனைப் பலாத்காரஞ் செய்யாவண்ணம் காத்து வந்தான்.

⁵⁷ சுத்தியென்பதிவண் பகைநீக்கத்தை யுணர்த்தும், பயமின்மையெனும் பொருளையும் தரும். யோகநந்தனது பகையே வரஞ்சியின் மனத்தை வாதித்து வந்தது.

எனப் பெயரிய வந்தணன் மந்திரியாக விருந்தான். இவ்வந்தணன் அரசனுக் குயிர்போன்ற நண்பன்.

ஏதோ காரணத்தால் அரசன் அந்தப்புரத்தைச் சிலகாலம் நாடாதிருந்தான். அவ்வாறிருப்பவும் அவனது தேவியருள் ஒருத்தி கற்பவதியானாள். இவ்விஷயம் அரசனுக்கெட்டிய காலையவன் மிக வெகுண்டு 'யான் இரண்டு வருஷ காலமாக வந்தப்புரத்தை நாடாதிருப்பவும் எவ்வாறு அவண் கற்பமுதயமாகு' மெனத் துவாரபாலகரை உறுக்கிக் கேட்டபோழ்து அவர்கள் நடுநடுங்கி 'ஏந்தலே, சிவவர்மரைத்தவிர வேறொருவரும் அந்தப்புரத்தைக் கிட்டினதில்லையே. யாங்கள் என்செய்வ' தென விடை கூறலும் அரசனுக்குத் தனது மந்திரியின் மாட்டுத் துவேஷம் உண்டாயிற்று. அரையன் கபடத்தை யுள்ளடக்கித் தனது மந்திரியாகிய சிவவர்மனை யருகைழ்த்துத் தன் கீழரசனாகிய போகவர்மனிடஞ் சென்று ஓர் வினையை முடித்துவரும்படி ஆக்ஞையிட்டான். மற்றும், அம்மந்திரியறியாது வேறோர் தூதுவனை யழைத்து அவன் கையில் 'சிவவர்மன் உன்னிடம் வந்தவுடன் அவனைச் சிரச்சேதஞ் செய்க' வென வெழுதியவோர் ஓலைச்சுருளைக் கொடுத்து 'இதனைக் கடிதிற் கொண்டுபோய் போகவர்மனிடம் சேர்ப்பி' என வாக்கையிட்டான். சிவவர்மனும், அவனறியாது தூதுனுப்பப்பட்டவொற்றனும் போகவர்மனது நகரைக் கிட்டுதற்கு ஏழுநாட் சென்றன.

இதன் மத்தியில் அரசன், ஓர்நாள், தனக்கு ஐயத்தை வினாவித்த சூல்கொண்ட மாதா ஓர் தோழியைத் துணைக்கூட்டிக்கொண்டு அரண்மனையை விட்டு தீர்ப்பியோடப்பார்ப்பதைக்

கண்டு இருவரையும் பிடித்துச் சோதித்தபோழுது தோழி போல் வெளித்தோன்றிய ஆள் பெண்வேடம் பூண்ட ஆடவனாக ருசப்பட்டது. உடனே ராணியின் படிற்றொழுக்கம் அரசனுக்குப் புலப்பட்டுச் சிவவர்மனிடத்து பச்சாதாப⁵⁸ முண்டாயிற்று.

இதுநிற்க ; சிவவர்மனையும் இரகசியமாகத் தூதோலை கொண்டு வந்த ஒற்றனையும் கண்டு விஷயத்தைத் தெரிந்து கொண்ட போகவர்மன் சிவவர்மனைத் தனியிடத்திற் கழைத்துக்கொண்டுபோய் ஆதித்தியவர்மன் செய்த கபடத்தையவற்கு வெளியிட்டான். அதனைக்கேட்ட சிவவர்மன் ஓர் சிறிதும் மனந்தடுமாறாததுபோல் நடித்து அச்சிற்றரசனை நோக்கி ‘நீர் காலந்தாழ்க்காது என்னைச் சிரச்சேதஞ் செய்துவிடு’ மெனக் கூறினன். போகவர்மன் ஆச்சரியமடைந்து ‘நீர் ஏன் பிக வெளிதாகச் சாகத் துணிந்தீ’ ரென வுசாவினன். அதற்கம்மந்திரி ‘என்னை எவ்விடத்திற் கொல்வார்களோ அத்தேயத்திற் பன்னிரண்டு வற்கடம்⁵⁹ உண்டாகு’ மென்றான். உடனே போகவர்மன் அச்சமுற்று ‘எனது நாட்டைப் பாழாக்கவன்றோ ஆதித்தியவர்மன் கொடிய பிரஹ்ம

⁵⁸ பச்சாதாபம் = பின் இரக்கம் (பதப்பொருள்) ; ஐயோ வென் செய்தோ மெனவெழும் இரக்கசிந்தனை; பின்புத்தியால் மனம்தவித்தல்.

⁵⁹ வற்கடம் = மழை பெய்யாமை, நீரறுகை, கூமம்.

பெரும்பாதகங்கள் பூமியில் நிகழின் கோள்கள் நிலைதிரிந்து வற்கடம் நிகழும் ; வருணஜபம் பிராயச்சித்தம்.

கோவலவன் அரியாயமாய் வெட்டுண்டதால் பாண்டிநாட்டைந்த கூமத்தைச் சிலப்பதிகாரத்திற் காண்க.

ஹத்தியைப் புரியும்படி எனக்குக் கட்டளையிட்டான்' எனச் சீற்றங்கொண்டான். ஆயினும் வலியான் மேற்செல்லலாகா வெகுளியை மனத்தடக்கிச் சிவவர்மனைத் தனது நாட்டிலிருத் திக்கொள்ளுதற்கு மஞ்சி சிவவர்மனுக்குத் தக்க காப்பமைத்து அவனை வேறோர் தேசத்திற் போய்ச் சஞ்சரிக்கும்படி யனுப்பி விட்டான். பார்த்தீரோ, சிவவர்மன் தனது சமயோசித புத்தி யால் தனது பிராணனைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு மரணபயந் தீர்ந்தான். உமக்கும் சுத்தி கடிநிலுண்டாகும். இன்னஞ் சிறிதுகாலம் மறைந்துறைதி'ரென வேண்டிக்கொண்டான்.

அவ்வாறே யவனது கிரஹத்தில் சில நாட்களை யோட்டி வந்தேன்.

சினேக வஞ்சகத்தால்

நந்தகுமாரனுக்குப் பைந்தீயம் பிடித்தல்

இவ்வாறு காலஞ்செல்லா நிற்புழி, யோர் நாள் யோகநந்தனது குமாரன் ஹிரண்யகுப்தன் என்பவன் வனத் தில் வேட்டையாடச் சென்றிருந்தான். பொழுது விழுந்து இருள் வந்து கவிந்து கொண்டமையால் அரசகுமாரன் தங்கி இரவைக் கழிக்க வேறு புகலிடமின்றி யோர் மரத்தி லேறினான். அப்போழ்தோர் கரடி யோர் ஈங்கத்தால் ஞாத்தப்பட்டுத் தான் அரண்கொண்டிருந்த மரத்தை நோக்கி யோடிவருவதைக் கண்டான். இவன் யாது நேருமோவெனத் திகிலுறுங்கால் அக்கரடியும் தனது உயிரைக் காப்பாற்றுதற்காக அம்மரத்தி லேயே ஆரோகணித்தது. அராளங்குமான் இருதலைக் கொள்ளி எறும்புபோல் அச்சமுற்றான். தெய்வீகத்தால் அக்கரடி அவனை நோக்கி 'நீ என்னைப்பற்றி பயப்படாதே ;

உதயணன் கதை

உன்னை நான் சிங்கத்தினின்றும் பாதுகாப்பேன் ; நீ பயத்தை யொழித்து எனது மடியில் நித்திரை புரி ' யெனச் செப்பிற்று. ஹிரண்யகுப்தன் அச்சத்தை விட்டுக் கரடியின் மடியிற் கண் வளர்ந்தான். அப்போழ்து சிங்கம் கரடியை நோக்கி 'நான் உன் னையே நோக்கிப் பகழிக்க வந்தேனாயினும், நீ யப்புருஷனை என் னிடம் தள்ளி விடுவையேல் யான் அவனை பகழித்து உன்னை வாளா விட்டுவிட்டுப்போய்விடுகிறேன் ' என்றது. கரடி மிரு கேந்திரனை நோக்கி 'அபயமடைந்தவரைக் கைநழுவ விடுவது பெரும் பாதகம்' எனச் செப்பிற்று. பின்னர் பையன் விழித்துக் கொண்டான். அப்போழ்து கரடி யவனை நோக்கி ' எனக்குச் சிறிது நித்திரை வராரின்றது. யான் உனது மடியிற் றலைவைத் துக் கொஞ்சம் தூங்குகிறேன். நீ ஜாக்கிரதையாயிரு ' வெனச் சொல்லி நித்திரைகொண்டது. அப்போழ்து சிங்கம் விழித் திருக்கும் ராஜகுமாரனை நோக்கி ' கரடி தூங்கியெழுமாயின் தனது பசியைத் தீர்க்க வுன்னைத் தின்றுவிடும். கரடியைக்கீழே தள்ளிவிடுவையாயின் உனதுயிரை நீ தப்பிக்கொள்ளலா ' மெனக் கூறிற்று. பேதைபன் சிங்கத்தினது துரோக வார்த் தையை உறுதி பப்பதாகக்கொண்டு கரடியைக் கீழே தள்ள முயன்றான். ⁶⁰ உடனே நல்வினைப்பயனால் கரடி விழித்

⁶⁰ பசியென்பது மக்கள்மாட்டும் விலங்குகள் மாட்டும் வயிற்றி னிடத்தே யமைந்த தீயாகும். ' அன்னையிட்ட தீ யடிவயிற்றினி ' லென்றான்தே ! விலங்குகட்குப் பகுத்தறிவின்மையின் பாவபுண்ணி யங் கிடையா. மாந்தர்க்கோ அவ்வறிவுண்மையின் அவர்கள் பாவ புண்ணியங்கட்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கிறார்கள். ' அறம்பாவமென்னும் அருங்கயிற்றூற் கட்டி ' பென்றன ரடிகளும். பசி மூண்டெழின் நல் லாரையும் பாவத்திற்காளாக்கப் பார்க்கும். ஆதலின் பசிப்பிணியின்

உதயணன் கதை

துக்கொண்டு ஓர் கிளையைப்பற்றித் தன்னைக் கீழே விழாமற் காத்துக்கொண்டு நந்தகுமாரனை நோக்கி ‘ ஏ சிநேகத்துரோகி, நீ பைத்தியங் கொள்ளக்கடவாய் ’ எனச் சபித்தது. உடனே ஹிரண்யகுப்தனைப் பைத்தியம் பிடித்துக்கொண்டது.

உள்ளீட்டை யறிந்து அதனை யறத்தின்வழி நடாத்துவது மாந்தர்க்குச் சதுர்ப்பாடு.

பசியை யுள்ளவா தெரிந்துகொண்டவன் எல்லாம் வல்ல சிவனாகின்றான். ஆதலின் பசியை யோம்பி வாழ்க. பசியையாற்றுதற்கியன்ற வன்னம் பிரமசொருபமே. ஆதலின் நமக்குணவாகி அறிவையும் ஆற்றலையும் பயத்தற்கேதுவாகிய அன்னத்தை வழுத்தவேண்டும். பிராண நிலையமான அன்னத்தின்பால் செய்ந்நன்றி மறவற்க.

அன்னத்தைப் புசிப்பதே கண்ணாகவிருக்கும் பசியென்னும் நமது தோழனை யுற்றுநோக்கின் அதுவே உயிராகும். பசிமயமே உயிர்-சகல ஜீவராசிகளும் தம்முயிரை யோம்புதற்காக மறதியுற்ற உயிர்கள் பதுங்கிக்கிடக்கும் ஆகாரங்களை யருந்தாநிற்கும்.

இக்கதையில், கரடி தனதுயிரைப் பாதுகாக்க மரத்திலேறிற்று. ஹிரண்யகுப்தன் பயமெய்தினான். கரடி யபயங்கொடுத்தது. ஹிரண்யகுப்தனே பழிபாவங்கட் கஞ்சாது கரடியைச் சிங்கத்திற் குணவூட்டப் பார்த்தான். இவருள் தனது காரியமே கண்ணுயிருந்த சிங்கம் அருளின்மையாகிய மறத்தைக் குறிக்கும். கரடியோ அருள்மயமான அறத்தைக் குறிக்கும். ஹிரண்யகுப்தனே புண்ணிய பாவங்களை யறியும் பகுத்தறிவைச் சுயநலங் கருதிக் கைவிட்டுப் பாவியானான். தன்னுயிர்க்கு ஹாணிவருங்கொலோவென வேறுயிரைக் கொன்று தன்னைக் காக்கநோக்குதல் அறமாமோ !

‘ தன்னுயிர் நீப்பினும் செய்யற்க தான்பிறி’

‘ தின்னுயிர் நீக்கும் வினை’

எனப் பொய்யாமொழியன் கூறினன்.

உதயணன் கதை

அவன் வீடுவந்து சேர்ந்தபோழுது, யோகநந்தன் தனது மகனுக்கு நேர்ந்த இக்கட்டைக் கண்டு சோகக்கடலு ளாழ்ந்தான். மணிமந்திர ஒளவுதங்களால்⁶¹ நாளுவித வுபாயங்கள் செய்தும் விபரீத புத்தி தொலைபவில்லை. அப்போழுது அரசன் சகடாலனை நோக்கி “ஐயோ இச்சமயம் நமது வரருசி யிருப்பா னுயின் எவ்வளவெளிதி லிவ்விக்கட்டு நீங்கும்!” என மிகவும் பச்சாதாபத்தோடு மொழிந்தான். சகடாலன் “இதுவே வரருசிக்கு நற்கால”மென மனத்திலுன்னி மிகவும் பரவசப்பட்டு யோகநந்தனு பாதங்களில் வீழ்ந்து ‘அரசு, திருவருளால் வரருசி யுயிரோடிருக்கின்றார். அவருக்கும் எனக் கும் அபயங் கொடுக்கவேண்டு’ மெனப் பிரார்த்தித்தான். இம் மாற்றம் அரசனது செவியிற் புகவே சோகக்கடலு ளாழ்ந்து கிடந்த வரசன் மனம் ஆனந்த சாகரத்தில் மூழ்க வாரம்பித் தது. உடனே யரசன் “நமது காத்தியாயனைக் கடித்திற் கொணர்தி” யென வாக்கொழிப்டான். சகடாலன் ஒடோடி யும் வந்து என்னை மகிழ்வித்து என்னை யாசனிடம் இட்டுக் கொண்டுபோய் விட்டான். அரசன் என்னை நல்வரவேற்ற பின் நான் அவனது வியாகூலத்தைத் தணித்தற்காக நாமகளைச் சிறிதுநேரம் தியானித்தலும் அவள் எனது

⁶¹ மணி யென்பது கண்ணினுள் நோக்கத்திற் கேதுவாயிருக் கும் ஜோதிமணியை யுணர்த்தும்; “காகத் திருகண்ணிற் கொன்றே மணி கலந்தாங்” கென்பதா லுணர்க. சில நோய்கள் பார்வையாற் றீரும்; அவ்வாறு முடியாதாயின் மந்திரத்தாற் றீரும்; அதனாலு முடியாதாயின் மருந்தாற் றீரும். மணிமந்திர ஒளவுதங்களாற் றீரா தாயின் தெய்வமே தீர்க்கவேண்டும்.

உதயணன் கதை

நாவிலெழுந்தருளவே யான் நடந்த விர்த்தாந்தம் அனைத்
தையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கணிபோல் விளங்கக் கண்டு
அவற்றை யெடுத்துரைத்து இளவரசின் பைத்தியம் மித்துரு
துரோகத்தால் விளைந்ததெனச் செப்பினேன். கலைமகள் கடா
கூத்தால் அவ் இளைஞனது விபரீதபுத்தி மாறி நல்லறிவு
தோன்றிற்று. அரசன் மன முவந் தென்னைக் கொண்டாடிப்
பின்னர் 'இவ் இரகசியம் உனக்கெவ்வாறு வெட்டவெளிச்ச
மாயிற்' நெனக் கேட்டான். நான் அவனை நோக்கி 'மறைவா
யிருக்கும் இரகசியத்தை அறிஞர் மூன்றுவித பாட்டைகளா
லுணரவல்லார். அவை லக்ஷணம், அனுமானம், பிரதிபா⁶²
வாகிய மூன்றும். பேரறிஞர் எதனையும் தமது ஞானத்திருஷ்டி
யாற் கண்டு கூறக்கூடும். உனது தேவியின் இரகசியத்தானத்
திருந்த மச்சத்தை அன்று எவ்வாறு காணாதே கண்டு படத்

⁶² சாமான்யருக்குப் புலப்படாத விரகசியங்களை அறிஞர் மூன்று
வித மார்க்கங்களா லுணரவல்லார். அவை இலக்ஷணமாகிய வெளிக்குறி
அனுமானமாகிய ஊகம், பிரதிபாவாகிய உள்ளுணர்வு. [These may
be construed in English as Signs, Inference and Intuition.]

ஒருவனை யேதேனுமோர் விஷம் தீண்டி யவன் அவத்தை யுள
றிப்ப 'இஃது இன்ன விஷத்தால் நேர்ந்த' தெனச் செப்புதற்கு
வாயில் சாத்திரங் காட்டும் லக்ஷணம்.

புதிதாய் ஆற்றிற் பிரவாகமுறுவதை நோக்கி 'மழை பெய்த
துண்' டெனக் கோடற்கு வாயில் அனுமானம்.

தான் ஓர் விஷயத்தை நேரிற் கண்டறியாதிருப்ப வோர் குறி
யேனும் ஊகத்திற்கோர் பிடியேனும் கிட்டாதிருப்பவும் அம்
மறையை வெளிப்படுத்தற்கு வாயில் பிரதிபாவாகிய அருளாம்.

இல் மருவையமைத்தேனோ அவ்வாறே உனது மைந்தனுக்குப் பைத்தியம் வந்த காரணத்தை இன்றும் காணாதே கண்டு சொன்னேன். புத்திமான்கட்கு ஒழுக்கத்தின் மிக்க தனமுளதோ⁶³ வென்றேன். யோகநந்தன் லஜ்ஜையையும் பச்சா தூபத்தையுங்கொண்டு என்னை மிக வுபசரித்து மரணதண்டனை யினின்றும் நீக்கினான். நான் அவனிடம் செலவுபெற்று வீடு வந்து சேராநின்றேன்.

வரருசி துக்கசாகரத்திலாழ்ந்து கரையேறல்

நான் எனது கிரகத்திற்கு வந்தபோழுது எனதுத்தம பத்தினியாகிய உபகோசையான் மரணதண்டனையுற்று மாண்டு விட்டதாக வெண்ணி அக்னிப்பிரவேசஞ் செய்ததாகவும் என தன்னையாகிய வசுதத்தை ஏகபுத்திரனாகிய நான் அரசனாக்களு யால் சிரச்சேதமுற்றதாகக் கேள்விப்பட்டு ஹிருதயம் நொந் துடைந்து இறந்துபோய் விட்டதாகவும் கேள்விப்பட்டேன். எனக்கப்போழுதுண்டான சோகம் அளவிட்டுரைக்கற் பால தாமோ! மிதமிஞ்சிய துக்கத்தால் மூர்ச்சித்து வீழ்ந்தேன். பின்னர் பிரக்ஞையுற்றெழுந்தேன். உபகோசையாகிய பெண் மணியை யிழந்த உபவருஷர் என்னை நோக்கி 'ஓ காத்தியாய னரே, நீர் ஒன்றுமறியாத பேதையரைப்போல் வீணே துக்க முறுகின்றீர். இம்மண்ணிலகில் எல்லாம் அசித்தியமன்றி நித்

⁶³ இவ்வாறு வரருசி கூறியது அரசன் தனது பேரறிவையும் தனது சீலத்தையும் நோக்காது வீண்பழிக்காளாய்த் தன்னை ஐயுற்றுத் தனக்கு மரணதண்டனை விதித்த மௌடிகத்தை யெடுத்துக் காட்டி யதனைக் களைதற்கென்க.

தியப்பொருளெஃது. ஈசனது மாயப்பிரபாவத்திற் சிக்குண்டு⁶⁴ சத்தை நோக்காது வீணே யேன்தவிக்கின்றீர். ஞானக்கண் கொண்டு நோக்கின் துக்கம் எங்கணுளது, எல்லாமாயன்றோ. பிறர்மனம் தடுமாறின் அவர்க்குறுதி காட்டி யவரை நல்வழிப் படுத்த வல்ல பேறிஞாகிய நீர் அவ்வுறுதியை நோக்காது அலமருவது இறும்புதே' யெனவெனக் கறிவைத் தூண்டி விட்டார்.

வரஞ்சி துறவு பூணல்

உடனே யென்மாட்டு தைரியமுற்றெடுப்ப நஞ்சும் விரக்தி பூண்டது. சாந்தியே பெரும்பேறுகத் தோன்றலும் நான் அதனை நாடி பாடலிபுத்தரத்தைவிட்டு நீங்கிக் காட்டுவழிக் கொண்டு ஓர் தபோவனத்தை யடைந்து சாந்தியே கண்ணாகத் தவஞ்செய்யலுற்றேன். அவண் நான் உறைதரா நிற்கையில் ஓரந்தணன் அயோத்திமா நகரினின்னு அவ்வழியாக வந்தனன். உலகவிஷயம் எட்டாத தானத்திருந்தமையால் அப்பார்ப் பாணைக் கேட்பின் லோக விஷயம் புலப்படுமென வெண்ணி பாடலிபுத்தர நகரவிர்த்தாந்தத்தை யவனிட முசாவினேன். அவன் யோகநந்தன் கதியை யுரைக்கலாயினன்—

⁶⁴ இப்பிரபஞ்சம் ஈசன் விளையாடும் களம். ஜீவர்கள் அவனால் ஆட்டுவிக்கப்படும் மாம்ச பொம்மைகள் ; தம்மை மறந்து பாதத்திரா யிருப்போர்.

‘ஐயாநீ யாட்கொண் டருளும் விளையாட்டில்
உய்வார்க ளுய்யும் வகையெல்லா முய்த்தொழிந்தோம்
எய்யாமற் காப்பா யினியேலோ ரெம்பாவாய்’

என்றெழுந்த வாக்கைக் காண்க.

உதயணன் கதை

சாணீக்கியனது

விரோத்ததால் யோகநந்தன் மரணமுறல்

‘வரவர யோகநந்தன் சகடாலனது சூழ்ச்சி வயப்பட்
டான். மந்திரியாகிய சகடாலன் யோகநந்தனைக் கொல்
லுதற்குகந்த வழியை நாடி நின்றான். இந்நோக்கத்தோடு
சகடாலன் காலத்தைத் தள்ளி வருங்கால் ஓர் நாள் ஓர்
பிராமணன் ஓரிடத்திலிருந்து நிலத்தை வாளாதோண்டுவதைக்
கண்டான். உற்று நோக்கிய போழ்து சாணீக்கியனாகிய அந்த
விப்பிரன் ஓர் அறுகம்புல்லை வேரொடுங் களைந்து பொடி
யாக்கி நீரிற்கலந்து உட்கொள்ளுவதைக் கண்டான்.
‘ஈதென்ன காரியஞ் செய்கிற’ யென வவனைக் கேட்ட
போழ்து, அவன் ‘இவ்வறுகு நான் அதற்கோர் ஊறு
பாடும் செய்யாதிருப்பவும் என்னை எவ்வளவு கடுமை
யாய்க் காலிற் றுக்கிற்று! வீணாக வெனக்குத் துன்பமுட்
டிய அவ்வறுகம்புல்லை நான் சமூலமாய்க் களைந்து அதற்குச்
சர்வ நாசத்தை யுண்டிபண்ணினேன்’ என்றான். சாணீக்கிய
னது மனநிலையை யுணர்ந்த சகடாலன், சிந்திப்பான் ‘இந்தப்
பிராமணன் யார்மேலாயினும் வைரங்கொள்வானாயின் தனது
ஶூத்திரத்தை எவ்வழியானும் முற்றுவிப்பன். இதற்கைய
மின்று.’ இவ்வாறு சிந்தித்து யோகநந்தனது முடிவை யிவ
னார் சாதிக்கலாமெனத் துணியைக்கொண்டு சாணீக்கியனைத்
தனது கிரகத்திற் கழைத்துக்கொண்டு சென்றான். சகடாலன்
சாணீக்கியனை மிகவும் உபசரித்துப் பின்னர் அவனைநோக்கி
‘வருகின்ற திரயோதசி யன்று அரசனது பிதாவிற்குச்சிரர்த்

தம். ⁶⁵ உமக்கு அக்கிராசனம் ⁶⁶ கிடைக்கும்படி செய்கிறேன். லக்ஷ்மீ பொன் தத்தம் கிடைக்கு' மென வவனுக்கு உவகை யூட்டி வைத்தான். சிரார்த்த தினத்தில் அவ்வாறே சாணீக்கியன் அக்கிராசனத்தை வகித்தபோழுது சுபந்து வெனப் பெயரிய மற்றோர் பார்ப்பான் சாணீக்கியனோடு அந்தப் பிரதம ஸ்தானத்தைப்பற்றி வாதாடினன். இப்போராட்டத்தைச் சுகடாலன் அரசனுக்குத் தெரிவித்தான். அரசன் வண குறுகி சாணீக்கியனை வெகுண்டு சுபந்துவிற்கு அக்கிராசனத்தைக் கொடுத்தான். அரசன் இவ்வாறு தன்னை அவமதித்ததைக் கண்ட சாணீக்கியன் பொறையிழந்து கோபாவேசத்தோ டரசனை நோக்கி 'இன்னம் ஏழுநாளையிலுன்னைத் தொலைத்துப் போடுகிறேன், பார்' என வெஞ்சினங் கூறினன். வெகுளி பொங்கிய வரசன் அவனை யூறு செய்யுமுன்னம் சாணீக்கியன் தப்பியோடிப் போய்விட்டான். சுகடாலன் சாணீக்கியனுக்குத் தனது வீட்டில் மறைவிடம் தந்தான். சாணீக்கியன் ஓர் அபிசாரஹோமஞ் ⁶⁶ செய்து ஓர் கிருத்தியத்தை (மாவாற் செய்த பொம்மையைச்) சாதனஞ் ⁶⁷ செய்து

⁶⁵ இறந்துபோன மூதாதைகளான பிதர்க்களுக்கு அவர்கட் குரிய தினத்தில் பலியூட்டுகை. இஃது சிரத்தையோடு செய்யப்பட வேண்டிய கர்மமாதலின் சிரார்த்தமெனப்படும்.

⁶⁶ அக்கிராசனம்=முதல் இடம் ; பிரதமஸ்தானம்.

⁶⁶ அபிசார ஹோமம்=பிரதம கேட்டைக் கருதிச்செய்யும் அக்னி காரியம்.

⁶⁷ சாதனம் இவண் சக்தி யேற்றுவதை யுணர்த்தும். மாப்பொம்மையில் மாந்திரீகன் தான் கருதும் சக்தியை யேற்றித் தனது மனோரதத்தை முடிக்கப் பார்ப்பான்.

உதயணன் கதை

அதனை யரசன் பேரில் பிரயோகித்தான். அதனால் யோகநந்தனை நாவறட்சியோடு கடுமையான சுரம் தாக்கிற்று. வரவரக் காய்ச்சல் முதிர்ந்து சாணீக்கியன் கூறியபடி ஏழாம்நாள் யோகநந்தன் மண்ணோடு மண்ணானான். யோகநந்தன் மரண முற்றபின் சகடாலன் அவனது புத்திரனான ஹிரண்யகுப்தனை யும் கொல்வித்தான். வைரத்தை விடாது சகடாலன் தனது பழியைத் தீர்த்துக்கொண்டான். பின்னர் பூர்வ நந்தனா யிருந்தவனது குமாரனான சந்திரகுப்தனுக்குப் பட்டங்கிடைத்தது. சாணீக்கியனுக்கு மந்திரித்தானத்தைக் கொடுத்தாவிட்டு சகடாலன் தனது பழிதீர்ந்தும் புத்திரசோகத்திற்காற்றினாய்த் தவஞ்செய்ய வனஞ்சென்றான். இவ்வாறு அயோத்தியிலிருந்துவந்த பிராமணன் சொல்லக்கேட்டு எல்லாம் சஞ்சலத்திற்கே யிடமாகின்றதென வெண்ணி அந்தத் தபோவனத்தை விட்டு நீங்கி வந்தியவாசினியைத் தரிசிக்க விவண் வந்தேன். எனக்குப் பாஞானக்கண் திறந்து பூர்வ ஞானம் உதயமாகாநின்றது. எனது சாபமும் என்னைவிட்டு நீங்காநின்றது. நான் தேகத்தை விடப்போகிறேன்.

வரருசி காண்பூதிக் குறுதிகூறல்

நீ யிவண் சிறிதுகாலம் காத்திரு. குணட்டியன் தனது சீஷர்களோடு மிவண் வருவன். அவன் ஓர் பிரதிக்கையால் சம்ஸ்கிருதம், பிராகிருதம், தேசபாஷைகளாகிய மூன்று பாஷைகளையுந் துறந்தவன். அவன் பிரமத கணத்திலொருவன். பெயர் மாலியவான். தேவி சாபத்தால் மானிட யாக்கை கொண்டான். யான் உனக்குக் கூறிய மகா கதைகள் யாவற்

றையும் அவனுக்குக் கூறு. இருவீரும் சாபவிமோசனம் பெறுவீர். நான் பதரிக்குச் செல்லாநின்றேன் என வரருசி தனது கதையை முடித்தான்.

வரருசி தந்நிலை யடைதல்.

பின்னர் வரருசி பதரியை ⁶⁸ நோக்கிச் செல்லுங்கால் ஓர் பிராமணத் தவசி தர்ப்பை கொய்துகொண் டிருக்கும்போழ்து அஃது கையை யறுத்து இரத்தம் ஒழுகாநிற்ப, வரருசி அத் தவசி யகங்காரத்தை யொழித்தானே வில்லையோ வென்பதை பரிசுத்திற்காக அவனது கையினின்று பொழியும் குருதி யொழுக்கை மாற்றிச் சாகா விரசு ⁶⁹ மாகத் திரித்தான். அத

⁶⁸ பதரி: இஃதோர் புண்ணிய கேஷத்திரம் ; அளகநந்தம் ஹிமா சலத்தி லுற்பத்தியாகு மிடத்திற்குச் சமீபமாயுள்ளது. இதுவே நாராயணன் மகேஸ்வரனது அனுக்கிரகத்தைப் பெற்ற விடமாகப் பாரதம் கூறும். இலந்தமரங்கள் மிக நிரம்பியதால் இத்தலத்திற் கிப்பெயர் போந்த தென்ப.

கங்கை ஹிமாசலத்தி லுதயமாகு மிடத்தின் சமீபத்தே யுள்ளது கேதாரம். பதரியும் கேதாரமும் சிவ நாராயணர்கட் குகந்த தலங்கள்.

⁶⁹ சாகாரசம்=சாகை+ரசம் ; இலேகினைகளிற் பாயும் இரசம்.

விலங்குகள் மாட்டும் மாந்தர்மாட்டும் இரக்தமுள்ளதுபோல் விருக்ஷங்களில் அவற்றிற்குயிராய் ஜீவரசம் ஓடாநிற்கும். தேவர்களது சரீரத்தில் நமது சரீரங்களுட்போல் இரக்தம் பாயாது சாகாரசமே பாயும். இந்தச் சாகாரசமே தேவர்கள் சாகாமைக்குக் காரணம். இவ் இரக்தம் பொழியா நின்றதாலன்றே விருக்ஷாதிகள் துண்டிக்கப்படிலும் உயிர் நீங்காது திரும்பவும் தளிர்க்கவல்லனவா யமைந்தன. இரக்தமாகிய இரக்தம் பாயும் ஜீவர்கள் துண்டிக்கப்படின் உயிரைத் தாங்கி நிற்கப்பாலனவோ !

கிரீக்கரும் தேவசரீரங்களில் சாகாரசம் பாயுமெனக் கொண்டார்கள்.

உதயணன் கதை

னைக் கண்ட தவசி தனக்குத் தனது தவவலியால் தெய்வீக சக்தி கைகூடியதென்று செருக்குற்றான். அவனை நல்வழிப் படுத்த வெண்ணங்கொண்ட வரருசி யவனைநோக்கிப் “பேதாய் பெருந்தவ முடிப்பவனுக்கு அகங்கார மெற்றிற்கு? அகங்காரமோ அற்பத்தின் மகிழ்வும் பெற்றியது. அகங்காரம் நசியாதவரை அகண்டாகார பிரஹ்மசொருபம் எவ்வாறு விளங்கு’ மென்றான். தவசி யுடனே செருக்கொழிந்து வரருசியைப் பணிந்து நின்றான். அவனுக் கருள்புரிந்து அவனை நல்வழிப் படுத்திவிட்டு வரருசி பதரிகாசிரமத்தை யடைந்து மனத்தைத் தாரணைசெய்து யோகாக்கனியைத் தேகத்தி லெழுப்பி அவ் அக்கனியாற் றனது ஐடத்தைத் தகித்து கைலாசத்திற் றனது பூர்வநிலையை வகித்தான்.

ஊனி லுயிர்ப்பை யொடுக்கி யொண்சுடர்
ஞான விளக்கினை யேற்றி நன்புலத்
தேனை வழிதிறந் தேத்து வார்க்கிட
ரான கெடுப்பன வஞ்செ முத்தமே.

ஓம் திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆறாம் தரங்கம்

குண்டடியன் வரலாறு

தேவிசாபத்தால் பிரமத கணத்தனான மாலியவான் மனித வுடம்பெடுத்து குண்டடியனெனும் நாமம் பூண்டு சாதவாகன பூபதிக்கு மந்திரியாக விருந்து ஓர் பிரதிக்கையால் சம்ஸ்கிருதம் பிராகிருதம் தேசபாஷை மூன்றையுந் துறந்து வாட்டத்தோடு தேவியது கடாசுஷத்தை நாடி விர்தியவாசினிக்கு வந்து தூர்க்

உதயணன் கதை

கையைப் பிரார்த்தித்தகாலே தேவி பிரசன்னமாகி யவனை நோக்கி 'நீ காண்பூதியைக் காணக்கடவாய்' என வாக்கொழியிட்டாள். அவ்வாறே குணாட்டியன் அவ்வடவியிலிருந்த காண்பூதியைக் காண்டலும் குணாட்டியனுக்கு ரீதம்பரப் பிரக்ஞை⁷⁰ உண்டாயிற்று. உடனே தனது பூர்வகிலே ஆதியோடந்தமாகத் தனது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. குணாட்டியன் பைசாச பாவை மூலமாகத்தான் இன்னொன்பதைக் காண்பூதியாகிய பிசாசத்திற் குணர்த்திப்பின்னர் 'நீ புஷ்ப தந்தனிடம் கேட்ட மகா கதைகளை எல்லாம் விரைவில் எனக்குக் கூறு; அதனால் இருவருக்கும் சாபவிமோசன முண்டாகு' மென்றான். - அதற்குக் காண்பூதி மிகவும் மனமகிழ்ந்து சம்மதித்துக் குணாட்டியனை வணங்கி 'நான் நீர் கேட்டபடி கதைகள் அனைத்தையும் உமக்குக் கூறுமுன்னம் நீர் தயைசெய்து உமது வரலாற்றினை எனக்குணர்த்தும்படி பிரார்த்திக்கிறே' நென்றான். உடனே குணாட்டியின் தனது மண்ணுலக வாழ்வை விளக்கத் தொடங்கினான்;—

குணாட்டியன் அவதாரம்

பிரதிஷ்டான தேசத்தில்⁷¹ சுப்பிரதிஷ்டமெனும் நகரில்

⁷⁰ ரீதம்பர ப் பிரக்ஞை = நேரிதான மெய்யறிவு. ஒருவன் நனக்கெவ்வாறு அனாதியிலிருந்த அத்துவித நிலைவிண்டு பிறவி கேர்ந்ததெனும் காரணத்தை யுள்ளவா காண்கையே மெய்யறிவு.

அனாதி சிவரூபமாகிய ஆன்மா

தனது மலத்தாற் றடைப்பட்டு நின்றது

தனது மலமும் தடையற்ற போழ்து

அனாதி சிவரூபமாகிய வாறே.

திருமந்திரம்

⁷¹ இத்தேசம் கோதாவரியின் கிளைநதிகளிரண்டின் நடுவண் மைந்துள் தேசமாகத் தோன்றுகின்றது. தத்காலம் டிரார் எனும் நகரே

உதயணன் கதை

சோமசர்மனெனும் அந்தணனுக்கு வத்சன் குல்மகன் எனும் புத்திரரிருவரும் சுருதார்த்தை(கேள்விச்செல்வி)எனும் புதல்வியும் உதித்தார்கள். தாய்தந்தைய ரிறந்தபின் சகோதரரிருவரும் தமது தங்கையாகிய சுருதார்த்தையைக் கண்ணிப்பருவத்திற் காத்துவரானின்றனர். இவ்வா ரிருப்பவும் தெய்வீகத்தால் சுருதார்த்தை சூலாயினள். சகோதரிருவரும் ஒருவர் மேலொருவர் சந்தேகங்கொண்டு கவலைக்கடலு ளாழ்ந்தனர் நிரபராதினாகிய தனது சகோதரர் வீணாக வொருவர்பே லொருவர் துவேஷமுற்று துக்கத்திலாழ்வதைக் கண்ட அக் கண்ணிகை அவர்களைநோக்கி ‘ நீங்கள் துயருறவேண்டாம். நான் சொல்வதைக் கேண்மின் ; நாகராசனாகிய வாசுகிக்கு ஓர் சகோதர னுளன் ; அவனது புத்திரனான கீர்த்திசேனனெனும் நாடக குமாரன் நான் தீர்த்தமாடும்போழ்து என்னைக்கண்டு மிகவுட்காமங் கொண்டான். அவன் மிகவும் என்னை வேண்டிக்கொண்டதால் யான் அவனது கருத்துக்கிசந்து இருவரும் கார்த்தரமாக மணந்துகொண்டோம். அவனோ பிராமணன். இந்த கற்பம் அவனால் விளைந்த’ தென்றாள்.

அண்ணன்மார் அவளது மாற்றத்தைக் கேட்டு ‘ நீ சொல்லும் வசனத்தை எங்கட்குறுதிப்படுத்திக்கூட’ டென வேண்டலும் அவள் மனத்தால் கீர்த்திசேனை நாடினாள். உடனே

இதுவேபோலும். சுப்ரதிஷ்ட நகரம் சாலியவாகனன் காலத்தி ல் மிகப் பிரசித்திபெற்ற விடமாக விருந்தது. இதன் சமீபத்தில் தேவ கிருத் எனும் தெய்வீக நந்தவனம் இருந்தது. மகமதிய அரசர் 9 லொருவனான டோக்லாக் என்பவன் டில்லியைக் கைவிட்டு இவ்விடத் தையே தனக்குத் தலைநகராக்கக் கருதினான்போலும்.

அவ் நாககுமாரன் அவர்கள்முன் தோன்றி யவர்களை நோக்கி 'நானே யிவனை வரித்துக்கொண்டேன். இவன் பூர்வம் ஓர் நீராமகள் (அப்சரஸ்). சாபத்தாலுந்தப்பட்டு மண்ணுலகிற் பிறந்தான். நீங்களும் சாபபிரஷ்டமுற்று இவனோடு மண்ணி லுதித்தீர்கள். இவளது கற்பத்தினின்றுதிக்கும் புதல்வனால் நீங்கள் மூவரும் சாபவிமோசனம் பெறுவீர்களெனச் செப்பித் தன்னிடத்திற்குச் சென்றான்.

கிர்த்திசேனன் செப்பியவாறே சுருதார்த்தை வயிற்றி லோர் புத்திரன் பிறந்தான். அக்குழந்தைதான் யான். நான் புவியிற் றேன்றியகாலை ஓர் அசுரீரி பிறந்து 'இக்குழந்தை யோர் கணவவதாரம். இவனுக்குக் குணாட்டியனெனும் நாமத் தைச் சூட்டுக' வெனச் செப்பிற்று. பின்னர் சிறிது காலங் கடந்து எனதன்னையும் மாமன்மாரும் சாபவிமோசனம் பெற் றுத் தத்தங் கதியைக் கிட்டினர்.

குணாட்டியன் தக்ஷணம் சென்று கல்வி பெற்றுத் திரும்புகை நான் அவர்களை இழந்தபின் தனியானேன். என்னைப் பற்றிய பாரம் முழுமையும் நானே தாங்கவேண்டிய தாயிற்று. கல்விச்செல்வத்தை நிரம்ப பெறுதற் கவாகொண்டு, தக்ஷணம் சென்றேன். அவண் பயிலவேண்டிய கலைகளையெல்லாம் பயின்று, வித்தியாதனம் நிரம்பி, என்னைப் பல மாணவர்கள் புடைசூழ நான் திரும்பவும் ஜனன பூமியை நாடி சுபரதிஷ்டா நகரத்தை யடையாநின்றேன்.

குணாட்டியன் சுப்ரதிஷ்டா நகரப் பிரவேசஞ் செய்தல்

அந்நகரத்தை நான் உட்புகுங்கால், அஃது பல்லாற் றானும் மிகச் சிறப்பாய்ப் பிரகாசியாநின்றது. ஓர்பால்

சாமகான வோசை செவிக்கமுதை யூட்டிற்று. ஓர்பால் புகுமுவி, வேதத்திற்குப் பொருளுரைப்பாராயினர். ஓர்பால் சூதாடுவோரிலொருவன் 'சூதாடத் தெரிந்தவனே செல்வத்தைத் தன்பாவிழுக்கவல்லவ'னென வவ்வாட்டத்தின் டெந்மையைக் கழறாதின்றான். வணிகர் பலர் குழுவி, வாணிகத் தந்திரத்தைப்பற்றி சம்பாஷித்து வருங்கால், அவருள் ஒருவன் 'பணத்தைக்கொண்டே பணத்தைப் பெருக்குவதில் என்ன வற்புதமுளது! நானோ மூலதனமின்றியே, தனவந்தனானே' எனக்கூறித் தானொரு செத்த பெருச்சாளியை ⁷² முதலாகக் கொண்டு, வாணிபஞ் செய்து பெருஞ் சம்பத்தைப் பெற்றது,

⁷² செத்த பெருச்சாளியை மூலதனமாகக்கொண்டு குபேரர் யொத்த சம்பத்தைப் பெற்றான் சரிதத்தைச் சிறிது செவிக்கொள்ளின்,—

இளமையிலேயே தகப்பனை யிழந்து வறுமை யுற்றவோர் வாணிபச் சிறுவன் தனதன்னையாற்றுண்டப்பட்டு ஓர் தனவந்தனிடம் வார்பார்த்திற்காகச் சிறிது மூலதனம் பெற்று வரும்படியனுப்பப்பட்டார். அவ்வாறே, வேண்டியவர்க்கு மூலதனமுதவும் விசாகிலனென்னுஞ் செட்டியாரைப் பையன் கிட்டியகாலே, மற்றோர் வாலிபன் தனது முன் கிடைத்த மூலதனத்தை யவலமாக்விட்டு மற்றுமோர்தரம் மூலதனம் பெறக்கருதி அச்செட்டியாரிடம் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது அந்நிதிவந்தன் 'உனக்கு நல்ல புத்தியும் ஊக்கமுமிருப்பின் இந் செத்த பெருச்சாளியை மூலதனமாகக்கொண்டு நீ நிதிக்கு வழிகாண வுங்கூடு'மென மொழியாறிப், அம்மாற்றம் ஒருவற்குச் செய்த பதேசம் மற்றொருவற்குப் பயன்படுமாபோல் இச்சிறுவன் செவிவழிவே இவ்வரிஞன் 'செத்தவிப் பெருச்சாளியை எனக்குத் தரு; நான் ஏதோ வழிகாணப் பார்ப்பேனென்று சொல்லி யந்த மூலத்தைப் பெற்றுக்கொண்டான். அதனை யெடுத்துக்கொண்டு விற்பனாகருதிச் செல்லுதையில் மற்றோர் வணிகன் தான் வளர்க்கும் பூக்காகாரமாக வுதவுமென வதனை வாங்கிக்கொண்டு இரண்டு சிரங்க (சேரங்கை) கடலையை யள்ளி யவனிடம் போட்டான். அக்கடலையைப் பக்குவம் பண்ணிச் சிறிது நன்னீரையும் கொண்டு காட்டல்

தனக்குத் தக்க தருணத்தில், அப்பெருச்சாளியை மூலதனமாக வுதவிய விசாகிலன் என்ற வியாபாரிக்கு, ஓர் சொர்னப் பெருச்சாளியைத் திரும்பக் கொடுத்து, முதலை வட்டியோடுஞ் செலுத்தி, அவனது புதல்வியை விவாகஞ் செய்து குபேர சம்பத்தோடும் தான் விளங்கும் அதிசயத்தைக் கேட்

விறகு வெட்டி ஊறிற்கொண்டு வந்து விற்றுப் பிழைப்பார்வரும் வழியில் ஓர் குளிர்த்த மரத்தடியிலிருந்து அவர்கட்குச் சிறிது கடலையும் குடிக்கத் தண்ணீரும் கொடுத்து அவர்களது களைப்பைத் தீர்த்தான். அவர்கள் முகமலர்ச்சியோடும் ஒவ்வொருவனும் இரண்டு விறகுக்கட்டைகளை யவனுக்குக் கொடுத்தார்கள். அவ்வாறு கிட்டிய விறகையெல்லாம் ஒன்றுசேர்த்து வாலிபன் கடலைக்கு மாறினான். மறுநாள் முந்நாளினும் எத்தனையோ மடங்கு மிருத்த இக்கடலையைப் பெரியாக்கி பக்குவப்படுத்திக்கொண்டு சென்று அந்நகர்க்குட் புறம் விறகுதலையர் யாவார்க்கும் கடலையும் தண்ணீருமுதவிச் சிரமப் பரிஹாரஞ் செய்து அவரொவ்வொருவரிடமும் இவ்விரண்டு விறகுகளைப் பெற்றுக்கொண்டு வீடு சென்றான். பின்னர் அவற்றுட் சிலவற்றை மட்டும் கடலைக்கு மாறி மற்றை நாளும் அவ்வாறே விறகைப் பெற்றுக் கொண்டான். இவ்வாறு பல தினங்கள் செய்து வரானிற்புழி பிரதி தினமும் சிறிதுசிறிதாய்ச் சேர்ந்த விறகெல்லாம் ஓர் பண்டாரமாயின. செல்வமோங்குங் காலங் கிட்டுவதுபோல் ஓர்நாள் பெருமழை பொழிய வாரம்பித்து ஏழுநாள்மட்டும் விடாது பெய்தது. அப்போழ்து விறகு மிக வருந்தலாக விருந்தமையின் இளைஞனிட்ட விலைக்கு அவனிடம் அந்தச் சுப்ரதிஷ்டா நகரவாசிகளெல்லாம் விறகை விலைக்குப் பெற்றுக்கொண்டனர். இதனாற் பெரிய முதலுண்டாயிற்று. பின்னர் செட்டியச் சிறுவன் விறகுதலையர் கொண்டுவரும் விறகையெல்லாம் தானே மொத்தத்தில் வாங்கி நகரத்தார்க்கெல்லாம் விற்று வந்தான். அப்பெரு நகரூன் விறகு வேண்டியவர்க்கெல்லாம் இவனே வாய் லானான். சிறிது காலத்தில் இவனிடம் திரவியம் நிரம்பவண்டாயிற்று. பின்னர் இச்சிறுவன் உயர்தாமான இரத்தின வியாபாரத் துறைக்கண் இறங்கினான். கடிதில் எவரும் சீமானென மெச்சும் வண்ணம் லக்ஷாதிபதியானான். அவ்வாறுதலும் தனக்குச் செத்த பெருச்சாளியை மூலதனமாக வுற்ற சமயத்திற் கொடுத்துதவி புரிந்த விசாகிலனுக்கு மூலதனத்தை உயர்தாமான வட்டியோடும் திரும்பச்

பார் இறும்பூதெய்த வோர்பால் உரையாரின்றான். மற்றோர்பால் ஓர் விப்பிரன் உளுந்தளவினதாய் எட்டுப் பொண்ணைத் தானம் பெற்றுவர, அவனை யோர்விடன் 'நீ யிதனைக்கொண்டு என் செய்யப் போகின்ற' யெனலும், அவன் 'நீதான் சொல்லேன் பார்ப்போ'மெனலும், அவ்விடன் 'நீ யிதனைக் கொண்டு போய் சதுரிகாவெனும் தாசியிடம் சமர்ப்பித்து அவனெதிரின்று சாமகானத்தை' ⁷³ முறை பிறழாது காணஞ்செய்யெனலும், அம்முடன் அவ்வாறே யவளது கிரகத்தைக் கிட்டி, அவள் உபசரிக்கவே, தன்னிடமிருந்த எட்டுப் பொண்ணையும் அவளிடங் கொடுத்துத் தனது விரல்களை கோகர்ன்ம் ⁷⁴ போலமைத்துக்கொண்டு கம்பிரமான குலால் சாமகானஞ் செய்தலும், அவண் விடபுருஷர் பல கூட்டங்கூட,ப் பின்னர் அவருட் சிலர் 'இவனை அர்த்தசந்திர

செலுத்துவான்போல் சொர்னத்தா லொரு பெருச்சாளியைச் செவித்து அதனை யவனிடம் வினையமாகச் செலுத்தினான். இதனா விசாகிலன் மிகவும் உவகை யெய்தித் தனதரும் புதல்வியை செட்டி குமரனுக்குக் கல்யாணஞ் செய்வித்து அவனைத் தனக்கு மருகனுக் னான். செட்டியச்சிறுவன் சிறிது காலத்திற் கோடசுரனுனான்.

ஊக்கத்தோடு தெய்வஸகாயத்தையும் நாடி எவ்வினை புரியினு அஃது முட்டின்றி முடியுமெனத் தெளிக.

⁷³ சாமகானம்: சாமம் என்பது நான்கு வேதங்களுளொன் னவர்க்கும் சமத்துவமாகிய இனிமையைக் கொடுத்தலால் அதற்குப் பெயரமைந்தது. சூரியன் எவர்க்கும் சமானமாய்த் தோன்றுவதால் சாமம் சூரியனையுமுணர்த்தும்.

⁷⁴ கோகர்ன்ம் = பசுவின் காது. இஃதோர் முத்திரை. கோகர்ன் மெனப் பெயரிய ஓர் சிவக்ஷேத்திரமுமுளது. இராவணனால் உத்தலத்து இலிங்கம் அவ்வாறமைந்தமையின் அத்தலம் அப்பெயர் பெற்றது. மகாபலேஸ்வர மென்பதும் இதுவே.

பிரயோகம் ⁷⁶ செய்தனுப்புங்கள்' எனலும், அப்பேதைதான் 'எங்கே நமது தலைபோய்விடுமோ' வெனப் பயந்து அவ்வீட்டை விட்டோடி முன்கண்ட தூர்த்தனை ⁷⁷க்கிட்டித் தான் செய்த பணியைக் கூறலும், அவன் மிக நகைத்து அம்மூடப் பிராமணனை அத்தாசி வீட்டிற்குத் திரும்ப வழைத்துவந்து அவனை நோக்கி 'இந்த இரண்டுகாற் பசுவிற்கு அவ்வற்பத் தங்கப்பொடிகளைத் திரும்பக் கொடுத்தனுப்பிவி'டெனலும், அவளவ்வாறே புரிய அவ்வறிவிவி 'தலைபிழைத்தது தம்பிரான் பாக்கிய' மென்று தனது கிரகத்தை யடைபாடுின்றான்.

குண்டடியன்

சாதவாகனனிடம் மந்திரித்தானத்தைப் பூணுதல்

இவ்வாறு பல விநோதங்கள் நிறைந்த வந்நகர்க்கண் எனது மாணவர்களோடு பிரவேசித்து சாதவாகன பூபதியின் அரண்மனையைக் கிட்டினேன். எனது மாணவர்கள் அரசனிடஞ் சென்று எனது வரவை யவற்குணர்த்தினர். அரசன் வரும்படி அனுமதி செய்தலும், யான், அவனை யோர் அத்தாணி மண்டபத்தில் இரத்தின சிங்காசனத்தில் தேவேந்திரன் கொலோ வெனச், சர்வவர்மன் முதலாகிய மந்திரிகள் புடைசூழக்,

⁷⁶ 'அர்த்தசந்திரப்பிரயோகம்' என்பது இவண் 'கையை பாதி நிலாவைப் போலமைத்துப் பிடறியைப் பிடித்துத் தள்ளல்' என்பதையுணர்த்தும். இக்கருத்தை யோராது அம்மூடன் அர்த்தசந்திரப்பாணப் பிரயோகஞ்செய்து தலையைக் கொய்துவிடுவார்களோவென நடுக்கமுற்றான்.

⁷⁷ தூர்த்தன் = விடன், ஸ்திரிலோலன், பெண்டிர்வழிநித்போன், காமனுக்கடிமை.

கொலுவீற்றிருக்கக் கண்டு 'சுவஸ்தி' என வாசி கூறி யபி-
தேன். மன்னர் பெருமான் உடனே என்னை நல்வரவேற்று
எனக்கினிய வாசனமொன்றை யளித்தலும், யான் அதன்கண்
வீற்றிருந்தேன். மந்திரிகளும் தந்திரிகளும் எனது குணத்தை,
பெடுத்தாசனுக்கு விளக்கி, இம்மகான் குணட்டியனென்-
நாமத்திற்குத் தக்கவாறே பொருத்தமுடைய குணக்குன்றம்⁷⁸
எனப் புகழ்ந்தனர். அரசன் என்னைப் பேரன்போடு மிக
கொண்டாடி என்னையுமோர் மந்திரித்தானத்தை வகிக்க
செய்தான்.

எனது காலம் மூன்று பிரிவாய் நடையுற்றது. ராஜ-
காரியம், வித்தியா போதனை, குடும்ப விவகாரம் மூன்றும் செ-
வனே நடந்தன. ஓர் நாள் கோதாவரியின் கரையருகே இந்தி-
னது நந்தன வனம்போற் சிறப்புற்றவோர் உய்யான வனத்தை
கிட்டினேன். தேவகிருதி⁷⁹ யெனப் பிரசித்திபெற்ற அ-
சிங்கார தோட்டத்தின் வரலாற்றினை யறிந்து கொள்து
பொருட்டு அத்தோட்டக் காவலாளனை வினவியபோழ்து
அவன் அஃதுண்டான சரித்திரத்தைக் கூறுவானாயினன்,—

தேவகிருதியேனும் நந்தனவனத்தின் வரலாறு

பெரியவாள் (பெரியவர்கள்) ஏதோ சொல்கிறார்கள். ஓ-
தவசி மௌன விரதங்கொண்டு அன்னபானுதிகளை நீத்த

⁷⁸ 'குணமென்னுங் குன்று' என்றான் பொய்யாமொழியினும்,—

குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி

கணமேயுங் காத்த லரிது!

⁷⁹ தேவகிருத் எனும் இதுவே Deogir எனவும் Daulatabad
எனவும் ஹிந்துசரித்திரத்திற் கூறப்படுகின்றது. முன்னர்ப் பார்க்க.

இவண் உறைந்தனராம். அவராலேயே இந்த உய்யானம் உண்டாயிற்றும். இதிலோர் ஆலயமுளது. இதன் கீர்த்தி எங்கணும் பரவவே பற்பல தேயத்திருந்தும் ஏராளமான பிராமணர் வந்தனராம். ஓர்நாள் இவண் வந்த அந்தணர் பலரும் அத்தவசியைக் கிட்டித் ‘தங்களை இன்னாரென் றறிகின்றிலம்; தயை புரிந்து தங்கள் வரலாற்றினைக் கூறவேண்டு’ மென மிகப் பிரார்த்தித்துக் கேட்டபோழுது அவ் மௌனி தனது மௌனத்தைத் துறந்து தனது சரித்தத்தை யவர்கட்குச் சொன்னாராம். எவ்வாறெனில்,

மௌனி

தேவகிருதியுண்டான இரகசியத்தை வெளிப்படுத்தல்

நர்மதா தீர்த்தையெடுத்து பார்க்கச்⁸⁰ எனும் தேசமுளது. நான் அவண் பிறந்து வளர்ந்த பிராமணன். ஓர்நாள் நான் பிசைகூக்கு வெளிப்பட்டகாலை ஒருவன் தனது சோம்பேறித் தனத்தால் பிசைகூயிடாது வாளாவிருந்தான். அதனால் எனக்கு ஓர் விரக்தி தோன்றி தீர்த்தபாத்திரை செய்ப ரீச்சித்து ஊரைவிட்டு வெளியேறி வழிநடந்து விர்திய வாசினியை யடைந்தேன். அவ்வாலயத்துட் புகுந்து தேவியை வணங்கலும் எனக்கோர் எண்ணம் தோன்றிற்று. ‘பிறர், தேவி கிருபையை அபேகஷித்து பற்பல ஜந்துக்களைப் பலிகொடுக்காரின்றனர். அஃதவ்வளவு புத்தமன்று; எனது

⁸⁰ பார்க்கு என்பது தற்காலம் புரோச் (Broach) எனவும் பரோடா (Baroda) எனவும் பேர்பெறும். இஃது கருமதையின் வடகரையில் கடலையொட்டி நிற்கும் நாடாம்

உதயணன் கதை

தேகத்தையே நான் அம்பிகைக்குப் பவியூட்டி யவளது ப் சாதத்தைப் பெறுவதே எனக்கு மேம்பாடாகு'மென வறு, கொண்டு கத்தியை யுறுவி என்னையே வெட்டிப் பவிகொடு வாரம்பித்தேன். எனது திடசங்கற்பத்தைக் கண்ட தே விம்மிதத்தோடும் உடனே பிரசன்னமாகி என்னேநோக்கி 'யொப்பரிய சித்தனாய், நீ சிறிதுகாலம் என்பாலுறை யென வாக்கொயிட்டாள். அவ்வாறே விந்தியவாசினியி யான் உறையுங்கால், எனக்குத் தெய்வீகம் பிறந்தது. ப தாகங்களாகிய தேக வைரிகள் என்னைவிட்டு நீங்கின. பின்ன ஓர்நாள் தேவி யென்முன் தோன்றி, ஓர் பீஜத்தை (விதை) என் கைபிற் கொடுத்து 'இதனைக் கொண்டுபோய் பிரதிஷ்டா தேசத்தில் கோதாவரிக் கரையில் ஓர் நந்தவனத்தை யுண் பண்' ணெனக் கட்டளையிட்டனள். அவள் உத்தரவைச் ச மேற்கொண்டு இவண்போந்து இவ் உய்யான வனத்தை அ சீக்கிரத்தி லுண்புண்ணினேன். என்பணி முடிந்தது. நீவ் இவ்வனத்தைப் போற்றுகிறீர்' எனக் கூறி மௌனி உருக்கரந்த ராம். இதுவே நான் கேட்டபடி யிவ்வனத்தின் வரலாறும் என் னன்.

இவ்வாறு 'தோட்டக்காரனிடம் அச்சிங்காரவனத்தி லு மகாத்மியத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு வீடுவந்து சேர்ந்தேன்.

சாதவாகனப் பெயர்க் காரணம்

இவ்வாறு குணாட்டியன் தனக்குற்ற மண்ணுலக வாழ் கையைக் தூண்பூதிக்குக் கூறிவருங்கால், காண்பூதி, யவரே நோக்கி " உமதரசனுக்குச் சாதவாகனனென்ற நாமம் எ

வாறு போந்தது. அதனை யெனக்குக் தெரியக் கூறி என்னை மகிழ்விக்க வேண்டு ” மெனப் பிரார்த்தித்தான்.

குணாட்டியன் அதன் வரலாற்றைக் கழறுவானாயினன்,—

சாதவாகனன் பிறப்பு

தீபகர்னி என்ற வாசனுக்குச் சக்திமதி யென்ற தேவி யிருந்தாள். இருவரும் பாஸ்பாம் மிகக் காதலுடையவர்கள். இணையன்றிற்^{s1} போன்ற இவ்விருவரும் ஓரிரவு உய்யானத்தில் மெய்ம்மறந்து கண் வளர்கையில் தீவினைப்பயனால் அரசன் நேவி யோர் சர்ப்பத்தாற் றீண்டப்பெற்று உயிர் நீத்தான். தபு தார நிலை^{s2}யை யடைந்த வாசன் தனது காதலியின் பாலுள்ள அன்பின் பெருக்கால் வேறு மாதை மணஞ்செய்யாது பிரம்மச் சரியத்தை யனுட்டித்து வந்தான். ஆயினும் தனக்குப்பின் தனதரசரிமையைத் தாங்குதற்குச் தக்கவோர் புத்திரன் தனக்குச் சித்திக்க வேண்டுமென்ற அவா அவன் மனத்துட் குடிக்கொண்டிருந்தது. ஓர்நாள் அரசன் சித்திரை புரியாநிறை

^{s1} அன்றில் நாரைபோன்ற யோர் பறவை. ஆண் பெண் இணை பிரியாதன. பிரிவு நேரின் மரண முறும். கிரவுஞ்சம் எனும் புள் இதுவே.

ஓர் கிரவுஞ்சப்புள்ளி யோர் வேடன் அம்பெய்து கொன்றகாலை வான்மீகி பதைப்புற்ற வதன் பேட்டைக் கண்டு மனமுடைந்து அவ் வேடனைச் சொர்க்கம் புகாமற் சபித்த மொழி ஓர் சுலோகமாக வமைத்து பின்னர் ராமாயணத்தைப் பயந்ததன்றே!

^{s2} தபுதாரநிலை = கணவன் மனைவியை யிழந்த நிலை, widower-hood. மனைவி கணவனை யிழந்த நிலை தாபநிலை, widowhood.

யில் ஓர் திவ்விய சொற்பனமுண்டாக, அதன்கண் சிவபெருமான் பிரசன்னமாகி யவனை நோக்கி ‘நீ வேட்டையாட வனத்திற்குச் செல்வாய்; அவண் ஓர் சிங்கத்தின் முதுகில் ஓர் ஆண் குழந்தையைக் காண்பாய்; நீ யந்தக் குழந்தையை யெடுத்துக்கொண்டு வந்து உனக்குப்புத்திரனாகப் பாவித்துக்கொள்தி’ யென வருளி உருக்கரந்தார். சொற்பனம் நீங்கவே அரசன் விழித்தெழுந்து சந்தோஷமுற்றான்.

பின்னர் ஓர் நாள் அரசன் வேட்டையாட வனஞ் சென்ற காலே ஓர் தாமரைத்தடாகம் கண்ணெதிர்ப்பட்டது. அப்போழுது முன் கண்ட தெய்வ சொற்பனம் ஞாபகத்தி லுதித்தது. உடனே யோர் கோளரியும் ⁸³ அதன் முதுகில் ஓர் குழந்தையு மவனுக்குத் தென்பட்டன. சிங்கம் அக்குழந்தையைப் பொய்கைக்கரையில் விட்டுவிட்டுத் தண்ணீர் பருக வத்தடாகத்து ளிறங்கிற்று. அத்தருணம் அரசன் குழந்தையைக் கைக்கொண்டு சிங்கத்தை யம்பாலெய்தான். மிருகேந்திரன் உயிர் துறந்து மண்ணில் விழுங்கால் ஓர் யக்ஷனாகத் தோன்ற, அரசன் அவ் யக்ஷனை நோக்கி ‘உனக்கிச்சாபம் எவ்வாறு நேர்ந்த’ தெனக் கேட்டான். அதற் கவ் வியக்கன் ‘நான் குபேரனுக்கு ⁸⁴ நண்பனான வோர் யக்ஷன். எனது பெயர்

⁸³ கோளரி—கொலைத்தொழில் வல்ல சிங்கம். அடையெடுக்காது அரியெனினும் சிங்கத்தை யுணர்த்தும்.

⁸⁴ குபேரன் நிதியின் கிழவனாய் எக்ஷர்களுக் கெல்லாம் அதிபதியா யுறையா நின்றான். ‘புதையலை பூதங் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றாற்போல்’ எனும் உலக வழக்கிற் கூறப்படும் பூதசப்தம் யக்ஷனை யுணர்த்தும்.

சாதன். நான் வினைவயத்தால் ஓர் முனி கண்ணிகையைக் காமிக்க நேர்ந்தது. அவளும் என்பாற் காதலை வகித்தாள்.

இருவரும் காந்தர்வமாகக் கூடினோம். இதனை யவளது பந்துக்களும் இருடிகளும் கண்டு பெரியவர்களது அனுமதியின்றி நாங்களிருவரும் சுயேச்சையாய் மிருகங்களைப்போல் காமத்திற்காட்பட்டு ஒழுகியதைக் குற்றமாகக் கொண்டு எங்களிருவரையும் ஆணும்பெண்ணுமாய் இரண்டு சிங்கங்களாகப் பிறக்கும்படி சபித்தனர். நாங்கள் அவர்களைப் பணிந்து சாப விமோசனத்தை பிரந்து கேட்டபோழுது அவர்கள் கண்ணிகையை நோக்கி 'நீ யோர் மனுஷமகவை யீனுதலும் சபோ விமோசனமுண்டாகு' மென வாக்களித்து என்னை நோக்கி 'நீ யவ்வாறு பிறக்கும் குழந்தையை மற்றோர் சிங்கப் பேட்டின் பாலைக்கொடுத்து வளர்த்து வருவாய்; அக்காலம் ஓரசன் வேட்டையாட வருவான்; அவன் அக்குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு உன்னை யெய்வான். அதனாலுனது சாபம் ஒழிபு' மென்றனர். அவ்வாறே எனது சகி இக்குழந்தை பிறத்தலும் சாபம் நீங்கினள். பின்னர் நான் இக்குழந்தையைச் சிங்கப் பாலூட்டி வளர்த்து வந்தேன். உன்னு லெனது சாபம் ஒழிந்தது. யான் எனதிடத்திற்குச் செல்லாநின்றேன்' என்று சொல்லி மறைந்தான். அரசன் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு தனது நகர் சென்று அம் மகவிற்குச் சாதவாகனனைப் பெயர் புனைந்தான். தனது கோறிக்கை சிவனது அருளால் ஈடேறியதால் அரசன் தவஞ்செய்து பிறப்பொழிக்கக் கானகஞ் சென்றான். உடனே சாதவாகனன் பட்டத்திற்கு வந்தான். சாதனை வாகனமாகக் கொண்டமையால் எனதரசனுக்குச் சாதவாகன

னென்ற பெயர் கிட்டிற்று ”. என்று சாதவாகனனென்ற பெயர் வந்த காரணத்தாகக் காண்பூதிக்கு விளக்கி மற்றும் தன் சரி தத்தைக் குணுட்டியன் கூறலுற்றான்,—

சாதவாகனன் மானபங்க முறல்

ஓர் நாள் சாதவாகனன் தனதந்தப்புரத்து மகளிரோடு உல்லாசமாகத் தேவகிருதியெனும் சிங்காரத்தோட்டத்தை யடைந்து அவணிநுந்த வோர் வாவிடில் தனது ஸ்திரிகளோடு ஐலக்கிரீடை செய்துகொண்டிருந்தான். அப்போழுது அவர்கள் லீலாவினோதமாய் ஒருவர்மே லொருவர் உதகத்தை வாரி யடித் தார்கள். நீர்வினையாட்டு மிக நீடித்ததால் அரசன் தேவியருள் ஒருத்தி மிகவும் களைப்பெய்தி அரசனைநோக்கி சம்ஸ்கிருத மொழியால் மோதகை: பரிதாப்யமாம் ⁸⁵ (என்னைத் தண்ணீரால் அடியற்க) வென்றாள். அரசன் அவளது கருத்தை யாராயாது கொழுக்கட்டையை (மோதகத்தை) யவண் வரவழைத்து அவற் றைக் கொண்டு அவளை மோதினான். உடனே யம்மாது துன்பம் பொறுக்கலாற்றாதோ, வேறு காரணங்கொண்டோ, பேதமை யென்பது மாதர்க்கணிகல ⁸⁶ எனப்பதை யோராது, சினங்

⁸⁵ இவ்வாக்கியம், மோதகை: என்பது மா உதகை: யென சந்த் பிரிந்து என்னை நீராலடியற்கவென்றும், சந்திபிரியாது நின்று என்னை மோதகத்தாலடி யென்றும் பொருள் பயக்கும். அரசன் சந்தியையும், சந்தர்ப்பத்தையும், காலபொருத்தத்தையு மாராயாது தவறான பொரு ளைக்கொண்டான்.

⁸⁶ மாதர் அறிவுடைமையை உள்ளடக்கி அறியாமையை அலங் காரப் போர்வையாகக்கொண்டு தமதறிவைத் தங் கணவரது அறிவிற் கடங்கி யொடுங்கி நடக்கும்படி செய்வதவர்க்கழகு. இவள் செய்யை யோ அதற்கு மாறுபட்டு எதிர்பாராத ரசாபாசத்தைக் கொடுத்தது.

கொண்டு சாதவாகனனை நோக்கி 'நீ சந்தியை யறியாய் போலும், சந்தர்ப்பத்தையும் நாடாய், சமயோசிதத்தையுந் தெளியாய். இவ்வற்ப வாக்ஷியத்தின் புக்தமான பொருளை யறியாமுடனா யிருக்கின்றா' யென்று கடிந்து ஜலக்கிரீடையின் சுகத்தை ரசாபாசமாக்கினள். ⁸⁷ இவ்விதப் பரிகாசத்தைக் கண்ட மற் றை மாதரும் பரிஜனங்களும் வேடிக்கையா லுந்தப்பட்டவராய் வெடித்த குரலோடும் கொல்லென நகைத்தனர். உடனே சாதவாகன பூபதிக்குச் சகிக்கலாற்றாத லஜ்ஜைபுண்டாகவே புனல் விளையாட்டை யுடனே துறந்து கனாயேறி உற்சாகக் குறைவோடு அரண்மனை சேர்ந்து தனிபிடத்திற் புகுந்து சோகக்கடலுளாழ்ந்து சிந்திப்பானாயினன்,

சாதவாகனன் கொண்ட பிரதிக்கீழை

‘எனக்கெவ்வளவு தேகவலியும் வீரமுமிருந்தென்னை? அஃது குருட்டு மிருகபலமன்றி மற்றென்னும்? கல்வியாகிய கண்ணில்லாளை அலங்கரித்தல் மாக்கட்டையைப் புனைவது போலாம். இனி யெனக்குப் பாண்டித்துவம் அல்லது மரணமே கதி’ எனத் திடமான சங்கற்பத்தைக்கொண்டு ஒருவரையும் ஏறிட்டுப் பாராது மௌனத்தை வகித்து அன்னபானாதிகளை யொழித்துப் படுக்கையைவிட்டு நீங்காதுறைந்தான்.

⁸⁷ ரசாபாசம் என்பது சுவைக்கேடு. அச்சமயம் அரசனும் மகளிரும் சிங்காரச்சுவைக்கண் மூழ்கிரின்றனர். மோதகத்தாலடித்தது நகைச்சுவைக் கிடமாயிற்று. இது சிங்காரச்சுவையைக் கெடுக்காது. அரசன் தேவியது கடினவாசகம் சிங்காரச்சுவையைக் கெடுத்து சோக ரசமாகிய அழகைச்சுவைக் கிடம்பண்ணி அரசனும் வினையோர்க்கும் துக்கத்தை விளைவித்தது.

சர்வவர்மனும் குணட்டியனும் அரசனுக்குற்ற தேன்னென வாலோசித்தல்

அரசன் அரசாக்கியில் சீர்த்தை குன்றி வெளிப்படாமல் அரண்மனையினுள்ளேயே யிருந்தமையால் அவன் ஏதோ வோர் பெருநோயாற் றுக்குண்டு வருந்துவதாக வெண்ணி நகரவாசிகள் துக்கமுற்றனர்.

முதன் மந்திரியாகிய சர்வவர்மனும் நானும் அரசனுக்கு நேர்ந்த கஷ்டம் யாதென வாலோசிக்கலாயினோம். அரசனது சேவர்களிலொருவனான ராஜஹம்சனை விசாரித்தபோழுது விஷ்ணு சக்தியினது பெண்ணால் அரசன் மிகவும் லஜ்ஜையுற்று வருந்திக்கொண்டிருப்பதாகத் தெரியவந்தது. அரசனது துன்பம் நோயால் விளைந்ததன்று மனோவியாதிபாலேயே விளைந்ததெனக் கண்டோம். அரசன் தனது கல்விக்குறைவால் (மூர்க்கத்தால்) தாங்கவொண்ணா அநுதாபத்தை யுற்றிருப்பதாகச் சர்வவர்மன் உறுதிக்கொண்டான்.

சாதவாகனன் முன்னிலையில்

சர்வவர்மனும் குணட்டியனும் செய்த பிரதிக்கை

நாங்க ளிருவோரும் அரசனை நேரிற்காண வெண்ணங் கொண்டு, அரசக்கிரகத்தை யடைந்தோம். நானே முன்னதாகச் சென்று அரசனைக் கண்டு 'உற்றதென்' என வினவினேன். அவன் ஒன்றுங்கூறாது வாளா மௌனமாக விருந்தான். அதனை நோக்கி, சர்வவர்மன் 'அரசு! யானொரு சொற்பனங் கண்டேன். விண்ணிலிருந்து ஓர் தாமரை வீழ அதனையோர் தெய்வகுமாரன் மலரச்செய்தான். அதனினு வெள்ளைக்

கலையுடுத்த வோர் பெண் வெளிப்பட்டு, அரசு, நினது நாவிலெழுந்தருளினள். ஆதலின், உமக்கு வித்யாநிதி இப்போழ்தேயும்மிடத்தில் விளைந்துகொண்டிருப்பதாக வெனக்குத் தோன்றுகின்றது. நீர் கடிதம் பாண்டித்துவத்தை நாவிற்காண்பீர்' என்றான். அசந்து கிடந்த வரசன், உடனே சிறிது தைரியத்தைக்கொண்டு, எங்களை நோக்கி 'யான் பூரணபாண்டித்துவத்தையடையவேண்டுமாயின், எவ்வளவு காலம் பிடிக்கும்' எனக்கேட்டான். அதற்கு யான் 'ஊக்கமாகக் கலைபயிலுவோருக்கு, தக்கபடி வியாகரண ஞானம் சித்தியாகக் குறைந்தது பன்னிரு வருஷம் செல்லும். ஆயினும், யான் உம்மை ஆறு வருஷத்திற் பூரண பண்டிதனாக வாக்கி வைக்கக்கூடு' மென்றேன். அப்போழ்து, சர்வவர்மன் என்னை நோக்கி 'அரசரோ சுகஜீவிகள். நீர் நமதாசனை ஆறுவருஷகாலம் சினைகூடியிலிருந்துவீராயின், அவர் எங்ஙனம் சுகிப்பர்! நீர் கூறுவது அழகியதன்று. நான், நமது கோமானை ஆறுமாசத்தில் பூரணவித்வானாக வாக்கி வைப்பேன்' என்றான். நான், சர்வவர்மன் அரசனை மகிழ்வித்தற்காகப் பொய்யாசை யூட்டக் கருதி ஏதோ வீண்வார்த்தை கூறுவதாக வெண்ணி, அவனைநோக்கி 'நீர் ஆறுமாத வெல்லையுள், அரசனைப் பூரண வித்வானாகக் காட்ட வல்லீராயின், நான் எனது நாவினின்று சமஸ்கிருதம், பிராகிருதம், தேசபாஷை மூன்றையுந் துறப்பேன்' எனப் பிரதிக்கை செய்தேன். சர்வவர்மனோ, வோர் சிறிதும் மனந்தாழாது என்னை நோக்கி 'நான் ஆறுமாத காலத்தில் நமதாசனைப் பூரண வித்வானாக வாக்கத் தவறுவேனாயின், உமது பாதபங்கயங்களைத் தலையிற் சமக்கக் கடவேன்' என மிக வுக்ரமான பிரதிக்கை செய்தான்.

அரசன் விம்மிதமெய்தி ஊக்கத்தைக் கைப்பற்றினான். இரு வரும் வீடுவந்து சேர்ந்தோம்.

சர்வவர்மன்

தனது பிரதிக்கீளையை எளிதே நிறைவேற்றும்
உபாயத்தைத் தனது மனைவியின்பாற் றேரிந்துகோடல்

சர்வவர்மன், தனது இல்லத்தை யடைந்து, அரசன் முன் நிலையில் நேர்ந்த விஷயங்களையும் தான் முடிவிற செய்த பிரதிக்கீளையையும் தனது மனைவிக் கெடுத்துரைத்தகாலே, அவ்வுத்தமி, நெடுநேர மாழ்ந்து நோக்கித், தனது கணவனைப் பார்க்குது ‘சாதாரணத்தில் முடிவுற மாட்டாத பிரதிக்கீளையைத் தாங்கள் வகித்துக்கொண்டீர்கள். ஆயினும் ஓர்வழி தோன்றுகின்றது. சிவகுமாரனாகிய ஷண்முகக் கடவுளைக் நோக்கி வராகிடந்து, அவனது பிரசாதத்தைப் பெற வல்லீரேல், இவ்வரிய பிரதிக்கீளையும் மிக வேளிதிற் கைகூடும். முன்னவனே முன் நின்றால், முடியாத தொன்றுளதோ! ஆதலின் குகப்பெருமான்⁸⁸ பக்கல், சித்தத்தை யொரே முகமாகத் திருப்பு’மென வறுதியான வழியைக் காட்டினள். உஷத்தாலத்திற்கு முன்னரே, தனது மனைவியாற் றாண்டப்பட்டுத் தவத்தை மேற்கொண்டு, முருகவேளது ஆலயத்தை நாடிப் புறப்பட்டான் நிற்க.

⁸⁸ குகப்பெருமான் : மாந்தரது ஹிருதய தாமரையாகிய குகை குள் அழியா முதலாய்ப் பரமன் உறைதலால் கடவுள் குகன் என படுவன். இளமை கெடாது உறைபவ னாதலின் முருகனென்று குமாரசனென்று வர்ழ்த்தப்படுவன்.

உதயணன் கதை

சாதவாகனன்

சர்வவர்மனைக் காணுது தவித்துத்

னது புத்திரன்பால் ஊக்கம் பெறுகை

சூரியோதய மானபோழ்து, அரசன் வித்யாம்பத்தைக் கருதி, சர்வவர்மனை எதிர்பார்த்து நாடிநின்றான். அவன் அவைக்களத்திற்கு வராமையைக் கண்டு, அரசன் கவலைபுற்று விசாரித்தபோழ்து, சர்வவர்மன் ஊரைவிட்டுப் போய்விட்டதாகத் தெரிந்தது. அரசன் கவலைக் கடலுளாழ்ந்தான். அரசனது புத்திரனான சிம்ஹகுப்தன், சில வொற்றரால் மந்திரி வெளியேறித் தவஞ் செய்வதாக வுணர்ந்துகொண்டான். ஓர் தினம் அரசன் மிகவும் முகம்வாடி துக்கத்திலாழ்ந்துகொண்டிருக்குந் தருணத்தில், சிம்ஹகுப்தன் தனது தந்தையைக் கிட்டி 'எந்தாய், அடியேன் தாங்கள் படும் மன வாதனைபைச் சகிக்கலாற்றாது, துர்க்கையது ஆலயத்தை யடைந்து பிராணத்தியாகஞ் செய்யத் துணிந்து எனது உடைவாளே புறுவினேன். அப்போழ்து அம்பிகை யென்முன் பிரசன்னமாகி 'நீ கவலையை யொழி; உனது தந்தையின் எண்ணம் முட்டின்றிக் கைகூடும். அவன் முன் பிறப்பில் ஓர் இருடி' யென வருள்புரிந்து மறைந்தாள். ஆதலாற்றங்கள் மன சிம்மதியை வகிக்கலாம்' என்றனன். இதனாலரசன் ஊக்கம் பெற்றுத் தனது மகனை வாழ்த்திக் கொண்டாடித் தானும் கவலையை யொழித்து தெய்வீகத்தை நாடிநின்றான்.

உதயணன் கதை

சர்வவர்மன்

சர்வ வித்யாகலையை ⁸⁹ அரசனுக்கீதல்

சிலதினங்கள் சென்றபின், ⁹⁰ சர்வவர்மன் சிவகுமானது அனுக்கிரகத்தை நேரிற் பெற்றுக்கொண்டு சுப்ரதிஷ்ட நகரத்தை யடைந்தான். உடனே அரச சந்நிதானத்தை யடைந்து, ஈசனைத் தியானித்து, தன்பா லமைந்திருந்த பூரண வித்யாகலையை, நல்ல முகூர்த்தத்தில், அரசன் செவிவழி யவனது மனதிற்குக் கொடுத்தான். உபதேசத்தைப் பெற்ற மாத்தின யானே, யரசன் பூரண பாண்டித்துவம் தன்பா லுள்ளவா வமை ததை யுணர்ந்து மனம் பூரித்தான்.

அரசன்

சர்வவர்மனுக்குச் சிறப்புச் செய்தல்

உடனே யரசன் சர்வவர்மனைப் பூஜ்யதை செய்து அனுக்கு நர்மதா நதியை யடுத்த பர்கச்ச தேசத்தைத் தியாக செய்துவைத்தான். தான் பூரணவித்வா னாதற்குத் தூண் கோலாயிருந்த விஷ்ணுசக்தியின் மகளான தனது பா

⁸⁹ சர்வ வித்யாகலை யென்பது சத்தாகிய உபதேச கலை. எ. தெரிந்தால் எல்லாம் தானே விளங்குமோ அவ்வுபதேசம். இதுதே ஒரு மொழியென்றும் ஒரு வார்த்தையென்றும் ஆன்றோராற் கூற படும். 'ஒரு மொழியே பலமொழிக்கும் இடங்கொடுக்கும்' என்று 'மூர்த்திதலம் தீர்த்தம் முறையாய்த் தொடங்கினர்க்கு, ஒரு வார்த்தை சொல்ல சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே' யென்றும் தாயுமா சுவாமிகள் கூறியதைக் காண்க.

⁹⁰ ஆறுமாதமென வரையறுத்துச் சென்றாயினும் ஆடு நாளிற் சர்வவர்மன் பூரண வித்யாகலையை அரசனுக்கீந்தான்போலு

உதயணன் கதை

யையைப் பட்டமகிஷி யாக்கினன். மந்திரத்தாற் கட்டுண்ட நாகம் போல்நான் எனது பிரதிக்கீனையால் நாவை யசைக்காது மௌனத்தை வகித்து நின்றேன்.

ஏழாந் தரங்கம்

சாதவாகனன்

தனது வித்தியா சாமர்த்தியத்தை வெளிக்காட்டல்

ஓர்நாள் யான் அரசன் அவைக்களத்தை மௌனமாகக் கிட்டினேன். அத்தருணம் ஓர் புலவன் அருமையான வோர் சுலோகத்தை யரசன் முன் இசைத்தான். அதனது அரும் பொருளை நோக்கி யரசன் அப்பாவை பேற்றுக்கொண்டு சபையி லுள்ளவர் யாவரும் வியப்பெய்துமாறு அதற்கு மெய்யுரை கண்டான்.⁹¹ தன்பால் உள்ளவா மெய்ப்பாண்டித்துவம் அமைந் திருப்பதை வெளிப்படையாகக் கண்ட வரசன் சர்வவர்மனை மிகவும் வழிபட்டு “எந்தாய், எனக்கு ஓர் சிரமமும் விளைவிக் காது மிக வெளிதில் எனக்குப் பூரண வித்யாகலையை யுபதே சித்து என்னைச் சுகல கலாவல்லவனுக்கிய சதுர்ப்பாட்டை எனக்குச் சிறிது விளக்கவேண்டு” மென்று குறையிரத்தலும், சர்வவர்மன் இரகசியத்தை விளக்கலுற்றான்.

சர்வவர்மன்

சுப்ரமண்யானுக்கரகம் பெற்ற வரலாறு

ஓ, அரசு, உன் முன்னிலையில் பிரதிக்கீனை செய்து, இல் லத்தை யடைந்து இவண் நோர்ந்த விஷயங்களை என் மனைவிக்

⁹¹ மெய்யுரை காணல் என்பது யுத்தமான அர்த்தத்தை மனக் கண் கொண்டு கண்டு வாக்கால் வெளிப்படுத்தல். கானுதல் படைத்

கெடுத்துரைத்து, அவளது யோசனையைக் கைக்கொண்டு மௌனத்தையும் பட்டினியையும் பூண்டு, புலர்வதன் முன் புறப்பட்டு குகப் பெருமானை நாடி நெடுந்தூரம் வழிக்கொண்டு செல்லாநின்றேன். ஆலயம் கண்ணெந் தூரத்திற் றென்படுமமையத்து, நான் மிகக் களைப்பெய்த் துமர்ச்சித்துத் தரையில் வீழ்ந்து ஒன்றுந்தோன்றாது சிட தேன். அப்போழ் தோர் திவ்விய புருஷன் வேலாயுதந் தாங்கி வந்து எனது உட்கண்முன் றேன்றி ‘நீ யெழுந்திரு; உன் நினைவு கைகூடு’ மென வருள்கூர்து மறைந்தான். எனது அந்தரங்கச் செவிக்கெட்டிய அவ்வாக்கு அமுதமாரி பொழி தாங்கு எனக்கின்பத்தை விளைத்தது. உடனே தேகத்தை; வாதனை புரிவதாய பசியுந் தாகமும் நீங்கின; ஒப்பில்லா ஆக் மும் பிறந்தது. அதனால் நான் உடனே யெழுந்து குகனது ஆலயத்தைக் கிட்டி ஸ்நானஞ்செய்து சிவகுமாரன் உடை தரும் கற்பக்கிரகத்துட் புகுந்தேன். உடனே ஸ்கந்தன் பிரதி யக்ஷமானான். கலைமகளும் எனது நாவிற்கு பிரசன்னமா வெழுந்தருளினான். ஷண்முகப்பெருமானது ஆறுமுக களினின்றும் ‘சித்தோ வர்ன சமாம் னாய:’ (அனைத்தெழு துங் கைகூடின) ⁹² வெனும் வியாகரண சூத்திரம் வெளி

தல் (வெளிப்படுத்தல்) எனும்பொருளைப் பயப்பதை ‘முழுவதும் கடைவனைப் படைத்தான் எனும் ஆன்றோர் வாக்காற் றெனிக.

⁹² எழுத்தறிவித்தவ னிறைவனாகும்; அழியா முதலாகிய அக்ரந்தைக் காட்டுவோனே பரம சற்குரு. இவ் அக்ஷரமே கந்த, யென்றும், ஸ்போடமென்றும், ஊமை யெழுத்தென்றும் கூறப்படு. இதனைப் பெற்றவன், தானே, ஒரு தானாகிய யுலகெங்கும் நிற்கக் காண்பன். தன்னைநன்றி வேறென்று மின்றெனக் காண்கையே பேசுகும் அல்லது வீடு.

கிளம்பிற்று. அச்சூத்திரம் எனது செயியிற் புகவே நான் எனது ஊகத்தால் அடுத்த சூத்திரத்தைக் கண்டு ஸ்கந்தன் முன்னிலையில் வெளியிட்டேன். அப்போழுது குகப்பெருமான் என்னேநோக்கி 'நீ யிவ்விரண்டாஞ் சூத்திரத்தை இவ்வாறு வெளிப்படுத்தாது அடக்கி மனத்துள் வைத்திருப்பையாயின், உனது வியாகரணம் பாணினீயத்தையும் வென்றிருக்கும். நீ சிறிது படிப்பைக் கொண்டதால் நீ வெளிப்படுத்தும் ஒலினூல் (சப்த சாஸ்திரம்) சிரம்பாத சொற்பதந்திரமாகும். அதுபற்றி அஃது காதந்திரம் எனப்பெயர்பெறும். அன்றியும் அஃது நமது வாகனமாகிய மயிலைப் பற்றி காலாபகம் எனவும் உலகத்தில் நடைபெறும்' என வருள்புரிந்தான். இவ்வாறே புதிய எளிய சப்தசாஸ்திரம் எனக்குக் குகப்பெருமானைக் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டது.

சாதவாகனன் பூர்வம் ஓர் இருடி

இவ்வாறே விபாகரணத்தை அனுக்கிரகித்ததுமன்றி, சாவணபவன்⁹³ என்னே நோக்கி 'உனதாசன் முற்பிறவியில் பாரத்துவாஜ முனிவனிடம் மாணவனாக விருந்த கிருஷ்ணனெனப் பெயரிய வோர் இருடி. அவன் காமன்வயப்பட்டு ஓர் முனிகன்னிகையைக் காமுற்றான். அவனும் தனது அறிவை வினவயப்படுத்தி யவனைக் காமுற்றான். மனநிலையழிந்த அவ்விருவரையும் முனிவர் வெகுண்டு மண்ணிற் பிறக்

⁹³ சாவணம் என்பது தருப்பையாகிய நாணற்புல்லைக் குறிக்கும். அறுமுகக்கடவுள் உற்பவித்த சாவணப்பொய்கை, நீலப்பைஞ்சினை பெண நக்கிராற் கூறப்படுகின்றது. இஃது, ஹிமாஸலத்திற்கு வடபால் சிந்து நதி யுதயமாதற்கேதுவா யமைந்துள மானச வாவியேயாம்

கும்படி சபித்தார். ⁹⁴ இப்போழ் தவன் மனைவியருள் ஒருத்தியாகிய விஷ்ணுசக்தியின் புதல்வி யவளேயாம். இருடியினைவதாரமாயினமையின் உனதரசன், நீ யெண்ணுவையாயின், எளிதே பூரணபண்டிதனாவன். உத்தமமான விஷயங்கள் பெருந் குணவான்கட்கு எளிதே வாய்க்குமன்றே! ஜன்மாந்தரத்தில் ஒருவற் கோராற்றற் கிட்டியும் எட்டாது தடைப்பட்ட சித்திகள் இப்பிறவியிலெளிதே கைகூட வென்ன தடையுளது' என வெனக்கு உறுதிகாட்டி முருகவேள் உருக்கரந்தான்.

பின்னர் நான் கற்பக்கிரகத்தை விட்டு வெளிப்போந்த போழ்து அவண் குழுவியிருந்த பல நோன்பினரும் எனது கையில் அரிசியை பிசைக்கப் பெய்தனர். அத்தெய்வப் பிரசாதத்தை வழியே புசித்துக்கொண்டு சென்றேனாயினும் அரிதெள்ளளவுங் குறைவுறாது அக்ஷயமாக விருந்தது.

எனச் சர்வவர்மன் சிவகுமாரன் தனக்குக் காட்டிய திருவருள் விலாசத்தை விளங்கக்கூறினன்.

உடனே சாதவாகனன் ஸ்நானத்திற் கெழுந்தான்.

குணட்டியன் சாதவாகனனை விட்டு நீங்கல்

நானே இத்தெய்வீக விர்த்தாரந்தத்தைச் செவியாற் கேட்கப் பெற்றேனாயினும் சர்வவர்மனோடேனும் அரசனோடேனும்

⁹⁴ காமம், முகிழ்க்கக்கூடாத தானத்தில் உதயமாயின், அஃது பெரியாருக்குச் செய்த அபராதமாம். இவ்வாறே சுந்தரமூர்த்திகளும் அம்பிகையின் சேடியரும் மண்ணுலகிற் பிறந்து போகும் துய்த்த ஆசையைக் களைந்து கைலாசத்திற்குத் திரும்பி வரும்படி அம்மையடபர்களால் சாபங் பெற்ற சரித்திரத்தைப் பெரிய புராணத்திடை காண்க.

உதயணன் கதை

மற்றை வித்வான்களோடேனும் நாவாப் பேசக் கூடாமையால்
அரசனைச் சிறிது தலையால் வணங்கிச் செலவு பெற்றுக்
கொண்டு சுபாதிஷ்டத்தை விட்டகன்றேன்.

குண்டியன் விந்தியவாசினியைத் தரிசித்துப்

பைசாசபாஷையைக் கற்றுக் காண்பூதியைக் காணல்

பின்னர், விந்தியவாசினியைத் தரிசித்து அவளருளால்
சுதியை அறிந்து கொள்ளலாமென்று நருமதையைக் கடந்து
விந்தியவாசினியின் சந்திதியை யடைந்தேன். அவன் அம்பிகை
யைத் தரிசித்துப் பின்னர் அபர்ந்து கண்ணார்த்தேன். அப்
போழ்து தேவி எனது சொற்பனத்திற் பிரத்தியக்ஷமாகி
'நீ இவ்விந்தியாடவிரிவிருக்கும் காண்பூதியைக் காண்பாயாக'
வென வாக்ளை யிட்டாள். அவளது உத்தரவைத் தலைமேற்
கொண்டு புவிந்தர்கள் (வேடர்கள்) பேச்சையும் தெய்வசகாயத்
தையும் பற்றி யிவண் போந்தேன்.

இதோ விருக்கும் பேய்கள் ஒன்றோடொன்று சம்பா
ஷிப்பதை யுற்றுகொக்கி பைசாசபாஷையைக் கற்றுக்கொண்
டேன்.⁹⁵ அன்றியும் நான் இவனுற்றபோழ்து நீ உஜ்ஜினி
நகருக்குச் சென்றிருப்பதை இப்பேய்களது சம்பாஷணத்தாற்
றெரிந்துகொண்டு உனது வரவை யெதிர்பார்த்து இவண் காத்

⁹⁵ குண்டியன் சர்வ வித்யாமுகமான ஸ்போடத்தையுணர்ந்தவ
னாதலின், பைசாசபாஷையைச் செவியாலேற்றற்கும், அதனைக்கேட்ட
மாத் திரத்தே யதனை யறிந்து பேசுதற்கும் ஆற்றலைப் பெற்றான்.

ஸ்போடமென்பது அழியா முதலாகிய மௌனவாக்கு ; ஊமை
யெழுத்து.

திருந்தேன். நீயும் வந்தாய். உன்னைப் பைசாசு பாவையால்
வரவேற்றேன். உன்னைக் கண்டு பேசிய மாத்திரையானே
எனக்கு ஞானம் பிறந்து எனது பூர்வநிலை மனக்கண் உதயமாகா
நின்றது. இதுவே இந்த ஜன்ம விருத்தார்த்தம்

என்று குண்டியன் கூறினன்.

அதற்குக் காண்பூதி 'நீர் இவண் வந்திருப்பதை நேம்
நிரவே யறிந்துகொண்டேன். அஃதெவ்வாறெனில் கூறுவல்,—

பூதப்பிரேத பைசாசங்களதியல்பு

உஜ்ஜினி நகரில், பூதிவர்மன் எனும் ராசுத்தன் ஒருவ
னுள்ளன். அவன் எனக்கு நண்பன். அவனுக்குத் திவ்விய
திருஷ்டி யுண்டு. நேற்றவனிடமிருந்தேன். அவனை எனக்
கெப்போழ்து சாபம் விலகுமெனக் கேட்டேன். அவன் என்னை
நோக்கி இரவு வரும்வரை பொறு. அப்போழ்துதான் எங்
கட்குரிய சக்தி எங்களுக்குத் தெளிவெய்தும், எனக் கூறி
யென்னை யவணிருத்திக்கொண்டான். அப்போழ்து யான்
'பூதாதிகட்கு இரவில் எவ்வாறு ஆற்றல் விளைகின்ற 'தெனக்
கேட்டேன். அதற்கவன் 'முன்னர் சிவபெருமானுக்கும் பிரம்
தேவனுக்கும் ஓர் வாதம் நேர்ந்தது. அப்போழ்து சிவபெரு
மான் 'பகற்காலத்தில் இவைகளைச் சூரியகிரணம் ஊறு செய்யா

⁹⁶ திவ்விய திருஷ்டி = தெய்வநோக்கம், ஞானப்பார்வை, இரகசியங்களைக் காணும் கண், இனி வரற்பாலவற்றை முன்னரே கண்டறிந்து கூறுமாற்றல்.

This is known as Clairvoyance; it includes also Clair-audience.

நிற்கும். ⁹⁷ தேவாலயங்க ளில்லாவிடம், தேவர்கட்கும் பிராமணர்கட்கும் மரியாதை யற்றவிடம், ⁹⁸ அயுக்க்தமாகப் போகங்களைத் துய்க்குமிடம் இவைகளில் அவற்றிற்கு சக்தியதிகரிக்கும். மாம்சம் புசியா மாந்தர், களங்கமற்ற பெண்டிர், ஆசாரவான்கள், சூர், அறிஞர் முதலானோரைக் கண்டால் அவை பலங்குன்றி நடுங்கும்' என்று மொழிந்தன ரென்றான். பின்னர், சூரியனத்தமித்து இரவு வருதலும், அவன் என்னை நோக்கி 'உனது சாபவிமோசனத்திற் கேதுவாக, வின்று குணாட்டியன் வந்திருக்கிறான். நீ யவனிடஞ் செல்' லென வனுமதி கொடுத்தான். நான் வந்தும்மைக் கண்டுகொண்டேன். புஷ்பதந்தன் எனக்குரைத்த ஏழு மகாவித்தியாதார்களது சரிதங்களையும் உமக்குச் சொல்லப் போகின்றேன். ஆயினும் மற்றோர் இரகசியத்தையும் யான் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். உங்களுக்குப் புஷ்பதந்தன் மாலியவான் என்ற நாமங்கள் எவ்வாறமைந்தன? அவ்வரலாற்றை முதற்கண் எனக்குணர்த்த வேண்டும்,

என்றான் காண்பூதி.

அதற்கிணங்கிக் குணாட்டியன் கூறலுற்றான்:—

⁹⁷ இதுபற்றியே பூதப் பிசாசங்கள் பகற்காலத்தில் வெளியே ருது பாழங்கிணறு முதலிய இருண்ட விடங்களிற் பதுங்கியிருந்து இரவு வருதலும் வெளியேறி தம் பணிமேற் செல்லும். பகற்காலத்தில் பேய்களைக் காண்பதரிது.

⁹⁸ பிராமணனிடம் ஞானங்குன்றியிருப்பினும் வேதமோதகையும் நித்திய கர்மானுஷ்டானமும் வழுவாதமையின் இவை அவற்கு மெய்யாகிய படையாம். ஞானக் குறுக்கத்தோடு ஒழுக்கக் குறைவும் நேரின் பிராமணன் ஒன்றுக்குமுதவான். அவனைப் பேய்பிசாசங்கள் அலகியஞ் செய்யும்.

புஷ்பதந்தனேனும் பெயர்வந்த காரணம்

கங்காதீரத்தில், பகுசுவர்னகமேனும் அக்கிராரத்தில் கோவிந்ததத்தன் எனும் அந்தணர்க்கு அக்னிதத்தையெனும் மனைவியிடம் ஐந்து புத்திரர் உதயமாயினர். இவர்கள், பார்வைக்கு இலக்ஷணமுடையவர்களாயினும், சீலந்தெரியாத மூர்க்கராகவிருந்தனர். ஓர்நாள் வைசுவானரனெனப் பெயரிய வோர் அந்நிதி, அவரது கிரகத்திற்கு வந்தனர். கோவிந்ததத்தரும் அக்னிதத்தையும் அவரை மிகவும் பிரார்த்தித்துத் தங்கள் கிரகத்தில் போஜனஞ் செய்து போகும்படி வேண்டிக் கொண்டனர். அந்நிதி பவர்களது வேண்டுகோளுக் கிணங்கினார். ஒழுக்கந் தெரியாத புத்திரர்களோ அவரை மதிக்காது மிகவும் அலக்ஷியஞ் செய்தனர். அதனால் அவர் எனது தாய் தந்தையர் செய்யப்பெருந்த அந்நிதி பூஜையை ஏற்றுக்கொள்ளச் சம்மதப்படவில்லை. ஆயினும், எனது பெற்றோர் அவரை மிக வினையமாக வேண்டிக்கொண்டு மிகவும் சிரத்தையோடு அவரை அமுதாட்டுவித்து அனுப்பினார்கள். அவ்வைந்து புத்திரருள் ஒருவனை தேவதத்தன், அந்நிதியை யுபசாரஞ் செய்யாத அபராதத்தையும், அதனால் றனது தாய் தந்தையருற்ற மனோ சங்கடத்தையும், நல்லறிவால் நினைந்து நினைந்து, மனம் நைந்து, இல்லத்தைவிட்டு, பதரிகாச்சிரமத்தை யடைந்து, சிவபெருமானை நோக்கித் தவஞ்செய்தான். சருகுகளைத் தின்று, தூமபானஞ்⁹⁹ செய்து கடுந்தவ மியற்

⁹⁹ தூமபானம் இவண் வெண் புகை போன்ற நீராவியைப் பருகல் எனும் பொருள் பயக்கும். பதரி ஹிமாசலத்தை யொட்டிய திவ்வியக்ஷேத்திர மாதலின் அவண் வெண்புகை மயமான மஞ்சளளிதே பானத்திற்குக் கிடும்.

றியதால் சம்பு பிரசன்னமானார். தேவதத்தன், கறைமிடற்
றண்ணலைக் கண்குளிரத் தரிசித்துப், பின்னர் அவரை நோக்கி
“ எந்தாய்! தங்களது புகழையே கானம்பண்ணி இடைவிடாது
தொண்டு புரியும் கணங்களிலொருவனாக ¹⁰⁰ என்னையும்
ஆகும்படி அருள்செய்க ’ வெனப் பிரார்த்தித்தான். அதற்கு
மகேசன் ‘ நீ விரும்பும்வண்ணம் உன்னை நமது கணங்களிலொரு
வனாக வாக்கிக்கொள்வாம். ஆயினும் சிறிதுகாலம் நீ புனிதற்
றுய்க்கவேண்டிய போகங்களைத் தக்க வித்தியாதிதியைப்
பெற்றுத் துய்த்தொழித்து தேகார்த்தத்தில் எனதுலகை யடை
வாயாகவென வரமளித்து உருக்கரந்தார்.

அவ்வாறே தேவதத்தன் கல்விபயிலுதற்காகப் பாடவி
புத்தர்தை யடைந்து வேதகும்பமெனும் அந்தணனிடமிநித்தி
யார்த்தியாக ¹⁰¹ க் கலைகளை யோதிவந்தான். இவ்வாறு சிகழ்ந்
தால் அவ்வந்தணனது மனைவி இவன்பால் காமநோய்கொண்டு
அடாத செய்கைக்குத் தன்னோடிணங்கும்படி யிவனை பலாத்
காரஞ் செய்தாள். உடனே தேவதத்தன் அந்நகரில் வசிப்பது

¹⁰⁰ பிறவிக்கடலை விட்டுக் கரையேறிய அல்லது ஏறவில்ல
பெரியோர்க்குச் சிவகண நிலையே ஒப்பரிய நிலையாம். இதனை,
“ இறுமாந் திருப்பன்கொலோ வீசன்பல்கணத் தெண்ணப்பட்டுச்
சிறுமான் ஏந்திதன் சேவடிக்கீழ்ச் சென் றங்கிறுமாந் திருப்பன்
கொலோ ” என்பதாலறிக.

¹⁰¹ வித்தியார்த்தி = கல்வியைப் பொருளாகக் கொள்பவன்
(பதப்பொருள்) ; மாணவகன்.

அயுத்தமெனக் கருதி பாடலிபுத்தத்தை விட்டு நீங்கிக் கடிதில் பிரதிஷ்டானத்தை யடைந்தான்.

அவன், மந்திர சுவாமியென்ற பிராமணனிடம் வித்தையைப் பயின்று வந்தான். இவர் மனையாள் மிக வயோதிகம். ஓர்நாள் தேவதத்தன் அத்தேசத்தரசனாகிய சுசர்மாவினுடைய புதல்வி ஸ்ரீ என்பவனைக் கண்ணுறும்படி நேர்ந்தது. மாடியில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த ஸ்ரீயும் அப்போழ்து அவனைப் பல கணிவழியாய் நோக்கினள். உடனே இருவரும் மாரன் தம்மை சங்கிலியிட்டுப் பூட்டிட்டாங்கு தம் வயமிழந்து தம்பித்து நின்றனர். ராஜகுமாரி யவனைக் கைச்சாடைக் காட்டித் தன்னருகே யழைத்தாள். அவனும் அவனைக் குறுகினான். அவள் ஓர் புஷ்பத்தை எடுத்துத்தனது வாயிற்பெய்து அதனை யவன்மேல் தனது பல்லாலெறிந்தாள். தேவதத்தன் இந்தப் புஷ்பதந்தக் குறியைப் பொருள் காணாது அவனைவிட்டு நீங்கித் தனது ஆசிரியரது வீடுவந்து சேர்ந்து ஏதோ வொன்றைப்பறிகொடுத்தவன்போல் மதிமயங்கிப் பூமியில் மிக்க விரகவேதனையால் உருளாநின்றான். அவன்படும் அவஸ்தையைக்கண்ட மந்திர சுவாமி அவன் காமத்தாற் றுக்குண்டானென லுசித்து மிக வினிய வசனத்தால் அவனிடமிருந்து நடந்த இரகசியத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அரசிளங்குமரிசெய்த மன்மத சமிக்கையை யவனுக்கு விளக்கி யவனைநோக்கி, நீ புஷ்பதந்தமென்னும் ஆசையத்திற்குச் செல்தி; அங்கே யவனைக் கண்டு சுகம்பெறுவாய் எனக் காமநோய்தீர வழிகாட்டினர். அவ்வாறே தேவதத்தன் அவ் ஆலயத்தையடைந்து கற்பக்கிரஹத்துட் புகுந்து கதவிமறைவில் காத்திருந்தான். அவன் காதலித்த ஸ்ரீ எனப்பெயரி

பெண்ணும் அன்று அஷ்டபியெனச் சொல்லித் தான் ஏகாந்த மாய்க் கடவுளை வழிபடச் செல்வதாகச் சாக்குக்காட்டி அவ் வாலயத்தை யடைந்து கற்பக்கிரகத்துட் புகுந்தான். இருவரும் சந்திக்கவே ஸ்ரீ அவனை இன்புற ஆலிங்கனஞ் செய்தான். பின் னர் அப்பெண்மணி தேவதத்தனை நோக்கித் தான்செய்த சமிக் கையைய எவ்வாறு அவன் பொருள் கண்டானென வினவலும் அவன் தனது ஆசிரியர் மூலமாக அர்த்தத்தைத் தெரிந்து கொண்ட இரகசியத்தை யவட்குப் புலப்படுத்தினான். உடனே அவன் அவனது மௌமகத்தை யுணர்ந்து அவனை யுதறித் தள்ளிவிட்டுத் தனதரண்மனை சென்றான். தேவதத்தன் காமா க்ணியால் மூர்ச்சித்துக் கீழேகிடந்தான். சிவபெருமான் தனது பக்தனுக்குற்ற இவ் இக்கட்டைநோக்கித் தனது கணத்தலைவர் களிலொருவனான பஞ்சசிகனை ¹⁰² யவனிமனுப்பி யவனது இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்விக்கும்படி ஆக்ஷேப செய்தார்.

உடனே பஞ்சசிகன் அறிவைப் புறம்போக்கிக் கிடந்த தேவதத்தனை யெழுப்பித் தக்க வாற்றலை யவனுக்குக் கொடுத்தான். பின்னர் தேவதத்தனை மாயாசக்தியால் பெண்வேடம் பூணிவித்துத் தான் வயோதிகப் பிராமண வருத்தாங்கி ஸ்ரீயின் தந்தையாசிய அந்நகர்க்கரசனைக் கிட்டி 'இப்பெண் எனது மருமகள் ; நான் ஒருருக்குப் போய்த் திரும்பி வரவேண்டியதா யிருக்கிறது ; அதுகாறும் இப்பெண் உமது அந்தப்புரத்தில் உமது மகளோடு வசிக்கட்டு'மென மொழிந்தான். அரசன்

¹⁰² பஞ்சசிகன்.—இவன் கபிலமக விருடியின் பாம்பமாயி லுதித்து மிதிலை மன்னனாகிய ஜனகனுக்குச் சாங்கிய ஞானத்தின் மெய்ப்பொருளை யுபதேசித்தவன். சிவகணங்களிலொருவனுமாம்.

அவ்வேண்டுகோளை மறுத்தற்கஞ்சி அப்பெண்ணை யேற்றுக் கொண்டு அவளை அந்தப்புரத்திற் கணுப்புவித்தான். பஞ்ச சிகன் செலவுபெற்று அரசனை விட்டு வெளியேறிச் சென்றான். பெண் வேஷம் பூண்டிருந்த தேவதத்தன் ராஜகுமாரத்திக்கு மிகவும் நேசம் வாய்ந்த சேடியானான். சமயம் பார்த்துத் தான் இன்னொன்பதை யவட்குணர்த்தவே அவட்குக் காமம் மீதூர இருவரும் கார்தர்வமாகக் கூடி யின்புறூநின்றனர். அரசினாங்குமரி கற்பவதியாயினள். இனி அவனுறைவது தகுதியன்றெனக் கண்ட தேவதத்தன் தனது ஆப்த சகாயனாகிய பஞ்சசிகனை மனத்தால் நாடினான். உடனே அந்தக் கண நாதன் ஒருவருந் தெரியாவண்ணம் அந்தப்புரத்தை யடைந்து தேவதத்தனை யழைத்துக்கொண்டு மாயா ஜாலத்தால் அரண்மனையை விட்டகன்றான்.

பின்னர் பஞ்சசிகன் யௌவன புருஷனான தேவதத்தனைத் தன்னோடிட்டுக்கொண்டு அரசனை யடைந்து 'நான் எனது மகனைக் கண்டு அழைத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன். முன்னம் நான் உம்பாலொப்புவித்த எனது மருகியை என்னிடங் கடிதழைத்துத் தருக' வெனக் கேட்ப, வரசன் மிகவும் திகைப்பெய்தினான்.

பின்னர் தனியிடத்தில் மந்திரியை யழைத்து அவனை நோக்கி 'எனக்கிலேதோர் மாயமாகத் தோன்றுகின்றது. தேவர்கள் தமக்கு வினோதார்த்தமாக ¹⁰³ மனிதரிடம் ஜாலம் செய்வதுண்டு. முன்னோர் காலத்தில் இந்திரனும் யமனும் பருந்தும்

¹⁰³ வினோதார்த்தமாக = விளையாடுதலையே பொருளாகக் கொண்டு, லீலையை உத்தேசித்து.

புறவுமாக வருமாறிச் சிபிச்சக்கரவர்த்தியைப் பெருஞ்சோதனை செய்தாரன்றோ! அவ்வாறே இஃதும் எற்கு ஓர் தேவமாயை யாய்த்தோன்றாநின்ற தெனக் கூறிப் பின்னர் மனத்தைச் சிறிது திடஞ்செய்துகொண்டு அவ்வயோதிக வந்தணன்முன் குறுகி 'ஐயரே, என்பாலோர் வஞ்சகமுங் கிடையாது; ஏதோ காரணத்தால், நீர் என்னிட மொப்புவித்த பெண் இவ்வந்தப்புரத்தினின்றும் தவறிப்போய்விட்டாள். என்னை கூழிக்கவேண்டும் என்னால் சாத்தியப்பட்டதைக் கேட்டால் நான் மறுக்காது செய்யக்கூடு'மென வேண்டிக்கொண்டான். இவ்வாறு வினையுமென முன்னதாகக் கண்ட வக்கிழட்டுப்பார்ப்பான் பரிவெய்தியவன்போல் நடித்து 'ஆனாலொன்று செய்மின். எனது மருகிக்குப் பதிலாக வுமது பெண்ணையேனும் எனது குமரனுக்கு வதுவை செய்து வையு'மென்றான். வேறொன்றுஞ் செய்தற் கரசனுக்குத் தோன்றாமையின் அவன் சம்மதித்துத் தனது மகளாகிய ஸ்ரீ என்பவளைத் தேவதத்தனுக்குப் பாணிக் கிரஹணஞ் செய்வித்தான். பின்னர் இவர்க ளிருவருக்கும் ஓர் புத்திரன் பிறந்தான். சுசர்மா அப்புத்திரிகாபுத்திரனை ¹⁰⁴ தனக்குப்பின் அரசனாகப் பட்டந் தரிப்பித்துத் தான் கதிநாடித் தவஞ்செய்ய ஆரண்ணியத்தை யடைந்தான். ¹⁰⁵

¹⁰⁴ சொந்தமாகப் புத்திரனைப்பெறாத வரசர் இவ்வாறு தமது புத்திரிகா புத்திரனுக்குப் பட்டந்தரிப்பது மரபு. இவ்வாறே செல்வ வந்தரும் ஆண்மகவு தமக்கில்லையாயின் தமது குமாரத்தியின்புத்திரனை சுவீகாரஞ் செய்வது மரபு.

¹⁰⁵ மூப்பு முதிர்ந்தகால அரசன் ராஜ்யபாரத்தைத் தக்கவனிட மொப்புவித்து ஆத்மலாபத்தைக் கருதிப் பற்றற்றுத் தவம்புரிதல் அவற்குச் சிறப்பு. இக்காலத்தோ ஆசையெவரையும் பணிகொள்ளும்

பின்னர் ஸ்ரீயும் தேவதத்தனும் பூலோக போகங்கள் யாவற்றையும் துய்த்து விரக்திபூண்டு வானப்பிரஸ்த ஆச்சிரமத்தை ¹⁰⁶ மேற்கொண்டு கானகஞ் சென்று தவஞ்செய்து தமது பூர்வகதியைக்கண்டு தமது உடல்களைத் துறந்து விண்ணேறினர். உடனே இருவரும் ஒப்பரிய கைலாச வாழ்வைப் பெற்றனர். அவருள் தேவதத்தன் புஷ்பதந்தனெனும் காரணப் பெயர் கொண்டு பூதகணமானான். இப்பெயர் அவன் மண்ணிலக வாழ்வினுமலும் போழ்து அவனது காதலி அவன்பாற் செய்த மன்மத சமிக்ஞையால் விளைந்தது.

ஸ்ரீ என்பவனும் கைலாசத்தைக் கிட்டி ஜயை எனப் பெயர் புனைந்து அம்பிகைக்குச் சேடியாயும் புஷ்பதந்தனுக்கு உயிர்த் துணைவியாய் மமைந்தான்.

இஃது புஷ்பதந்தனெனும் பெயர் வந்த காரணம். இனி யெனக்கு மாலியவானெனும் நாமம் வந்த காரணத்தையுங்கேள்.

வலியால் ஓராசனும் உயிரோடே தனது பட்டத்தை வேறொருவற்குக் கட்டித் தான் சாந்தி நாடுவது மிகவுந் துர்லபமாயிருக்கிறது.

¹⁰⁶ ஆச்சிரமமென்பது மாந்தர் படிப்படியாய் மேலேறுதற்கு அறத்தால் விதித்த வொழுக்கம்.

கலைபயிலுதலாகிய பிரமச்சரியம் முதல் ஆச்சிரமம்; பின்னர் வதுவை செய்துகொண்டு நடத்தும் இல்லறமாகிய கிரஹஸ்தம் இரண்டாம் ஆச்சிரமம்; இவ்வில்லறம் மக்கட் பேற்றைக் கருகியும் துறவிகளைப் பேணுதற்பொருட்டும் ஏற்பட்டது. பின்னர் நிகழ்வது மனத்துறவாகிய வானப்பிரஸ்தம் அல்லது காட்டுவாழ்க்கை. இதுவே மூன்றாம் ஆச்சிரமம். இத்துறவில் காமத்தை நீத்து மனவியோடு வாழலாம். சர்வசங்கப் பரித்தியாகமாகிய சந்நியாசமே நான்காம் ஆச்சிரமம்.

The stages are studentship, husbandship, jungle-life, and mendicancy

மாலியவான் எனும் பெயர்வந்த காரணம்.

நானும் பூர்வ மனுஷப்பிறப்பில் கோவிந்தத்தத்தாது ஐந்து புத்திரருள் ஒருவன். எனது பெயர் சோமதத்தன். எங்கள் கிரஹத்திற்கு அதிதியாய் வந்த வைசுவானரனேனும் அந்த ணனை நானும் எனது பிராதாக்களோடு கூடிக் கேலிபண்ணி அலக்ஷியஞ்செய்த காரணத்தை நோக்கி பச்சாதாபங்கொண்டு அவ்வபராதத்தைப் போக்குதற்காக ஹிமாசலஞ் சென்று கறை மிடற்றண்ணலை நோக்கித் தவம்புரிந்தேன்.

அப்போத்து, அறுதினமும் நறுமலர் கொய்து அவற் றைப் பற்பல பாணியாக மாலைகட்டி சிவபெருமானுக்குச் சா த்தி மிக வினையமாக அம்மையப்பரை வழிபட்டு வந்தேன். ஓர் நாள் சிவபெருமான் என்முன் பிரத்தியக்ஷப்பட்டு நான் கேட் டுக்கொண்டவண்ணம் என்னைத் தமது பூதகணத்திலொருவ னாக வாக்கிக்கொண்டார். யான் அவரை அறுதினமும் பூமாலை சாத்தி வழிபட்டு வந்ததால் அப்பெருமான் எனக்கு மாலிய வான் எனும் நாமத்தைச் சூட்டினார்.

இதுவே எனக்கு மாலியவானென்ற பெயர்வந்த காரணம் என்று குணாட்டியன் காண்பூதிக்குக் கூறினன்.

கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றா டொழாஅ ரெனின்?

ஓம் திருச்சிற்றம்பலம்

உதயணன் கதை

எட்டாந்தரங்கம்

பெருங்கதை வெளிப்போந்த வரலாறு

காண்பூதி ஏழுமகா வித்தியாதர கதைகளைக்

குண்ட்டியனுக்குக் கூறல்

இவ்வாறு குண்ட்டியன்பால் புஷ்பதந்தன். மாலியவா
னெனும் நாமங்களுண்டான வகையைக் காண்பூதி கேட்டுக்
கொண்டபின்,

காண்பூதியாகிய பிசாசம் ஏழு மகா வித்தியாதர சரிதங்
களையும் பைசாச பாஷையின் வாயிலாகக் குண்ட்டியனுக்
கெடுத்துரைத்தது.

குண்ட்டியன் அக்கதைகளைப் பாவாக்கல்

குண்ட்டியன் அவ்வேழு பெருங்கதைகளையும் ஏழு வரு
ஷத்தில் பைசாச பாஷையில் ஏழு லக்ஷங் கிரந்தமாகப் பா
விசைத்தான். (ஓர் கிரந்தம் = 32 எழுத்து)

பெருங் கதைகள் எழுதப்பட்ட வினோதம்

மை கிடையாமையானும், வித்தியாதரர்கள் அபகரித்துக்
கொள்ளாதிருப்பவும், குண்ட்டியன் தனது சரீர ரக்தத்தைக்
குத்தியெடுத்து மையாகக்கொண்டு அவ்வேழு கதைகளையும்
எழுதினான்.

கதை யெழுதும்போழ்து நோர்ந்த விந்தை

குண்ட்டியன் இவ்வேழு மகா கதைகளையும் எழுதும்
போழ்தே யஷ்ஹைக் கேட்க வந்த விச்சாதரர்களால் ஆகாய
மெங்கனும் விதானங்கட்டியாங்கு மறைக்கப்பட்டது.

காண்பூதி சாபவிமோசன மடைதல்

இவ்வாறு குணட்டியன் விசைக்கப்பட்ட இவ் வேழு மகா கதைகளையும் உள்ளவா கண்கொண்டு பார்த்த மாத்திரையானே காண்பூதி தனது சாபத்தின் முடிவிடத்தைக் கிட்டித் தனது மெய்க்கதியை யடைந்தான்.

பிசாசங்கட்கு நேர்ந்த கதி

மற்றைப் பிசாசங்களும் இவ்வற்புதக் கதைகளைச் செவியுறக் கேட்ட புண்ணியத்தால் தத்தம் பிசாசத்தன்மை நீங்கப் பெற்றுத் தேவலோகத்தை யடைந்தன.

உலகம் ஈடேறக் குணட்டியன் கவலை யுறல்

பின்னர் குணட்டியன் சிந்திப்பான்,—‘என் சாபம் முடிவு பெறுங்காலத்து யானிக்கதைகளை மண்ணுலகில் நிலைபெற வைத்து வரும்படி எனக்கு ஆக்ஷேபி ருந்ததே அக்கட்டளைப் படி எவ்வண்ணம் முற்றுவிப்பேன் ?’

பெருங் கதைகள் உலகிற் பரவுறுதற்

சுகந்த வழியைக் குணட்டியன் காண்கை

இவ்வாறு குணட்டியன் கவலையுறுவதைக் கண்ட அவனது மாணவர்களாகிய குணதேவனும் நந்திதேவனும் அவனை நோக்கி, “ இம்மண்ணுலகில் இக்கதைகளைக் கேட்டறிய வல்லவன் சாதவாகனனையன்றி வேறொருவருமில் ” ரென்றனர்.

அதற்குக் குணட்டியன் அவர்களை நோக்கி ‘ அவ்வாறே யாகுக ; நீவிரிநுவீரும் இக்கதைகளைக் கொண்டுவராய் சாத

வாகனனுக்கு வாசித்துக் காட்டக் கடவீ' ரென ஆக்கை
செய்து அவ்விருவரையும் அவ்வரசனிடம் போக்கித் தான்
தேவகிருதி யெனும் உப்பான வனத்தில் வதிந்தான்.

சாதவாகனன் ஏழு மகாகதைகளையும் குணட்டியனது
மாணவர்களிடங் கேட்டல்

அம்மாணவர்கள் அவ்வாறே அவ்வரசனை யடைந்து தம
தாசிரிய ரெழுதிய ஏழலகூங் கிரந்தங்களையும் அவனுக்குக்
காட்டி, இவை யாவும் குணட்டியனா லிசைக்கப்பட்டனவெனச்
செப்பி யவனுக்கு அவற்றை வாசித்துக் காட்டினர்.

சாதவாகனன் அக்கதைகளைப் பொருட்படுத்தாது
சிறுமை செய்தல்

பைசாச பாஷைபிற் பாவாக்கப்பட்ட அவ்வேழு மகா
கதைகளையும் கேட்டுக்கொண்ட சாதவாகனன் அவற்றி
னளவை (7 லகூங் கிரந்தம்) நோக்கி வித்தியா கர்வங்கொண்டு
அவற்றைப் பின்வருமாறு சிறுமைப் படுத்தினான், —

‘ பிரமாணமோ ஏழலகூங், வாக்கோ ரசமற்ற பைசாசம்,
அக்ஷாங்களோ ரக்தமயம், சுடு சுடு இப்பைசாச கதையை ?

குணட்டியன் அக்கதைகளை நெருப்பிலிதேல்

இவ்வாறு கல்விச்செருக்கால் ஏளனஞ் செய்யப்பட்ட
கிரந்தங்களை அம்மாணுக்கர் திரும்பவெறித்துக்கொண்டு குணட்
டியானிடம் வந்து நடந்த விஷயத்தை மொழிந்தனர். அத
னார் குணட்டியன் மிகவும் வருத்தமுற்றான். எவன்தான்
தானறிஞரெழுப்பவும் மற்றோர் அறிஞனால் அவமதிக்கப்
பட்டான் அதனையெளிதே சகிக்கவல்லவன் !

உதயணன் கதை

இவ்வாறு வாட்டத்தையுற்ற குணட்டியன் தனது சீடர்களோடும் சமீபத்தே யிருந்த வேர் குன்றத்தை யடைந்து ஓர் மறைவிடத்திலோர் அக்னி குண்டத்தை யமைத்துத் தானிசைத்த கிரந்தங்களை ஒவ்வோரோடாக வாசித்து அக்னியில் எரியுப்படி விட்டான்.

விலங்குகளின் செய்கை

இவ்வாறு ஒவ்வோரோடாய் வாசித்துக் குணட்டியன் தனது காவியத்தை நெருப்பிலிடுங்கால் பக்ஷிகளும் மிருகங்களும் அவ்வற்புத சரிதங்களைக் கேட்பதற்காகப் பலவிடத்திருந்தும் அவ் வோமகுண்டத்தை மொய்க்க வாரம்பித்தன.

உதயணன் கதை அக்னிக்குத் தப்பல்

இவ்வாறு கிரந்தங்கள் யாவும் தீக்கிரையாகி யழிவுறுங்கால், அம்மாணுக்கிருவரும் தமது ஆசிரியரை நோக்கி உதயண குமாரனான நரவாகன தத்தனாகிய மகா வித்தியாதான் கதைபுயேனும் நெருப்பிற் காசுதி செய்யா திருக்கும்படி வேண்டலும் குணட்டியன் அவ்வாறே அவ்வொந லக்ஷங் கிரந்தத்தையும் வண்ணிக்குக் கொடாது காத்தான்.

விலங்குகள் கதை கேட்டானந்தத்தழந்தல்

மானின்களும் பன்றிகளும் எருமைகளும் மற்றை மிருகங்களும் ஆகாராதிகளையும் ஜலபானத்தையும் துறந்து ஆனந்தக்கண்ணீர் பொழிதர ஸ்தம்பாகாரமாக, அங்கங்கே கூட்டங் கூட்டமாகக் கூடிச் செவியாரக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தன.¹⁰⁷

¹⁰⁷ 'செவிக்குணவில்லாத போழ்து சிறிது

வயிற்றுக்கு மீயப்படுமெ' எனும் பொய்யாமொழி மிருகங்களுக்கு
[மமைந்ததன்றே

சாதவாகனன் நோயாற் பிடியுண்ணல்

இவ்வாறு கானகத்தை யடுத்த குன்றத்தில் விலங்குக ளெல்லாம் ஆகாராதிகளைத் துறந்து கதாமிர்தத்தைச் செவியார வுண்டு ஆனந்தத்தில் அழுந்தாநிற்புழி, சாதவாகனபூபதி நோயாற் பிடியுண்டான்.

நோய் வந்த காரணம்

ஆயுள் நூல் வல்லார் அரசனது நோயைப் பரீக்ஷித்த காலே அவர்கள் வற்றிப்போன மாம்சபோஜனத்தை ¹⁰⁸(சுவீக மாம்சபோஜனத்தை) அரசன் அருந்தியதால் அந்நோய் விளைந்ததெனக் கண்டார்கள்.

பின்னர் பரிஜாரகரைப் போஜனப்பிசகைப்பற்றிக் கேட்ட போழ்து அவர்கள் 'நாங்கள் என் செய்வோம்; அத்தகைய மாம்சத்தைத்தான் வேடர்கள் ராஜ போஜனத்திற்காகக் கொண்டுவந்து உதவுகிறார்கள்' என்றனர்.

அப்பால், வேடர்களை வரவழைத்து விசாரித்தபோழ்து அவர்கள் 'இந்நகர்ப்புறத்தே யோர் குன்றுளது; அங்கே யோர் பிராமணன் ஓர் ஹோமகுண்டத்தில் ஏடேடாய் வாசித்து அவ் வேடுகளை ஹோமஞ்செய்கிறான். விலங்குகள் யாவும் பசிதாகங் களைத் துறந்து அவனது வாசகத்தைக் கேட்காரின்றன; அத னால் அவைகள் மிகவும் தேகமினைத்துப் போயின. வேறு மிரு கங்களோ கிடையாது. ஆதலின் அம்மிருகங்களின் மாம்

¹⁰⁸ வற்றிய மாம்சம் அதனை யருந்துவோனது தேகசாரத்தைத் தன்பாலிழுத்துக்கொண்டு நோயை விளைவிக்குமன்றி அருந்துவோ னது தேகத்தை வளர்க்கத் தனது சாரத்தை யுதவாது.

சமே எங்கட்குக் கிட்டுகின்றது. பாங்கள் என் செய்வோம்,
என்றனர்.

அரசன் அதிசயத்தை யறியப்புகுதல்

இவ் அதிசயத்தைக் கேட்டலும் அரசனுக்கு இரகசியத்தை யறிந்துகொள்ள விருப்பமுண்டாயிற்று. உடனே யவன் புறப்பட்டு அக்குன்றத்தை யடையவே, அங்கே யோர் ஐடாபாரந் தாங்கிய தவசி, வேடர்கள் செப்பியவண்ணமே ஏடுகளை வாசித்து நெருப்பிலிடுவதையும், ஹோமகுண்டத்தைச் சூழ மிருகங்கள் வாடி வதங்கி மந்தை மந்தையாய் அசைவின்றி யானந்தத் தழுந்திக்கிடப்பதையும் கண்ணுற்றான். ஹோமஞ்செய்யும் அந்தணனது ஐடாபாரம் அக்னியொடுங்கித் தனது யதாஸ்தானத்தைக் குறுகுமுன் வெளிப்படுக்கும் புகையைப்போற் றேன்றிற்று. ¹⁰⁹

ஆனந்தக் கண்ணீரைத் தாரை தாரையாய் விட்டுக் கொண்டு அற்புதக்கதைகளைச் செவியுற்றுக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் விலங்குகளின் மத்தியிலிருந்து ஹோமஞ் செய்யு மந்தணனை உற்றநோக்கி அரசன் குணாட்டியனைத் தெரிந்து கொண்டான்.

¹⁰⁹ அழியாது மறைவாயுறையும் அக்னியிலிருந்தே அழிதன் மாலையதான பூதாக்னி தோன்றும். இவ்வாறு வெளித்தோன்றிய அக்னி மறைவெய்தித் தனதழியா நிலையைத் திரும்பக் கிட்டு முன்னம் புகையை வெளிப்படுக்குமன்றே! குணாட்டியன் தனதழியா நிலையாகிய மோக்ஷத்தைப் பற்றுந் தருவாயிலிருந்தா னென்பது உட்பொருள்.

உதயணன் கதை

சாதவாகனன்

குண்டியன்பாற் பக்திபூணல்

உடனே சாதவாகனன் குண்டியனை நமஸ்காரஞ்செய்து
‘சுவாமிகாள், இவண் யாது செய்கின்றீர்’ ளெனக் கேட்டான்.

மாலியவானாகிய குண்டியன் புஷ்பதந்தனது சரிதத்
தையும் தனது சரிதத்தையும் பைசாச பாஷா முகத்தால் சாத
வாகனனுக்குத் தெளிவித்தான்.

குண்டியனைச் சிவபெருமானது பூதகணத்தில் ஒருவ
னெனத் தெரிந்துகொண்ட சாதவாகனன் மற்றுமோர் தரம்
குண்டியனை நமஸ்கரித்துச் சிவபெருமான் முத்தமிழ் நான்
மறை முனைத்தருள் வாக்கால் ¹¹⁰ கைலாசத்தில் அம்பிகைக்
குரைத்த, ஏழு மகா வித்தியாதர சரிதங்களையும் தனக்குக்
கூறும்படி விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொண்டான்.

குண்டியன் உதயணன் கதையைச் சாதவாகனனுக்குக்

கொடுத்தல்

அதற்குக் குண்டியன் ‘அம் மகா கதைகள் ஏழனுள்
உதயணன் கதையொன்றே அக்னிக்கு இரையாகாது மிஞ்
சிற்று. வேண்டுமாயின் இவ்வொன்றைப் பெற்றுக்கொள்தி.
எனது மாணாக்கர் இதற்குப் பொருள் காண்பார்கள்’ என்று
விடை யளித்தான்.

¹¹⁰ முத்தமிழ் என்பது இயல் இசை நாடகமெனும் மூன்று
வகை. நான்மறை என்பது இருக்கு, ஜைர், சாமம், அதர்வணம்.

உதயணன் கதை

குண்டியன் தன்னிலை யடைதல்

உடனே குண்டியனது பணி முடிந்தது. அக்கணமே
யவன் சிவகணமான தனது பதவியை யடைந்தான். ¹¹¹

சாதவாகனன்

அக்கதைையைப் பெருங்கதையெனப் பெயர்

புனைந்து பிரதிஷ்டானத்திற் கேடுத்துக்கொண்டு போதல்

சாதவாகனன் எஞ்சி நின்ற அவ்வொரு கதையைப் பிர
ஹத்கதை (பெருங்கதை) யென நாமஞ் சூட்டி யதனை யெடுத்த
துக்கொண்டு தனதரண்மனை சென்றான். தன்னோடுடன்
போந்த மாணவர்க ளிருவருக்கும் தக்க சம்பத்தை யளித்துச்
சிறப்புச் செய்தான்.

கதா பீடம்

கதாமுகத்தை வெளிப்படுத்த இவ்வாறு கதாபீடத்தைச்
செய்வித்தான்.

பெருங்கதை யுலகிற் பரவல்

இவ்வற்புதமான பெருங்கதை முதற்கண் சுப்ரதிஷ்டமா
கிய அவனது நகரெல்லாம் பரவிப் பின்னர் நாடெங்கும் பரவிப்
பின்னர் மூன்று லோகத்திலும் பிரசித்தி பெற்றது.

பிரஹத்கதாபீடம் முற்றும்.

ஓம் திருச்சிறம்பலம்

¹¹¹ ஐம்பூதக்கலப்பாற் நேகமுண்டாவது அவரவர் விட்ட குறை
தொட்ட குறைகளை முடித்தற்கென்க. அக்குறையை முடித்தற்கு
வேண்டிய வினைவலியை மொண்டு வந்த தேகம் அவ்வினை முடிவில்
ஆட்டமறும். இதனுண்மையை,

‘வினைப்போகமே யொரு தேகங்கண்டாய் வினைதா னொழிந்தால்
தினைப்போ தளவும் ரில்லாது கண்டாய்’
எனும் ஆன்றோர் கூற்றாற் றெளிக.

உதயணன் கதை கதை வெளிப்பட்ட வரலாறு

பரிசு வினாக்கள்

- I. சிவபெருமான் காபாலிக மகாவிரதம் பூண்ட காரணம் யாது?
- II. பின்வரும் வாக்கியங்களின் கதா சந்தர்ப்பத்தைக் காட்டுக :
 - (1). ஜன்மாந்தரத்தில் ஒருவற்குக் கிட்டியும் எட்டாது தடைப் பட்ட சித்திகள் இப்பிறவியில் எளிதே கைகூட வென்ன விடையுள்ளது?
 - (2). எல்லாம் சஞ்சலத்திற்கே யிடமாகாநின்றது.
 - (3). பேதாய், அழகென வோர்பொருள் வேறுளதோ? எதனை மனம் மிகக் காமிக்கின்றதோ அதுவே யம்மனத்திற்கு யாவற்றினுஞ் சிறந்த அழகிய பொருளாம்.
 - (4). பணத்தைக்கொண்டே பணத்தை விருத்தியாக்குவதில் என்ன அற்புதமுள்ளது? நானோ மூலதனமின்றியே தனவந்த னானேன்.
- III. யோகநந்தன் யாவன்? அவன் மேன்மையான கல்வியறிவுடைய னாயினும் ஏன் மதியிழந்து நடை கோணித் தனது வாழ்வைக் கெடுத்துக்கொண்டான்?
- IV. உதயண கதாபீடத்தில் கூறப்பட்டுள்ள பதிவிரதைகள் தத்தங்கண் வர்கட்குப் புரிந்த நன்மைகளை விவரமாய்க் காட்டுக.
- V. வரருசி, தனது மனைவி அன்னையாகிய விருவருத் தன்பொருட்டு உயிர் நீத்தமையை, நினைந்து மனம் நொந்து துக்கத்திலாழா

பரிக்ஷ வினாக்கள்

நிற்புறி, அவனை யார் தேற்றியது? தேற்றிய மொழிகளைக் கூறுக.

VI. புஷ்பதந்தன், மாலியவான், வரருசி, சாதவாகனன் என்பவர் கட்டுத் தத்தமக்குற்ற பெயர்கட்டுக் காரணமென்ன?

VII. சாணீக்கியன் யாவன்? அவனது குணத்தைப்பற்றி யாது கூறலாம்?

VIII. வரருசி யோர் தவசியின் அகங்காரத்தை யொழித்து அவனை நல்வழிப்படுத்தினான். எவ்வாறு?

IX. பாடலிபுத்திரம் என்பதற் கப்பெயர் வந்த காரணத்தைக் காட்டுக. கதையைச் சுருக்கி மொழிக.

X. கனகலம், விந்தியவாசினி, பதரி, தேவகிருதி: இத்தலங்களிருக்குமிடங்களை விளக்கி ஒவ்வொரு தலத்தின் சிறப்பையும் எடுத்துரைக்க.

XI. ஐந்திரம், பாணினீயம், காத்திரம், பிராதிசாக்கியம் என்பன யாவை? விளங்க விடை பகர்க.

XII. வரருசிக்கு எவ்வாறு ராக்ஷதனது உதவி கிடைத்தது?

XIII. செத்த மீன் சிரித்த அதிசயமான கதையை விளக்கஞ் செய்க.

XIV. பின்வரும் பதங்களை விளக்குக:

கறைமிடற்றண்ணல், ஆயுள்நூல் வல்லோர், ஏகச்சந்தக்கிராகி, சிறுவிதி, ரசாபாசம்.

XV. மோதகை : பரிதாபமாம் : இவ்வடமொழி வாசகம் பிறந்த சந்தர்ப்பத்தையும் அதனால் விளைந்த நன்மை தீமைகளையும் சுருக்கி விளங்கக் காட்டுக.

XVI. பிசாசங்கள் ஏன் பகலில் வெளிப்படுவதில்லை? அவற்றிற்கு எவ்விடங்களில் வலியோங்கும், எவ்விடங்களில் வலிகுன்றும்?

XVII. குணாட்டியன் மௌனவிரதங்கொண்ட காரணம் யாது?

XVIII. குணாட்டியன் சுப்ரதிஷ்டா நகர்ப்பிரவேசஞ் செய்யுங்காற்கண்டகாட்சிகளை வர்ணிக்க.

பரிக்ஷை வினாக்கள்

- XIX.** சாதவாகனன் பெருங்கதையைப் புவியிற் பரவ விட்டதற்குக் காரணம் என்ன? முதற்கண் அவன் ஏன் இக்கதையை அலக்ஷியஞ் செய்தான்?
- XX.** 'பேதமையென்பது மாதர்க்கணிகலம்' என்பதன் யுக்தமான பொருளை எடுத்து நன்கு விளக்குக.
- XXI.** வரருசி, குணூட்டியன், சர்வவரமன், சாதவாகனன் : இவர்கள் சரிதங்களால் முறையே மாந்தர் கற்றுக்கொள்ளக்கூடிய பேருறுதிகள் யாவை? ஆழ்ந்துநோக்கி யெழுதுக.
- XXII.** 'க்ஷணநேரத்தில் ஒன்றும்ற்றுப்போகும் பெற்றியதான சரீரத் திடத்தும் சாரமற்ற சம்சார சாகரத்தினிடத்தும் அறிஞன் எவன்தான் குருட்டுத்தனமாய் மூழ்குவன்?'
இவ்வுறுதி வாக்கியம் எவரது? சந்தர்ப்பத்தைக் காட்டுக.
- XXIII.** 'பூத்தாரும் பொய்கைப் புனலிதுவே யெனக்கருதிப் பேய்த்தேர் முகக்குறும் பேதைகுணம்'
இவ்வருள் வாக்கை விளக்குக.
- XXIV.** காலாபகம் என்பது யாது? பெயர்ப் பொருத்தத்தையும் விளக்குக.
- XXV.** உதயண கதாபீடமாகிய இந்நூலை வாசித்தலால் உமக்கு உள்ளவா விளைந்த நன்மை யாது? ஆராய்ந்த விடை பகர்க.

அரும்பத வகராதி

அ

அகந்தை = அகங்காரம், நானெ
னுஞ்செருக்கு.
அகழ்ந்து = தோண்டி.
அகோராதீரம் = பகலும் இரவு
மாக.

அக்கிராசனம் = முதல் ஸ்தானம்.
அந்தரீத்தானம் = அருவமாய் ம
றைதல்.

அபயம் = பயமின்மை, ரகதிப்பு.
அம்மையப்பர் = சிவபெருமான.

அர்த்தசந்திரப் பிரயோகம் = கை
விரல்களைப் பாதி நிலாப்போ
லமைத்து கழுத்தைப் பிடித்
துத் தள்ளுதல்.

அவலம் = நிஷ்பிரயோஜனம்.
அவைக்களம் = சபை கூடிய
விடம்.

அன்றில் = கிரவுஞ்சப்புள், ஓர் வித
நாரை. இப்புள் ஆண் பெண்
பிரியின் உயிர் தரித்திருக்க
லாற்றுகது. அதுபற்றியே அப்
பெயர் இதற் கமைந்ததுபோ
லும்.

அகையம் = அ + கையம், குறை
வற்றது.

இ

ஆற்றல் = பலம்.

இ

இக்கட்டு = பொல்லாங்கு.
இறும்புது = அதிசயம்.

ஈ

ஈகை = கொடை.

உ

உசிதமான = தக்க, பொருத்த
மான.

உயிரோவியம் = உயிரோடுகூடிய
சித்திரம்.

உயிர்ப்பு = மூச்சு.

உவந்து = களிப்பெய்தி.

உழக்கிய = கலக்கிய.

உஷத்காலம் = விடியற்காலம்.

ஊ

ஊர்வசி = தொடையழகி (பதப்
பொருள்), ஓர் தேவதாசி.

எ

எழில் = அழகு.

எழுமைக்கும் = எழுவிதப் பிறப்
பின்கண்ணும்.

ஏ

ஏகசந்திகிரகி = கேட்பதை ஒரே
தரத்தில் மனத்துட் பதிய வா
ங்கி வைக்க வல்லவன்.

ஏகாக்ரசித்தம் = ஏகம் + அக்ர +
சித்தம், ஒருமுனைப்பட்ட மனம்.
ஏனம் = பன்றி.

அரும்பத வகராதி

ஐ

ஐந்திரவியாகாணம் : என்பது இந்திரனாலியற்றப்பட்ட இலக்கணமெனப் பொருள்படும். மற்றுஞ் சூக்குமப் பொருளுமுண்டு.

ஐயுறு = சந்தேகங்கொள்.

ஓ

ஓவியம் = சித்திரம்.

க

கலாபகம் = வங்காள தேசத்தில் வழங்கும் ஓர் வடமொழி வியாகரணம். பெயர்க்காரணத்தை நூலுட்காண்க.

கழிபேருவகை = கழி + பேர் + உவகை, கரைகடந்த பெரும் சந்தோஷம்.

கறைமீடற்றண்ணல் = ஸ்ரீ நீலகண்டன், சிவபெருமான்.

கனல்சான்றுக = அக்னி சாக்ஷியாக.

கா

காந்தர்வமாக = கந்தருவரைப் போல், யாமோர்போல், சுயேச்சையாக. அந்தணர் வேதம் எட்டுவிதமான மணங்களுள் வெனக் கண்டது. அவற்றுள் காந்தர்வம் ஒன்று. இச்சையொத்த ஆடவனும் மாதும் பெண்ணைத் தத்தஞ் செய்தற்குரிய மரபினரினறிக்கூடின் அதுவே காந்தர்வமாம். இம்மணம் தமிழில் களவெனக் கருதப்படும்.

ஆயினும் களவு காந்தர்வத்தினும் சிறப்புடைத்து.

அன்பி னேந்தினேக்
களவெனப் படுவது

அந்தண ரருமறை
மன்ற லெட்டனுள்

கந்தர்வ வழக்க
மென்மனார் புலவர்.

கி

கிருத்தியம் : கருத்தொழில் வல்ல மாந்தரீகன் நிர்மித்து ஏவும் தேவதை கிருத்தியா வெனப்படும்.

கு

குழிவி = கூடி.

சுதா = எப்போழ்தும்.

சுதுர்த்தன் = சாமர்த்தியன்.

சர்வக்ஷுஜீஜம் = முற்றறிவாகிய விதை. இதன் உள்ளீட்டையோகச்சூத்திரத்திற் காண்க.

சு

சுககமனம் = உடன் செல்பதை (பதப்பொருள்) உடன்கட்டையேறல், இறந்துபோன கணவன் உடல் நெருப்பிற் கிரையாகும் போழ்து தானும் தனது கட்டையை யதற்கு இரையாக்கல்.

சா

சாகாரசம். சாகை = கிளை, ரசம் = சாரம். சாகாரச மென்பது ஓஷதிகளின் இரதம்.

சாங்கோபாங்கமரக = அங்கங்க ளையும் உபாங்கங்களுயுங் கொ

அரும்பத வகராதி

ண்டு, சவிஸ்தாரமாக. கதைகளின் பற்பலபாகங்கள் அங்கங்களெனப்படும்; கிளைக்கதைகள் உபாங்கங்களெனப்படும்.

சு

சிறுவிதி = குட்டிப் பிரமன், பிரம புத்திரனாகிய தகஷன்.

சீ

சீற்றம் = கோபம்.

சு

சுஷ்கமாம்சம் - உலர்ந்துபோன இரைச்சி.

சுஷ்க = சுக்குப்போன்ற.

சூ

சூழ்ச்சி = கபடம், தந்திரம்.

சூ

சூபதாரநிலை = மனைவியை யிழந்து நிற்கும்நிலை.

தா

தாரணை = மனம் ஒன்றில் ஊன்றுகை, அட்டாங்க யோகத்தின் ஓர் கூறு.

தீ

தீவேட்டல் = அக்னி சாக்ஷியாக வதுவை செய்தல்.

து

துய்த்து = தின்று (பதப்பொருள்), அனுபவித்து.

து

துர்த்தன் = விடபுருஷன்.

ந

நவவியாகரணம் என்பது ஒன்பதுவகை வியாகரண மெனவும், காலதர்மத்திற்குத் தக்க படி புதிதாயமைந்த இலக்கண மெனவும் பொருள்படும். புதிதாய் பாணினீயம் தோன்றிய பின்பழமையாய ஐந்திரம்நசிந்த தன்றே!

நா

நாமகள் = சரஸ்வதி, கலைமகள்.

நி

நிரபராத் = நிர் + அபராத், அபராதஞ் செய்யாதவன், குற்றமற்றவன்.

நி

நிராமகள் = அப்சரஸ், water-nymph.

நெ

நெற்றிக்கட்டி = நெற்றி + கண் + தி, லலாட நெத்திரத்திலிருந்து விளையும் நெருப்பு.

ப

பச்சாதாபம் = கழிவிரக்கம்.

பஞ்சா = ஐந்து விரலோடுங் கூடிய உள்ளங்கை.

படைத்தமோழி = பொய் வார்த்தை.

பட்டமகிஷி = இராணி, பட்டபு தேவி.

பா

பாணிக் கிரஹணம் = கைப் பிடித்தல் (பதப்பொருள்), வதுவை.

பாணினீயம் = பாணினி முனிவரால் வெளிப்பட்ட வடமொழி வியாகரணம்.

பி

பிரதிபா = உள்ளுணர்ச்சி, கவிதவம், அருள்.

பிரத்தியக்ஷம் = கண்ணெதிர்ப்பதப்பொருள்.)

பிராதா = சகோதரன்.

பிராதிசாக்கியம் = வேதாங்கங்களிலொன்று, வேதத்தின் சாகைகளைப்பற்றிக் கூறும் இலக்கணம்.

பு

புலிந்தன் = வேடன்.

புன்முறுவல் = குறுநகை, புன்சிரிப்பு.

பெ

பெற்றியர் = தன்மையர்.

பே

பேய்த்தேர் என்பது சூரிய வெப்பத்தால் பாலை நிலம் தடாகம்போற் றோன்றும் பொய்க்காட்சி ; கானல் ; mirage.

பொ

பொச்சாப்பு = பொழுமை.

ம

மடி = சோம்பல்.

மா

மாற்றம் = வார்த்தை.

மி

மித்துருத்துரோகம் = சிநேக வஞ்சகம்.

மீ

மீதூரல் = மேலே யேறுதல்.

மு

முககீதமும் = விரும்புகின்ற.

யோ

யோகநித்திரை = அறிதூயில், தூங்காத்தூக்கம்.

ரி

ரிதம்பார்பாக்கை = நேரிதானமெய்யறிவு, சத்தியஞானம்.

ல

லஜ்ஜை = வெட்கம்.

வ

வகித்தல் = பூணுதல்.

வதுவை = விவாகம்.

வா

வாளா = வீணே, சும்மா.

வாகனம் = தாங்கும் பொருள், wagon.

வி

விண்டு = விஷ்ணு, திருமால்.

விந்தியாடவி = விந்திய + அடவி, விந்திய மலைக்காடு.

விப்பிராள் = பிராமணன்.

விமோசனம் = விடுகை, நீக்கம்.

விரகம் = காதல்.

விரகிதி = ஸௌகந்தத்தில் வெறுப்பு, ஆசையெழிந்து பற்றறுகை.

அரும்பத வகராதி

வினையம் = செய்வதறிந்து செய்கை, பயபக்தி, சிரத்தை.

வே

வேதுளித்தீ = கோபாக்னி.

வே

வேதோக்தமாக = வேதம் சாரி பென்று சொன்னவண்ணம்.

வை

வைரம் = பகை.

ஜ

ஜன்மாந்தரம் = கடந்த பிறப்பு, முற்பிறப்பு.

ஹ

ஹம்சம் = 1. அன்னம், பிரமன் வாகனம். 2. பிராண சொருபம், மேலுங்கீழுமாய் பிறழா நின்ற மூச்சு. இதன் உள்ளீட்டை பெரியாரிடங் கேட்டுத் தெளிக.

கடி

கடிமீக்க = பொறுக்க.

கடா

கடாத்திரம் = பகை

மயர்வறவென்மனத்தே தமன்னினுன்றன்னை
உயர்வினையே தரு மொண்சுடர்க்கற்றையைய
அயர்விலமரர்க ளாதிக்கொழுந்தையென்
இசைவினையென்சொல்லி யான்விடுவேனே. (ச)

ப;—அநந்தரம் இப்படி ஸாஸனான விவனை நான் விடுகைக்கு விரகுண் டோவென்கிறார்.

மயர்வு—அஜ்ஞாநம்

அற—அறும்படி

என்மனத்தே—என்னெஞ்சுக்குள்ளே

மன்னினுன் } நித்யவாஸம் பண்ணும
றன்னை } வறைய

உயர் வினையே—(எனக்கு) ஜ்ஞாநபக்
த்யாத்யபி வருத்தியை

தரும்—தருமவறைய

ஒண்—நிரதிஸ்யபோக்யமாம்படி

சுடர்க்கற்றையைய—தேஜோராபியான
வடிவையுடையவறைய

அயர்வு—மறப்பு

இல்—இல்லாத

அமரர்கள்—நித்யஸூரிகளுக்கு

ஆதிக்கொழுந்தை — ஸத்தாதிஹேது

பூதனாதலைவறைய

என்னிசை } தன்னைக் கிட்டுகைக்கு

வினை } என்னிசைவும் தானிட்ட

வழக்காம்படியானவனை

என்சொல்லி—எதைச்சொல்லி

யான்—அவனடியறிந்த நான்

விடுவேன்—விடுவேன்.

அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கிற்றிலனென்றுவிடவோ?, அஸந்நிஹிதனென்று விடவோ, உத்கர்ஷகரனல்லனென்றுவிடவோ, உஜ்வலனல்லனென்றுவிடவோ? அவிலக்ஷணபோக்ய நென்றுவிடவோ, அறுமதிஸ்வாதீநை யென்றுவிடவோ என்று கருத்து. (ச)

ஆறு; —(மயர்வற) இப்படி எம்பெருமானோடு வருத்தமான ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு ஒருபடியாலும் மேலொழிவில்லை யென்கிறார். தன்திறத்தி லெனக்குள்ள வஜ்ஞாநமெல்லாம் போம்படி யென் னுள்ளோ புருந்தருளி, தன்னுடைய கல்யாணமான குணஸ்வரூபங் களை அத்யந்தவிஸுதமாம்படி யெனக்குக்காட்டியருளி, தனக்கு ஸத்ருஸாரான அயர்வறு மமரர்களோடு ஸம்ஸ்லேஷிக் துமா போலே என்னோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தருளினவனை எங்ஙனே நான் விடும்படி யென்கிறார். (ச)

ஈடு; அவ;—(அஞ்சாம்பாட்டு) திருவாய்ப்பாடியி லிடைப்பெண் ள் க்ருஷ்ணனைவிட்டுப் பரமபதத்தை விரும்புமன்றன்றோ, காணி னைவிட்டுப் புறம்பே போவதென்கிறார்.

விடுவேலே வென்விளக்கை யென்னுவியை
நடுவேவந் துய்யக்கொள்கின்ற நாதனைத்
தொடுவேசெய் திளவாய்ச்சியர்கண்ணினுள்
விடுவேசெய்து விழிக்கும்பிராணையே. (ரு)

பு;—அநந்தம் அவன் எனக்குப் பண்ணின வுபகாரத்தை யறிந்த நான் விடக்கூடிமனல்லென்கிறார்.

என்விளக்கை—என்னுடைய ஸ்வரூப	செய்து—பண்ணி
விஷயமான ஜ்ஞாநதி	இளம் — அநந்யயோக்யமான பருவத்
பப்ரகாஸகனாய்	தையுடைய
என்னுவியை—என்னுத்மாவை	ஆய்ச்சியர்—இடைச்சியர்
நடுவே—(அவகாஸம்பார்த்து) நடுவே	கண்ணினுள்—கண்ணுக்குள்ளே
வந்து—புகுந்து	விடுவேசெய்து—தானுமவர்களு மறிந்
உய்யக்கொள் } அஹங்காராதிகளாலழி	த தூர்த்த க்ருத்யத்
கின்ற } யாதபடி பிழைப்பித்	தைப்பண்ணி
துக்கொண்ட	விழிக்கும்—கண்கலப்புச் செய்யும்
நாதனை—நாதனாய்	பிராணை—உபகாரகனை
தொடுவே—கீர்த்திமசேஷத்தங்களை	விடுவேலே—விடவல்லேலே.

விடவு - தெளர்த்தயம். பிரானென்று - தமக்கு ப்ரகாஸிப்பித்த வுபகாரந் தோற்றுகிறது. (ரு)

ஆறு ;—(விடுவேலே) நிர்ஹேதுகமாக, திருவாய்ப்பாடியில் பெண்பிள்ளைகளுடைய கண்களிலே தோற்றி மற்ருருத்தருக்குந் தோற்றாதபடி களவிலே சில செயல்களைச் செய்தும், திருக்கண்களாலே பார்த்தருளியும் அவர்களை வரீகரித்து அவர்களோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தாற்போலே நிர்ஹேதுகமாகவந்து எனக்குத் தன்னுடைய குணசேஷத்தங்களைக் காட்டி இவற்றிலே யென்னை வரீகரித்து எனக்கு தாரகனாய், என்னோடேகலந்தருளின வக்கலவியாலே என்னை யுய்யக்கொள்கின்ற நாதனை நான் விடுவேலே வென்கிறார். (ரு)

நடு; அவ;—(ஆறும்பாட்டு) இப்போது “ விடோம் ” என்கிறீ ரித்தனை போக்கிப் பின்னையும் நீரல்லீரோ? உம்முடைய வார்த்தையை விஸ்வஸிக்கப்போமோவென்ன, அவருலே யங்கீக்ருதனுந் நான் அவனைவிடுவேலே வென்றார் கீழிற்பாட்டில்; உம்மை அவன் றுள்விடில் செய்வதென் னென்ன, தன்குணசேஷத்தங்களாலே

பெண்ணைத் தோற்பித்து என்னோடே கலந்தவனை நான்விட ஸம்வதிப்பேனோ வென்கிறாதிதில்.

பிரான் பெருநிலங்கீண்டவன் பின்னும்
விராய் மலர்த்துழாய் வேய்ந்தமுடியன்
மராமர மெய்தமாயவ நென்னுள்
இரானெனிற் பின்னையானொட்டுவேனோ. (சு)

ப;—அந்தரம் அவன்றான் அகலத்தேடினும் நானிசையே நென்கிறார்.
பிரான்—உபகாரஞய்க் கொண்டு மராமரமெய்த—மஹாராஜர் விஸ்வஸிக்
பெருநிலம்—மஹாப்ருதிவியை கைக்காக மராமரத்தை
கீண்டவண்—எடுத்தவனும் மெய்த
பின்னும்—தொடுக்கப்பட்டு மாயவன்—ஆஸ்சர்ய பூகனுவன்
விராய்—விரவின் என்—என்னுடைய
மலர்—மலரை யுடைத்தான ஃ—நெஞ்சக்குள்
துழாய்—திருத்துழாயாலே இரானெனில்—இரானென்னு மளவில்
வேய்ந்த—செறியச் சூழப்பட்ட பின்னை—பின்னை [நான்
முடியன்—திருமுடியை யுடையனும் யான்—அவனை யொழியச்செல்லாத
ஒட்டுவேனோ—இசையேனோ.

தொங்குவேனோ வென்றுமாம். மாயவனென்று = மராமரமொன் றளவில்
நில்லாதே, ஏழு மாமும், மலையும், பாதாளமுமுருவவெய்தவாஸ்சர்யம். விராய்
மலர்த்துழாயென்று = பரிமளத்தையுடைய செவ்வித்துழா யென்றுமாம். (சு)

ஆறு :—(பிரான்) அவன்றான் விடில்செய்வ தென்னென்னில் ;
தன்னுடைய அதிமனோஹரமான திவ்ய சேஷ்டிதங்களாலும் அழ
காலு மெண்ணைத்தோற்பித்து அடிமையாக்கினவன் “என்னைவிடு
வேன்” என்றால் நான் அவனைவிடவொட்டுவேனோ வென்கிறார். (சு).

ஈடு; அவ;—(ஏழாம்பாட்டு) குணதரயவஸ்யராய்ப் போந்தீர்,
காதாசித்தகமாக “அவனைவிடேன்” என்கிறீர், உம்முடையவார்த்
தையை விஸ்வஸிக்கப்போமோ வென்ன ? நானவனைவிட்டாலும்,
அவன்தானென்னை விடானென்கிறார்.

யானொட்டியென்னு ளிருத்துவமென்றிலன்
தானொட்டிவந்தென் தனிநெஞ்சைவஞ்சித்து
ஊனொட்டின் றென்னுயிரிற்கலந்தியல்
வானொட்டுமோ வினியென்னை நெகிழ்க்கவே. (எ)

ப;—அநந்தாம் நான் நெகிழ்த்துக் கொடுபோகிலும் அவனிசையா
னென்கிறார்.

யான்—நான்

ஒட்டி—இசைந்து

என்னுள்—என்னுள்ளே

இருத்துவம்—இருத்துவோம்

என்றிலன்—என்றுரினைத்திலேன்;

தான்—தானே

ஒட்டிவந்து—பாதிஜ்ஞை பண்ணிவர்

என்—என்னுடைய

தனி—ஸ்வதந்த்ரமான

நெஞ்சை—நெஞ்சை

வஞ்சித்து—நானறியாதபடி வஸீகரித்

த்து (அத்தியாகவே)

ஊன்—சரீரத்தில்

ஒட்டி—பொருந்தி

நின்று—புகுந்துநின்று

என்னுயிருள்—என்னுத்தமாவிலே

கலந்து—கலந்து

இயல்வான்—அத்தாலேஸத்தை பெற

ருளாய் நடக்கிறவன்

இனி—இனி

என்னை—என்னை

நெகிழ்க்க—நெகிழ்த்துக்கொள்ள

ஒட்டுமோ—ஒட்டுமோ?

(எ)

ஆறு;—(யாடுஒட்டி) என்னுடைய பாக்யஹாநியாலே அவ
னென்னைவிட்டு எனக்குமொருபுத்தி தன்னோடு பிறப்பிக்கில் செய்வ
தென்னென்னில்; என்னுடைய ஸம்வாதமின்றியே யிருக்கச்செய்தே
தானே யொட்டிக்கொண்டு வந்து, தன்னுடைய குணசேஷ்டிதா
விஷ்காரத்தாலே என்னெஞ்சை வஞ்சித்தகப்பட்டுத்தி, இந்தவே
யமான ப்ரக்ருதியோடே ஸம்பந்தித்திருக்கிற வாத்மாவோடேஸம்
ஸ்ஸேஷித்து வர்த்திக்கிறவின், தன்னை, “விடுவேன்” என்றால்
என்னை விடுவாட்டுமோ! என்கிறார். ... (எ)

ஈடு; அவ;—(எட்டாம்பாட்டு) “நான்விடேன், அவன்விடான்”
என்றற்போலேசொல்லுகிறதென்? இனியவன்தான் “பிரிப்பேன்”
என்னிலும் தன்னுடைய கல்யாண குணங்களிலேயகப்பட்ட வெண்
னெஞ்சை அவனாலும் பிரிக்கப்போகாதென்கிறார்.

என்னைநெகிழ்க்கிலு மென்னுடைநன்னெஞ்சர்

தன்னையகல்விக்கத் தானுங்கில்லானினிப்

பின்னைநெடும்பனைத் தோள்மகிழ்ப்பிடுடை

முன்னையமரர் முழுமுதலானே.

(அ)

ப;—அநந்தாம் இப்படிக்கொத்தவன் விடில்செய்வதென்னென்னில்
என்னைப் பிரிக்கிலும் என்னெஞ்சை அவனாலும்பிரிக்கவரிதென்கிறார்.

என்னை—தான் தந்த ஜ்ஞாநப்ரேமங்க
 னோயுடையவனாய்த் தன்னை
 யொழியச் செல்லாதவென்னை
 நெகிழ்க்கிலும்—நெகிழ்க்கிலும்
 நல்—தன்னால் வஞ்சிதமாய்த் தனக்கு
 நலப்பட்ட
 என்னுடை—என்னுடைய
 நெஞ்சந்தன்னை—நெஞ்சுதன்னை
 அகல்விக்க—தனித்தகல்விக்க
 தானும்—ஸர்வஸுத்தியான தானும்
 இனிக் கில்லான்—இனி மாட்டான் ;
 (முன்புபோலேவிஷயாத்ரஸ

த்தமன்றே) (அவன் தானே)
 பின்னை—நப்பின்னைப்பிராட்டியுடை
 நெடும்—நெடியதாய்
 பனை—சுற்றுடைத்தான
 தோள்—தோளோடேசோந்த
 மகிழ்—மகிழ்ச்சியாகிற
 பீடடை—மேன்மையை யுடையனும்
 முன்னை—பூர்வான
 அமரர்—நித்யஸூரிகளுக்கு
 முழு—தாரகாதிஸமஸ்த்தத்துக்கும்
 முதலானே—தானேமுதல்வ னானவன்
 ன்றே ;

ஆதலால் அவர்களை விடிலன்றோ என்னையும் என்னெஞ்சையும் விடு
 தென்று கருத்து; பனைத்தோளென்று—வேய்போன்ற தோளென்றுமாம். (அ)

ஆறு ;—(என்னை) ஆஸ்ரிதவக்ஸலனாகையாலே அவன்றானு
 மென்னைவிடான் ; என்பக்கலுள்ள குணஹாநியாலே என்னைவிட
 நினைக்கிலும், ஸர்வேஸ்வரன்றன்னாலு மென்னுடைய நெஞ்சை
 விடமுடியாது ; நெஞ்சோடுள்ள ஸம்பந்தத்தாலே யென்னையும் விட
 முடியாது. நெஞ்சை விடமுடியாதொழிவானென் னென்னில் ? அது
 நப்பின்னைப்பிராட்டியடிமையன்றோ வென்கிறார். ... (அ)

ஈடு ; அவ ;—(ஒன்பதாம்பாட்டு) “ தானுங் கில்லான் ” என்கிற
 ப்ரஸங்கந்தானென் ? ஏகத்ரவ்யமென்னலாம்படியான வித்தை எங்
 றனே பிரிக்கும்படி யென்கிறார்.

அமரர்முழுமுத லாகியவாதினை

அமரர்க்கமுதிந்த வாய்கொழுந்தை

அமரவழும்பத் துழாவினென்னாவி

அமரத்தழுவிற் றினியகலுமோ.

(க)

ப ;—அநந்தாம் ஸர்வபாகாரத்தாலும் அவனை ஸம்ஸ்லேஷித்த என்னொத்தா
 இனியகல ப்ரஸங்கமுண்டோவென்கிறார்.

அமரர்—நித்யஸூரிகளுடைய

முழு — ஸ்வரூபஸ்த்திதி ப்ரவருத்திக

ளெல்லாவற்றுக்கும்

முதலாகிய—ஹேதுவாய்க்கொண்டு

ஆதியை—ப்ரதாநனாவனாய்

அமரர்க்கு—அமரர்க்கு

அமுது—அவராசைப்பட்ட வம்ருதத்தை

சந்த—கொடுத்தவனாய்

ஆயர்—தன்னோடு நவுடையான ஆயர்	துழாவி—ஸ்வரூபாதிஸமஸ்தவிஷயத்
கருக்கு	திலும்புக்கு ஸஞ்சரித்து
கொழுந்தை—தலைவனானவனை	அமர்—இப்படி ப்ருதக்ஸ்த்தித்யாதிக
என்னாவி—என்னுத்தமாவானது	ளில்லாதபடி
அமர்—அந்நயர்ஹமான பொருத்தம்	தழுவிற்று—உகந்துகலந்தது;
பிறக்கும்படியாகவும்	இனியகலுமோ—இனியகலப்ரஸங்கமு
அழும்ப—ஸ்வாதந்த்ரயாதிகளானஇடை	ண்டோ ;
த்துரும்பு அறும்படி கலப்புப்	அழும்புதல்—செறியக்கலத்தல். (க)
பிறக்கவும்	

ஆறு ;— (அமர்) ஆயர்வறு மமரர்கள்திபதியாய், அர்த்திகல் பகனாய், நிரதிராயஸௌந்தர்யத்தை யுடையனான வெம்பெருமா னோடே ப்ருதம் நிர்த்தேயாநர்ஹமாம்படி ஸம்ஸலேஷிக்கையாலே, இனியென்னாலுமவனைவிடமுடியாதென்கிறார். (க)

ஈடு ; அவ ;—(பத்தாம்பாட்டு) என்னோடுகலந்த வெம்பெருமா னுடைய குணங்களை காலதத்வமுள்ளதனையு மதபவியாநின்றாலும் த்ருப்தனாகிறிலே நென்கிறார்.

அகலிலகலு மணுகிலணுகும்
புகலுமரியன் பொருவல்லனம்மான்
நிகரிலவன்புகழ் பாடியினைப்பிலம்
பகலுமிரவும் படிந்துகுடைந்தே. (க0)

ஈ ;—அந்தரம் இப்படிப்பட்டவனை நிரந்தராநுபவம் பண்ணினாலும் த்ருப்தி பிறவாமையாலே தவிரவரிதென்கிறார்.

அகலில்—ப்ரயோஜநாத்ரங்களைக்கொ	எம்மான்—இந்தநிலத்தாலே யெனக்கு
ண்டு அகலில்	ஸ்வாமியாய்
அகலும்—செய்யலாவதற்று அகலுமவ	நிகரிலவன்—இப்படிக் கொப்பில்லாத
னாய்	வனுடைய
அணுகில்—அந்நயப்ரயோஜநாயணுகில்	புகழ்—புகழை
அணுகும்—அவர்களோடொரு நீராகக்	பகலுமிரவும்—பலலுமிரவும் விடாமல்
கலக்குமவனாய்	படிந்து—உள்புக்கு
புகலுமரியன்—அந்நயர்க்குக்கிட்டவரி	குடைந்து—எங்குங்கலந்து
யனாய்	பாடி—ப்ரேமயுத்தராய்ப்பாடி
பொருவல்லன்—அந்நயர்க்குத் தடை	இளைப்பிலம்—ஒவ்வனுண்டாகிறிலோம்.
யற்றவனாய்	

தவிர மாட்டுகிறிலோமென்று கருத்து. பொருவென்று - எதிராய். த ட
யைக்காட்டுகிறது. அன்றியே, பொருவென்று - பொருத்தமாய், அந்நயே
சேரவல்லென்றுமாம். (௧)

ஆறு;—(அகலிகலம்) ப்ரயோஜநந்தார்த்தமாகத் தன் ன
யாஸ்ரயித்துத் தன்பக்கலிலே அந்த ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டு
தன்னையகலில், தானிழவானனுய்க்கொண்டு அவனை யகலும் ஸ்வா
வனாய், அவர்களே அந்தப்ரயோஜநத்தை விட்டுத் தன் திறத்தி ல்
அல்பாபிழுக்யத்தைப் பண்ணினால், அவர்கள் பக்கல் நிரதிரய டி
நிவேஸத்தோடே விழும் ஸ்வபாவனாய், ப்ரதிகூலர்க்கு துவட்டா
பனாய், ஸமாஸ்ரயணோந்முகரா யிருப்பார்க்கொரு தடையின்றிப் ப
புக்கு ஆஸ்ரயிக்கலாமபடியெனியனாய், எனக்கு ஸ்வாமியாயிருந்
தெவம்பெருமானுடைய வெரப்பில்லாத கல்யாணகுணங்களிலே ப
ந்து குடைந்துபாடி, பின்னையும் த்ருப்தனா கப்போருகிறிலே
என்று கொண்டு தம்மோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தருளின வெம்பெருமா
டைய குணங்களை யதுபவிக்கிறார். ... (௧)

ஈடு; அவ;—(பதினொரம்பாட்டு) நிகமத்தில், இத்திருவாய்
மொழிதானே இதுகற்றவர்களுடைய ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்கே
யுந் முனிதமாக்கு மென்கிறார்.

குடைந்து வண்டுண்ணுந்துழாய் முடியானே
அடைந்த தென்குருகர்ச்சடகோபன்
மிடைந்த சொற்றொடையாயிரத்திப்பத்து
உடைந்து நோய்களை யோடுவிக்குமே. (க)

ஆழ்வார் திருவடிகளை சரணம்.

ப;—அந்தரம் இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக ஸாம்ஸாரிக மஹாவ்யா
நிவ்ருத்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

வண்டு—வண்டிகள்
குடைந்து—புக்கு
உண்ணும்—மதுவையுண்கிற
துழாய்—திருத்துழாயை
முடியானே — திருமுடியிலே யுடைய
ஸர்வேஸ்வரனே
அடைந்த—ஸர்வப்ரகாரத் தாலும் செ
றிந்த

தென்—பாமோதாராரான
குருகர்ச்சட } ஆழ்வாருடைய
கோபன் }

மிடைந்த—நெருங்கின
சொல்—சொல்லின்
தொடை—தொடையையுடைய
ஆயிரத்திப்பத்து—ஆயிரத்திப்பத்து
நோய்களை — அஹங்காரார்த்த காமங்
ளின் செயல்களாகி
மஹாவ்யாதிகளை
உடைந்து—உருக்குலைந்து
ஓடுவிக்கும் — சடக்கெனப் போம்படி
பண்ணும்.

இது கலிவிருத்தம்.

(கக)

வாதிகேஸரி அழகிய மணவாளச்சீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறா ;—(குடைந்து) இத்திருவாய்மொழி வல்லாருடைய ஸமஸ்தது:கங்கலையும் இத்திருவாய்மொழிதானே யுடைந்தோடும் படி பண்ணுமென்கிறார். (கக)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

ஈடு ; நிக ;—முதற்பாட்டில், கேவலரை நிர்த்தித்தார் ; இரண்டாம்பாட்டில், அந்நயப்பயோஜனர்திறத்திலிருக்கும்படியைச் சொன்னார் ; மூன்றாம்பாட்டில், இவ்விரண்டு கோடியிலும் நீராரென்ன? உன்னை யறுபவியாரிற்க விரோதி கழிந்தவன் நானென்றார் ; நாலாம்பாட்டில், என்னை யிவ்வளவாகப்புகுர நிறுத்தினவனை யென்ன ஹேதுவாலே விடுவதென்றார் ; அஞ்சாம்பாட்டில், திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள் க்ருஷ்ணனை விடுமன்றன்றோ, நானவனை விடுவதென்றார் ; ஆறாம்பாட்டில், அவன்றான் விடிலோவென்ன, அவன்போக்கை யிசையெனென்றார் ; ஏழாம்பாட்டில், நீர்தாம் விடிலோவென்ன, அவ்னென்னைப் போகவொட்டானென்றார் ; எட்டாம்பாட்டில், இந்நாள்வரைப் போகவிட்டிலனோவென்ன, நப்பின்னைப் பிராட்டி புருஷகாரமாகப் பற்றினவென்னை இனியவனாலும் விடவொண்ணாதென்றார் ; ஒன்பதாம்பாட்டில், இப்ப்ரஸங்கந்தானென், ஒரு நீராகக் கலந்ததை யொருவராலும் பிரிக்கவொண்ணாதென்றார் ; பத்தாம்பாட்டில், அவனுடைய கல்யாணகுணங்களை ஸர்வகாலமு மறுப வித்து ஸ்ராமமுடையேனல்லேனென்றார் ; நிகமத்தில் இத்திருவாய் மொழியை யப்பலித்தார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார். (கக)

வடக்குத் திருவீ திப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம் திருவாய்மொழி

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமா நஜாயநமஃ.

முதற்பத்து.

எட்டாந் திருவாய்மொழி.

ஒடும்புள் ப்ரவேஸங்கள்.

ப;—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படிஸரஸனான ஸர்வேஸ்வரன், நிர்ந்தோஷரான நித்யாஸ்ரீதரோபாதி இன்றாஸ்ராயிச்சிற நிசிலாஸ்ரீதருடைய லீலா விபூதி ஸம்பந்தமடியான செவ்வைக்கேட்டைப்பார்த்து வைஷ்ணவ ருதி பத்திபண்ணுதே, அவர்கள் செவ்வைக்கேட்டைச் செவ்வையாம்படி தகனை யொக்க இட்டுச்சேரும்படியான ஆர்ஜவகுணத்தையருளிச்செய்வதாக; அதுக்கு ப்ரதமபாவிபான நித்யபுருஷ ஸம்ஸ்லேஷப்ரகாரத்தையும், நிசிலாஸ்ரீத எஸ்ஸ்லேஷார்த்தமான அவதாரவைலக்ஷணத்தையும், உபயவிபூதி ஸாதாரணான அர்ச்சாவதாரஸ்த்திதியையும், ஆஸ்ரீத ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமான ஆபத்ஸக வத்தையும், அந்த ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கெல்லையான ஸ்வஸம்ஸ்லேஷத்தையும், அது ஸகலஸம்ஸ்லேஷஸாதாரண மென்னுமிடத்தையும், ஆஸ்ரீதர் நினைவேன் நினைவாம்படி கலக்குமென்னுமிடத்தையும், ஆஸ்ரீதஸங்கமடியான அவத்ரத்ததுக்குஸங்க்கையிலே யென்னுமிடத்தையும், அவதாரங்கள் ஆஸ்ரீதாநுபாயமான அஸாதாரண சிஹ்நயுத்தங்களென்னுமிடத்தையும், ஏவம்விதஸ்வபான் வேதைகஸமதிகம்யென்னுமிடத்தையு மருளிச்செய்து, ஆஸ்ரீதார்த்தன வவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தை ப்ரதிபாதித்தருளுகிறார்.

ஈடு; அவ;—கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே நிரதிஸயபோய நென்றார்; இதில், அவனுடைய வார்ஜவகுணஞ் சொல்லுகிறார். ஸௌல்ப்யமாவதென்? ஆர்ஜவமாவ தென்னென்னில்? ஸௌல்ப்ய மாவது - ஸ்ரீவைகுண்டம் கலவிருக்கைபாகவுடையவன், அதுகு நின்றும் ஸம்ஸாரிசேதநர் நின்றவிடத்தே வந்தவதரித்தெனியனுந்; ஸௌஸ்ரீல்யமாவது - இப்படித் தாழ்விட்டால், “சிறியாரளவில் ம்மைத்தாழ்விட்டோமே!” என்று தன்திருவுள்ளத்திலுமின்றிக் கயிருக்கை; இனி, ஆர்ஜவகுணமாவது - இப்படிப் பொருந்தினால், நினைவும் சொலவும் செயலு மொருபடிப்பட்டிராதே பலவகைப்பட - சேதநரோடு தான் பரிமாறுமிடத்தில், அவர்கள் போனவழி தனக்கு வழியாம்படி தான் அவர்களுக்குச் செவ்வியனாய்ப்பரிமாறுகை. (1) “மண்ணவாந் - குணவாந்” என்று - ஸௌசீல்யகுணத்தை; &

சொல்லாநிற்கச்செய்தே, (க) “ஐஜஃ - ருஜஃ” என்று ஆர்ஜவ குணத்தைப் பிரியவருளிச்செய்தாரிதே.

“இத்திருவாய்மொழி தான் - ஸர்வேஸ்வரனுடைய வைஸ்வர்யத்தைச்சொல்லுகிறது” என்பாருமுண்டு; அன்றிக்கே, “ஈஸ்வரத்வலக்ஷணம் சொல்லுகிறது” என்பாருமுண்டு; அன்றிக்கே, “கீழே, ‘பாடியினைப்பிலம்’ என்றார், அப்படியே பாடியதபவிக் கிறார்” என்பாருமுண்டு; “ஆர்ஜவகுணம் சொல்லுகிறது” என்று பட்ட ருளிச்செய்யும்படி. பத்தர், முத்தர், நித்யர் என்று-சேதநர்க் கொரு த்ரைவியமுண்டிறே; த்ரிவிதசேதநரோடும் பரிமாறுமிடத் தில், அவர்கள் தன்னினைவிலே வரும்படி பண்ணுகையன்றிக்கே, நீரோருமேடுகளிலே விரகாலே நீரோற்றுவாரைப்போலே தன்னை அவர்களுக்கிடாக வமைத்துப் பரிமாறுமென்னு மவ்வழியாலே இவனுடைய வார்ஜவகுணம் சொல்லுகிறார். *

ஆரு;—(ஓடும்புள்) இப்படி தம்மோடு கலந்தருளின வெம்பெருமானுடைய திவ்வியர்வாய்ஞ் சொல்லுகிறது.

ஈடு; அவ;—(முதற்பாட்டு) நித்ய விபூதியிலுள்ளாரோடே செவ்வியனாய் பரிமாறும்படி சொல்லுகிறது; அவர்களுக்குச்செவ்வைக்கேடில்லையிறே; அவர்கள் பலராய்ருகிபேதமுண்டானால் அவர்கள் நினைவறிந்து பரிமாறவே அங்கு மார்ஜவ குணமேறுமிதே.

ஓடும்புள்ளேறி | சூடுந்தண்டுழாய் |

நீடுநின்றவை | யாடுமம்மானே ||

(க)

ப;—முதற்பாட்டில், நித்யரோடு பரிமாறும்படியை யருளிச்செய்கிறார்.

அம்மான்—நிருபாதிசுவாமியானவன்

புள்ளேறி—பெரியதிருவடி நினைவுக்

கீடாகவவனை மேற்

கொண்டு

ஓடும்—உலாவும்;

தண்—ஸ்ராமஹரமான

துழாய்—திருத்துழாயை

சூடும்—செவ்விகுலையாமல் தன் திவ்யா

வயவங்களிலே சூடும்.

(இப்படி)

நீடுநின்றவை—காலத்தவமுள்ளதனை

யும் நிலைநித்திர நித்ய

வஸ்துக்களோடே

ஆடும்—பரிமாறும்.

“நெடுங்காலமவற்றோடே நின்று பரிமாறும்” என்று - “புள்ளு, துழாய்” என்று ப்ரஸ்துத்ததைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். அங்குத்தை திரியக்ஸ்த்தாவாஜம் கர்மநிபந்தநமல்லாமையாலே ஈஸ்வரோச்சாதிரமென்று கருத்து. (க)

ஆறு ;—அதில் முதற்பாட்டில் திருநாட்டிலைஸ்வர்யஞ் டெ ரல்
லுகிறது. (க)

ஈடு ; அவ ;—(இரண்டாம்பாட்டு) இப்பாட்டு, நித்யவியூதி ல்
நின்றும் வந்தவதரித்து விரோதிகளைப்போக்கி ஸம்ஸாரிகளுட் ன்
செவ்வையறையப் பரிமாறும்படி சொல்லுகிறது.

அம்மானாய்ப்பின்னும் | எம்மாண்புமானான் |

வெம்மாவாய்க்கீண்ட | செம்மாகண்ணனே || (உ)

ப ;—அந்தரம் லீலாவியூதியில் ஆஸ்ரீதஸம்ஸ்லேஷார்த்தமான வவ ரா
வைலக்ஷணயத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

அம்மானாய்—ஸர்வஸ்மாத்தபாணஸ்வா	கண்ணன் — கண்ணையுடைய க்ர டி
மியாய்வைத்து	ன ன்
வெம்—ஆஸ்ரீதார்த்தமாக வெவ்விய	பின்னும்—(அவ்வளவன்றியே) ட ன்
மா—குதிரையை	னை ம்
வாய்க்கீண்ட—வாயைப் பிளந்த	எம்மாண்பும்—எல்லா மாட்சிமையு ம
செம்—சிவந்த	டையவ ர
மா—பெரிய	ஆனான்—ஆனான்.

எவ்வவதாரங்களி லழகுமுடையனானென்றபடி. அன்றியே, க்ருஷ்ண
வதாரந்தன்னிலேயாய், மாட்சிமையென்று - தர்ஸனீயசேஷ்டிதங்க ளாகவுமா .

ஆறு ;—(அம்மானாய்) நித்யஸித்தமான அந்தவைஸ்வர்யத்தி
மேலே அஸங்க்யேயதிவ்யாவதாரரூபமான நிரவதிகைஸ்வர்யத்தை
யுடையவ னானென்கிறார். (உ)

ஈடு ; அவ ;—(மூன்றாம்பாட்டு) இரட்டைப் பராஜைபெற்ற மாத
வானவள் இருவர்க்கும் முலேகொடுக்கப்பாங்காக நடுவேகிடக்கும
போலே, நித்யஸூதரிகளுக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்குமொக்க முகங்கொ
டுக்கைக்காகத் திருமலையிலே நின்றருளின நீர்மையை யருளி
செய்கிறார்.

கண்ணாவானென்றும் | மண்ணோர்விண்ணோர்க்குத் |

தண்ணார்வேங்கட | விண்ணோர்வெற்பனே || (ஈ)

ப ;—அந்தரம் உபயவியூதிஸாதாரணமான திருமலையில் ஸ்த்திதிமை
யருளிச்செய்கிறார்.

(க) “ உக்ஷு - வெடி - வர - நாசி - தபி - த - டி - நாடி - சக்ஷு - ர்த்தே
வாநாமுதமர்த்தயாநாம் ” என்கிறபடியே.

மண்ணேர்—மண்ணேர்க்கும்
விண்ணேர்க்கு—விண்ணேர்க்கும்
என்றும்—என்றுமொக்க
கண்ணாவான்—கண்ணாவான்;
தண்—குளிர்ந்தியால்

ஆர்—மிஞ்சியிருப்பதாய்
வேங்கடம்—திருவேங்கட மென்றபே
ரான
விண்ணேர்—ஸூரிஸேவ்யமான
வெற்பன்—திருமலையை யுடையவன்.

ஆறு ;—(கண்ணாவான்) அந்தவைவர்ப்புத்தின்மேலே அயர்வறுமமரர்க்கும் இந்தலோகத்திலுள்ளவாத்மாக்களுக்கு மொக்கந்ருஷ்டிபூதனய்க்கொண்டு, அயர்வறுமமரர்களுக்கும் ப்ராப்யமான திருமலையிலேநிற்கையாகிற மஹாஸம்பத்தையுடையன யிருக்குமென்கிறார். (ங)

ஈடு ; அவ ;—(நான்காம்பாட்டு) அவனுடைய ஆர்ஜவகுணம் தம்மளவிலே பவித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

வெற்பையொன்றெடுத்து ஒற்கமின்றியே !

நிற்குமம்மாநீர் ! கற்பனைவைகளே !! (ச)

ப ;—அந்தரம் ஆஸ்திதவிஷயத்தி லாபத்ஸகத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

இந்தர்ந்ப்ரவர்த்திப்பித்த அஸ்மவ்ஷத்தில் ரக்ஷயவர்க்கமிடர்ப்படாதபடி ;

ஒன்று—ஒரு

வெற்பை—மலையை

எடுத்து—எடுத்து

ஒற்கம்—ஒடுக்கம்

இன்றியே—இன்றியிலே

நிற்கும்—நிற்கிற

அம்மான்—ஸ்வாமியினுடைய

சீர்—ஆபத்ஸகத்வ சீர்த்தியை

வைகல்—காலத்தவருள்ளதனையும்

கற்பன்—அப்யஸியாநிற்பன்.

ஒற்கம் ஒல்குதலாய், ப(ஸ்ய)லஸங்கோசத்தைக் காட்டுகிறது. (ச)

ஆறு ;—(வெற்பை) ஏவம்விதமானவைவர்ப்பு பரம்பரைகளை யுடையன வெம்பெருமான் தன்னுடைய காருண்யாதி கல்யாண குணங்களைக் காட்டியருள, நானுமவற்றைக்கண்டநுபவித்து, அவ்வநுபவஜநித ப்ரீத்யகூசயம் என்னைக்கற்பிக்க, ஸர்வகாலமும் இந்தக் குணங்களைக்கற்கப்பெற்றே நென்கிறார். ... (ச)

ஈடு ; அவ ;—(ஐந்தாம்பாட்டு) நீர்அவன்குணங்களை யப்யஸியாநின்றிராகில், அவன்றான் செய்கிறதென்னென்னில் ? நானவனை விட்டு அவன்குணங்களை விரும்புகிறாப்போலே, அவனுமென்னை விட்டு என்னுடைய தேஹத்தை விரும்பாநின்றா நென்கிறார்.

வைகலும்வெண்ணெய் | கைகலந்தெண்டான் |

பொய்கலவாதென் | மெய்கலந்தானே || (இ)

ப ;—அந்தரம் ஏவம்பூதனான் க்ருஷ்ணன் தம்மோடு ஸம்ஸ்லேஷ த்த படியை யருளிச் செய்கிறார்.

வைகலும்—என்றுமொக்க

வெண்ணெய்—வெண்ணெயை

கைகலந்து—கையுள்ளளவும் நீட்டி

உண்டான்—உண்டவன்

பொய்கலவாது—காரியப்பாடான பா
ய்கலவாதபடிவீர்ப்பி

என்—என்னுடைய

மெய்—ஹேயமானஸரீரத்திலே

கலந்தான்—ஒன்றுபடக்கலந்தான்.

கைகலந்தென்று - இரண்டுகையுங்கலந் தென்னவமாம், (இ)

ஆறு;—(வைகலும்)* தாரார்தடந்தோள்களுள்ளவங் கை
டியாராதவெண்ணெய் விழுங்கினவன், வெண்ணெயனைந்த திரு
டம்போடேகூட வந்து தன்னுடைய வார்ருபம்ஸ்யகுண ரக்ஷை
த்தமாக கார்புத்தயா என்னோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கையன்றியே, எ
னோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தல்லது தரிக்க மாட்டாத ஸ்வபாவனா க்
கொண்டு என்னுடைய இந்தவுடம்போடே ஸம்ஸ்லேஷித்தருள்
னென்கிறார். (இ)

சுடு ; அவ ;—(ஆறும்பாட்டு) இப்படிக்கலந்து செய்ததெ
னென்ன? தேஹத்தளவிலே விரும்பிவிட்டிலன் ; என்னுவிநலத்த
யுங்கொண்டானென்கிறார்.

கலந்தென்னுவி | நலங்கொள்நாதன் |

புலன்கொண்மாணாய் | நிலங்கொண்டானே || (ஈ)

ப ;—அந்தரம் லோகத்தையநயார்ஹ மாக்கினுற்போலே என்னுத்
வையும் அந்யார்ஹமாக்கினு நென்கிறார்.

கலந்து—ஒருரோகக்கலந்து

என்னுவி—என்னுத்தம்ஸ்வ ரூபத்தினு

டைய

நலம்--ஸ்வாஸாதாரண ஸேஷத்வமா

கிற நன்மையை

கொள்—தனக்குப்ரயோஜனமாகக்கொ

ண்ட

நாதன்—ஸேஷியானவன்

புலன்—இந்தரியங்களுக்கு

கொள்—ஆகர்ஷகமான

மாணாய் — வாமந ப்ரஹ்மசாரிவேஷ

தையுடையவனா

நிலம்—பூமியை

கொண்டான்—தன்னதாக்கிக் கொ

டவன்

நிலமென்று - லோகார்தரங்களுக்கு முபலக்ஷணம்,

(க)

ஆறு;—(கலந்தேன்னுலி) இப்படி என்னோடே கலந்த கலவி யாலே தோற்றித் தழமையாக்கின விவன் எனக்கு போக்யமாகைக் காக, ஸகலஜநமநோநயநஹாரியான தன்னுடைய வழகியதிருவடி வைக்காட்டி மஹாபலியை வசிகரித்து இந்தலோகத்தையும் கொண் டானென்கிறார். (கூ)

ஈடு; அவ;—(ஏழாம்பாட்டு) ஆவிலங்கொண்டு விட்டவள வேயோ, நிய்யவிபூதியில் பண்ணு மாதரத்தையும் என்பக்கலிலே பண்ணினுனென்கிறார்.

கொண்டானேழ்விடை | உண்டானேழ்வையம் |
தண்டாமஞ்செய்தென் | எண்டானுனே || (எ)

ப;—அந்தரம் என்னினேவே தனக்குநினைவானு நென்கிறார்.

ஏழ்விடை—அபிமதவிரோதியான ஏழ்	தண்—ஸாம்ஸாரிகதாப ஸாந்திகரமான
விடைகளையும்	தாமம்—பரமபதத்தில் விருப்பத்தை
கொண்டான்—ப்ராணனைக் கொண்ட	செய்து—என்பக்கலிலேபண்ணி
வனாய்	என்—என்னுடைய
ஏழ்வையம்—ஆபத்திலே ஸர்வலோகத்	எண்—மனோரதத்தின்படியே
தையும்	தான்—தான்
உண்டான்—வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷி	ஆனான்—மனோரதிக்கத் தொடங்கினான்.
த்தவன்	

அதாவது = நான் பரமபதத்திலே தன்னை யநுபவிக்கவெண்ணுமாபோலே தானிங்கே யென்னையநுபவிக்க வெண்ணு நின்றானென்றபடி. என்னெண் ணிலே தான்கைப்புக்குந்தானென்றமாம். (எ)

ஆறு;—(கொண்டான்) திருநாட்டிற் பண்ணும் ப்ரேமத்தை யென்பக்கலிலேபண்ணி, தன்னோடுபோஷத்தேந ஸட்ப்லேஷிக்க வேணுமென்றுள்ள வென்னுடைய மனோரதத்தைத்தான் கைக் கொண்டு என்னோடு ஸட்ப்லேஷித்தருளினவிவன், எனக்குபோக்ய மாகைக்காக, இன்னம் எருதேழுடர்த்தது தொடக்கமாக அபர்யந்த திவ்ய சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணியருளா நின்றானென்கிறார். (எ)

ஈடு; அவ;—(எட்டாம்பாட்டு) என்னைச்சுட்டி அவன் பிறந்த பிறவிகளுக் கொருமுடிவில்லையென்கிறார்.

ஆனனாயன் | மீனோடேனமும் |

தானனனென்னில் | தாயனசங்கே ||

ப;—அந்தரம் ஆஸ்ரிதார்த்தமான வவதாரத்துக்கு எல்லே யில்லே யன்
கிறார்.

ஆனனாயன்—கோரக்ஷண ஸ்வபாவமான	ஆனன்—அவதீர்ணனானன் ;
கோபஜாதியையுடைய	என்னில்—என்று சொல்லுமளவு
தான்—தான்	தானாய—விலக்ஷணஸ்வரூபமான தன்
மீனோடேனமும்—ஆபத் ரக்ஷணர்த்த	னுடையவான அவதாம கள்
மாகமத்யயாவதாரா	சங்கு — சங்கென்கிற ஸங்கடைய குப்
திருபேண	பே நம்.

அன்றியே, என்னில் தானாயசங்கென்று - என்பக்கல்தான் பண்ணின
ஸங்கத்தாலே ஆனனானதான் மீனோடேனமுமானனென்றுமாம்; அன்றியே,
என்னிலென்று - அஞ்சாம்வேற்றுமையாய், என்னிமித்தமாகப் பண்ணின
அஸங்க்யாதங்க ளென்றுமாம். சங்கு - பேரிலக்கம், ஸங்கமுமாம். (க)

ஆறு;—(ஆனன்) தன்னுடைய திவ்ய சேஷ்டிதமாத்ரமே யா
எனக்கு போக்யமாகச் செய்தருளிற்று; தன்னுடைய திவ்யாதா
ரங்க ளெல்லாம் என்பக்கலுள்ள ஸங்கத்தாலே எனக்கு பே
யமாகச் செய்தருளினனென்கிறார். அ)

நடு; அவ;—(ஒன்பதாம்பாட்டு) இப்படியவதரிக்கு மிடத்
ஐஸ்வரமான சிஹ்நங்களோடே வந்தவதரிக்கு மென்கிறார்.

சங்குசக்கரம் | அங்கையிற்கொண்டான் |

எங்குந்தானாய | நங்கள்நாதனே ||

ப;—அந்தரம் அவதாரங்களெல்லாவிடத்திலும் அஸாதாரணசிஹ்ந
னென்கிறார்.

எங்கும்—எல்லாப்ரதேசத்திலும்

தானாய — அவதாரமுத்தாலே தான்

ஸந்திவிதான

நங்கள்—நம்முடைய

நாதன்—நாதன்

அம்—வெறும்புறத்திலே யழகிய

கையில்—திருக்கையிலே

சங்குசக்கரம்—ஆஸ்ரிதார்த்தமாக

மான சங்கசக்கரங்க

கொண்டான்—கொண்டான். (ங)

ஆறு;—(சங்குசக்கரம்) இப்படி யெனக்காக ஸர்வயோநிக
லும் வந்து பிறந்தருளுகிறான், தன்னுடைய திருக்கைகளிலுமு
திருவாயியுந் திருச்சங்கமுமேந்தி, அவ்வழிகோடுகூட வந்துபிற
னென்கிறார். ()

ஈடு ; அவ ;—(பத்தாம்பாட்டு) அவன் நீர்மையைப் பேசப்புகுந்
நம்மால் பேசப்போமோ ! கடல்கிளர்ந்தாப்போலே வேதமே பேச
வேண்டா வோ வென்கிறார்.

நாதன் ஞாலங்கொள் ! பாதனென்னம்மான் !
ஒதம்போல்கிளர் ! வேதநீரனே || (க௦)

ப ;—அந்தாம் ஏவம் விதஸ்வபாவன் வேதைகஸமதிகம்யனென்கிறார்.

நாதன்—நிருபாதிக ஸர்வஸேஷியாய் ஒதம்போல்—ஸமுத்ரம்போலே
ஞாலம்—அந்தஸேஷித்வநிர்வ ஹணத் கிளர்—கிளர்ந்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணி
துக்காக ஸமஸ்தஜகத்தோடும் ஸ்வஹ்ருத்யத்தை வெளியிடுகிற
கொள்—தாரதம்யம் பாராமல்செறிந்த வேதம்—வேதங்களாலே சொல்லப்
பாதன்—திருவடிகளையுடையனாய் பட்ட
என்னம்மான்—அத்தாலேயெனக்கஸா நீரன்—நீர்மையையுடையவன். (க௦)
தாரண ஸேஷியானவன்

ஆறு ;—(நாதன்) இப்படியெனக்காக வஸங்க்யேயமான திருவ
வதாரங்களைப் பண்ணியருளின விவனுடைய விந்தநிரவதிகமான
வாஸ்நரிதவ்யாமோஹத்தைப் பேசுமிடத்தில், கடலோதங் கிளர்ந்
தாற்போலே கிளர்ந்துகொண்டு அவனைப்பேசக்கடவிய வேதங்களே
பேசவேண்டாவோ வென்கிறார். (க௦)

ஈடு ; அவ ;—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி எல்லாத் திரு
வாய்மொழியிலும் அவனுடைய வார்ஜவகுணத்தை யாராய்ந்து
சொன்ன பத்தென்கிறார்.

நீர்புரைவண்ணன் ! சீர்சடகோபன் !
நேர்தலாயிரத்து ! ஓர்தலிவையே || (கக)
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப ;—அந்தாம் இத்திருவாய்மொழி ஆர்ஜவகுணத்தினுடைய நிருபண
ருபமென் நருளிச் செய்கிறார்.

நீர்புரை—ஒருக்கினவிடத்திலேசென்	சடகோபன்—ஆழ்வார்
றுபாயும்நீன்செவ்வை	நேர்தல்—நேர்ந்தருளிச்செய்த
போலேயிருக்கிற	ஆயிரத்து—ஆயிரத்தில்
வண்ணன்—ஸ்வபாவத்தை யுடையவ	இவை—இவை
னுடைய	ஓர்தல்—ஓர்தலிவடிவாக வுடைத்தாயி
சீர்—ஆர்ஜவகுணத்தை	ருக்கும்.

வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறு ;—(நீர்புரை) அதிஸீதளமாய் ஸர்வபோக்யமான திருமத்தையுடையனாயிருந்த வெம்பெருமானுடைய ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யமாகிற மஹாகுணத்தையுள்ளபடி பேசிற்று இத்திருவாய்மொழியென்கிறார். (கக)

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

ஈடு ; நிக ;—முதற்பாட்டில், நித்யவிபூதியிலுள்ளாரோடு செவ்வையனாய்ப் பரிமாறும்படியை யருளிச்செய்தார் ; இரண்டாம்பாட்டில், லீலாவிபூதியிலுள்ளாருடன் செவ்வையனாய்ப்பரிமாறும்படியை யருளிச்செய்தார் ; மூன்றாம்பாட்டில், இரண்டு விபூதியிலுள்ளார்க்கும் முகங்கொடுக்கைக்காக, திருமலையிலே நிற்கிறபடியை யருளிச்செய்தார் ; நாலாம்பாட்டில், இவ்வார்ஜவகுணம் தம்மளவிலே பலித்தபடியை யருளிச்செய்தார் ; அஞ்சாம்பாட்டில், நானவன்குணங்களை விரும்புமாப்போலே அவனுமென்தேஹத்தை விரும்பாநின்றனென்றார் ; ஆறாம்பாட்டில், என்னுடைய தேஹத்தினளவன்றிக்கே, என்னுடையவாத்மாவையும் கைக்கொண்டானென்றார் ; ஏழாம்பாட்டில், அவ்வளவுமல்ல, நித்யவிபூதியில் பண்ணுமாதாத்தை என்பக்கலிலே பண்ணினானென்கிறார் ; எட்டாம்பாட்டில், என்னைச்சுட்டி அவன் பிறந்த பிறவிகளுக்கு முடிவிலையென்றார் ; ஒன்பதாம்பாட்டில், இப்படி பிறந்த பிறவிகள்தோறும் தன்னைஸ்வரயத்தோடேவந்தவதரித்தானென்றார் ; பத்தாம்பாட்டில், அவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தைப்பேசும்போது வேதமேபேசவேணுமென்றார் ; நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழி ஸம்ஸாரிகளுக்கெப்போதுமொக்க வறுஸந்திக்கப்படுமென்கிறார்.

வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாந் திருவாய்மொழி

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதோமா நுஜாயநமஃ.

முதற்பத்து.

ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி.

இவையும் - ப்ரவேஸ்வர்கள்.

ப;—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஆர்ஜவகுணத்தையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் “பொய்கலவாதென்மெய்கலந்தான்” என்றும், “என்னெண்டானான” என்றும், கீழிவர்கொன்னக்ரமத்திலே தன்னுடையகுணவிக்காறு மஹிஷி பரிஜநவியூதிசேஷ்டிதங்களுடேகூட இவரோடே பரிபூர்ணமாக ஸம்ஸ்லேஷித் ததுபவிக்கப்பாரித்து. “இவர்கொள்ளக்கேடாயுடை குலையப் படிற்செய்வதென்?” என்றுபார்த்து, ஸாத்திமிக்ஸாத்திமிக் புஜிப்பிப்பானாக, இவர்பரிஸாத்திலேவர்த்திப்பது, இவருக்கந்திகஸ்த்தவைது, கூடரிற்பது, இவரஸரீரத்திலொரு பக்கத்திலேயாவது, ஹ்ருதயப்ரதேஸத்திலேயாவது, தோள்களிலே சேர்வது, நாவிலேரிற்பது, கண்ணுக்குள்ளேயாவது, நெற்றியிலேயாவது, உச்சியிலேயாவதாகக்கொண்டு, க்ரமத்திலே போகம் தலைமண்டையிடும்படி ஸாத்திமிக்ஸாத்திமிக் ஸம்ஸ்லேஷித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

பு; அவ;—கீழிற்றிருவாய்மொழிபிலே அவனுடைய ஆர்ஜவகுணதுஸந்தாரம் பண்ணினார்; இப்படியதஸந்தித்தார்விஷயத்தில் ஸர்வேஸ்வரனிருக்கும் படியையருளிச்செய்கிறாரிதில்.

ஸர்வேஸ்வரனுப் ஸ்ரியஃபதியாய் பரமரஸிகனாயிருக்கிறவன், ஆழ்வார்பக்தியிலே துவக்குண்டு இவரோடே ஏகரஸனாயிருந்தான்; ஆழ்வாராகிறார், கீழில் ஆர்ஜவகுணதுஸந்தாரத்தாலே அவன்பக்கவிலே பெரியவிடாயை யுடையரானார்; “இது நமக்கு நல்லவாய்ப்பாயிருந்தது” என்று பார்த்து, அர்ஜுநன் விபூதிஸ்ரவணத்தாலே “விபூதிமானவனைக்காணவேணும்” என்றபேஷிக்க, அதுக்குறுப்பாக (க) “விபூதிநாஸிகைதவக்ஷஃ - திவ்யம்ததாமிதேசக்ஷஃ” என்கிறபடியே - திவ்யசக்ஷஸ்ஸலைக்கொடுத்து வைஸ்வருப்பத்தைக் காட்டினாற்போலே, இவர்க்கும் தன்னை யநுபவிக்கைக் கிடானவிடாயைப் பிறப்பித்துத் தன்னையநுபவிப்பிக்கிறான்.

ரித்யவிபூதியி லுள்ளாரோடு பரிமாறுமாபோலே பறிமாறக்கோலி, அதாவது - பிராட்டிமாரோடு பரிமாறுவது - மஷிகளான முறையாலே; திருவடியோடு பரிமாறுவது - வாஹநமானமுறை

யாலே ; திருவநந்தாழ்வானோடு பரிமாறுவது - படுக்கையானமுன் , யாலே ; இப்படியவர்சனோடு ஒரோமுறையாலே பரிமாறும்பரிமாற் , மெல்லாம் இவ்வொருவரோடு பரிமாறுகிறானாய், அதுதன்னை, குள , படியிலே கடலைமடுத்தாற்போலே யன்றிக்கே, பொறுக்கப்பொறு ; கப்பரிமாற, இவரும் அவனை ஸர்வேந்திரியத்தாலும் ஸர்வகாத்ர ; தாலும் யதரமநோரத மதுபவித்து, அவ்வதுபவ ஜநிதப்ரீதியோடு அவனைப்பேசி யதுபவிக்கிறார்.

ஈடு ; அவ ;—(முதற்பாட்டு) ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஹேதுபூதனுமா , ஸர்வாந்தராத்மாவுமான க்ருஷ்ணானுவன் என்னுடைய பர்டதத்தை விட்டுப் போகமாட்டாதபடியானுனென்கிறார். அவனுடை குணதுபவத்தோடு விபூதபதுபவத்தோடு வாசியில்லையிதே இவ க்கு; முதற்மிறுவாய்மொழியிலே பாக்க வதுபவித்தவித்தை விஸு, மாயிருக்கையாலே திரளவதுபவிக்கிறார்.

இவையுமவையுமுமவையு மிவருமவருமுவரும்

யவையுமயவருந்தன் னுள்ளேயாகியுமாக்கியுங்காக்கும்

அவையுள் தனிமுதலெம்மான் கண்ணபிரானென்னமுதம்

சுவையன் திருவிண்மணுள் னென்னுடைச் சூழலுளானே. (a

ப ;—முதற்பாட்டில், ஸர்வகாரணத்வ ஸர்வாந்தராத்மத்வத்தாலே ஸர்வ ஸ்மாத் பரனாய் ஸர்வஸுலபனை ஸ்ரிய:பதி என்னுடைய பரிஸரத்திலே அதாவர்த்தியாகாகின்றனென்கிறார்.

இவையுமவையு } அந்திகஸ்த்தமாயும்
முமவையு } தூரஸ்கமாயும் அதூ

ரலிப்ரக்ருஷ்டமாயு
முள்ள அச்சேநங்களும

இவருமவரு } எவம்விச்சேநரும
முமரும }

யவையுமயவரும—எல்லாம்

தன்னுள்ளே—ஸம்ஹ்ருதிஸமயத்திலே
கன்னுள்ளே

ஆகியும்—ஆம்படியாயும்

ஆக்கியும்—ஸ்ருஷ்டிஸமயத்திலேயுண்
டாக்கியும்

காக்கும்—ஸ்ருஷ்டமானவற்றுக்கு ஆப
த்துக்களைப்போக்கி அபி
மதங்களைக் கொடுத்து
ரகஷிக்குமவனுமாய்

அவையுள்—அவற்றினுள்ளே அந்தர
த்மாவாயு

தனிமுதல்—உள்ளேஸஹாயாந்தர நி.
பேக்ஷகாரணமுமாய

அம்மான்—ஸ்வாமியுமாய்

கண்ணபிரான்—க்ருஷ்ணானுனஸெள
லப்யத்தைக்காட்டி

என்னமுதம்—எனக்குபோக்யபூததனம்

சுவையன்—அத்தாலே தானும் ரஸிக
னானவன்

திருவின் } லக்ஷ்மியோடேகூட
மணுளன் }

என்னுடைய—என்னுடைய

சூழலுளான்—சூழலிலேயானான்.

ஆறு ;—(இவையுமலையும்) இப்படி எம்பெருமான் என்னோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தருளினு நென்கிறார். ஸ்வஸங்கல்பக்ருத நிகில ஜகது தயவிபவலயலீலனய், ஸர்வஜகதாத்மபூதனுவன் என்னோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கையி லுள்ள வபிநிவேஸத்தாலே என்னைவழிகரிக்கைக்காக என்னுடைய சூழலிலே வந்து புகுந்தானென்கிறார். (க)

ஈடு ; அவ ;—(இரண்டாம்பாட்டு) என்பரிஸரத்திலே வர்த்தித் தவன், அதுஸாத்மித்தவாறே என்னருகேவந்து நின்றானென்கிறார்.

சூழல்பலபலவல்லான் தொல்லையங்காலத்துலகைக்
கேழலொன்றாகியிடந்த கேசவனென்னுடையம்மான்
வேழமருப்பையொசித்தான் விண்ணவர்க்கெண்ணலரியான்
ஆழநெடுங்கடல்சேர்ந்தா னவனென்னருகலிலானே. (உ)

ப ;—அந்தாம் அவதாரமுகத்தாலே ஆஸ்ரிதோபகாரகனுவன், என்னருகையானென்கிறார்.

சூழல்—ஆஸ்ரிதரை வசிகரிக்கைக்கீடா	வேழம்—(க்ருஷ்ணனய்வந் தவதரித்து)
னசூழ்ச்சியையுடைய அவதா	பாதிபந்தகமான குவலயா
பலபல—பலவும் [ரங்களை	பீடத்தை
வல்லான்—தன் னரிச்சையாலேபண்ண	மருப்பையொசித் } ஸ்ருங்கபங்கம்பண்
வல்லனய்	தான் } ணினவனய்
தொல்லை—பழையதாய்	விண்ணவர்க்கு—(இவ்வுபகாரம்) அதிஸ
அம்—அவதாரோபயுக்த மாகையாலே	யித ஜ்ஞாநரான தேவர்
யழகியதான்	கருக்கும்
காலத்து — வாராஹகல்பத்தின் முத	எண்ணல்—நினைக்க
லிலே	அரியான்—அரியனய்
உலகை—ப்ரளயார்ணவமக்நமான லோ	ஆழம்—(பின்னையு மாஸ்ரிதர்க்குத்வகை
கத்தை	க்காக) அகாதமாய்
கேழலொன்றாகி — அத்விதீயவாராஹ	நெடும்—பெருத்த
மாய்க்கொண்டு	கடல்—கூரார்ணவத்திலே
இடந்த—இடந்தெடுத்த	சேர்ந்தானவன்—கண் வளர்ந்தருளின
கேசவன்—ப்ரளயஜலத்திலே நனைந்த	வன்
மயிரழகையுடைய	என்னருகலி } என்னருகான விடத்தி
என்னுடை } என் ஸ்வாமியாய்	லான் } லேயானான்.
யம்மான் }	

அருகலிலென்று - ஏழாம் வேற்றுமை.

ஆறு ;—(சூழல்பலபல) இப்படி என்னுடைய சூழலிலேவெ டு
புகுந்து, தன்னுடைய திவ்யசேஷத்தங்களையும் ப்ரஹ்மாதி வ ிம்ம
நலாபரிச்சேத்யமான தன்னுடைய கல்யாண குணங்களையும் எ ரக்
குக்காட்டி எண்ணுவதிகரித்து, பின்னை யென்னருகே யெழுந்தரு ள
னென்கிறார். 2)

புரு; அவ ;—(முன்றும்பாட்டு) திருவடி, திருவநந்தாழ்வா ன்,
பிராட்டிமார் தொடக்கமானோரோடு ஒரோவகையாலே பரிமா று
மவன், என்னளவிலோரோவகையில் பரிமாறி விடமாட்டுகி, 'ல
னென்கிறார்.

அருகலிலாய பெருஞ்சீ ரமர்களாதி முதல்வன்
கருகிய நீலநன்மேனிவண்ணன் செந்தாமரைக் கண்ணன்
பொருசிறைப் புள்ளுவந்தேறும் பூமகளார் தனிக்கேள்வன்
ஒருகதியின் சுவைதந்திட் டொழிவில னென்னோடுடனே. (௨)

ப ;—அநந்தம் என்னோடே கூடிநின்று பஹுமுகமாக ரஸிப்பியாநி னு
னென்கிறார்.

அருகலில் —அபகூயாதி தோஷரஹித கண்ணன்—திருக்கண்களையுடையு ம்
மாய் பொரு—செறிந்த

ஆய—ஸதாஸ்தித்வத்தாலே நித்யமாய் சிறை—சிறகையுடையான
பெரும்—அபரிச்சிந்நமான புள்—பெரியதிருவடியை
சீர்—குணங்களையுடையனாய் உவந்து—மிகவும்விரும்பி
அமர்கள்—நித்யஸூரி கருக்கு ஏறும்—மேற்கொள்ளக்கடவனாய்
ஆதி—ஸத்தாதிஹேதுபூதனான பூமகளார்—பூவில்மணம் வடிவுகொ ள்
முதல்வன்—ப்ரதானாய் டாற்போலே போ ப
கருகிய—மிகவுங்கருகின பூதையான லக்ஷ்மி னு
நீலம்—நீலரத்தம்போலே தனிக்கேள்வன் — அத்திதியபோக் ர
நல்—நன்றான வானவ ர
மேனிவண்ணன்--திருமேனிரி தத்தை என்னோடுடனே — என்னோடு கூ ட
யுடையனாய் நின் னு

செம்—அவ்வடிவுக்குப் பரபாகமாம்படி ஒருகதியின்—ஒருவழியாலுள்ள
சிவந்த சுவை—இனிமையை
தாமிரை—தாமிரபோன்ற தந்திட்டு—தந்து
ஒழிவிலன்—தவிருகிறிலன்.

ஹேயப்ரத்யநீகமாய் ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்தக்கமான ஸ்வரூபவைலக்ஷண
யமும், நித்யஸூரிநிர்வாஹகத்வரூபமான மேன்மையும், விலக்ஷணவிக்ரஹுடே

கமும், புண்டரீகாக்ஷத்வமும்; கருடவாஹநத்வமும், ஸ்ரியபதித்வமுமாகிற பாத்வசிஹநங்களாயுள்ள வறுசுவையும் தாராநின்றருனென்றாகருத்து. அருக லென்று = குறையாய், க்ஷயமென்றபடி. (ங)

ஆறு;—(அருகலில்) ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணாநவதிகாஸங்க யேய குணவிஸிஷ்டனாய், அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய், நிரதிஸய ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்ய பரிமீதகல்யாணகுண பரிபூர்ணனாய், பெரியதிருவடியை திவ்யவாஹந மாகவுடையனாய், 'ஸ்ரியபதியாயிருந்த வெம்பெருமான்' என்னருகே வந்து பின்னையொருபடியால் என்னோடு ஸம்ஸ்லேஷித்துவிட்டிலன்; ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸம்ஸ்லேஷியா நின்றருனென்கிறார். (ங)

ஈடு; அவ;—(நான் காம்பாட்டு) மேன்மையது, அகடிதகடநா ஸாமர்த்த்யமது; இப்படி யிருக்கிறவன், யசோதைப்பிராட்டிமருங் கிலேயிருக்குமாபோலே என்மருங்கிலே வந்திருக்கை தனக்குப் பெருப்போடுக நினைத்திராநின்றருனென்கிறார்.

உடனமர்கா தல்மகளிர் திருமகள்மண்மகளாயர்
மடமகளென்றிவர்முவராநு முலகமுமுன்றே
உடனவையொக்கவிழுங்கி யாலிலைச்சேர்ந்தவனெம்மான்
கடன்மலிமாயப்பெருமான் கண்ணென்னோக்கலையானே. (ச)

ப;—அநந்தரம் பூர்ணனாய்ஸ்வரக்ஷகனானவன் என்மருங்கிலேயிராநின்ற ருனென்கிறார்.

உடன்—கூடியிருந்து
அமர்—தரிக்கும்படியான
காதல்—காதலையுடைய
மகளிர்—பிராட்டிமார் [யான லக்ஷமி
திருமகள் — அதிஸயிதஸம்பத் ரூபை
மண்மகள்—சுடிமாதத்வமானபூமி
ஆயர்மடமகள்—அதுரூபமான ஆபிஜா
த்யந்தன்னையும் ஆத்ம
குணத்தையுமுடைய
நப்பின்னை
என்று—என்றுப்ரதாநத்யாப்ரஸித்ததை
இவர்—இவர்கள் [களான

முவர்—முவர்
ஆறும்—ரக்ஷணீயமான
உலகமும்—ஐகத்தும்
மூன்றே—ஸ்வர்க்கலோகபர்யந்தமான
க்ருத்கலோகமும், ஜநஸ்தப
ஸஸ்த்ரூபமான அக்ருதக
லோகமும், மஹர்லோகமா
கிற க்ருதகாக்ருத்கலோகமு
மாகிற மூன்றாயிருக்கும்;
அவை—ப்ரளயகாலத்திலே அவற்றை
உடன்—தாரதம்யலிபாகரஹிதமாக
ஒக்க—வகோத்யோகத்திலே

விழுங்கி—விழுங்கி
ஆலிலை—ஆலிலையிலே
சேர்ந்தவன்—கண்வளர்ந்து
எம்மான் — இவ்வபதார்த்தாலேயென்
னையடிமைகொண்டவ்வா
மியாய்
கடல்—கடீரார்ணவத்திலே [யனாய்
மலி—கண்வளருமபிவருத்தியையுடை

மாயம் — ஆஸ்சர்யகுண சேஷத்தங்
ளாகே
பெருமான்—அநவதிகஸ்வபாவனு
கண்ணன்—க்ருஷ்ணனுனவன்
என்னொக்கலை } யஸோதைப்பக்கல்பே
யான் } லேயென்னொக்கலை
யிலேயானான்

கடலின் மிகுத்தமாய மென்றுமாம்.

(ச

ஆறு ;—(உடனமர்) இனிமேல் அவன் கலந்தருளின க்ரமஃ
தைச்சொல்லுகிறார்.

பெரியபிராட்டியாரும் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும் நப்பின்னைப்பிராட்
டியும் அவனுக்குதிவ்யமஹிஷிகள் ; ப்ருதிவ்யந்தரிசுஷாதிஸர்வலே.
கங்களும் அவனுக்குலீலோபகரணம் ; இந்தலோகங்களினுடைய
ஸ்ருஷ்டிஸ்த்திதிஸம்ஹாராதிகள் அவனுக்குலீலை ; இன்னம் அப
யந்தமாய் ஆஸ்சர்யமான கல்யாணகுணங்களை யுடையனாயிருந்த
கண்ணன் யசோதைப் பிராட்டியொக்கலையிலே யிருந்தருளுமா
போலே, என்னுடைய வொக்கலையிலே யேறியருளினு நென்கிறார்

ஈடு ; அவ ;—(அஞ்சாம்பாட்டு) விரோதிநிரஸநசிலனாய் ஸர்வ
ஸ்ரஷ்டாவானவன்வந்து என்னுடையஹ்ருதயஸ்த்தனானு நென்
கிறார்.

ஒக்கலைவைத்துமுலைப்பா லுண்ணென்று தந்திடவாங்கிச்
செக்கஞ்செகவன் றவள்பாலுயிர்செக வுண்டபெருமான்
நக்கபிரானோடையனு மிந்திரனுமமுதலாக
ஒக்கவுந்தோற்றியவீசன் மாயனென்னெஞ்சினுளானே. (ரு)

ப ;—அநந்தரம் ஸர்வாதிகளும் விரோதிநிவர்த்தகனான க்ருஷ்ணன், என்
ஹ்ருதய ப்ரதேஸத்திலே யடங்கியிருந்தா நென்கிறார்.

நக்கபிரானோடு — திகம்பரனாய் ஈஸ்வர அயனும் — யோநிஜந்ம் மில்லாமையா
னாக ப்ரஸித்தனான லே அஜனென்று ப்ரஸித்த
ருத்ரனும் னான ப்ரஹ்மாவும்

இந்திரனும்—பரமேஸ்வர வசிஷ்ட	செக்கம்—அந்தப்புதனையானவன் “முடி
ஓக பாவித்திருக்கிற	க்கவேணும்” என்று வந்த
இந்திரனும்	நினைவு
முதலாகவும்—முதலான ஸமஸ்தபதார்த்	செக—அவள்தன்னோடே முடியும்படி
தங்களையும்	அன்று—அவள் நலிவதாக வந்தவன்று
ஒக்க—ஏகோத்யோகேந	அவள்பால்—அவளிடத்து
தோற்றிய—உத்பாதித்த	உயிர்—ப்ராணனை
ஈசன்—ஸ்ரவேஸ்வரனாய்வைத்து	செக—முடியும்படி
ஒக்கலைவைத்து—அவதார தஸையிலே	உண்ட — அவள் தந்தபாலை யமுது
யஸோதையைப்போ	செய்து
லே யெடுத்துவைத்து	பெருமான்—ஜகத்துக்கிஸ்வரனை யுண்
முலைப்பாலுண் } ப்ரோமபாவனையாலே	டாக்கின ஸர்வாதிகளுன
ணென்று } முலைப்பாலை யுண்	மாயன்—ஆஸ்சர்யபூதன்,
ணென்று	என்—என்னுடைய அவயவைகதேஸ
தந்திட—ஸத்வரமாகத்தர,	மான
வாங்கி—அத்தை யஸங்கிதமாக ஸ்வீ	நெஞ்சினுளான்—ஹ்ருதய ப்ரதேஸத்
கரித்து	துக்குள்ளே யடங்கினுன்.

செக்கம் செகுத்தல் - முடிதல்.

(ரு)

ஆறு ;—(ஒக்கலை) ப்ரஹ்மாத்மிஸ்த்தாவரார்தமான ஸர்வஜகத் துக்கும் ஸ்ரஷ்டாவாய், ஸர்வஜகந்நியந்தாவாய், ஆஸ்சர்யபூதனுமாய், விரோதிரிஸஸ்வபாவனுமாயிருந்தவன், என்னொக்கலையிலேதானி ருந்தவிருப்பு எனக்கு ஸாத்மித்தவாரே, என்மாந்வினே வந்திருந் தருளினுனென்கிறார். (ரு)

ஈடு ; அல ;—(ஆறுப்பாட்டு) ஸர்வார்தராத்மாவானவன் என் தோனைப்பற்றி வர்த்தியாநின்ற நென்கிறார்.

மாயனென்னெஞ்சினுள்ளான் மற்றும்யவர்க்குமதுவே காயமுஞ்சீவனுந்தானே காலுமெரிபுமவனே சேயனணியன்யவர்க்குஞ் சிந்தைக்குங்கோசரமல்லன் தூயன்தூயக்கன்மயக்க நென்னுடைத்தோளினையானே. (கூ)

பு ;—அநந்தம் அநுகூலர்க் கெளரியனாய் ப்ரதிகூலர்க் கரியனானவன் என்னுடைய தோள்களை விடுகிறிலனென்கிறார்.

என்—என்னுடைய

நெஞ்சினுள்ளான் — நெஞ்சிலே வர்த்
திக்கிற

மாயன்—ஆஸ்சர்யபூதஞானவன்

மற்றும்யவர்க்கும்—மற்றுமெல்லார்க்கும்

அதுவே—அப்படியெய்யுமோ. இப்படி
யென்னஎவிலே யெளிய
னாய், ஸர்வாத்மபூதனாய்க்
கொண்டு

காயமும்—சரீரமும்

சேவனும்—ஆத்மாவும்

தானே—தானென்னலாம்படி தனக்கு
ப்ரகாரமாக வுடையனாய்

காலும்—வாயுவும்

ளரியும்—அக்கியும்

அவனே—அப்படி தனக்கு ப்ரகாரமாய்

சேயன்—இந்நிலை அநாஸ்ரிதர்க்கறிய
வொண்ணாதபடி தூரஸ்த்த
னாய்

அணியன் — ஆஸ்ரிதர்க்கறியலாம்படி
ஆஸந்நனாய்

யவர்க்கும்—எத்தனையேனு மதிகர்க்கும்
ஸ்வயத்தந்தால்காணு
மளவில்

சின்னதக்கும்—நினைக்கவும்

கோசாமல்லன்—விஷயமல்லாதவனாய்

தூயன் } ஆஸ்ரிதர்க் கணியனாகைக்
தூயக்கன் } கீடான பரிசுத்தியை
மயக்கன் } யுடையனாய்

அநாஸ்ரிதர்க்கு தூரஸ்

த்தனம்படி ஸம்ஸய

விபர்யயஜ்ஞாந ஜந

கனானவன்

என்னுடைய—(பெரிய திருவடியை

மேற்கொள்ளுமா

போலே) என்னு

டைய

தோளிணையான்—இரண்டு தோளிலு

மிரளின்ருன்.

மற்றும்யவர்க்கும் அதுவே யென்றவ்யமுமாம்; தூயக்கு-விபரீதஜ்ஞாநம்;
மயக்கு - ஸம்ஸயஜ்ஞாநம்.

(சு)

ஆரு ;—(மாயன்) தேவாதிசரீராதிகளுக்கும் ததந்தர்வர்த்திக
ளான ஜீவர்களுக்கும் ப்ருதிவ்யாதி பூதங்களுக்கு மாத்மாவாய்,
ஆஸ்ரிதஸுலபனாய் அநாஸ்ரிதருக்கு அபூமியாய், அபூமிபாமிடத்து
அவர்களெத்தனையேனு முத்தக்ருஷ்டரேயாகிலும் அவர்கள் மநஸ்
ஸுக்குங்கூட அபூமியாயிருந்தவன் தான் என்மார்விலேயெழுந்தருளி
யிருந்தவிருப்பு ஸாத்மித்தவாதே, ஸம்ஸலேஷைகப்யோஜநனாய்த்
தன்னுடைய குணங்களாலும் செயல்களாலும் என்னை நைவித்து
என்னை யறிவழித்துக்கொண்டு பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே
யிருந்தருளுமாபோலே யென்னுடையதோளிலே யேறியிருந்தரு
ளினான் ; இப்படிமற்றுமாரேனு மொருவருக்குச் செய்தருளினானே !
இவனுக்கென்பக்கலுள்ள அபிநிவேஸமிருக்கும்படியே! ஈதென்கிறார்

ஈடு; அவ;—(ஏழாம்பாட்டு) நானுகந்தபடியே யலங்கரித்துக் கொண்டு வந்து என்னுவினிலேகலந்தானென்கிறார்.

தோளிணைமேலும் நன்மார்பின்மேலுஞ் சுடர்முடிமேலும் தாளிணைமேலும்புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மான் கேளிணையொன்றுமிலாதான் கிளருஞ்சுடரொளிமூர்த்தி நாளிணைந்தொன்றுமகலா நென்னுடைநாவினுளானே. (எ)

ஹ;—அநந்தாம் நிரதிசயபோக்யபூதனாவன் நிரந்தாமாக என்னுவினுள்ளே யானுனென்கிறார்

தோளிணைமேலும்—ரக்ஷகமான திருத்	இணை—உவமை
தோள்களிலும்	ஒன்றும்—ஒருபடியாலும்
நல்—அபிமதவிஷய மிருக்கும்	இலாதான்—இல்லாதவனாய்
மார்பின்மேலும்—திருமார்பிலும்	கிளரும்சுடர் — ஸ்வாபாவிக தேஜஸ்
சுடர் — சேஷித்தவள ஜவல்யத்தை	ஸோடே திருத்துழாய்
யுடைய	வெளியுங்கலந்து அபிவ்
முடிமேலும்—திருமுடியிலும்	ருத்தமான சுடர்விடுகிற
தாளிணைமேலும்—சேஷபூதர்பற்றும்	ஒளிமூர்த்தி—தேஜோமய த்வயவிக்ர
திருவடிகளிலும்	ஹத்தை யுடையனான
புனைந்த—அணியப்பட்ட	நாள்—நாடோறும் [வன்
தண்ணந்துழாயுடை - செவ்வித்திருத்	அணைந்து—கிட்டி
திருத்துழாயை யுடைய	ஒன்றும்—சிறிதும்
அம்மான்—ஸ்வாமியாய்	அகலான்—அகலாதவனாய்க்கொண்டு
கேள் — இவ்வொப்பனை யழகுக்குப்	என்னுடை } என்னுஹ்வாஸ்த்தாநத்
பொருந்தின	நாவினுளான் } திலே யானான்

கேள் - பொருத்தம். (எ)

ஆறு; —(தோளிணை) தம்மோடு கலந்தருளுகைக்காக எம்பெருமான் தன்னுடைய நிரவதிகமாய் நிருபமமாய் ஸ்வாபாவிகமான அழகுக்குமேலே என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்காக தண்ணந்துழாய்க்கொண்டணிந்து, ஒருக்ஷணமாத்ர மென்னைவிடில் தரிக்கமாட்டாதஸ்வபாவனய்க்கொண்டு என்னுடைய நாவிலே வந்து புகுந்தருளினுனென்கிறார். (எ)

சுடு; அவ;—எட்டாம்பாட்டு) ஸகலவித்யாவேத்யனாஸர் (வ
ஸ்வரன், ப்ரமாணங்களாலே காணக்கடவவடிவை என்கண்ணுத் து
விஷயமாக்கினு நென்கிறார்.

நாவினுள்நின்ற மலரும் ஞானக்கலைகளுக்கெல்லாம்
ஆவியுமாக்கையுந்தானே யுழிப்போடளிப்பவன்றானே
பூவியல்நாற்றடந்தோளன் பொருபடையாழி சங்கேந்தும்
காவிரன்மேனிக் கமலக்கண்ணனென் கண்ணினுளானே. (1)

ப;—அந்தாம் தர்ஸநீய விக்ரஹத்தோடே (க) “உகூஷ ஸுஷிதிகிஷ்ட -
சகூஷ ஸுஷிதிகிஷ்ட” என்கிறபடியே யென்கண்ணுக்குள்ளே யானுனென்கிறார்.

நாவினுள்நின்ற—நாவினிடத்தி னின்றும்	பொரு-ஆஸ்ரிதவிரோதிகளைப்போட
மலரும்—பரவும்	கைக
ஞானம்—ஜ்ஞாநஸாத்மமான	படை—ஆயுதமான
கலைகளுக்கெல்லாம்—வித்யாஸ்த்தாநங்க	ஆழி—திருவாழியையும்
ளடைய	சங்கு—திருச்சங்கையும்
ஆவியும்—உயிரான அர்த்தமும்	எந்தும்—எந்துமவனாய்,
ஆக்கையும்—உடம்பான ஸப்தமும்	காவி—நெய்தல்போலே
தானே—தானிட்டவழக்காய்	நல்—நன்றான
அளிப்போ	மேனி—திருவிற்றத்தையும்
டழிப்பவன்	கமலம்—கமலம்போன்ற
றானே	கண்ணன்—கண்களையுமுடையவன்
பூவியல்—பூமாருத	என்கண்ணி
நாற்றடந்	னுளான்
தோளன்	
	இவ்வழகோடே யெ
	கண்ணுக்குள்ளே
	யானு

பூவியலென்று-பூவின்ஸ்வபாவமான மார்த்தவத்தைச் சொல்லவுமாம். (2)

ஆறு;—(நாவினுள்) ஸாங்கஸகலவேத ப்ரதிபாத்யனாய், த
ஸ்வரூபஸ்த்திதி ப்ரவ்ருத்திஹேதுபூதனாய், நிகிலஜகதுதயவிபவஸ
லீலனாய், புஷ்பஹாஸஸுகுமாரனாய், சதுர்ப்புஜனாய், சங்கசக்ரக
தரனாய், இந்தீவரதளஸ்யாமனாய், கமலபத்ராசுத்தா யிருந்தவ
என்கண்ணுக்குள்ளே புகுந்தருளினு நென்கிறார். (3)

ஈடு ; அவ ;—(ஒன்பதாம்பாட்டு) கண்ணில்தின்றினை ஸாத்தித் தவாதே என்னெற்றியிலேவந்து நிலலாநின்றானென்கிறார்.

கமலக்கண்ணனென்கண்ணினுள்ளான் காண்பனவன்கண்களாலே

அமலங்களாகவிழிக்கு மைம்புலனுமவன் மூர்த்தி

கமலத்தயனம்பிதன்னைக் கண்ணுதலானொடுந்தோற்றி

அமலத்தெய்வத்தோடுலகமாக்கி யென்னெற்றியுள்ளானே. (க)

ப ;—அநந்தரம் என்கண்களிலேநின்று ப்ரகாசியாநிற்கச்செய்தே, ஸகல ஜகத் ஸரஷ்டாவானவன் என்னுடைய லலாடமத்யத்திலே யானொன்னென்கிறார்.

கமலக்கண்ணன்—கமலக்கண்ண னுன்

என்கண்ணி } என்கண்ணுக்கு விஷய னுள்ளான் } மாகாநிற்கும் ;

(அத்தாலே (க) “ நவகூடாஷ்டாவ

ஸூக்தி - நசகூடாஷ்டாவ

ஸ்யதி ” என்கிற

நிலைதவிரந்து)

காண்பன் — நானுமவனைக்காண நின்

தேன் ; அதுக்கடி

அவன்—அக்கமலக்கண்ணன்

கண்களாலே—தன்கண்களாலே

அமலங்களாக — அஜ்ஞாநாதி மலம் போம்படி

விழிக்கும்—பார்த்தருளாநிற்கும் ;

ஜம்புலனுர்—அத்தாலே சகூடாரிந்தரி யழு மிர்த்ரியாந்தாங்க

ளோடு வாசியற

அவன் மூர்த்தி — அவனுக்கு ப்ரகா

தயாஸேஷமாபிற்று ;

உலகமாக்கியென்று - பேர். கண்ணுதலானொடுமென்று - ருத்ராநுடைய அப்ரதாந்வத் தோற்றுவித்து. (க)

ஆறா ;—(கமலக்கண்ணன்) ப்ரஹ்மாதிஸ்த்தாவராந்தமான ஸகலஜகத்தையும் படைத்தருளினகமலக்கண்ணன், என்கண்ணி னுள்ளே புருந்தருளினான் ; நானுமவனை யென்கண்களால் காணப் பெற்றேன் ; அவனும் தன்னுடைய தீதளமான வழகியதிருக்கண்க ளாலே யென்னுடைய ஸமஸ்தஸந்தாபங்களும் போர்ப்படி யென்னைக்

இப்படி செய்தவனொன்னில் ;

கமலத்து—கமலஸம்பவனாகையாலே

அயன்—அஜ்னென்றுபேராய்

நம்பிதன்னை—ஸ்ருஷ்ட்யாத் யுபயுத்த

ஜ்ஞாநாதி பூர்ணனை

ப்ரஹ்மாவை

கண்ணுதலா } லலாட நேத்ரத்வத்தா

னொடும் } லே வ்யக்தஸக்திக

னை ருத்ராநோடே

தோற்றி—தோற்றுவித்து

அவர்கள் முதலாக

அமலம்—ஸத்வோத்தரைகளான

தெய்வத்தோடு—தேவதைகளோடே

உலகம்—லோகங்களையும்

ஆக்கி ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஸ்வபாவனை வன்

இந்நிலைகுலையாதே

என்—என்னவயவைக தேஸமான

நெற்றியுளான்-நெற்றியிலேயானான்.

சூரிரப்பார்த்தருளாநின்றான் ; இப்படிமற்றுமுள்ள ஸ்ரோத்ர, கி
ஸகல்கரணங்களாலு மவனையே புஜிக்கப்பெற்றேன் ; நிரவதிகமர
நிர்வருதியெனக்குஸா த்மித்தவாதே, பின்னையென்னெற்றியுள் கெ
நுநினென்கிறார். ... (6)

ஈடு ; அவ ;—(பத்தாம்பாட்டு) ப்ரஹ்மாதிகள் தன்னைப்பெ
கைக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷராய்த் தமொறுப்படி யிருக்கிறவன்ரு
என்னைப் பெறுகைக் கவஸரம்பார்த்துவந்து என்னுச்சியுளா
நென்கிறார்.

நெற்றியுள்ளின்றென்னையாளும் நிரைமலர்ப்பாதங்கள் சூடி
கற்றைத்துழாய்முடிக்கோலக் கண்ணபிராணைத் தொழுவார்
ஒற்றைப்பிறையணிந்தானும் நான்முகனுமிந்திரனும்
மற்றைமரருமெல்லாம் வந்தெனதுச்சியுளானே. (௭)

ப ;—அந்தரம் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஆஸ்யணீயஞனவன் என்
டைய உத்தமாங்கத்திலேயாளு நென்கிறார்.

நெற்றியுள்ளின்று—அபிமுகடாய்நின்று	ஒற்றைப்பிறை —	கைகலாநுபமா
என்னை—என்னை		பிறை
ஆளும்—அடிமைகொள்வதாய்	அணிந்தானும் —	சிரோபூஷணம்
நிரைமலர்—ஆஸ்ரித்திட்ட பூநிரையை		வடைய ருத்ரா
யுடைத்தான	நான்முகனும்—சுதர்முகனும்	
பாதங்கள்—திருவடிகளை	இந்திரனும்—இந்திரனும்	
சூடி—தங்கள் தலையிலே சூடி,	மற்றை—மற்றுமுள்ள	
கற்றை—செறிந்த	அமாருமெல்லாம் —	தேவர்களெல்ல
துழாய்—திருத்துழாயாகிற		ரும்
முடிக்கோலம்—திருமுடியலங்காரத்தை	இப்படி யவர்களாலே	தொழ
யுடையனும்		பட்டவன்
கண்ணபிராணை—ஆஸ்ரிதபவ்யனாயுப	வந்து — அந்த நெற்றியுள் நின்று	
கரிக்கும் க்ருஷ்ணனை		வந்த
தொழுவார் — அஞ்ஜலிபந்தாதி முகத்	எனதுச்சியு	} என் தலையின்மேடே
தாலே ஆஸ்ரயிப்பார்,	ளான்	
		யானான்

ஆறு ;—(நெற்றியுள்) ப்ரஹ்மேஸாநாதி ஸகலதேவதைகளும்
நெற்றியுள் நின்றென்னை யடிமைகொண்டருளுகிற இந்தத் திருவடி
மலர்களைச் சூடிக்கொண்டு, கற்றைத்துழாய் முடிக்கோலக் கண்ண
பிராணைத் தொழுவார் ; அவனே ஸர்வேஸ்வரராய் அவாப்க ஸமஸ்க

காடனா வெம்பெருமான், என்னெற்றியுள் நின்றருளினிலை யெ
னக்கு ஸாத்தித்வாநே, பின்னை யென்னுச்சியுள்ளேவந்து புகுந்த
ருளினுனென்கிறார். (க0)

ஈடு;—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை எம்பெருமானுக்கு
விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவர்கள் தலையிலே எம்பெருமான் திருவடிகள்
நாடோலும் சேருமென்கிறார்.

உச்சியுள்ளேநிற்குந் தேவதேவற்குக் கண்ணபிராந்து
இச்சையுண்டெல்லவுணர்த்தி வண்குருகூர்ச்சடகோபன்
இச்சொன்னவாயிரத்து ளிளையுமோர்பத்தெம்மிராந்து
நிச்சலும்விண்ணப்பஞ்செய்ய நீள்கழல்சென்னி பொருமே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப;—அநந்தரம் இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக நியமான பகவத் ப்ராப்
தியை யருளிச்செய்கிறார்.

உச்சியுள்ளே } இப்படியே உச்சியிலே	அவனுடைய ஸம்ஸ்லேஷ க்ரம
நிற்கும் } நிற்குமவனாய்	ஸூசகமான
தேவதேவற்கு—தேவதேவனுமாய்	இவை—இந்த
கண்ணபிராந்து—கண்ணபிரானுமான	ஓர்—அத்தீயமாயுள்ள
பரத்வ ளௌலப்பயந்	பத்து—பத்தையும்
களை யுடையவனுக்கு	எம்பிராந்து—எம்பெருமானுக்கு
இச்சை—தம்பக்கலவன் பண்ணின	விண்ணப்பஞ் } விண்ணப்பஞ்
அபிநிவேஸம்	செய்ய } செய்ய,
உள்—தம்முடையவுள்ளே	நீள்—ஆஸ்ரிதரிருந்த விடத்தளவும்
செல்ல—நடக்க	வருவதான,
உணர்த்தி—அத்தையவனுக்கறிவித்து	கழல்—அவன்திருவடிகள்
வண்குருகூர்ச் } ஆழ்வார்,	சென்னி—இவர்கள் தலையிலே
சடகோபன் }	நிச்சலும்—நிச்சலும்
இச்சொன்ன } அருளிச்செய்த இந்த	பொரும்—பொருந்தும்.
வாயிரத்துள் }	

இத்திருவாய்மொழி அறுசீராசிரிய விருத்தம். (கக)

வாதிசேஸரி அழகிய மணவாளச்சீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறு;—(உச்சியுள்ளே) இப்படியுச்சியுள்ளேநிற்கையாலே ஸர்
வேஸ்வரனானவனுக்கு இப்படிச்சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை

188 திருவாய்மொழி-கூ, பா-கக, உச்சியுள் வ்யாக்யாநம்.

யெம்பெருமானுக்கு சிச்சலும்விண்ணப்பஞ்செய்ய, நீள்கழல்சென் னி
பொருமென்கிறார். ... (க)

திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

நீடு ; நீக ;— முதற்பாட்டில், என்னுடையபர்யந்தத்திலேவ து
நின்றனென்றார் ; இரண்டாம்பாட்டில், அது ஸாத்மித்தவா ற
யருகேநின்றனென்றார் ; மூன்றாம்பாட்டில், தம்முடனே கூடநிஜ ரு
னென்றார் ; நாலாம்பாட்டில், ஒக்கலையிலே வந்திருந்தானென்று ;
அஞ்சாம்பாட்டில், நெஞ்சிலேவந்து புகுந்தானென்றார் ; ஆற
மாட்டில், தோளிலே வந்திருந்தானென்றார் ; ஏழாம்பாட்டில், ந
விலேவந்து புகுந்தானென்றார் ; எட்டாம்பாட்டில், கண்ணுள்
நின்றனென்றார் ; ஒன்பதாம்பாட்டில், நெற்றியிலே நின்றனென்றார் ;
பத்தாம்பாட்டில், திருமுடியிலே நின்றனென்றார் ; திகமத்தில், ஐ
இத்தால் - தம்முடனே ஸாத்மிக்கும்படி கலக்கையாலே அவ
ஸிவஸாவஹித்தார் ; பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார். (க)

வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேகராமானுஜாயநமஃ.

புதற்பத்து.

பத்தாம் திருவாய்மொழி.

பொருமாரீள் - ப்ரவேஸாங்கள்.

ப;- பத்தாந்திருவாய்மொழியில், “ இப்படி ஸர்வப்ரகார ஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணுகக்கடி - அவனுடைய நிர்ஹேதுக மஹோபகாரகத்வமிதே ” என் ற நுஸந்தித்து, அதுக்குப்பாதகமாக, அவன் தன்வடிவைத் தம்முடையகண்ணுக் கிலக்காக்கின்படியையும், கணநாமாத்ரத்திலும் ஸுலபனென்னுமிடத்தையும், அவனுடைய அநுபாய்வஸ்வபாவத்தையும், நிரந்தரானுபாய்வாதையையும், அர்த் தித்வமும் வேண்டாத அதிஸயிதோபகாரகத்வத்தையும், அதுக்கடியான பந்த விஸேஷத்தையும், இதுக்குப்படிமாவான ஸூரிபோக்யதையையும், உபகாரக த்வோபயுக்தமான பூர்ணதையையும், இவ்வுபகாரகம் மறக்கவிடுதென்னு மிடத்தையும், மறவாமெக்கவன் பண்ணின யத்நவிஸேஷத்தையு மருளிச் செய்து, அவனுடைய மஹோபகாரகத்வத்தை யநுபவித்துக்களிக்கிறார். *

ஆறு;--(பொருமாரீள் படை) இப்படி யெம்பெருமான் தம் மோடே கலந்தகலவியால் தமக்குப்பிறந்த நிரவதிகமான நிர்வ்ருதி யாலே அக்கலவியைப்பேசுகிறார்.

பு;- “ கீழிற்திவாய்மொழியில் பிறந்த ஸர்வாங்க ஸம்ஸ்லே ஷத்தை யநுஸந்தித்து நிர்வ்ருதராகிறார் ” என்று முன்புள்ளமுத லிகள் நிர்வஹிக்கும்படி. அதாவது நிர்வ்ருதியென்று - ஸுகமாய், ஸுகிக்கறாரென்றபடி.

கீழ்ப்பிறந்த ஸர்வாங்க ஸம்ஸ்லேஷத்தை யநுஸந்தித்து பட்ட ரருளிச்செய்வதோரேற்றமுண்டு. அதாவது-“உச்சியுள்ளேநிற்கும்” என்றிதே கீழ்நின்றது, பேற்றிலினியிதுக்கவ்வுருகேற்றமாகச் செய்து கொடுக்கலாவதொன்றுமில்லை, இனி இதினுடைய அவிச்சேதத்தைப் பண்ணிக்கொடுக்கையேயுள்ளது; பேறு கனத்திருந்தது, இதுவந்த வழியென்ன? என்றாராய்ந்தார், இப்பேற்றின்கனத்துக்கிடையிருப்ப தொருநன்மை தந்தலையிலின்றிக்கேயிருந்தது; இத்தலையிலுமே தேனுமுண்டாசப்பார்த்தாலும், அதவேஷமாதல், ஆபிமுக்யமாத

லிறேயுள்ளது, அத்தைஸாதநமாகச் சொல்லப்போராதே; இ, தலை யிலே பரமபக்தி பர்யந்தமாகப் பிறந்தாலும் பேற்றின்கன துக் கித்தை யொருஸாதநமாகச் சொல்லப்போராதே. ஒருவனோடொரு மிச்சம்பழங்கொடுத்து ராஜ்யத்தைப்பெற்றால் அது விலையாயிர தே; ஸர்வேஸ்வானடியாகவரும் பேற்றுக்கு இத்தலையிலோரடி நி, பிக் கலாயிராதே; (க) “வரவாரென்றில்லையால் வாழ்வினிதால்” என் னும்படியிறே யிருப்பது; இவனை முதலிலே ஸ்ருஷ்டிக்கிறோது “இவன் தீயவழியைத்தப்பி நல்லவழிபோகவேணும்” என்ற உப கரணங்களைக் கொடுத்துவிடுகையாலே, இவன்தலையால் பிறந்த நன் மைக்குமடி அவனையிருக்குமே; “இனி புத்தயாதி ஸகலபதார்த் ந்க னுக்கும் நிர்வாஹகனாகையாலே, அத்வேஷந்தொடக்கமாக, பரி கணனை நடுவாக, பரமபக்திபர்யந்தமாகத்தானே பிறப்பிப்பா றெரு வன், நித்யஸ்வரிகள்பேற்றை, அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்துப் பே ர்த நமக்குத்தந்தான். ஒரு விஷயிகாரமிருக்கும்படி யென்?” என்று, கீழில் திருவாய்மொழியி லுந்மஸ்தகமாகப் பிறந்த ஸம்ஸரேஷ ரஸத்தை யநுஸந்தித்து சிர்வ்ருதராகிரார்” என்று.

ஈ0; அ0;—இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற வர்த் ;த் தைத் திரளவருளிச்செய்கிரார் முதற்பாட்டில். மஹாபலி, ன் வரவை நினையாதேயிருக்க அவன் பக்கலிலேதானே யிரப்பாளா ட்ச் சென்று தன்னுடைமையைத் தன்னதாக்கினுற்போலே, என கு நினைவின்றிக்கேயிருக்கத்தானே வந்து தன்வடிவழகை என்கண் டுக் கிலக்காக்கினுனென்று அவன்படியை யநுஸந்தித்தினியராகிரார்.

பு;—பொருமாரீன்படை யாழிசங்கத்தொடு
திருமாரீன்கழு லேழுலகுந்தொழு
ஒருமாணிக் குறளாகிநிமிர்ந்தவக்
கருமாணிக்க மென்கண் ணுளதாருமே. 5)

ப;—(முதற்பாட்டில்) த்ரைவீக்ரமாதநத்தாலே ஸர்வலோகத்து ௫ முபகரித்தாற்போலே, அவ்வடிவை யென்கண் ணுக்கிலக்காக்கினுனென்கி ட்.

பொரு—விரோதிரநஸந ஸீலமாய்
மா—அத்தாலே அதியுயிதோத்க்ருஷ்ட
மாய்
நீள்—வடிவோடொக்க வளரக்கடவதா
யுள்ள
படை—ஆயுதமான
ஆழிசங்கத் } சங்க சக்ரங்களோடே
தொடு } கூட
திரு — ஸ்ரியஃபதித்வ சிங்ஹங்களை
யுடைத்தான
மா—உத்கர்ஷயுக்தமாய்
நீள்—ஆஸ்ரிதரளவுஞ் செல்வதான
கழல்—திருவடிகளை
வழுலகும்—ஜ்ஞாநாஜ்ஞாந விபாகமற
ஸகல லோகமும்

தொழ—ஸேஷத்வீநுரூப ப்ரவ்ருத்தி
யைப்பண்ணி அநுபவிக்கும்
ஒரு—அத்விதீயமான [படியாக
மாணிக்குறளாய் — அர்த்தித்வா நுரூப
ப்ரஹ்மசாரியான வாம
நத்வத்தை யுடைய
ஞயக்கொண்டு
நிமிர்ந்த-கார்யஸித்தி ஸமநத்தரம் வளர்
ந்தருளின
அ—அந்த வைபவத்தை யுடைய
கருமாணிக்கம்-ஶீலரத்நம்போலே தர்ஸ
நீய விக்ரஹஞானவன்,
என்கண்ணுளது — என் கண்ணுக்கு
விஷயம்
ஆகும்—ஆகாநிற்கும்.

என்கண்ணென்று-என்னிடத்தென்றுமாம். உளதாகுமென்ற அஃறிணை,
மாணிக்க மென்கையாலே. (க)

ஆறு ;—விரோதிரநஸநஸமயத்தில் அவர்களுக்குத் தக்கபயு.
யன்றியே, அதிகமாகக்கிளர்ந்து கொண்டு செல்லுமஸ்வபாவமான
திருவாய்மொழி திருச்சங்குமுதலான திவ்யாயுதங்களைபேர்தின அவ்வழ
கையும், அளவிற்றந்த வழகையுடைத்தான தன்திருவடியையும் ஸர்வா
த்மாக்களுங்கண்டு தொழும்படியாக ஒரு மாணிக்குறளாகி நிமிர்ந்த
அக்கருமாணிக்கம், அவ்வழகோடே என்கண்ணுள்ளே யிருந்த
தென்கிறார். (க)

ஈ0 ;—(இரண்டாம் பாட்டு) பரமபக்திக்கும் பரிகணரைக்கு
மொக்க முகங்காட்டுமென்கிறார்.

மூ ;—கண்ணுள்ளேநிற்குவ் காதன்மையாற்றொழில்
எண்ணிலுட்வரு மென்னினிவேண்டுமவம்
மண்ணும்நீருமெரியு நல்வாயுயும்
விண்ணுமாய்விரியு மெம்பிரானியே. (உ)

ப ;—அநந்தரம், ஸர்வகாரணபூதனை ஸர்வேஸ்வரன், ஸர்வாத்மகபஜக்த்
தோடு ஸத்பாவரபிஸந்தியோடு வாசியற ஸந்நிஹிதகுமென்கிறார்.

மண்ணூர் மெரியு } ப்ருதிவ்யாதி பூத
நல்வாயுவும் விண் } ங்களையும் ப்ரகார
ஊமாய் } மாகவுடையனாய்
க் கொண்டு

விரியும் — ஜகதாசாரண விஸ்த்ருத
அகித

எம்பிரானை—என்னுடைய ஸ்வாமியை
காதன்மையால் — அபிரிவேஸாத்மக
பக்தியாலே

தொழில் — ப்ரணுமார்ச்சநாதிகளைப்
பண்ணில்

கண்ணுள்ளே—(க) “தூர்லுபெயவ
ஹஜரஜிஹம் - தாம்

ஸ்ததைவ பஜாம்ய
ஹம்” என்று அவர்
கள் கண்வட்டத்
தை விடாமல்

நிற்கும்—நித்யஸந்திபண்ணும் ;
எண்ணிலும்—(உ) “சுவிஸ்த்ருத
திவெபெபெ - அஸ்த்

ப்ரஹ்மேதி சேத

வேத” என்று ஸத்

பாவசிந்தாமாத்

ரத்திலுப்

வரும்—அவன் வஸுத்திலேவரும்படியா
யிருக்கும்

இனி — இப்படி துஷ்கராஸுகாரங்
ளான உபாயத்வயத்திலுப்

ஸூலபானபிண்ட

என்வேண்டுவம் — அநந்யகதிகளான

நமக்குச் செய்யவேண்

டுவதுண்டோ :

காரணத்வம்—உபயோபாயஸாதாரணம். எண்-சிந்திப்பு, (ங) “சிந்திப்பே
யமையும்” என்கிற ப்ரபதநஸௌகர்யம். எண்ணிலும் வருமென்று - நினை
விற்காட்டில் மிகவுங் கைவருமென்றுமாம். நல்வாயு - தூரகத்வவைவலக்ஷணயம்

ஆறு ; — (கண்ணுள்ளே நிற்கு) ஸர்வஜகதிஸ்வரானுன எம்
பெருமான், தன்னுடைய அபிரிவேஸாத் தாலே யென்னுடைய மனோ
ரதத்தை விஞ்சும்படி யென்னுடைய கண்கள் தொடக்கமாகவுள்ள
ஸர்வகரணங்களுக்கும் போக்யமாக, இனிநமக்கு வேண்டுவதுண்டோ
வென்கிறார். (உ)

நடு ; — (மூன்றும்பாட்டு) கண்டாயே அவன் ஸ்வரூபமிருந்தபடி,
நியுமுன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரநிற்கப்பாராய் நெஞ்சே என்கிறார்.

மூ ; — எம்பிரானை யெந்தைதந்தை தந்தைக்கும்

தம்பிரானைத் தண்டாமரைக் கண்ணனைக்

கொம்பராவு நுண்ணேரிடை மார்பனை

எம்பிரானைத் தொழாய் மடநெஞ்சமே. (ங)

ப ; — அநந்தம், ஸ்ரியுபதித்வாதிகளான அநுபாவ்ய ஸ்வபாவங்களை
யுடையவனைய நுபவியென்று நெஞ்சை நியோகிக்கிறார்.

மடம்—சொல்வழிவரும் பவ்யதையை	தரமணாக்கண்ணனை— புண்டரீகாக்ஷ
யுடைய	த்வத்தையுடையனாய்
நெஞ்சமே—நெஞ்சே	கொம்பு—வஞ்சிக்கொம்பிலும்
எம்—எமக்கு	அராவு—அரவிலும்
பிரானே—தன்பக்கலிலே அத்வேஷாபி	நுண்—நுண்ணிதான
முக்யாதிகளைத்தருமுப	நேர்—நேர்மையையுடைய
காரகனாய்	இடை—இடையையுடையாளான லக்ஷ
எந்தைதந்தை } நம்மளவில் நில்லாதே	மியை
தந்தைக்கும் } நங்குலத்துக்கெல்லாம்	மார்பனை—மார்பிலேயுடையனான
தம்பிரானே—நாதனாய்	எம்பிரானே—ஸ்வாமியை
தண் — இஸ்ஸம்பந்தமடியாகக் குளிர	தொழாய்—தொழும்படிபார்.
நோக்கும்	

ஸ்ரீய:பதித்வம் - இதிற்சொன்ன ஸ்வபாவங்களுக்கெல்லாம் மூலமென்று கருத்து. அராவு - அரவு. அராவுதல் - குறைத்தலாய், கொம்பையிழைத்ததாகவுமாம் (ங)

ஆறு;—(எம்பிரானே) இப்படி தம்மோடு கலந்தருளின சிவம் பெருமான், பிராட்டியுந்தானுமாக வெழுந்தருளியிருக்கிற விருப்பையும், தந்திருக்கண்களாலே தம்மைக் குளிரப்பார்த்தருளுகிறபடியையும்கண்டு ப்ரீதராய், “எம்பிரான்” என்றும், “எந்தைதந்தை தந்தைக்குந் தம்பிரான்” என்றும் அவனையேத்திக்கொண்டு தமக்குத்துணையாக, எம்பெருமானைத்தொழாய் மடநெஞ்சமே பென்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச்செப்கிறார். (ங)

ஈடு;—(நாலாம்பாட்டு) தாம்சொன்னபோதே மேல்விழுந்து தொழுதவாறே நெஞ்சைக்கொண்டாடி, நிகர்ஷாநுஸந்தாரம்பண்ணி நான் விஸ்வலேஷித்த ஸமயத்திலும் நீவிடாதேகொள்ளென்கிறார்.

மூ;—நெஞ்சமேநல்லநல்ல யுண்ணப்பெற்றால்
என்செய்யோமினி யென்னகுறைவினம்
மைந்தனைமலரான் மணவாளனைத்
துஞ்சும்போதும்விடாது தொடர்கண்டாய். (ச)

ப;—அந்தரம், தம்முடைய நியோகத்துக்கீடாக நெஞ்சிசைத்தவாறே யுகந்து, இனியொருகாலும் விடாதே யநுபவிக்கப்பாரென்கிறார்.

நெஞ்சே — அறிவுக்காஸ்ரயமானநெ
ஞ்சே
நல்லைநல்லை—நீசெய்தபடி நன்றன்று;
உன்னைப்பெற்றால் — உன்னைப்பெற்
என் — எக்காரியம் [ரூல்
செய்யோம்—செய்து தலைக்கட்டிடம்;
இனி—உன்னிசைவுபெற்றபின்பு
என்னகுறை } அஸாத்யமாய்க்குறை
வினம் } கிடப்பதொன்றையு

டையோமோ?, ஆனபின்பு
மைந்தனை—ரித்யயௌவநஸ்வபாவஞங்
மலரான் — நிதிரித்யபாக்க்யபுலையான
லக்ஷ்மிக்கு
மணவாளனை — போக்தாவானவனை
துஞ்சும்போதும்—நாம்முடியுமளவிலும்
விடாது — விடாதே
தொடர்கண்டாய்—நிரந்தரநு வ்ருத்தி
பண்ணப்பார்

துஞ்சதலாவது - நிகர்ஷாநுஸந்தாநத்தாலே வந்த விஸ்வேஷ மென்று
கருத்து. (ச)

ஆறு;—(நெஞ்சே) இப்படி தாமருளிச்செய்வதற்குமுன்பே
தம்முடைய திருவுள்ளம் அவனுடைய திருவடிக்கிலே விழுந்த
படியைக் கண்டுகந்து, நல்லைநல்லை, உன்னைப்பெற்றால் நமக்கு முடி
யாததென்? இனி நமக்கென்னதிறையுண்டு, என்று தம்முடைய
திருவுள்ளத்தைக்கொண்டாடி, இனியயாருநசையிலும் அவனைவிடா
தேகிடா யென்கிறார். ... (ச)

ஈடு;—(அஞ்சாம்பாட்டு) கீழ், “எண்ணிலும்வரும்” என்ற
என்றானும் மிகையானபடி கண்டாயே என்று அவன்படியை நெஞ்
சுக்கு முதலிக்கிறார்.

மூ;—கண்டாயேநெஞ்சே கருமங்கள்வாய்க்கின்ற

ஒரெண்டானுமின்றியே வந்தியலுமாயு

உண்டானையுலதேழு மோர்மூவடி

கொண்டானைக் கண்டுகொண்டீனீரீயுமே. (10)

ப;—அநந்தரம், நம்மினைவந நமக்குக்காரியம் பலிக்கிறபடி, நீயுமவனைக்
கிட்டுப்படியாயிற்றிதே யென்கிறார்.

நெஞ்சே—மரஸ்ஸே

கருமங்கள்—அத்வேஷம், ஆபிமுக்யம்,

ஆஸ்ரயணம், அறிவு,

நலந்தொடக்கமான

காரியங்கள்

வாய்க்கின்ற—பலிக்கிறவை

ஓர்—ஒரு

எண்டானுமின் } நினைவுதானுமின்றி
றியே } யிலே

வந்தியலம்—நமக்குக்கைவந்துநடக்கிற

ஆறு—பாகாரம்

கண்டாயே—கண்டாயே;

(எங்கனையென்னில் அபேக்ஷாநிரபே கூடிமாக)	மூவடிக்கொண் டானே	} தரிசீக்ரமப தாகத்தா லே அநந்யார்ஹமாக் கிக்கொண்டவனை நீயும்—ஆபிமுக்யப்ரஸங்கமில்லாதநீயும் கண்டுகொண்டனை—லபிக்கப்பெற்றா யிதே. (௫)
உலகேழும்--லோகமெல்லாவற்றையும் உண்டானே — ப்ரளயாபத்திலேவையிற் றிலேவைத்து		

ஓர்—அத்வதீயமான

ஆரூ;—(கண்டாயே) உண்டானையுலகேழுமோர் மூவடிக்கொண்
டானே நீயும் நானுங்காணப்பெற்றோம்; நெஞ்சமே, நமக்கசிர்த்திதமாக
வந்து ஸம்ருத்திகள் விளைகிறபடி கண்டாயேயென்று தம்முடைய
திருவுள்ளத்தோடே கூடவநுபவிக்கிறார். (௫)

ஈடு; அவ;—(ஆரூம்பாட்டே) இப்படி ஸுலபனுவன் நம்மை
விடானிறே? என்ன, நம்ம யோக்யதையை யநுஸந்தித்தகலாதொ
ழியில் நம்மையொருநாளும் விடானென்று திருவுள்ளத்துக்கருளிச்
செய்கிறார்.

மூ;—நீயும்நானுமிந்நோந்திற்கில் மேல்மற்றோர்
நோயுஞ்சார்கொடான் நெஞ்சமேசொன்னேன்
தாயுந்தந்தையுமா யிவ்வுலகினில்
வாயுமீசன் மணிவண்ண நெந்தையே. (௬)

ப;—அநந்தரம் இப்படி ககண்டாய்ந்திற், அகாதாரணபந்த விபரிஷ்ட
பனுவன் ஒருக்கலேஸப்படக்கொடானென்கிறார்.

தாயாயும்—மாத்தருவத் ப்ரியபரனாயும் தந்தையாயும்—பித்ருவத் ஹிதபரனாயும் இவ்வுலகினில்—தன்வரிசை யநியாத இந்தலோகத்திலே வாயும்—அவதவீத்து வந்து ஈசன்—தன் நிசுபாதிசுவாமித்வமேய டியாக மணிவண்ணன் — கீராதந்தப்போலே யிருக்கிறவடிவை யெனக்குபகரித்து எந்தை—அவ்வழியாலே யென்னையடி மைகொண்டஸ்வாமியா னவன் நெஞ்சமே—நீநெஞ்சமே	நீயும்—“திதாழு” என்றுநியமிக்கலாம் படிபவ்யமான நீயும் நானும் — உன்னேக் கண்ணமாகவுடைய நானும் இ—கீழ்ச்சொன்னபாக்கியையாலே நேர் — விஷயவ்யாவ்ருத்தியையுடை நிற்கில்—நிற்கில் [யோமாய் மேல்—மேலுள்ளகாலமெல்லாம் [தும் மற்று—ஸ்வாநுபவத்தை யொழியமற் ஓர்ஜோயும் — நோவாயிருப்பதொன்றை யும் சாரீகோடான்—அணுகக்கொடான்; சொன்னேன் — இப்பரமார்த்தத்தை யுனக்குச்சொன்னேன்.
--	--

னோயென்று - அஹங்காரார்த்தகாமங்கள், அதுக்கடியான ஸரீரஸம்பந்தம் கர்மஸம்பந்தந்தொடக்கமானவை. ஸ்வரிகர்ஷா நுஸந்தாநமடியான விஸ்வேவ முமாம். (சு)

ஆறு;—(நீய்) இப்படியிருவருமொருவண்ண மெம்பெருமா னைக்காணப்பெற்றோம்; இனி அவன் நம்மைவிடிற்செய்வதென் னென்னில்; நீயும் நானுமிப்படியவனைவிடாதே சிற்சில, ஸர்வாத்மாச் சஞ்சுக்குந் தாயுந்தந்தையுமாய், ஸர்வஸ்வாமியாய் ஆஸ்ரீதஸுலபனா இப்படி ஸம்ஸ்லிஷ்டனாயிருந்தவன் ஒருநாளும் நம்மைவிடான்; நெஞ்சமே யென்னை விஸ்வவித்திருவென்கிறார். ... (சு)

சு; அ;—(ஏழாப்பாட்டே) கீழிவரஞ்சினுற்போலே விடிந்தது; “அயோக்யன்” என்றகலுகிறார்.

எந்தையேயென்று மெம்பெருமானென்றும்
சிந்தையுள்வைப்பன் சொல்லுவன்பாவியென்
எந்தையெம்பெருமா நென்னுவானவர்
சிந்தையுள்வைத்துச் சொல்லுஞ்செல்வனையே. (எ)

ப;—அந்தாம் ஏவம்விதனுடைய ஸரீரபோச்யத்து வைவக்ஷண்யத்தை யநுஸந்தித்து, ஸ்வரிகர்ஷமடியாக அகலத்தேடுகிறார்.

வானவர்—பரமபத வாஸிகளானவர்கள்	பாவியேன்கு—பாபிஷ்ட்டனானான்
எந்தை—எங்கள் ஸத்தாதிவேதுபூத	எந்தையே } எனக்குவிரிதபானையே
னான	யென்றும் } ன்றும்
எம்பெருமா } எங்களுக்குப் பரமசேஷி	எம்பெருமா } என்னுடையசேஷியா
னென்று } யென்று	னென்றும் } னவனெனென்றும்
சிந்தையுள் } அநுஸந்தாநம்பண்ணி	சிந்தையுள்—நெஞ்சக்குள்ளேயும்
வைத்து }	வைப்பன்—வைத்து
சொல்லும்—சொல்லும்படியான	சொல்லுவன் — சொல்லுவதுஞ்செய்
செல்வனை—ஐஸ்வர்யத்தையுடையவனை	யாநின்றேன். (எ)

ஆறு;—(எந்தையே) இப்படி தம்முடைய திருவுள்ளத்தோடே எம்பெருமானையநுபவிக்கிற ஆழ்வார், அவனுடைய வுத்கர்ஷத் தையும் தம்முடைய நிகர்ஷத்தையும்பார்த்து, * அயர்வறுமமரர்கள் தங்கள்சிந்தையுள்ளே வைத்துச்சொல்லுமந்த பரீமாரினை, நான் தரித் தரணக்கிணைனித்தனை; என்ன சிக்குஷ்டனோ? என்று தம்மை கர்ஷிக்கிறார். ... (எ)

திருவாய்மொழி-க௦, பா-அ, செல்வநாரணன் வ்யாக்யாநம். 197

ஈடு ; அவ ;—(எட்டாம்பாட்டு) “நாமிதுக்கு முன்பு கினைத்தும் பேசியும் தப்பச் செய்தோம், இனித்தவிருமித்தனை” என்று “அவன் குணங்கள் நடையாடாததோரிடத்திலே கிடக்கவேணும்” என்றுபோய், ஒருகுட்டிச் சுவரிலே முட்டாக்கிட்டுக்கொண்டு கிடந்தார் ; அங்கே, வழிபோகிறா நொருவன், சுமைகனத்து “ஸ்ரீமந்நாராயணன்” என்றான் ; அச்சொல்லைக்கேட்டுத் தம்முடைய சுரணங்கள் அங்கே ப்ரவணமாகிற சடியைக்கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

செல்வநாரணனென்ற சொற்கேட்டலும்

மல்குங்கண்பனி நாடுவன்மாயமே

அல்லுநன்பகலு மிடைவீடின்றி

நல்கியென்னைவிடான் நம்பிநம்பியே.

(அ)

ப ;—அந்தாம் இப்படியகல நீனைத்திருக்கச்செய்தேயும், திருநாமஸ்ரவணத்தாலே மேல்வீழும்படியென்னைப் பரிபூர்ணஞனவவன் விடுகிறிலனென்கிறார்.

செல்வநாரண } ஸ்ரீமந்நாராயணனென்கிற

சொல்—திருநாமத்தை

கேட்டலும்—கேட்டவளவிலே

கண்—கண்ணைது

பனி—நீர்

மல்கும்—மல்காநின்றது ;

நாடுவன்—“எங்ஙனே” என்று தேடா

நின்றேன் ;

மாயமே—இதொரு ஆஸ்சர்யமாகிருச்

கிறதே ;

நம்பி—பரிபூர்ணஞனநம்பியானவன்
நல்—தன்னைக்கிட்டு கைக்கடியானநன்
மையையுடைய

அல்லும்—இரவும்

பகலும்—பகலும்

இடைவீடின்றி—விச்சேதரஹிதமாக

நல்கி—ஸநேஹித்து

என்னை—என்னை

நம்பி—ஸ்வகீயத்வப்ராதிபத்திபண்ணி

விடான்—விடுகிறிலன்

நம்புதல் - தன்னுடையவஞகவீஸ்வஸித்தல்.

(அ)

ஆறு ;—(செல்வநாரணனென்ற) இப்படியென்னுடைய அயோச்யதையைப்பார்த்து “அவன் திறத்துப் படுவேனல்லேன், என்றிருக்கச் செய்தேயும், செல்வநாரணனென்ற சொல்லைக் கேட்ட மளகில் என்னுடைய ஸர்வகரணங்களுமென்வசமன்றியே யிழுத்துக்கொண்டு அவன் பக்கலிலே விழாநின்றன ; நானுமதிசபலஞ்ச “எங்குற்றொமெப்பெருமான்” என்று அவனை நாடுவன் ; இதென்ன ஆஸ்சர்யம் ; இப்படிநான் அதிசபலஞய்த்தன்னை விடமாட்டா

தொழிந்தால் அவனென்னை விடலாயிற்றே. அவனென்னிற் காட்டினு
மபிநிவிஷ்டனாய் என்பக்கவிலே அதிபஹுமாதந்தைத் பண்ணிக்
கொண்டு என்னை விடுகிறிலன்; நானென்செய்வனென்று நோகிறார்.

ஈடு; அவ;—(ஒன்பதாம்பாட்டு) நீர்தாமிங்ஙனேகிடந்து படா
நில்லாதே, அவ்விஷயத்தைமறந்து ஸம்ஸாரிகளோபாதி புண்டுடுத்
துத்திரியமாட்டரோவென்ன? நானெத்தைச்சொல்லி அவனை மறப்ப
தென்கிறார்.

நம்பியைத் தென்குறுங்குடி நின்றவச்
செம்பொனே திகழுந் திருமூர்த்தியை
உம்பர் வானவராதி யஞ்சோதியை
எம்பிரானெ யென்சொல்லி மறப்பனே. (க)

ப;—அந்தாம் அவனுடையவுபகாரகத்வம் மறக்கப்போமேர்வென்கிறார்.

தென்குறுங்குடி—திருக்குறுங்குடியிலே	வானவர்—நித்யஸூரிகளுக்கு
நின்ற—நிற்கையாலே	ஆதி—ஸத்தாதிஹேதுபூதனாய்
நம்பியை—ஸமஸ்தகல்யாணகுண பூர்	அம்—ஸதாநர்ஸீயமான
ணனாய் பரமபதத்தில் வடிவி	சோதியை - பாஞ்ச்யோதிஸ்ஸப்தவாச்
லுங்காட்டில்	யனாய்
அ—ஒப்பமிட்ட	எம்பிரானெ — சாத்ருஸமானவடிவை
செம்பொன்—செம்பொன்போலே	யென்னையநுபவிப்பித்த
திகழும்—உஜ்வலமான	டிமை கொண்டவனை
திருமூர்த்தியை—திருமேனியையுடை	என்சொல்லி—எத்தைச்சொல்லி
யனாய்	மறப்பன்—மறப்பது.
உம்பர்—மேலான	

அபூர்ணனென்று மறக்கவோ, அஸூலபனென்று மறக்கவோ, அநுஜ்வல
விக்ரஹனென்று மறக்கவோ, அவிலக்ஷண போக்யனென்று மறக்கவோ,
ஸூரீலனல்லனென்று மறக்கவோ வென்று கருத்து. (கூ)

ஆறு;—(நம்பியை) தன்னுடைய சாபலத்தாலே நம்மைவிடா
தொழிந்தால், அவனுடைய குண ஸ்வரவணாதிகளைப்பண்ணாதே
அந்யபரனாயவனை மறந்திருந்தாலோவென்னில்?

தன்குணஸ்வரவணமாத்ரத்தாலேசபலனாய்த்தன் பக்கவிலேவிழா
நிற்கச்செய்தே, அதின்மேலே, அயர்வறுமமரர்களோடேகூடத்திருக்
குறுங்குடியிலேநின்றருளி, தன்னுடைய நிர்வதிகமான அழகைக்

காட்டி என்னைத்தோற்பித்துத் தன்பக்கவிலே விழவிட்டுக்கொண்டான் ; இனி யெங்ஙனேநானவனைமறக்கும்படியென்கிறார். (க)

ஈ0 ; அவ ;—(யத்தாம்பாட்டு) ஆனாலும் வருந்தியாகிலும் மறந்தாலோவென்ன ? நெஞ்சிலிருநீ யறுத்துக்கொண்டுநிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிறவனை மறக்கவிரகுண்டோ வென்கிறார்.

மறப்பும்ஞானமும் நானென்றுணர்ந்திலன்
மறக்குமென்று செந்தாமரைக்கண்ணெடு
மறப்பறவென்னுள்ளோ மன்னினுன்றன்னை
மறப்பனெனினி யானென்மணியையே, (க0)

ப ;—அநந்தம் மறவாதடி அவனேயத்நம்பண்ணிற், மறக்கவிரகுண்டோவென்கிறார்.

மறப்பும்—மறப்பென்றும்

ஞானமும்—அறிவென்றும்

ஒன்று—ஒன்றை

உணர்ந்திலன்—அறிந்திலேனாயிருக்க

தன்விஷயத்திலறி

வையுண்டாக்கி

மறக்கும்—இதையெவன்மறக்கும்

என்று—என்றுநினைத்து (கடாக்ஷிக்கை

க்கடியான

செம்—சிவந்த

தாமரை—தாமரைபோன்ற

கண்ணெடு—கண்ணோடே

மறப்பற—மறப்பிபுராத்தபடி

என்னுள்ளோ—என்னெஞ்சுக்குள்ளே

மன்னினுன்றன்னை—நிரந்தரவாஸம்

பண்ணி

என்மணியை—நீலரத்தம்போலே முடிந்

தாளலாம்படியினக

குஸுலபனாவனை

இனி—இனி

யான்—நான்

மறப்பனெ—மறக்கும்படியென்? (க0)

ஆறு ;—(மறப்பும்) வருந்தியாகிலும் அவன்பக்கவில் நின்றும் நெஞ்சை நிவர்த்திப்பித்து, அவனை மறந்திருந்தாலோ வென்னில் ?

இப்படி தன்னழக எனக்குக் காட்டியருளி ; “ ஒருகால்தன்னைக்காட்டிப்போகில், ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களிரண்டுக்கு மாப்யாயமல்லா னையாலே அசித்தகல்பனா இவன் நம்மைமறக்கும் ” என்று பார்த்தருளி, தன்னை நான்மறவாமைக்காக, அசேதநத்தைச் சேதநமாக்க வல்ல தன்னுடைய அழகிய திருக்கண்களோடேகூட என்னுள்ளே புகுந்து, எனக்குப் பரமஸுலபனாய்க்கொண்டு “ இனிப்பேறேன் ” என்றிருந்தருளினான் ; இவனைநான் “ மறப்பென் ” என்றுவருந்தினால் மறக்கமுடியுமோ வென்கிறார். ... (க0)

200 திருவாய்மொழி-க௦, பா-கக, மணியை வ்யாக்யாநம்.

ஈடு ; அவ ;—(பதினேராம்பாட்டு) நிகமத்தில், இப்பத்தைக் கற்றவர்கள் நிரதிரய புருஷார்த்தமானபகவத் கைங்கர்யத்தைப் பெறுவரென்கிறார்.

மணியை வானவர்கண்ணனைத் தன்னதோர்
அணியைத் தென்குருகர்ச் சட்கோபன்சொல்
பணிசெயாயிரத்துள் ளிவைபத்துடன்
தணிவிவர் கற்பரேல் கல்விவாயுமே. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப ;—இத்திருவாய்மொழிக்கு பலம் - இதினுடைய கல்வியே கைங்கர்ய மென் தருளிச்செய்கிறார்.

மணியை - உஜ்வலமான மாணிக்கம்	பணிசெய்—பணிசெய்த
போன்ற வடிவையுடையனாய்	ஆயிரத்துள்—ஆயிரத்துள்
வானவர்—அந்தவடிவாலே பரமபத்வா	இவைபத்து—இவைபத்தையும்
ஸிகளுக்கு	உடன் — அபிப்ராயத்தோடே யுடன்
கண்ணனை—நிர்வாஹகனாய், அவ்வழகு	பட்டு
க்கொப்பில்லாமையாலே	தணிவிவர்—ஆறுதலற்று
தன்னதோர் } தனக்குத்தானலங்கார	கற்பரேல்—அபிரிவேஸத்தோடேயோ
ணியை } மாம்படி அத்தீயினான	ராசார்யமுகத்தாலே யப்பயஸிப்
வனை	பார்களாகில்
தென்—கட்டளைப்பட்ட	கல்வி—அந்தக்கல்வி
குருகர்—திருநகரிக்குநிர்வாஹகரான	வாயும் — கைங்கர்யரூபபலத் தோடே
சட்கோபன்—ஆழ்வார்	சேரும்.
சொல்—சொல்லாலே	

“சொற்பணிசெய்” என்றது - சொல்செடுத்துக் கைபீட்டினவென்று மாம். அன்றியே, “சட்கோபன் - சொல்” என்றுகூட்டி, பணிசெயாயிர மென்றது - கைங்கர்யரூபமான ஆயிரமென்றுமாம். இதுகலிவிருத்தம். (கக)
வாதிசேஸரி அழகிய மணவானச்சீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறு ;—(மணியை) வானவர்கண்ணனாயிருந்துவைத்து எனக் கெளரியனாய்த் தனக்குத்தானே பூஷணமாயிருந்த வெம்பெருமானுக்கு ஸேஷவ்ருத்திரூபமாகச்சொன்ன இத்திருவாய்மொழியைக் கற்றாராதிருக்கு மவர்களுக்கு அக்கல்விதானே வாயுமென்கிறார். (கக)
திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே சரணம்.

ஈ0; றிகு;—இத்திருவாய்மொழியில், மேல்பரக்கவருளிச்செய்யப்படுகிற வர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண முதற்பாட்டிலே யருளிச் செய்தார்; இரண்டாம்பாட்டில், பரமபக்திக்கும் பரிகணனைக்கு மொக்க முகங்காட்டுமென்றார்; மூன்றாம்பாட்டில், கண்டாயே அவன் ஸ்வரூபமிருந்தபடி, நியுமுன்ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரநிற்கப்பாராயென்றார்; நாலாம்பாட்டில், ஸ்வரூபாதுரூபமாக நெஞ்சுதொழுவாறே நெஞ்சைக்கொண்டாடினார்; ஐந்தாம்பாட்டில், கீழ் “எண்ணிலும் வரும்” என்றதுபலத்தோடே வ்யாப்தமானபடியை நெஞ்சுக்கருளிச் செய்தார்; ஆறாம்பாட்டில், நாமிருவருமிப்படியேநிற்கப்பெறில் நமக்கொரு அநர்த்தமும் வாராதென்றார்; ஏழாம்பாட்டில், கீழ் இவரஞ்சினபடியே விடிந்தபடிசொன்னார்; எட்டாம்பாட்டில், திருநாமஸ்ரவணத்தாலே தம்முடைய கரணங்களுக்குப் பிறந்தவிக்குதியைச் சொன்னார்; ஒன்பதாம்பாட்டில், வீக்குதராகாதே மறந்தாலோ வென்ன, மறக்கவொண்ணாதென்றார்; பத்தாம்பாட்டில், வருந்தியாகிலும் மறந்தாலோவென்ன, என்ற்ருதயத்திலே யிருக்கிறவனை மறக்கப்போமோவென்றார்; நிகமத்தில், கற்றார்க்குப்பலஞ்சொன்னார்.

ஸர்வஸ்மாத்தப்ரனென்றார், பஜநீயனென்றார், அவன்றன்ஸூல பனென்றார், ஸூலபனுனவன் அபராதஸஹனென்றார், அவன் ஸீலவா நென்றார், ஸ்வாராதனென்றார், நிரதியாயபோக்யனென்றார், அவனுடைய ஆர்ஜவகுணம்சொன்னார், ஸாத்ம்பபோக ப்ரதனென்றார்; இப்படி எவம்பூதனுனவன் நிர்ஹேதுகமாக விஷயிகரிப்பானொருவனென்றார்; ஆகையாலே “அவன்துயரறுசுடரடிதொழு தெழென் மனனே” என்றுதந்திரு வள்ளத்தைக்குறித்தருளிச்செய்து தலைக்கட்டினார்.

முதற்பத்தால் - பகவத்கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமென்றது யிட்டார், இரண்டாம் பத்தால் - அந்தக்கைங்கர்யத்தில் கீளையறுத்தார்; மூன்றாம் பத்தால் - விரோதிகழிந்த கைங்கர்யவேஷம்-பாகவதஸேஷத்வபர்யந்தமான பகவத்கைங்கர்யமென்றார்; நாலாம்பத்தால் இப்படிப்பட்ட கைங்கர்யத்துக்கு விரோதி ஐஸ்வர்ய கைவல்யமென்றார்; ஐந்தாம் பத்தால் - அந்தவிரோதிகையைப் போக்குவானுமவனேயென்றார்; ஆறாம் பத்தால் - விரோதிகிரஸநசிலனுனவன் திருவடிகளிலே சரணம் புக்கார்; ஏழாம் பத்தால் - இப்படிபெரிய

பிராட்டியார் முன்னிலையாக சரணம்புக்க விடத்திலும், தக்த்படந்
யாயம்போலே ஸம்ஸாரமநுவர்த்திக்கிறபடியைக்கண்டு விஷண்ண
ராகிறார்; எட்டாம் பத்தால் - “இப்படிப் பரந்நராயிருக்கச்செய்தே
யும்தக்த்படந்யாயம்போலே நம்மைவிடாதே யநுவர்த்திக்கிறது நம்மு
டைய ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையறாதபடியாலே” என்றுபார்த்து
அவற்றிலொருநசையில்லையென்கிறார்: ஒன்பதாம் பத்தால் - “இப்ப
டிநசையற்றபின்பும்ரக்ஷிபாதொழிவானென்” என்று அதிஸங்கை
பண்ண, “நான்நாராயணன், ஸர்வஸக்தியுத்தன், உம்முடையஸர்
வாபேக்ஷிதங்களையும் செய்து முடிக்கிறேன்” என்றருளிச்செய்ய,
அவனுடைய சிலகுணத்திலே யாழங்காற்படுகிறார்; பத்தாம் பத்தால்-
ஆழ்வாருடைய பதற்றத்தைக்கண்டு, திருமோகூரிலேதங்குவேட்
டையாக வந்துதங்கி இவர்க்கர்ச்சிராதிகதியையுங்காட்டி, இவரு
டைய அபேக்ஷிதஸம்விதாநம் பண்ணினபடியை யருளிச்செய்தார்.

வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாம் திருவாய்மொழி

முற்றிற்று.

முதற்பத்து ஸம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீமதோமாநாதுய்யம்:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான நம்மாழ்வார்

திருவாய் மலர்ந்தருளிய

திருவாய் மொழி

இரண்டாம்பத்து.

இதற்கு

தெள்ளாரும் ஞானத்திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான்

அருளிச்செய்த ஆரூயிரப்படியும்

அன்போடழகிய மணவாளச்சீயாருளிச் செய்த

பன்னீராயிரப்படி உரையும்

தெள்ளியதா நம்பிள்ளை செப்புநெறிதன்னை

வள்ளல் வடக்குத்திருவிதிப் பிள்ளை அருளிச்செய்த

ஈடு ப்ரதி திருவாய்

மொழியின் ப்ரவேசங்களும் நிகமங்களும்

ப்ரதி பாசாங்களின் அவதாரிகைகளும்

ஸபாபண்டிதரான

ஸ்ரீமான், புதுப்பட்டு-திருவேங்கடாசார்யரால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீவைஷ்ணவ கிரந்த முத்ராபக சபையாரால்

சென்னை:

ஸ்ரீநிகேதன முத்ராக்கூட சாலையில்

அச்சிட்டு ப்ரசாரம் செய்யப்பட்டது.

குரோதனம்

1925.

இச்சபையில் தமிழ் லிபியில் அச்சிட

க் ர ந்த ங் க ள்.

1	பராசரவிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்த்ரம் தாத்தர்யஸுவிதம்	...	0	2	6
2	துஷ்கரஸ்லோக டிப்பணி	...	0	1	0
3	ஷண்மததர்ஸிரி	...	0	0	6
4	யதிதர்மஸமுச்சயம்	...	0	3	0
5	இராமா நுச நூற்நந்தாதி (உரையுடன்)	...	0	3	0
6	முதல் திருவந்தாதி வ்யாக்யாநம் (அரும்பத் ப்ரதிபதிஸுவிதம்)	...	0	4	0
7	இரண்டாம் திருவந்தாதி வ்யாக்யாநம்	...	0	3	0
8	மூன்றாம் திருவந்தாதி வ்யாக்யாநம்	...	0	3	0
9	நான்முகன் திருவந்தாதி வ்யாக்யாநம்	...	0	3	6
10	திருவீருத்தம் வ்யாக்யாநம் (அரும்பத் ப்ரதிபத் தாத்தர்யம்)	...	0	15	0
11	திருவாசிரியம் வ்யாக்யாநம்	...	0	1	6
12	பெரியதிருவந்தாதி வ்யாக்யாநம் (ப்ரதிபத் ஸுவிதம்)	...	0	3	0
13	சிறியதிருமாடல் வ்யாக்யாநம்	...	0	2	3
14	பெரியதிருமாடல் வ்யாக்யாநம்	...	0	2	6
15	திருவெழுந்நிறுக்கை வ்யாக்யாநம்	...	0	1	6
16	திருக்குறுந்தாண்டகம் வ்யாக்யாநம்	...	0	1	3
17	திருநெடுந்தாண்டகம் வ்யாக்யாநம்	...	0	8	0
18	பெரியதிருமொழி வ்யாக்யாநம் 1 முதல் 11 பத்துக்கள்	...	4	0	0
19	ராமசரஸ்லோகம்	...	0	1	6
20	பாரதாதி தனிஸ்லோகம்	...	0	2	6
21	திருச்சந்தவீருத்தம் வ்யாக்யாநம்	...	1	6	0
22	திருப்பல்லாண்டு	...	0	7	0
23	பூர்வைஷ்ணவ ஸமயாஸார நிஷ்கர்ஷம்	...	2	5	0
24	பெரியாய்வார் திருமொழி ஸவ்யாக்யாநம் 1 முதல் 5 பத்துகள்	...	5	5	6
25	* திருமலை ஸவ்யாக்யாநம்	...	0	14	0
26	அமலனாதிபிரான்	...	0	7	6
27	திருப்பள்ளியெழுச்சி	...	0	3	0
28	உபதேசரத்தினமலை	...	1	0	0
29	ஞானசாரம் ப்ரமேயஸாரம் ஸவ்யாக்யாநம்	...	0	8	0
30	திருவாய்மொழி நூற்நந்தாதி	...	0	15	0
31	ஸப்தகாதை	...	0	3	6
32	ரகஸ்யார்த்த ப்ரதிபிகையென்கிற பரகாலநல்லான்ரகஸ்யம்	...	1	3	6
33	* ஆர்த்தபிரபந்த வ்யாக்யாநம்	...	0	6	0
34	தத்வதர்ய வ்யாக்யாநம்	...	0	12	0
35	நாச்சியார் திருமொழி	...	1	6	0
36	கண்ணி நுண்சிறுத்தாம்பு	...	0	15	0
37	பெருமாள் திருமொழி	...	0	10	0
38	திருவாய்மொழி 1 பத்து	...	0	13	0
39	2 பத்து	...	0	9	0

N. B. பயிண்டு சார்ஜ் பிரத்தியேகம்.

* இந்த க்ரந்தங்கள் இல்லை.

னத்தையும், ரக்ஷணகாஷ்ட்டையான மோகநிப்ரதத்வத்தையும், மோகநித்ராத் பர்யமான பாரதந்த்ரீயத்தையும், போகப்ரதிஸபம்ந்திதயா ஸாந்தித்யத்தையு மருளிச்செய்து போக்யதையை உபபாதித்தருளுகிறார்.

அதில், முதல்திருவாய்மொழியில் க்ஷணவீளம்பத்திலும் க்லேஸாதிஸய ஜநகமான வீஸ்வரனுடைய போக்யதையை அருளிச்செய்வதாக, ததுபபாதக மான அவனுடைய ஸ்ரியஃபதித்வத்தையும், ஸேஷஸாயித்வத்தையும், அநிஷ்ட்ட நிவர்த்தகத்வத்தையும், நிவர்த்தக பரிகரவத்வத்தையும், ஸக்தியோகத்தையும், ஸத்யவாதித்வத்தையும், ஸம்பந்தவிஸேஷவத்வத்தையும், காருணிசத்வத்தையு ம், கமீயவிக்ரஹயோகத்தையும், காரணத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம் விதபோக்யபூதனுடைய அல்பகாலவீளம்பத்தி லாற்றாமையாலே அஸேஷபதா ர்த்தங்களும் தம்மைப்போலே அவனைப்பிரிந்து நோவுபடுகிறனவாக அபிஸந்தி பண்ணும்படி கலங்கின்பரகாரத்தை, நாயகனான ஸ்வரனைப் பிரிந்தாளொரு நாயகி, ஸகலபதார்த்தங்களும் தன்னைப்போலே தத்விரஹதுக்கத்தாலே யீடுபடு கிறனவாக நினைத்துப் போலிமைக்கிரங்கி யுரைத்தபாசரத்தாலே யருளிச்செய் கிறார். “இது தன்னுட்கையா நெய்திடுகிளவீ” என்பர். *

ஈடு; அவ; —கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே “மணியைவானவர் கண்ணனைத்தன்னதோரணியை” என்று - ஸௌல்ப்யத்தையும் மேன்மையையும், வடிவழகையும் சொல்லிற்று; இவையோரொன்றே போருமிதே மேல்விழப்பண்ணுகைக்கு; இங்ஙனன்றிக்கே, இவை மூன்றும் குறைவற்றவிஷயமானல் அநுபவியாதிருக்கப்போகாதிதே; “இவ்விஷயத்தை யிப்போதே யநுபவிக்கவேணும்” என்று பாஹ்ய ஸம்ஸலேஷாபேகைக்ஷ பிறந்தது; அப்போதே நினைத்த பரிமாற்றம் பெருமையாலே பிறந்த அவஸாதாதிஸயத்தை; எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்து ஆற்றாமையாலே நோவுபடுகிறொருபிராட்டி, ஆற்றாமை கைகொடுக்க லீலோத்யாநத்திலே புறப்பட்டு, அங்கே வர்த்திக்கிற பதார்த்தங்களைக்கண்டு, அவையுமெல்லாம் பகவதலா பத்தாலே நோவுபடுகிறனவாகக்கொண்டு, அவற்றுக்குமாகத்தான் நோவுபடுகிற பாசரத்தாலே பேசுகிறார்.

* அஞ்சிறையமடநாரையிலும் இதுக்காற்றாமை கரைபுரண்டி ருக்கும். அதுக்கடியென்னென்னில்; “பெருநிலங்கடந்தரல்லடிப் போதயர்ப்பிலினலற்றுவன்” என்று-அவதாரத்திலே யநுபவிக்கக் கோலிப் பெருததாகையாலே, “அதொருகாலத்திலே, நாம்பிற பாடராகை” என்றறலாம்; இதங்ஙனன்றிக்கே, அவதாரத்தில் பிற்பாடர்க்கு மிழக்கவேண்டாதபடி முகங்கொடுக்கைக்கு நிற்கிற

விடமிறே உகந்தருளின நிலங்கள் ; “ நம்பியைத்தென்குறுங்குடி
நின்ற ” என்று - உகந்தருளினநிலத்திலே அதுபவிக்க ஆசைப்
பட்டுப் பெருமையாலே வந்த ஆற்றாமையாகையாலே இது கனத்
திருக்கும். அஞ்சிறைய மடநாரையில் - தூதுவிடுகைக்குத் தரிப்
புண்டாயிற்று ; இதில் - அங்குத் தூதுவிட்டவையும் நோவுபடுகிற
னவாக அவற்றுக்குமாகத்தாம் நோவுபடுகிறார். அதுபவிக்கிற இவர்
தம்படியாலும் இத்திருவாய்மொழிக் காற்றாமை கனத்திருக்கும் ;
பத்துடையடியவர்க்குமுன்பு அவ்விஷயத்தை யதுபவித்துப் பிரிந்த
வளவாலுள்ள ஆற்றாமையிறே அதிலுள்ளது ; அஞ்சிறையமடநா
ரைக்குப் பின்பிவ்வளவும்வா அவனுடையகுணங்களை யதுபவித்துப்
பிரிந்த பிரிவாகையாலே ஆற்றாமை மிகவுங் கனத்திருக்கும்தில் ;
* பயிலப்பயிலவிறே இனிதாயிருப்பது இவ்விஷயம்.

நாரையாகில் வெளுத்திருக்கையும், அன்றிலாகில் வாயலகு
நெகிழ்த்தவாறே கதறுகையும், கடலாகில் எழுத்தும் சொல்லும்
பொருளும் தெரியாதபடி கூப்பிடுகையும், காற்றாகில் ஸதகததியாய்த்
திரிகையும், மேகமாகில் நீராயிற்றுறுவிழுகையும், சந்திரனாகில்
தேய்வதுவளருவதாகக்கடவதென்றும், தமஸ்ஸாகில் பதார்த்தத்
தரம்பண்ணவொட்டாதென்றும், கழியாகில் அலைவாய்முகமாய்
ஏறுவது வடிவதாகக்கடவதென்றும், விளக்காகில் இற்றிறற்றெரியக்
கடவதென்றும், இவற்றுக்கிவை நியதஸ்வபாவமென்றறியாதே,
இவையெல்லாம் தம்மைப்போலே பகவத்வீரஸ்ஸேஷத்தாலே வ்யஸ
நப்படுகிறன வாகக்கொண்டு, அவற்றுக்கு மாகத்தாமதுஸோகிக்
கிறார்.

இத்திருவாய்மொழியால் - இளையபெருமானிற்காட்டில் இவர்க்
குண்டான வ்யாவ்ருத்திசொல்லுகிறது. எங்கனே யென்னில் ;
மதஸ்யத்துக்கு ஜலம் தாரகமாகவறுதியிட்டாரவர் ; இவர் அந்த
மதஸ்யத்தோடு ஜலத்தோடு தம்மோடு வாசியற பகவத்குணங்களே
தாரகமென்றிருக்கிறார். ஆகையாலே, துக்களாயிருப்பார் தங்க
ளோடு ஸமதுக்களைக்கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்துகூப்பிட்டு
ஆற்றாமைக்குப் போக்குவிட்டு தரிக்குமாபோலே, இவளும் கண்
ணுக்கிலக்கான பதார்த்தங்களெல்லாவற்றோடும் கழுத்தைக் கட்டிக்
கொண்டுகிடந்து “ நீபட்டதோ, நான் பட்டதோ ” என்று கூப்பிடு

4 முதற்றிருவாய்மொழிவாயுந்திரையின் பரவேஸம்.

கருளா யிருக்கிறது; (க) “சுவிவருக்ஷாஃபரிஸூ நாஃ - அபிவ்ருக்ஷா:பரிம்லாநா:” என்னுமாபோலே - சேதநாசேதந விபாகமற நோவுபடுத்தவற்றாயிதே இவள் பிரிந்தவிஷயந்தா னிருப்பது.

(உ) [உவததொபாடிநாடி: வலுநாநிலாநாவிவ- உபதப் தோதகநாத்ய:பல்வலாநிலாநாவிச] என்று-ஆறுகளோடு சிறுகுழிகளோடு பெருங்குழிகளோடு வாசியற கரையருகுந் சென்று கிட்ட வொண்ணாதபடி ராமவிரஹத்தாலே கொதித்ததிதே. (உ) [வரிஸு- ஹவலாஸாநி வநாநு-வவநாநிவ - பரிஸுஷ்கபலாஸாநிவ நாப்யபவநாநிச] என்று சிறுகாட்டோடு பெருங்காட்டோடு வாசியற விரஹாந்நி கொள்ளுத்திற்று. பெருமாள் (ங) “வீதே தஜ்ஜதஜ்ஜஸுஸாஸா: வித்ராஹீநாஸிலக்ஷண - வீதேம்ருதஸ்தேஸ்வஸா:பித்ராஹீநாஸிலக்ஷண” என்று ஒருவரையொருவர் கட்டிக் கொண்டு கிடந்து கூப்பிட்டாற்போலே கூப்பிடுகிறாங்கு.

(க) ரா - அயோ - ஙக - ச. (உ) ரா - அயோ - ஙக - ங.

(ங) ரா - அயோ - கரு - கரு.

ஸ்ரீமதேதிராமா நுஜாயநம:.

திருவாய்மொழி.

இரண்டாம்பத்து.

முதற்றிருவாய்மொழி முதற்பாட்டு

ஈ; அவ;—(முதற்பாட்டு) பிரிந்தாரிரங்குவது நெய்தல்திலத் திலேயாகையாலே, கடற்கரைச்சோலையைப்பற்ற இவள் பிரிவுக் கிரங்கி யிருக்கச்செய்தே, அங்கே ஆயிஷார்த்தமாக அவதாரம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற தொருநாரை கண்ணுக்கிலக்காக, அதினுடம் பில் வெளுப்பைக்கண்டு, அதுவும் தன்னைப்போலே பிரிவாற்றாமையாலே வந்த வைவர்ணயத்தோடே யிருக்கிறதாகக்கொண்டு, பாவியேன், நீயும்நானகப்பட்ட விஷயத்திலே யகப்பட்டு நெஞ்சபறியுண்டாயாகாதே யென்கிறாள்.

வாயுந்திரையுகளுங் கானல்மடநாராய்
ஆயுமமருலகுந் துஞ்சிலும்நீ துஞ்சாயால்
நோயும்பயலைமையும் மீதூரவெம்மேபோல்
நீயுந்திருமாலால் நெஞ்சங்கோடப்பட்டாயே. (க)

ப;—முதற்பாட்டில், “மணியைவானவர் கண்ணனை” என்று - கீழ்ப் பரஸ்துதமான போக்யதாதிசயத்துக்கு வர்த்தகமாயுள்ள லக்ஷ்மீஸம்ஸ்ரலேஷத்தை யநுஸந்தித்தீடுபட்டநாயகி, கடற்கரைக்கருகான தன்னுய்யநத்திலே யிருந்ததொரு நாரையைப்பார்த்து, நீயுவனாலே நெஞ்ச பறியுண்டாயோ வென்கிறாள்.

வாயும்—மேல்மேலுங்கிட்டிகிற
திரை—திரையிலே
உகளும்—அமுக்கிநடப்பதாய்
கானல்—கடற்கரையிலே
மடம்—உன்னினைவு கைவருந்தனையு
மோங்கியிருக்கிற
நாராய்—நாராய்!

ஆயும்—உறக்கமில்லாததாயும்
அமருலகும்—உறங்காமை நித்யமான
தேவலோகமும்
துஞ்சிலும்—உறங்கிலும்
நீ—நீ
துஞ்சாய்—உறங்குகிறிலை;
அல்—அ

6 திருவாய்மொழி-உ-ப, க-தி, உ-பா, கோட்பட்ட வ்யாக்யாரம்.

<p>நோயும்—உள்ளே நோவுமுண்டாய் பயிலமையும்—அதின்கார்யமான பயில மையாகிற உடம்பில் வெளுப்பும்</p> <p>மீதூர—மேலிட்வொ, எம்மேபோல்—அபிமதவிஷயமா யகப் பட்ட வெங்களைப்போலே</p>	<p>நீயும்—அதுக்கடைவற்றிருக்கிற நீயும் (ஆஸத்திமாத்தாமே ஹேதுவாக) திருமாலால்—ஸ்ரீயபத்யாலே நெஞ்சம்—நெஞ்ச கோட்பட்டாயே - பறித்துக்கொள்ளப் பட்டாயே.</p>
---	--

ஏ என்னுமசை - வினா, இத்தால் - ஸாப்ஸாரிக கல்லோலத்தை மதியா திருப்பார்க்கு முறங்காமையும் ரூபவிபர்யாஸமும் பகவத்வீஸ்ஸலேஷ ஜநித மென்றிருக்கை. (க)

ஆறு ;—(வாயும்) வாயும்திரைகளுகளுகிற கழியிலே வர்த்திக் கிறமடநாராய், நீயுறங்கிலு முறங்காத வுன்னுடைய தாய்மாரும் ஸ்வபாவத ஏவ உறங்காத தேவலோகமுமுறங்கிலும் நீயுறங்கு கிறிலே; ஆதலால், விரஹவ்யஸந வைவர்ண்யத்தாலே அபிபூதையான வெண்ணைப்போலே நீயுமெம்பெருமானை யாசைப்பட்டா யாகாதே யென்கிறாள். (க)

ஈடு; அவ ;—(இரண்டாம் பாட்டு) இப்படி நாரையைப்பார்த்து வார்த்தை சொல்லாநிற்கச்செய்தே, அருகே நின்றபணியிலேதங்கின அன்றிலானது வாயலகு நெகிழ்த்தவாறே கூப்பிட்டது; இதினு டைய ஆர்த்தத்வநியைக் கேட்டு, பாஷியேன், நீயுமெண்ணைப்போலே யகப்பட்டா யாகாதேயென்கிறாள்.

கோட்பட்டசிந்தையையாய்க் கூர்வாயவன்றிலே
சேட்பட்டயாமங்கள் சேராதிரங்குதிபால்
ஆட்பட்டவெம்மேபோல் நீயுமரவணையான்,
தாள்பட்டதண்டுழாய்த் தாமங்காமுற்றாயே. (உ)

ப ;—அந்தரம், ஓரன்றிலைப்பார்த்து, நீயும் ஸேஷஸாயியான அவன் திருவடிகளில் திருத்துழாயை யாசைப்பட்டாயோ வென்கிறாள்.

<p>கோட்பட்ட—பறியுண்ட சிந்தையையாய்—நெஞ்சை யுடையை யாய்க்கொண்டு</p> <p>கூர்வாய்—அந்தவார்த்தியடியாக கத்தத் மாகையாலே செறிந்தகுலை யுடைத்தான</p>	<p>அன்றிலே—அன்றிலே! சேட்பட்ட—நெடிதான யாமங்கள்—யாமங்கள் சேராத—சேக்கையிற்சேராதே இரங்குதி—துகியாநின்றாய்; ஆல்—ஆதலால்</p>
---	---

ஆட்பட்ட—அடிமைப்பட்ட
எம்மேபோல்—எங்களைப்போலே
நீயும் — பிரிவாற்றாமை தோற்றியிருக்
கிற நீயும்
அரவணையான் — திருவரவணையைக்
தனக்கு நிரூபகமாக
வடையவனுடைய

தான்—திருவடிக்களிலே
பட்ட—போகத்தையிலே மிகியுண்ட
தண்—செவ்வியையுடைய
துழாய்த்தாமம்—திருத்துழாய் மாலையை
காமுற்றாயே—ஆசைப்பட்டாயோ.

வாயென்று - வாய்மையாய், குரலேச்சொல்லுகிறது. கூர்தல் - செறிவு,
அன்றியே, கூர்த்தவாயென்று - பிரிந்தாரை யிருங்குரலென்றுமாம். இத்தால் -
ஆர்த்தவநியுடையார் அவனைப்பிரிந்து கூப்பிடுகிறார்களென்றிருக்கை. (உ)

ஆறு;—(கோட்பட்ட) கூர்வாயவன்றிலே, அபஹ்ருதமான
நெஞ்சையுடையையாய். நீரியவானராக்ரிசுளிலுறங்காதே யிரங்கா
நின்றாய்; நீயுமெண்ணப்போலே பெரியபெருமாள் திருவடிகளில்
திருத்துழாபை யாசைப்பட்டாயாகாதே யென்கிறார். (உ)

ஈடு; அவ;—(முன்றும்பாட்டு) அன்றிலினுடைய த்வதிக்கு
இடைந்திருக்கிற வளவிலே; கடலென்றொரு மஹாதத்த்வமாய்
அது தன் காமபீர்யமெல்லா மிழந்து கரையிலே வருவது கரையே
றமாட்டாதேவுள்ளே விழுவதாய், எழுத்துஞ்சொல்லும் பொருளுந்
தெரியாதபடி ஊமைக்கறனாகக் கூப்பிடுவதாகிறபடியைக்கண்டு,
பாவிபேன், நீயும் ராமகுணத்திலகப்பட்டு நான் பட்டது பட்டாயா
காதே யென்கிறார்.

காமுற்றகையரவோ டெல்லேயிராப்பகல்
நீமுற்றக்கண்டியிலாய் நெஞ்சுருகியேங்குதியால்
தீமுற்றத்தென்னிலங்கையூட்டினான் தான் நயந்த
யாமுற்றதுற்றாயோ வாழிகளைகடலே. (ஈ)

அநந்தம், கத்துகி நடகலைப்பார்த்து, வரோதிரிவர்த்தகனை அவனுடைய
திருவடிகளை யாசைப்பட்ட வெண்ணப்போலானாயோ வென்று சொல்லு
கிறார்.

காமுற்ற—காமிக்கப்பட்டபோகங்கள்
கையறவோடு—கைப்படாத விழுவோ
டே கூடாதுறப்போலே
ஈ—நீ
இராப்பகல்—இராப்பகல்
முற்ற—முழுக்க

கண்டியிலாய்—கண்ணுறங்குகிறிலே;
நெஞ்சு—அகவாயும்
உருகி—நீராய்
எங்குதி—எங்கினுராலிரங்காமல் முழுக்
கக்கப்பட்டாநின்றாய்;
ஆல்—ஆதலால்

8 திருவாய்மொழி-உ-ப, க-தி, ச-பா, கடலுமலையும் வ்யாக்யாநம்

தென்னிலங்கை - தென்னிலங்கையை	உற்றது—பட்டது
முற்ற—முற்ற	உற்றயோ—பட்டயோ?
தீயூட்டினான்—தீயூட்டினவன்	கனை—இரைக்கிற
தான்—தருவடிகளை	கடலே—கடலே!
நயந்த—ஆசைப்பட்ட	வாழி — உன்கேலென்தீர்ந்து வாழ்வா
யாம்—நாங்கள்	யாக

எல்லே என்று - கடலுக்கு ஸம்புத்தியாதல், என்னே என்னும் வெறுப் பாதல். இத்தால் - மஹத்தையையுடையார் வாய்விட்டலறுவது அவனைப் பிரிந்தாலென்றிருக்கை. (ங)

ஆறு ;—(காமுற்ற) எம்பெருமானை யாசைப்பட்டுப்பெறுமை யாலே நீயிரவுபகலெல்லாங்கண்டுயிலாதே நெஞ்சருகியேங்காரின் றாய் ; தீமுற்றத்தென்னிலங்கையூட்டினவன் திருவடிகளை யாசைப் பட்ட நான் பட்டது பட்டாயாகாதே, ஐயோ ! கடலேயென்கிறான்

ஈடு ; அவ ;—(நாலாம்ப ட்டு) காற்றென்று ஒருவ்யாபகதத்வ மாய், அதுதான் அபிமதவிரஹவ்யஸநத்தாலே யிருந்தவிடத்தி லிருக்கமாட்டாதே, மடலாருவாரைப்போலே யுடம்பிலேபுழுதியை யேறிட்டுக்கொண்டு வடிவுதெரியாதபடியாய், ஜ்வரஸந்திபதிகரைப் போலே குளிரந்திருந்தது ; அதைதப்பார்த்து, நீயும் நான்பட்டது பட்டாயாகாதே யென்கிறான்.

கடலுமலையும்விசும்புந் துழாயெம்போல்
கடர்கொளிராப்பகல் துஞ்சாயால்தண்வாடாய்
அடல்கொள்படையாழி யம்மாணக்காண்பான்நீ
உடலம்நோயுற்றயோ ஆழிதோறாழிபே. (ச)

பி ;—அநந்தரம் “ விரோதிரஸநபரிகரத்தை யுடையவனைக்காணவே ணும் ” என்னும் வ்யஸநத்தை நீயுற்றனையோவென்று ஒருவாடையைப்பார்த் துச்சொல்லுகிறான்.

தண்—ஸந்திபதித ஸரீரம்போலே குளி	மலையும்—மலையும்
வாடாய்—வாடாய்! [ந்திருக்கிற	விசும்பும்—விசும்பும்
கடலும்—கடலும்	துழாய்—தடவிக்கொண்டு

எம்போல்—(க) “கூழி ஸுபாவொ
ஊவநஸுபுயெநா
கஸுபுயெஷு - அம்ப
ஸ்யபாரேபுவநஸ்யமத்த்யே
நாகஸ்யப்ருஷ்ட்டே” என்
று கூழிராப்தியிலும் திருமலை
யிலும்பரமபத்திலும்வனை
யாராய்கிற வெண்களைப்
போலே

சுடர்—சந்த்ராதித்யதேஜஸ்ஸுகளை
கொள்—நிரூபகமாகவுடைய
இரா—இரவும்
பகல்—பகலும்
துஞ்சாய்—ஒரிடத்தில் பர்யவஸித்துற
ங்குகிறிலை;
ஆல்—ஆதலால்

உபகாரஸீலர்க்கு முடம்பில் வரும் விகாரங்கள் அவனைக்காணப் பெறும்
லென்றுகருத்து. (ச)

ஆயு;—(கடலும்);என்னைப்போலே(உ) “எங்குற்றாயெம்பெரு
மான்” என்றுகடலும் மலையும் விசும்புந்துழாவி யிராப்பகலுறங்கு
கிறிலை; நீயுமெம்பெருமானுடைய திருவாழியுங்கையுங் காணவா
சைப்பட்டுப் பெறுமையாலே காலதத்வமெல்லாம்உடலம்நோயுற்ற
யாகாதே தண்வாடாரெயன்கிறாள். ... (ச)

ஈடு; அவ;—(அஞ்சாம்பாட்டு) அவ்வளவிலே ஒருமேகமானது-
கரைந்து நீராய் விழப்புக்கது. நீயும் அவனுடைய விரோதி நிரஸந
ஸீலதையிலே அகப்பட்டாயாகாதே யென்கிறாள்.

ஊழிதோறுழி யுலகுக்குநீர்கொண்டு

தோழியரும்யாமும்போல் நீராய்நெகிழ்கின்ற

வாழியவானமே நீயும்மதுகுதன்

பாழிமையிற்பட்டவன்கட்பாசத்தால்நைவாயே. (தி)

ப;—அநந்தரம் நீயுமவன் ஸத்தியோகத்திலே யகப்பட்டு ஸிதிலமாகி
யோவென்று ஒருமேகத்தைக்கண்டிரைக்கிறாள்

அடல்—மஹாபாரதயுத்தத்திலே
கொள்—“ஆயுதமேடேன்” என்று
வைத்து எடுத்த

படையாழி—திருவாழியையுடைய

அம்மானை—ஸர்வோஸ்வரனை

காண்பான்—அந்த பீஷ்மன் கண்டாப்

போலே காணநினைத்து

நீ—ஸர்வோபகாரகமான நீ

ஊழிதோறுழி-கல்பபேதங்கள் பிறந்து

நடந்தாலும் காலமுள்

ளதனையும் அவனை

யொருப்பட்டு

உடலம்—ஸரீரமுள்ளதனையும் வ்யாப்
தமான

நோய்—வ்யாதியை

உற்றோயோ—கொண்டாயோ.

10 திருவாய்மொழி-உ-ப, க-தி, கூ-பா, நைவாய வ்யாக்யாநம்.

தோழியரும் — ஸமானதுகைகளான
தோழிமாரும்
யாமும்போல் — துகோத்தரைகளான
நாங்களும்போலே
உலகுக்கு—லோகம் நிரம்பவேண்டும்
நீர்கொண்டு—நீரைக்கொண்டு
ஊழிதோறுழி—காலமுள்ளதனையும்
நீராய்—ஜலமயமாய்
நெகிழ்கின்ற—இற்றுவிழுகிற
வானமே—மேகமே!
நீயும்—உதாரஸீலமான நீயும்

மதுகுதன்—மதுமர்த்தநனுடைய
பாழிமையில்—பெருமிடுக்கிலே
பட்டு—அகப்பட்டு
அவன்கண்—அவன்பக்கல்
பாசத்தால்—ஸ்நேஹத்தாலே
நைவாயே—சிதிலமாகிறாயே;
வாழிய—இந்த ஸைதிலயந்தீர்த்துவாழ்
வாயாக.
உதாரஸ்வபாவர்க்கு சைதிலயம்
பகவத்விஹ ஜநிதமென்கை. (டு)

ஆறு;—(ஊழிதோறுழி) லோகமெல்லாம் நிறையும்படி இக்கா
லமெல்லாமின்று நீராயுருகுகிற வாழியவானமே, நீயுமெங்களைப்
போலே எம்பெருமானுடைய குணசேஷத்தங்களிலே யகப்பட்டு
அவன் பக்கலுள்ள ஸங்கத்தாலே இப்படிநைந்தாயாகாதேயென்
கிறான். (டு)

சுடு; அவ;—(ஆறுப்பாட்டு) மேகத்தினருகே கலாமாத்ர
மானசந்த்ரன் தோற்றினான்; அவனைப்பார்த்து, உன்வடிவிலெழி
விழந்தாயாகாதேயென்கிறான்.

நைவாயவெம்மேபோல் நாண்மதியேநீயிந்நான்

மைவாணிநுளகற்றாய் மாழாந்துதேம்புதியால்

ஐவாயரவணைமே லாழிப்பெருமானார்

மெய்வாசகங்கேட்டுன் மெய்நீர்மைதோற்றாயே. (கூ)

ப;—அந்நரம் எங்களைப்போலே அவன் ஸத்யவாதித்வத்திலே நீயகப்
பட்டாயோவென்று சுண்ணாண் சந்த்ரனைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

நைவு — நைகையே

ஆய—ஸ்வபாவமான

எம்மேபோல்—எங்களைப்போலே

நான்—கலாமாத்ரமான

மதியே—சந்த்ரனே!

நீ—தேஜோரூபானை நீ

இந்நான்—இக்காலத்திலே

மை—மைபோலேயிருக்கிற

வான்—ஆகாசத்தில்

இருள்—இருளை

அகற்றாய்—போக்குகிறிலை;

மாழாந்து—மழுங்கி

தேம்புகி—குறையாநின்றாயே;

ஆல்—ஆதலால்

ஐவாய்—பொய்ம்மைக்குப் பலமுக்கு	மெய்—பெரும்பொய்யான
மிரண்டுநாவுமுடைய	வாசகம்—வார்த்தையை
அரவணைமேல் — திருவாரணைமேற்	கேட்டு—கேட்டு
கொண்டு	உன்—உன்
ஆழி — பொய்க்குப்பெருக்கிலிற்ரும்	மெய்—வடிவில்
திருவாழியை யுடையராய்	நீர்மை—உஜ்ஜ்வலஸ்வபாவத்தை
பெருமானார் — இவர்களைப் பொய்கற்	தோற்றாயே—இழந்தாயோ.
பிக்கும்பெருமையை	
யுடையவருடைய	

நான்மதி - புதுமதி. மைவானிருள் - கறுத்த பெரியவ்ருளென்றுமாம். மாழாந்து - மழுங்கி. இத்தால் - உஜ்ஜ்வலஸ்வபாவருடைய வெளிமழுக்கம் அவனுடைய உக்திவையர்த்தப்பலங்காவஹமான விளம்பமென்று கருத்து. (சு)

ஆறு;—(நைவாய) நான்மதியே நீயிந்நான் வலிதானவ்ருளே யகந்துகிறிலை; மழுங்கித்தேயாதின்றும்; நைவுந்தானாயிருந்த என் னைப்போலே நீயும், (க) “பேதைகினைப்பிரியேன்” என்றும், (உ) “வனதபுருதழைவதத்வரதம்மம்” என்றும், (ங) “பாஸுஅஃ - மாஸுஅஃ” என்றும் எம்பெருமானருளிச்செய்த வார்த்தையைக் கேட்டு, “திருவந்தாழ்வான் தொடக்கமாகவுள்ள திவ்யபுருஷர்க ளோடே பழகிவர்த்திக்கிற இவன் மெய்யல்லது சொல்லான்” என்று கொண்டு அவ்வார்த்தையை விஸ்வஸித்து, அகப்பட்டாயாகாதே யென்கிறார். (ஈ)

ஈடு; அவ;—(ஏழாம்பாட்டு) மதிகெட்டவாதே அந்தகாரம் வந்து மேலிட்டதென்கிறான்(தோற்றோமித்யாதி)கீழும்மேலும்போரு கிறபடியொழிய, ஸப்தஸ்வராஸ்யத்தைப்பற்ற எம்பெருமானாரு ளிச்செய்து போருவதொன்றுண்டு! அம்மங்கயம்மாளுமஅத்தையே நிப்பந்தித்துப்போரும். அதாகிறது தான், பிரிவாற்றாதாரநேகர் கூடக்கட்டிக்கொண்டு கூப்பிடாறிற்க, இருள்வந்துமுகத்தைமறைக்க அத்தைப்பார்த்து, ஆற்றமைக்குப் போக்குவிட்டு தரிக்கவொட் டாதே நீவந்துநலியக்கடவையோ வென்கிறார்.

தோற்றோம்மடநெஞ்ச மெம்பெருமான் நாரணற்கெம்
ஆற்றமைசொல்லி யழுவோமைநீநடுவே
வேற்றோர்வகையிற் கொடிதாயெனையூழி
மாற்றுண்மைதிற்தியோ வாழிகளையிருளே. (எ)

12 திருவாய்மொழி-உ-ப, க-தி, எ-பா, தோற்றேரூம் வ்யாக்யாநம்.

ப;—அந்தரம் நிருபாதிக ஸம்பந்தயுத்தனவனைப் பிரிந்தார்த்தையான வென்னை உன்ஸீடுபாட்டைக் காட்டி நலிவதேயென்று இருளைக்கண்டிடுபட் றொக்கிறுள்,

எம்—எங்கள்

பெருமான்—ஸ்வாமியான

நாரணற்கு—நாராயணனுக்கு

மடம்—எங்களுக்குவிதேயமான

நெஞ்சம்—நெஞ்சை

தோற்றேரூம்—இழந்தோமாய்

எம்மாற்றாமை—அது அடியானவெங்

களாற்றாமையை

சொல்லி—வாய்விட்டுச்சொல்லி

அழுவோமை—அழுகிறவெங்களைப்

நீ—நீ

பற்ற

நடுவே—பாத்தயாதகஸம்பந்தமற்றி

ருக்க, நடுவேபுகுந்து

வேற்றோர்வகையில்—ஸத்ருக்கள் படி

யிலும்

கொடிதாய்—கொடிதாம்படி

எனையுழி—காலமுள்ளதனையும்

மாற்றாண்மை—எங்கள்நோவுக்கு மறு

தலையான ஆளாகையிலே

நின்றியோ—நிலநிற்கியோ

கனை—திணுங்கின

இருளே—இருளே!

வாழி—உன்ஸந்தியைக் காட்டி நலி

யாதேக்லேஸந்திரந்து

வாழவேணும்

கனையிருள் - திணுங்கினவிருள். இவள்ளோவுக்கு மறுதலையான ஆளாகை யாவது-இருள் தானுமீடுபடுகை; இதின்கருகுதல்விரஹத்தாலேயென்றுநினைத்து பொறுக்கமாட்டாமலுரைத்தாளாயிற்று. இத்தால் - தம:ப்ரக்ருதிகளுடைய மாலிந்யமும் ஸர்வேஸ்வரணப்பிரிந்ததென்றிருக்கை. (எ)

ஆறு;—(தோற்றேரூம்) எம்பெருமானுடைய ஆஸ்ரிதஸுலபத் வாதி குணங்களாலே அவனுக்குத்தோற்றடிமையானோம்; ஆதலால், “அவனைப்பிரிந்த வ்பஸநத்தையொன்றும் பொறுக்கமாட்டுகிறி லோம்” என்றுசொல்லிக்கொண்டழுகிறவெங்களை நீநடுவே சத்ருக் களிலும் கொடியையாய் நின்று எத்தனைகாலம் பாதிக்கக்கடவை கனை யிருளேயென்கிறாள். (எ)

ஈடு; அவ;—(எட்டாம்பாட்டு) அவ்விருளுக்கிறுய்த்து அங்கே இங்கே ஸஞ்சரியாநிற்க, இருள்செறிந்தாற்போலே யிருப்பதொரு சுழியிலே சென்றிழிந்தாள்; அதுமடலெடுப்பாரைப்போலே கெட் டோடாநிற்குமே; பாவிபென், சகடாஸூர நிரஸநம் பண்ணின அச்செயலிலே நீயுமகப்பட்டாயாகாதே யென்கிறாள்.

இருளின் திணிவண்ணம் மாநீர்க்கழியேபோய்
மருளுற்றிராப்பகல் துஞ்சி லுநீ துஞ்சாயால்
உருளுஞ்சகட முதைத்தபெருமானார்
அருளின் பெருநசையா லாழாந்து நொந்தாயே. (அ)

ப;—அநந்தரம் அவன்காருணிகத்வத்திலே நசைபண்ணி யாழங்காற்பட்டாயோவென்று கழியைப்பார்த்துக் கலங்கியுரைக்கிறார்.

இருளின்—இருளினுடைய	துஞ்சாய்—உறங்குகிறிலே;
திணி—செறிந்த	ஆல்—ஆதலால்
வண்ணம்—நிறத்தைபுடைத்தான	உருளும்—உருளுதலையுடைத்தான
மா—பெரிய	சகடம்—சகடத்தை
நீர்—நீரையுடைய	உதைத்த—திருவடிக்களாலேயுதைத்த
கழியே—கழியே!	பெருமானார்—பெரியவருடைய
போய்—மிகவும்	அருளின்—கருபாகுணத்திலுண்டான
மருளுற்று—அறிவுகெட்டு	பெரு—பெரிய
இராப்பகல்—அஹோராத்திரபுமானகா	நசையால்—ஆசையாலே
லமும்	ஆழாந்து—ஆழங்காற்பட்டு
துஞ்சிலும்—முடியிலும்	நொந்தாயே—நொந்தாயோ.
நீ—நீ	

மாநீரென்றது - கறுத்தநீரென்றமாம். இத்தால் - ஜலப் பக்குதிகளும் அவன் கருபாகுணத்திலே யகப்பட்டால் கால்தாழ்வென்றுகருத்து. (அ)

ஆறு;—(இருளின்) இருளின் திணிவண்ணம் மாநீர்க்கழியே, போய் நிறழிந்திராப்பகல் முடியிலும் நீயுறங் குகிறிலே; நீயுமென்னைப் போலே உருளுஞ்சகடமுதைத்த பெருமானாரோடே ஸம்ஸ்லேஷிக் கையிலுள்ள அபிநிவேசத்தாலே யாழாந்து நொந்தாயாகாதேயென்கிறார். (அ)

ஈடு; அவ;—(ஒன்பதாம்பாட்டு) அக்கழிக்கொருநகரை காண மாட்டாதே மீண்டுவந்துபடுக்கையிலே விழந்தாள்; அங்கெரிகிற விளக்கைக்கண்டாள்; அது “உடம்பில்கைவைக்கவொண்ணாதபடி விரஹஜ்வரம்பற்றி யெரியாநின்றது” என்று அத்தைப்பார்த்து, நீயும் நோவுபட்டாயாகாதே யென்கிறார்.

நொந்தாராக்காதல்நோய் மெல்லாவியுள்ளுலர்த்த
நந்தாவிளக்கமே நீயுமனியத்தாய்
செந்தாமரைத்தடங்கண் செங்கனிவாயெம்பெருமான்
அந்தாமத்தண்டுழா யாசையால்வேவாயே. (கூ)

ப;—அந்தரம் கமரீய விக்ரஹனவனுடைய போக்யதாவிஷயமான
ஆசையாலே வெதும்புகிறுயோ வென்று ஒருவிளக்கையுரைக்கிறாள்.

நந்தா—ஒன்றாய்வீவற்ற

விளக்கமே—விளக்கே!

அனியத்தாய்—இப்படி விலகடினமான

நீயும்—நீயும்

நொந்தாரா—நடுபட்டிருக்கச்செய்தேயு

மீடுபடுத்துகிறதால்வயிறு

நிறையாத

காதல்—காதலாகிற

நோய்—நோயானது

மெல்—உன்மேனிபோலேமெல்லிதான

ஆவி—பராணனையும்

உள்—உள்ளே

உலர்த்த—உலர்த்தும்படியாக

செம்—சிவந்த

தாமரை—தாமரைபோன்ற

தடம்—பெரிய

கண்—கண்களையும்

செம்—சிவந்த

கனி—கனிபோன்ற

வாய்—வாயையுமுடையனான

எம்பெருமான்—என்வாயியானவனு
டைய

அம்—அழகிய

தண்டுழாய்த்தாமம்—திருத்துழாய்மால்
யிலுண்டான

ஆசையால்—ஆசையாலே

வேவாயே—பரிதிக்கிறுயோ,

அனியத்தாயென்று - “ அருமந்த ” என்னுமாபோலே, நன்மையைக்காட்
கிறது. இத்தால் - அவன்வடிவழகிலாசை தேஜஸ்விகளையும் பரிதிக்கு
மென்கை. (கூ)

ஆறு;—(நொந்தாரா) நந்தாவிளக்கே, இப்பாடுபடுகைக்கீடன்
றியேயிருந்தநீயு மென்னைப்போலே, காலத்தவமெல்லா மறுபவித்
தாலும் ஆராதகாதல் நோயானது உன்னுடைய மெல்லாவியையுள்
ளுலர்த்த, செந்தாமரைத்தடங்கண் செங்கனிவாயெம்பெருமானந்
தாமத் தண்டுழாயினுள்ளே ஆசையாகிறமஹாக்கியாலே வேவாநின்
ருயாகாதே யென்கிறாள். ... (கூ)

நடு; அவ;—(பத்தாம்பாட்டு) இவளவஸாதமெல்லாந்தீரவந்து
ஸம்ஸ்லேஷித்த எம்பெருமானைக்குறித்து, இனியொருநாளுமென்
னைவிடாதொழியவேணுமென்கிறாள்.

வேவாராவேட்கைநோய் மெல்லாவிபுள்ளுலர்த்த
ஒவாதிராப்பகலுன்பாலே வீழ்த்தொழிந்தாய்
மாவாய்பிளந்து மருதிடைபோய்மண்ணளந்த
மூவாமுதல்வாவினி யெம்மைச்சோரேலே. (க0)

ப;—அநந்தரம் இவ்வார்த்தியைக்கண்டு ஸந்திஹிதஞ்ஞ ஸர்வகாரண பூதஞ்ஞள்ள ஈஸ்வரனே, கீயென்னை நமுவாதொழியவேணுமென் றபேகழிக் கிறார்.

வேவாரா—வேவித்துத்ருப்தமாகாத
வேட்கை—ஆசையாகிற
நோய்—நோயானது
மெல்—விரஹத்தாலேபலஹநமான
ஆவி—ஆத்மாவை
உள்—குருத்துவற்றாக
உலர்த்த—வற்றுவிக்க
இராப்பகல்—இராப்பகல்
ஒவாது—இடைவிடாதே
உன்பாலே—உன்ஸ்வபாவங்களிலே
வீழ்த்தொழிந்தாய் — தாழ்ந்தகப்படும்
படிபண்ணினவனுய்
மா — உன்னைக்கிட்டுவார்க்கு விரோதி
யான கேரியாகிற குதிரையின்

வாய்—வாயை
பிளந்து—பிளந்து
மருது—தவந்த்வமான மருதுமுறியும்
இடை—நடுவே [படி
போய்—போய்
(அந்நயார்ஹமாம்படி)
மண்—பூமியை
அளந்த—அளந்துகொண்டு
மூவா—அத்தாலேயிளகிப்பதித்த
முதல்வா—ஸர்வகாரணபூதனே
இனி—இனியொருகாலமும்
எம்மை—எங்கிலே
சோரேல்—நமுவவிடாதொழியவேணும்.

மூவாமுதல்வா என்று - நித்யயௌவநஸ்வபாவஞ்ஞ உத்பாதகனென் றுமாம். இத்தால் - தம்முடைய அரிஷ்டங்களைப்போக்கி ஸத்தையையுண்டாக் கினபடியை யறுஸந்தித்தாராயிற்று. இதில் ஏகாரம் - தேற்றம். (க0)

ஆறு;—(வேவாரா) அதாஹ்பமான என்னுடையமெல்லாவி முடிந்தாலும் தவிராதேகின்று வேட்கைநோயானது தவறிக்கும்படி உன்னுடைய குணசேஷ்டிதங்களாலே யென்னைபோலாதே யிராப் பகலுன் பக்களிலே விழுந்து கிடக்கும்படி பண்ணினாய் ; இனியடி யேனைச் சோரவிடாதொழியவேணு மென்கிறார். ... (க0)

ஈடு; அவ;—(பதினொரம்பாட்டு) நிகமத்தில், இத்திருவாய் மொழிகற்றார், கண்ணாற்கண்டதெல்லாம் பகவதலாபத்தாலேநோவு படுகிற ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து நோவுபடாதே, கண்டாரெல்லாம் பகவல்லாபத்தாலே களித்துவர்த்திக்கும் நாட்டிலே புகப்பெறுவ ரென்கிறார்.

16 திருவாய்மொழி-உ-ப, க-தி, கக-பா, சோராத வ்யாக்யானம்.

சோராதவெப்பொருட்கு மாதியாஞ்சோதிக்கே

ஆராதகாதற் குருகூர்ச்சடகோபன்

ஓராயிரஞ்சொன்ன வவற்றுளிலைவபத்தும்

சோரார்விடார்கண்டர் வைகுந்தந்திண்ணைவே. (கக)

ப;—அந்தரம் இத்திருவாய்மொழிக்கு பலம் பரமபதப்பார்த்தியென் றருளிச்செய்கிறார்.

சோராத—ஒன்றுஞ்சோராதபடி

எப்பொருட்கும்—எல்லாப்பொருளுக்

குதியரம்—காரணபூதனை [கும்

சோதிக்கே—பாஞ்ஜ்யோதி ஸ்ஸப்தவா

ச்யனுக்கே

ஆராத—ஒருகாலும் த்ருப்தியிறவாத

காதல்—அபிரிவேசத்தையுடைய

குருகூர்ச்சடகோபன்—ஆழ்வார்

ஓர்—அத்விதீயமான

ஆயிரம்—ஆயிரமாக

சொன்னவவற்றுள் - சொன்னவற்றுக்

குள்ளே

இவைபத்தும் — அதிப்ரேம ப்ராசாக

மான இவைபத்தையும்

சோரார்—நமுவநில்லாதவர்கள்

வைகுந்தம்—பரமபதத்தை

திண்ணை—அறுதியாக

விடார்கண்டர்—விடாதவர்களிடர்.

இது - கவிவிருத்தம், நாலடித்தாழிசையுமாம். (கக)

ஆறு;—(சோராத) இப்படி எம்பெருமானைப் பிரிந்தவ்யஸநத் தாலேமுடியப்புகுகிற தம்மையுஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக வந்துதோற்றி யருளின எம்பெருமானைக்கண்டு தாமுஜ்ஜீவித்து, ஸ்வோஜ்ஜீவநத் தாலே யெம்பெருமான் ஸர்வேஸ்வரத்வ மவிகலமானபடியைக்கண்டு ப்ரீதராய், “அடியேனிவனுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வமவிகலமாகப் பெற்றேனாகாதே” என்று கந்துகொண்டெம்பெருமானுடைய ஸர் வேஸ்வரத்வத்தை யதுபவித்து, இப்படி ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்த எம் பெருமான்பக்கலுள்ளநிரவதிகமான ஆசையாலே சொன்ன இத்திரு வாய்மொழியை விடாதார் ஒருநாளுமெம்பெருமானைப்பிரியார்; இது நிஸ்சிதமென்கிறார். (கக)

நடே; நிக;—முதற்பாட்டிலேதொடங்கி, நாரைதொடக்கமாக, அன்றில், கடல், காற்று, மேகம், சந்த்ரன், இருள், கழி, விளக்கு, இப்பதார்த்தங்களைக் குறித்ததுசோதித்து மிகவுந்தளர்ந்தவளவிலே அவன்வந்து முகங்காட்ட “இனியென்னைவிடாதொழியவேணும்” என்று, இத்திருவாய்மொழிகற்றார்க்குப் பலத்தைச்சொல்லித் தலைக் கட்டினார்.

இரண்டாம்பத்தில் முதற்றிருவாய்மொழி

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதோமா நுஜ்யாநம:.

இரண்டாம் பத்து

இரண்டாந் திருவாய்மொழி

திண்ணன்வீடு பாலேஸங்கள்.

ப:—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழுத்தமான போக்யத்வத்தினுடைய நிரதிஸ்யத்வாபாதகமாய், “உவாய்பிளந்து” என்று தொடங்கிக் கீழ்ப்பாருத்தமான ஸௌஸ்ப்யத்துக்கும் ஸ்வாமித்வத்துக்கும் ப்ரகாஸகமான மறுவ்யத்வேபாத் வத்துக் குபபாதகமான, அவாஸதஸ்யிலு மவனுடைய ஸர்வசிர்வாவாகத்வத் தையும், அநிஷ்டநிவ்ருத்தீஷ்டப்ராப்தி ஹேதுத்வத்தையும், ஸர்வாதிகத்வத் தையும், ஸர்வப்ரகாஸமாஸாத்யதையையும், ஆதித்யஸூசகமான புண்டரீகக் கூத்வத்தையும், ஆஸ்ரிதரகூணர்த்தமான அர்ணவஸாயித்வத்தையும், அகடித் கடநாஸாமர்த்த்யத்தையும், ஸர்வப்ரகாஸகூகத்வத்தையும், உகஜ்ஜந்மாத்ரி ஹேதுத்வத்தையும், ஸர்வதேவதாஸமாஸ்ரயணீயத்வத்தையு மருளிச்செய்து, ஸர்வஸ் மாத்பரஞாய ஸர்வஸுலபனான ஈஸ்வரனுடைய போக்யத்வவர்த்தகமான உத் துங்கலலித்த்வத்தை யுபபாதிக்கிறார். *

ஆறு;—(திண்ணன்வீடு) இப்படி ப்ரஸ்துதமான ஸர்வேஸ்வ ரத்வத்தை, தம்முடைய ப்ரீத்யகூஸ்யத்தாலே ஸ்வேஹதுகமாகவுப பாதிக்கிறார். *

ஈடு;—கீழிற்றிருவாய்மொழியில் இவர்க் குப்பிறந்த ஆற்றுமை பேச்சுக்கு நிலமன்றிறே; “கடல்வெதும்பினால் விளாவநீரில்லை” என்னு டாபோலே “ஆற்றுமையோடேமுடிந்துபோயித்தனை” என் றிருந்தார்; அநந்தரம் அவன்வந்து முகங்காட்டினவாறே ஆற்றுமை புக்கவிடங்கண்டிலர்; “இதுக்கடி என்” என்று பார்த்தாராய்ந்த வாறே, இதரவிஷயங்களினுடைய லாபாலாபத்தாவல்லாத விஷய வைலக்ஷண்யமாயிருந்தது; பிரிந்தபோது தன்னை யொழிய வேறொன் றுதோற்றுதபடியாய், கலந்தபோதும் தன்னையொழிய மற்றொன்று தோற்றுதபடியான விஷயவைலக்ஷண்யமாயிருந்தது; “இதுக்கடி என்” என்றுபார்த்தார், ஸமஸ்தகல்யாண குணத்தமகனாகையாலே யாயிருந்தது; “இதுதனக்கடிஎன்” என்று பார்த்தவாறே, ஸர் வேஸ்வரனாகையாலேயாயிருந்தது; “உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்”

என்றால், “அயர்வறுமமமார்களதிபதி” என்றிறேதோற்றுவது ; ஆக, இங்ஙனே ப்ராஸங்கிகமாக ப்ராஸ்துதமான ஈஸ்வரத்வத்தை யதுஸந்தித்து, அத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

“கீழே ‘மூவாமுதல்வா’ என்றுகாரணத்வம் ப்ராஸ்துதமாகையாலே, அந்தக்காரணத்வத்தை யுபபாதிக்கிறார்” என்றுபணிக்கும் பிள்ளான். முதற்றிருவாய்மொழியிலுஞ் சொல்லிற்றில்லையோ ஈஸ்வரத்வமென்னில் ; “ஒருகாற்சொன்னோம்” என்று கைவாங்கியிருக்கவல்லரல்லரிவர் ; ஒருகாற்சொல்லிற்றென்று கைவாங்கலாம்விஷயமன்று அது. இனித்தான் பகவத்விஷயத்தில் புநருக்தி தோஷாயவாகாது ; ஒருகுணத்தையே எல்லாக்காலமும்புபவிக்கவல்லாரொருவரிவர் ; ஒருகுணந்தன்னைபே “இதுக்குமுன்புபுபவிப்பித்தது இக்குணம்” என்றுதோற்றுதபடி க்ஷணந்தோறும்புதுமை பிறப்பித்ததுபவிப்பிக்கவல்லாரெனுவன் அவன் ; * பயிலாநிற்கச்செய்தேயிறே (க) * பண்டிவரைக்கண்டறிவதெவ்வூரில் யாமென்பது ; ஆகையிறே ஏகவிஷயமே நித்யப்ராப்யமாகிறது ;

இவர்தாமும், “எப்பொழுதும் நான் திங்களாண்டேழி யூழி தொறு மப்பொழுதைக்கப்பொழு தென்னாராவமுதம்” என்னுநின்றார். ஆனாலு மிதுக்கு வாகியுண்டு ; முதற்றிருவாய்மொழியிலே பரத்வஞ்சொல்லாநிற்கச்செய்தே, அது ஸ்வாநுபவமாயிருக்கும் ; அந்தப்பரத்வத்தன்னைபெல்லாருக்கு மதுபவிக்கலாம்படி பிறர்நெஞ்சிலே படுத்துகிறாராகையால் பரோபதேஸத்தாலே பரத்வாநுபவம் பண்ணுகிறார் ; அங்கு - அந்வயமுகத்தாலே பரத்வஞ்சொன்னார் ; அந்வயவ்யதிரேகங்க ளிரண்டாலும் பரத்வஞ்சொல்லுகிறார்க்கு ; அங்கு - ஸ்ருதிச்சாயையாலே சொன்னார் ; இங்கு - இதிஹாஸபுராணப்ரக்ரிபையாலே சொல்லுகிறார் ; அங்கு-பரத்வத்திலேபரத்வம் ; இங்கு - அவதாரத்திலே பரத்வம். *

ஈடு ; அவ ;—(முதற்பாட்டு) இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற பரத்வத்தை ஸங்கரவேண அருளிச்செய்கிறார்,

திண்ணன்விடு முதல்முழுதுமாய்
எண்ணினபீதியெனம்பெருமான்
மண்ணும்விண்ணு மெல்லாமுடனுண்டநம்
கண்ணன்கண்ணல்ல தில்லைபோர்கண்ணே. (க)

ப;—முதற்பாட்டில், க்ருஷ்ணனே ஸர்வநிவ்ஹக நென்கிறார்.

திண்—திண்மையையுடைத்தாய்	விண்ணும்—ஊர்வலோகமும்
நல்—விலகாதுமான	எல்லாம்—ஒன்றொழியாமல்
வீடு—மோகதம்	உடன்—தாரதம்யில்லாதபடி ஏகோத்
முதல்—முதல்	யோகத்திலே
முழுதுமாய்—ஸகலப்பாயோஜநரிர்வா	உண்ட—வயிற்றிலேவைத்துநோக்கின
ஹகராய்	நங்கண்ணன்—க்ருஷ்ணரூபவாரித்து
எண்ணினபீதியன்—நிலைவுக் கவ்வரு	நமக்கே தன்னேத்தந்த
கான அபரிச்சிந்	ஸுலபனே
நல்வபாவராய்	கண்—ஐத்துக்குநிர்வாஹகன்;
எம்பெருமான்—இம்மேன் மையைக்கா	அல்லது—அல்லது
ட்டியென்னையடிமை	ஓர்—ஒரு
கொண்டஸ்வாமியாய்	கண்—நிர்வாஹகவஸ்து
மண்ணும்—பூமியும்	இல்லை—இல்லை.

கண்-கலாகண். திண்ணனென்றது-நிர்வாஹகமென்றதுமாம். (க)

ஆறு;—மோகதாத்யஸேஷ புருஷார்த்தப்பிரகாரம், வாங்கியந ஸாரபரிச்சேத்ய கல்யாணகுணங்களை யுடையதாய், எனக்கு ஸ்வாமி யாய், ஸர்வாதம் ஸம்ரக்ஷகரூபிருத்த வன்குவரைப்பெருமானோ இஜ்ஜகத்தி லீஸ்வரன்; மந்திரீஸ்வரனில்லை; இதிலொரு ஸம்ஸய மில்லை யென்கிறார். (க)

சுரு; அவ;—(இரண்டாம் பாட்டு) “அல்லதில்லை” என்று நிர்சொல்லுவானென்; ப்ரஹ்மருத்ரர்களு மீஸ்வரர்களாக அவர்க ளுக்கும் சிலப்ரமாணங்களுண்டாயன்றோ போருகிறதென்னில்; அவர்கள்நிலைகளை யாராய்ந்துபார்த்தால், தலையறுப்பார் சிலருர், அறுப்புண்டுநிற்பார் சிலரு மாகாநின்றார்கள்; அவர்களாபத்தைப் போக்கி ரக்ஷியாநின்றானிவன்; அவர்களோ இவனே ஸர்வரெனென்கிறார். *

20 திருவார்ப்பொழி-உ-ப, உ-தி, உ-பா, ஏபாவம் வ்யாக்யாதம்.

ஏபாவம்பரமே யேழுலகும்
 ஈபாவஞ்செய் தருளாலனிப்பாரார்
 மாபாவம்விட வரற்குப்பிச்சைபெய்
 கோபாலகோளரி யேறன்றியே. (உ)

ப;—அநந்தரம் அறிஷ்ட நிவ்ருத்திக்கு மிஷ்டப்ராப்திக்கும் ஹேது
 க்ருஷ்ணனென்கிறார்

மா—அரப்பெரியதான	அன்றியே—அன்றி,
பாவம்—குருபாதகம்	ஏழுலகும்—ஸர்வலோகத்தையும்
விட—விட்டுப்போம்படி	ஈபாவஞ்செய்து—நஸித்தபாபத்தையு
அரற்கு—ருத்ரனுக்கு	டைத்தாம்படிபண்ணி
பிச்சைபெய்—பிக்ஷாப்ரதானம் பண்ணி	அருளால்—தன்க்ருபையாலே
னவனைய்	அளிப்பார்—அபிமதங்களைக்கொடுத்து
கோபாலகோள்—கோபகுலத்திற்பிரந்	ஆர்—ஆர்; [ரக்ஷிப்பார
தார்க்குள்	ஏபாவம்—என்னபாவமிருந்தபடி;
அரியேறு—ஸிம்ஹஸ்ரேஷ்ட்டமான	பரமே—இவனுடைய ஸர்வாதிகத்வஞ்
க்ருஷ்ணன்	சொல்லுதல் நமக்குபரமாவதே.

ஏ என்று - வெறுப்பைக்காட்டுகிறது. (உ)

ஆறு;—(ஏபாவம்) இஜ்ஜகத்துக்கு வேறுரகக்ஷணில்லையோ
 வென்னில்; (க) “நஹிவாஸ நஸாஸு^௧தெஸரெஸ்ராஹ்^௨நி^௩
 நஹிபாலஸாமர்த்த்யம்^௪ருதேஸர்வேஸ்வரம்^௫ஹரிம்” என்றுகொண்டு
 ருத்ரனுடைய மஹாபாபத்தைப்போக்கி அவனை ரக்ஷித்தருளின
 பரமகாருணிகனாயிருந்தகோபாலகோளரிபேறன்றி, இந்தஸர்வலோ
 கங்களினுடையபாபத்தைப்போக்கி ரக்ஷிப்பாருளரோ; ரக்ஷிக்கவல்
 லார்தாணுளரோ; இது உபபாதிக்கவேணுமோ வென்கிறார். (உ)

ஈடு; அவ;—(முன்றும்பாட்டு) ஸௌஸீல்யத்தாலும், த்ரை
 விக்ரமக்ரமணமாகிற அபிமானுஷ்சேஷ்டித்தாலு மிவனே யீஸ்வர
 நென்கிறார்.

ஏறனைப்பூவனைப் பூமகள் தன்னை
 வேறின்றிவிண்டொழித் தன்னுள்வைத்து
 மேறனைமீதிட நிமிர்ந்துமண்கொண்ட
 மாறனிம்மிக்கு மோர்தேவுமுனாதே. (ங)

ப;—அநந்தரம் இவனே ஸர்வஸ்மாத்பரனென்கிறார்.

ஏறனை—ருஷ்பவாஹுநனருத்ரனையும்	வைத்து—வைத்து
பூவனை—கமலாஸநன ப்ரஹ்மாவை	மேல்தன்னை—ஊர்த்வலோகத்தை
யும்	மீதிட—சேழ்த்தும்படி
பூமகள் தன்னை — பத்மவாஸிநியாய்த்த	நிமிர்ந்து—வளர்ந்து
னக்கஸாதாரணையான பிரா	மண்—பூமியை
படியையும்	கொண்ட—அளந்துகொண்ட
வேறின்றி — தன்திருமார்பில் வைத்த	மால்தனில்—பெரியவனை
திற்காட்டில் வேறு	மிக்கும்—மிகுத்திருப்பது
தோன்றாப்படி	ஓர்—ஒரு
தன்னுள்—தன்திருமேனிக்குள்ளே	தேவும்—தேவதாதத்தவமும்
வின்—இந்த ஸீலமறிந்தபரமபதவாஸி	உளதே—உண்டோ.
தொழ — தன்னைத்தொழும்படி [கள்	

ஏகாரம் - உண்டோ.

(௩)

ஆறு;—(ஏறனை) * அபர்வறுமமரர்கள் தன்னுடைய ஸௌ
ஸீல்யகுணத்ததைக்கண்டு தொழுகைக்காக, ஸர்வேஸ்வரியானபெரிய
பிராட்டியாரோடொக்க, அத்யந்தமபக்ருஷ்டரான ப்ரஹ்மருத்ராதி
களுக்கும் தன்னையார்வமாகக்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கையாலும்,
ஸர்வலோகங்களுக்கும் திருவடிகளினுள்ளே யடங்கும்படி அளந்தருளு
கையாலும் இவனே ஸர்வேஸ்வரன்; மற்றில்லையென்கிறார். (௩)

ஈடு; அவ;—(நான்காம்பாட்டு) ஸௌகுமாரியத்தாலும் முகன்
பையாலும் மிவனே ஸீஸ்வரனென்கிறார்.

தேவு மெப்பொருளும் படைக்கப்

பூனில் நான்முகனைப் படைத்த

தேவ நெம்பெருமானுக் கல்லால்

பூவும் பூசனையுந் தருமே.

(சு)

ப;—அநந்தரம் ஆராய்ச்சைக்கிடான ஆதிக்கமவனுக்கொழிய மட்டுரு
வர்க்கில்லையென்கிறார்.

தேவும்—தேவஜாதியையும்

எப்பொருளும்—மறுவ்யாதிஸகலபார

த்சங்களையும்

படைக்க—ஸ்ருஷ்டிக்கைக்காக

பூவில்—திருநாபிகமலத்திலே

நான்முகனை — சதூர்முகனை ப்ரஹ்

மாவை

படைத்த—படைத்த

22 திருவாய்மொழி-உ-ப, உ-தி, இ-பா, தகுஞ்சீர் வ்யாக்யாநம்.

தேவன்—பரதேவதையான
எம்பெருமானுக்கு—என்னையனுக்கு
அல்லால்—அல்லது

பூவும்—புஷ்பாப்யபஹாரமும்
பூசனையும்—ஆராதனோபசாரமும்
தகுமே—வேறு சிலர்க்குத்தகுமோ.

தகாதென்று கருத்து.

(ச)

ஆறு ;—(தேவும்) சதூர்முகாதி ஸகலபதார்த்த ஸ்ருஷ்டிலை
னப், தன்னுடைய ஸௌந்தர்யகுணத்தாலே எனக்கு ஸ்வாமிபா
மிருந்த வெம்பெருமானல்லது ஸர்வேஸ்வரனு மழகியாருமுளரோ
வென்கிறார். (ச)

சுடு ; அவ ; (அஞ்சாம்பாட்டு) புண்டரீகாக்ஷணகையாலு மிவ
னையீஸ்வரனென்கிறார்.

தகுஞ்சீர்த் தன்தனி முதலினுள்ளே
மிகுந்தேவு மெப்பொருளும் படைக்கத்
தகுங்கோலத் தாமரைக்கண்ணெ நெம்பான்
மிகுஞ்சோதி மேலறிவார் யவரே.

(இ)

ப ;—அந்தரம் இப்பரத்வஸூசகமான புண்டரீகாக்ஷத்வத்தை யருளிச்
செய்கிறார்.

தகும்—ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்குத் தகுதி
யான
சீர்--ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளையுடையனான
தன்—தன்னுடைய
தனி - அத்விதீயமாய்
முதலினுள்ளே—ஜகத்துக்குமூலமான
ஸங்கல்பத்துக்குள்ளே
மிகும்—“ ஈஸ்வரன் ” என்று ஸங்கிக்
கலாம்படி மிக்க
தேவும் — ப்ரஹ்மருத்ராதி தேவஜாதி
யையும்
எப்பொருளும் — மறுஷ்யாதிஸகலபதா
ர்த்தங்களையும்

படைக்க—ஸ்ருஷ்டிக்க
தகும்—“ இவன் நனக்குத்தகும் ” என்
னஸூசகமான
கோலம்—அழகிய
தாமரை—தாமரைபோன்ற
கண்ணன் — கண்களையுடைய
எம்மான் --என்ஸ்வாமியானவனைக்காட்
டிலும்
மிகுஞ்சோதி — ப்ரஞ்ஜ்யோதிஸஸ்
மேல்--இதுக்குமெலொருத்த்வமுண்
டென்று, (வைதிகரில்)
அறிவார்—அறிவார்
யவர—ஆர்.

உண்டென்றறிவார் - அவைதிகரென்று கருத்து.

(இ)

ஆறு ;—(தகுஞ்சீர்) தன்னுடைய திவ்யாத்மஸ்வ ரூபத்துக்
குசிதமான கல்பாணகுணங்களை யுடையனாப், ஸ்வஸங்கல்பகல்பித

திருவாய்மொழி-உ-ப, உ-தி சு-பா, யவரும் வ்யாக்யாநம். 23

நிலைஜகத்தையுடையனாய், தன்னுடைய ஸர்வேஸ்வர த்வோசித
மான அழகிய திருக்கண்களை யுடையனாயிருந்த வெம்பெருமானு
டைய திருமேனியினழகுஒருவர்க்கு நீனைக்ககிலமோ வென்கிறார். (ரு)

ஈடு; அவ;—(ஆறும்பாட்டு) ஆபத்ஸகனாகையாலு மிவனே
யிஸ்வரனென்கிறார்.

யவரும்யாவையு மெல்லாப்பொருளும்
கவர்வின்றித்தன்னுள்ளொடுங்கநின்ற
பவர்கொள் ஞானவெள்ளச் சுடர்மூர்த்தி
அவரெம்மாழி யம்பள்ளியாரே. (சு)

ப;—அநந்தரம் ஆஸ்ரிதாஶ்ணூர்த்தமாக ஶ்ரீராரணவத்திலே கண்வளர்ந்
தருளினென்கிறார்.

யவரும்—எல்லாச்சேதநரும்	பவர்கொள்—பரப்பையுடைத்தான
யாவையும்—எல்லாவசேதங்களுமாகிற	ஞானவெள்ளம்—ஞானவெள்ளத்தை
எல்லாப்பொருளும்—ஸமஸ்தபதார்த்த	சுடர்—தனக்குப் பரப்பையாகவுடைய
ங்களும்	மூர்த்தி—ஸ்வாமிகளான
கவர்வின்றி—சோர்வின்றி	அவர்—ஸ்ரீவாதிகரானவர்
தன்னுள் — தன்ஸ்வரூபைத் தேஸத்	எம்—நமக்குபோக்யமாய்
திலே	அம்—தர்ஸநீயமான
ஒடுங்க—அடங்கும்படியாக	ஆழி—ஶ்ரீராரணவத்திலே
நின்ற—நின்ற	பள்ளியார்—கண்வளர்ந்தருளுகிறார்.

கவாவு-சோர்வு. பவர்வு-பரப்பு; சுடர்மூர்த்தி-வீக்ரஹமாகவுமாம். (சு)

ஆறு; —(யவரும்) அஸம்பாதமாகத்தன்னுள்ளோ வைக்கப்
பட்ட ஸர்வஜகத்தையுமுடையனாய், ஸ்வாபாஷிகஸார்வஜ்ஞத்தை
யுடையனாய், * ஶ்ரீராரணவதிகேதநனை வண்டுவரைப்பெருமானோ
ஸர்வேஸ்வரனென்கிறார். (சு)

ஈடு; அவ;—(ஏழாம்பாட்டு) அகபுத்தகநாஸாமர்த்த்யத்தாலு
மிவனே யிஸ்வரனென்கிறார்.

பள்ளியாலிலை பேமுலகுங் கொள்ளும்
வன்னால் வல்வயிற்றுப் பெருமான்
உள்ளுள்ளா ரறிவாரவன்றன்
கள்ளமாய மனக்கருத்தே. (எ)

24 திருவாய்மொழி-உ-ப, உ-தி, அ-பா, கருத்தில் வ்யாக்யாரம்.

ப ;—அநந்தரம் வடதளஸாயித்வரூபமான அகடிதகடநர் ஸாமர்த்த்யத் தாலே அவன்பரத்தவம் தூவபோதமென்கிறார்.

பள்ளி—படுக்கை

ஆலிலை—ஆலிலையாக

வெழுலகுர்—எல்லாலோகத்தையும்

கொள்ளும்—கொள்ளுகைக் கிடங்கொ

டுக்கும்

வள்ளல்—ஒளதார்யத்தையும்

வல்—ஸக்தியையுமுடைத்தான

வயிறு—வயிற்றையுடைய

பெருமான்—ஸர்வாதிகளுள்

அவன்தன்—அவனுடைய

கள்ளம்—ஒருவர்க்குந்தோன்றாதே

மாயம்—ஆஸ்சர்யமான

மனக்கருத்து—மாநஸவ்யாபாரம்-ஜகதர்

த்தமான ரக்ஷணசிந்தாவ்

யாபாரம்

உள்ளுள்—மாநஸவ்யாபாரத்தாலே

அறிவார்—அறியுமவர்கள்

ஆர்—ஆர்.

எவர்க்குமறியவரிடென்று கருத்து.

(எ)

ஆறு ; (பள்ளிபாலிலை) ஸர்வலோகாவகாஸப்பர தத்வபரமௌ தார்யத்தைகூடிடைத்தாய், ஸர்வலோகபரண ஸமர்த்தமாயிருந்ததன் வயிற்றிலே ஸர்வலோகத்தையும் வைத்துக்கொண்டு ஆலிலையிலே கண்வளர்த்திருளுகிற இவனுடைய ஸர்வேஸ்வரத்தவ சிஹ்நபூததிவ்ய சேஷ்டிதங்களுக்கொரு முடிவுண்டோ வென்கிறார்.

(எ)

ஈடு ; அஹ ;—(எட்டாம்பாட்டு) ஸ்ருஷ்டியும் பாலநமும் ஸ்வா தீநமாகவுடையவனாகையாலே யிவனே யிஸ்வரனென்கிறார்.

கருத்தில்தேவு மெல்லாப்பொருளும்

வருத்தித்த மாயப்பிராணை யன்றியாரே

திருத்தித்திண்ணிலை முவுலகுந்தம்முள்

இருத்திக்காக்கு மியல்வினரே.

(அ)

ப ;—அநந்தரம் ஸர்வபரகாராக்ஷகன் அவனென்கிறார்.

கருத்தில்—தன்னினைவாலே

தேவும்—தேவவர்க்கமும்

எல்லாப்பொருளும்—ம நுஷ்யாதி ஸகல

பதார்த்தங்களும்

வருத்தித்த—ஸத்தைபெற்று அபிவ்ரு

த்தமாய்படியுண்டாக்கின

மாயம்—ஆஸ்சர்யஸக்த்யாதிகளையுடைய

பிராணை—ஈஸ்வரனை

அன்றி—ஒழிய

ஆரே—ஆர்தான்

முவுலகும்—ஸமஸ்தலோகத்தையும்

திண்—திண்ணிதான

நிலை—நிலையையுடைத்தாய்படி

திருத்தி—அறிவந்தறிவருந்த்யாதிகளா

லேதிருந்தச்செய்து

தம்முள்—தன்னினைவுக்குள்ளே

இருத்தி—அவற்றைப் ப்ரதிஷ்ட்டித | இயல்வினர்—ஸ்வபாவத்தையுடையார்.
மாக்கி ரக்ஷிணைக ஸ்வபாவனவனென்று
காக்கும்—ரக்ஷிக்கும் கருத்து. (அ)

ஆறு ;—(கருத்தில்) ஸ்ருஷ்டிரக்ஷணங்கள் பிந்தகர்த்தக்ருகமல்
லவோ, இவற்றைப்பரமபுருஷைக கர்த்தக்ருகமாகச் சொல்லுவாருண்
டோவென்னில் ; பெற்றமாதாவே புத்ரரக்ஷணம்பண் ணுகிறுப்போ
லே ஸ்ருஷ்டித்தவனே ரக்ஷிக்கப்ராப்தம் ; ஆதலால் ரக்ஷிக்கிறான்
பரமபுருஷனே. ஸ்ருஷ்டிரக்ஷணங்களிரண்டும் பரமபுருஷைக கர்த்
க்ருகமென்கிறார். (அ)

ஈடு ; அவ ;—(ஒன்பதாம்பாட்டு) ஸ்ருஷ்டிஸ்த்திதி ஸம்ஹாரங்
கள் மூன்றும் ஸ்வாதீநமம்படியிருக்கையாலு மிவனே யீஸ்வர
னென்கிறார்.

காக்குமியல்வினன் கண்ணபெருமான்
சேர்க்கைசெய்து தன்னுர்தியுள்ளே
வாய்த்ததிசைமுக னிர்திரன்வானவர்
ஆக்கினான் தெய்வவுலகுகளே. (க)

ப ;—அந்தரம் இந்தரக்ஷணத்தோபாதி ஜகதுத்தி ஸம்ஹாரங்களும்
தத்தீநமென்கிறார்.

காக்குமியல்வினன்—ரக்ஷணத்தைஸ்வ பாவமாகவுடைய கண்ணன்—க்ருஷ்ணனான பெருமான்—ஸ்ரீவேஸ்வரன் சேர்க்கைசெய்து—ஸம்ஹ்ருதிஸமயத் திலே நாமரூபவிபா காஹிதமாய் (க) “தரிவள சீலவ தி- தமவகீபவதி” என் கிறபடியேசேரும் படிபண்ணி	தன்னுர்தியுள்ளே — தன்திருநாபிக் குள்ளே வாய்த்த—ஸ்ருஷ்ட்டிக்குவாய்த்த திசைமுகன்—சதுர்முகன் இந்திரன்—இந்திரன் வானவர்—தேவர்கள் தெய்வவுலகுகள்—அவர்களுக்கு வாஸ ஸ்தாநமான திவ் யலோகங்கள் ஆக்கினான்—இவற்றையுண்டாக்கினான் உத்தியுள்ளேபிரந்த திசைமுகனென்று மாம். (க)
--	---

ஆறு ;—(காக்கும்) கேவலம்ஸ்ருஷ்ட்டிமாத்ரமேயன்று பரம
புருஷகர்த்தக்ருகம் ; ப்ரஹ்மாதிஸ்தம்பர்யந்த ஸர்வஜகத்ஸ்ருஷ்ட்
டிஸ்த்திதிஸம்ஹாரங்கள் மூன்றும் பரமபுருஷகர்த்தக்ருகம் ; ஆதலா
லவனே ஸர்வேஸ்வரனென்கிறார். (க)

26 திருவாய்மொழி-உ-ப, உ-தி, ௧0-பா, கள்வா வ்யாக்யாநம்.

ஈடு; அவ;—(பத்தாம்பாட்டு) இவ்வளவும்வர நான் ப்ரதிபதித்த பரத்வத்தை, நீங்களாஸ்ரயணியராக நினைத்திருக்கிறவர்கள் மேலெழுத்தைக்கொண்டு விஸ்வஸியுங்கோளென்கிறார்.

கள்வாவெம்மையு மேழலகும்நின்

உள்ளேதோற்றிய விறைவவென்று

வெள்ளேறன்நான்முக னிந்திரன்வானவர்

புள்ளுந்திகழல் பணிந்தே தத்துவரே.

(௧0)

ப;—அந்தாம் ஸர்வஸ்மாத்தபாளுகையாலே ஸர்வதேவதாஸமாஸ்ரயணியனவனையென்கிறார்.

கள்வா — அவதாரமுகத்தாலே யாதிக்

யத்தைமறைக்கும்ருத்

எம்மையும்—எம்மையும் [ரிமனே

எழுலகும்—ஸமஸ்தலோகங்களையும்

நின்னுள்ளே - உன்னுடைய ஸங்கல்

பத்துக்குள்ளே

தோற்றிய—தோற்றுவித்த

இறைவ—ஸ்வாமியே

என்று—என்கொண்டு!

வெள்—வெளுத்த

ஏறன்—ஏற்றையுடைய ருத்ரனும்

நான்முகன்—சதுர்முகனும்

இந்திரன்—இந்த்ரனும்

வானவர்—ஸ்வர்க்கவாஸிகளும்

புள்ளுந்தி—கருடவாஹனுடைய

கழல்—திருவடிகளை

பணிந்து—ப்ராணமப்பண்ணி

ஏத்துவர்—ஸ்துதியாநிற்பார்கள்.

இத்தால் - தர்மபர்யாய வ்ருஷ்பவாஹநத்வத்தாலே ருத்ரனுடைய கர்மவ்யயதையும், வேதமயானுகருடன் வாஹநமாகையாலே ஈஸ்வரனுடைய வேதாத்வேத்யத்வமுந் தோற்றுகிறது.

(௧0)

ஆறு;—(கள்வா) இப்படி சதுர்முக பசுபதி ஸுதமகப்பரப்ருதி தேவர்களுக்கு மெம்பெருமானே காரணபூதனுமாயிஸ்வரனுமாயிருக்குமென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணமென்னென்னில்; அவர்கள் தங்களுடைய வாக்யமே ப்ரமாணமென்கிறார்.

...

(௧0)

ஈடு; அவ;—(பதினேராப் பாட்டு) நிகமத்தில், இத்திருவாய் மொழியை யப்பஸிக்கவல்லவர்களுக்கு, தேவதாந்தரங்கன்பக்க ஈஸ்வரத்வபுத்தி பண்ணுகையாகிற ஊனமில்லை யென்கிறார்.

ஏத்தவேழலகுங் கொண்டகோலக்

கூத்தனைக் குருகூர்ச் சடகோபன்கொல்

வாய்த்த வாயிரத்துள் ளிவைபத்துடன்

ஏத்தவல்லவர்க் கில்லையோருடமே.

(௧௧)

ப;—அந்நாம் இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக ஸர்வப்ரகார வைகல்யரா ஹித்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

ஏத்த—ஸௌகிகரேத்துகிற விதுவே துவைபத்து—இவைபத்தையும்	விளைநீராக உடன்—அர்த்தத்தோடே யுடன்பட்டி
வழுலகம்—ஸமஸ்த லோகத்தையும்	ஏத்த—ஸ்துதிபுரமாகச்சொல்ல
கொண்ட—அளந்துகொண்ட	வல்லவர்க்கு—வல்லவர்க்கு
கோலம்—வடிவழகையும்	ஒருளம்—தேவதாந்தரங்களினுடைய
கூத்தனை — வல்லாராடினாற்போலே	வத்கர்ஷபுத்தியும், அவர்
அளந்து, அநாயஸத்தையு	களோடுண்டான ஸாம்ய
முடையவனை	புத்தியும், அவர்களில்
குருகூர்ச்சடகோபன்—ஆழ்வார்	நிகர்ஷ புத்தியுமாகிறகு
சொல்—அருளிச்செய்த	றைவுகளொன்றும்
வாய்த்த—லோகத்துக்கலப்பலாபமான	இல்லை—இல்லை.
ஆயிரத்துள்—ஆயிரத்துள்	

ஊனம் - குறைவு. சொல்வாய்த்தவென்று - அர்த்தப்ரதிபாநஸாமர்த்த்ய மாகவுமாம். ஏழுலகென்று - கீழும்மேலுங்கூட்டுகிறது இது கலிவிருத்தம்.(கக)

ஆறு;—(ஏத்தவேழலகும்) ஸர்வலோகங்களுந் தன்னுடைய விஜயத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு நின்றேத்த ஏழுலகும் கொண்ட ருளினைவிது தொடக்கமாகவுள்ள திவ்யசேஷ்டிதங்களாலே யெம்பெ ருமானுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற இந்தத்திரு வாய்மொழியை இந்தபாவறையோடேகூட ஏத்தவல்லார்க் கினியொ ருநானு மெம்பெருமானோடு விஸ்வோஷமில்கை யென்கிறார். (கக)

ஈ; நிக;—முதற்பாட்டில், மேல்பரக்கவருளிச்செய்கிற இத் திருவாய்மொழியிலர்த்தத்தை ஸங்கரஹேண வருளிச்செய்தார். இரண்டாம்பாட்டு முதல்-துக்கநிவர்த்தகனாகையாலும், ஸீலவானாகையாலும், ஸுகுமாரனாகையாலும், புண்டரீகாக்ஷனாகையாலும், ஆபத்ஸகனாகையாலும், அகடிதகடநாஸமர்த்தனாகையாலும், ஸ்ருஷ்டிஸ்த்திதினைப்பண்ணுனாகையாலும், ஸம்ஹாரமாகிற செயலைச்செய்கையாலும், ஈஸ்வராபிமாநிகளா யிருக்கிறவர்களுடைய ஸ்தோத்ரா திகளாலும், இப்படி பஹுப்ரகாரங்களாலே அவனுடைய பரத்வத்தை யருளிச்செய்து, இதுகற்றார்க்குப்பலஞ்சொல்லித் தலைக் கட்டினார்.

இரண்டாம்பத்தில் இரண்டாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயநமஃ.

இரண்டாம் பத்து.

மூன்றந் திருவாய்மொழி.

ஊனில்வாழ் - பாவேஸ்வரங்கள்.

ப;—மூன்றந்திருவாய்மொழியில், இப்படியுத்துங்கலலிதனை இவனுடையஸ்வவித ஸாரஸ்யாதிஸய ப்ரயுக்தமான திவ்யபோக்யதையையருளிச் செய்வதாக; அவனுடைய ஸர்வரஸாத்மகத்வத்தையும், ஸாரஸ்யயுக்தனை அவன் விஷயத்தில் தம்முடைய வுபகாரஸம்ருதியையும், ஸ்வவிஷயத்தில் தம்மை அவனபிநிவேரிப்பித்தபடியையும், அவ்வுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லாதபடியையும், தன்னுடைய அப்ராக்ருதபோக்யதையையும் ப்ரகாஸிப்பித்துச் சேர்த்துக்கொண்டபடியையும், இந்த ஸம்ஸ்லேஷம் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாகையாலே அநாதிஸித்தமானபடியையும், போக்யதாதிஸயத்தாலே வ்யதிசேகத்தில் தரிக்கவருமையையும், அவ்வநுபவம் தமக்குக் கைப்புருந்தமையையும், ஸர்வப்ரகாராநுபவத்தால் பிரந்த ஆந்தவிசேஷத்தையும், இப்படியநுபவித்து ஆந்திகளானஸூரிகளோடு தாங்கூடியநுவிக்கையிலுண்டான ஆசையையுமருளிச்செய்து, கீழ்ச்சொன்ன ஸர்வப்ரகாரஸாரஸ்யம் ஸூரிபோக்யமென்னுமிடத்தையு முப்பாதித்தருளுகிறார். *

ஆறு;—(ஊனில்வாழ்மிரே) இப்படி ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமாகவந்துதோற்றியருளினவன் தம்மோடேகலந்தருளினபடியைச் சொல்லுகிறார்.

பு;—*வாயுந்நிரையுகளி லார்த்திதீரவந்து ஸம்ஸ்லேஷித்த ஸம்ஸ்லேஷத்தைச் சொல்லுகிறது இத்திருவாய்மொழியில்; நடுவுப்ராஸங்கிகமாகப்ரஸ்துதமானவித்தனை யிஸ்வரத்வம். தாம்பெற்ற பேற்றின் கனத்தைப்பார்த்தார்; அதுதாமடியாக வந்ததாகிலிறே அளவுபட்டிருப்பது; ஸர்வேஸ்வரனடியாகவந்ததாகையாலே கனத்திருக்குமிதே. தாமநுபவித்தவநுபவத்துக்குள்ளே யெல்லாரஸங்களுமுண்டாய், அதுதான் ஸமாப்யதிகவர்ஜிதமுமாயிருந்தது; “இப்படிப்பட்டபேற்றுக்கு உசாத்துணையாவாரார்” என்று பார்த்தவிடத்தில் ஸம்ஸாரத்திலாளில்லாமையாலே, “அவன்மன்னோடொக்கப்ராப்யருமாய், அவனை நித்யநுபவம்பண்ணுநிம்பாருமாய், பகவதநுபவத்துக்கு தேசிகருமாயிருக்கிற நித்யஸூரிகள் திரளிலேபோய்ப்புக்கு (க) * ஸொய்யஹஃ வாஸுரஸு - போதயந்தஃ பரஸ்பரம் பண்ணி

யதுபவிக்கப்பெறுவதெப்போதோ” என்னுமநவாப்தியோடே தலைக் கட்டுகிறார்.

* வாயுந்திரையுசுளிலாற்றாமைக்கு அறிவுநடையாடாத திர்யக் குகளையு மசேதநங்களையும் சேர்த்தாரங்கு ; இங்கு, ஸம்ஸ்லேஷத் தால் வந்த ப்ரீதிக்கு, அறிவுநைஸர்க்கமான் நித்யஸூரிகளைத் தேடுகிறார். (க) [ராமஸ்து - ராமஸ்து] பெருமானும் பிராட்டியும் (௨) “வாஸுதத்வம் - வசுதத்வம்” என்னலாம்படி கலந்தகலவியைச் சொல்லுகிறது. “பித்ருஸாஸுருஷணபரரானார், தர்மங்களைப் ப்ரவர்த்திப்பித்தார், தேவதாஸமாராதம் பண்ணினார்” என்றாயிற்றுச் சொல்லிக்கொண்டு போந்தது ; இப்படிப் போந்த இவரிப்போது “வாத்ஸ்யாயநங்கந்துக் காமதந்த்ரமேயோ நடத்திப்போந்தது” என்னும்படி வேறுபட்டார். [வீகாயாலாஸு - வீதபாஸார்த்தம்] பரமபதத்தில் செவ்வியோடே வந்தவனும் பிற்பாடையாம்படி போகஸ்ரோதஸ்ஸிலே முற்பாடரானார். [விஜஹார - விஜஹார] இப்படி பரிமாறச்செய்தேயும் போகோபோத்காதத்துக் கவ்வருகு பட்டிலர். [வஹு - பஹு - பஹு - பஹு] பஹுந்ஸம்வத் ஸரார் என்னுதேயொழிந்தது - “அவ்வோகால விசேஷங்களுக்குத் தோற்றுகைக்காக. [நவஸீ - மநஸீ] ஸம்ஸ்லேஷத்தில் பிராட்டி கோலினவவவுக் கவ்வருகுபட்டுப் பரிமாறினார். [தத்கத - தத்கத] தஸ்யாங்கத - ஜாதிசுணங்கன் த்ரவ்யத்துக்குப் ப்ரகாரமாய்ப் பிரிக்கவொண்ணாதபடியா யிருக்குமாபோலே, பிரிக்கவொண்ணாதபடி யொருநீராகக்கலந்தபடி. [தஸ்யாமித - ஹுலிலஸ்தி] த - தஸ்யா நித்யம்ஹ்ருதிஸமாப்பித] இவருயர்த்தியைபறிந்திருப்பாளொருத் தியாகையாலே “அப்பெரியவனிப்படித் தாழ்விடுவதே” என்று அச்செயலிலே தன்னெஞ்சு துவக்குப்பட்டு “அதுவது” என்று கட்டுக்குமாயிற்று. அப்படியாயிற்று இங்குக்கலந்தகலவிதான். *

௩; அவ;—(முதற்பாட்டு) இதில் முதற்பாட்டில்-ராஜ்யத்தை யிழந்தராஜபுத்ரனை ஒருவன், ராஜ்யத்திலே ப்ரவேசிப்பித்தால், “இவனாலே நாமிப்பேறுபெற்றோம்” என்று அவனைக் கொண் டாடுமாபோலே, “கைங்கர்யஸாம்ராஜ்யத்துக்கிட்டுப்பிறந்துவைத்து

30 திருவாய்மொழி-உ-ப, ந-தி, க-பா, ஊனில்வாழ் வ்யாக்யாரம்.

நெநொளிழந்துகிடக்க இந்நெஞ்சிறே யித்தைத்தந்தது ” என்று திருவுள்ளத்தைக்கொண்டாடுகிறார்.

ஊனில்வாழியிரோநல்லீபோ வுண்ணப்பெற்று
வானுளார்பெருமான் மதுசூதனென்னம்மான்
தானும்பானுமெல்லாம் தன்னுள்ளேகலந்தொழிந்தோம்
தேனும்பாலும்நெய்யும் கன்னலுமமுதுமொத்தே. (க)

ப ;—முதற்பாட்டில், ஸர்வரஸமானவஸ்துவோடு தமக்குண்டான ஸம்ப்ர
லேஷம் தம்முடைய திருவுள்ளமடியாகவாதலால் நெஞ்சைப்பார்த்துஉகக்கிறார்.

ஊனில்—மாம்ஸமயமான சரீரத்திலே	என்னம்மானுளும்—என்னையடிமை
வாழ்—இந்தளத்தில் தாமரைபோலே	கொண்டருளி
பகவதநுபவத்தைப்பெற்று	னதன்மையை
உயிரே—நெஞ்சே ! வாழ்கிற	யுடையஅவனும்
நல்லீபோ—நல்லீகாண் ;	யானும்—அவனை யநுபவிக்கவாசைப்
(எங்ஙனையென்னில்)	பட்டு அடிமைபுக்கநானும்
உன்னை—உன்னை	தன்னுள்ளே—தனக்குள்ளே
பெற்று—எனக்கு விதேயமாகப்பெறு	எல்லாம்—எல்லாவினிமையுமாம்படி
கையாலே	தேனும்—தேனும் தேனும்
வானுளார்—பரமபத வாஸிகளான நித்	பாலும்—பாலும் பாலும்
யஸூரிகளுக்கும்	நெய்யும்—நெய்யும் நெய்யும்
பெருமான்—மேலான மேன்மையை	கன்னலும்—கன்னலும் கன்னலும்
டையனாய்	அமுதுமொத்து—அமுதமுமமுதமும்
மதுசூதன்—தன்னை யநுபவிக்கப்பாரி	போல
த்த என்னுடையபிரதிபந்	கலந்தொழிந்தோம்—கலந்துவிட்டோம்.
தகத்தை மதுவைமுடித்	
தாற்போலேமுடித்து	

இத்தால் - ஏகஜாதித்ரவ்யங்கலந்தாற்போலே யென்கிறபடி. அநேகத்
ருஷ்டாந்ததாத்தர்ப்யம் - ஸர்வவிதஸாரஸ்யமுந் தோற்றுகைக்காக. தேனென்று-
ஸர்வரஸஸமவாயம். பாலென்று - ஸ்வாபாவிகரஸம். நெய்யென்று - ப்ரம்ஹ
ணரஸம். கன்னலென்று-கரும்பாய், அதினுடைய பாகஜஸத்தைநினைக்கிறது.
அமுதென்று - நித்யரஸம். உயிரென்று - ப்ராணஸ்ரயமான நெஞ்சைச்சொல்
லுகிறது. போவென்று - ஸாத்ரமான ஸம்புத்திஸூசகம். (க)

ஆரூ ;—ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷைகபோகனாய், ஆஸ்ரிதவிரோதி
நிரஸநஸ்வபாவனாய், எனக்கு ஸ்வாமியாயிருந்த எம்பெருமானுரு
ளும்பானும் எல்லாப்படியாலு மிந்தக்கலவியினுள்ளே யெல்லாரசங்

களுமுண்டாம்படி கலந்தொழிந்தோம்; திருநாட்டிலே சென்றால்
ரஸிக்கக்கடவபகவதேக போகத்வத்தை, இந்தப் பரகருதியிலேயிருந்
துவைத்தே பெற்று வாழ்கிறநெஞ்சே, உன்னைப்பெற்றே இந்தஸம்
ருத்தியெல்லாம் விளைந்தது; நல்லநல்லையென்று நெஞ்சைக்கொண்
டாடுகிறார். (க)

சும; அவ;—(இரண்டாம்பாட்டி) இப்பாட்டு ப்ரஸ்துதமான
வளவிலே எம்பார் கோஷ்ட்டியிலே “இவ்வாத்தாவுக்குப் ப்ரதமகுரு
வார்” என்றுபிறந்ததாய், இருந்த முதலிகளில்சிலர், “ஆசார்ய
னன்றோ” என்றார்கள்; சிலர் “ஆசார்யன் ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஸ்ர
யிக்கப்போரு என்று அழைத்துக் கொண்டிபோய்ச் சேரவிட்ட
ஸ்ரீவைஷ்ணவன்ப்ரதமகுரு” என்றார்கள்; “அவ்வனன்றுகான்,
அவனிவனை யழைத்தாலும் இவன் ‘அல்லேன்’ என்னுதபடி
(க) ‘இசைவித்தென்னை’ என்கிறபடியே அகவாயிலேயிருந்து இசை
வித்த ஸர்வேஸ்வரன்காண் ப்ரதமகுரு” என்றருளிச்செய்தார்.

“அகன்றநம்மை அவன்திருவடிகளிலே சேரவிட்டதுநெஞ்
சுகிறே” என்று இவர் திருவுள்ளத்தைக் கொண்டாடப்படுக்கவாறே,
“நீர்வழிபோவாரைக்கொண்டாடுகிறதென்? அடியறிபாதே” என்ன;
ஆராய்ந்தவாறே, அதுக்குமடி அவனுயிருந்தது; “நடுவேநெஞ்
சைக்கொண்டாடினே மித்தனையாகாதே” என்று, அத்தைவிட்டு -
“என்னையுமிசைவித்த ஸர்வேஸ்வரனைக்கொண்டாடர்” என்ன;
தந்திருவுள்ளத்தைவிட்டு, ஸர்வேஸ்வரனைக் கொண்டாடுகிறார்.

ஒத்தார்மிக்காரை யிலையாயமாமாய

ஒத்தாயெப்பொருட்கு முயிராயென்னைப்பெற்ற

அத்தாயாய்த்தந்தைபா யறியாதனவறிவித்து

அத்தாநீசெய்தன வடியேனறியேனே.

(உ)

ப;—அந்தாம் எவ்விதஸாரஸ்யங்கள் தம்விஷயத்தில் பண்ணினவுப
காரம்பரிச்சேய்மென்கிறார்.

ஒத்தார்மிக்காரையிலையாய—இந்தஸார்

ஸ்யாதிசயத்துக்

ஸமப்பதிகதரித்

ரணம்

மாமாய—ப்ரதிஷ்டைமநுபவியா நின்ற

லும் அபூர்வவத்விஸ்

மயாவஹமானஹா

ஸ்சார்யயுத்தனம்

ஒத்தாயெப் } ஸர்வபதார்த்த ஸஜாதீய

பொருட்கும் } ஸ்வவந்விநித்திஅநு

பலிப்பிக்குமவனம்

உயிராய்—ஆம்மாசரீர்த்துக்கு தாரகனா	அறிவித்து—அறிவிப்பதுஞ்செய்து
மோபாதி, ஸர்வபதார்த்த	அத்தா—இவ்வுபகாரங்களுக் கடியான
என்னை—என்னை தாரகனாய்	ஸம்பந்தத்தையுமுடைய
பெற்ற—உக்பாதிக்க	வனை
அ—அந்த வஸாதாரணஸம் பந்தத்தை	நீ—ஸோபாதிகரானவர்களைப் போல
யுடைய	ன்றியே நிருபாதிகஸம்
தாயாய்—தாயாம்படிப்பிரியபரனாய்	பந்தயுத்தனனை
அ—தகாவிதோத்பத்திஹேதுவான	செய்தன—செய்தவுபகாரங்கள்
தந்தையாய்—பிதாவாம்படி ஹிதபரனா	அடியேன் — அடியேனானவு மவாலே
(ஆசார்யபோதி) மாய்	யென்றிருக்குமொழிய
அறியாதன—அஜ்ஞாசுமான அபவாதி	அறியேன்—அளவிட்டறியமாட்டுகிற
களை	லேன்.

ஸர்வவிதபந்துவான நாராயணனினே மாதாவும் பிதாவும் குருவுமென்று கருத்து. (உ)

ஆறு;—(ஒத்தார்) இப்படி நெஞ்சைக்கொண்டாடி, எம்பெருமான் தமக்குச்செய்தருளின ஸம்ருத்தியை அவன் தனக்குச்சொல்விக்கொண்டது பவிக்கிறார்.

நிரஸ்தஸமாப்பதிகனாய், ஆஸ்சர்யபூதனாயிருந்துவைத்து, ஆஸ்ரித ஜநங்களெல்லாரோடும் ஸஜாதியனாய்வந்து பிறந்தருளி, அவர்களுக்கத்யந்தஸுலபனாயிருந்து, எனக்கவ்வளவன்றிக்கே ஒருவன் தான் தனக்குச்செய்யும் நன்மையும், மாதா புத்ரனுக்குச்செய்யும் நன்மையும், பிதா புத்ரனுக்குச்செய்யும் நன்மையும், ஆசார்யன் ஸரிஷ்யனுக்குச் செய்யும் நன்மையும் செய்தருளினாய்; இன்னமடியேன் திறத்து நீசெய்தருளினவற்றுக்கொரு முடிவுகாண்கிறிலே டெனன்கிறார். (உ)

ஈடு; அவ;—(முன்றும்பாட்டு) ஆளவந்தாரருளிச்செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி - “அறிவுநடையாடாததையிலே ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்தைப்பிறப்பித்து, பிறந்தஜ்ஞாநத்தையழிக் கக்கடவகான தேஹஸம்பந்தத்தோடே பின்னையும்வைத்தாய், என்கிற இழவாலே சொல்லுகிறார்” என்றும். இத்தை எம்பெருமானாகேட்டருளி, “முன்னிற்பாட்டுக்களும் பின்னிற்பாட்டுக்களும் ப்ரீதியோடேநடவாநிற்க, நடுவே அப்ரீதிதோற்றச்சொல்லுமதுசேராது, ஆனபின் பிங்ஹனையாமித்தனை;” அறியாமாய தத்தடியேனை அறியாக்

காலத்துள்ளே யடிமைக்கணன்புசெய்வித்து - வைத்தாயால் - என்கிறார்” என்று இத்தையும் ஒருவுபகாரமாக்கி யருளிச்செய்தார். “அத்தாரீசெய்தன” என்று-நாம்பண்ணினவுபகாரங்களைச் சொல்லா நின்றீர்; அவற்றிலே நீர்மதித்திருப்பதொரு வுபகாரத்தைச்சொல் லிக்காணீரென்ன; அத்தைச்சொல்லுகிறார்.

அறியாக்காலத்துள்ளே யடிமைக்கணன்புசெய்வித்து
அறியாமாமாயத்தடியேனை வைத்தாயால்
அறியாமைக்குறளாய் நிலம்மாவலிமுவடிபென்று
அறியாமைவஞ்சித்தா யெனதாவியுள்கலந்தே. (ஈ)

ப;—அந்தாம் தன்பக்கலிலே அவன் தம்மையநிவேரூப்பித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

அறியாமை—பிறர் தன்னையுள்ளபடிய	னெஞ்சுக்குள்ளேகலந்
றியாதபடிவடிவழகாலே	து அக்கணக்கிலே
மதிமயக்கின	அறியா—அறியாமையை விளைப்பதாய்
குறளாய்—வாமநனுவலாய்	மா—துஸ்தரமான பெருமையையுடை
நிலம்மாவலிமூ } நிலம்மாவலிமூவடி	த்தாய்
வடியென்று } யென்று அந்நலித	மாயத்து—மாயாகார்யமான ஸம்ஸாரத்
பதமாய் அபரிஸ	திலே
மாய்தமானவாக்	அடியேனை—ஸ்வதஸ்ஸித்தமானஸேஷ
யத்தாலே	த்வஸம்பந்தம் பற்றாசாக
அறியாமை—“இவனீஸ்வரன்” என்ற	எனனை
றிவிக்கிற ஸூகராதிகள்	அறியாக்காலத் } அந்த ஸேஷத்வமறி
பாசுரமும்நெஞ் சில்படா	துள்ளே } கைக்கு ஸம்பாவனை
தபடியாக	யில்லாக்காலத்திலே
வஞ்சித்தாய் — அவன் “ தன்னது ”	அடிமைக்கண்— தத்பலமான ஸேஷவ்
என்றிருந்தீர்கதத்தை	ருத்தியிலே
வஞ்சித்துக்கொண்ட	அன்பு—ஆதரத்தை
வனே!	செய்வித்துவைத் } பிறப்பித்து வைத்
எனதாவியுள் } இவ்வபதார்த்தையென	தாயால் } தாயிதே.
கலந்து } க்குப்ராசிப்பித்துஎன்	

இது, உன்னுடைமை நமுவவிடாமைக்கிறே யென்று கருத்து. (ஈ)

ஆறு;—(அறியா) தம்மிறத்திலெம்பெருமான் செய்தருளின நன்மைகளைப்பேசுகிறார். ... (ஈ)

ஈடு ; அவ ;—(நாண்காம்பாட்டு) “வைத்தாயால்” என்று அவன் பண்ணினவுபகாரத்தையறுஸந்தித்து, இங்நனேகிடந்து நெஞ்சாறல் படாநில்லாதே, ப்ரத்யுபகாரமாக உம்மதாயிருப்பதொரு வ ஸ்து வைக்கொடுத்து நெஞ்சாறல் தீரமாட்டரோவென்ன ; “ அப்படியே யிறேசெய்வது ” என்று அவன் திருவடிகளிலே ஆத்மஸமர்ப்பணத் தைப்பண்ணி யநுஸயிக்கிறார்.

எனதாவியுள்கலந்த பெருநல்லுதவிக்கைம்மாறு

எனதாவிதந்தொழிந்தே னினிமீள்வதென்பதுண்டே

எனதாவியாவியும்நீ பொழிலேழுமுண்டவெந்தாய்

எனதாவியார்யானார் தந்தநீகொண்டாக்கினையே. (ச)

ய ;—அநந்தரம் இவ்வுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லை யென்கிறார்.

பொழிலேழும்--ஸமஸ்தலோகங்களும்

ப்ரளயத்திலேயழியப்புக

உண்ட--வயிற்றிலேவைத்துநோக்கின
எந்தாய்--ஸ்வாமியே !

(அப்படிநானுமழிந்துபோகாதபடி)

எனதாவியுள்-அத்யந்தஹேயமான என்

னாத்தமாவுக்குள்ளே

கலந்த--ஒருநீராகக்கலந்த

பெரு--அதுதன்பேரம்படிபெருத்து

நல்--நிர்ஹேதுகமாயகையாலேநன்றான

உதவி--உதவிக்கு

கைம்மாறு--ப்ரத்யுபகாரமாக

எனதாவி--என்னாத்தமாவை

தந்தொழிந்தேன்--உனக்குத் தந்தேவி

ட்டேன்;

இனி--இனி

மீள்வதென்பது--அதுக்குமீட்சி யெ

ண்டே--இல்லை; [ன்பதொன்று

(இதுதாராதென்றராயில்)

எனதாவியும்--என்னாத்தமாவுக்கும்

ஆவி--ஆத்மா

நீ--நீ; (ஆத்மால்)

எனதாவியார்--தரப்படுகிறவென் ஸ்வ

ரூபத்தினுடைய கர்மத்

வமும் நானிட்டவழக்

கல்ல;

யானார்--தருகிற என்னுடைய கர்த்த

ருத்வமும் நானிட்டவழக்கல்ல;

தந்த -- தாத்தருத்வகர்த்தருத்வாதிலிபி

ஷ்டமான விவஸ்துவினு

டையஸத்தையையடியிலே

யுண்டாக்கித்தந்த

நீயே--நீதானே

கொண்டாக்கினே--பின்னையும் ஸ்வீக

ரித்தாய்;

ஆதலால், உனக்கே ஸேஷமென்றிட்டு, எனக்கு ஸமர்ப்பணத்தில் கர்மத்வ மில்லை, கர்த்தருத்வமில்லை, கைம்மாறு - ப்ரத்யுபகாரம். (ச)

ஆறு ;—(எனதாவி) இப்படி எம்பெருமானேடுகலந்த கலவியா ளுள்ள நிரவதிகப்ரீதியாலே யறிவழிந்து, “ இவ்வாத்மா தம்முடை

யதன்று” என்று நிரூபிக்கமாட்டாராய், அவன் தம்மோடுகலந்த விப்பெருநல்லுதவிக்குக் கைம்மாறுகத்தம்முடைய ஆத்மாவை அவனுக்கு மீளாவுடிமையாகக்கொடுத்து, பின்னையுந் தம்முடையஸ்வரூபத்தையுள்ளபடி விவேகித்து, தருகிற நானூர், தரப்புகுகிறவ்வாத்மாவார், பண்டே உனக்குச்சேஷமாயிருக்கிற வ்வாத்மாவை நீ கொண்டருளினாய் தந்தனையிதே யென்கிறார். ... (ச)

ஈடு; அவ;—(ஐந்தாம்பாட்டு) ஜ்ஞாநலாபமே அமையுமோ, ப்ராப்திவேண்டாவோவென்ன; எனக்கு ப்ரதமஸூக்ருதமும் நீயே யாய், என்னை ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தனாக்கினவன்றே பெற்றே நேயன்றோவென்கிறார்.

இனியார்ஞானங்களா லெடுக்கலெழாதவெந்தாய்
கனிவார்விட்டின்பமே யென்கடற்படாவுமுதே
தனியேன்வாழ்முதலே பொழிலேழுமேனமொன்றாய்
துனியார்கோட்டில்வைத்தா யுனபாதஞ்சேர்ந்தேனே. (இ)

ப;—அந்தாம் உன்னுடைய அப்ராக்ருதபோக்யதையைக்காட்டி ருசிஜநகனாபடியாலே உன்திருவடிகளைப் பெற்றேனல்லேனோ வென்கிறார்.

யார்—எத்தனையேனும்தியுயிதானவர்
களுடைய

ஞானங்களால்—ஜ்ஞாநங்களால்

எடுக்கல்—எடுக்கைக்கு

எழாத—எடுப்புண்ணாத

எந்தாய்—ஸ்வாமியாய்

கனிவார்—உன்பக்கல் ஸ்நேஹத்தாலே

பரிபக்ஷ்ஹ்ருதயான

வர்களுக்கு

விட்டின்பமே—மோக்ஷாநந்தபூதனாய்

என்—உபயவ்யாவ்ருத்தனாவெனக்கு

(மதநாதியந்நத்தால்)

கடல்—கடலிலே

படா—உண்டாகாத

அமுதே—அப்ராக்ருதமானவம்ருதமாய்

தனியேன்—ஸம்ஸாரத்திற் பொருந்தா

மையாலே தனியுன

வென்னுடைய

வாழ்—தவதநுபவரூபமான வாழ்வுக்கு

முதலே—ருசிஜநகத்வாத்யாலே ப்ரதம

ஹேதுபூதனாய்

(என்னைஸம்ஸாரார்ணவத்தினின்னு

மெடுக்கைக்கு ஸூசகமாக)

பொழிலேழும்—ஸப்தத்வீபயுக்தமான

ஜகத்தை

ஒன்று—அத்வீதியமான

ஏனமாய்—மஹாவராஹமாய்க்கொண்டு

துனியார்—கூர்மைமிக்க

கோட்டில்—கொம்பிலே

வைத்தாய்—வைத்தவனே!

இனி—இனியேஹேதுபூதனாய் நிர்

வஹிக்கிறப்பின்பு

உனபாதம்—உன்திருவடிகளை

சேர்ந்தேனே—ப்ராபித்தேனே யன்றோ.

36 திருவாய்மொழி-உ-ப, ந-தி, சு-பா, சேர்ந்தார் வ்யாக்யாரம்.

ஆறு ;—(இனியார்) அநாஸரிதரெத்தனையேனு முத்க்ருஷ்ட ரோயாகிலும் அவர்களுடைய ஜ்ஞாநங்களுக்கோசராய், அநந்யபக் திகளாயிருப்பார்க்குப்பரமஸூலபாய், தாத்ருஸபக்திஹீநயிருக் கச்செய்தே எனக்கயத்நளித்தபோக்யாய், ஸமுத்ரத்திலேயமுந்திக் கிடக்கிற வாத்தமவர்க்கத்தை நிர்ஹேதுகமாகவெடுத்து உஜ்ஜீவிப்பித் தாற்போலே, உன்னுடையக்ருபையாலே, அநந்யகதியாயிருந்த வென் னுடைய வுஜ்ஜீவநஹேதுபூதனுவனே, உன்திருவடிகளை இனி யொருநாளும் பிரியாதொருபடி சேர்ந்தேனென்கிறார்.

ஈடு ; அவ ;—(ஆறும்பாட்டு) “ இனியுனபாதஞ்சேர்ந்தேனே ” என்றார் ; “ இனி ” என்று விசேஷிக்கவேணுமோ, *பொய்நின்ற ஞானத்திலே நீவிசேஷகடாக்ஷம்பண்ணினபோதே கிட்டிற்றிலே னேவென்னுதல் ; அன்றிக்கே, ஸ்வரூபத்தையநுஸந்தித்தவாறே ஸ்வாபாவிகசேஷத்வமேயாய் நிலைநின்றவாகாரம், நடுவுள்ளது வந் தேறியாய்த்தோற்றுகையாலே சொல்லுகிறாகவாமாம்.

சேர்ந்தார்தீவினைகட் கருநஞ்சைத்திண்மதியைத்
தீர்ந்தார்தம்மனத்துப் பிரியாதவருயிரைச்
சேர்ந்தேபோகல்கொடாச் சுடரையரக்கியைமுகக்
கீர்ந்தாயையடியே னடைந்தேன்முதன்முன்னமே. (சு)

ப ;—அநந்தரம் இந்தப்ராப்தி, ஸ்வரூபப்பயுக்தமாகையாலே அநாதிஸித்த மன்றோ வென்கிறார்.

சேர்ந்தார் — உண்ணையடைந்த வர்களு	மனத்து—மநஸ்ஸிலே
டைய	பிரியாது—விடாதே
தீ—க்ருமான	அவருயிரை—அவர்களாத்மவஸ்துவை
வினைகட்டு—பாபங்களுக்கு	சேர்ந்தே—என்றும் விஷயாந்தரங்களி
அரு—ஆற்றவரிய	லேபுக்குச்சேர்ந்து
நஞ்சை—நஞ்சாய்	போகல்கொடா—போகல்கொடாதே
திண்மதியை—திண்ணிதான மதியாகி	சுடரை—தன்வடிவையே பவர்களுக்கு
த-வ்யவஸாயத்தானாய்	விஷயமாக்கு முஜ்ஜீவல
டிக் கிருனென்னலாம்	ஸ்வபாவனாய்
படியதுக்குத்தபாதகனாய்	(அவர்கள்விஷயருசியை)
தீர்ந்தார்தம்—அந்த வ்யவஸாயத்தையு	அரக்கியை—சூரப்பநகியை
டையவர்களுடைய	

மூக்கீர்த்தாயை — அழித்தாற்போலே	ஸ்வரூபத்தையுடைய
யழித்துக்கொடுக்க	நான்
வல்லவண்ணை	முதன்முன்னமே--முதலுக்குமுன்னே
அடியேன் — உனக்குஸேஷபூதமான	அடைந்தேனே-அடைந்தேனல்லவோ

* மயர்வதம்திரலமீமருவதற்குமுன்னே ப்ராப்தியுண்டல்லவோவென்று கருத்து. (சு)

ஆறு ;—(சேர்ந்தார்) “ போனகாலமும் ஸம்ஸ்லேஷித்தோம் ”² என்று தமக்குத்தோற்றம்படி யெம்பெருமானோடே தாம்ஸம்ஸ்லேஷிக்கையாலே, ஆஸ்ரிதருடைய ஸ்வவிஷயதிவ்ய ஜ்ஞாநவிரோதி பாபங்களுக்கு நஞ்சாய், அவர்களுக்கு ஸ்வவிஷயத்ருடஜ்ஞாநப்ரதனாய், இப்படி தன்னுடையப்ரஸாதத்தாலே லப்தஜ்ஞாநராகையாலே * ஸம்யக்வ்யவஸிதராயிருந்தவர்களை ஸம்ஸாரத்தில்புகவிடாதே அவர்களோடுபிரியாதே ஸம்ஸ்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவனுமாய், ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநஸ்வபாவனுமாயிருந்தவுன்னோடு இன்றோ அடியேன் ஸம்ஸ்லேஷிக்கப் பெற்றது, இவ்வாத்மாவுள்ளவன்றே பெற்றேனன்றோவென்கிறார். ... (சு)

சுடு ; அவ ;—(ஏழாம்பாட்டு) இப்படி தாம்பெற்ற பேற்றின் கனத்தையும்மறுஸந்தித்து, இவ்விஷயத்தினுடைய போக்பதையபுமறுஸந்தித்து, “ இதிருந்தபடிகண்டோமுகுத்த தொங்காதுபோலே யிருந்தது ” என்றதிசங்கை பண்ணி, தேவரென்னைக்கைவிடல் நானுளோனாகேன், என்னைக்கைவிடாதொழிய வேணுமென்கிறார்.

முன்னல்யாழ்ப்பயில் நூல்நரம்பின்முதிர்சுவையே
பன்னலார்பயிலும் பரனேபவித்திரனே
கன்னலேயமுதே கார்முகிலேயென்கண்ணா
சின்னலாலிலேன்கா னென்னைநீ குறிக்கொள்ளோ. (எ)

ப ;—அநந்தரம் இப்படி யுபகரித்த நீ நிரதிசயபோக்யனுன வுன்னை யொழிந்தால் எனக்கு ஸத்தையுண்டோவென்கிறார்.

முன்—அநாதியாய்	நூல்—கீதஸாஸ்தரத்தில் லக்ஷணந்தப்
நல்—விலக்ஷணமாய்	நரம்பில்—நரம்பிலேகிளர்ந்த பாத
யாழ்—யாழைப்பற்றியிருப்பதாய்	முதிர்—முதிர்ந்த
பயில்—வ்யுத்திஸ்ஸூக்களாலே பயிலப்	சுவையே—கீதஸம்போலே நிரதிசய
படுவதான	போக்யபூதனாய்

பல்—இந்தரஸஜ்ஞாய் பஹுவிதரா	தில்மேகம்போலேஉத
யிருக்கிற	ரவிக்ரஹயுக்தனம்
நலார்—அஸ்கலிதஜ்ஞாநாதி வைலக்ஷி	என்—அவ்வடிவழிகோடே யெனக்கடி
ண்யத்தையுடையார்	பாவ்யனுகைக்ரு
பயிலும் — நித்யாநுபவம் பண்ணுவத	கண்ணா—க்ருஷ்ணனானவனே
பானே—மேலாயிருக்குமவனாய் [ற்கு	நின்னலால்—இப்படி நிரதியுயபோக
பவித்தானே—இந்தரஸஜ்ஞால்லாதார்	யபூதனானவன்னையொ
க்கு மஜ்ஞாநாதி தோ	முந்தால்
உங்களைப்போக்கியுஜி	இலேன்காண்—எனக்குஸத்தையிலலை
ப்பிக்கும்பாவநபூதனாய்	காண்;
கன்னலே—இக்ஷாரஸம்போலே பர்வ	என்னை—வ்யதிரேகத்திலழியும் படியா
ந்தோறும் நிரதியுயபோக்யபூதனாய்	னவென்னை
அமுதே—அழிந்தாரையுமாக் குவதான	நீ — வ்யதிரேகத்திலழிக்கும்படி யான
அம்ருதரஸமாய்	போக்யதையையுடையநீ
கார்முகிலே—ஏவம் விதஸாரஸ்யத்துக்	குறிக்கொள்—இரண்டுதலையையுமறிந்
காஸ்யமான கார்காலத்	துதிருவுள்ளம்பற்றவேணும்.(எ)

ஆற;—(முன்னல்) ஸர்வ கரணங்களுக்கும் நிரவதிக போக்ய பூதனாய், உன் திருவடிகளுக்கு நல்லராயிருப்பாரெல்லாருக்கும் உன்னைக்கொடுக்கும் ஸ்வபாவனாய், அவர்களுடைய த்வதநுபவவிநோதி ஸர்வதோஷநிரஸ நஸ்வபாவனாயிருந்த வன்னை யெனக்கு நிர்ஹேது கமாகத் தந்தருளினாய்; நீயல்லது எனக்கொரு தாரகமில்லை; இனி யென்னைக் கைவிடாதே கிடாய் என்று கொண்டு, “ எம்பெருமா னேடு தமக்கு ப்ரவ்ருத்தமான ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு பங்கம்வரு கிறதோ ” என்னுமகிசுங்கையாலே பெம்பெருமானையபேகிக்கிறார்.

ஈடு; அவ;—(எட்டாம்பாட்டு) “ என்னைநீகுறிக்கொள்ளே ” என்றவாறே அவன்குளிரக்கடாக்ஷித்தான், அத்தாலே ஸகலவ்ய ஸநங்களும்போய் அவனை யநுபவிக்கிறார்.

குறிக்கொள்ளானங்களா லெனையுழிசெய்தவமும்
கிறிக்கொண்டிப்பிறப்பே சிலநாளிலெய்தினன்யான்
உறிக்கொண்டவெண்ணெய்பா லொளித்துண்ணுமம்மான்பின்
நெறிக்கொண்டநெஞ்சனாய் பிறவித்துயர்கடிந்தே. (அ)

ப;—அநந்தம் இவ்வநுபவம் தமக்குக்கைவந்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

உறி—உறியிலே
கொண்ட—சேமித்துவைத்துகொண்ட
வெண்ணெய்—வெண்ணெயையும்
பால்—பாலையும்
ஒளித்து—உடையவர்களறியாமல் க்ரு
த்ரிமத்தாலேபுக்கு
உண்ணும்—அமுதுசெய்த செயலாலே
அம்மான்—அடிமைகொண்ட ஸ்வாமி
யான க்ருஷ்ணனுடைய
பின்—பின்னே
(அவ்வபநாநத்துக்குத்தோற்று)
நெறி—அவன்போனவழியே
கொண்ட—போய்த்திரிகிற
நெஞ்சனாய்—நெஞ்சையுடையேனாய்
பிறவித்துயர்-ஜநம்பாயுத்ததுரிதங்களை
கடிந்து—காற்கடைக் கொண்டநாதரி
த்து
குறிக்கொள்--கர்த்தருத்வாதித்யாகத்தா
லும்யநியமாதிகளா
லும்குறிக்கொள்ளப்
படுவதான

கிறி - விரகு.

(அ)

ஆறு ;—(குறிக்கொள்) தாமிப்படி யெம்பெருமானையேஷிக்க,
அவனும், “ நாம்விஸ்வேஷிக்க ப்ரஸங்கமென் ” என்றருளிச்செய்ய,
தாமும் நிவ்ருத்தாதி ஸங்கராய்க்கொண்டு ; அதிதுஷ்கரமாய் அநேக
காலஸாத்யமான கர்மயோகஜ்ஞாந யோகஸஹக்ருதபக்தி யோகஸாத்
யமானஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வகபகவதநுபவத்தை இஜ்ஜந்மத்திலே
அல்பகாலத்திலே அயத்நேந நான்பெற்றேனென்று தாம்பெற்ற
ஸம்நுத்தியைச்சொல்லி யநுபவிக்கிறார். ... (அ)

ஈடு; அவ;—(ஒன்பதாம்பாட்டு) (ந) “ லொஸூபெசஸ்ரூ
நாபிரூ ஸஹஸு ஹஸா விவஸிதா -ஸோஸ்ருதேஸர்வாந்காமாந்

ஞானங்களால்—வேதநத்யானோபா ஸந
ரூபபர்வபேதங்களாலும்
(ஸத்வித்யாதஹரவித்யாதி வ்யக்தி
பேதங்களாலும் பலவகைப்பட்ட ஜ்ஞா
நயோகங்களாலே) (க) “ ஜநாநா
ஸஹஸ்ர ஷட - ஜந்மாந்தரஸஹ
ஸ்ரேஷ்ட ” (உ) “ ஸஹ - நா
ஜநநாநிஷெ - பஹுநாஜ்ஜந்மா
மந்தே ” என்கிறபடியே
எனையுழி—அநேககாலங்களிலே
செய்—செய்யப்பட்ட
தவமும் — பக்தியோகமாகிறதபஸ்ஸி
னுடைய பலத்தை
கிறிக்கொண்டு—பகவத்க்ருபையாகிற
நல்விரகைக்கொண்டு
இப்பிறப்பே—இஜ்ஜந்மத்திலே
சிலநாளில்—அல்பகாலத்திலே
யான் — அநுபவத்துக்கடை வில்லாத
நான்
எய்தினன்—கிட்டப்பெற்றேன்.

ஸஹப்ரஹ்மணுவிபஸ்சிதா” என்கிறபடியே, என்னுடைய ஸகலது ரிதங்களும்போம்படி ஸர்வேஸ்வரனை யநுபவிக்கப்பேற்றேனென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

கடிவார்தண்ணந்துழாய்க் கண்ணன்விண்ணவர்பெருமான்
படிவானமிறந்தபரமன் பவித்திரன்சீர்ச்
செடியார்நோய்கள்கெடப் படிந்துகுடைந்தாடி
அடியேன்வாய்மடுத்துப் பருகிக்களித்தேனே. (க)

ப;—அநந்தம் இப்படியவன்குணங்களை யநுபவித்து ஆந்தியானே
னென்கிறார்.

கடி—பரிமளம்

வார்—ப்ரவஹியாநி நகிந

தண்ணந்துழாய் — செவ்வித்திருத்து
ழாயையுடைய
ளய்க்கொண்டு

கண்ணன்—ஆஸ்ரிதபவ்யனான க்ருஷ்
ணனாய்

விண்ணவர் } இவ்வடிவழகையநுபவி
பெருமான் } க்கிறபரமபத வாஸிகளு
க்கவ்வுருகானமேன்மை
யையுடையதனக்கு

வானம்—பரமபதத்திலும்

படி—ஒப்பு

இறந்த—இல்லையாகையாலே

பரமன்—தனக்குமேலில்லையான பெரி
யவளாய்

பவித்திரன்—இப்பெருமைய நியாதார
நிவுகேட்டையும் போக்
கிய நுபவிப்பிக்கும்பாவ
நீபூதனுடைய

சீர்—பரத்வஸௌலப்ப போக்யத்வபா
வந்தவ்ரகாசகமானகுணங்
களிலே

செடியார்—ஒன்றோடொன்று மிடைந்
துதுறுமண்டிமுற்போலே
யிருக்கிற

நோய்கள்—விஷயருசி தொடக்கமான
மஹாவ்யாதிகள்

கெட—நஸிக்கும்படி

படிந்து—கிட்டி

குடைந்து—எங்குமுட்புக்கு

ஆடி—முழுகி

அடியேன்—அவனை யொழியச்செல்லா
தபடி அந்நயார்ஹனானான்

வாய்மடுத்து—புஜிக்கைக்கு உபகரணமா
ன அபிரிவஸுமாகிரவா
யைமடுத்தது

பருகி—பெருவிடாயன் தண்ணீர்குடி
த்தாற்போலே நிரம்ப

புஜித்து
களித்தேன் — நிரதிஸ்யமானவாநந்தத்

தைப்பெற்றேன்

படிவானமிறந்தவென்று-வடிவழகுக்கு மேகமொப்பல்ல வென்றுமாம்.(க)

ஆறு;—(கடிவார்) நிரவதிகபோக்யபூதனாய், * அயர்வறுமம
ரர்களதிபதியாய், திருநாட்டிலுங்குடத் தன்னோடொத்தாரையும்
மிக்காரையுமுடையவ னல்லாமையாலே பரமனாய், ஸ்வாஸ்ரிதரு
டைய ஸ்வஸம்ஸ்லேஷ விரோதிஸர்வதோஷங்களையும் போக்கும்

ஸ்வபாவனாயிருந்த வெம்பெருமானுடைய கல்யாணகுணங்களாகிற
வம்ருதவெள்ளத்திலே என்னுடைய விடாயெல்லாங்கெடும்படி
போய்ப் புக்குப்படிந்துகுடைந்தாடி வாய்மடுத்தப்பருகிக் களித்தே
னடியேனென்கிறார். ... (சு)

ஈடு; அவு;—(பத்தாம்பாட்டு) “களித்தேன்” என்னு, திரியட்டும்
ஸம்ஸாரிகளோடே யிருக்கையன்றியே, இவ்வதுபவத்துக்கு தேசிக
ரான நித்யஸூரிகள் திரளிலே போய்ப் புதுவதெப்போதோ
வென்கிறார்.

களிப்புங்கவர்வுமற்றுப் பிறப்புப்பிணி மூப்பிறப்பற்று
ஒளிக்கொண்டசோதியுமா யுடன்கூடுவதென்றுகொலோ
துளிக்கின்றவானிந்நிலஞ் சுடராழிசங்கேந்தி
அளிக்கின்றமாயப்பிரா னடியார்கள்குழாங்களையே. (௧௦)

ப;—அந்தரம் ஏவம்விதபோகாந்தத்துக்கு முக்யபோக்தாக்கள் ஸூரிக
ளாகையாலே, அவர்களோடுகூடுகையை யர்த்திக்கிறார்.

களிப்பும்—விஷயலாபத்தில் களிப்பும்
கவர்வு—தலாபத்திலபிநிவேஸமும்
அற்று—அற்று

பிறப்புப்பிணி } அதுக்கடியான ஜந்ம
மூப்பிறப்பற்று } வ்யாஜிராமாணங்
களுமற்று

ஒளிக்கொண்ட—ஆவிர்ப்பூதமான ஜ்ஞா
நாதிகளாகிற ஒளிக
ளுக்கு ப்ரகாசகமான

சோதியுமாய்—ஜ்யோதிர்மய வித்ரஹத்
தையுடையோமாய்க்
கொண்டு

துளிக்கின்ற—வர்ஷிக்கிற

வான்—ஆகாசத்தையும்

இ—அத் காலே தரிக்கிற

நிலம்—பூமியையும்

(பாக்கரஹிதமாம்படி)

சுடர்—பேரொளியையுடைய

ஆழி—திருவாழியையும்

சங்கு—திருச்சங்கையும்க

எந்தி—எந்தி

அளிக்கின்ற—ரக்ஷித்தருளுகிற

மாயப்பிரான்—மஹோபகாரகனுடைய

அடியார்கள்—நித்யநாஸ்யைக நிரூப

ணீயான ஸூரிகளுடைய

குழாங்களை—ஸங்கங்களை

உடன்—ஒருகிராம்படி யுடன்பட்டு

கூடுவது—கூடுவது

என்றுகொலோ—என்றோ.

ஸமஸ்தவிதோதி நிவ்ருத்தபிந்ந்து ஆவிர்ப்பூதஸ்வரூப ஸ்வபாவானவர்க்
குப்ராப்யம் அடியாரான ஸூரிகளென்றுகருத்து. (௧௦)

ஆறு;—(களிப்பும்) இப்படி யெம்பெருமானுடைய குணங்க
ளாகிற அம்ருதத்தை புஜிக்கிறவாழ்வார், இந்தவம்ருதத்தை நிரஸ்

42 திருவாய்மொழி-உ-ப, ந-தி, கக-பா, குழாங்கொள் வ்யாக்யாந,

தஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகனாப்க்கொண்டு பகவத்குணைகபோகரானதித்
ஸித்தபுருஷர்களுடைய திவ்யபரிஷத்திலேசென்று அவர்களோடு
கூட நான்புஜிப்பதென்றே வென்கிறார். ... (க)

ஈடு; அங்; —(பதினேரம்பாட்டு) நிகமத்தில் - இத்திருவாய்
மொழியை, பகவதேகபோகராயிருப்பாரெண்ணப்போலே தனிப்
டாதேதிரளாகவதுபவியுங்கோனென்கிறார்.

குழாங்கொள் பேரரக்கன்குலம்வீயமுனிந்தவனைக்
குழாங்கொள்தன்குருகூர்ச்சகடகோபன்தெரிந்துரைத்த
குழாங்கொளாயிரத்து ளிவைபத்துமுடன்பாடி
குழாங்கொளாயுடீருடன்சூடிநின்றாடுமினே (கக)

ய; —அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியைப்பாடி பாஸ்பரஸங்கதாய் ஸங்கி
பவித்து ப்ரீதிப்ரோரிதாய் வர்த்தியுக்கோளென்று பலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

குழாங்கொள்-பாதகரான ராகுஸஸரைத் ஆயிரத்துள்—ஆயிரம் திருவாய்மொழி
திரள்திரளாகவுடையது யிலும்

யிருக்கிற இவைபத்தும்—இவைபத்தையும்

பேர்—பெருமையையுடையன ராவ உடன்—அர்த்தத்தோடே யுடன்பட்டு

அரக்கன்—ராகுஸஸனுடைய [ணகுற பாடி—ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாகப்பாடி

குலம்—குலமகப்பட குழாங்களாய்—பாஸ்பர ஸம்ஸல்விஷ்ட

வீய—நசிக்கும்படி ராய்க்கொண்டு பல

முனிந்தவனை—முனிந்தருளினவனை திரளாய்

குழாங்கொள் — ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் அடியிருடன் — அடியாரான வங்கள்

திரளையுடைத்தான ஸ்வரூபத்துக்கருபமாம்

தென்குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹ படி ஏககண்டாய்

சடகோபன்—ஆழ்வார் [கரான கூடி—ஸம்ஸல்விஷித்து

தெரிந்து—ஆராய்ந்து நின்று—இடைவிடாதே நின்று

உரைத்த—அருளிச்செய்த ஆடுமின் — ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்

குழாங்கொள்-பத்தானதிரள்களை வடி ணப்பாருங்கோள்.

வாகவுடைத்தான இது - கலிவிருத்தம். (கக)

ஆறு; —(குழாங்கொள்) ஸப்தரஜநபாந்தவமாக ராவணன்மடி
யும்படி சிவந்தவனையுள்ளபடி கண்டுசொன்ன இத்திருவாய்மொழியை
பகவதேக போகராயிருப்பாரெல்லாருங்கூடி புஜியுங்கொளென்கிறார்.

திருவாய்மொழி-உ-ப, ந்-தி, கக்-பா, குழாங்கொள் வ்யாக்யானம். 43

ஈடு;—முதற்பாட்டில், திருவுள்ளத்தைக் கொண்டாடினார்; இரண்டாம்பாட்டில், அத்தையுமிசைவித்த ஸர்வேஸ்வரனைக்கொண்டாடினார்; மூன்றாம்பாட்டில், தம்நெஞ்சிற்பட்டதொரு உபகாரத்தைச்சொன்னார்; நாலாம்பாட்டில், அதுக்குப் பரத்யுபகாரமாக ஆகம் ஸமர்ப்பணம்பண்ணி அதுகனக்கருபித்தார்; அஞ்சாம்பாட்டில், எனக்குப் பரதமஸுக்ருதமும் நீயேயானபின்பு உன்திருவடிகளைக்கிடமினேனேயன்றோவென்றார்; ஆறாம்பாட்டில், இன்றோகிட்டிற்று, தேவரெனக்கு விசேஷகடாஷஷம்பண்ணினவன்றே பெற்றேனேயல்லேனோவென்றார்; ஏழாம்பாட்டில், அவனுடையபோக்பதையையதுஸந்தித்து, உன்னைப்பிரியில் தரியேனென்றார்; எட்டாம்பாட்டில் இப்படி நிரதிராயபோக்யனுவனை எளியதொருவிராலே லபிக்கப் பெற்றேனென்றாராதல்; அன்றியே, அநேககாலங்கடிப்பண்ணிலபிக்கக்கடவ தபஃபலத்தை அவனைப்பின்சென்று எளிதாகலபித்தேனென்னுதல்; ஒன்பதாம்பாட்டில், என்னுடைய ஸகலக்லேஸங்களும் போம்படியதுபவித்துக்களிக்கேனென்றார்; பத்தாம்பாட்டில் இப்படியிவனை யதுபவித்துக்களிப்பார் திரளிலேபோய்ப்புகப்பெறுவதெப்போதோ வென்றார்; நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை ஸாபிப்ராயமாக வப்பஸித்து, நாலுநாளும் நால்வரிருவருள்ளார் கூடியிருந்ததுபவிக்கப்பாருங்கோளென்குறார். (கக)

வடக்குத்திருவீதிப் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம்பத்தில் மூன்றாந்திருவாய்மொழி

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதோமா நுஜாயநமஃ.

இரண்டாம் பத்து நான்காந் திருவாய்மொழி ஆடியாடி ப்ரவேசங்கள்.

பு;—நாலாந்திருவாய்மொழியில், இப்படிதாமாசைப்பட்டபடியை யதுப
விக்கப்பெறுமையா லவஸந்நராய், “ தமக்குப்பிறந்த ஆர்த்தயதிகசயத்தை ஸமிப்
பிக்கைக்கு, ஸர்வரக்ஷகனாய் போக்யபூதனவவனையொழிய இல்ல” என்ற
றுதியிட்டு; அவன் ஆஸ்ரிகனான ப்ரஹ்மதனுக்கு கவினபடியையும், அந்ருத்
தனுக் குதவினபடியையும், அபிமகையான பிராட்டிக் குகவினபடியையும்,
நாட்டுக்குதவினபடியையும், ஸூத்தபாவதையையும், ந்ரதிஸயபோக்யதையையும்
ரக்ஷணர்த்தமான ஆஸத்தியையும், ஆஸந்நனங்களுக்கு மதுபவவிரோதிகளைப்
போக்கினபடியையும், ரக்ஷணோபகரணவத்தையையும், விரோதிமிக்குத்தாலும்
வெந்துழிப்பண்ணும் வீரப்பாட்டையு மருஸந்தித்து, தம்முடைய ஆர்த்தி
யைப் பரிவர்த்தகத்தாலே அவனுக்கறிவித்தபடியை, பிரிந்தகலைமகளாற்றுகு
மைக்கு நல்தாயிரங்கின பாசரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். ... *

ஆறு;—(ஆடியாடி) இப்படிநித்யபுருஷர்களுோடே கூட வெம்
பெருமானை யதுபவிக்க ஆசைப்பட்டவாழ்வார், அப்போதே யப்படி
யதுபவிக்கப்பெறுமையாலே வந்தநிரதிஸாவஸாதத்தாலே யொரு
க்ஷணமாத்திரமு மாத்தமதாரணம்பண்ண வொண்ணாத தபரியதஸாபந்
நராய், அந்தத்தஸாநுக்ஷணமாக வெம்பெருமானைக்குறித்துத் தாம்
சொல்லுகிறவார்த்தைகளையுஞ் செய்கிறசேஷ்டிதங்களைபுங் கண்டு
தம்மோடுஸ்வாந்ஸோகரான தம்முடையபந்துக்க ளெம்பெருமானை
நோக்கித் தம்முடையதசையை விண்ணப்பஞ்செய்து சொல்லுகிற
படியை யதுஸந்தித்து; இப்பொருளை, எம்பெருமானை யாசைப்பட்டு
அத்யந்தமவஸந்நைபா யிருந்தாலொரு பிராட்டியுடைய திருத்தா
யார் அவளுடைய தசையைவிண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டு, “ இவள்
முடிவதற்குமுன்பே ஈண்டெனவந்துவிஷயிகரித்தருள வேணும்”
என்றுகொண்டெம்பெருமானை யபேக்ஷிக்கிற வாக்யாபதேசத்தாலே
யருளிச்செய்கிறார்.

ஈடு;—கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே - “ பருகிக்களித்தேனே”
என்று ஹ்ருஷ்டராய், “ அதுதன்னைப்பாகவதர்களுோடே உசாவித்

தரிக்கவேணும்” என்றுபாரித்து, அதுக்கிவ்விபூதியிலாளில்லாமையாலே, நித்யவிபூதியிலே நித்யஸூரிகள் திரளிலேபோய்ப்புக்கு* (க) *வொய்யனெஃ வரஹுரடி = போதயந்த? பரஸ்பரம்பண்ணியதுபவிக்கக்கோவி நினைத்தபோதே அத்திரளிலேபோய்ப்புக் கதுபவிக்கப்பெறுமையாலே மிகவுமவஸந்தராய், தம்முடையதையைஸ்வகியரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எம்பெருமானுக் கறிவிக்கிறபடியை அந்யபதேசத்தாலே பேசுகிறார்.

* அஞ்சிறையமடநாரையில் - தூதுவிடசூழ்மரானார்; * வாயுந் திரையுகளில் - கண்ணாற்கண்ட பதார்த்தங்களைய பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிறவாகக்கொண்டு அவற்றுக்குமாக நோவுபடசூழ்மரானார்; அவ்வாவன்றிக்கே ஆற்றமைகரைபுரண்டு, தாமான தன்மையழிந்து ஒருபிராட்டிதையைப் பரப்பதாய், அதுதன்னிலும்தன் தைச தான் வாய்விட்டுப்பேசமாட்டாதே பார்ஸ்வஸ்த்தாறிவிக்க வேண்டும்படியாய், ஸ்த்திதிசமநாயாதிகளிலொருநியதியின்றியிலே அரதியாய்நோவுபட, இப்பெண்பிள்ளை தையை யதுஸந்தித்த திருக்காயார், “ராமக்ருஷ்ணாத்தவதாரங்களைப்பண்ணி ஆர்த்தரானார்த்தியெல்லாம் பரிஹரிக்கக்கடவ ஸ்வபாவரானநீர் உம்மையாசைப்பட்டவிவள் நோவுபடப்பார்த்திருப்பதே” என்று எல்லாவளவிலுமவனை யிட்டுப்பரிஹரித்துக்கொள்ளும் குடியாகையாலே அவன்திருவடிகளிலேபொகட்டு, “இவளிடையாட்டத்தில் நீர்செய்யநினைத்திருக்கிறதென்” என்று கேட்கிறபாசுரத்தாலே தம்முடையதையை யருளிச்செய்கிறார்.

காசையிழந்தவனுக்கு, பொண்ணையிழந்தவனுக்கும், சந்தந்தையிழந்தவனுக்கு மொத்திரத்திறைஸ்வேஸம்; அவதாரத்திலே* பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப்போகையதுபவிக்கவாசைப்பட்டாக்கிடையாமையாலே வந்தவாற்றாமை - * அஞ்சிறையமடநாரையில்; “நம்பியைத்தென்குறுங்குடிசின்” என்றர்ச்சாவதாரத்திலே யதுபவிக்கவாசைப்பட்டாக்கிடையாமையாலே வந்தவாற்றாமை - * வாயுந்திரையுகளில்; இதில் - அவன்றைக்கும் ப்ரணாபூதரான நித்யஸூரிகளையதுபவிக்கவாசைப்பட்டாக்கிடையாமையாலே வந்தவாற்றாமைபாகையாலே அவற்றிலுமிதுக்காற்றாமை விஞ்சியிருக்கும்; நித்யஸூரிகள் திரளிலேபோய்ப்புக்கதுபவிக்கப்பெறுமையாலே நோவுபடுகிற

தாகில், பின்னையவர்களைச் சொல்லிக்கூப்பிடாதே அவனைச் சொல்லிக்கூப்பிடுவானென்னென்னில் ; எங்கேனுமொருகாட்டிலே ரத்தநங் கள்பறியுண்டாலும், நாட்டிலே ராஜாவின்வாசலிலே அவன்போர் சொல்லியிறே கூப்பிடுவது; அவர்களோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கும் கடவனவனாகையாலே அவனைச் சொல்லிக்கூப்பிடுகிறது.

பகவத்விஸ்லேஷத்திலேயுட்புக நின்றாஸிறே பாகவதவிஸ்லேஷத் தான்தெரிவது ; (க) [கஷாந் ஹம்ஸஸெஷ்யாஸி ஹாநெநஃ ஹா தூநா | ஸத்ருந்ருக்நேநசஸீரேணத் வஹம்ஸமேஷ்யாமி பரதேகமஹாத்மநா | ஸத்ருக்நேநசஸீரேணத் வயாசரகூகந்தந] ஸ்ரீபரதாழ்வானேதம் ஸ்ரீஸத்ருக்நாழ்வானேதம் கூடப்பெறாத கிழிக்குறையாலே, கூடநிற்கிற வினையபெருமானோடும் கூடிற்றாய்த்தோற்றிற்றில்லையிறே பெருமானுக்கு ; (உ) [மஹைநஸஹந்தொராஃசா யக்ஷணெநஹவீதயா - குஹேநஸஹி தோராமோலக்ஷ்மணேநசஸீதயா] கூடப்போன இனையபெருமானோடும் பிராட்டியோடும் கூடிற்றாய்த்தோற்றிற்று ஸ்ரீகுஹப்பெருமானோடு கூடினபின்பிறே ; இப்படியிறே அவன்றனக்கு மன்வயவ்யதிரேகங்க ளிருக்கும்படி ; ததியஸம்ஸ்லேஷத்தையாசைப்பட்டுப் பெருமையாலே வந்தஇழவு, பெற்றபகவத்ஸம்ஸ்லேஷமிழந்து, அடியேபிடித்து ப்ரார்த்திக்கவேண்டுமபடியாய் வந்துவிழுந்தது. * வாயுந்திரையுகளி லார்த்தி தீரவந்து ஸம்ஸ்லேஷித்த ஸம்ஸ்லேஷம் முற்றுவதற்குமுன்னே வந்தபிரிவாகையாலும் ஆற்றவொண்ணாதிறே.

சுடு ; அஃ ;—முதற்பாட்டில், ஆபத்தேசப்பேடாக ஆஸ்ரி தன்ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலேவந்து உதவும் ஸ்வபாவனுவனைச் சொல்லிக்கூப்பிடாநின்றாளென்கிறாள். *

ஆடிபாடி யகங்கரைந்திசை

பாடிப்பாடிக் கண்ணீர்மல்கி யெங்கும்

நாடிநாடி நரசிங்காவென்று

வாடிவாடி மில்வாணுதலே.

(சு)

ப ;—முதற்பாட்டில், “ப்ரஹ்மாதனுக்குதவினாற்போலே வந்துதவுகிற லன்” என்று இவள் தளராநின்றாளென்கிறாள்.

இவ்வாணுதல்—ஒளிவிடுகிற நெற்றி	கண்ணீர்மல்கி—கரைந்தநெஞ்சு ப்ரவ
யையுடையாளான விவள்	ஒழிக்குமாபோலே கண்
ஆடியாடி — வல்லாராடினாற்போலே	கன் நீர்மல்கி
தர்ஸீயமாம்படி, தன்	எங்கும்—ஸர்வதேஸத்திலும்
நாடிநாடி — அவன்வரவை யாராய்ந்து	பலகாலம்பார்த்து
விடத்தில்நில்லாதேபல	நாசிங்காவென்று—எங்குந்தோற்றவல்ல
காலுமுலாவி	நரஸிம்ஹரூபத்தை
அகங்கரைந்து — மஸஸ்ஸைதில்யம்பி	யுடையவனே
நந்து	யென்று
இசைபாடிப்பாடி — அந்தக்லேஸமடி	வாடிவாடுர்—அவ்வளவிலும் வாக்காண
யாக, இசையிலே	மையாலே வாட்டத்தின்
பலகாலம் பாடுவா	மேல் வாட்டமாம்படி தள
ரைப்போலே ப்ர	ராநிற்கும். (க)
லாபித்து	

ஆறு;—எம்பெருமானைப்பிரிந்த வ்யஸநத்திலே தன்னைக்கொண்டு தரிக்கமாட்டாமையாலே தன்னுடைய ஆஸ்வாஸார்த்தமாக அவனுடையகுணசேஷடிதங்களைப்பாடிபாடினவிடத்திலும் அது தனக்காஸ்வாஸகரமாகாதே அவஸாதகரமேயாக, “இனிபவனைக்கண்டாலல்லது தரிக்கமுடியாது” என்றுபார்த்து அவனையெங்குந்தேடி, ஆஸ்ரிதருடைய துர்த்தஸுகளில் ஸஹஸைவதோன்றிக்கொண்டுநிற்கும் ஸ்வபாவனையென்றழைத்துப் பின்னையுங்கண்டாலுந் தேறாததொருபடி அறவாடிப்போயறவாடினால் இவ்வாணுதலென்று திருத்தாயார் ப்ரஸாதிக்கிறார். (க)

ஈடு ; அவ ;—(இரண்டாம்பாட்டு) நடுவேவாடுமித்தனையேயோ வேண்வேறு, விரோதிகிடக்கச் செய்தேயென்ன, பாணனுடைய பாஹுவரத்திலும் ப்ரபலமோ ! இவன் விரோதியென்கிறார்.

வாணுதலீம்மடவர லுர்மைக்
காணுமாசையுள் நைகின்றான் விறல்
வாணானயிரந் தோள்துணித்தீரும்மைக்
காண நீரிர்க்க மிலீரே. (உ)

ப ;—அநந்தரம், அநிருத்தனை நிரோதித்தபாணனைத் தோள்மிடுக்கறுத்த நீர் இவளுக்கிரங்கு கிறிலீரென்கிறார்.

வாள்—ஒளிவிடுகிற

துதல்—துதலையுடையளாய்

இம்மடவால்—மடப்பத்தால் விஞ்சின
விவள்

உம்மை—தர்ஸ்யரான வும்மை

காணுமாயை—“காணவேணும்”

என்கிறவாயையிலே

நைகின்றாள்—ஸ்திதியையாகாநின்றாள்;

விநல்—பெருமிடுக்களு

வாணன்—பாணனுடைய

ஆயிரந்தோள் } ஆயிரந்தோள் துணி
துணித்தீர் } தவறே

உம்மை—உம்மை

காண்—காண்கைக்கு

நீர்—நீர்

இரக்கமிலீர் — இரக்கமில்லாமை
யிராநின்றீர்.

இவளாசைப்பட்டாலும் பசையிலே, உம்முடைய இரக்கமிதே காட்டு
தென்று கருத்து. (உ)

ஆறு;—(வாணுதல்) “உம்மைக்காணவேணும்” என்னு
சையாலே இவள்நைபாநின்றாள்; உம்மைக்காணும்படி யிவள்பக்க
க்ருபைண்ணுகிறிலீர்; ப்ரதிகூலர் திறத்திலன்றோ இப்படி நைர்.
க்ருண்யம்பண்ணுவது; உம்மையாசைப்பட்டார் திறத்திலுமிப்ப
நைர்க்ருண்யம் பண்ணலாமோவென்கிறாள். ... (உ)

ஈடு; அவ;—(முன்றும்பாட்டு) இன்றுஇச்செயல் செய்யக்கட
தாக நினைத்தநீர், அன்று*உண்ணுதுறங்காதொவிகடலை யூடறுத்த
அச்செயலை என்றியசெய்திரென்கிறாள்.

இரக்கமனத்தோ டெரியனை

அரக்குமெழுகு மொக்குமிவள்

இரக்கமெழீ ரிதற்கென்செய்கேன்

அரக்கனிலங்கை செற்றீருக்கே.

(ந)

ப;—அநந்தம், பிராட்டிக்காக ராவணனையும் லங்கையையுமிழ்த்த நீ
இரங்குகிறிலீர், இதற்குச் செய்வதென்னென்கிறாள்.

இரக்கம்—கலேஸோத்தரமான

மனத்தோடு—நெஞ்சோடே

இவள்—இவள்.

அரக்கும்—சிக்கென்றவாக்கும்

மெழுகும்—மெத்தென்ற மெழுகும்

எரியனை } அக்ரிஸகாஸத்தி லொக்க
யொக்கும் } வருகுமாப்போலே, கற்

புமடமும் கட்டுக்குல

யாநின்றாள்;

இரக்கமிலீர்—நீரிரக்கந்தோற்ற விரு
கிறிலீர்

இதற்கு—இது நிமித்தமாக

அரக்கன்—ராக்ஷஸனானராவணனுடைய

இலங்கை-லங்கையை

செற்றீருக்கு—அழித்தவுமக்கு

என்—எத்தை

செய்கேன்—செய்வேன்.

இல்லாத விரக்கத்தை யுண்டாக்கவோ? இவன் ஸைதில்யத்தை (ச)
“ ததஸ்யஸஹ்யஸம்வெதீ - ததஸ்யஸத்ருஸம்பவேத ” என்றவன்
நெஞ்சப்போலே சிக்கெனப் பண்ணவோவென்று கருத்து. (ஈ)

ஆறு ;—(இரக்கமனத்தோடு) அவஸந்நபான மநஸ்ஸை யுடைய
ளாய், எரியணையாக்கு மெழுகும்போலே விரஹாக்கியாலே தஹ்ய
மானையான விவர்பக்கல் க்ருபையுங்கூடப் பண்ணுகிறிலீர். இதற்
கெஞ்செய்கேள். கெட்டேன், ஓ கொடுமையே! இதுவென்கிறார்.

ஈடு ; அவ ;—(நான்காம்பாட்டு) “ “ அரக்கனிலங்கை செற்றிர் ”
என்கிறவிறு நியதஸ்வபாவமன்றுகாண், காதாசித்தங்காண் ” என்
றார் திருத்தாயார் ; அது பொறுக்கமாட்டாமை, அதுதன்னையே
சொல்லுகிறார்.

இலங்கைசெற்றவனே யென்னும்பின்னும்
வலங்கொள் புள்ளாய்த்தா யென்னுமுள்ளம்
மலங்கவெவ்வயிர்க்கும் கண்ணீர்மிகக்
கலங்கிக் கைதொழும் நின்றிவளே. (ச)

அந்தரம், காட்டுக்குதவினபடியைச் சொல்லி க்லேஸியாநின்றாளென்கிறார்.

இவன்—இவள்
பின்னும்—முன்புத்தை க்லேஸத்தள
வன்றியே, பின்னையும்
இலங்கை—மாலிப்ரப்ருதிகளிருந்த
லங்கையை

செற்றவனே—செறுத்தவனே
என்னும்—என்னும்;
(அதுக்குதுப்பாக)

வலங்கொள்—பலவானை
புள்—பெரியதிருவடியை
உயர்த்தாய்—வாஹமும் த்வஜமுமாக
வுடையவனே

என்னும்—என்னும்,
(அப்படி தனக்குவந்து
தோற்றமையாலே)

உள்ளம்—நெஞ்ச
மலங்க—அலமாக்கும்படி
வெம்—வெவ்விதாக
உயிர்க்கும்—மூச்சுவிடும்;
கண்ணீர்—கண்ணீரானது
மிக—மேலிட
கலங்கி—அறிவுகலங்கி
நின்று--வருகிறாளை நினைத்து
கைதொழும்-அஞ்ஜலிபண்ணுகிறதும்.

ஆறு ;—(இலங்கை) இப்படி நான் அவனுடைய கொடுமையை
நினைத்து “ இலங்கைசெற்றிர் ” என்று சொல்லுமளவில், தான்

50 திருவாய்மொழி-உ-ப, ச-தி, இ-பா, இவள் வ்யாக்யானம்.

அத்தைக்கேட்டு அவனுடைய ப்ரணயித்வத்தையே நினைத்து, இலங்கைசெற்றவனே யென்னும்; பின்னையும், பெரியதிருவடிமேலே யேறி யருளிவந்து தோன்றியென்னும் ; என்றால் அப்போதே வரக் காணுமையாலே உள்ளம்மலங்க வெவ்வுயிர்க்கும் ; கண்ணீர்மிகக் கலங்கி இவள்நின்று கைதொழாநிற்கு மென்கிறாள். (ச)

ஈடு ; அவ ;—(அஞ்சாம்பாட்டு) இவளிப்படி க்லேசிக்கிற—த் திலும் வரக்காணுமையாலே, நிர்த்தயரென்கிறாள்.

இவளிராப்பகல் வாய்வெரீஇத் தன
குவனையொண் கண்ணீர்கொண்டாள் வண்டு
திவருந் தண்ணந்துழாய் கொடரென
தவளவண்ணர் தகவுகளே. (இ)

ப ;—அநந்தம் ஸூத்தபாவரான வும்முடைய ஸ்வபாவமிருந்தபடி யென் னென்கிறாள்.

இவள்—விலகுகூணையானவிவள்
இராப்பகல்—இரவோடுபகலோடு
வாசிய த
வாய்வெரீஇ—திருத்துழாயை வாய்
வெருவி

(அதுகிடையாமையாலே)

தன—தன்னுடைய
குவனையொண்—நெய்தல்போலே
ஒண்—அழகியவான
கண்—கண்களிலே
நீர்—ஸோகாஸ்ருவை
கொண்டாள்—உடையளாளுள்;

வண்டு—வண்டுகள்
திவரும்—மதுபாகம்பண்ணி, ஈஸாயந
ஸேவை பண்ணினாரைப்
போலே படிந்து ஒளி
விடும்படியான
தண்ணந்துழாய்—திருத்துழாயை
கொடர்—கொடுக்கிறிலீர்;
தவளவண்ணர்—ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில்
ஸூத்தஸ்வபாவரான
உம்முடைய
தகவுகள்—க்ருபாதிஸ்வபாவங்கள்
என—என்னென்னவாயிருக்கின் தன.

வாய்வெருவினத் த் கிரக்கமற்று, கண்ணீர்க்கிரக்கமற்று, “இவளுக்குக் கொடுக்கவேண்டும்” என்றிரக்கமற்று, வண்டுகளுக்குக் கொள்ளைகொடுத்தது என்ன ஸ்வபாவமென்று கருத்து (இ)

ஆறு ;—(இவள்) “இலங்கைசெற்றவனே” என்றும், “வலங் கொள் புள்ளாயர்த்தாய்” என்றுமிப்படியிராப்பகல் வாய்வெருவி, தனகுவனையொண்கண்ணீர்கொண்டாள் ; இப்படியாய்நீயதஸை வரச்செய்தேயும் வண்டுதிவரும் தண்ணந்துழாய் கொடுக்கிறிலீர் ;

பரமகாருணிகரான வும்முடைய காருண்யமிருக்கும்படி யிதுவோ
வென்கிறார். (ரு)

ஈடு; அவ;—(ஆறும்பாட்டு) இவளவஸாதத்தைக்கண்ட திருத்
தாயார் “நிர்த்தயர்” என்றார்; இவளதுபொறுதே, “தகவுடைய
வனே” என்று அத்தைநிஞபகமாகச் சொல்லாதின்றாளென்கிறார்.

தகவுடையவனே யென்னும் பின்னும்
மிகவிரும்பும் பிரானென்னு மென
தகவுயர்க்கமுதே யென்னு முள்ளம்
உகவுருகி நின்றுள்ளுளோ. (சு)

ப;—அந்தரம் தன்னிலேயிதிலையாய், உம்முடைய போக்யதாதிஸயத்
தைப்பேசுவாய்புலற்றா நின்றாளென்கிறார்.

(இவள்)

உள்ளம்—தன்னெஞ்சு	பின்னும்—அவ்வளவிலே நில்லாதே
உக—அழியும்படி	மிக—மேன்மேலும்
உருகி—ஸ்வரூபம் ரீராயுருகி	விரும்பும்—விரும்பும்படியான
உள்ளுளே—தன்னிலே தன்னிலே	பிரான்—உபகாரகனே
நின்று—நின்று	என்னும்—என்னும்,
தகவு—என்னைப் புஜிப்பிக்கைக் கடி	எனது—என்னுடைய
யான க்ருபாதிஸ்வபாவங்களை	அகவுயிர்க்கு—அந்தராத்மாவுக்கு [மே
உடையவனே—உடையவனே	அமுதே—நித்யமான நிரதிஸயபோக்ய
என்னும்—என்னும்,	என்னும்—என்னுந் திரும்பும்.
மிகவிரும்புமென்று—தன்னை அவன் விரும்பினபடியாகவுமாம்.	(சு)

ஆறு;—(தகவு) இப்படியிவளுடைய ப்ரஸங்கத்தாலே அவனு
டைய க்ருபையையினைத்துப் பரமகாருணிகனையென்றுகூப்பிடும்;
இப்படிக்ருபையையுடையவன் நம்மைக்கைவிடானென்று பார்த்துப்
பின்னையும் மிகவுமாசைப்பிடும்; ஆசைப்பட்ட வப்போதே பெறுமை
யாலேவந்த வவஸாதத்தாலே நெஞ்சுருகும்படியிருக்கின்று, கேட்கச்
சொல்லக்ஷமையல்லாமையாலேபோய்த் தன்னுள்ளுளே பிரானே
யென்றும், என்னுடையபோக்யமென்றுஞ் சொல்லாநிற்கு மென்
கிறார். (சு)

52 திருவாய்மொழி-உ-ப, ச-தி, எ-பா, உள்ளுள் வ்யர்க்யாரம்.

ஈடு; அவ;—(ஏழாம்பாட்டு) தன்னெஞ்சிலோடுகிற து பிறாறி யாதபடி அடக்கமுடையவிவள், வாய்விட்டுக்கூப்பிடும்படி இவளை வஞ்சித்தா நென்கிறாள்.

உள்ளுளாவி யுலர்ந்துலர்ந்தென
வள்ளலேகண்ணனே யென்னும்பின் னும்
வெள்ளரீர்க்கிடந்தா யென்னு மென
கர்விதான்பட்ட வஞ்சனையே.

(எ)

பு;—அந்தாம், “அபேகித்தார்க்கு உபகரிக்க அணித்தாகவர்த்திக்கிற வனே” என்னுமின்றொன்கிறாள்.

எனகள்வி—எனக்குத் தன்னெஞ்சில்
விகாரந்தோன்றாதபடி
மறைக்குங்களவை
யுடையவிவள்
தான்பட்ட—தானகப்படுமபடி யவன்
செய்த

வஞ்சனை—வஞ்சனைகளிருந்தபடி
உள்ளுள்—ஹருதய ஸ்தந்தாந்ததுக்குள்
ளே நிற்கிற
ஆவி—அஸோஷ்யமான அந்தராத்மா
வானது
உலர்ந்துலர்ந்து—உலர்த்திமேலுலர்த்தி
யாம்படியாய்

என—எனக்குன்னை முற்றாட்டாகத்
வள்ளலே—மஹோதாரனே [தந்த
கண்ணனே—அது தானுன் பேறும்
படியான தாழ்ச்சியையுடைய
க்ருஷ்ணனே

என்னும்—என்னும்,
பின்னும்—அதுக்குமேலே
(அவதாரகந்தமம்படி
யணித்தாக)

வெள்ளரீர்—பரிபூர்ண ஜலமான
கடலிலே
கிடந்தாய்—கண்வளர்ந்தருளினவனே
என்னும்—என்னும்.

அப்படுக்கை தனக்குறுப் பென்றிருக்கிறாள்.

(எ)

ஆறு;—(உள்ளுளாவி) எம்பெருமானைப் பிரிகையாலே பரிதப் பதையாய் அந்தப்பரிதாபத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமையாலே, விடாய் பட்டார் “தண்ணீர் தண்ணீர்” என்னுமாபோலே என்வள்ளலே! என்கண்ணனேபென்னும்; பின்னும் வெள்ளரீர்க்கிடந்தாயென்னும்; எம்பெருமாளையுங்கூட வஸீகரிக்கு மழகுடையளானவிவள் அவனு டைய குணங்களிலே இங்ஙனே யகப்பட்டாளென்கிறாள்.

(எ)

ஈடு; அவ;—(எட்டாம்பாட்டு) உம்மை யநுபவித்து ஸுகிக்க வைத்தீரல்லீர்; கம்ஸனைப்போலே முடித்துவிட்டீரல்லீர், உம்மை ‘ரக்ஷகர்’ என்றிருந்த விவள் படுமபாடே யிதுவென்கிறாள்.

வஞ்சனையென்னுங் கைதொழுந்தன
நெஞ்சம்வேவ நெடிதுயிர்க்கும் விறல்
கஞ்சனைவஞ்சனை செய்யுந்நம்மைத்
தஞ்சமென்றிவள் பட்டனவே.

(அ)

ப;—அந்தரம், ஆஸந்தநங்களுக்கு அதுபவவீரோதி நிவர்த்தகரான
மைவிஸ்வஸித்து இவள் பட்டபாடுகளென்னென்கிறாள்.

வஞ்சனே—உப்புஞந்தாராப்போலே நெடிதுயிர்க்கும்—நெடியுமச்செறியும்;
பவ்யதையைக்காட்டி விறல்—பெருமிடுக்களுன
வஞ்சித்தவனே கஞ்சனை—கம்ஸனை

என்னும்—என்னும்

கைதொழும்—“அவ்வஞ்சநத்துக்குத்

தொழுவேண்டாவோ”

என்று ப்ரணயரோஷத்

தாலே கையெடுத்துத்

தொழாநிற்கும்;

(பூர்வஸம்ஸலேஷ ப்ர

காரத்தை நினைத்து)

தனநெஞ்சம்—தன்னெஞ்சானது

வேவ—தக்தமாம்பபடி

வஞ்சனைசெய்தீர்—அவன் வஞ்சனை

அவனோடேபோம்படி

பண்ணினவரே

உம்மை—மதுரையில் பெண்களுக்குத்

வின வுர்மை

தஞ்சமென்று—தனக்குத் தஞ்சமென்று

இவள்—இவள்

பட்டன—பட்டவெள்ளம்

ஏ—ஏன்.

இப்படி காரணாரயமும் ஸிதிலமாம்படி பண்ணவேணுமோ வென்று
கருத்து. (அ)

ஆறு;—(வஞ்சனே) உன்னுடைய குணங்களிலே என்னை
யகப்படுத்தினவனே யென்னும்; பின்னைத்தன் திருவாயாலொன்
றுஞ் சொல்லமாட்டாமையாலே தன்கைகளாலே தொழுதிருக்கும்;
அப்போதே அவனைக் காணாமையாலே தன்னெஞ்சம்வேவ நெடி
துயிர்க்கும்; “தன்னுடைய வாபத்துக்குத் துணை” என்று விஸ்வ
ஸித்திருந்த விவளும் உமக்கு ப்ரதிகூலனான கம்ஸன்பட்டது படு
வதே யென்கிறாள். (அ)

ஈடு; அவு;—(ஒன்பதாம் பாட்டு) “இவள் பட்டன” என்கைக்கு
என்பட்டாளென்ன; படுவதெல்லாம் பட்டாளாகில் இவளினி என்
படுவாளென்கிறாள்.

பட்டபோதெழுபோ தறியான் விரை
மட்டலர்தண்டுழா யென்னுஞ் சுடர்
வட்டவாய்நுகி நேமியீர் நும
திட்டமென்கொ விவ்வேழைக்கே.

(ஈ)

54 திருவாய்மொழி-உ-ப, ச-தி, க0-பா, ஏழை வ்யாக்யாரம்.

ப;—அந்தரம், இவ்வளவில், ரக்ஷணோபகரணவத்தையை யுடைய உம் முடைய நினைவுதாயிருக்கிற தென்கிருள்.

(உறங்காமையாலும், உணர்ந்துதெளிவுடையளா யிராமையாலும்)	சுடர்—ஜ்வாலகையுடைய
பட்டபோது—அஸ்தமித்தபோதும்	வட்டம்—வட்டமான
எழுபோது—உதித்தபோதும்	வாய்—வாயையும்
அறியான்—அறிகிறிலன்;	நுதி—கூர்மையையுமுடைய
(அறிகிறது நெஞ்சத்திலே	நேமியீர்—திருவாழியையுடையவரே
யாகையாலே)	நுமது—ப்ரதிபந்தகத்தைக் கழித்துக்
விரை—பரிமளமும்	கிட்ட பரிகரமுடையீரான
மட்டு—மதுவும்	வும்முடைய
அலர்—பரம்பின	இட்டம்—நினைவானது
தன்மெழய்—செவ்வித்திருத்துழாய்	இவ்வேழைக்கு—பற்றிற்றுவிடமாட்
என்னும்—எண்ணிற்கும்;	டாத விச்சபிலக்கு
	என்கொல்—ஏதாயிருக்கிறது.

ஸத்தைக் குறுப்பாயிருக்கிறதோ, முடிவுக்குறுப்பாயிருக்கிறதோவென்று கருத்து. (க)

ஆறு;—(பட்டபோது) ஆஸ்ரிதரக்ஷணர்த்தமாகத் திருவாழியை யேந்திக்கொண்டிருக்கிற நீர், உம்மோடு ஸம்ஸுலேஷிக்கையிலுள்ள வபிநிவேஸுத்தாலே மற்றொன்று மதுஸந்திக்கக் கூடமையன்றிக்கே யிருக்கிற விவள்திறத்தில் செய்யநினைத்தருளிற்றுஎன்னென்கிருள். ... (க)

ஈடு; அவ;—(பத்தாட்பாட்டு) இவள், நோக்கொன்று மொழிய அல்லாததெல்லா மொழிந்தாள்; இந்நோக்கொன்றையும் நோக்கிக்கொள்ளீரென்கிருள்.

ஏழைபேதை யிராப்பகற்றன
கேழிலொண்கண்ணநீர் கொண்டாட்கிளர்
வாழ்வைவேவ விலங்கைசெற்றீரிவள்
மாழைநோக்கொன்றும் வாட்டேன்மினே. (க0)

ப;—அந்தரம், விரோதிமிக்கால் வெந்துவிழப்பண்ணும் வீரப்பாட்டையுடைய நீர்; இவள்ளோக்கொன்று மொழியச்சென்றற்றது; இத்தைமுடியாதொழிய வேணுமென்கிருள்.

ஏழை—கிட்டாதொழியிலும் விடாத	இராப்பகல்—இரவோடு பகலோடு
சபையுமாய்	வாசியற
பேதை—என்சொற்கேளாத பேதை	தன்—தன்
யுமான விவள்	கேழ்—ஒப்பு

திருவாய்மொழி-உ-ப, ச-தி, கக-பா, வாட்டமில் வ்யாக்யாரம். 55

இல்—இல்லாத
ஒண்—அழகிய
கண்—கண்கள்
நீர்—நீர்

கொண்டாள்—கொள்ளும்படியானாள்;
கிளர்—மிக்கவுயர்த்தியை யுடைத்தாய்,
பாட்டாபலமான

வாழ்வு—ராவணைஸ்வயம்
வேவ—அக்ரிஸர்த்தாம்படி
இலங்கை—லங்கையை

செற்றீர்—அழியச்செற்றவனே
(அவளுக்கு சிவினாற்போலே)

இவள்—இவளுடைய
மாழை—முத்தமான மானின் நோக்குப்
போலே யிருக்கிற
நோக்கொன்றும்—நோக்கை யொன்

றையுமாகிலும்
வாட்டனெமின்—கூயிப்பியாதொழிய
வேணும்

இவள் நோக்குக்கிடர் எல்லார்க்கு முஜ்ஜீவரஜேதுவென்று கருத்து. (க0)

ஆறு;—(ஏழைபேதை) உம்மையாசைப்படும் ஸ்வபாவையாய்,
உம்முடைய துர்லபத்வத்தை யறியமாட்டாத பால்யதஸாபந்கையா
யிருந்தவிவள், உம்மை யாசைப்பட்டுப்பெருத வ்யஸநத்தாலே அத்
யந்தமவஸநநையானாள்; இவள் முடிவதற்குமுன்னே ப்ரதிபந்தகங்
களையும் நீரேபோக்கிக்கொண்டு ஈன்டெனவந்து ரக்ஷித்தருளவேணு
மென்று எம்பெருமானை யபேக்ஷிக்கிறாள். ... (க0)

ஈடு; அவ;—(பதினொன்றும்பாட்டு.) நிகமத்தில்-இத்திருவாய்
மொழியை யப்பளிக்கவல்லார், இவர் ப்ரார்த்தித்தபடியே நித்யஸூ
ரிகள் திரளிலேபோப்புகு ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே *சூட்
நென்மாலைப்படியே திருமாலை சாத்தி யடிமைசெய்யப் பெறுவர்க
ளென்கிறார்.

வாட்டமில் புகழ்வாமநனை யிசை
கூட்டி வண்சடகோபன் சொல்லமை
பாட்டோராயிரத் திப்பத்தாலடி
சூட்டலாகு மந்தாமமே.

(கக)

ஊ;—அந்தரம்; இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக பகவதாராத்நரூப கைங்
கர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

(நோக்குவாடாபடி தன்குறையு
தோன்ற அர்த்தியாய்வந்து
முகங்காட்டினபடியாலே)
வாட்டம்—வாட்டம்
இல்—இல்லாத
புகழ்—குணபாதையை யுடைய

வாமநனை—வாமநனைக்குறித்து
வண்—உதாரரான
சடகோபன்—ஆழ்வார்
இசை—இசையோடே
கூட்டி—கூட்டி
சொல்—சொன்ன

56 திருவாய்மொழி-உ-ப, சு-தி, கக-பா, வாட்டமில் வ்யாக்யாநம்.

அமை—லக்ஷணபூர்த்தியாலே யமைதி	இப்பத்தால்—இப்பத்தால்
யையுடைய	அடி—அந்தவாமநடியிலே
ஓர்—அத்விதியமான	அம்—அழகிய
பாட்டு—பாட்டுக்கள்	தாமம்—மாலையை
ஆயிரத்து—ஆயிரத்திலும்	சூட்டலாகும்—சூட்டலாம்.

இது வஞ்சிவிருத்தம்.

(கக)

ஆறு;—(வாட்டமில்) ஆழ்வாரிப்படி யவஸந்நானவிடத்தில், அவருடைய அவஸாதமெல்லாம் போம்படிவந்து தோன்றி யருளுகையாலே, வாட்டமில்லாத ப்ரணயித்வ வாத்ஸல்ய காருண்ய ஸௌபீல்யாதி கல்யாணாகுணங்களை யுடையனாயிருந்த எம்பெருமானைச் சொன்ன வித்திருவாய்மொழி, அவன் திருவடிகளிலே யழகிய தொரு திருமாலையாகச் சூட்டலாமென்கிறார்.

(கக)

ஈடு;—முதற்பாட்டில்-ஆஸ்ரிதராபத்தே செப்பேடாக வுதவும் ஸ்வபாவஞானவன், இவளுடைய ஆபத்துக்குவந் துதவுகிறிலனென்றான்; இரண்டாம்பாட்டில்-“ விரோதியுண்டே ” என்று நினைவாக, பாணனுடைய பாஹுவநத்திலும் வலிதோ இவள் விரோதியென்றான்; மூன்றாம்பாட்டில்-இப்படி செய்யநினைத்த நீர், முன்பு அச்சையலை என்றியசெய்தீரென்றான்; நாலாம்பாட்டில்-அதுபொறுக்கமாட்டாமல் அதுதன்னையே யுபகாரமாகச் சொல்லாநின்ற னென்றான்; ஐந்தாம்பாட்டில் - அவ்வளவிலும் வாராமையாலே, நிர்த்தயனென்றான் திருத்தாயார்; ஆறாம்பாட்டில்-அதுபொறுக்கமாட்டாமல், கெடுவாய்! ஆகரத்தில் தகவுமறுக்குமோ, அதுநங்குறை காணென்கிற னென்றான்; ஏழாம்பாட்டில் - அவன்குணஹாநி தன்னையே குணமாகக்கொள்ளும்படி இவளை வஞ்சித்தானென்றான்; எட்டாம்பாட்டில்-உம்மை யபரஸ்ரயமாகப் பற்றினவிவள் படும்பாடே இதுவென்றான்; ஒன்பதாம்பாட்டில் - இவன்பேற்றில் நீர்செய்தருள நினைத்திருக்கிற தென்னென்றான்; பத்தாம்பாட்டில் - ஸேஷித்தது நோக்கொன்றுமேயாயிற்று, இதொன்றையும் நோக்கிக்கொள்ளீர் ரென்றான்; நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை யப்பஸித்தார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார். (கக)

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

இரண்டாம்பத்தில் நான்காந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயநமஃ.

இரண்டாம் பத்து

ஐந்தாந் திருவாய்மொழி

அந்தாமத்தன்பு ப்ரவேஸங்கள்.

ப;—அஞ்சாந் திருவாய்மொழியில், இப்படி யிவருடைய ஆர்த்தியைக் கண்டு த்வரிதனாய் ஸம்ஸ்லேஷித்த ஸர்வேஸ்வரானுக்கு ப்ரீதியாலேவந்த ஸௌந்தர்யாதியுயத்தை யருளிச்செய்கிறதாக; ப்ரகமத்திலே ஸங்க்ரஹேண பூஷண வயவாயுதஸோபாவிஸிஷ்டமான வடிவழகையும், அத்தோடேகூடின விபூத்யுந் மேஷத்தையும், ஸம்ஸ்லேஷகாரிதமான ரக்ஷகத்வோந்மேஷத்தையும், ஸ்த்திரௌஜ்ஜ்வல்யத்தையும், உபமாராவூஜ்யத்தையும், அபர்யந்தபூஷணதி யோகத்தையும், தர்ஸநீய சேஷ்டிதத்வத்தையும், ஸம்ஸ்லேஷ வைவக்ஷண்யத்தினுடைய வாசாமகோசாதையையும், சொல்லுகைக் கதிகாரிகளில்ல யென்னுமிடத்தையும், சொல்லுகை யரிதென்னுமிடத்தையு மருளிச்செய்து, தம்முடைய ஸம்ஸ்லேஷப்ரீதிகாரித ஸௌந்தர்ய பாரம்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

ஆறு;—(அந்தாமத்தன்பு) இப்படி தோற்றியருளின வெம்பெருமான் தம்மோடு கலந்த கலவியையும், அக்கலவியால் தமக்குப் பிறந்த ஸம்ருத்தியையுந் சொல்லுகிறார். ... *

ஈடு;—(க) “ மஜசூக்ஷ்ம ததீரொழ்ராஹசூக்ஷ்ம தஜ்வெ - கஜ ஆகர்ஷதேதீரேக்ராஹ ஆகர்ஷதேஜலே ” என்னுமாபோலேயிறே கீழ் * ஆடியாடியில் ஆழ்வார்க்குப்பிறந்த வ்யஸநம்; அதெல்லாமா றும்படிபாக, (உ) “ சுகந்தி கவஜ-ஓவ திவ், ஹிதஹஸூ -அதந் த்ரிதசமுபதிப்ரஹிதஹஸ்தம் ” என்கிறபடியே பெரியத்வரை யோடே ஆயுதாபரணங்களை அக்ரமமாகத்தரித்துக்கொண்டு மடுவின் கரையிலே அரைகுலைய த்தலைகுலையவந்துள்ளோபோய்ப்புக்கு, ஆணையையொருகையாலும் முதலையையொருகையாலுமாக வணைத்தெடுத்துக்கொண்டு கரையிலேயேறி, (ங) “ மூஹம்வக்ருணையவஃ - க்ராஹம்சக்ரேணமாதவஃ ” என்கிறபடியே ப்ரஜையின்வாயிலே முலையைக்கொடுத்து க்ரந்தியை சிகிதஸிப்பிக்குமாபோலே, பெரிய பிராட்டியாரும் தானுமாக இரண்டுக்கும் நலிவுவாராமே திருவாழி

(க) விஷ்ணுதர்ம - சுஅ. (உ) ரங்க - ஸ்த - ஐ. (ங) விஷ்ணுதர்ம.

58 திருவாய்மொழி-உ-ப, து-தி, க-பா, அந்தாமம் வ்யாக்யாநம்.

யாலேவிடுவித்து, சாத்தியருளின திருப்பரிவட்டத்தலையைச்சுருட்டித்திருப்பவளத் திலேவைத்து அதினுடைய புண்வாயை வேகுகொண்டு திருக்கையாலே குளிரஸ்பர்ஸித்துநின்றாப்போலே இவருடைய “வலங்கொள்புள்ளாயர்த்தாய்” என்று கூப்பிட்ட ஆர்த்தநாத செவிப்பட்டு, “அழகிதாக நாம் ஜகந்நிர்வஹணம்பண்ணினோம் நர்மாரானோம்” என்று பிற்பாட்டுக்கு லஜ்ஜாபயங்களினாலே விவ்வலனாய், தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுணங்கள், ஒப்பனை, திவ்யாயுதங்கள் சேர்ந்தசேர்த்தி, இவையெல்லாவற்றோடும்வந்து ஸம்ஸ்லேஷித்த அத்தாலே ஹ்ருஷ்டனாய் க்ருதக்ருத்யனாயிருக்கிற விருப்பை யதுபவித்து, அவ்வதுபவஜநிதஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே தாம்பெற்றபேற்றைப்பேசியதுபவிக்கிறார்.

...

...

4

ஈடு; அவ;—(முதற்பாட்டு) “அடியார்களுழாங்களை - உடன்கூடுவதென்று கொலோ” என்று இவராசைப்பட்டபடியேவந்து கலந்தானென்கிறார்.

அந்தாமத்தன்பு செய்தென் னாவிசேரம்மானுக்கு

அந்தாமவாண் முடிசங்காழி மூலாரமுள

செந்தாமரைத் தடங்கண் செங்கனிவாய் செங்கமலம்

செந்தாமரையடிக்கள் செம்பொன்திருவுடம்பே.

(க)

ப;—முதற்பாட்டில், பூஷணதி விஸிஷ்டமான விக்ரஹஸோபையை யதுபவிக்கிறார்.

அந்தாமத்து—பரமபதத்தில்

அன்பு—விருப்பத்தை

செய்து—பண்ணி

என்னாவி—ஹேயகுணவென்னெஞ்சுக்குள்ளே

சேர்—பொருந்தின

அம்மானுக்கு—நிருபாதிசுவாமியானவனுக்கு

(ஸேஷித்வஸூசகமான)

அம்—அழகிய

தாமம்—மாலையையுடைத்தான

வாள்—உஜ்ஜ்வலமான

முடி—திருவயிவேகம்

சங்காழி—திவ்யாயுதங்கள்

மூல்—திருயஜ்ஞோபவீதம்

ஆரம்—திருவாரம்

உள—இவைஸ்ப்புரித்துத் தோன்றாநின்றன;

கண்—திருக்கண்கள்

செந்தாமரைத்தடம்—சிவந்த தாமரைத்தடாகமாயிரா

நின்றன;

செம்—சிவந்த

கனி—பக்வபலம்போன்ற

வாய்—அதாம்

செம்—சிவந்த

கமலம்—தாமரையாயிராநின்றது;

அடிக்கள்—திருவடிகள்

செம்—சிவந்த

தாமரை—தாமரையாயிராநின் றது;

திருவுடம்பு—திருவுடம்பு

செம்பொன் — செம் பொன்னாயிரா
நின்றது.

நின்றது.

இப்பாட்டு - அந்தராதிய வித்யையிற்சொன்ன ஹிரண்மய விக்ரஹயோகத்தையும், புண்டரீகாக்ஷத்வாத்வயவஸோபையையும், கிரீடமருடாத்யார்பணஸோபையையும், த்ருதசங்க்சுரத்வத்தையுஞ்சொல்லி, இப்படியாதிட்ய மண்டலாந்தர்வர்த்தியானவன், (க) “ஸபஸ்ரா யம்பௌ - ஸபெயஸ்ராலாவாதி தெஸுவநஃ - ஸயஸ்சாயம்புருஷேயஸ்சாஸாவாதித்யேஸவக்” என்கிற படியே-அழகிய ஆதித்யமண்டலத்திற் பண்ணும்விருப்பத்தை யென்னெஞ்சிலே பண்ணிப்புகுந்து, அந்தவ்யக்த்யைக்கயமிடுங்கே ஸப்புரிக்கும்படி அத்துஜ்ஜ்வலனையிராநின்றனென்றுஞ்சொல்லும்.

(க)

ஆறு ;—நித்யவிர்த்தோஷ நிரதிசயகல்யாண திவ்யதாமத்திற் பண்ணும் ப்ரேமத்தை என்பக்கலிலே பண்ணிக்கொண்டு, ஸர்வ திவ்யபூஷணயுத பூஷிதமாப்நிரதிசயஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுண விஸிஷ்டமாய், சூத்தஜாம்பூநத ப்ரபமான திவ்யரூபத்தோடே வந்து என்னோடேகலந் தருளினினைன்குறார். ... (க)

ஈடு; அவ;—(இரண்டாம்பாட்டு) தம்மோடேகலந்த பின்பு அவனுக்குப்பிறந்த புகரைச்சொல்லி, தன்னுடம்பைப்பற்றிப் பரஹ் மேலாநாதிகள் ஸத்தையாம்படி யிருக்கிறவன்தான் என்னுடம்பைப் பற்றித் தன்ஸத்தையாம்படி யிராதின்றென்கிறார்.

திருவுடம்புவான்சுடர் செந்தாமரைகண்கைகமலம்

திருவிடமேமார்வ மயனிடமேகொப்பூழ்

ஒருவிடமுமெந்தை பெருமாற்கரனேயோ

ஒருவிடமொன்றின்றி யென்னுள்கலந்தானுக்கே. (உ)

ப;—அந்தாம் இவ்வவயவஸோபையையுடையவன், பர்ஹ்மருத்ராதிக ளான விபூதிபூதர்க்கும் பிராட்டியோபாதிதிருமேனியிலே யிடங்கொடுத்த ஒளஜ் ஹ்வல்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

60 திருவாய்மொழி-உ-ப, இ-தி, ஈ-பா, என்னினு வ்யாக்யாநம்.

ஒருவிடமொன்றின்றி — ஸ்வரூபரூப	செம்—சிவந்த
குணவியூதிக	தாமரை—தாமரைபோலே செவ்வெ
ளொன்றுஞ்	ற்றது
சோராத்தடி	மார்வம்—திருமார்வு
என்னுள்—என்னுள்	திருவிடமே — லக்ஷ்மீஸ்த்தாநமேய
கலந்தானுக்கு—கலந்த	யிற்று
எந்தைபெருமாற்கு—என்குலநாதனுக்கு	கொப்பூழ்—கொப்பூழ்
திரு — ஸ்வாக்யமான	அயன்—ப்ரஹ்மாவுக்கு
உடம்பு—வடிவு	இடமே—ஸ்த்தாநமேயாயிற்று;
வாண்கடர்—ஆதித்யவர்ணமாயிரா நின்	ஒருவிடமும்—நீக்கியுள்ளவிடம்
கண்கைகமலம்—திருக்கண்ணும் திருக்	அரனே—ருத்ரனேயாயிராநின் றது;
கையும்	ஒ—இதென்ன ஆஸ்சர்யம்.

ஒருவதல் = நீங்குதல். தந்திருவுள்ளத்திலே அவன்கலந்தபின்பு ரூபௌஜ்ஜவல்யமும் அவயகௌஜ்ஜவல்யமுமுண்டானவோபாதி, விபூத்தெயுளஜ்ஜவல்யமுமுண்டாயிற்றென்று கருத்து.

(உ)

ஆறு;—(திருவுடம்பு) என்னோடே கலந்தருளுகிறான், ஸர்வேஸ்வரியான பெரியபிராட்டியாரோடும் ஆஸ்ரிதரான ப்ரஹ்மருத்ராஜிகளோடும் கலந்தருளிணப்போலன்றியே, தன்னுடைய நிராக்ரியாதேஜோமயமானதிருவுடம்பி லொருப்ரதேஸமொழியாமே ஸமஸ்தப்ரதேசத்தாலுங் கலந்தருளினான்; ஒருவனுடைய அபிரிவிஸோமேயி தென்குறார்.

(உ)

ஈடு; அவ;—(மூன்றும்பாட்டு) ஸ்வவ்யதிரிக்தஸமஸ்தவஸ்துக்களும் தன்னிப்பற்றியுளவாம்படியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன், தானென்னிப்பற்றியுளான், என்னோடேவந்து கலந்தானென்குறார்.

என்னுள்கலந்தவன் செங்கனிவாய்செங்கமலம்

மின்னுஞ்சுடர்மலைக்குக் கண்பாதங்கைகமலம்

மன்னுமுழுவேழலகும் வயிற்றினுள

தன்னுள்கலவாத தெப்பொருளுந்தானில்லையே.

(ஈ)

ப;—அநந்தரம் தன்னுள்ளிராத வஸ்துவுக்கு ஸத்தையிலையாமோபாதி, என்னுள் தான் கலவாதபோது தனக்கு ஸத்தையிலையாகினைத்துஎன்னுள்ளே கலந்து உஜ்ஜ்ஜலஞானென்குறார்.

என்னுள்—என்னுள்ளே
கலந்தவன்—கலந்தவனும்
மின்னும்—அத்தாலேவிளங்கின
சுடர்—சுடரையுடைய
மலைக்கு—மலைபோன் ரவனுக்கு
செங்கனிவாய் } முன்புசொன்ன அவ
செங்கமலம் } யவசோபையும் யதா
கண்பாதங்கை } பூர்வ மத்யுஜ்ஜவலமா
கமலம் } யிராநின்றது
மன்னும்—ஸத்திரமாய்

முழு—பூர்ணமான
எழுவரும்—ஸகலலோகங்களும்
வயிற்றின்—அவன்வயிற்றிலேயாய்
உள—ஸத்தைபெறுகின்றன்;
தன்னுள்—தனக்குள்ளே
கலவாதது—ஸம்பந்தியாதிருப்பது
எப்பொருளுந்தான் — ஏகேனுமொரு
பொருளும்
இல்லை—இல்லை.

ஸர்வவஸ்துவுக்கும் தத்வ்யதிரோகத்தில் ஸத்தாஹாநி ஸ்வரூபப்ரயுக்தை;
ஈஸ்வரனுக்கு “இவருடையவ்யதிரோகத்தில் ஸத்தையில்லை” என்று நினைக்
கிறவிடம் ஸீலக்ருதமென்று கருத்து. (௩)

ஆற;—(என்னுள்) நிரதியஸகல்யாணகுண திவ்யரூபத்தை
யுடையனாய், ஸ்வஸங்கல்பாதிர ஸமஸ்தவஸ்துஸ்வரூபஸ்த்திதி ப்ரவ்
ருத்திகனாயிருந்தவன் என்னுள்ளேகலந்தருளினானென்கிறார். (௩)

௪௫; அவ;—(நான்காம்பாட்டு) நீரொருகாற்சொன்னத்தை
யொன்பதின்கால்சொல்லி இங்ஙனேகிடந்து படுகிறதென்னென்ன;
நானதுதவிர்கிறேன், நீங்கள் அவ்விஷயமொருகாலிருந்தபடியேயெய்
போதுமிருக்கும்படி பண்ணவல்லீர்களோவென்கிறார்.

எப்பொருளுந்தானாய் மரதகக்குன்றமொக்கும்
அப்பொழுதைத்தாமரைப்பூ கண்பாதங்கைகமலம்
எப்பொழுதும்நாள் திங்க ளாண்டீழியூழிதொறும்
அப்பொழுதைக்கப் பொழுதென்றாவழுதமே. (௪)

ப;—அந்தரம் நிரதியஸபோக்யபூதனுவன் என்னுள்ளே புகுந்தின்பு
ஸத்திரஸ்வபாவனானென்கிறார்.

எப்பொழுதும்—எல்லாஈசுணம்
எந்நாள்—எல்லாநாள்
எத்திங்கள்—எல்லாமாஸம்
எவ்வாண்டு—எல்லாவாண்டு
எவ்வூழியூழிதொறும்—எல்லா வகைப்
பட்டவூழிதொறும்

அப்பொழுதைக் } அவ்வோகாலங்க
கப்பொழுது } ளிலே
என்—என்னுள்ளேகலந்து
ஆறா—அத்ருப்திகரமான
அமுதம்—அம்ருதமானவன்,
(அத்தால்வந்ததன்னுடைய
ப்ரீத்யதியஸத்தால்)

எப்பொருளும்—எல்லாப்பொருளும்	அப்பொருளை—அப்போதலர்ந்த
தானும்—தானுனைஸ்வர்தம் பாவமும்கி	தாமரைபூ—தாமரைபோலே
றம்பெற்று	கண்—கண்ணும்
மாதகக்குனறமொக்கும் — மாதகமலை	அப்பொழுதைக் } அப்போதைக்க
போலேயுயர்த்தியும்	கமலம் } லம்போலே
நிறமுமுமுமுமுடைய	பாதம்—பாதமும்
ஞானம்;	கை—கையும்புதுமைபெற்றன. (ச)

ஆறு ;—(எப்பொருளும்) ஸர்வார்த்தரா தம்பூதனாய், அளவிறந்த வழகையுடையனாயிருந்தவிவன், அழகாலே ஸர்வகாலமும் ப்ரதிக்ஷணம் எனக்கூர்வவத் போக்யமா பிராநின்ருன் ; ஒருவனுடையவழக்குக்கும்படியேயீதென்கிறார். ... (ச)

சுடு ; அவ ;—(ஐந்தாம்பாட்டு) இத்தனைபோதும் தாமரையை ஸிக்ஷித்து உபமாநமாகச் சொல்லிப்போந்தார் ; விஷயத்திலே யவகாவித்தவாறே நேர்கொடுநேரே யுபமாநமாய் நின்றதில்லை ; அவற்றைக்கழித்து உபமேயந்தன்னையே சொல்லுகிறார்.

ஆராவமுதமா யல்லாவியுள்கலந்த
காரார்கருமுகில்போ லென்னம்மான்கண்ணனுக்கு
நேராவாய்செம்பவளங் கண்பாதங்கைகமலம்
பேராரநீண்முடி நாண் பின்னுமிழைபலவே. (௫)

ப ;—அந்தாம் தம்முடையதிருவுள்ளத்திலே கலந்தவனுடைய அவயவ ஸோபைக்கு உபமையிலையென்கிறார்.

ஆராவமுதமாய் — நிரதிஸயபோக்யபூ	வாய்—அதரத்தை
தனாய்	நேராத—ஒவ்வாது;
அல்—ஒன்றல்லாத	கமலம்—கமலங்கள்
ஆவியுள்—என்னெஞ்சுக்குள்ளே	கண்பாதங்கை—கண்பாதங்கைகளை
கலந்த—கலந்து	நேரா—ஒவ்வா;
(அத்தாலே)	(அதுக்குமேலே)
கார்...கார்காலத்திலே	பேர்—பெரிய
ஆர்...பூர்ணமான	ஆரம்—ஆரமும்
கருமுகில்போல்—காளமேகம் போலே	நீள்—உயர்ந்த
யிருக்கிற	முடி—முடியும்
என்னம்மான்—என்றா தனான	நாண்—நாணுமுதல்
கண்ணனுக்கு—கருஷ்ணனுக்கு	பின்னும்...மற்றுமுண்டான
செம்—சிவந்த	இழை—ஆபரணங்களும்
பவளம்—பவளம்	பல—அஸங்க்யாதங்கள். (௫)

ஆறு ;—(ஆராவமுதமாய்) நிருபமமான ஸௌந்தர்யத்தையுடையனாய், அபரிமித திவ்யபூஷணேபேதனாய், ஸர்வகாலமுமநுபவித்தாலு மாராதபோக்யமாயிருந்தவன், அத்த்யந்தமவஸ்துபூதனாயிருந்த வெண்ணுள்ளே கலந்தருளினுனென்கிறார். (௫)

ஈடு ; அவ ;—(ஆறும்பாட்டு) தம்முடனேகலந்து ஆற்றுவையுந்நெகரார பரிக்கரஹம்பண்ணி யென்னை யநுபவிப்பாதின்றான் கிடரென்கிறார்.

பலபலவேயாபரணம் பேரும்பலபலவே
பலபலவேசோதிவடிவு பண்பெண்ணில்
பலபலகண்டுண்டு கேட்டுந்றுமோந்தின்பம்
பலபலவேஞானமும் பாம்பனைமேலாத்கேயோ. (சு)

ப ;—அநந்தரம் பூஷணத்தியபரிச்சேதத்தை யநுபவிக்கிறார்.

பாம்பனைமேலாற்கு—	திருவந்தாழ்வா	சோதி—ஜ்யோதிருபமான
	னைப்படுக்கையா	வடிவு—அப்ராக்ருகலிக்ரஹமும்
	கக்கொண்டாற்	பலபல — பரவ்யூஹாதிபேதத்தாலும்
	போலே யென்	அவாந்தரபேதத்தாலும்
	னோடுகலந்தவ	பலபலவாயிருக்கும் ;
	னுக்கு	கண்டுண்டுக்கேட்டு } இத்திரிய த்வாராத
பண்பெண்ணில்--	ஸ்வபாவநிருபணம்	ற்றுமோந்தின்பம் } தத்தவிய வம்
ஆபரணம்—	ஆபரணம் பண்ணில்	யோகத்தால் வரு
பலபல —	கிரீடாநிருபபேதத்தாலும்	கிற ஸுகமும்
	ஒரொன்றில்ஸம்ஸத்தாந	பலபல...வ்யக்திபேதத்தாலு மவாந்தர
	பாஹுஸ்யத்தாலும்பல	பேதத்தாலும் பலபலவா
	பலவாயிருக்கும்	யிருக்கும் ;
பேரும்—	நாமமும்	ஞானமும்--தத்தவாரா பதார்த்தங்களிற்
பலபல—	வ்யக்திபேதத்தாலும் நிர்வசந	பிரக்தி நஜ்ஞானமும்
	முகத்தாலுமோரொன்றநேக	பலபல-அப்படியேபலபலவாயிருக்கும்.
	நாமாத்தமகமாகையாலேபலபல	
	வாயிருக்கும்	

இத்திரியத்வாராவருகிற ஸுகஜ்ஞானங்களிலிவ்வானுக்கு யதாகாமத்தாலும் வ்யுத்தரமத்தாலும் வருமநியமத்தாலே பன்மைசொல்லுமாம். (சு)

ஆறு ;—(பலபலவே) அஸங்க்யேயதிவ்ய பூஷணங்களையும், அஸங்க்யேயகல்யாணகுணங்களையும், அஸங்க்யேய தேஜோமயசல்யாண திவ்யரூபங்களையும், அஸங்க்யேய திவ்யபோகங்களையும்,

64 திருவாய்மொழி-உ-ப, ௫-தி, எ-பா, பாம்பணை வ்யாக்யாநம்.

அஸங்க்யேய திவ்யஜ்ஞாநங்க்ளையுமுடையனாய், நாகபர்பங்கஸாயியாய்
இப்படி பரிபூர்ணனாயிருந்து வைத்து என்னோடே கலந்தருளின
னென்கிறார். (சு)

௪௫; அவ;—(ஏழாம்பாட்டு) *அயர்வறுமமரர்க ளதிபதியாய்
ருந்துவைத்து, கஹீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளி, ராமக்ருஷ்ணத்
வதாரங்க்ளோப் பண்ணிற்றெல்லாம் எனக்காகக் கிடெரென்கிறார்.

பாம்பணைமேற்பாற்கடலுள் பள்ளியமர்ந்ததுவும்
காம்பணைதோள்பின்னைக்கா யேறுடனேழ்செற்றதுவும்
தேம்பணையசோலை மராமரமேழய்ததுவும்
பூம்பிணையதண்டுழாய்ப் பொன்முடியம்போரேறே. (எ)

ப;—அநந்தரம் தம்மோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே அவனுடைய திவ்ய
சேஷ்டிதங்கள் தமக்கு ப்ரகாஸித்து நிற்ம்பெற்றபடியை யநுபவிக்கிறார்.

பாற்கடலுள்—பாற்கடலிலே
பாம்பணைமேல்—பாம்பணையின்மேலே
பள்ளி—கண்வளர்ந்தருளுகையை
அமர்ந்ததுவும்—பொருந்தினதும்,
காம்பணை—மூங்கில்போன்ற
தோள்—தேனையுடைய
பின்னைக்காய்—நப்பின்னைப்பிராட்டிக்

காக

ஏறேழு—ஏறேழையும்
உடன்—ஏகோத்யோகத்திலே
செற்றதுவும்—கொன்றதுவும்,
தேம்—தேனையும்
பணைய—பணையையுமுடைய
சோலை — (அத்தால்) சோலையாகத்த

ழைத்த

மராமரம்—மராமரம்
ஏழு—ஏழு
எய்ததுவும்—எய்ததுவும்
பூ—அழகிய
பிணைய—தொடையையுடைத்தாய்
தண்—குளிர்ந்த
துழாய்—திருத்துழாயாலே யலங்க்ருத்
மாய்

பொன்—அத்யுஜ்ஜ்வலமான
முடி—முடியையையுடைத்தாய்
அம்—தர்ஸநீயமாய்
போர்—விரோதிரதிஸநோத்யோகசீல
மாய்செருக்கையுடை
த்தான
அம்—ருஷபம்போன்றவஸ்து.

“ஏறு” என்றசொற்கீடாக - அமர்ந்ததுவும், செற்றதுவும், எய்ததுவு
மென்றஃறிணை. (எ)

ஆறா!—(பாம்பணை) தன்னுடையஸர்வ சேஷ்டிதங்களையுமெ
னக்கே போக்யமாகச்செய் தருளினனென்கிறார். ... (எ)

திருவாய்மொழி-உ-ப, ௫-தி, அ-பா, பொன்முடி வ்யாக்யானம். 65

ஈடு; அவ;— (எட்டாம்பாட்டு) * அயர்வறுமமரர்கள திபதியா யிருந்துவைத்து என் தண்மையைப்பாராதே என்னோடேவந்து கலந்த விம்மஹாகுணத்தை என்னுல்பேசி முடியாதென்கிறார்.

பொன்முடியம்போரேற்றை யெம்மாணநாற்றடந்தோள்
தன்முடிவொன்றில்லாத தண்டுழாப்மாலையனை
என்முடிவுகாணாதே யென்னுள்கலந்தானைச்
சொன்முடிவுகாணேனல் சொல்லுவதென்சொல்லீரே. (அ)

ப;—அந்தாம் ஸம்ஸ்லேஷவையலக்ஷணயத்தினுடைய வாசாமகோசா கையை யருளிச்செய்கிறார்.

பொன்—உஜ்ஜ்வலமான

முடி—அபிஷேகத்தையுடைய [ரூய்
அம்போரேற்றை — பெரும் செருக்க
எம்மாண—அந்தஸ்வாதந்தர்யச்செருக்

கைக்காட்டி யென்னை

யடிமைகொண்ட

நாதனாய்

நால்—நாலுவகைப்பட்ட

தடம்—பெரிய

தோள்—திருத்தோரையுடையரூய்

தண்—தன்பெருமைக்கு

முடிவொன்றில்லாத - முடிவில்லாதவ

னாய்

(இந்த மேன்மைக்கும் போக்யதைக்கும்
ஸூசகமான)

தண்—குளிர்த்

துழாய்மாலையனை - திருத்துழாய்மலை
கையையுடையரூய்

என்முடிவு } என்னுத்தர்ஷத்துக்கெல்
காணாதே } லேகாணாதவோபாதி என்

நிகர்ஷத்தின் முடிவு

காணாதே

என்னுள்—என்னெஞ்சக்குள்ளே

கலந்தானை—கலந்தவனை

நான்—நான்

(ஸ்வஸம்வேத்யமாக வறியுமதொழிய)

சொல்—பாசரமிட்டுச் சொல்லும்

முடிவு—பரகாரம்

காணேன்—காண்கிறிலேன்;

சொல்லுவது—நீங்கள்நுபலித்த விஷ

யம் வருத்தகீர்த்தநம்

பண்ணுமோபாதி யிங்

குச்சொல்லுவது

சொல்லீர்—உண்டாகிற் சொல்லுங்கோ

ளென்று லௌகிகரைக்

குறித்துரைக்கிறார்.

லோகவ்யாவ்ருத்தனுடைய ஸம்ஸ்லேஷஸாரஸ்யம் வாசாமகோசரமென்று கருத்து. விஸ்லேஷதசையில் என்முடிவுகாணாதேயென்றுமாம். (அ)

ஆறு;—(பொன்முடி) வாங்கமஸாபரிச்சேத்யபீரதிஸய கல்யா ணஸ்வரூபகுண விபூதிகளை யுடையரூயிருந்துவைத்து, என்னு டைய ஸ்வரூபஸ்வபாவகுண வருத்தாதிகளினுடைய நிஹீநதை யைப்பாராதே என்னுள்ளோகலந்த இஸ்ஸௌஸீலயத்துக்கொரு முடிவு காண்கிறிலேன்; ஆனபின்பு எதைச்சொல்லுவது சொல்லீ ரென்கிறார். (அ)

66 திருவாய்மொழி-உ-ப, ஐ-தி, கூ-பா, சொல்லீர் வ்யாக்யாநம்.

ஈடு ; அவ ; — (ஒன்பதாம்பாட்டு) “ பாசரமில்லை ” என்னு
கைவாங்கமாட்டாரே ; ஸம்ஸாரிகளைப்பார்த்து, என்னுயானைஸர்லே
ஸ்வரணை எல்லாருங்கூடியாகிலும் சொல்லவல்லீர்களோவென்கிறார்

சொல்லீரென்னம்மாணை யென்னுவியாவிதனை

எல்லையில்சீரென் கருமாணிக்கச்சுடரை

நல்லவமுதம் பெற்றகரிய வீடுமாய்

அல்லிமலர்விரையொத் தாணல்லன்பெண்ணல்லனே. (க)

பு;—அந்தரம், நிரதிரய போக்யபூதனானவனைச் சொல்லவல்லீர்களாகில்
சொல்லுங்கொளென்கிறார்.

என்—எனக்கு

அம்மாணை—ஸ்வாமியாய்

என்னுவி—என்னுத்மாவுக்கு

ஆவிதனை—ஆத்மாவாய்

எல்லையில்—எல்லையில்லாத

சீர்-ஸௌகுமார்யாதி, குணங்களையுடை

த்தான

என் கருமாணிக் } நீலரத்ர ஜ்யோதிஸ்

கச்சுடரை } ஸுபோலே யிருக்

கிறவடிவை யென்

னை யநுபவிப்பித்

தவனை

சொல்லீர்—எல்லாரும்சேர்ந்து சொல்

லலாமாகிற் சொல்லுங்

கொள்

(சொல்லவொண்ணுமைக் கடியென்

னென்னில்)

நல்ல—ஸௌகிகாமருத்தில் விலக

ணமான

அமுதம்—நித்யபோக்யாம்ருதமுமாய்

(பாமயோகிகளுக்கும்)

பெற்றகு—பெறுத்தற்கு

அரிய—அரிதான

வீடுமாய்—மோகூஸ்த்தாந நிர்வாஹகனு

மாய்

அல்லிமலர்—தாமரைப்பூவில்

விரையொத்து—பரிமளம்போலே நிஷ்

க்ருஷ்டபோக்யரூபமாய்

பெண்ணல்லன் — பும்ஸ்த்வத்தாலே

ஸ்த்ரீகளில் வ்யாவ்ருத்

தனானவோபாதி

ஆணல்லன்—புருஷோத்தமத்வத்தாலே

ஸமஸ்தபுருஷவ்யாவ்ருத்

தனாயிருக்கும்.

ஆதலாற்சொல்ல வரிதென்று கருத்து.

(க)

ஆறு ; —(சொல்லீர்) இப்படி அவனுடையகுணங்கள் சொல்ல
நிலமன்றியே யிருக்கச்செய்தேயும், தம்முடைய ஆராமையாலே
அவன்குணங்களைக் காலதத்வமெல்லாம் சொன்னாலும் அவற்றுக்
கொரு முடிவு காண்கிறிலேனென்று, பின்னையுமவனுடையகுணங்
களைச்சொல்லி, பாமபோக்யமாய் ஸ்த்ரீபுந்ரபும்ஸகாதி ஸர்வபதார்த்த
விஸஜாதியனாயிருந்து வைத்து, தன்னழகாலே எனக்கு தாரகனாய்
என்னுள்ளேபுகுந்து கலந்தருளின வெம்பெருமானுடைய இந்த

திருவாய்மொழி-உ-ப, டு-தி, ௧௦-பா, ஆணல்லன் வ்யாக்யாநம். 67

ஸௌஸீல்யாதி குணங்களை நீங்களும் சொல்லிகோளென்று ஸ்ரீ
வைஷ்ணவர்களுக்குறித் தருளிச்செய்கிறார். ... (௧)

ஈடு ; அவ ;—(பத்தாம்பாட்டு) என்னோடுகலந்த வெம்பெருமான்
படிபேசப் பெரிது மிறுக்குடைத்தென்கிறார்.

ஆணல்லன்பெண்ணல்ல னல்லாவலியுமல்லன்
காணலுமாகா னுளனல்ல னில்லையல்லன்
பேணுங்காற் பேணுமுருவாகு மல்லனுமாம்
கோண்பெரிதுடைத் தெம்பெம்மாணைக்கூறுதலே. (௧௦)

ப; -அநந்தம், அவன் ஸ்வபாவத்தைச்சொல்லுகை மிகவு மரிதென்கிறார்.
ஆண்—ஆணும்
அல்லன்—அன்றியே
பெண்—பெண்ணும்
அல்லன்—அன்றியே
அல்லா—ப்ரயோஜனவத்தல்லாத
அலியும்—அலியும்
அல்லன்—அன்றியே
காணலும்—அவற்றைக்காணும் ப்ரமா
ணத்தாற்காணவும்
ஆகான்—ஒண்ணுதே
உளனல்லன்—ப்ரதிகூலர்க்கு உளனன்
நியே
இல்லையல்லன்—அநுகூலர்க்கிலனன்
நியே
பேணும்—ஆஸ்ரிதராயாதரித்த
கால்—காலத்தில்
பேணும்—அவர்களாதரித்த
உருவாகும்—வடிவையுடையனும்
அல்லனுமாம்—ஆதரமில்லாதவனாவில்
அப்படியல்லனாயிருக்கும்
எம்பெம்மாணை—என் ஸ்வாமியை
கூறுதல் — இப்ப்ரகாரம் அவன் காட்
டக்கண்ட நான்குறுமிடத்து
பெரிது—மிகவும்
கோணை—மிறுக்கு
உடைத்து—உடைத்து.

கோணை - மிறுக்கு. ஸர்வவிதஜாதீயனுகையாலே “ஏவம்விதன்” என்று
சொல்லவரிதென்று கருத்து. (௧௦)

ஆறு ;—(ஆணல்லன்) ஸ்த்ரீபுந்நபும்ஸகாதி ஸர்வபதார்த்தவிஸ
ஜாதீயனாதலால் தத்தகோசரப்ரமாணங்களுக்கு அகோசரனாயிருந்து
வைத்து, ஆஸ்ரிதஸுலபரூப ஆஸ்ரிதருடைய விவக்ஷாநுருணமான
திவ்யரூபசேஷ்டிதங்களை யுடையனும், அநாஸ்ரிதருக்கு தூர்லபனா
யிருந்த வெம்பெருமான் என்னோடு கலந்தவிக்குணம்சொல்லநிலமன்
ருகிலும் சொல்லாதாழிய முடிசிறத்திலையென்கிறார். (௧௦)

68 திருவாய்மொழி-உ-ப, ௫-தி, கக-பா, கூறுதல் வ்யாக்யாரம்.

ஈடு;—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யப்யஸிக்கவல்ல, ருண்டாகில், அவர்கள் பரமபதத்திலேபோய் நித்யாநுபவம்பண் ணப்பெறுவரென்கிறார்.

கூறுதலொன்றாகக் குடக்கூத்தவம்மாளைக்
கூறுதலேமேவிக் குருகூர்ச்சடகோபன்
கூறினவந்தாகி யோராயிரத்து ளிப்பத்தும்
கூறுதல்வல்லாருளரேல் கூடுவர்வைகுந்தமே.

(கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பி;—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக பரமபதப்பாப்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

ஒன்று—ஒருகுணத்தை
கூறுதல்—சொல்லிலும்
ஆரா—சொல்லமுடியவொண்ணாத
குடக்கூத்த — குடக்கூத்துமுதலான
ஸ்ரீராதிகுணங்களையுடைய
அம்மாளை—ஸ்வாமியை
கூறுதல் — உள்ளபடியே சொல்லுவ
மேவி—உத்யோகித்து [தாக
குருகூர்ச் } அவனுலே லப்தஜ்ஞாந
சடகோபன் } ப்ரோமான ஆழ்வார்
கூறின—அருளிச்செய்த

அந்தாதி—அந்தாதியாகையாலே யடை
வுகுலைக்கவொண்ணாத
ஓர்—அத்வீதீயமான
ஆயிரத்துள்—ஆயிரத்தில்
இப்பத்தும்—இப்பத்தையும்
கூறுதல்—சொல்ல
வல்லார்—வல்லார்
உளரேல்—உண்டாகில்
வைகுந்தம்—பரமபதத்தை
கூடுவர்—கூடுவர்.
இது கலிவிருத்தம்.

(கக)

ஆறு;—(கூறுதல்) காலதத்த்வமெல்லாஞ்சொன்னாலுமாராத குணசேஷத்தங்களையுடையன வெம்பெருமானைச்சொன்ன வித்தி ருவாய்மொழியைச் சொல்லவல்லார், திருநாட்டிலேபோய் எம்பெரு மாளை யநுபவிக்கப்பெறுவாரென்கிறார். ... (கக)

முதற்பாட்டில் - இவராசைப்பட்டபடியே அடியார்கள் குழாங் களோடேவந்துகலந்தபடிசொன்னார்; இரண்டாம்பாட்டில் - தம்மோ டேகலந்தபின்பு அவன்திருமேனியும் திவ்யாவயவங்களும் திவ்யாயு தங்களும் நிறம்பெற்றதென்றார்; மூன்றாம்பாட்டில் - தம்மோடே கலந்து தன்ஸத்தைபெறுதல், இல்லையாகில் இல்லையாம்படியாய் வந்து கலந்தானென்றார்; நாலாம்பாட்டில்-கீழிவனுக்கு த்ருஷ்டாந் தமாகச்சொன்னவை நேர்நில்லாமைபாலே அவற்றைசிஷித்துச்சேர்த்

திருவாய்மொழி-உ-ப, டு-தி, கக-பா, கூறுதல் வ்யாக்யாரம். 69

தநுபவித்தார்; அஞ்சாம்பாட்டில் - அதுதானுமுபமாநமாக நேர்நில்
லாமையாலே, அவற்றைக்கழித்து உபமேயந்தன்னையே யநுபவித்
தார்; ஆறும்பாட்டில் - இப்படி விலக்ஷணானவன், முக்தன்தன்னை
யநுபவிக்குமாபோலே தானென்னையநுபவித்தானென்றார்; ஏழாம்
பாட்டில் - தமக்காக ராமக்ருஷ்ணைப்பவதாரங்களைப் பண்ணின
னென்றார்; எட்டாம்பாட்டில் - அவனை என்னாற்பேசமுடியாதென்
ன்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில் - துணைதேடிக்கொண்டு, திரியவும் பேசு
கையிலே யுபக்ரமித்தார்; பத்தாம்பாட்டில் - “இப்படிகளால் என்
னோடேகலந்தவிம்மாஹாகுணமொன்றையும்பேச” என்றால் சாலமி
றுக்குடைத்தென்றார்; நிகமத்தில் - இதுகற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்
லித்தலைக்கட்டினார். (கக)

வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம்பத்தில் ஐந்தாம்திருவாய்மொழி

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயநம்.

இரண்டாம்பத்து.

ஆருந்திருவாய்மொழி.

வைகுந்தா - ப்ரவேசங்கள்.

ப;— ஆருந்திருவாய்மொழியில், தம்மோடு ஸம்ஸ்லேஷித்த ப்ரீத்யதி
ஸயத்தாலே அத்யந்தம் ஹ்ருஷ்டஞான ஸர்வேஸ்வரன், “ இவர் நிகர்ஷாநுஸந்
தாநத்தாலே அகலத்தேடி இத்தைக்குலைக்கிற்செய்வதென் ” என்கிற வதி
ஸங்கைபண்ணி, தன்விஸ்லேஷப்ரீருத்வத்தை இவருடைய திருவுள்ளத்திலே
ப்ரகாசிப்பிக்க, “நம்முடையவளவில் இவனபிரிவேஸமிருந்தபடியென்” என்று
அத்யந்தஹ்ருஷ்டராய், இவனுடைய வத்யஸங்காநிர்ருத்தயர்த்தமாக ; தாமவனைச்
சிக்கெனப்பற்றினமையையும், அவன்றன் அநந்யபரஞயத் தம்மோடேகலந்த
படியையும், ஸ்வாநுபவத்தைக்கொடுத்த ஓளதார்யாதிசயத்தையும், அவ்வெள
தார்யமடியாகத்தாம் விடமாட்டாமையையும், லப்தபோகரான தமக்குவிட யோக்
யதையில்லையென்னுமிடத்தையும், இவ்வநுபவஸித்தியால் தமக்குவந்த பூர்த்தி
யையும், அந்தலாபம் தம் மனவில்கில்லாமல் ஸம்பந்தி ஸம்பந்தி பர்யந்தமான
படியையும், இதுக்கு விஸ்லேஷம் பிறவாண்மையில் தமக்குண்டான அபேகைக்
கூடியும், க்ருஷிபண்ணினவன்றன் இத்தைக்குலையானென்னுமிடத்தையும்,
அவன்குலைக்கிலும் தாம் விடக்கூமரல்லரென்னுமிடத்தையு முருளிச்செய்து, அவ
னுடைய விஸ்லேஷாதியங்கையை நிஸ்ஸேஷமாக நிவர்த்திப்பித்தருளுகிறார்.

ஆரு;—(வைகுந்தா) ஆழ்வார், தம்மோடு கலந்தகலவியால்
எம்பெருமானுக்குவந்த ப்ரீதியைப்பேசுகிறார்.

ஈடு;—* ஆடியாடியிலார்த்திதீரவந்து ஸம்ஸ்லேஷித்தபடிசொல்
லிற்று - * அந்தாமத்தன்பு ; அந்தஸம்ஸ்லேஷத்தால் பிறந்தப்ரீதி
அவனதென்னுமட்டுஞ்சொல்லுகிறது - இத்திருவாய்மொழி. “ப்ரண
யிப்ரீத்யநுஸந்தாநங்காணிது” என்று ஆளவந்தாருளிச்செய்யும்
படி-ஆழ்வார்விஷயமாக ஈஸ்வரனுக்குண்டான ப்ரீதிசொல்லுகிறது
இதில்.

* ஊனில்வாழுயிரிலே - ஆழ்வார்தாம் பகவதநுபவம்பண்ணித்
தமக்கவன்பக்கவிலேயுண்டான ப்ரேமம் அவனளவில் பர்யவஸி

யாதே, “அடியார்கள் குழாங்களையுடன்கூடுவதென்றுகொலோ” என்று - ததீயரளவும் சென்றபடிசொல்லிற்று; இத்திருவாய்மொழியில் - ஸர்வேஸ்வரன் ஆழ்வார்பக்கல் பண்ணின ப்ரேமம் இவரொருவரளவன்றிக்கே, ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் வெள்ளமிடுகிறபடி சொல்லுகிறது; இரண்டுதலைக்கும் ரஸம்திசுயித்தால் ஸம்பந்திஸம் பந்திகளளவும் செல்லுமிதே; “எமர்கீழ்மேலெழுபிறப்பும் விடியா வெந்நகத்தென்றும் சேர்தல் மாறினர்” என்குறிரிதே.

உபயவிபூதியுத்தனய் ஸமஸ்தகல்பாணகுணத்தமகனய் ஸர்வப்ரகாரபரிபூர்ணனான தான் தன்படிகளொன்றும் குறையாதபடிவந்து இவரோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து, அந்தஸம்ஸ்லேஷந்தான் “தன் பேறு” என்னுமிடந்தோற்ற ஹ்ருஷ்டனய், “அநாதிகாலம் *எதிர் குழல்புக்குத்திரிந்தவஸ்துவை ஒருபடி ப்ராபிக்கப்பெறுவோமே, இவர்தாம் இனி நம்மை விடற்செய்வதென்” என்றதிசுங்கைபண்ணி அவனலமாக்கிறபடியைக்கண்டு, “நீயிங்ஙன்படவேண்டா” என்று அவனதிசுங்கையைப் பரிஹரித்து அவனையுனக்குகிறார்; (க) “வெவெஹிராஜெஸகஜிஜிஹ்ருகாஹ்ருடெய்யாஸஹ - வைதேஹி ரமஸேகச்ச்சித்தரகடேமயாஸஹ” என்றாற்போலேயாயிற்று இதிற் ரஸமும்; மைதிவி, உன்னையறிந்தாயே, நம்மையறிந்தாயே, கலக்கிற தேசுமறிந்தாயே பென்றாரிதேபெருமாள்.

ஈடு; அவ;—(முதற்பாட்டு) முதற்பாட்டில், *அந்தாமத்தன் பிலே - ஆழ்வாருடனேவந்துகலந்து தான்பெறுப்பேறுபெற்றாளு யிருக்கச்செய்தே, இவர், “அல்லாவிபுள்கலந்த” என்றும், “என் முடிவுகாணாதே யென்னுள்கலந்தான்” என்றும் - தம்முடைய ரைச்யத்தை யறுஸந்தித்தவாதே, “*வளவேழுகுதலையெடுத்து இன்னமிவர் நம்மைவிடற்செய்வதென்” என்று எம்பெருமானுக்குப் பிறந்த அதிசுங்கையை நிவர்த்திப்பிக்கிறார். *

வைகுந்தாமணிவண்ணனே யென்பொல்லாத்திருக்குறளாவென்னுள் வைகும்வைகல்தோறு மமுதாயவானேதே [மன்னி செய்குந்தாவருந்தீமை யுன்னடிபார்க்குத் தீர்த்தசுரர்க்குத்தீமைகள் செய்குந்தாவுண்ணநான் பிடித்தேன்கொள் சிக்கெனவே. (க)

72 திருவாய்மொழி-உ-ப, கூ-தி க-பா, வைகுந்தா வ்யாக்யாநம்.

ப;-முதற்பாட்டில், நிரதிரயபோக்யனாய் அநிஷ்டநிவர்த்தகனானவுண்ணான் சிக்கெனப்பற்றியிருக்கிறேனென்று திருவுள்ளம் பற்றென்கிறார்.

வைகுந்தா—பரமபத நிலயத்வத்தாலே

அஸாதாரணஸேவியாய்

மணிவண் } நீலரத்நம் போன்ற வடி
ணனே } வையுடையனா கையாலே

ஸுலபனாய்

என்பொல்லாத் } தர்ஸநீயமான வாமந
திருக்குறளா } விக்ரஹத்தையுடை

யனாகையாலேபோக்யனாய்

(இவ்வாகாரதாயத்தையும் ப்ரகாசிப்பித்
துக்கொண்டு)

என்னுள்—என்னெஞ்சுக்குள்ளே

மன்னி—ஸ்த்திரஸம்ஸலேஷம்பண்ணி

வைகும்—இருக்கிற

வைகல்தோறும்—காலந்தோறும்

அமுதாய-நித்யபோக்யமாய்க்கொண்டு

வானேறே—நித்யஸூரிஸமாநமாம்படி

யநுபவிப்பிக்கிறமேன்

மையையுடையனாய்

செய்—தானே செய்துகொள்ளப்பட்டு

குந்தா—பலபரதாநத்தில்குந்தாதே

அரும்—பரிஹரிக்கவரி னான்

திமை—கொடியபாபங்களை

உன்னடியார்க்கு—உன்னேடுஸேஷத்

வஸம்பந்தமுடையார்க்கு

தீர்த்து—தீர்த்து

(அவைபரதிகூலரான அஸூரப்ரக்ருதி
கள் பக்கவிலேயாம்படி)

அசுரார்க்கு—அவர்களுக்கும்

திமைகள்—அநர்த்தத்தை

செய்—விளைக்கும்

குந்தா—குந்தமாகிற ஆயுதத்தையுடை

யவனே

உண்ணை—இப்படிபோக்யபூதனாய்அநி

ஷ்டநிவர்த்தகனாய்ஸூரித

பக்ஷபாதியானவுண்ணை

நான்—உண்ணினிமையறிந்து உண்ணை

யொழியச்செல்லாதநான் (இனி)

சிக்கென—விடாதபடி ஸ்த்திரமாக

பிடித்தேன்—பற்றினேனாக

கொள்—திருவுள்ளம்பற்று.

“செய்கும், தாவரும்” என்றுசொல்லாய் - செய்யப்பட்டுக்கடக்கவரிய
என்றுமாம். “குந்தமென்று - மரமாய், அதின் வெளுப்பையிட்டு ஸூத்தியைக்
காட்டுகிறது” என்றுஞ்சொல்லுவர். பொல்லாவென்று-விபரீதலக்ஷணையாலே
அழகைச்சொல்லுகிறது. என்பொல்லாவென்று - தம்மையாந்யாஹராக்கிற்று
அவ்வழகாலே யென்றுகருந்து.

(க)

ஆற;—ஸ்ரீவைகுண்டநிலயனாய், ஆஸ்ரீதஸுலபனாய், நிரவதி
கஸௌந்தர்யத்தையுடையனாய், என்னுள்ளேபுகுந்திருந்து எனக்க
பூர்வவத்பரமபோக்யபூதனாய், * அபர்வறுமமரர்களதிபதியாய், ஆஸ்
ரிதருடைய வதபவைகவிநாஸ்யமான ஸமஸ்தபாபங்களையும்போக்கி
ப்ரதிகூலர்க்கு துக்கங்களையும் விளைவிக்கும் ஸ்வபாவனாய், நிர்மலனா
யிருந்த வுண்ணைபரமப்ராப்யமாகப்பற்றினேனென்கிறார்.

(க)

ஈடு; அவ;—(இரண்டாம்பாட்டு) அவன், “ இவ்நம்மை விடிற்செய்வதென் ” என்றதிசங்கைபண்ணபடியைச்சொல்லிற்று - கீழிற்பாட்டில்; இவர், “ விடேன் ” என்றபின்பு அவனுக்குவடிவில் பிறந்தபொளஷ்கல்யம் சொல்லுகிறது இப்பாட்டில்.

சிக்கெனச்சிறிதோரிடமும் புறப்படாத்தன் னுள்ளேயுலகுகள் ஒக்கவேவிழுங்கிப் புகுந்தான்புகுந்ததற்பின் மிக்கஞானவெள்ளச்சடர் விளக்காய்த் துளக்கற்றமுதமாயெங்கும் பக்கம்நோக்கறியா நென்பைந்தாமரைக்கண்ணனே. (உ)

ஊ;—அந்தரம் தம்முடையபக்கல் கலந்து அவனுஜ்ஜ்வலஸ்வரூபனாய்க் கொண்டு ஓரிடத்திலந்யபரதையற்றிராநின்றனென்கிறார்.

சிறிதோர்—அல்பமான
இடமும்—தேசமும்
புறப்படா—புறம்புடிகாத்தபடி
உலகுகள்—உலகுகளை [ளே
தன்னுள்ளே —தன்ஸங்கல் பத்துக்குள்
ஒக்கவே—ஏகப்ரகாரமாக
விழுங்கி—அடக்கி
சிக்கென — இனியொருகாலும் புரப்
படாத்தபடி
புகுந்தான்—என்னுள்ளேபுகுந்தான்;
புகுந்ததற்பின்—புகுந்தபின்
மிக்க—மிகுத்துவருகிற
ஞானவெள்ளம்—ஜ்ஞாநபூர்த்தியாகிற
சடர்—ப்ரபைக்காஸ்யமான

விளக்காய்—ஸ்வரூபமாகிற தேஜோ
த்ரவ்யமாய்
துளக்கு—நான் சிக்கெனப்பிடித்தபின்
புவிஸ்ஸேஷாதிசங்கையால்
வந்தநடுக்கமும்
அற்று—தீர்ந்து [மாய்
அமுதமாய் — ந்ரதஸ்ய போக்யபூதனு
என்—என்னையேபார்த்திருக்கிற
பை—அழகிய
தாமரை—தாமரைபோன்ற
கண்ணன்—கண்ணையுடையவன்
எங்கும்—ஓரிடத்திலும்
பக்கம்—பக்கத்தில்
நோக்க—நோக்க
அறியான்—அறிகிறிலன்.

என்பக்கலபிரிவேஸம் பத்தேரீஜநாதிகள்பக்கலிலும் காண்கிறிலனென்று கருத்து; ஸ்வரூபாதிகளிலவனுக்குண்டான ஸ்ப்புரித்ப்ரகாஸமும் ஸ்வஸம்ஸலே ஷமடியாகவென்று நினைக்கிறார். (உ)

ஆறு;—(சிக்கென) இப்படி தம்முள்ளேபுகுந்தபின்பு எம்பெரு மானுக்குப்பிறந்தஸம்ருத்தியைப் பேசுகிறார்.

ஐகத்ஸ்ருஷ்ட்யாத்யந்யபரதையைப் போக்கிக்கொண்டு என் னுள்ளேபுகுந்தான்; புகுந்ததற்பின் அளவிற்றந்த ஜ்ஞாநாதி ஸகல கல்யாணகுணவிஸரிஷ்டனாய், விஜ்வரனாய், ப்ரமுதிதனாய், ஹர்ஷாதி

74 திருவாய்மொழி-உ-ப, சு-தி, ஈ-பா, தாமரை வ்யாக்யாநம்.

ஸயத்தாலே புதுக்கணித்த திருக்கண்களையுடையனாய், என்னையல்
லது எங்கும் பக்கநோக்கறியானென்கிறார். (உ)

ஈடு; அவ;—(முன்றும்பாட்டு) நித்யஸூரிகளுக்கு மவ்வரு
கானவன் தன்னை நான்தேசிகளையுடையவிக்஑ும்படி பண்ணினவிதும்
ஒரொளதார்ப் மேதானென்கிறார்.

தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர்பரவுந் தலைமகனைத் துழாய்விரைப்
பூமருவுகண்ணி யெம்பிராணைப் பொன்மலையை
நாமருவிநன்கேத்தி யுள்ளிவணங்கி நாமகிழ்ந்தாட நாவலர்
பாமருவிநிற்கத்தந்த பாண்மையேவள்ளலே. (ஈ)

ய;—அந்தரம் தன்னைக்காணத்யத்தாலும் நிரந்தராநுவம் பண்ணு
வித்த மஹோதாரானவன் என்னையொழியவ்றிகிறிலென்கிறார்.

தாமரை—தாமரைபோன்ற
கண்ணனை —கண்களையுடையனாய்
(அவ்வழகாலே)

விண்ணோர்—நித்யஸூரிகள்
பரவும்—நிரந்தரமாகப் புகழும்படியான
தலைமகனை — மேன்மையையுடையவ
விரை—விரையும் [ரூய்

பூ—பூவும்

மருவு—மருவின

துழாய்க் } துழாய்மலையையுடையன
கண்ணி } யக்கொண்டு

எம்—எங்களுக்கு

பிராணை—ஸ்வாமியாய்

பொன்ம } எங்கனோட்டைச் சேர்த்தி
லையை } யாலே பொன்மலைபோலே

யோங்கியுழுவலனான தன்னை

நாம்—நாங்கள் நிகர்ஷம்பார்த்தகலாதே

மருவி—மருவி

நன்கு—ஸூரிகளோபாதி அங்குத்தை

க்குத்தகுதியாம்படிநன்றாக

வத்தி—வத்தி

உள்ளி—அவர்கள் சிந்தையுள் வைக்கு

மடபோலே நினைத்து

வணங்கி—(க) “வணங்கி வழிபடும்”

என்றபடியே திருவடிகளிலே

விழுந்து

(இப்படி காணத்யத்தாலுமுண்

டானவநுவத்தாலே)

நாம்—நாங்கள்

மகிழ்ந்து—ஆநந்திகளாய்

ஆட—ஸஸம்பரமந்ருத்தம் பண்ணும்ப

டியாக

நா—நாவிலே

அலர்—அலருகிற

பா—பாவிலே

மருவி—மருவி

நிற்க—திருவாய்மொழிபாடிநிற்கும்படி

தந்த—உபகரித்த

பான்மை—ஸ்வபாவத்துக்கு

ஏய்—பொருந்தின

வள்ளல்—ஒளதார்பருணவியிஷ்டன

னவன்.

எங்கும் பக்கநோக்கறியானென்றவயம். பாண்மை - ஸ்வபாவம். (ஈ)

(க) தி = வாய் = க = சு = ச.

ஆறு;—(தாமரை)நிரதிஸயஸௌந்தர்யலாவண்பாதி கல்யாண குணவிஸிஷ்டனாப், நிரதிஸயஸுகந்ததிவ்யமால்யா லங்க்ருதனாய், ஸேஷஸேஷாஸநவைநதேயாதிதிவ்யபுருஷர்களாலேஸம்ஸ்தூயமாந னாயிருந்தவனை, நாம்மருவிறன்கேத்தியுள்ளிவணங்கி நாமகிழ்ந்தாடும் படிநம்முடைய நாவினையலருகிற சொற்களுக்குத் தன்னைவிஷயமா கத்தருகையே ஸ்வபாவமாயிருப்பதே! என்னவதாந்யனோவென்கிறார்

ஈடு; அவ;—(நான்காம்பாட்டு)“நாமருவிறன்கேத்தியுள்ளி வணங் கிநாமகிழ்ந்தாட” என்று - தம்முடையரைச்யத்தை யநுஸந்தித்த வாறே, “இவாநம்மைவிடிற்செய்வதென்” என்று, அவனதிஸங்கை பண்ண, நிர்ஹேதுகமாக வுன்வடிவழகை நீயென்னையருபவிப்பிக்க அதுபவித்து, அத்தாலேஸிதிலனானான் உன்னைவிட ஸம்பாவரை யுண்டோ வென்கிறார்.

வள்ளலேமதுகுதனா வென்மரதகமலையே யுனைநினைந்து
எள்கல்தந்தவெந்தா யுன்னையெங்நனம்விடுகேன்
வெள்ளமேபுரைநின்புகழ் குடைந்தாடிப்பாடிக்களித்துகந்துகந்து
உள்ளநோய்களெல்லாந் துரந்துபந்துபோந்திருந்தே. (ச)

ப;—அநந்தம் ஸ்வப்ரகாரோபகாரகுணவுன்னை விடப்போமோவென் கிறார்.

வள்ளலே—அர்த்தித்வநிரபேக்ஷமாகவுப	உனை—உன்னை
கரிக்கும்மேஹாதாரனாய்	நினைந்து—அநுஸந்தித்து
மதுகுதனா — உபகாரங்கொள்ளுகிற	எள்கல்—இதரவிஷயங்களை யிகழும்ஸ்
வென்விரோதியை	வபாவத்தை
மதுவையழித்தாந்	தந்த—தந்த
போலேயழிக்கும்	எந்தாய்—ஸ்வாமியே
	வெள்ளமேபுரை—பெருங்கடல்போலே
விரோதிகுணவெ	யபரிச்சிந்நமான
னக்கு	நின்—உன்னுடைய
மரதகமலையே—உத்துங்கமா யுஜ்வலமா	புகழ்—குணங்களை
னமரதகமலபோலே	குடைந்து—அவகாஹித்தருபவித்து
யிருக்கிறவடிவையது	ஆடிப்பாடி—அந்தப்ரீதியாலே; ஆடுவ
பவிப்பிக்கும்வனாய்	துபாவெதாய்
(க) “மாற்பான்மனஞ்சுழிப்ப	களித்து—களித்து
மங்கையர்நோள்கைவிட்டி”	உகந்துகந்து—அதோளவில்லந்ல்லாதே
என்கிறபடியே)	மேன்மேலனவுகந்து

என்—நானே யெனக்குத் தேடிக்கொண்டு	நாசஞ்செய்து—நயிக்கும்படி பண்ணி
உலப்பிலாத—அஸங்க்யாதமாய்	உனது—ப்ராப்தனுவன்னுடைய
வெம்—க்ரூரமாய்	அந்தமில்—அபரிச்சிந்நமான
தி—அக்ரிகல்பமான	அடிமை—கைங்கர்யபோகத்தை
வினைகளை—பாபங்களை	அடைந்தேன்—கிடப்ப்பெற்றநான்
	விடுவேனோ—விடசுகுமனல்லன்.

ஆஸிரிதவிஷயத்தில் உனக்குப் பொருத்தமில்லாமல் விடுகிறேனோ; அவர்கள் ரக்ஷணத்தில் உனக்குச்சிந்தையில்லாமல் விடுகிறேனோ; உன்னதுபவத்தில் எனக்கு சரீலநமில்லாமல் விடுகிறேனோ? என்ஸ்வரூபம் ப்ரகாசியாமல் விடுகிறேனோ? விஷயாஸக்தரான ஸம்ஸாரிகளோடு பொருத்தமுண்டாய் விடுகிறேனோ? ப்ரதிபந்தகமான பாபமுண்டாய் விடுகிறேனோ, ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தில் சுவடறியாமல் விடுகிறேனோ? இப்படி லப்தாபீஷ்டனான நான் விடுவேனோ வென்றுகருத்து.

(இ)

ஆறு;—(உய்ந்து) த்வதநுபவ ஜிதிமான ப்ரீதியாலே களித் தாடுகிற திருவநந்தாழ்வான்மேலே உன்னுடைய திவ்யரூபகுணங் களையதுபவித்துக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற வுன்னையதுபவித் துஉய்ந்துபோந்திருந்து, என்னுடைய முடிவில்லாத மஹாதுக்கங் களைப்போக்கி உன்னந்தமில்லாமையடைந்தேன்; இனிவிடுவேனோ வென்கிறார்.

(இ)

ஈடு; அவ;—(ஆறும்பாட்டு) ஆஸிரிதனுடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸம காலத்திலே தோற்றுவானொருவனுபின்பு எனக்கொரு கர்த்தவ்யம்ஸமுண்டோ வென்கிறார்.

உன்னைச்சிந்தையெய்துசெய்து தன்னெடுமாமொழியிசை பாடியாடியென் முன்னைத்திவினைகள் முழுவேராரிந்தனென்பான் உன்னைச்சிந்தையினாலிகழ்ந்த விரணியனகல்மார்வங்கீண்டவென் முன்னைக்கோளாறியே முடியாததென்னெனக்கே.

(க)

ப;—அநந்தரம் இந்தக்கைங்கர்யலாபத்தாலே தம்மடைய ஸர்வாபீஷ்ட

உன்னை—வகுத்தல்வாயியுமாய் உபகா	பாடி—பாடி
சுரனுமானவுன்னை	ஆடி—அப்பாட்டுக்கீடானவபிநயந்தே
சிந்தையினால்—நெஞ்சாலே	ற்றுப்படியாடி
இகழ்ந்த—அநாதரித்த	(இப்படிக்காரணத்தாலுமுண்டான போகத்தாலே)
இரணியன்—ஹிரண்யனுடைய	என்—என்னுடைய
அகல்—பேரிடமுடைத்தான	முன்னைத்தீவினைகள்—அநாதிகாலார்
மார்வம்—மார்வை	ஜிதபாபங்களை
கீண்ட—அநாயாஸேநகிழித்தவனுய்	(க) “ஓ நாவஜநஃஸுநஃ-நோப
என்—விரோதிரிவ்ருத்திக்குநிதர்ஸநபூ	ஜநம்ஸ்மரன்” என்னும்கணக்கிலே
தனுய்	யான்—நான்
முன்னை—ஆஸ்ரிதனுண்ப்ரஹ்லாதன்	முமுவேரரிந்தனன்—ஒன்றொழியா
நினைவுக்குமுற்கோலின	மல்வேரோடேயரிந்
சோளரியே—நாஸிம்ஹமானவனே!	தேன்.
உன்னை—இப்படி ஆபத்தகளுய்ப்ராப்	போகத்தருத்வமித்திலையிலே யான
தனுய்போக்யனுனவுன்னை	வோபாதி, விரோதிரிவர்த்ததகத்வமும்
சிந்தைசெய்துசெய்து—நிரந்தராநுஸந்	இங்கேயாகக்குறையில்லையிதே; ஸ்வ
தாரம்பண்ணி	ரூபம்தத்ப்ரகாரமானபின்பு,
நெடு—அந்தப்ரீதியாலேயுத்துங்கமான	எனக்கு—எனக்கு
உன்—உன்னுடையகுணவாசகமான	முடியாதது—தலைக்கட்டாதது
மொழி—திருவாய்மொழியை	என்—எதுதான்.
மா—அவ்விஷயத்துக்கீடானபெருமை	
யுடைய	
இசை—இசையோடே	

ஸர்வாபீஷ்டமும் வித்தமன்றோவென்று கருத்து. (சு)

ஆறு;—(உன்னை) இப்படியுன்னை ஸர்வகரணங்களாலு மதுப வித்து என்னுடைய ஸமஸ்தப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்கினேன்; ஆஸ்ரிதனுன்னைக் கோலுவதற்குமுன்பு அவனுடைய இஷ்டத்தை முடித்துக்கொண்டிருக்கும் ஸ்வபாவானவனே, எனக்கு முடியாத தென்; இந்தஸம்ருத்தியெல்லாம் உன்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலே விளைந்ததென்கிறார். (சு)

ஈடு; அவ;—(ஏழாம்பாட்டு) என்னளவில் விஷயீகாரம் என்னு டையஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளாவும் சென்றதுகிடரென்கிறார்.

முடியாததென்னெனக்கேலினி முழுவேழுலகுமுண்டானுகந்துவந்து
அடியேனுட்புகுந்தா நகல்வா னுமல்லனினிச்
செடியார்நோய்களெல்லாந்தரந் தெமர்கீழ்மேலெழுபிறப்பும்
விடியாவெந்நரகத் தென்றுஞ்சேர்தல் மாறினரே. (எ)

ப ;—அந்நதம் என்பக்கல்பண்ணினவுபகாரம் என்குலத்தில் ஸம்பந்தித்
தாரெல்லாரு முஜ்ஜீவிக்கும்படியாயிற்றென்கிறார்.

முழுவேழுலகும்—ஸமஸ்தலோகமும்	எமர்—என்னோடுஸம்பந்தமுடையார்
உண்டான் — தன்செல்லாமையாலே	செடி—செடிபோலே
தனக்குள்ளேயாம்படி	ஆர்—செறிந்த
அவற்றையமுதுசெய்	நோய்களெல்லாம் — அவித்யாகர்மவா
தவன்	ஸநாதிகளான
உகந்து — அச்செல்லாமைதனக்கென்	ஸமஸ்தவ்யாதி
பக்கலிலே யுண்டாய், அதுக்	களையும்
குமேல் ஆதராதிசயத்தை	தூந்து—கடக்கவோட்டி
யுடையனுய்க் கொண்டு	விடியா—ஒருகால்முடிந்து வெளிச்சிற
அடியேன் —என்னுடைய பேஷத்தவ்	ப்பதன்றியே
ஸம்பந்தமேபற்றசாக	வெம்—நிரதிசஸதாபகரமான
உள்—உள்ளே	நரகத்து — ஸம்ஸாரமாகிறவிரயத்திலே
வந்து—வந்து	என்றும் — யாவதாத்தம்பாவி
புகுந்தான்—புகுந்தான்;	சேர்தல்—கிட்டிகை
இனி—இனி	மாறினர்—தவிர்ந்தார்கள்.
(அந்தலோகங்கள்போலே)	இனி — இப்படிக்கு ஸம்பந்திப்யந்த
அகல்வானும் — புறம்புபோமவனும்	மாக எண்ணப்பகூபதித்த
அல்லன்—அல்லன்;	பின்பு
(இதடியாக)	எனக்கேல்—எனக்காகில்
கீழ்—கீழும்	முடியாதது—முடியாதது
மேல்—மேலும்	என்—உண்டோ.
எழுபிறப்பும்—எழுபிறப்பிலும்	

என்னோடறுபந்தித்ததாகில் எல்லாக்காரியமும் தலைக்கட்டுமென்றுகருத்து.

ஆறு ;—(முடியாததென்) ஸர்வேஸ்வரானுயிருந்த வெம்பெரு
மானுக்கு என்பக்கலபிரிவேஸம் என்னளவிலபர்யவலியாதே, என்
னோடுஸம்பந்தித்தார்பக்கலிலுங்கூட வெள்ளங்கோத்தது, ஆதலால்
அவனெண்ணை யகலநினைக்கிறிலன் ; இனி முடியாததொன்றுண்டோ
வென்கிறார். (எ)

80 திருவாய்மொழி-உ-ப, சு-தி, அ-பா, மாறிமாறி வ்யாக்யாநம்.

ஈடு; அவ;—(எட்டாம்பாட்டு) இப்படி கனத்தபேற்றுக்கு நீர் செய்த ஸுக்ருதமென்னென்ன; ஒருஸுக்ருதத்தால்வந்ததல்ல, நான்பிறந்து படைத்ததென்கிறார். அதுவுமொன்றுண்டு, அந்தாதி யாகப்பிறந்து போந்தேனென்கிறார்.

மாறிமாறிப்பலபிறப்பும்பிறந் தடியையடைந்துள்ளந்தேறி ஈறிவின்பத்திருவெள்ளம் யான்முழ்கினன் பாறிப்பாறியசுராதம்பலகுழாங்கள் நீறெழப்பாய்பறவையொன்று ஏறிவீற்றிருந்தாயுன்னை யென்னுள்ளீக்கேலெந்தாய். (அ).

ப;—அந்தரம் இப்பேறெனக்கு விச்சேதியாதொழியவேணுமென்கிறார்.

பல பிறப்பும்—தேவதிரியங்மறுஷ்யஸ்

த்தாவராதிசுளான நா

நாஜம்மங்களிலும்

மாறிமாறிப் } ஒருகால் பிறந்ததிலே
பிறந்து } மீண்டுமீண்டும் பிறந்து

போர்ச்செய்தே

அடியை—உன்திருவடிகளை

அடைந்து - கிட்டி - ஸேஷத்தவஜ்ஞாநத்

தையுடையேனாய்

உள்ளந்தேறி — “நீயேயுபாயபூகன்”

என்கிறநெஞ்சில்

தோற்றத்தையு

டையேனாய், உ

ன்னுடையவது

பவத்தாலே ஜி

தமான

ஈறு—முடிவு

இல்—இல்லாத

இன்பம்—ஆந்தமாசுந

இரு—பெரிய

வெள்ளம்—வெள்ளத்திலே

யான்—அஹமர்த்தபூதஞானான்

மூழ்கினன்—அவகாவித்தேன்;

அசுராதம்—அஸுரர்களுடைய

பல்—பலவகைப்பட்ட

குழாங்கள்—குழாங்களானவை

பாறிப்பாறி—பஹுமுகமாகஸூதிவமாய்

நீறு—துளியாய்

எழு—கிளரும்படி

பாய்—அவர்களுடைய ஸேநாமத்யத்தி

லேபாயக்கடவனான்

ஒன்று—அத்விதீயனாயுள்ள

பறவை—பெரியதிருவடியின்மேலே

ஏறி—ஏறி

வீறு—உன்மேன்மைதோன்றும்படி

இருந்தாய்—இருந்த

எந்தாய்...என்னுதனை

உன்னை...ப்ராப்தனுமாய் ஸரண்யனு

மாய் போக்யனுமாய்

விரோதிநிவர்த்தகனு

மானவுன்னை

என்னுள்—உனக்குஸ்வப்ரகாரபரதந்த்

ரானு என்னுள்ளினின்றும்

நீக்கேல்...அகற்றாதுதொழியவேணும்.

ஆறு;—(மாறிமாறி) உன்னோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்குவிரோதி யான ஸம்ஸாரத்தில் வர்த்திக்கிறநான், நிர்ஹேதுகமாக வுந்திரு வடிகளையே ப்ராப்யமாகப்பெற்று அதிலேயுள்ளந்தேறி, மமவில

லாத வழகியவிற்பவெள்ளத்திலே முழுகினேன் ; ஆஸ்ரிதருடைய
வடேகூழிதங்களைச் செய்யும் ஸ்வபாவனாயிருந்த நீ யினியென்னைக்கை
விடா தொழியவேணுமென்றபேகூழிக்கிரர். ... (அ)

நடு ; அவ ;—(ஒன்பதாம்பாட்டு) முதலிலேயுன்னை யறியாதிருக்
கிறவென்னை, உன்னையும் உன்போக்பதையையு மறிவித்து உன்னு
ல்லலது செல்லாதபடியாக்கினநீ இனியென்னைவிட்டுப் போகாதொ
ழியவேணுமென்கிரர்.

எந்தாய்தண் திருவேங்கடத்துள்ளின்றா யிலங்கைசெற்றாய்மராமரம்
பைந்தாளேழுருவ வொருவாளிகோ த்தவிலலா [த்தவெம்
கொந்தார் தண்ணந்துழாயினுமுதே யுன்னையென்னுள்ளேகுழை
மைந்தா வானேறே யினியெங்குப்போகின்றதே. (க)

பு ;—அந்தரம் நீயே க்ருஷிபண்ணிக்கலந்து இனியெங்கேறப்போவ
தென்கிரர்.

எந்தாய்—எனக்குநிருபாதிசஸ்வாமியாய்
தண்—ஸ்ரமஹரமான
திருவேங்கடத்துள்—திருமலையிலே
நின்றாய் — எழுந்தருளிரின்றுஸூலப
இலங்கை — ஆஸ்ரிதவிரோதிகளுக்கு
வாஸஸ்த்தாநமானலங்
கையை

செற்றாய்—அழித்தவனாய்
மராமரம்—மராமரங்களினுடைய
பை—பருத்த
தாள்—அடி
எழு—எழும்
உருவ—உருவம்படி
ஒருவாளி—ஒருவாளியை
கோத்த—அநாயாலேநகோத்த
வில்லா—வில்லையுடையனாய்
கொந்து—கொத்தாய்
ஆர்—செறிந்து

தண்—குளிர்ந்த
அம்துழாயினுய் — திருத்துழாயாலே
யலங்குருதனாய்
எம்முமுதே — நித்யபோக்யனாய்க்கொ
ண்டி
உன்னை—எவம்விதஞ்ஞனவுன்னை
என்னுள்ளே—என்னுள்ளே
குழைத்த—ஏகத்ரவ்யமாம்படிகலசின
மைந்தா—நித்யயெனவநஸ்வபாவனாய்
(இந்நிலையாலே)
வான்—ஸூரிகளுக்கும்
ஏறே—செருக்களும்படியின்றிந்நவனே
அஸாதாரண ஸம்பந்தத்தையும்,
ஸௌலப்யத்தையும், விரோதிரிவர்த்த
கத்வத்தையுங்காட்டி, மஹாஜாஜரைப்
போலே யென்னையும்விஸ்வஸிப்பித்து
ஒப்பனையழகைக்காட்டியெனக்கு நித்
யபோக்யனாய்ப்பிரிக்கவொண்ணாதபடி
கலந்து அத்தாலே இளகிப்பதித்து

82 திருவாய்மொழி-உ-ப, சு-தி, சு-பா, போகின்ற வ்யாக்பாநம்.

இத்தாலே நித்யவிபூதிக்கும் மேலான எங்கு—எங்கே
மேன்மையையுடைய நீ [விட்டு] போகின்றது—போகிறது.
இனி—இனி (இந்தஸம்ஸ்லேஷத்தை)

இனிப்போகாதே யென்றுகருத்து.

(க)

ஆறு;—(எந்தாய்) திருமலையிலே புகுந்து நின்றருளினபடியை யும், உன்னுடைய திருவவதாரங்களையும், உன்னுடைய திவ்யசேஷ டிதங்களையும், உன்னுடைய வழகையும், ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுயிருந் தருளும்படியையும், மற்றுமுள்ளபடியை யடங்கவெனக்கு போக்ய மாகக்காட்டியருளி, உன்னை யென்னுள்ளே யொன்றாகக்குழைத்த ருளின நீயினியெங்கேபோவது; போவேனென்றஸ்தான் போகமுடி யுமோ வென்கிறார்.

...

...

...

(க)

நடு; அவ;—(பத்தாம்பாட்டு) நாம்போகாதொழிகிறோம், நீர் நம்மைவிடாதொழியவேணுமேயென்ன; நீபண்ணின வபகாரங்க ளைக்கண்டிவைத்து விட ஸம்பாவநையுண்டோவென்கிறார். காலத்ர யத்திலும் ஸர்வவிதபந்துவுமான வுன்னைவிட ஸம்பாவநையில்லை யென்கிறார்.

போகின்றகாலங்கள்போயகாலங்கள் போகுதகாலங்கள் தாய்தந்தை ராகின்றாயுன்னை நானடைந்தேன் விடுவேனோ [யுயி]
பாகின்றதொல்புகழ் மூவுலகுக்கும்நாதனே பரமாதண்வேங்கட மேகின்றாய்தண்டுமாய் விரைநாறுகண்ணியனே.

(க0)

ப;—அந்தரம் உன்னுபகாரங்களைக்கண்ட நான் உன்னைப்பெற்று வைத்து விடக்கூடனோ வென்கிறார்.

போகின்றகாலங்கள் } வர்த்தமானாயு
போயகாலங்கள் } ம்பூதமாயும் ஆ
போகுதகாலங்கள் } காமியாயு முள்
ளகாலத்திலும்

புகழ்—குணப்பாதையை யுடையனாய்க்
கொண்டு
மூவுலகுக்கும்—தீர்விதசேதநாசேதநங்
களுக்கும்

தாய்தந்தையு } தாயும்தந்தையும் தன்
யிராகின்றாய் } னாத்மாவும் தனக்குப்ப
ண்ணும் பரிவைப்பண்
ணறிப்பானாய்

நாதனே—நாதனாய்

பரமா—இப்பெருமைக்குத் தனக்குமே
வில்லாதவனாய் இம்மேன்மை

பாகின்ற—இப்படி ஸர்வதோமுகமான
ராக்ஷணத்தாலேபரக்கிற
தொல்—அநாதிஸித்தமான

தண்—ஸ்ராமஹரமான [யன்றியே
வேங்கடம்—திருமலையிலே
மேகின்றாய்—மேவிநிற்கிற ஸௌலப்

யத்தை யுடையனாய்	நாறு—ப்ரவஹிக்கிற
(இப்பரத்வஸௌலப்பந்	கண்ணியனே—மாலையையுடையவனே
களுக்கும் போக்யதைக்	உன்னை—ஏவம்வித்னானவன்னை
தண்—குளிரந்த	அடைந்தேன் — ஸம்ஸ்லேஷிக்கப்பெ
துழாய்—திருத்துழாயையுடைத்தாய்	நான்—நான்
விரை—பரிமளம்	விடுவேனோ—விடக்கூடமனோ. (க0)

ஆறு ;—(போகின்ற) ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் மாதாசெய்யும் நன்மையும் பிதாசெய்யும் நன்மையும் தான் தனக்குச்செய்யும்நன்மையும் ஸர்வகாலமுமெனக்குச்செய்தருளும் ஸ்வபாவனாய், கிரவதிகதித்யஸித்த கல்யாணகுணவிஸிஷ்டனாய், ஸர்வலோகேஸ்வரனாய், நிரஸ்தஸமாப்பயதிகனாய், திருமலையிலேபுகுந்தருளி எனக்குங்கூட பரமஸுலபனாய், பரமபோக்யனாயிருந்த வுன்னைநானடைந்தேன் ; இனிவிடுவேனோவென்றுகொண்டுதாம் எம்பெருமானோடு கலந்தகலவிக்குத் தம்மாலும் அவனாலும் ஹேத்வந்தரத்தாலு மொழிவில்லையென்கிறார். ... (க0)

ஈடு ; அவ ;—(பதினே நாரும்பாட்டு) நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யப்பஸிக்கவல்லாராரோனுமாகவுமாம், அவர்களுக்கு குலசரணகோத்ராதிகள் அப்ரயோஜகம், இவ்வாகாரத்தாலே அவர்கள் பகவதியென்கிறார்.

கண்ணித்தண்ணந்துழாய்முடிக்க கமலத்தடம்பெருங் கண்ணனைப்புகழ்நண்ணித்தென்குருகூர்ச் சடகோபன்மாதன்சொன்ன எண்ணிற்சோர்வில்லந்தாதியாயிரத்துள் எரியையுமோர்பத்திசையொடும் பண்ணிற்பாட வல்லாராவர் கேசவன்மாரே. (கக)

பு ;—அநந்தம் இத்திருவாய்மொழிக்குப் ப்லமாக பகவச்சேஷத்வஸித்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

கண்ணி—மாலாகாரமாய்

தண்—குளிரந்த

அம்துழாய்—திருத்துழாயாலே யலங்க்

ருத்மான

முடி—திருமுடியையுமாய்

கமலம்—கமலம்போலேதர்ஸரீயமாய்

தடம்—விஸாலமாய்

பெரு—ரீண்ட

வனை

கண்ணனை — திருக்கண்ணையுடைய

புகழ்—அவனுடையஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லே

ஷகாரித்மான குணப்பாதையை

நண்ணி—கிட்டி

தென்—அழகிய

குருகூர்—திருநகரிக்குதிர்வாஹகராய்

மாதன்—“மாதன்” என்கிறகுடிப்பே

ரையுடைய

சடகோபன்—ஆழ்வார்

சொன்ன—அருளிச்செய்த

எண்ணில்—பகவத்பிராயத்தை
சோர்வில்—தப்பாத (வொண்ணாத
அந்தாதி—அந்தாதியாயடைவு குலைக்க
ஆயிரத்தன்—ஆயிரத்துள்
ஓர்—அத்தவியமான
இவைபத்தம்—இவைபத்தையும்
இசையொடும்—இசையோடேகூட

பண்ணில்—பண்ணிலே
பாடவல்லாரவர் — பாடவல்லாரானவ
வர்கள்
கேசவன் நமர்—ஸ்ரீவாதிகளுள் ஸ்ரீவே
ஸ்வரனோடு அவ்வவ
வ்விதஸம்பந்தயுத்தர
வர்கள்.

எண்ணென்று - ஜ்ஞாநமாய், தத்வஜ்ஞாநத்தைத்தப்பாத வாயிரமென்று
மாம். பண்ணென்று - ஸ்வரம், இசையென்று - கீதப்ரகாரம். இது - இரண்டா
மடியும் மூன்றாமடியும் அறுசீராய், முதலடியும் ஈற்றடியும் நாதசீரான ஆசிரி
யத்துறை.

(கக)

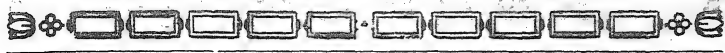
ஆறு ;—(கண்ணி) எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபு
திக்கையுள்ளபடியேயுபவித்து, அதுபவித்தபடியேசொன்ன இத்தி
ருவாய்மொழியை யிசையோடும்பண்ணிலே பாடவல்லார்க்கு, “கேச
வன் நமர்” என்னுமிவ்வாகாரமில்லாதவாகாராந்தரமில்லையென்கிறார்.

ஈடு ;—முதற்பாட்டில் - எம்பெருமான் “இவரநம்மைவிடிக்
செய்வதென்” என்கிறவதி ஸங்கையைப்போக்கினார் ; இரண்டாம்
பாட்டில் - அதுபோனபின்பு அவனுக்குப்பிறந்த புதுக்கணிப்பைச்
சொன்னார் ; மூன்றாம்பாட்டில்-தமக்கவன் பண்ணின ஓளதார்யத்தை
யதுஸந்தித்து வித்தாரானார் ; நாலாம்பாட்டில் - அவன் உமக்குப்பண்
ணின ஓளதார்யமேதென்ன, இதரவிஷய வைராக்யமென்றார் ;
அஞ்சாம்பாட்டில் - இதரவிஷய வைராக்யபூர்வகமாக ஆத்மாந்த
தாஸ்யத்திலே அதிகரித்தநான் இனியொருநாளும் விடேனென்றார் ;
ஆறாம்பாட்டில்-ஆஸிரிதர்க்கு உதவுவாயானபின்பு எனக்கொருகுறை
யுண்டோவென்றார் ; ஏழாம்பாட்டில் - என்னுடைய ஸம்பந்தி ஸம்
பந்திகளுக்கு மொருகுறையில்லையென்றார் ; எட்டாம்பாட்டில் -
இதுக்குத் தாமதுஷ்டித்த வுபாயமின்னதென்றார் ; ஒன்பதாம்
பாட்டில் - “இவாகவாயறியவேணும்” என்றோரடிபேரறிக்க,
இனிப்போக வொண்ணாதென்றார் ; பத்தாம்பாட்டில் - நாம்போகா
தொழிகிறோம், நீர்தாம்போகா தொழியவேணுமேயென்ன, காலத்
ரயத்திலும் ஸர்வவிதபந்துவுமான வுன்னை விடஸம்பாவரையில்லை
யென்றார் ; இதில்கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்.

வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம்பத்தில் ஆறந்திருவாய்மொழி

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதோமா நுஜாயநமஃ.

இரண்டாம் பத்து

ஏழாந் திருவாய்மொழி.

கேசவன் றமர் பரவோஸங்கள்.

ப;—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், ஸ்வஸம்பந்தி பரம்பராபர்யந்தமாக ஈஸ்வரன் பண்ணின பக்ஷபாதத்தாலே தம்மளவில் அவனுடைய அபிரிவேஸாதியுத்தைக்கண்டு உகந்து; ஸ்வஸந்தாரிக விஷயத்தில் அவனுடைய ப்ரஸாதவிஸேஷத்தையும், அதுக்கடியான தம்மளவில் பக்ஷபாதத்தையும், தக்கார்யமான வுபகாரத்தையும், அவ்வுபகாரம் தங்குலத்திலுள்ளார்க்கும் ப்ராப்திபர்யந்தமான படியையும், இத்தடியாக ஈஸ்வரனுக்குப்பிறந்த ஒளஜ்வல்யத்தையும், இதுக்கடைய ஹேதுவான க்ருபாபாவஸ்யத்தையும், அதுபவிக்கைக் குறுப்பாக ஸத்த்வோத்தரமான சித்தப்ரதாநத்தையும், பொல்லாநெஞ்சைப்போக்கின படியையும், ப்ரோமயுத்தமான நல்லநெஞ்சிலே புகுந்தபடியையும், அந்தநெஞ்சு அவனை விடா தொழியவேணுமென்கிற அபேக்ஷையையும், இன்னின்னபடியாக அவன் தன்னை முழுக்கக்கொடுத்த ஒளதார்யத்தையும், இவ்வெளதார்யாதியும் அதிசயிதஜ்ஞாநர்க்கு மபரிச்சேத்யமென்னுமிடத்தையு மருளிச்செய்து, ஸ்வவிஷயத்திலாதாம் ஈஸ்வரனுக்கு ஸம்பந்தித்ரயஸந்தாரஸமாக்ஷணபர்யந்தமானபடியை அவனுடைய ஆஸ்ரிதரக்ஷணர்த்த குணசேஷ்டித ப்ரகாஸகங்களான திருத்வரதஸ நாமங்களோடேகூட வருளிச்செய்கிறார். *

ஆறு;—(கேசவன் றமர்) என்பக்கலுள்ள அபிரிவேஸத்தாலே என்னோடு ஸம்பந்தித்தாரையுங்கூட விஷயிகரித்தருளினுனென்று ப்ரஸ்துதமானபொருளை விஸ்தரிக்கிறது. *

சுடு;—* ஆடியபடியில் “வாடிவாடும்” என்கையாலே—ஒருநீர்ச் சாவியாய் வாடினபடிசொல்லிற்று; அந்தவொரு நீர்ச்சாவியானதுதீர *காரார்கருமுகில் கலந்துவர்ஷித்தபடி சொல்லிற்று - *அந்தாமத் தன்பில்; அப்படியவர்ஷித்தபடியாலே “சுநிவின்பத்திருவெள்ளம் யான்மூழ்கினன்” என்று - வெள்ளமிட்டுப் பெருகினபடி சொல்லிற்று * வைகுந்தாமணிவண்ணனில்; “எமர்கீழ்மேலேழெழுபிற்பும் மாசதிநிபுபெற்று” என்கையாலே - அவ்வெள்ளமிருகரையும் புரண்டபடிசொல்லுகிறது - * கேசவன் றமரில்.

இவர் * ஆடியாடியில் பட்டவார்த்திதீரவந்து கலந்தபடிசொல்
லிற்று- * அந்தாமத்தன்பு ; அக்கலவியால் பிறந்தப்ரீதி அவனதான்
படிசொல்லிற்று - * வைகுந்தாமணிவண்ணன் ; அந்தப்ரீதிதான்
ஆழ்வாரொருவரளவிலுமன்றிக்கே, † தம்மோடுபரம்பரயா ஸம்பந்த
முடையாரளவும் வெள்ளமிட்டுப் பெருகின்படியைச் சொல்லுகிறது
இத்திருவாய்மொழியில். ஸர்வேஸ்வரன் ஆழ்வாரோடேவந்து ஸம்
ஸ்லேஷித்து அத்தால்பிறந்தப்ரீதி தம்மொருவரளவிலுமன்றிக்கே
தம்மோடுபரம்பரயா ஸம்பந்தமுடையாரளவும் பெருகின்படியைக்
கண்டு, “இது இவன் என்பக்கல்பண்ணின் பக்தபாதாதிஸாயமிதே”
என்று இனியராய், தம்மைவிஷயீகரிக்கைக்கீடான குணசேஷ்டிதா
திகளை யதுஸந்தித்து அவற்றுக்கு வாசகமான திருத்வாதஸநாமத்
தாலே அவனைப்பேசி யதுபவிக்கிறார்.

ஸர்வேஸ்வரன் ஒருவனை விஷயீகரித்தால், அதுபின்னை அவன்
ளவிலே சில்லாதிறே. (க) [உரணாநூநவெராணி - மரணந்
தாநிவைராணி] ருஷிகள் குடியிருப்பை யழித்து, மைதிலியைப்
பிரித்து, நம்முயிர்திலையிலே நலிந்தாப்போலே ஸ்ரீ ஜடாயுமஹாராஜ
ரை நலிந்து, இவையெல்லாம் செய்யமாட்டானே இவனினி. (க)
[மிருதகம்நஃ, யொஜநஃ - நிர்வருத்தம்நஃப்ரயோஜநம்] இவன்
ஜீவிக்கிறநாளிலே “நாம்செய்யும் நன்மை இவன் விலக்காதொழிவது
காண்” என்றிருந்தோம், அது அந்நாளில் பெற்றிலோம் ; நாம்தேடி
யிருந்ததுமுந்தறமுன்னம் ஸித்திக்கப்பெற்றேயிதே. (க) [கிருயதா
உஸ்யஸுஸ்யாரஃ - க்ரியதாமஸ்யஸம்ஸ்காரஃ] இவன் நாம்செய்யும்
நன்மை விலக்காதானவளவு பிறந்தவின்னு மிழக்கவேணுமோ,
வேண்டுவன செய்யப்பாரும். (க) [உராவெஷயயாதவ - மமாப்
யேஷயதாதவ] நீரிருய்த்திருந்தீராகில், குடற்றுடக் குடையாரிலே
யொருவன் செய்யுமித்தனையன்றே ; நாம்வனுக்கு வேண்டுவன
செய்ய ; நீர்பின்னைக்கடக்க சில்லீரென்றாரிதே. ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வான்
பக்கலோரம் ராவனனளவுஞ்சென்றதிறே.

“மஹாராஜர்க்குஸத்ரு” என்று வாலியை சிரஸித்துவைத்து,
மஹாராஜர் கண்ணநீர்பொறுக்கமாட்டாதே (உ) “ஸனோ தவாஷஃ”

ஸஞ்ஜாதபாஷ்ப: ” என்று தாமும் கண்ணநீர்விழவிட்டாரிறே. (க)
[யரௌநஸுதவஹ - தர்மேமநஸ்சதேபத்ர] ஸ்ரீமாலாகாரர்
பக்கல் விஷயீகாரம் அவர் ஸந்தாநத்தளவும் சென்றதிறே; ஸ்ரீகண்
டாகர்ணன் பக்கல் பண்ணினவிஷயீகாரம் அவன்தம்பி யளவுஞ்
சென்று, “நீயவனுக்கு நல்லையாகில் அவன்முன்னாகப்போ” என்ற
ருளிச்செய்தானிறே. எம்பாரித் திருவாய்மொழி யருளிச்செய்யப்
புக்கால், “ஸ்ரீவைஷ்ணவனானென்கிறார்” என்பாராம்; வைஷ்
ணவத்வசிந்ஹம்மிறே திருக்வாதசநாமம்; ஆழ்வாருடைய நெடுமாற்
கடிமையும், எம்பெருமானுடைய நெடுமாற்கடிமையும் இரண்டா
யிற்று நெடுமாற்கடிமை; அதில் எம்பெருமானுடைய நெடுமாற்
கடிமை இத்திருவாய்மொழி. *

ஈடு; அவ;—(முதற்பாட்டு) ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகள் பக்கலிலும்
எம்பெருமா னபிரிவிஷ்டனாபடியைக்கண்டு, இதெல்லாம் என்பக்க
லுண்டான விஷயீகாராதிய மிறேயென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

கேசவன்தமர்கீழ்மே லெமரேழெழுபிறப்பும்
மாசதிரிதுபெற்று நம்முடையவாழ்வு வாய்க்கின்றவா
ஈசனென்கருமாணிக்க மென்செங்கோலக்கண்ணன் விண்ணோர்
நாயகனெம்பிரா நெம்மான் நாராயணனாலே. (க)

பு;—முதற்பாட்டில், தம்முடைய குலத்திலுள்ளார் பகவத்பிமாநாந்தர்க்க
தரானபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

ஈசன்—ஸர்வஸாதாரணமான ஸ்வாமித்	விண்ணோர்நாயகன்—பரமபத வாஸிக
வத்தை யுடையனாய்	னோபாதி அங்கீ
என்கருமா } அப்படியேயொது வன்றி	கரித்து
ணிக்கம் } யே நீரதநம்போன்றவ	எம்பிரான்—என்னை யறுபலிப்பித்து
டிவையெனக்குக்காட்டி	எம்மான்—எனக்கு நாத்துத்தனவுறவ
என்செங்கோ } அவ்வடிவுக்கு பரபாக	டியாக
லக்கண்ணன் } மாம்படி சிவந்தழகிய	நாராயணனாலே—நிரதியை வாத்ஸல்ய
திருக்கண்களாலே	யுத்தனநாராயணனாலே
யென்னை யநந்யார்	கீழ்மேலேழெழுபிறப்பும்—கீழ்மேலே
ஹனுக்கி	ழெழுபிறப்பும்

88 திருவாய்மொழி-உ-ப, எ-தி, உ-பா, நாரணன் வ்யாக்யாநம்.

கேசவன் தமர்—ஸர்வாதிகளுன கேசவ	சதிர்—சதிரை
ன் தமரான	பெற்று—பெற்று (அத்தாலே)
எமர்—எமரானவர்கள்	[நவிந்த நம்முடைய
இது — நிர்ஹேதுகபகவதங்கீகாரமாகி	வாழ்வு—ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வ ஸ்ரீயானது
மா—பெரிய	வாய்க்கின் றவா—வளருகிறபடியே. (க)

ஆறு;—ஸர்வேஸ்வரனாய், நிரதிஸ்யஸௌந்தர்யாதி கல்யாண குணகரூப *அபர்வறுமமரர்களதிபதியாய், எனக்கு ஸ்வாமியாயி ருந்த நாராயணனாலே, யேநகேநாபிப்ரகாரேண ஸாக்ஷாத்வா பரம் பரயாவா என்னோடு ஸம்பந்தமுடையா ரெல்லாரும் பகவதேகபோக ரானார்கள் ; தத்ஸம்பந்தத்தினாலே பகவதேகபோகத்வலக்ஷணமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீ நமக்கு வினையும்படியே யிதுவென்கிறார். (க)

ஈடு; அவ;—(இரண்டாம்பாட்டு) “நாராயணனாலே” என்று நாராயணஸப்தம் ப்ரஸ்துதமாயிற்றே ; அதுக்கார்த்தமருளிச்செய்வ தாக ஸப்தத்தை யுபாதாநம் பண்ணுகிறார்.

நாரணன்முழுவேழலுக்குக்கும் நாதன்வேதமயன்
காரணம்கிரிசைகருமமிவை முதல்வனெந்தை
சீரணங்கமரர்பிறர்பலருந் தொழுதேத்ததின்று
வாரணத்தை மருப்பொசித்தபிரா நென்மாதவனே. (உ)

ஊ;—அந்தரம் கீழ்க்தமான நாராயணஸப்தார்த்தத்தை யுபாதி யாநின்று கொண்டு ஸ்வவிஷயபக்ஷபாதத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

நாரணன்—நாராயண ஸப்தவாச்யஸ்ய	சீர்—குணைத்தராய்
அதினுடைய வர்த்தமான	அணங்கு—திவ்யரான
முழுவேழலுக்கும்—ஸமஸ்தலோகத்	அமரர்—தேவர்களும்
துக்கும்	பிறர்—ருஷிகளும் மதுஷ்யாதிகளுமான
நாதன்—ஸ்வாமியாய்	பலரும்—எல்லாரும்
வேதமயன் — அந்தஸப்தத்தையே ப்ர	தொழுது—வணங்கி
நாநமாக ப்ரதிபாதிக்கிற	வத்த—ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படியாக
வேதப்ரதிபாத்யஸ்ய	நின்று—நின்று
காரணம்—கீரியாஹேது	வாரணத்தை—குவலயாபீடத்தை
கிரிசை—கீரியை	மருப்பு—கொம்பை
கருமம்—கீரியாபலமான கார்யம்	ஒசித்த—முறித்த
இவை—இவற்றுக்கு	பிரான்—மஹோபகாரகனாய்
முதல்வன்—காரணபூதனாய்	என் — இப்படி நாரஸப்தார்த்தங்கள்

யாதும்—ஏதேனுமொன்றையும்
சேர்கொடேன்—சேர்கொடேன்
என்று — என்றுஸங்கல்பித்து அதுக்
கீடாக
என்னுள்—என்னெஞ்சுக்குள்ளே
புகுந்து—புகுந்து
இருந்து—அந்நயபரனாயிருந்து
தீது—புத்திபூர்வகமான தீமையையும்
அவம்—பாாமாதிகமான அவத்தையும்
கெடுக்கும்—கெடுக்கும்படியான
அமுதம் — நித்யபோக்யபூதனும் இஸ்
ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே

செம்—சிவந்த
தாமரை—தாமரைபோலேயிருக்கிற
கண்—திருக்கண்களையும்
குன்றம்—ஸுஸ்த்திரமாய்வளர்ந்த வடி
வையு மநுபவிப்பித்து
கோது—கோதும்
அவம்—அவமும்
இல்—இல்லாத
என்கன்னற்கட்டி — கன்னற் கட்டி
போலே யெனக்
கினியனானே.

கன்னற்கட்டி - கருப்புக்கட்டி. அதுக்கு, கோதும், அவமுமாவது - கீரஸ
மானவஸ்த்வந்தரஸம்ஸர்க்கமும், பாகதோஷமும். ஈஸ்வரனுக்கு, கோதும்,
அவமுமாவது - உபகாரத்தினுடைய ஹேதுஸாபேஷத்தவமும், ஸ்வப்யோஜ
னார்த்தத்தவமும். (ந)

ஆறு ;—(மாதவன்) இப்படி எம்பெருமான் என்னோடு ஸம்பந்
தித்தாரையுங்கூட விஷயிகரிக்கும்படி என்னை வைஷ்ணவனுக்கு
கைக்கு ஹேதுவான என்பக்கலுள்ள சதிராகிறதென்னென்னில் ;
அதினனதென்று சொல்லுகிறது.

யத்ருச்சயாபிராட்டி பரிக்காணித்தார் சொல்லுவதொருசொல்
லைச்சொல்ல, அச்சொல்மாதரத்தையேகொண்டு மெய்யேபிராட்டி
பரிக்காணமாயிருப்பாரைப்பார்த்தருளும் பார்வையாலே யென்னைப்
பார்த்தருளி, “ இவரையாகாதேதான் நெங்காலமெல்லாமிழந்தது ”
என்று, இழந்தகாலத்தை யதுஸந்தித்துமோஹித்து, பின்னைநெடும்
போதுகூட ப்ரபுத்தனும், “ போனகாலத்தை யினிச்செய்யலாவதில்
லையிறே, இனி யிப்பாலுள்ளகாலமாகிலும் என்னைவிடேன் ” என்று,
நிரதிஸய ஸௌந்தர்யத்தை யுடையனும், நிரதிஸயபோக்யபூதனும்,
ஆஸ்ரதிஸுலபனும், பரமகாருணிகனாயிருந்த எம்பெருமான் என்
னுப்புகுந்திருந்து, என்பக்கலுள்ள ஸ்வஸம்ஸ்லேஷ விரோதியான
ஸ்வரூப ப்ரபுத்ததோஷத்தையும் ஹேதுக்குருதமான தோஷத்தையு
ம்போக்கி, எனக்கு பரம்போக்யனானென்கிறார். (ந)

கிருவாய்மொழி-உ-ப, எ-தி, ச-பா, கோவிர்தன் வ்யாக்யாநம். 91

ஈடு ; அவ ;—(நான்காம்பாட்டு) என்னோடு பரம்பரயாஸம்பந்த முடையாரையுங்கூட என்னைப்போலேயாக்கினு நெருவனுடைய ஸாமர்த்த்யமிருக்கும்படியே ! என்று விஸ்மிதராகிரூர்.

கோவிர்தன்குடக்கூத்தன்கோவலனென்றென்றேகுனித்து
தேவும்தன்னைபும் பாடியாடத்திருத்தியென்னைக்கொண்டென்
பாவந்தன்னைபும் பாறக்கைத்தெமசேழெழுபிறப்பும்
மேவுந்தன்மையமாக்கினுன் வல்லனெம்பிரான்விட்டுவே. (ச)

ப ;—அந்தரம் இவ்வுபகாரம் ஸ்வஸம்பந்திகுலபர்யந்தமம்படிபண்ணின ஸாமர்த்த்யத்தை யருளிச்செய்கிரூர்.

வல்லன்—நினைத்ததுசெய்யவல்லஸுத்தி	தன்னைபும்—தனக்கஸுதாரண ஸ்வபா
மாணயம்	வமான நீர்மையையும்
விட்டு — ஸமஸ்த பதார்த்தங்களையும்	பாடி-ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாகப்பாடி
வ்யாபித்து	ஆட—ஸஞ்சரிக்கும்படி
எம்பிரான் - ஊரைவளைந்தொருவனைப்	திருத்தி—இரும்பைப்பொன்னுக்குவா
பிடிக்குமாபோலே யென்னை	ரைப்போலே நித்யஸூரி
யங்கீகரித்த ஸ்வாமியானவன்	ஸமாநஸம்படி திருத்தி
கோவிர்தன் — ஜாத்யுசிதமான கோஸ	என்னை—என்னை
மருத்தியையுடையவன்	கொண்டு—தன்னுடையவனாகக் கைக்
குடக்கூத்தன் — அந்த ஸமருத்த்யுசித	கொண்டு, ஸ்வாங்கீகார
மான ஹர்ஷவ்யாபாரமா	விரோதியான
யுள்ள குடக்கூத்தன்	என்—என்னுடைய
யுடையவன்	பாவந்தன்னைபும்—பாபங்களையும்
கோவலன்—இந்த வைஸ்வர்யசேஷ்டி	பாற—ஒடிப்போம்படி
தங்களுக் கருருபமான கோ	கைத்து—தூரத்தி
பாலஜ்ஞம்தையுடையவன்	எமர்—என்னோடர்வயமுடையார்
என்றென்றே—என்றென் நிவந்தைத்	ஏழெழுபிறப்பும்—ஏழேழுஜம்மமும்
தனித்தனியேசொல்லி	மேவும்—தன்னைப்பாபிக்கும்
குனித்து—ப்ரீதியாலே கூத்தாடி	தன்மையம்—தன்மையை யுடையோ
தேவும் — இந்த ஸௌஸ்ப்யத்துக்கடி	மாம்படி
யான பரத்வத்தையும்	ஆக்கினுன்—பண்ணினான்.

இதொருஸக்தியோகமிருந்தபடி யென்னென்று கருத்து. பாற = ஓட. (ச)

ஆறு ;—(கோவிர்தன்) இப்படி யென்னுள்ளோபுகூர்ந்திருந்து தன்னுடைய குணசேஷ்டிதங்கலையேத்திக் களிக்கும்படியாகவும், தன்னுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வத்தையும் ஆஸ்ரிதபராநீதத்வமாகி

தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தையும் பாடியாடும்படியாகவு மென்னைத் திருத்தி, இப்படியென்னை விஷயீகரித்து, பின்னை என்பக்க லுள்ள ப்ரதிபந்தகங்களை யெல்லாம்போக்கி அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே, என்னோடு ஸம்பந்தித்தாரையுங்கூட என்னைப்போலே தன் திருவடிகளை ஸம்ஸ்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவராக்கினான் ; வல்லன் வல்லனெம்பிரான், வல்லனென்னாயன், வல்லனென்னப்பன், வல்லனென்றென்று அவனைப்புகழுகிறார். (ச)

ஈடு; அவ; — (ஐந்தாம்பாட்டு) திருமாலையாண்டானோடே எம் பெருமானார் திருவாய்மொழிகேட்டருளுகிறநாளில், பாட்டுக்கள் தோறும் சிலவார்த்தைகளையருளிச்செய்து “இது அர்த்தமானாலோ” என்றால், “இது விஸ்வாமித்ரஸ்ருஷ்டி, ஆளவந்தாரருளிச்செய்யக் கேட்டறியேன்” என்று பணிக்குமாண்டான்; ஆண்டான் “இப்பாட்டுக்கு விஸ்வாமித்ரஸ்ருஷ்டி வேண்டாவாயிருந்ததி” என்ன, “இப்பாட்டால் - தன்னவயவஸைளந்தர்யத்தாலே யென்னைத் தனக்காக்கினுனென்கிறார்” என்றருளிச்செய்தருளிராராம்.

அதுவுங்கிடக்க, பட்டாருளிச்செய்வ தொன்றுண்டு - “ஆழ் வாரையுமாழ்வார்பரிகரத்தையும் விஷயீகரித்து, அத்தாலே திருமேனியிற்பிறந்த ஓளஜ்வல்யத்தைச் சொல்லுகிறது” என்று ; (க) “விசொயி தஜடஸூ தஸூ துயிரா நுருவநஃ । ஶஹாஹ-ஃ வஸந்நாராஶ்ஜஸூ ததூயிராஜ்யந- விஸோதிதஜடஸ்ஸ்ராத ஸ்சித்ரமால்யாதுலேபநஃ । மஹார்ஹவஸநோராமஸ் தஸ்த்தௌ தத்ரஸீரியாஜ்வலந்” என்று நின்றாற்போலே.

விட்டிலங்குசெஞ்சோதித் தாமரைபாதங்கைகள் கண்கள்

விட்டிலங்குகருஞ்சடர் மலையே திருவுடம்பு

விட்டிலங்குமுகியஞ்சீர் சங்குசக்கரம்பரிதி

விட்டிலங்குமுடியம்மான் மதுசூதனன்றனக்கே.

(டு)

ப; — அந்தரம் ஸபரிகரமாகத் தம்மையங்கீகரித்தபடியாலே அவனுக்குப் பிறந்த ஓளஜ்வல்யத்தையருளிச்செய்கிறார்.

இப்பாட்டில் முதலடியில், விட்டுவென்று - திருநாமமாகப்பிரித்து, “விட்டிலங்குமுடியம்மான்” என்று நாலாமடியோடே யந்வயித்துக்கிடக்கிறது;

திருவாய்மொழி-உ-ப, எ-தி, கூ-பா, மதுகுதனை வ்யாக்யாரம். 93

அல்லாதபோது, திருநாமம்முதலாயெழுதிநபாட்டுக்களின் மர்யாதைசூலையும்.
“ விட்டு ” என்னுமிவ்விடத்திலுசரம் - குற்றியலாகக்கொள்க.

விட்டு—விஷ்ணுவாய்	இலங்கு—விளங்காநீந்கிற
விட்டு—பாந்து	கரு—நீலமான
இலங்கு—விளங்குகிற	சுடர்—ப்ரபையையுடைத்தான
முடி—அபிஷேகத்தையுடையனும்	மலையே—மலைபோன்றது
அம்மான்—ஸ்வாமியான	திரு—அழகிய
மதுகுதனைன் நனக்கு—மதுஸூதநன்	உடம்பு—வடிவு ;
இலங்கு—இலங்கி	சீர்—அழகிய
செம்—சிவந்த	சங்கு—சங்கு
சோதி—ஒளியையுடைய	விட்டு—பாம்பி
தாமரையே—தாமரைபோன்றன	இலங்கு—விளங்குகிற
பாதம்—திருவடிகளும்	மதியமே—சந்தரீனப்போன்றது ;
கைகள்—திருக்கைகளும்	சக்கரம்—சக்கரம்
கண்கள்—திருக்கண்களும் ;	விட்டிலங்கு—அப்படிப்பட்ட
விட்டு—விகஸிதமாய்	பரிதியே—ஆதித்யனைப்போன்றது.

லாமாநாதிகரண்யம் - உபமானோபமேயபாவத்தாலே. (டு)

ஆறு ;—(விட்டிலங்கு) இப்படி யென்றனை வைஷ்ணவனாக்கு
கைக்குத் தன்னழகை புபகரணமாகக்கொண்டு என்னுள்ளே புகுந்த
ருளிணைன்கிறார். (டு)

நடு ; அவ ;—(ஆறும்பாட்டு) தன்பக்கல் நான்ப்ரவணனாகைக்கு
எம்பெருமான் வருந்திற்றெல்லாம் தன்க்ருபையாலே யென்கிறார்.

மதுகுதனையன்றிமற்றிலேனென் நெத்தாலுங்கருமமின்றித்
துதிசூழ்ந்தபாடல்கள்பாடியாடி நின்னாழியுறித்தொனும்
எதிர்கூழல்புக்கெனைத்தோர்பிறப்பு மெனக்கேயருள்கள்செய்ய
விதிசூழ்ந்ததாவெனக்கே லம்மான் திரிவிக்கிரமண்பே. (ஈ)

ப ;—அநந்தரம் கீழ்ச்சொன்ன வுபகாரத்துக்கும் தத்க்ருஷ்ணஜீவ்வயத்
துக்கும் ஹேதுவான க்ருபாபரவ்யத்தையருளிச்செய்கிறார்

மதுகுதனையன்றி - என்விரோதியைப் இலேன்—உடையேனல்லேன்
போக்கின மது என்று—என்று
குதனையன்றி எத்தாலும்—எதேனு மொருபதார்த்தத்
மற்று—மற்றுப்பாய்யம் கருமம்—ஒருதார்யம் தாலும்

இன்றி—அற்று
துதி—ஸ்தோத்ரரூபத்தாலே
சூழ்ந்த — அவன் குணகணதிகளைச்
பாடல்கள்—பாடல்களை சூழ்ந்த
நின்று—பரயோஜனார்த்தமன்றியே ஸ்வ
யம்பரயோஜனமாக நின்று
பாடி—பாடி
ஆட—ஆடம்படி
ஊழியுழிதொறும்—சுலபந்தோறும் கல்
பந்தோறும்
எனைத்து—அநேகங்களாய்
ஓர்—அத்தவியங்களான
பிறப்பும்—பிறப்புக்கள்தோறும்
எதிர்—எனக்கபிமுகளுகைக்கிடான

சூழல்புக்கு—சூழ்ச்சியோடேயவதரித்து
எனக்கே—எனக்கேயஸாதாரணமாக
அருள்கள்—பரதம கடாக்கூந்தொடங்கி
பரபக்திபர்யந்தமானவுப
காரங்களை
செய்ய—பண்ணுகைக்கு
எனக்கு—எனக்குறுப்பான
எல்—ஏன்றுகோளியுடையவனாய்
அம்மான்—ஸ்வாமியான
திரிவிக்கிரமனை—த்ரிவிக்கிரமனை
விதி—தப்பவொன்றை விதியென்ன
லாம்படியான க்ருபை
யானது
சூழ்ந்தது—சூழ்ந்துகொண்டது.

ஏலுதல் - கொள்ளுகையாதல் ; தகுதியாகவுமாம். (ஈ)

ஆறு ;—(மதுசூதனை) அநாதிகாலந்தொடங்கி யின்றளவும்வர
நான்பிறந்த பிறவிகள்தோறும் என்னைவஸீகரிக்கைக்கிடான வடிவுக
ளைக்கொண்டுவந்துபிறந்தருளி யென்னைவஸீகரித்து, மதுசூதனல்லது
எனக்குமற்றொருப்பாய்மில்லை யென்றதயவலித்து, தத்வயதிரிக்
தங்களை யெல்லாம்விட்டு ஸர்வகாலமும்நின்றுதுதிசூழ்ந்தபாடல்கள்
பாடியபாடுகையாகிற விஸ்ஸம்ருத்தியை எனக்கே தந்தருளுகைக்காக,
திரிவிக்கிரமனை யெனக்காகவே க்ருபையாகிறவிதி சூழ்ந்ததென்கிறார்

ஈடு ; அவ ;—(ஏழாம்பாட்டு) உன்னுடைய குணதுஸந்தாரநூற்
வகமாக ஸ்துதிப்ரணாமங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு உன்னை யறுப
விக்குமிதுவே பரயோஜனமாயிருக்கும் மநஸ்ஸையெனக்குத் தந்தா
யென்கிறார்.

திரிவிக்கிரமன்செந்தாமரைக்க னொம்மானென்செங்கனிவாய்
உருவிற்பொலிந்த வெள்ளைப்பளிங்குநிறத்த நென்னென்றுள்ளிப்
பரவிப்பணிந்து பல்லாழியுழி நின்பாதபங்கயமே
மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய் வல்லகாணென்வாமநனை. (எ)

ப;—அந்தாம் ஸ்வாநுபவத்துக்குறுப்பாக ஸத்வோத்தரமான மநஸ்ஸைத்
தந்தானென்கிறார்.

திருவாய்மொழி-உ-ப, எ-தி, எ-பா, திரிவிக்கிரமன் வ்யாக்யாநம். 95

திரிவிக்கிரமன்—தரைவித்ர மாபதாநத்
தாலே லோகத்தை
யந்ந்யார்ஹமாக்கின
வஞய் அதுபோலே

செம்—சிவந்த

தாபரை—தாமரைபோன்ற

கண்—கண்ணுலே

எம்மான்—(க) “ஜி.த.பு = ஜி.தம்”

என்னும்படி யென்னை

யடிமைகொண்டஸ்வா

மியானவன்

செம்—சிவந்த

கனி—கனிபோலேயிருக்கிற

வாய்—திருப்பவளத்தின்

உருவில்—வடிவிலே

பொலிந்த—பரம்பிவளாந்துவருகிற

வெள்ளை—வெளுத்த

பளிங்கு—பளிங்குபோலேயிருக்கிற

நிறத்தன்—திருமுத்தின்நிறத்தை

என்—எனக்கருபவிப்பித்தவன்

என்றென்று — என்றென்றுதனித்த

னியே

உள்ளி—சேஷ்டிதத்தையுங் கண்ணழ
கையும் முறுவலழகை
யும் நெஞ்சாலேயருப
வித்து

பரவி—அதுள்ளடங்காமையாலேயகர
மமாகப்பரவி

பணிந்து — அந்தப்ரீதிப்ரோதிதரூபக்

கொண்டு திருவடிக

ளிலேவிழுந்து

பல்—பலவகைப்பட்ட

ஊழியுழி — கல்பவிபாகத்தையுடைத்

தான காலத்தவமுள்ள

தனையும்

நின்—ப்ராப்தனனவன்னுடைய

பாதபங்கயமே—போக்யமான திருவடி

களிலே

மருவி — அந்ந்யப்ரயோஜனனாய்க்கொ

ண்டு பொருத்தி

தொழும்—அடிமைசெய்யும்

மனமே—மனஸ்சையே

தந்தாய்—தந்தாய்,

என்வாமனனே—என்வாமனனே

வல்லகாண்—வல்லகாண்

மஹாபலியினுடைய நெஞ்சைவஞ்சித்தநுகடலமாக்கினரீ, என்னெஞ்சை
யுமநுகடலிப்பிக்க ஸக்தனென்றுகருத்து. (எ)

ஆறு;—(திரிவிக்கிரமன்) ஆஸ்சர்ய திவ்யசேஷ்டிதன், ப்ரபுத்த
முத்தாம்பு ஜசாருலோசநன், அழகியதிருப்பவளத்தையுடையவன்,
ஸாக்ஸிமீதன், இவற்றாலே யென்னை யடிமையாக்கினவனென்றென்
றுள்ளிப் பரவிப்பணிந்து இப்படியே ஸர்வகாலமு முன்னுடைய
பாதபங்கயமே மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய்; வல்லகாண் எம்
பிரானே வல்லகாண்; ஒருவர்க்குஞ்செய்ய முடியாதனவெல்லாஞ்
செய்ய வல்லானொருவனல்லையோ வென்கிறார். ... (எ)

96 திருவாய்மொழி-உ-ப, எ-தி, அ-பா, வாமனன் வ்யாக்யாநம்.

ஈடு; அவ;—(எட்டாம் பாட்டு) எம்பெருமான் தந்திறத்திற் பண்ணின வுபகாரத்துக்குப் பரத்யுபகாரங்காணாமல் தடுமாறுகிறார்.

வாமனனென்மரதகவண்ணன் தாமரைக்கண்ணினன்
காமனைப்பயந்தாயென்றென் றுன்கழல்பாடியேபணிந்து
தூமனத்தனனாய்ப் பிறவித்துழநீங்கவென்னைத்
தீமனங்கெடுத்தா யுனக்கென்செய்கே நென்கிரீதரனே. (அ)

ப;—அந்தரம் அநுபவத்துக் குறுப்பல்லாத நெஞ்சைப்போக்கினவுபகாரத்துக்குப் பரத்யுபகாரமுண்டோ வென்கிறார்.

வாமனன்—ஸ்ரீவஸுலபஞ்ஜவாமநனே
என்—எனக்கதுபாவ்யமான
மரதகவண்ணன் — மரதகம்போன்ற
வடிவழகையுடையவனே
(போத்தாக்களைக்கண்டுகந்து பூர்ணமாகநோக்கும்)

தாமரை—தாமரைபோலும்
கண்ணினன்—கண்ணை யுடையவனே
காமனை—எல்லாரு மாகைப்படுமழகையுடையகாமனுக்கும்

பயந்தாய்—உத்பாநகனாவனே
என்றென்று—என்றென்றுசொல்லி
உன்கழல்—உன்திருவடிகளை
பாடியே—பாடியே
பணிந்து—பணியிந்து

தூமனத்தனனாய்—பரயோஜநாதரங்க
ளிற்போகாக ஸூத்த

மநஸ்ஸை யுடைய
பிறவி—ஜநம்பரயுக்தமான [யேனாய்

துழுகி—அலமாப்பு

நீங்க—தீரும்படியாக

என்னை—என்னை

தீமனங் கெடுத்தாய்— விவசயந் காங்க

ளிலே யந்தயதர

மான தீயமனங்

கெட்டுப்போம்

படிபண்ணினாய்;

என்—இப்படியெனக்குபகாரகனான

சிரீதரனே—ஸ்ரீமானே

உனக்கு—பரிபூர்ணனானவுனக்கு

என்—எத்தை

செய்கேன்—செய்கேன்.

ஸ்ரீபதிபயகையாலே பூர்ணனானவுனக்குச் செய்யலாவதொரு பரத்யுபகாரமில்லென்று கருத்து. (அ)

ஆறு;—(வாமனன்) நிரதிஸ்ய ஸௌந்தர்ய ஜநம்பூமிபாயிருந்த வுன்னுடைய வடிவையுமழகையும் அநந்தப்பரயோஜநாய்க் கொண்டு பாடி, உன்திருவடிகளைப் பணிந்துகொண்டு பரதிபந்தகங்களைப் போக்கும்படி யென்னுடைய மநஸ்ஸை உன்திருவடிகளல்லது மற்றொன்றறியாதபடி பண்ணினாய்; ஸ்ரீமானே, உனக்கு நானென்ன கைம்மாறு செய்வதென்கிறார். (அ)

ஈடு ; அவ ; — (ஒன்பதாம்பாட்டு) * ஆடியாடியிற்பிறந்த வ்யஸந
மெல்லாம் நான்மறந்து மிகவும் ப்ரீதனும்படிபண்ணி, இந்த்ரியங்க
ளைத்தானிட்டவழக்காக்கினென்கிறார். பக்திபூர்வமாக வுன்னை
யதூபவிபாநிற்கச்செய்தே, ப்ரதிபந்தகங்களும் நீங்கி நிரதிஸயஹர்
ஷமும் பிறக்குப்படி உன்னையென்னுள்ளோ வைத்தாயென்று ப்ரீத
ராகிராகவ்யமாம்.

சிரீஇதரன்செய்யதாமரைக்கண்ணென்றென்றிராப்பகல்வாய்
வெரீஇ* அலமந்துகண்கள்நீர்மல்கி வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்து*
மரீஇயதிவினைமாளவின்பம்வளர வைகல்வைக

விரீஇ* உன்னையென்னுள்வைத்தனை யென்னிருடிகேசனே! (க)

ப;—அநந்தம் விஸ்வலேஷதுக்கந்திரும்படி யென்னெஞ்சக்குள்ளே புகுந்து
நான் ஹ்ருஷ்டனும்படி யதூபவிப்பித்தானென்கிறார். தாமனத்திலேதோற்று
வித்தபத்திக்கு விஷயமாய்க்கொண்டு நானுகக்கும்படி புகுந்தானென்கிறாரென்
றுமாம்.

சிரீஇதரன்—ஸ்ரிய:பதியானவன்
செய்ய—அவனோட்டை ஸம்ஸ்வலேஷ
ப்ரீதியாலே செவ்வப்பெற்ற

தாமரை—தாமரைபோலும்
கண்ணன்—கண்ணையுடையவன்
என்றென்று—என்றென்று

“இவளிராப்பகல் வாய்வெரீஇ”

என்கிறபடியே

இராப்பகல்—இரவும்பகலும்
வாய்வெரீஇ—வாய்வெருவி
அலமந்து—“எங்கும் நாடிநாடி” என்

கிதபடியே யலமந்து
கண்கள்நீர்மல்கி—“சுவனையொண்கண்
ணரீர் கொண்டாள்”

“கேழிலொண்கண்ண
ரீர்கொண்டாள்”

என்கிறபடியே

கண்ணரீர்மல்கி

வெவ்வுயிர்த்து } “உள்ளம்மலங்க வெவ்
துயிர்த்து } வுயிர்த்தும்” “நெஞ்சம்
வேவ நெடிதுயிர்த்தும்”

என்கிறபடியே பலகாலு
ம் வெவ்விதாக நெடுமூச்
செறிந்து

மரீஇய—இப்படி * ஆடியாடியில் மரு
வின்

திவனை—திவனை

மாள—போம்படியாக

இன்பம்வளர—* அந்நாமத்தன்புகொ
டங்கி யின்பம்வளரும்படி

வைகல்வைகல்—ஸர்வகாலமும்

என்னிருட } என்னிந்த்ரியங்களுக்கு

கேசனே } நியாமகஞ்சையாலே

என்னுள்—உணக்குவதேயமானவென்

னெஞ்சிலே

உன்னை—நியந்தாவாய் போக்யஞான

வுன்னை

இரீஇ—“பக்கநோக்கறியான்” என்

கிறபடியே யிருத்தி

வைத்தனை—வைத்தாய்.

98 திருவாய்மொழி-உ-ப, எ-தி, ௧௦-பா, இருடிகேசன் வ்யாக்யாநம்.

பத்திபார்வஸ்யயத்தாலேவந்த விகாரத்தை - வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்துதியாகச் சொல்லி, ப்ராப்திப்ரகிபந்தக நிவ்ருத்திபிறந்து அநுபவாநந்தம் வளரும்படி ஸம்ஸ்லேஷித்தப்ரகாரத்தைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். (௧)

ஆறு;—(சிரீஇதரன்) ஸ்ரீதானகையாலே செய்பதாமரைக் கண்ணனென்றென்றிராப்பகல் வாய்வெருவி யலமந்து கண்கள்நீர் மல்கி வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்து மருவியிருந்ததீவினைகள்மாள இன்பம் வளர எப்போதுமுன்னையென்னுள்ளோயிருத்தி வைத்தருளினாய்; இப்படியுன்னமுகாலே யென்னுடைய கரணங்களைபுந் தோற்பித் தவனே, உனக்கென்செய்கேனென்கிறார். ... (௧)

ஈ; அவ;—(பத்தாம் பாட்டு) நமக்கு மிகவு முபகாரகளுவனனை நியொருகாலும் விடாதேகிடாயென்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்தரு ளிச்செய்கிறாரிப்பாட்டில்.

இருடிகேசனெம்பிரா னிலங்கையரக்கர்குலம்*

முருகிதீர்த்தபிரானெம்மா நமரர்பெம்மானென்றென்று*

தெருடியாகில்நெஞ்சேவணங்கு திண்ணமறியறிந்து*

மருடியேலும் விடேல்கண்டாய் நம்பிபற்பநாபனையே. (௧௦)

ப;—அநந்தரம் இப்படி ஸர்வப்ரகாரோபகாரகனை விடாமையிலுண்டா னவபேகைகைய யருளிச்செய்கிறார்.

இருடிகேசன்—தஸேந்திரியாநாமான

வென்னுடையமாந ஸேத்

ரியத்தை நியமித்து

எம்பிரான்—எனக்குபகாரகனாய் அதுக்

குஉதர்வாரணமென்னலாப்படி

இலங்கை—லங்கையில்

அரக்கர்குலம்—ராக்ஷஸகுலத்துக்கு

முருகி—முருகான ராவணனை

தீர்த்த—அழித்து

பிரான்—நாட்டுக்குபகரித்தவன்

அமரர்பெம்மான்—நித்யஸூரிகளோ

பாதி

எம்மான்—என்னை யநுபவிப்பித்த

ஸ்வாமியானவன்

என்று நெஞ்சையபேகித்திறார்.

என்றென்று—என்று பலபடியு மறு

நெஞ்சே—நெஞ்சே [ஸந்தித்து

தெருடியாகில்—அறிவுடையையாகில்

வணங்கு—அவனைவணங்கும்படி பார்;

திண்ணம்—சிக்கென [இத்தை

அறி—புத்திபண்ணு;

அறிந்து—இவ்வறிவுக்குமேல்

மருடியேலும்—அயோக்யதையடியான

கலக்கம்வந்ததேயாகிலும்

நம்பி—குணபரிபூர்ணனாய்

பற்பநாபனை—காரணபூதமான திருநாபி

கமலத்தையுடைய இம்

மஹோபகாரகனை

விடேல்கண்டாய்—விடாதேகிடாய்.

(௧௦)

ஆறு;—(இருடிகேசன்) தன்னழகாலும் செயலாலுமென்னை யடிமைகொண்டவன், * ஆயர்வலுமமரர்க ளதிபதியென்றென்று அவனையேத்திரினைந்து வணங்கு; இத்தையழகியதாகக்கைக்கொள் ளக்கொண்டு, மறந்தும் நம்பி பற்பநாபனை விடாதேகிடாய்நெஞ்சே யென்றுகொண்டு தம்முடையநெஞ்சைக் குறைகொள்ளுகிறார். (க0)

நடு; அவ;—(பதினோரம்பாட்டு) அத்தயந்தவிலகண்ணாயி ருந்துவைத்து, அத்தயந்தஸுலபனாய் என்னை யடிமைகொண்டவன் என்னையல்லதறியானானென்கிறார்.

பற்பநாப னுபர்வறுயரும் பெருந்திறலோன்*
எற்பரென்னையாக்கிக் கொண்டெனக்கே தன்னைத்தந்த
கற்பகம்*என்னமுதம் கார்முகில்போலும் வேங்கடநல்
வெற்பன்*விசம்போர் பிரானெந்தை தாமோதரனே. (கக)

ப;—அந்தரம் இப்படியறிவுபிறந்த நெஞ்சையுடையவெனக்கு அவன் ஸர்வப்ரகாரோபகாரகனானென்கிறார்.

பற்பநாபன்—ஐகதுத்பத்திறேதுவான	கற்பகம்—கல்பகமாய்
திருநாபிகமலத்தை	என்—எனக்கு
யுடையனாய்	அமுதம்—போக்யமாய்
(உத்பந்த ஐகதரகந்	கார்முகில்போலும், தரம்பாராமலுபக;
னாத்தமாக)	ரிக்கும் காளமேக
உயர்வற—மிகவும்	ஸத்ருஸனாய்
உயரும்—உயராரின்ற	(அதுக்குயோக்ய
பெரும்—அபரிச்சிந்தையான	ஸ்த்தலமான)
திறலோன்—ஸத்தியை யுடையனாய்	வேங்கடம்—திருவேங்கடமென்று
எற்பரன்—இம்மேன்மையோடே	பேராய்
யென்பக்கலிலே தத்பரனாய்.	நல்—விலகண்ணமான
அதடியாக	வெற்பன்—திருமலையிலநிலையை யுடை
என்னை—என்னை	யனாய், இந்நிலையிலே
ஆக்கி—உண்டாக்கி	விசம்போர்—நித்தயஸூரிகளை
கொண்டு—அங்கீகரித்து	பிரான்—அநுபவிப்பிக்கிற ஆஸ்ரிதபவ்
எனக்கே—எனக்கே யஸுதாரணமாய்	யதையை யுடையனாய்,
தன்னை—தன்னை	தாமோதரன்—தாமோதரன்
தந்த—தந்த	எந்தை—என்னையடிமைகொண்டான்

கல்பகத்திற்காட்டிலிவனுக்குவாசி - அர்த்தியையுண்டாக்குகையும், அவனைத்தானே ஸ்வீகரிக்கையும், அவன்பேகழித்ததைக்கொடுக்கையன்றியே தன்னைக்கொடுக்கையும், தானே போக்யமாகையும். (கக)

ஆறு ;—(பற்பாபன்) அவன் நம்மைவிடிற்செய்வதென்னென்னில் ; அளவிற்றத வழகையுடையனாய், நிரவதிகதேஜஃப்ரப்ருகிகல்யாணகுணங்களையுடையனாய், என்னைஸ்வேதாஸர்வவிஷய வைராக்யபூர்வக ஸ்வாநுபவைகபோகனுக்கிக்கொண்டு எனக்கே தன்னைத்தந்த பரமோதாரனாய், என்னுடையபோக்யமாய், நிரதிஸ்யஸௌந்தர்பபிரபூர்ணமான திருமலையோடுள்ள ஸம்பந்தத்தாலே லப்தமான இந்த ஓளதார்யத்தையுடையனாய், திருநாட்டில் கிவ்யபுருஷர்களுக்குநாதனாய், எனக்கு ஸ்வாமிபாய், ஆஸ்ரிதபராதிநனா வெம்பெருமான் என்னையல்லதறியான்; ஆதலால் அவனென்னை விடானென்கிறார். (கக)

ஈடு ; அவு ;—(1 ன்னிபண்டாம்பாட்டு) “எற்பான்” என்கிறபடியே - என்னளவில் அவன் செய்தாப்போலே செய்வார்க்கு அவனைக்காணலாமல்லது, “ஸ்வயந்தரத்தாலே யறிவோம்” என்பார்க்கு அறியப்போகாதென்கிறார்.

தாமோதரனைத் தனிமுதல்வனை ஞாலமுண்டவனை*

ஆமோதரமறிய வொருவர்க்கென்றே தொழுமவர்கள்*

தாமோதரனுருவாகிய சிவற்குந் திசைமுகற்கும்*

ஆமோதரமறியவெம்மானை யென்னாழிவண்ணனைபே. (கஉ)

ப ;—அநந்தரம், தம்மளவி லவன்பண்ணின வபகாரம் அதிஸயிதஜ்ஞாநர்க்கு மளவிடவொண்ணாதென்கிறார்.

தாமோதரனை—“ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரயத்

தையும்

ஆமோ—போமோ,”

என்று—என்று

தனிமுதல்வனை—ஸமஸ்தஜகதேக

காரணத்வத்தையும்

தொழுமவர்கள்—தொழுமவர்களாய்

தாமோதரன்—அந்த தாமோதரனுக்கு

ஞாலமுண்டவனை—ப்ரளயாபத்ஸகத்

வத்தையு முடையவனை

உருவாகிய-ப்ரகார தயாஸேஷபூதரான

சிவற்கும்—ருத்ரனுக்கும்

தரம்—பரிச்சேதித்து

திசைமுகற்கும்—ப்ரஹ்மாவுக்கும்

அறிய—அறிய

(கடுகிலேகடலை

ஒருவர்க்கு—ஒருவர்க்கும்

மடுத்தாற்போல)

என்—என்பக்கலிலே | எம்மானே—என்னை யடிமைகொண்ட
ஆழிவண்ணன்—தன்குணர்ணவத் தாம்—அளவீட்டு [ஸ்வாமியை
தை வைத்து அறியவாமோ—அறியப்போமோ.

ஸாமான்யமான வுபகாரங்களை யறிந்தாலும், என்பக்கல் பண்ணின் விசேஷ
ஷோபகாரமறிய அரிதென்று கருத்து. (கஉ)

ஆறு ;—(தாமோதரனை) ஆஸ்ரிதபாதந்த்ரனாய், ஸர்வஜகதேக
காரணனாய், ஸர்வஜகதர்சனகனாயிருந்த வெம்பெருமானே, ஒருவர்க்
குந் தானறியலாமோ வென்று தொழுகிற, பரமபுருஷஸேஷதைக
ஸ்வபாவரானசிவற்கும் திசைமுகற்கும் எம்மானே யென்னுழிவண்
ணனைத் தாமறியலாமோ வென்றுகொண்டு, அவனுடைய அபரிச்
சேத்ய மஹத்வத்தைச்சொல்லி, ஏவம்பூதனாவன் கிடர் எற்பரனா
யிருக்கிறவனென்கிறார். (கஉ)

ஈடு ; அவ ;— பதின்கூன்றாண்டு) நிகமத்தில் - இத்திரு
வாய்மொழிதானே எம்பெருமான் திருவடிகளைச் சேர்த்துவிடு மென்
கிறார்.

வண்ணமாமணிச்சோதிபை யமரர்தலைமகனை*
கண்ணனைநெடுமாலேத் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்*
பண்ணிய தமிழ்மாலே யாயிரத் துள்ளிவைபன்னிரண்டும்*
பண்ணிற் பன்னிருநாமப்பாட் டண்ணல்தாளனைவிக்குமே.
ஆழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

ப ;—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக பகவத்ப்ரப்தியை யரு
ளிச்செய்கிறார்.

வண்ணம்—நிறத்தையுடைத்தாய்	நெடுமாலே—அதுக்கடியான நீர்திரிய
மா—பெருவிலையான	வ்யாமோஹத்தை யுடைய
மணி—நீலமணியினுடைய	தென்—அழகிய [குணவனைப்பற்ற
சோதியை—ஒளிபோலேயிருக்கிற	குருகூர்—திருநகரிக்கு நீர்வாஹகான
தேஜஸ்ஸையுடையனாய்	சடகோபன்—ஆழ்வார்
(இவ்வழகு)	பண்ணிய—செய்யவையாய்
அமரர்—நித்யஸூரிகளுக்கும்	தமிழ்மாலே—ஸர்வாதிகாரமான த்ராவீ
தலைமகனை—பரிச்சேதிக்கவொண்ணாக	ட ஸந்தர்ப்பரூபமான
(பெரியவனாய்	ஆயிரத்துள்—ஆயிரத் திருவாய்மொழிக்
கண்ணனை—ஆஸ்ரிதரைத்தானே	குள்ளும்
ய நுபவிக்குமவனாய்	பண்ணில் - பண்ணிலேவர்த்திப்பதாய்

— திருவாய்மொழி - உ-ப, ௯-து, காட-பா, வண்ணம் வ்யாக்யாரம்

பன்னிருநாமப்	}	திருத்வாதஸநாமத்தை பாட்டுப் பற்றி வருகிறபாட் டான இவைபன்னிரண்டும் .. இவைபன்னி ரண்டும்	அண்ணல் . ஸர்வேஸ்வரன் தான்—திருவடிகளை அணைவிக்கும்.. ப்ராபிப்பீக்கும்.
பாட்டு			
பற்றி			

இது கவித்துறை.

(காட)

ஆற; — (வண்ணமாமணி) இத்திருவாய்மொழி வல்லார் எம்
பெருமானைப் பெறுவாரென்கிறார். ... (காட)

சுடு; — முதற்பாட்டில் - தம்மோடு ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளு
மெல்லாரும் தம்மைப்போலே விஷயீக்குத ராளுர்களென்றார்; இர
ண்டாம்பாட்டில் - அதுக்கடி நாராயணனாகையாலே என்றும், அந்
நாராயண ஸப்தார்த்தத்தையு மருளிச்செய்தார்; மூன்றாம்பாட்டில் -
இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு ஹேதுசொன்னார்; நாலாம்பாட்டில் -
ஸர்வகாலமும் தன்னையே யநுபவிக்கும்படி பண்ணினென்றார்;
அஞ்சாம்பாட்டில் - இப்படி தம்மை யநுபவிப்பித்ததனாலே அவன்
வடிவில் புகரைச்சொன்னார்; ஆறாம்பாட்டில் - இப்படி யென்னை
விஷயீகரிக்கைக்கடி நிர்ஹேதுக க்ருபையென்றார்; ஏழாம்பாட்டில் -
தன்னையே ஸர்வகாலமு மநுபவிக்கும்படியான நெஞ்சைத் தந்தா
னென்றார்; எட்டாம்பாட்டில் - தந்தவாவன்றிக்கே, விரோதியான
நெஞ்சையும் போர்க்கினென்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில் - தன்னு
டைய கல்யாணகுணங்களையே நானநுபவிக்கும்படி என்னுந் தயத்
திலே புகுந்தானென்றார்; பத்தாம்பாட்டில் - அநுபவவிரோதியான
இந்தரியங்களையும் தன்வழியாக்கிக்கொண்டா னென்றார்; பத்திரே
ராம்பாட்டில் - ஏவம்பூதனானவன் என்னையல்லதறியா னனென்
னார்; பன்னிரண்டாம்பாட்டில் - என்னைப்போலே காண்பார்க்குக்
காணலாம்தொழிய ஸ்வயதநத்தாலறியப் போகாதென்றார்; நிகமந்
தில் - பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டினார். (காட)

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம்பத்தில் ஏழாந்திருவாய்மொழி

முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமா துஜாயநம:.

இரண்டாம் பத்து

எட்டாந் திருவாய்மொழி

அணைவதர்வணை பரவோலங்கள்.

ப:.. எட்டாந்திருவாய்மொழியில், “மேவுந்தன்மையமாக்கினான்” என்று ஸ்வஸம்பந்தி ஜநங்களுக்கும் ப்ராப்திபாயந்தபலருப மோக்ஷபாதனாயக் கொண்டு ஈஸ்வரன் நிந்திதநிலையையும், அதுக்கடியான பரத்வத்தையு மநுஸந்தித்து, “இத்தை ஸம்ஸாரிகளரிழக்க வொண்ணது” என்றுபதேசிப்பாராகக்கோலி; அவனுடைய ஸர்வநிர்வாஹகத்வத்தையும், ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியூர்வகமான மோக்ஷபாதத்வத்தையும், அதுக்குறுப்பான சேஷ்டிக வைலக்ஷணயத்தையும், இந்தவப்பார ப்ரகாசிதமான ஸௌல்ப்யாதி குணங்கள் நித்யாநுபாவ்ய மென்னுமிடத்தையும், அந்தகுண ப்ரகாஸகமான வவதாரபாஹுண்யத்தையும், அவதார தஸையிலும் பரத்வம் அதிப்ரஸித்தமென்னு மிடத்தையும், அவதீர்ணனானவன் றக்ஷணவ்யாமோஹத்தால் பண்ணும் வ்யாபாரம் அநேகமென்னு மிடத்தையும், அவதீர்ணனுடைய பரத்வோபயுத்தமானவதிரயிதாசாரங்கள் அநியவல்லாரில்லையென்னு மிடத்தையும், அவனுடைய வாஸ்ரிதஸௌல்ப்யம் அபரிசிசிந்மென்னுமிடத்தையும், ஏவம்விதனைத் தாமநுபவிக்கப் பெற்றமையை யு மருளிச் செய்து, உபதேஸாரநிவ்ருத்தராய் ஸ்வலாபத்தோடே தலைக்கட்டுகிறார். இதில் சொல்லுகிற பரத்வம், முதற்றிருவாய்மொழிபோலே - ஸ்வரூபகத்மாயு மன்றியே, * திண்ணன் வீட்டிற்போலே - மதுஷ்யத்வே பரத்வமும்ன்றியே, மோக்ஷபாதத்வோபயுத்தமாயிருக்கிறது. *

ஆறு;—(அணைவது) “தாமோதரணை” என்கிறபாட்டில் ப்ராஸ்துதமான ஸர்வேஸ்வரத்வத்தைத் தம்முடைய ப்ரித்யதிரயத்தாலே ஸஹேதுகமாக வுபபாதித்து, இப்படி ஸர்வேஸ்வரானுன வெம் பெருமானை யாஸ்ரயியுங்கோளென்று பரரைகோக்கி அருளிச்செய்கிறார். *

பது;—ஸர்வேஸ்வரன் தம்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹம் தம்மொருவ ரளவிலுமன்றிக்கே, தம்மோடு ஸம்பந்தமுடையாரளவிலும் வெள்ளமிட்டபடியைச் சொன்னார் - கீழ்; இத்திருவாய்மொழியில் - “நம்மோட்டை ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக அவனிப்படி விஷயிகரிப்பானுனபின்பு ஸம்ஸாரிகளுக்கும் நம்மோட்டையொரு ஸம்பந்தத்தை யுண்டாக்கி அவன் க்ருபைக்கு விஷயமாக்குவோம்” என்று, அவர்களுக்கு மோக்ஷபாதத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

இத்திருவாய்மொழி தன்னை - “ஈஸ்வரத்வஞ் சொல்லுகிறது” என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு; “மோக்ஷப்ரதத்வஞ் சொல்லுகிறது” என்று பட்டாருளிச்செய்யும்படி. இவைதான் ஒன்றை யொன்று விட்டிராது; ஈஸ்வரனாயிற்று மோக்ஷப்ரதமாவன்; மோக்ஷப்ரதமும் போது ஈஸ்வரனாவேணும். இதுதன்னிற் செய்ததாகிற தென்னென்னில்; ஆழ்வார்க்கு முதல்தன்னிலே ஸர்வேஸ்வரன் அத்வேஷத்தைப் பிறப்பித்து, ஆபிமுக்யத்தைப் பிறப்பித்து, ருசியையுண்டாக்கி, இவர்விடிலும்தான் விடாதேவிரும்பி, இதுதான் இவர் தம் மனவிலின்றிக்கே தம்மோடு ஸம்பந்தமுடையாரளவு மிப்படியே பெருகிக் கரைபுரளுகிறபடியை யதுஸந்தித்து, “ஸர்வேஸ்வரன் ஸ்வபாவமிதுவானபின்பு, நாம்பெற்றபேறு எல்லாரும்பெறும்படிபண்ணுவோம்” என்று, ஸம்ஸாரிகளே யடையப்பார்த்து, அவர்களுக்கு, “மோக்ஷப்ரதன்” என்னுமிடத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

இவர், தாம்பெற்றதாய்ப் பிறர்க்குபதேசிக்கிற பேறுதான்; பிராட்டி, திருவடி, திருவநந்தாழ்வாணைப் பரிகரமாக வுடைத்தாய், எத்தனைபேனு மனவுடையார்க்கும் ஸ்வயந்நத்தாலே ப்ராபிக்கவரிதாய், அவனாலே பெறப்பார்ப்பார்க்கு வருத்தமறப்பெறலாய், ஸம்ஸாரத்தில் போகங்கள்போலே அஸத்திரமாயிருக்கையன்றிக்கே நித்யமாய், அவிஸதமாயிருக்கையன்றிக்கே அத்யந்தம்ஸ்ப்புடமாய், துக்கமிஸ்ரமாயிருக்கையன்றிக்கே ஸுகைகதாநமாய், மங்களமாய், உத்தமமாய், அபரிச்சிந்நமாய், இப்படியிருக்கிற மூக்தப்ராப்ய போகத்தைத் தமக்கும் தம்பரிகரத்துக்கும் அவன் கொடுப்புராகப் பாரிக்கிறபடியைக்கண்டு, “ஸம்ஸாரிகளையு மீத்ருஸபோகிகளாம்படி பண்ணவேணும்” என்று பார்த்து அவர்களைக்குறித்து ஹிதமருளிச்செய்ய, அதுகேட்டபின்பும் அவர்கள் பழையநிலையில் நின்றும் குலையாதே, மால்யவான் தொடக்கமானார் ராவணனுக்குச் சொன்ன ஹிதம்போலே அவர்களித்தை யநாதரித்திருக்க, “நாம்நம்முடைய வதுபவத்தை விட்டு இவர்களோடே துவக்குண்கிறவிதுக்கு ப்ரயோஜநமென்” என்று, வழிபறிக்கும்நிலத்தில் தம் கைப்பொருள் கொண்டு தப்பினார் ஹ்ருஷ்டராமாபோலே, “நாம்முந்துறமுன்னம் இவர்களைப்போலே யாகாதொழியப் பெற்றோமிதே” என்று ஸ்வலபத்தை யதுஸந்தித் தினியராகிறார். *

ஈடு; அவ; — (முதற்பாட்டு) முக்தப்ராப்பபோக, கதைச் சொல் லுகிறது. முதற்பாட்டுத்தான் இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்க்ரஹ மாய், மேலுள்ளபாட்டுக்களிலே ஒருபதத்தைப் பற்றிப்போருமவை யும், அது தன்னைப்பற்றி பெழுமவையுமா யிருக்கிறது.

* அணைவதரவணைவேற் பூம்பாவையாகம்

புணர்வது* இருவரவர் முதலுந்தானே*

இணைவது மெப்பொருட்கும் வீடுமுதலாம்*

புணைவன் பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கே. (க)

ப:—முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியி லர்த்தத்துக்கு ஸங்க்ரஹ ரூபமான ஸர்வநிர்வாஹக் த்வத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

அரவு—திருவந் காழ்வானுகிற

அணைமேல்—அணைமேலே

அணைவது—அபிமதமாகச்சேர்வது;

பூ—பூவிலேபரிமளம்வடிவு கொண்டா

ற்போலே போக்யபூதையான

பாவை—பிராட்டியின்

ஆகம்—திருமேனியை

புணர்வது—போக்யமாக ஸம்ஸ்லே

ஷிப்பது;

(இது நித்யவியூதிநிர்வாஹக்த்வம்;

லீலாவிபூதி நிர்வஹணத்தல்)

அவர்--காரணேஸ்வரராகப்ரஸித்தரான

இருவர்—ப்ரஹ்மருத்ரர்கள்

(இவருடைய வுத்தத்திஸ்த்தித்

தானே—தானே [யாதிகளுக்கும்]

புணைவன் - தெப்பமாமவன்.

முதலும்—ஹேதுவாயிருக்கும்;

எப்பொருட்கும்—ரக்ஷியமானஜகத்தில்

ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கும்

இணைவனும்—அவதாரமுகத்தாலே

ஸஜாதீயஸூயிருக்கும்;

வீடு--ரக்ஷணத்துக்குமேலெல்லையான

மோக்ஷத்துக்கு

முதலாம்—ஹேதுவாயிருக்கும்;

(இத்தகல் ஸர்வமுத்தி

ப்ரஸங்கியாமைக்காக)

பிறவி—ஸம்ஸாரமாகிற

கடல்—கடலை

நீந்துவார்க்கு--நீத்திக்கரையேறவேண்

டுவார்க்கு

புணைவன்—தெப்பமாமவனு யிருக்கும்

(க)

ஆற;—நாகபாயங்கஸாபி யாகையாலும், ஸ்ரியப்பதியாகையா லும், ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கு நிர்வாஹகனாகையாலும், ஸர்வாத்ம் ஸஜாதீயதயா அவதிர்ணனாப்கொண்டு ஸர்வஜக்த்ரக்ஷக னாகையா லும், முமுக்ஷுக்களுக்கு ப்ரதிபந்தக நிவர்த்தகனாப்க் கொண்டு மோக்ஷப்ரதனாகையாலும், நாராயணேஸ்வரேஸ்வரனென்கிறார். (க)

ஈடு; அவ; —(இரண்டாம்பாட்டு) “என் தனிநாயகன் புணர்ப்பு” என்கையாலே - எம்பெருமானுன் வேணுமோ, அவனோடுள்ள ஸம்பந்தமே மோகூப்பரதமென்கிறார்.

நீந்துந்துயர்ப்பிறவியுட்பட மற்றெவ்வெவையும*

நீந்துந்துயரில்லா வீடுமுதலாம்*

பூந்தண்புனற்பொய்கை யானையிடர்கடிந்த*

பூந்தண்டுழா யென்தனிநாயகன் புணர்ப்பே. (உ)

ப;—அந்தாம், ஸம்ஸார நிஸ்தரண பூர்வகமான மோகூத்துக்கு ஹேது அவனுடைய ஸம்பந்தமென்கிறார்.

(இஸ்ஸம்ஸார நிவ்ருத்திக்கு நிதர்ஸக
மென்னலாம்படி.)

பூ—பூவையுடைத்தாய்

தண்—குளிரந்த

புனல்—புனலையுடைய

பொய்கை—பொய்கையிலே

யானை—யானைக்கு

இடர்—முதலையால்வந்த விடரை

கடிந்த—போக்கின

பூ—செவ்வியையுடைத்தாய்

தண்—குளிரந்த

துழாய்—திருத்துழாயையுடையனாய்

(அத்தாலே)

என்—எனக்கு

தனிகாயகன்—அக்விதீய நாயகனுனவ

னுடைய முதலாம்—ஹேதுவாம்.

புணர்ப்பு—ஸம்பந்தமானது

நீந்தும்—இச்சேதநனுக்கு நீந்தா நிற்கு
ம்படி துஸ்தரமாய்

தயர்—துக்கோத்தரமான.

பிறவி—பிறவி

உட்பட—உட்பட

மற்று—மற்றும்

நீந்தும்—நீந்தும்படியான

எவ்வெவை — ஜராமரணதிகளானவெ
வ்வகைப்பட்ட

தயரும்—துக்கமும்

இல்லா—ஸபாரியாத

வீடு—மோகூபாரந்தத்துக்கு

முதற்பாட்டில் - வீடுமுதலாமென்றத்தை விவரித்தது. (உ)

ஆறு; —(நீந்தும்) “வீடுமுதலாம்” என்கிறபதத்தை விவரிக்கிறது. ஜந்மஜராமரணத்ய பரிமித ஸமஸ்த தூகரஹிதமான மோகூபத்துக்குக் காரணம் எம்பெருமானோடுள்ள ஸம்பந்தம்; அதெங்கே கண்டோமென்னில், பூநீகஜேந்தராமுவான் பக்கவிலே கண்டோமென்கிறார். (உ)

திருவாய்மொழி-உ-ப, அ-தி, ஈ-பா, புணர்க்கும் வ்யாக்யாநம். 107

ஈடு; அவ;—(மூன்றும்பாட்டு) “இருவரவர்முதலுந்தானே” என்கிறபதத்தை விவரியா நின்றுகொண்டு, ஸ்ரீய:பதி யானவனுடைய அகிமாறுஷ்சேஷ்டிதங்களைப் ப்ரத்யக்ஷிக்கலாமென்கிறார்.

புணர்க்குமயனா மழிக்குமரனாம்*

புணர்த்ததன்னுந்தியோ டாகத்துமன்னி*

புணர்த்ததிருவாகித் தன்மார்வில்தான்சேர்*

புணர்ப்பன் பெரும்புணர்ப் பெங்கும்புலனே. (ஈ)

ய;—அநந்தம், அவனுடைய திவ்யமான சேஷ்டிதங்கள் ஸர்வத்ர ப்ரஸித்தமென்கிறார்.

தன்—தன்னை

புணர்தக—உத்பாதித்த

உந்தியோடு—திருநாயோடேகூட

ஆகத்து--திருமேனியிலொரு பார்ஸ்வத்திலும்

மன்னி—நித்யவாஸம்பண்ணி

புணர்க்கும்—லோகஸ்ருஷ்டி பண்ணுகிற

அயனும்—அஜனுமாய்

அழிக்கும்—ஸம்ஹரிக்கிற

அரனும்—ஹரனுமாய்

(இப்படி தத்தந்தராத்மகையாலே

ததாத்மகனாய்)

தன்மார்வில்—தன்மார்விலே

புணர்த்த—நிருபகமாம்படி சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட

திருவாகி—திருவுடையனாய்

தான்—தானே

சேர்--தனக்குத்தகுதியான

புணர்ப்பன்—ஸ்வாதீர சேஷ்டிதனானவனுடைய

பெரு—அபரிச்சிந்தமான

புணர்ப்பு—திவ்ய வ்யாபாங்களான

எங்கும்—எங்கும்

புலன்—கண்டநுபலிக்கலாம்படி ப்ரஸித்தம்.

“இருவரவர்முதலுந்தானே” என்றன்கை விவரித்தது. (ஈ)

ஆற;—(புணர்க்கும்) ஜகத்ஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மாவுக்கும் தன்னுந்தியை யாஸ்ரயமாகக் கொடுத்துவைக்கும்; ஜகத் ஸம்ஹர்த்தாவான ருத்ரனுக்கும் தன் திருவுடம்பை யாஸ்ரயமாகக் கொடுத்துவைக்கும்; ஸர்வ லோகேஸ்வரியான பிராட்டிக்கும் தன் திருமார்வைக் கொடுத்துவைக்கும்; திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்த்தருளும்; இப்படி யெம்பெருமானுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வ சிற்றூதமான திவ்யசேஷ்டிதங்கள் எங்கும் ப்ரத்யக்ஷிக்கலாமென்கிறார்.

108 திருவாய்மொழி-உ-ப, அ-தி, ச-பா, புலனைந்து வ்யரக்யநம்.

ஈடு ; அவ ;—(நான்காம்பாட்டு) அவனுடைய ஈஸ்வரத்வத்தில் கண்ணழிவற்றிருந்தது, “இனியிதுக் கவ்வுருகில்லை பென்று நன்மைபெறவேணும்” என்றிருப்பார் அவனைக்கடுக ஆஸ்ரயிக்கப் பாருங்கோளென்கிறார்.

புலனைந்துமேயும் பொறியைந்துநீங்கி*

நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர்*

அலமந்துவீய வசுரரைச்செற்றான்*

பலமுந்துசீரிற் படிமினோவாதே.

(ச)

பு ;—அநந்தம், ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி பூர்வகமான பரமபத ப்ராப்திக்கு ஏவம்விதனுடைய குணங்களிலே நித்யாவகாஹநம் பண்ணுங்கோளென்கிறார்.

புலன்—புலப்படும் விஷயங்கள்

ஐந்து—ஐந்திலும்

மேயும்—பொருந்தி

பொறி—பொறிபோலேயிவனை யகப்

படுத்திக்கொள்ளும்

ஐந்து—ஐந்திரந்தியங்களின் வசத்தி

னின்றும்

நீங்கி—அகன்று

நலம்—அநந்தம்

அந்தமில்லது—அளவிடத்திருப்பதாய்

ஓர்—அத்விதீயமான

நாடு—தேசத்திலே

புகுவீர்—போய்ப்புகவேண்டியிருப்பீர்!

அலமந்து—அலமந்து

வீய—நசிக்கும்படி

அசுரரை—அசுரரை

செற்றான்—கொன்றவனுடைய

முந்து—ஆரம்பமே தொடங்கி

பலம்—இனிமையாலே “பலம்” என்

னலாம்படியான

சீரில்—குணங்களிலே

ஓவாதே—என்றுமொக்க

படிமின்—அவகாஹியுங்கோள்;

ரஸாயநமான பயபரநைநந்த்யத் தாலே பித்தஸாந்தியும்இனிமையும் பிற க்குமாபோலே, போக்ய குணங்களிலே நிரந்தர நுபவம்பண்ணவே அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியு மிஷ்டப்ராப்தியுந் தன்னடையே வருமென்றுகருத்து. புலனும் பொறியுமென்கிற இவையிரண்டும் - விஷயங்களுக்கு மிர்த்தியங்களுக்கும் கலந்து போய்வரும்.

(ச)

ஆறு ;—(புலன்) ப்ரக்ருதிபந்தவிதிர்முக்தராய்க்கொண்டு நல மந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர்; இப்படி ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்த எம் பெருமானுடைய நிரதியயபோக்யமான கல்யாண குணங்களிலே ஓவாதே படியுங்கொள்கிறார். (ச)

ஈடு ; அவ ;—(ஐந்தாம்பாட்டு) கீழே “இணைவனெம்பொருட் கும்” என்றார் ; அத்ததை யுபபாதிக்கிறார்.

ஓவாத்துயர்ப்பிறவியுட்பட மற்றெவ்வெவையும்*

மூவாத்தனிமுதலாய் மூவுலகுங்காவலோன்*

மாவாகியாமையாய் மீனாகிமானிடமாய்*

தேவாதிதேவபெருமா னென்றிர் த்தனை.

(இ)

ப;—அநந்தம், ஸமஸ்த காரணபூதஞானவன் கார்யபூத ஜகத்ரக்ஷணர் த்தமாகப் பண்ணின் அவதாரங்களில் வைலக்ஷண்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

ஓவா—அவிச்சிந்நமான

துயர்—துகத்தைத் தருவான

பிறவி — ஜந்மஸம்பந்தரூபமான ஸ்ரு

உட்பட—அகப்பட

மற்று — மற்றஸ்த்திதி ஸம்ஹாராதிக

எவ்வெவையும் — எல்லா வ்யாபாரங்க

மூவா—மூத்துச்சோம்பிவிடாத

தனிமுதலாய் — ஸஹாயந்தர நிரபே

கூடகாரணபூதஞய்க்கொண்டு

மூவுலகும் — ஸ்ருஜ்யமான லோகத்தி

காவலோன் — ரக்ஷணத்தையுடையனாய்

தேவ—ப்ரஹ்மாதேவதைகளுக்கும்

ஆதிதேவர்—அவ்வருகாம்படி ஆதிதே

வர்களான அயர்வறுமம

பெருமான்—அதிபதியாய்

என்—எனக்கு

தீர்த்தன்—அவகாஹிக்குந் துறையாம்

படி ஸுலபஞானவன்

(அந்த ஜகத்ரக்ஷணர்த்தமாக)

மாவாகி — வேதப்ரவர்த்தகனான ஹய

கீவனாய் மீனாகி—பூரணப்ரவர்த்தக

கூர்ம மத்ஸ்ய

ரூபியாய்

மானிடமாம்—கீதோப்நிஷ்தாசார்யனு

மானமநுஷ்யனுமாம்.

“இணைவனுமெப்பொருட்கும்” என்கிற பதத்தை விவரிக்கிறது. (இ)

ஆறு;—(ஓவா) “இணைவனாம்”; என்கிற பதத்தை விவரிக்கிறது.

ஸம்ஸாரசக்ரப்ரவர்த்தகனாகையாலும், ப்ரஹ்மேஸாநாதி தேவர்களுக்குக் காரணபூதனாய்* அயர்வறுமமரர்களுக்கு ஸ்வாமியாகையாலும், அஸோஷதோஷப்ரத்யரிகனாகையாலும், தேவமநுஷ்யாதி வ்யாபாரங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு ஸர்வஜகத்ரக்ஷணாகையாலும் அவனே ஸர்வோஸ்வரனென்கிறார். (இ)

ஈடு; அவ;—(ஆறும்பாட்டு) நீர் சொல்லுகிறவனுக்கு இந்த வுத்தர்ஷமெல்லாமுண்டோவென்ன; முன்பே அர்ஜுநன் திருபித்து நிர்ணயித்த வர்த்தம் நாமின்ருராயுட்படி குறைபட்டிருந்ததோ வென்கிறார்.

110 திருவாய்மொழி-உ-ப, அ-தி, சு-பா, தீர்த்தன் வ்யாக்யாரம்.

தீர்த்தனுலகளந்த சேவடிமேற்பூந்தாமம்*

சேர்த்தியவையே சிவன்முடிமேற் றுன்கண்டு*

பார்த்தன்தெளிந்தொழிந்த பைந்துழாயான்பெருமை*

பேர்த்துமொருவரார் பேசுக்கிடந்ததே. (சு)

பு;—அந்தரம், இவ்வவதாரதசையி லுண்டான பாத்வம் அதி ப்ராஸித்த மென்கிறார்.

தீர்த்தன் — பாவநபூதனுன க்ருஷ்ண கண்டு—கண்டு

னுடைய பார்த்தன்—அர்ஜுனன்

(பூர்வாவதாரத்திலே)

தெளிந்தொழிந்த—அறுதியிட்ட

உலகு—லோகத்யக் கையும்

(அந்த)

அளந்த—அளந்துகொண்ட

பை—பசுத்த

செ—செவ்வவையையுடைய

துழாயான்—திருத்துழாயை யுடையவ

அடிமேல்—திருவடிகளிலே

னுடைய

பு—அழகிய

பெருமை—பரத்வமானது

தாமம்—மாலைகளை

பேர்த்தும்—இப்பார்த்தனையொழிய

சேர்த்தி—ஸமர்ப்பித்து

ஒருவரால்—வேறொருவராலும்

அவையே—அவற்றையே

பேசு—உபபாதித்துச் சொல்லவேண்

சிவன்—சிவனுடைய

டும்படி

முடிமேல்—ஜடாமகுடத்திலே

கிடந்ததே—தெளியாதுகிடந்த அம்ஸ

தான்—தானே

முண்டோ.

ஸுப்ராஸித்தமன்றே வென்றுகருத்து.

(சு)

ஆறு;—(தீர்த்தன்) யாவனொருவனுடைய பாதேதாதகத்தை சிரஸாவஹிக்கையாலே ருத்ரரன்பரிஸுத்தனுனான்; யாவனொருவன் திருவடிகளிலே சாத்தின பூந்தாமம் ருத்ரன் தலையிலே காணப்பட்டது; அங்மனையிருந்த பைந்துழாயான் பெருமை ஸுப்ராஸித்த மன்றே; சொல்லவேணுமோ வென்கிறார். (சு)

சுடு; அவ;—(ஏழாம்பாட்டு) ஒருவ னதுவர்த்தநங்கொண்டு கிப்சயிக்கவேணுமோ; அவனுடைய இஷ்டஸர்வ சேஷ்டாவிஷய மாயன்றே இஜ்ஜகத்திருக்கிறது, இதுவேபோராதோ பரத்வவேறுது வென்கிறார்.

கிடந்திருந்து நின்றது கேழலாய்க்கீழ்ப்புக்
கிடந்திடும்* தன்னுள் கரக்குமுமிழும்*
தடம்பெருந்தோ ளாரத்தழுவும் பாரென்னும்
மடந்தையை * மால்செய்கின்ற மாலர்காண்பாரே. (எ)

ப;—அந்தாம், ரக்ஷ்யமான ஜகத்தைப்பற்றத்த் தன்வாத்ஸல்யத்தாலே
அநேக வ்யாபாங்களைப் பண்ணுமென்கிறார்.

(ரக்ஷணர்த்தமாக)	கேழலாய்—வாஹஸ்யியாய்
கிடந்து—(க) “வ்யாசிஸ்ஸெந)	கீழ்—ப்ரளய ஜலத்துக்குக் கீழே
உவ்வாடியிழைப்பாதிஸி	புக்கு—புக்கு
ஸ்யே மஹோதிதம்”	இடந்திடும்—அண்ட கடாஹத்தினி
என்று சடற்கரையிலே	ன்று மொட்டுவீடுவீத்
வழிவேண்டிக்கிடந்தும்	தெடுத்தும்
இருந்து—(உ) “உடஜெராஜாஸீ	(மஹா ப்ரளயத்திலே வடசள
தடி உடஜேராமமாஸீ	ஸாயியாய்)
நம்” என்று திருச்சித்ரா	தன்னுள்—வயிற்றுக்குள்ளே
கூடத்திலே யிருந்தும்	கரக்கும்—தெரியாப்படி காந்தம்
நின்று—(ங) “சுவஷ்ட ஹிவ சீஷ	உமிழும்—வெளிநாடு காணும்படி யுமி
னடி அவஷ்டப் யசதிஷ்டந்	ழந்தும்
தம்” என்றும் ராவண	தடம்—இடமுடைத்தான
வதாந்தரம் தேவகா	பெரு—பெரிய
ஸந்நிதியில் வில்லைநடு	தோள்—சிருத்தோள்கள்
க்கொத்துப் பிடித்து	ஆர—நிரம்பும்படி
நின்றும், அன்றியே,	தழுவும்—அஸாதாரண விக்ரஹத்தோ
(ச) “புளிங்குடிக்கிட	டே தழுவ்யும்
ந்து வாகுணமங்கை	(இப்படி)
யிருந்து வைகுந்தத்	பாரென்னும்—பூமியென்று சொல்லப்
துள்ளின்று” என்கிற	படுகிற
படியே அர்ச்சாவதார	மடந்தையை—மடந்தையை
த்தில் ஸ்தலத்தில்கிட	மால்—ஸர்வாதிகளுள் ஸர்வான்
ந்துமிருந்தும் நின்றும்	செய்கின்ற—பண்ணுகிற
அளந்து—நீரிவிக்ரமனயநர்யாஹமாம்	மால்—வ்யாமோஹத்தை
படியளந்தும் ஆர்—ஆர்.	காண்பார்—அறியவல்லார்

அதிஸயிதஜ்ஞாநர்க்கு மறியவொண்ணதென்று கருத்து. (எ)

(க) ரா - யு - உக - க

(உ) ரா - அயோ - கக - உந்

(ங) ரா - கி - கக - உரு

(ச) தி - வாய் - க - உ - ச.

ஆறு ;—(கிடந்து) எம்பெருமான் நனக்கு இந்த ஜகத்தானது இஷ்ட ஸர்வதேஷ்டா விஷயமாயி நுக்கையாலே அவனுக்கே பேஷ மென்கிறார். (எ)

ஈடு ; அவ ;—(எட்டாம்பாட்டு) அவனுடைய அத்துத கர்மங் களைத் தனித்தனியும் திரளவும் பரிச்சேதிக்கப் போகாது எத்தனை யேனுமளவுடையார்க்கு மென்கிறார்.

காண்பாராரெம்மீசன் கண்ணையென்காணுமாறு*
ஊண்பேசிலெல்லா வுலகுமோர்துற்றற்ற*
சேண்பாலவீடோ வுபிரோமற்றெப்பொருட்கும்*
ஏண்பாலுஞ்சோரான் பரந்துளனுமெங்குமே. (அ)

ப ;—அந்தரம், அவனெனக்கு ப்ராசிப்பித்த அதிஸயிபாகாரங்கள் தூ வபோதமென்கிறார்.

எம்—எனக்கு
ஈசன்—ஸ்வாமியாய் (னை
கண்ணனை—ஸுலபனான க்ருஷ்ண
காண்பார்—அறியவல்லார்
ஆர்—ஆர் ;
(அவன்டடியிதுவானால்)

காணுமாறு—அறியும்படி
என்—எங்கனே?
(அவனுக்கு)

ஊண்—ஊண்
டேசில்—சொல்லப்பார்க்கில்
(க)“சித்தாவராவரமு ஹணாக்-
அத்தாசராசரஹணத்” என்கிற
படியே,
எல்லாவுலகும்—சராசராத்மகமான ஸக
லலோகமும்
ஓர் துற்று—ஒருபடிக்கும்
ஆற்று—போராது!
வீடோ—அவனுக்கிருப்பிடமான வீடா
னது

சேண்பால்—(உ) “ விஸ்து: வு
டுஷ்டுஷ்டு ஸுர து:
வுடுஷ்டுஷ்டு -
விஸ்வசு: ப்ருஷ்ட்டே
ஷ்டுஸர்வசு: ப்ருஷ்ட்டு
டேஷ்டு ” என்கிற
படியே ஸர்வலோகத்
துக்கு மவ்வருகான
பரமபத் ப்ரதேசத்தி
லது;

அவனே—அவனே
மற்று—தன்னையொழிந்த (க்கும்
எப்பொருட்கும்—ஸகலபதார்த்தங்களு
உயிர்—அந்தராத்மா;
ஏண்பாலும்—ஒருரேகாமாத்ரமும்
சோரான் = சோரவிடாதவனுய்க்கொ
ண்டு
எங்கும்—எல்லா ப்ரதேசத்திலும்
பாந்து--பாந்து
உளனும்—நில்லாநிற்கும்.

திருவாய்மொழி-உ-ப, அ-தி, கூ-பா, எங்குமுான் வ்யாக்யாநம். 113

ஸர்வஜகத் க்ராஸரீலனாய், பரமபத நிலயனாய், ஸர்வ பதார்த்தங்களிலும் அந்நர்ப்புறியூச வ்யாப்தனுவனை யெங்ஙனே பரிச்சேதித்தறிவதென்று கருத்து.

ஏன் என்று—வரையாய், ரேகையைக்காட்டுகிறது. “ஒ” என்கிற அசைகள் - வினாவைக்காட்டுகிறது. (அ)

ஆறு;—(காண்பாரார்) ஸர்வஜகந்திகரண தியமநஸமர்த்தனான எம்பெருமானுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வம் ஒருவர்க்கறிக்கைக்கு பூமியோவென்கிறார்.

சுடு; அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு;—நீர்சொன்னது அறுபதந்நமாயி ருந்ததி!; “ஒருவஸ்துவே அநேக பதார்த்தங்களிலே குறையவற வ்யாபித்திருக்கும்” என்றால் இது கூடுமோவென்ன; கெடுவிகளா, அவன் ஸர்வகதத்வத்தை யிசையாதவிரணியன் பட்டது படாதே கடிக்கொளென்கிறார்.

எங்குமுான்கண்ணென்ற மகனைக்காய்ந்து*

இங்கில்லைபாலென் றிரணியன் தூன்புடைப்ப*

அங்கப்பொழுதே யவன்வியத்தோன்றிய*

சிங்கப்பிரான்பெருமை யாராயுஞ்சிர்மைத்தே.

(க)

ப;—அந்தரம், அவனுடைய ஆர்ரித ஸௌரீல்யாதிர்யம் அபரிச்சேத யமென்கிறார்.

(ச) “ஸவ-ஸவ்யாப்ய விக் -

ஸர்வம் வ்யாப்ய ஸ்த்திதி” என்கிற

படியே.

கண்ணன்—“ஸர்வகிரீவாஹகஞ்ஞனஸ்ர வேஸ்வரன்

எங்கும்—ஸர்வத்ர

உளன்—ஸந்திஹிதன்”

என்ற—என்ற

மகனை—புத்ரனை

காய்ந்து—கோபித்து

இங்கு—“இவ்விடத்திலே

இல்லை—இல்லை”

என்று—என்று

தூண்—தானறுதியிட்டதூணை

இரணியன்--தூரணியன்

புடைப்ப--தட்ட,

அங்கு--அத்தூணிலே

அப்பொழுதே--அக்காலக்கண்ணிலே

அவன்--தூரணியன்

வீய--நசிக்கும்படி

தோன்றிய--தோற்றின

என்--என்னுடைய

சிங்கம்--நரஸிம்ஹரூபியான

பிரான்--மஹோபகாரகனுடைய [யம்

பெருமை--ஆர்ரிதபகைபாதமாஹாதம் [யம்

ஆராயும்--நெஞ்சால் பரிச்சேதித்தாரா

சிர்மைத்தே--தன்மைத்தே. (க)

(ச) ஐ. நாரா - கக.

ஆறு ;—(எங்கும்) ஆஸ்ரிதார்த்தமாகத் தன்னுடைய ஸர்வாத் தார்த்தம்தவத்தைப் ப்ரத்யக்ஷமாக்கியருளின எம்பெருமானுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வ மஹிமை யொருவர்க்காராய நிலமோ, ஆனபின்பு இங்ஙனையிருந்த இவனை யாப்ரயியுங்களுன்கிறார். (க)

ஈடு ; அவ ;—(பத்தாம்பாட்டு) “இவர்களைவிடீர், நாம் முந்துற முன்னம் இவர்களைப்போலே யாகாதே அவனை யநுபவிக்கப்பெற்றே மிறே” என்று ஸ்வலாபாநுஸந்தாரந்தாலே ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

சீர்மைகொள்வீடு சுவர்க்கநாகீரு*

ஈர்மைகொள்தேவர்கடுவா மற்மெப்பொருட்கும்*

வேர்முதலாய்வித்தாய்ப் பரந்துதனினிற்ற*

கார்புமுகில்போல்வண்ணனென் கண்ணனைநான்கண்டேனே. ()

ப ;—அநந்தாம், இப்படி ஸர்வ ப்ரகாரோபகாரகரூப மோக்ஷப்ராப்தனை வனை நானநுபவிக்கப் பெற்றேனென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

சீர்மைகொள் - புண்யபாபகாரிதமாகை	முதலாய்—நிமித்தமுமாய்,
யன்றிக்கே பகவத்	வித்தாய்—உபாதாநமுமாய்க்கொண்டு
க்ருபைக ஸாத்யமான	பரந்து—ஸர்வத்ரவ்யாப்தனாய்வைத்து
சீர்மையையுடைய	தனி—வ்யாப்ய பதார்த்தங்களில் வ்யா

வீடு - மோக்ஷமும்

சுவர்க்கநாகு—புண்யபாபபலநுபமான
ஸ்வர்க்கநாகங்களும்

ஈரு—மேலெல்லையாக

ஈர்மைகொள்—பலப்ரதத்தவநிபந்தநமான
வீரப்பாட்டையு
டைய

தேவர்—தேவர்கள்

நடுவா—ஸாதநபலங்களுக்கு நடுவாகவும்

மற்று—ப்ரதம்பாவியான

எப்பொருட்கும் — ஸாதநாதி ஸமஸ்த
பதார்த்தங்களுக்கும்

வேர்—ஸஹகாரியுமாய்

வ்ருத்தனாய்

நின்ற—நிற்பானாய்

கார்—கார்காலத்திலே

முகில்போல்—மேகம்போன்ற

வண்ணன் — வடிவை யுடையனாய்க்
கொண்டு

என்—எனக்கு ஸுலபனான

கண்ணனை—க்ருஷ்ணனை

நான்—நான்

கண்டேனே—அநுபவிக்கப் பெற்றே

னென்று கொண்டு

ஸ்வலாபத்துக்குஹ்ரு

ஷ்டராகிறார்.

ஈர்மைகொள் தேவரென்று — உபயபாவநாநிஷ்ட்டரென்றமாம். (க0)

ஆறு ;—(சீர்மை) ஸ்வர்க்காபவர்க்காத்ய ஸேஷ புருஷார்த்தங்க ளுக்கும், நரகாத்ய புருஷார்த்தங்களுக்கும், இவற்றுக்குப் போக்தாக்

களான தேவாதி ஸ்த்தாவராந்தமான ஸகலாத்ம வர்க்கத்துக்கும் தாரகனாய், காரணபூதனாய், நியந்தாவாய், ஸ்வேதர ஸமஸ்த விஸ ஜாதியா? ப்ராக்ருத மஹாவிபூதியை யுடையனயின்ற வெம்பெரு மாணை நான் காணப்பெற்றேனென்றுகொண்டு ஸ்வலாபத்தைப்பேசு முடிக்கிறார். (க0)

ஈடு; அவ;—(பதினொரம்பாட்டு) நிகமத்தில் - இத்திருவாய் மொழியை யப்பஸிக்கவல்லார்கள் இத்திருவாய்மொழியிற்சொன்ன முக்தப்ராப்யபோகத்தைப் பெறுவரென்கிறார்.

கண்டலங்கள்செய்ய கருமேனியம்மாணை*
வண்டலம்புஞ்சோலை வழுதிவளநாடன்*
பண்டலையிற்சொன்ன தமிழாயிரத்திப்பத்தும் வல்லார்*
விண்டலையில்வீற்றிருந் தாள்வரெம்மாவிடே.

ப;—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக ஸ்வாராஜ்ய நிர்வாஹ கத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

கண்—கண்ணில்
தலங்கள்—பாப்பெங்கும்
செய்ய—சுவந்து
கரு — அதுக்குரபாகமாய் ஸ்பாமள
மான
மேனி—திருமேனியையுடைய
அம்மாணை—ஸர்வ ஸ்மாமியை
வண்டு—வண்டுகள்
அலம்பும்—மது வெள்ளத்திலே யலை
கிற
சோலை—சோலைகளையுடைய
வழுதிவளநாடன்—திருவழுதிவளநாட்
டையுடைய ஆழ்வார்
பண்டலையில் — பண்டான் தாளமாம்
படி அதின்மேலே.

என்னோடு என்ன நுபந்திகளோடு
கிற பெரிய வீடென்றுமாம்.

இது - கலிவிருத்தம்.

சொன்ன—அருளிச்செய்த
தமிழாயிரத்து—ஆயிரத் திருவாய்மொ
ழியில்
இப்பத்தும்—இப்பத்தும்
வல்லார்—வல்லார்
விண்டலையில்—பரமாகாசத்தின்மேலே
வீற்றிருந்து-(க)“ஸஸுராலுவதி -
ஸஸ்வராட்பவதி”
என்கிற படியேவ்யா
வருத்தமாகவிருந்து
எ—ஸர்வபரதாரவிரிஷ்டமாய்
மா—நிரதிரயபோக்யமான
வீடு—மோக்ஷாந்தத்தை [ர்கள்
ஆள்வர் — ஸ்வாதீநமாக அநுபவிப்பா

வாசியற எங்களுக்குத் திருவதாகவிருத்

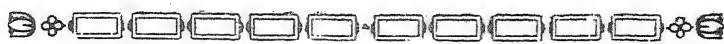
(கக)

ஆறு;—(கண்டலங்கள்) இத்திருவாய்மொழியை வல்லாரிட்ட வழக்காம் திருநாடென்கிறார். (கக)

முதற்பாட்டில் - இத்திருவாய்மொழியில் பரக்கச்சொல் லுகிற வர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, “ஸம் ஸாரமாகிற இக்கடலைக் கடக்கவேணும்” என்றிருப்பார்க்குக் கடத் திக்கொடுக்குமென்றார்; இரண்டாம்பாட்டில் - அவன் வேணுமோ, அவனோட்டை ஸம்பந்தமே கடத்துமென்றார்; மூன்றாம்பாட்டில் - அவனுடைய அதிமாறுஷ சேஷ்டிதங்கள் ப்ரத்யக்ஷிக்கலாமென்றார்; நாலாம்பாட்டில் - * “அந்தமில் பேரின்பத்தைப் பெறவேணும்” என்றிருப்பார் அவனை யாஸ்ரயியுங்கோளென்றார்; அஞ்சாம்பாட் டில் - கீழ் “இணைவனெம்பொருட்கும்” என்றத்தை விவரித் தார்; ஆறாம்பாட்டில் - இவ்வுத்கர்ஷமெல்லா மவனுக்குண்டோ வென்ன, நாமாராயவேண்டாதபடி அர்ஜுநன் பண்டேதெரிந்தறுதி யிட்டானென்றார்; ஏழாம்பாட்டில் - ஒருவனதுவர்த்தநங்கொண்டறி யவேணுமோ, அவனுக்குஇஷ்ட ஸர்வசேஷ்டா விஷயமாயன்றோ ஜக த்திருக்கிறதென்றார்; எட்டாம்பாட்டில் - வ்யாப்தி தொடக்கமான அவனுடைய அபதாநங்கொளாருவரால் பரிச்சேதிக்க முடியாதென் னார்; ஒன்பதாம் பாட்டில் - அவனுடைய வ்யாப்திபை யிசையாதார் ஹிரண்யன்பட்டது படுவாரென்றார்; பத்தாம்பாட்டில் - ஏவம்பூத னைவனை நான்கண்டதுபவிக்கப் பெற்றேனென்றார்; நிகமத்தில் - இது கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாந் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம்:

ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி.

எம்மாவீடு - பரவேசங்கள்.

ஆறு;—(எம்மாவீடு) (க) “நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர்” என்ற ப்ராப்ய ப்ரஸங்கத்தாலே, ஸ்வாபிமதமான புருஷார்த்தத்தை நிஷ்கர்ஷித்து அத்தைப் ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ப;—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், ஈஸ்வரனுடைய மோக்ஷப்ரதத்வத்தை அநுபவித்தவர், அந்த மோக்ஷப்ரகாரங்க னெல்லாவற்றிற்கும் தாத்பர்ய பூமியாவது - பகவத் பாரதந்த்ர்யமேயென்று நிஷ்கர்ஷித்து; அவன் திருவடிகளோட்டை ஸமீபந்தமே உத்தேஸ்யமென்னு மிடத்தையும், தத்வீஷ்ய ஜ்ஞாநத்தி லபேகைக்ஷையையும், ஜ்ஞாநாது ரூபமான ஸ்துத்யநுபவத்தில ஸ்ரத்தையையும், அநுபாவ்யம் ததேகபாரதந்த்ர்ய மென்னுமிடத்தையும், அதிலுடைய அவிஸ்மரணம் ஆநந்த ஜநகமென்னு மிடத்தையும், அந்த ஸம்ருதிகாரிதமான பாஹ்யாநுபவாபேகைக்ஷையையும், நிரந்தரமான ஆந்தராநுபவம் அத்ருப்திகாமென்னுமிடத்தையும், அல்பகாலாநுபவத்திலும் அதிஸயிதாபிர்வேஸத்தையும், அது பாவ்ய விஷயத்தோண்டான அப்ருதக்ஷீத்தி ஸம்பந்தத்தையும், அந்த ஸம்பந்தத்தைக் குலையாமையிலுண்டான அபேகைக்ஷையு மருளிச்செய்து, மோக்ஷப்ரதனான ஈஸ்வரன் ஸந்நிதியிலே மோக்ஷ தாத்பர்யத்தை நிஷ்கர்ஷித் தபேக்ஷித்தருளுகிறார்.

ஈடு;—கீழிற்றிருவாய் மொழியிலே (க) “நலமந்த மில்லதோர் நாடுபுகுவீர்” என்று இவர்தாமு மருளிச்செய்து, ஸர்வேஸ்வரனும் இவர்க்கும் இவர்பரிகரத்துக்கும் மோக்ஷங்கொடுப்பானாகப் பாரிக்க, அத்தைக்கண்டு; தேவரீர் எனக்கு மோக்ஷம் தந்தருளப் பார்த்த தாகில் இங்ஙனே தரப்பார்ப்பது; அதாகிறது “உனக்கு மோக்ஷங்கொள்” என்று எனக்காகத் தருகையன்றிக்கே, “நமக்காகக் கொள்” என்று தேவர்க்கேயாம்படியாகத் தரவேணுமென்று தாம் நினைத்திருந்தபடியை அவன் திருமுன்பே ப்ரார்த்திக்கிறார்,

ஆனாலிதுதான் பின்னை இத்தனைநாள் நிஷ்கர்ஷிபா தொழிவா நென்னென்னில்; அவன் மேன்மேலான குணநுபவத்தைப் பண்ணுவிக்கையாலே அதுக்குக் காலம்போந்த தித்தனையல்லது, இது நிஷ்கர்ஷிக்க அவஸரம் பெற்றிலர். ஆனாலு மிப்போதும் குணநுபவமேயன்றோ பண்ணுகிறதென்னில்; அதப்படிபே; அவன் தம்

பக்கலிலே மேன்மேலனப்பண்ணுகிற விருப்பத்தைக் கண்டு, “இவனுக்கு இந்த வ்யாமோஹம் முடிய அதுவர்த்திப்ப தொன்றயிருந்தது; நாமிவனை மீட்டாகிலும் நம்முடைய ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிப்போம்” என்று பார்த்து, “நீ இவ்ஹனே நில்” என்று அவனை நிறுத்திவைத்து ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம்பண்ணுகிறார்.

எம்பாரித் திருவாய்மொழி யருளிச்செய்யப்படிக்கால், இருந்தவர்களை “யார்” என்றுகேட்டுக் கதவுகளைபு மடைப்பித்து, குஹ்யமாகவா மருளிச்செய்வது. ப்ராப்யமாகி விப்படியன்றோ இருப்பது; இவர் நிஷ்கர்ஷிக்க வேண்டுகிற தென்னென்னில்; ஸர்வேஸ்வரன் இவ்வாற்பாவுக்கே ஸேஷியாய் இவனும்ஸேஷபூதனாய், அவனுடைய உபாயபாவமும் நித்யமாயிருக்கச் செய்தேயன்றோ இவனுக்கு இன்று ஸ்விகாரம் வேண்டுகிறது; அப்படியே, அவன் ஸ்வதந்த்ர னாகையாலே நினைத்தபோது நினைத்தபடி கொள்வா நெருவனாகையாலே, ப்ராப்தி ஸமயத்தி லதுபவமிருக்கும்படியையும் நிஷ்கர்ஷித்துப் பெறவேணுமிதே, உத்தரார்த்தத்திலு மிவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லாநின்றதிதே. த்வயந்தன்னில் நிஷ்கர்ஷிக்கவேண்டுகிறதென்னென்னில், பூர்வார்த்தத்தால் சொன்னஸாதநம் ஸர்வபலப்ரதமாகையாலே ப்ரயோஜநாத்ரபரராய் ஸரணம்புகுவார்க்கு மவற்றைக் கொடுத்து விடுவானெருவனிதே ஸர்வேஸ்வரன்.

இது தன்னிலோடுகிற தென்னென்னில்; “முத்தனாய் நிரதிஸ்ய ஸுகாதுபவத்தைப் பண்ணவுமாம், ஆத்மப்ராப்தியைப் பெறவுமாம், ஆத்மவிநாஸமே யாகவுமாம், நரகாதுபவம்பண்ணவுமாம், இவற்றிலெனக்கொரு நிர்ப்பந்தமில்லை; உனக்காய்வருமன்று இவையித்தனையும் வரவுமாம், எனக்காய்வருமன்று இவையித்தனையும் வேண்டா; ஆனபின்பு தேவருக்குறுப்பாமிதுவே எனக்கு வடிவாம் படி பண்ணியருளவேணும்” என்று ஸ்வப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிறார்.

இப்படிப்பட்ட பரிமாற்றந்தான் லோகத்தில் பரிமாறுவதென்றல்; இவ்வாழ்வார் பக்கலிலேகாணுதல்; ராமாயண புருஷர்களில் ஸ்ரீபரதாழ்வான், இனையபெருமான், இவர்கள் பக்கலிலேகாணுதல் செய்யுமித்தனை; கைகேயி, (க) “ராஜநு — ராஜந்” என்றசொல் பொறுக்கமாட்டாமே திரளிலேவந்து கூப்பிட்டானிதே (உ) [விருவா

வஸவாபியெ - விலலாபஸபாமத்பே] ஒரு திரளாகவிருந்து என்
னுடைய சேஷத்வத்தை அபஹரிப்பதே; (க) “உஸுஷி - ஷி
தெநவ யு - ஷாகு - ஹி - து - ஹு - ஸு - தஸ்புபிர்முஷிதேவே
யுத்தமாக்ரந்திதும்ப்ருஸம்” என்னும்படி இழந்த வஸ்துவுக்குத்
தக்கபடியா யிருக்குமிதே கூப்பிடும். [ஜமரொ வ-ஜகர்ஜேச] ஸந்த்
யாவந்தனத்துக்குப் பிற்பாடரை ஸிஷ்டகர்ஜை பண்ணுவாரைப்
போலே கர்ஹித்தான். [வ - ரொ ஹி - க - புரோஹி - தம்] அழகிய
தாக விக்குடிக்குமுன்னேடி ஹிதம்பார்த்தகாய். [வஸவாபியெ - வ -
ரொ ஹி - தம் - ஜமரொ - ஸபாமத்யே புரோஹி - தம் - ஜகர்ஜே] (உ)
“நியயி க் - க - ரு - ஹவலிவொயயெசு - நியமாதிக்ரமம் - ரஹஸி
போதயேத்” என்கிற நிலையுட்பார்த்திலன்; (ங) [ராஜ - ஹா - ஹ
ராஜியெ - ராஜ்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய] ஒருவனுக்கிரண்டு வஸ்து
சேஷமானால் ஒன்றைப்பொன்று நிர்வஹிக்குமோ; ஆனால், ராஜ்யந்
தானென்னையாண்டாலோ, [யரூவதூ - ஷி - ஹா - ஹ - லி - தர்மம்வத்து
மிஹா - ஹஸி] பெருமான் காதேறப்போனார்; சக்ரவர்த்தி துஞ்சி
னார்; னாடு அராஜகமாய்க் கிடக்கவொண்ணாது; கின்றூரில் ப்ரதாநர்
தலையிலே முடியைவைக்கவேணும்” என்று பார்த்தா யித்தனை
போக்கி, இதுக்கு விஷயபூதனை வெண்ணைப்பார்த்து வார்த்தைசொல்
விறற்றில்லை. (ங) [கயம் உஸரயாஜா - தொ - ஹவெ - யா - ஜா - வ - ஹா
ரக - கதம்தஸரதாஜ்ஜாதோ பவேத்ராஜ்யாபஹா - க -] அவர் பொ
கட்டுப்போன ராஜ்யத்தை அபஹரித்து, அவரைப்பிரிந்த வநந்த
ரத்திலே முடிந்தவன் வயிற்றிலே பிறந்தேனும்படி எங்ஙனேநான்.

இனையபெருமான், “நில்” என்ன, (ச) [க - ரு - ஹ - வ - குரு
ஷ்வ] என்றாரிதே; அந்வயத்தாலே தரிக்கக்கடவ வஸ்துவை வ்யதி
ரேகித்து நிர்கச்சொல்லுகையாவது அழிக்கையிதே. “குரு” என்
னாதே, “குருஷ்வ” என்றாரிதே - ஆருடைய ப்ரபோஜனத்துக்கு
ஆர்தானிரக்கிறார்; உம்முடைய இழவுக்கு நிர் பதநுதிருக்கிற
தென். [க - ரு - வ - ரு - அ - து - ச - ரம்] பண்ணும் ப்ரகாரத்தை விதிக்க
கிறார். நிர் தாம் “நில்” என்றருளிச்செய்தது, நான், நிர்கச்சொல்

(க)

(உ) ஆபஸ்தம்ப தர்மம்.

(ங) ரா - அயோ - க - உ - அ - உ.

(ச) ரா - அயோ - க - உ - ச.

லுகைக்கு யோக்யனும்படி யிருக்கையிறே ; உம்முடைய சாயையை “நில்” என்று சொல்லிற்றினீரே, சாயையோபாதி உம்மைப்பின் செல்வேனாகவேணும். “நீரும் நிழலும் வாய்த்திருப்புகொரு ப்ர தேஸத்தைப் பார்த்துப் பர்ஸஸாலையைச் சபையும்” என்ன, நந்த லையிலே ஸ்வாதந்த்ரயத்தை வைத்தபோதே பெருமாள் நம்மைக் கைவிட்டார்” என்று வேறுபட்டார். (க) “வளவ ஸ்கஸு ரா ஸ ண-ஏவமுத்தஸ்து ராமேண” “இதுக்கு முன்பெல்லாம் நம் குறையா லேயிழந்தோம்” என்றிருந்தோம் ; இவர்தாமே நம் ஸ்வரூப மழியக் காரியம் பார்த்தார், இனி, “நம் ஸ்வரூபம்” என்றொன்றுண்டோ” என்று வேறுபட்டார். [ஐக்ஷணம் - லக்ஷ்மண:] பாரதந்த்ரயத்தை நிரூபகமாகவுடையவர். [ஸம்யதாஜ்ஜலி- ஸம்யதாஜ்ஜலி:] நாம்நம் ஸ்வரூபத்தை யழித்துக்கொண்டவன்று நோக்குகையன்றிக்கே, ஸேஷிதானே யழித்தவன்றும் ஸ்வரூபத்தைத் தரவற்றாயிற்று அஞ் ஜலி. ஸர்வாபிமத ஸாதநமாயிற்று. [வீ தாவஸிக்ஷ - ஸீதா ஸமக்ஷம்] பண்ணின அஞ்ஜலிக்கு அந்யபரதை பாவிக்க வொண்ணாத வள் ஸந்திதியிலே. [காகு - காகுதஸ்த்தம்] பிராட்டி ஸந்திதியும் மிகையாம்படியான குடியிற்பிறப்பையுடையவரை. [ஐஹவந ஸ்ரவீக - இதம்வசநம்ப்ரவீத்] “இவ்வார்த்தையைச் சொல்லுவானே” என்று கொண்டாடுகிறார் ருஷி. (உ) [வரவா நஷி - பரவா நஸ்மி] உம்முடைய அஸ்மிதைபோலல்லகாணும் என்னுடைய அஸ்மிதை.

இப்படிக்கொத்த பாரதந்த்ரயத்தை யாயிற்று இவராசைப் படுகிறது. “இதுதானொருவரபேக்ஷிக்கு மதுவுமல்ல, அபேக்ஷிப்பாரில்லாமையாலே நாம் கொடுத்துப்போரு மதுவுமல்ல ; அவ்வழி புல்லெழுந்துபோயிற்றுக்காணும்” என்று அவன நாதரித்திருக்க ; புருஷனர்த்திக்க வரும்திறே - புருஷார்த்தமாவது ; “இப்பேறிக் தனையும் நான்பெற்றேனாகவேணும்” என்று இவரபேக்ஷிக்க, அவனும் தலைதுலுக்கப்பெற்றாரய்த் தலைக்கட்டுகிறார்.*

ஈடு ;—அவ ; முதற் பாட்டு. எவ்வகையாலும் விலக்ஷணமான மோக்ஷத்திலும் எனக்கபேக்ஷையில்லை, உன் திருவடிகளை யென் தலையிலே வைக்கவேணுமென்கிறார்.

எம்மாவீட்டுத் திறமும்செப்பம்*நின்
செம்மாபாதபற்புத் தலைசேர்த்து*ஒல்லைக்
சைம்மானுன்பங் சுடிந்தபிரானே*
அம்மாவடியேன் வேண்டுவதிதே.

(சு)

ப;— முதற்பாட்டில், ஸர்வபரகார விரிவுடமான மோகந்திதிலும் திருவடிகளோட்டை ஸம்பந்தமே யுத்தேஸ்யமென் ருபேகிச்சிறார்.

ஏ—எவ்வகைப்பட்ட

மா—உத்க்ருஷ்டமான

வீட்டுத்திறமும்—மோகிப்பரகாரமும்

செப்பம்—சொல்லோம்;

நின்—உன்னுடைய

செ—சிவந்த

மா—உத்தேஸ்யமான

பாதபர்பு—திருவடித்தாமரைகளை

தலை—தலையிலே

ஒல்லை—கடிக

சேர்த்து—சேர்க்கவேணும்;

கை — துதிக்கைமுழுத்தம்படியழுத்

மா—ஆனையினுடைய

துன்பம்—துக்கத்தை

சுடிந்த—போக்கின

பிரானே—மஹோபகாரகனாய்

அம்மா — இவ்வபாதத்தைக் காட்டி

என்னை யடிமைகொண்ட

ஸ்வாமியே

அடியேன் — உனக்கடியேனான நான்

வேண்டுவது—என் ஸ்வரூபத்துக்குத்

தகுதியான பலமாக

வேண்டியிருப்பது

தன ஈசே—இதவே.

புருஷனார்த்தித்தனன்றே - புருஷார்த்தமென்று கருத்து. ஒல்லை - சடக்கென. கைம்மா - ஆனை, ஒல்லை - கைம்மாவென்று கூட்டவுமாம். செப்பம் செப்போம். அன்றியே, செப்பமென்று - செவ்வீதாமென்றும், மோகிப் பாரமெல்லாம் செவ்வீதானையாவது - திருவடிகளிலே சேர்த்தியென்றாகவாம்.*

(சு)

ஆறு;—எத்தனையேனு முக்க்ருஷ்ட புருஷார்த்தமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலும் எனக்கபேசையில்கூட; மற்றெதிலே யபேசையுள்ளதென்னில்; உன்னுடைய அழகிய திருவடிமலர்களை என் தலையிலேவைத்தருளவேணும்; அது செய்தருளுமிடத்து ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்குச் செய்தருளிடுப்போலேவந்து செய்தருளப்பற்றாது, செய்துகொண்டு நிற்கவேணும்; ஈதே அடியேன் வேண்டுவதென்கிறார்.*

(சு)

122 திருவாய்மொழி-உ-ப, கூ-தி, உ-பர், ஈதே வ்யாக்யாநம்.

ஈதே; அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. முதற்பாட்டில் - காயிகமான பேற்றை யபேக்ஷித்தார்; இதிலே - மாநஸமானபேற்றை யபேக்ஷிக்கிறார்.

ஈதேயானுண்ணைக்கொள்வ தெஞ்ஞான்றும்*என்
மைதோய்சோதி மணிவண்ணவெந்தாய்*
எய்தாநின்கழல் யானெய்த*ஞானக்
கைதா காலக்கழிவு செய்யேலே. (உ)

ப:—அநந்தரம், இந்த ஸம்பந்த வீஷயமான ஜ்ஞானத்தைத் தந்தருளவே ணுமென்கிறார்.

என்—என்க்கிந்தருசின்கமான
மை—கருமை
தோய்—செறிந்த
சோதி—ஒளியையுடைத்தான
மணி—மாணிக்கம்போன்ற
வண்ணம்—வடிவழகையுடைய
எந்தாய்—என்ஸ்வாமியே
உன்னை—உன்னை
யான்—நான்
எஞ்ஞான்றும்—எக்காலத்திலும்
கொள்வது—கொள்ளும் பரயோஜநம்

ஈதே—இதுவே; ஏதென்னில்,
எய்தா—பெறுதற்கரிய
நின்—உன்
கழல்—திருவடிகளை
யான்—நான்
எய்த—பெறுதற்கீடான
ஞானக்கை—தெளிவாகிற ஜ்ஞானக்
கையை
தா—தரவேணும்;
காலக்கழிவு—காலவிளம்பம்
செய்யேல்—பண்ணாதேகொள்.

ஞானத்தை - கையென்றது, கமக்காலம்பந மாகையாலே. * (உ)

ஆறு;—(ஈதே) எற்றைக்கு மிதுவே நானுன்பக்கல் கொள்ளும் ப்ராப்யம். பக்தி யோகத்தாலல்லது வித்திக்குமோவென்னில்; அந் தபக்தியோகந் தன்னையும் நீயே ஈண்டெனத் தந்தருளவேணு மென்கிறார். (உ)

ஈதே; அவ;—மூன்றாம்பாட்டு. இதில் - வாசிகமான பேற்றை யபேக்ஷிக்கிறார்.

செய்யேல்தீவினையென் றருள்செய்யும்* என்
கையார்ச்சுக்கரக் கண்ணபிரானே*
ஐயார்கண்ட மடைக்கிலும்* நின்கழ
லெய்யாதேத்த வருள்செய்யெனக்கே. (ங)

ப :—அநந்தரம், அவ்வறிவுக்கீடாக ஆபத்தசையிலும் உன்னை ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படி பண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

திவினை—“அக்ருத்ய கரணதிகளான ஐ—ஐயாலே

திவினைகளை ஆர்—நின்றந்த

செய்யேல்—செய்யாதேகொள்”

என்று—என்று

என்—என் பக்கலிலே

அருள்—க்ருபாகார்யமான நியமநத்தை

செய்யும்—பண்ணுகைக்குறுப்பாய்

கை—திருக்கையோடு

ஆர்—பொருந்தின

சக்கரம்—திருவாழியையுடையனாய்

கண்ணன்—க்ருஷ்ணனான ஸௌலப்

யத்தாலே

பிரானே—உபகரித்தவனே

சண்டம்—சண்டமானது

அடைக்கிலும்—உத்தி ஸாமர்த்த்யமில்

லாத்தபடி நிர்வீவா

மாகிலும்

நின்—விரோதி நிவர்த்தகனாய் ஸாலப

னாய் ப்ராப்தனாவன்

கழல்—திருவடிகளை

எய்யாது—திளைப்பற்று

ஏத்த—ஏத்தும்படி

எனக்கே—எனக்கேயஸாநாரணமாக

அருள்செய்—க்ருபைபண்ணியருள

வேணும்.

ஐ - ஸ்வேஷ்டமா.

(ஈ)

ஆறு ;—(செய்யேல்) உன்கையுந் திருவாழியுமாயி ருக்கிற அழகைக்காட்டி வ்யதிரித்த விஷயத்தில் ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து உன் திருவடிகளி லென்னை ப்ரவணனுக்கினவனே, உத்க்ரங்கி தசையிலுங்கூட உன்திருவடிகளை நானிலையாதேத்தும்படி பிரானே க்ருபைபண்ணி யருளவேணுமென்கிறார். *

(ஈ)

ஈடு ; அவ ;—நான்காம் பாட்டு. இத்திருவாய்மொழியில் இவர் நிஷ்கர்ஷித்த ப்ராப்யமாவது - ஸ்ரக்சந்தநாதிகளோ பாதி தனக்கே யாக வெணக்கொளுமீதே யென்றிறே ;

இவ்விடத்திலே எம்பாரருளிச்செய்யப்பட்டி - “ஸ்ரவேஸாவான் த்ரிவிதசேதநசையும் ஸ்வரூபாநுரூபமாக வடிமைகொள்ளா நின் றான் ; நாழு மிப்படி பெறுவோமே” என்று. முத்தரும் நித்யரும், தாங்களு மாநந்தித்து அவனையு மாநந்திப்பிப்பர்கள் ; பத்தர், தாங்களாநந்தியாதே அவனை யாநந்திப்பிப்பர்கள் ; * இன்புறு மிவ் வினையாட்டுடையானிறே. “* மபர்வறமதிரல மருளப்பெற்றவர், ‘தனக்கேயாக வெணக்கொள்ளுமீதே’ என்று ப்ரார்த்திப்பானேன்? ‘திருவுள்ளமானபடி செப்கிறான்’ என்றிராதே” என்று - பின்னை

124 திருவாய்மொழி-உ-ப, கூ-தி, ச-பா, எனக்கே வ்யாக்யாநம்.

திருநறையூரையர் எம்பாரைக்கேட்க, “அதுகேளீர்; முன்பு பிரிந்தன்று, பின்பு பிரிவுக்குப் ப்ரஸங்கமுண்டாயன்று, இரண்டுமின்றி யிருக்கத் திருமார்விலே யிருக்கச்செய்தே, ‘அகலகில்லேன், அகலகில்லேன்’ என்னப்பண்ணுகிறது விஷய ஸ்வபாவமிதே; அப்படியே ப்ரார்ப்யருசி ப்ரார்த்திக்கப்பண்ணுகிறது” என்றருளிச்செய்தார்.

* எம்மாவீட்டி லெம்மாவீடாப், வைஷ்ணவ ஸர்வஸ்வமுமாய், உபநிஷத் குஹ்யமுமாய், ஸர்வேஸ்வரன் பக்கலிலே அபேக்ஷித்துப் பெறுமதாய், இவ்வாத்மாவுக்கு வசுத்ததுமான பாரதந்த்ரீயத்தை அவன் பக்கலிலே யபேக்ஷிக்கிறார்.

எனக்கேயாட்செய் யெக்காலத்துமென்று * என்
மனக்கேவந் திடைவீடின்றி மன்னி *
தனக்கேயாக வெணைக்கொள்ளும்தே *
எனக்கேகண்ணனை யான்கொள்கிறப்பே. (ச)

ப:—அந்தாம், காயிகமாயும், மாநஸமாயும், வாசிகமாயுமுள்ள பகவச் சேஷத்துவத்தை - கீழ் மூன்றுபாட்டிலு மதுஸந்தித்த, இதில் ப்ரதாநமான ததேக பாரதந்த்ரீயத்தை ப்ரயோஜநதயா நிஷ்கர்ஷிக்கிறார்.

எக்காலத்தும்—எல்லாக்காலத்திலும்
எனக்கே—எனக்கே
ஆள்—அடிமை
செய்—செய்
என்று—என்றருளிச்செய்து, அவ்வ
ளவில் நில்லாதே
என்—என்னுடைய
மனக்கே—மநஸஸுக்கே
வந்து—வந்து
இடைவீடு—விச்சேதம்
இன்றி—இல்லாதபடி
மன்னி—நிரந்தரவாஸம்பண்ணி

தனக்கே—பிரர்க்குமன்றியே, எனக்கு
மன்றியே, எனக்கும் த
னக்குள் கூடவுமன்றி
யே, தனக்கே
ஆக—பாரதந்த்ரணம்படி
எனை—என்னை
கொள்ளும்—அங்கீகரிக்கும்
ஈதே—இதுவே
எனக்கே—எனக்கநுரூபமாக
கண்ணனை—க்ருஷ்ணனை
யான்—நான்
கொள்—அபேக்ஷிக்கும்
சிறப்பு—ப்ரயோஜநம்.

சிறப்பு - ப்ரயோஜநம்.

(ச)

ஆறு; - (எனக்கே) தம்மை யடிமை செய்வித்துக்கொள்ளும் படியை யெம்பெருமானைக் கற்பிக்கிறார்.

“ஸர்வகாலமு மெனக்கே யடிமைசெப்” என்று - திருவாயா
லே யருளிச்செய்தருளி, ஒருஷணமாத்ர மொழியாமே என் னெஞ்
சிலே புகுந்திருந்தருளி, தாம் சாத்தியருளும் சாத்து, சந்தனம்,
திருமாலை, திருப்பரிவட்டங்கள்போலே என்னைத் தனக்கே சேஷ
மாகக்கொள்ளு மிதுவே எனக்கே கண்ணனை யான்கொள் சிறப்
பென்கிறார். *

(ச)

ஈந் ; அவ ; — ஐந்தாம்பாட்டு. கீழ் - மனோவாக்காயங்கள் மூன்
ருறு முண்டான பேற்றையாசைப்பட்டு, இவை மூன்றாறு முண்
டான அதுபவத்தில் உன்னுடையபீதியிலே யந்தர்ப்பூதனுமிதுக்கு
மேற்பட எனக்காயிருக்கு மாகாரத்தைத் தவிர்க்கவேணுமென்றார் ;
இதுகான் ஸம்ஸாரிகள் பக்கல் பரிமாறுவதொன்றல்ல, இவர்தாம்
தம்மையாராகநினைத்து இந்தப்பேற்றை யபேஷிக்கிறார் என்றாய்
ந்து பார்ப்போம்” என்று, நீராராய்த்தான் கம்மை யிப்படி யபே
ஷிக்கிறதென்ன ; தேஹமே ஆத்மா” என்பார் ; “கேவல தேஹத்
துக்கு இந்திரியமொழிய அதுபவமில்லாமையாலே இந்திரியங்களை
காண் ஆத்மா” என்பார் ; அந்த இந்திரியங்களும் மநஸ்ஸஹகா
ரமில்லாதபோது பதார்த்த க்ரஹணம் பண்ணமாட்டாமையாலே மந
ஸ்ஸேகாண் ஆத்மா என்பார் ; “அம்மநஸ்ஸு தனக்கும் ப்ராணங்
கள் ஸஹகரிக்கவேண்டுமெனையாலே ப்ராணங்காண் ஆத்மா” என்
பார் ; “இவையெல்லா முண்டானாலும் அதுபவஸாயம்வேணுமே,
அதுக்குக் கருவியான புத்திதத்வமேகாண் ஆத்மா” என்பார் ;
இவை யித்தனைக்கு மவ்வருகாய் ஜ்ஞாநகுணகாரப் ஜ்ஞாந ஸ்வரூப
மாயிருப்பதொன்று ஆத்மா” என்பாராகா சிறப்பர்கள் ; அதிலெனக்
கொரு சிறப்பந்தமில்லை, ஏதேனுமாக வுண்டானவஸ்து தேவர்க்குறு
ப்பாமி துவே வேண்டுவதென்கிறார், (ச) “வயுநாந்ரிஷு-யொவீ
கொவிவா - வபுராதிஷு-யோபிகோபிவா” என்றார்போலே.

சிறப்பில்விட்டு சுவர்க்கரகம்*

இறப்பிலெய்துக வெய்தற்க*பானும்

பிறப்பில் பல்பிறவிப் பெருமானை*

மறப்பொன்றின்றி யென்றுமகிழ்வேனே.

(ஈ)

ப : — அந்தரம், இப்பாரதந்தர்ய ப்ரகாஸகனா ஈஸ்வரனை மறவாதொழி
கையாகிற வுக்கப்பைப் பெறவேணுமென்கிறார்.

இறப்பில்—இச்சரீரத்தை விட்டவள	இல்—இன்றியேயிருக்கச்செய்தே
விலே	பல்—பவாஸ்தாவரிக
சிறப்பில்—ஆந்தரமாகிற நன்மையிலே	பிறவி—பிறக்கக்கடவனான
யான	பெருமானை—ஸர்வேஸ்வரனை
வீடு—மோகஷம்	ஒன்று—இவ்வவதாரத்தாலே யாஸ்ரித
சுவர்க்கம்—ஸுகாபாஸமானஸ்வர்க்கம்	ரை நித்ய பரதந்தரராக்கின
நாகம்—து:கைகதாநமான நாகமாகிற	குணசேஷ்டிதங்க ளொன்
விவற்றை	தையும்
எய்துக—தேஹாத்பராயக் கொண்டு	மறப்பின்றி — மறவாதே
போய்க்கிட்டவுமாம் ;	என்றும்—என்றும்
எய்தற்க—தேஹம்தானென்ற யிவற்	மகிழ்வேன்—அவிஸ் மாணத்தால்வர்க
றைக்கிட்டாதேமுடிந்து	ஆந் தத்தை யுடையே
விடவுமாம் ;	ஒகவேணும்.
பிறப்பு—தனக்குப்பிறவிக்குஹேது	

கீழ்ப்பாட்டு மிப்பாட்டும் - முன்னிலையன்றியே ஸ்வகதாநு ஸந்தாநமா
யிருக்கிறது. * (டு)

ஆறு ; - (சிறப்பில்) தேஹமே ஆத்மாவாகலாம், தேஹாதிரித்த
மாய் நித்யவரித்த ஜ்ஞாநகுணமான அஹமர்த்தமே ஆத்மாவாகலாம்;
அதிலோராதரமில்லை ; கர்ம நிபந்தநமான ஜம்மரஹிதனாபவைத்து
ஆஸ்ரிதபரித்ராணர்த்தமாக தேவமறுவ்யாதிரூபேண வந்து பிறந்
தருளும் ஸ்வபாவனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய ஸர்வ திவ்யாவ
தாரங்களையும் ஸர்வ திவ்யசேஷ்டிதங்களையும் ஸர்வகல்யாணாகுணங்
களையும் மறவாதே என்று மறுபவிக்கப் பெறவேணுமென்கிறார்.* ()

ஈடு ; அவி ; — ஆறும்பாட்டு. தேவாதி பதார்த்தங்களை யுண்
டாக்கினாற்போலே, என்னையு முன்னைய நூபவிப்பேனும்படிபாகப்
பண்ணவெணுமென்கிறாதல். அன்றியே, தேவாதி பதார்த்தங்க
ளுக்கு ஒரோ ஸ்வபாவம் நியதமாம்படி பண்ணினாற்போலே, என
க்கு உன்னைய நூபவிக்குமது நியத ஸ்வபாவமாம்படி பண்ணிபருந
வேணு மென்கிறாதல்.

மகிழ்கொள்தெய்வ முலோகமலோகம்*
 மகிழ்கொள்சோதி மலர்ந்தவம்மானே*
 மகிழ்கொள்சிந்தை சொற்செய்கை கொண்டு* என்றும்
 மகிழ்வுற் றுன்னைவணங்க வாராயே, (க)

ப :—அநந்தம், இந்த ஆந்தராதுபவமடியாக பாஹ்யாதுபவத்தை யபே
 கழிக்கிறார்.

மகிழ்கொள்—ஸுகபாசரமான	அம்மானே—ஸ்வாமியானவனே
தெய்வம்—கேவதாவர்க்கம்	மகிழ்கொள்—உன்பக்கலாபி முக்யத்த
உலோகம்—ஜ்ஞாநபாசர யுக்தமான	லே பரிதியுத்தமான
மநுவ்யவர்க்கம்	சிந்தை—நினைவையும்
அலோகம்—பாகாஸரஹிதமான திரியக்	சொல்—உக்தியையும்
ஸத்தாவாங்கன்	செய்கை—கரியையையும்
மகிழ்—தேஜஸ்விதையால்வந்த வுதப்	கொண்டு—கொண்டு
பை	என்றும்—ஸ்வகாலமும்
கொள்—உடைத்தான	மகிழ்வுற்று—ஆந்தர்திரிப்பாலுய்க்கொ
சோதி—ஜ்யோதி: பதார்த்தங்களாய்க்	ண்டுநான்
கொண்டு	உன்னை—இக்கரணத்ரய வ்யாபாரத்
மலர்ந்த— (க) “வஹு-ஃஸ்யுரூ	தை யுண்டாக்கித் தந்த
பஹு-ஸ்யம்” என்கிற	வுன்னை
கணக்கிலே விஸ்த்ருத	வணங்க—அதுபலிக்கும்படி
ஒன வாராய்—எழுந்தருளியவரேனும்	

உலோகமலோகமென்று - சேதநாசேதநங்களாகவுமாம். (க)

ஆறு :—(மகிழ்கொள்) பரமகாருண்யத்தாலே இஜ்ஜகத்தை
 யெல்லாம் படைத்தருளினவனே, என்னுடைய ஸர்வகரணங்களா
 லும் ஸர்வகாலமும் த்வதுபவைக ஸ்வபாவனுய்க்கொண்டு உன்னை
 யதுபவிக்கும்படி வந்தருள வேணுமென்கிறார். * (க)

ஈடு; அவ;—ஏழாம்பாட்டு. தம்முடைய அபிநிவேசஸுத்தானே,
 எல்லாக்காலமு மென்னை யடிமைகொள்ள வரவேணுமென்கிறார்.

வாராயுன் திருப்பாத மலர்க்கிழ்*
 பேராதே யான்வந் தடையும்படி
 தாரஹாய்*உன்னை யென்னுள்வைப்பி லென்று
 மாராதாய்* எனக்கென்று மெக்காலே. (எ)

ப:—அந்தரம், ஆந்தராதுவ மாராமையாலே ஸவிஷாதமாக பாற்றிய நுபவாபேகைப் பண்ணுகிறார்.

உன்னை—நித்யா நுபாவ்யனானவன்னை
என்னுள்—என்னெஞ்சுக்குள்ளே
என்றும்—நிரந்தரமாக
வைப்பில்—வைக்குமிடத்தில்
எனக்காராதாய்—“அமையும்” என்ன
தபடி யெனக்கத்தரு
ப்திகரனாய்
என்றும்—எல்லாநாளிலும்
எக்கால்—எல்லாப்போதிலும்
உன்—ப்ராப்தனானவன்னுடைய
திரு—ஸ்வாக்யமாய்
மலர்—போக்யமான

பாதம்—திருவடிகளிலே
கீழ்—பாதந்தரனாய்க்கொண்டு
பேராதே—விஸ்வேஷாதாஹிதனும்படி
யான்—நான்
வந்து—வந்து
அடையும்படி—கீட்டுகைக்கு
தாராதாய்—அவகாஸந்தாராதவனே
(உன் திருப்பாத மலாக்கீழ் பேராதே
யான் வந்தடையும்படி—நானப்படி
கீட்டுப்படி.)
வாராய்—வந்தருளவேணும். (எ)

ஆறு;—(வாராய்) உன்னுடைய நிரவதிக போக்யதையை என
க்குக் காட்டிவைத்து உன்னை புஜிக்கத்தாராதிருக்கிற நீ, ஸர்வகால
மும் உன் திருப்பாத மலாக்கீழ் பேராதேயான் வந்தடையும்படி,
பிரானே வாராயென்கிறார். *

ஈடு; அவ;—எட்டாம்பாட்டு. அத்யல்பகாலமாகிலும் ஸேஷி
யாய் என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கப்பெறில், பின்னை யொருகாலமும்
இதுவும் வேண்டாமென்று, தமக்கு அடிமை செய்கையிலுண்டான
விடாயின் மிகுதியை யருளிச்செய்கிறார்.

எக்காலத்தெந்தையா யென்னுள் மண்ணில்*மற்று
எக்காலத்திலும் யாதொன்றும் வேண்டேன்*
மிக்கார் வேதவிமலர் விழுங்கும்*என்
அக்காரக்கணியே யுன்னையானே. (அ)

ப: அந்தரம், அத்யல்பகால நுபவம்பெறிலும் அதொழிய வேறென்
றும் வேண்டா வென்கிற அத்யபிரிவேஸத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மிக்கார்—அதிசயித்த தஸ்வபாவராய் | விழுங்கும் - தங்களாதாரதிசயத்தாலே
வேதம்—வைதிகாக்கோஸரான கபலிகரித் தநுபவிசுக்ங்
விமலர்—நிர்மலரானவர்கள் கணக்கிலே

என்—எனக்கு	மன்னில்—பாகாசிப்பித்து நித்தப்பெ
அக்காரம்—அக்காரந்தோய்ந்த	றில்
கனியே—கனிபோலே போக்யனாவ	மற்று—இதொழிய
னே	எக்காலத்திலும்—எல்லாக்காலத்திலும்
எக்காலத்து—ஏதேனு மல்ப காலத்தி	யாது—ஏதேனும்
லேயாகிலும்	ஒன்றும்—ஒன்றையும்
எந்தையாய்—எனக்கு ஸ்வாமியான வா	உன்னை—உன்னை
காரந்தோன்றும்படி	யான்—நான்
என்னுள்—என் நெஞ்சிலே	வேண்டேன்—அபேகையேன். (அ)

ஆறு ;—(எக்காலத்து) எக்காலமு மென்னை யெல்லாவடிமை யுள் செய்வித்துக்கொண்டு என்னுள்ளே மன்னில் “ உன்னைப்பின்னை யொருகாலமு மொன்று மபேகிக்கிறிலேன் ” என்று கொண்டு எம் பெருமானை யபேகித்து, பின்னையும் எம்பெருமானாக் கடிமைசெய் கையிலுள்ள ஸ்ப்ருஹையாலே, எம்பெருமானையுள்ளபடி கண்டதுப விக்கிற மஹாத்மாக்களாரோ வென்கிறார். (அ)

ஈதி ; அவ ;—(ஒன்பதாம்பாட்டு) “ மிக்கார் வேதவிமலர் விழங் கும் ” என்று நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபவம் பண்ணுகிறபடியை யநுஸந்தித்தார் ; அவர்களோடொத்த ப்ராப்தி தமக்குண்டாயி ருக்க, இழந்திருக்கிறபடியை யநுஸந்தித்து அநர்த்தப்பட்டே னென்கிறார்.

யானே யென்னை யறியகிலாதே *

யானே யென்றனதே யென்றிருந்தேன் *

யானேநீ யென்னுடைமையும் நியே *

வானேயேத்து மெம்வானவரேதே. (கூ)

ப ;—அநந்தம், ஸம்பந்தம் அப்ருதக்ஸித்தமாயிருக்க அநாத்ய ஜ்ஞாநத் தாலே அஹங்கார மமகார தூஷிஞ்ஞ யிழந்தேனென்கிறார்.

யானே—நான்ருனே

என்னை—என்விஷயத்திலே

அறிய—யாதாத்தம்யஜ்ஞாநம்

கிலாதே—இல்லாமையாலே

யானே—நான் ஸ்வதந்த்ரனேயாகவும்

என் தனதே—என்னை யொழிந்தவை

யென்னுடைமையாக

வும்

என்று—அஹங்கார மமகாரங்களைப்

பண்ணி

இருந்தேன்—முடிந்துபோகாதே ஆத் ம நியத்யத்வமுமநர்த்தா வஹ மாம்படியிருந் தேன் ;	(அர்த்தஸ்திதியுணர்ந்தால்) யான்—நான் நீயே--நீயேயென்னலாம்படி அப்ருக் ஸித்தப்ரகாரபூதனாயிருப்பன் ; என்னுடைமையும் — என்னுடைமை யானவையும்
வானே—இவ்வறிவுகேடும்றியிலே யா தாத்மயஜ்ஞாநம் நடையாடு ம் பரமபதமாக	நீயே—உனக்கப்படி ப்ரகாரமாப்கொ ண்டு நீயேயென்னலாம்படியா யிருக்கும். (க)
ஏத்தும்—உன்னுடைய ஸம்பந்தத்தை யேத்தும்படி.	
அவ்வானவர்—அங்குள்ளார்க்கு	
ஏறே—ஸேஷதியான செருக்குத்தோன் றவிருக்குமவனே	

ஆறு ;—(யானே) நானுமென்னுடைமையும் உனக்கேயடிமை
யா யிருக்கச் செய்தே, இதுக்குமுன்புபோன காலமெல்லாம் “உனக்
கடிமை” என்னுமிடத்தை யறியாதே, நானென்றும், என்னுடைய
தென்று முண்டான ஸ்வாதந்தர்யாபிமானத்தாலே நஷ்டனானே
னென்றுதம்முடைய இழவை யறுஸந்தித்து அத்யந்தமவஸந்நராய்,
ஸ்வபாவத ஏவ அஸ்க்கலித ஜ்ஞாநராய், ஒரு கூஷணமாத்திரமு மெம்
பெருமானே யிழவாதே 'திருநாட்டிலேயிருந் ததுபவிக்கிறவர்க ளா
ரோவென்கிறார். (க)

ஈடு ; அவ ;—(பத்தாம்பாட்டு) “யானே பென்றனகே பென்
றிருந்தேன்” என்று நீரதுதபிக்கும்படி பண்ணிடுமாறில் உமக்
குச் செய்யவேண்டுமெ தொன்றுண்டோ, நீரிங்ஙனே கிடந்துபடுகிற
தெதுக்காகவென்ன ; இதுக்காகவென்கிறார்.

ஏறேலேழும் வென்றோர்கொ ளிலங்கையை *
நீறேசெய்த நெடுஞ்சுடர்ச்சோதி *
தேறேலென்னை யுன்பொன்னடிச்சேர்த்து * ஒஸ்லை
வேறேபோக வெஞ்ஞான்றும் விடலே. (௧0)

ப ;—அந்தநாம், அந்த ஸம்பந்தங் குலையாதபடி யென்னைக் கைவிடா
தொழியவேணுமென்கிறார்.

ஏல்—என்கொண்ட
ஏறு—ஏறு
ஏழும்—ஏழையும்
வென்று—வென்று

ஏர்—அழகை
கொள்—உடைத்தான
இலங்கையை—லங்கையை
நீறேசெய்த-பஸ்மஸாத்கரித்தத்தாலே

நெடும்—மிக்க

சுடர்—தேஜஸ்ஸையுடையனான

சோதி—உஜ்ஜ்வலவிக்ரஹனே

என்னை—என்னை

தேதேல்—“எனக்குநன்மையறிவன்”

என்று விஸ்வஸியாதே

உன்—உன்னுடைய

பொன்—உஜ்ஜ்வலமான

அடி—திருவடிகளிலே

ஒல்லை—சடக்கென

சேர்த்து—சேர்த்து

வேதேபோக—விஷயாந்தரங்களை நினை

த்துவேறுபோதும்படி

எஞ்ஞான்றும்—எல்லாக்காலத்திலும்

விடல்—விடாதொழியவேணும்.

விதிநிர்மிதமான இந்த அந்வயத்தைப் பாலநம்பண்ணி, விடாதொழிய வேணுமென்று கருத்து. * (க0)

ஆறு;—(ஏதேல்) இந்த ப்ராப்யத்தைப் பெறுகைக்கு ப்ரதி பந்தகங்களுளவேயென்னில்; அவற்றை யெல்லாம், நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கும், அபோகவநிகையில் பிராட்டிக்கும் உன்னோடு ஸம் ப்லேஷிக்கைக்கு ப்ரதிபந்தகங்களை நீயேபோக்கிறற்போலே போக் கியருளி, உன் திருவடிகளிலே என்னை யீண்டெனச்சேர்த்தருளி, உன் திருவடிகளில் திவ்யரோகைபோலே பின்னை யொருகாலமும் உன்னைப் பிரியாததொருபடி பண்ணியருளவேணும்; இப்படி இசுக்ஷணமே செப்தருளாவிடில் ஒன்றும் தரிபேனென்கிறார். (க0)

நடு; அ0;—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்க வல்லார் இதிற சொன்ன ப்ராப்யத்தைப் பெறுவரென்கிறார்.

* விடலில் சக்கரத்தண்ணலை மேவல் *

விடலில் வண்குருகூர்ச் சடகோபன்சொல் *

கெடலி லாயிரத்துள்ளிவை பத்துக் *

கெடலில் வீடுசெய்புக் கிளர்வார்க்கே. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப;...அநந்தரம், “இத்திருவாய்மொழி மோகூடாநந்தப்ராதம்” என்று பலத் தை யருளிச்செய்கிறார்.

விடல்—விடல்

இல்—இல்லாத

சக்கரத்து—திருவாழியையுடைய

அண்ணலை—ஸ்வாமியை

(அப்படியே)

மேவல்—மேவி

விடலில்—விடக்ஷமல்லாத

வண்—மஹோத்ராரான

குருகூர்ச்சடகோபன்—ஆழ்வார்

சொல்—அருளிச்செய்ததாய்

(இதிலவயித்தார்க்கு)

132 திருவாய்மொழி ௨-ப, கூ-தி, கக-பா, விடலில் வ்யாக்யாநம்.

கெடல்—அகர்த்தம்
இல்—வாராதபடியான
ஆயிரத்துள்—ஆயிரத்துள்
இவைபத்தும்—இவைபத்தும்
கிளர்வார்க்கு—ஸாதரமாகச் சொல்ல
வல்லவர்களுக்கு
(இதுதானே)

கெடலில்—அவியத்யாத்யநர்த்த கந்த
ரஹிதமான
வீடு—மோகநாநந்தத்தை
செய்யும்—பண்ணிக்கொடுக்கும்.

கிளர்தல் = சொல்லுதல். கிளத்தியாய், உத்யோகமாகவுமாம்.

இது - கலிவருத்தம், *

(கக)

ஆறு;—(விடலில்) இப்படி ஆழ்வாரபேக்ஷிக்க, அபேக்ஷித்த
படியே திருமலையிலே புகுத்தருளி, ஆழ்வாரோடே, திருவாழியாழ்
வானோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தாற்போலே ஒருகாலும் பிரியாதபடி ஸம்
ஸ்லேஷித்த எம்பெருமானைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழிவல்லார்
ஆழ்வார் பெற்றபேறு பெறுவரென்கருர். * ... (கக)

ஈடு;—முதற்பாட்டில் - காயிகமானபேற்றை யபேக்ஷித்தார்;
இரண்டாம் பாட்டில் - மாநஸமானபேற்றை யபேக்ஷித்தார்; மூன்
ரும்பாட்டில்-வாசிகமானபேற்றை யபேக்ஷித்தார்; நாலாம்பாட்டில்,
ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்தார்; அஞ்சாம்பாட்
டில்-நீராராய் இப்பேற்றை யபேக்ஷித்திரேன்ன, நானாராயிடுக, உன்
னையதுபவித்து மகிழும்படிபண்ணியருளவேணுமென்றார்; ஆறாம்
பாட்டில் - த்ரிவித கரணங்களாலு முன்னைப்ரீதிபுரஸ்ஸரமாக அது
பவிக்கும்படிபண்ணி யருளவேணுமென்றார்; ஏழாம்பாட்டில் - அப்
படிசடக்கெனச் செய்யாமையாலே யின்னதானார்; எட்டாம்பாட்
டில் - ஸ்வரூபாநுரூபமாக நீக்ஷணகாலமென்னோடே யதுபவிக்கப்
பெறில் பின்புள்ளகாலமெல்லாம் வேண்டேனென்றார்; ஒன்பதாம்
பாட்டில் - உன்னை யதுபவிக்க இட்டுப்பிறந்துவைத்து, அதுகிடை
யாதபடி நானே யநர்த்தத்தைச் சூழ்த்துக்கொண்டே நென்றார்;
பத்தாம்பாட்டில்-எனக்கொருநாளும், “ஜ்ஞாநவிஸேஷத்தைப் பண்
ணித்தந்தோமிதே” என்று என்னை யென்கையிற்காட்டித் தாரா
தொழியவேணுமென்றார்: இதுகற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்
கட்டினார். *

வடக்குத்திருவிதிப் பிள்ளை திருவடிகளோசரணம்.

ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம:.

இரண்டாட்பத்து.

பத்தாந்திருவாய்மொழி.

களரொளி - ப்ரவேசங்கள்.

ஈடு;—“கீழ் * எம்மாவீட்டிலே நிஷ்கர்ஷித்த ப்ராப்யம்பெறு கைக்குத் திருமலையை யாஸ்ரயிக்கிறார்” என்று ஆளவந்தாரருளிச் செய்தாராகத் திருமாலையாண்டான்பணிக்கும்படி; எம்பெருமானார், “அங்ஙனல்ல, இவர்பாட்டுத்தோறும் ‘ஒல்லை’ ‘ஒல்லை’ என்றும், ‘காலக்கழிவுசெய்யேல்’ என்றும் - த்வரிக்கப்புக்கவாரே, ‘நமக்கு மறிவித்து நாமும் இவர்காரியஞ் செய்யக்கடவதாக வறுதிபிட்டால், ஸரீரஸமநந்தரம் பேறுதப்பாது’ என்றறுதியிட்டிருக்கலாயிருக்க, இவரிப்படித்வரிக்கிறது இச்சரீரத்தோடே நாமடிமைகொள்ளவே ணுமென்றுபோலே யிருந்தது; இனி இவர்க் த நாம் நினைத்தபடி பரி மாறுகைக்கு ஏகாந்தமானதேசமேதோ’ என்று * ஞாலத்துடேநட ந்துழக்கிப்பார்த்து வரச்செய்தே ‘இவ்விடம் சால ஏகாந்த ஸ்த்தல மாயிருந்தது, என்று திருமலையிலே ஸந்திபண்ணியருளி, ‘நாம் உமக்கு முகந்தருகைக்காகவந்துநின்றோம், நீர் இங்கேவந்துநினைத்த வகைகளெல்லாம் பரிமாறியதுபவியும், என்று தெற்குத் திருமலையிலே நிற்கிற நிலையைக் காட்டிக்கொடுக்க, இவருமத்தை யறுஸந்தித்து; பகவான் ப்ராப்யனானால் அவன் வர்த்திக்கும் தேசமும் ப்ராப்யமாகக்கடவதினே; அத்தாலே, திருமலையோடு, அத்தோடுசேர்ந்த அயன்மலையோடு, புறமலையோடு, திருப்பதியோடு, போம்வழிபோடு, ‘போகக்கடவோம்’ என்றுதுணியும் துணிவோடுவாகியுற ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாயதுபவித்து இனியாராகிறார்” என்று *

ப;—பத்தாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - புருஷார்த்ததயா நிர்ணீதமான அந்யந்த பாரதந்த்யயுத்தமாயிருந்துள்ள கைங்க்யத்தை இவரபேகித்த படியே, காலவிளம்பம் பிறவாதபடி இங்கே கொடுத்தருளுகைக்காகத் தெற்குத்திருமலையிலே யெழுந்தருளிநிற்கிறபடியை ப்ரகாசிப்பிக்கக்கண்டு அந்யந்த ஹ்ருஷ்டராய்; அழகருடைய ஓளஜ்ஜவல்யத்தையும், ஆபிரப்யத்தையும், ஓள நார்யத்தையும், ரக்ஷகத்வத்தையும், ரக்ஷணோபரணவத்தையையும், ஆஸ்ரிதவ்யாமோஹத்தையும், ஆபத்ஸகத்வத்தையும், ஆஸ்ரிதாநுகூலதையையும், விரோதிநிஸந்நிலதையையும், ஜ்ஞாநப்ரதத்வத்தையும் நுஸந்தித்து, “ஏவம்

134 திருவாய்மொழி-உ-ப, க0-தி, க-பா, கிளரொளி வ்யாக்யாநம்.

விதனா ப்ராப்யபூன்தானம் விரும்பும்படியான திருமலையே பரம ப்ராப்யம்³ என்று நிஷ்கர்ஷித்து, முதலிட்டைந்து பாட்டாலே - திருவுள்ளத்தையும், மேலிட்டைந்து பாட்டாலே - லௌகிகராயுகுறித்து அவன் போக்யதையை யுபதேசித்து முடித்தருளுகிறார்.*

ஆறா;—(கிளரொளி) இப்படி தம்மோடு கலந்தருளின வெம் பெருமான் நின்றருளின திருமலையை யநுபவிக்கிறார்.*

ஈடு; அவ;—(முதற்பாட்டு) திருமலையை ப்ராபிக்கையே இவ்வாத்மாவுக்கு நிரதிஸய புருஷார்த்தமென்கிறார்.

✽ கிளரொளிபிளமை கெடுவதன்முன்னம்*

வளரொளிமாயோன் மருவியகோயில்*

வளரிளம்பொழில்குழ் மாலிருஞ்சோலை*

தளர்விலராகிற் சார்வதுசதிரே.

(க)

ப;—முதற்பாட்டில், நிரதிஸயெனஜ்வல்ய விஸிஷ்டனா ஸர்வேஸ்வரன் விரும்பின திருமலையே ப்ராப்யமென்கிறார்.

கிளர்—கிளர்ந்துவருகிற	மருவிய—பொருந்திவர்த்திக்கிற
ஒளி—ஜ்ஞானெனஜ்வல்யத்துக்கு	கோயில்—திவ்யஸ்த்தாநமாய்
யோக்யதையுண்டான	வளர்—வளராநிற்சச்செய்தே
இளமை—யௌவநாரம்பரூபமான	இளம்—இளமையையுடைத்தான
விளமை	பொழில்—பொழில்களாலே
கெடுவதன்முன்னம்—விஷயாந்தராகத்	குழ்—குழப்பட்டு
மாய்க்கெடுவதற்கு முன்னே	மாலிருஞ்சோலை—அத்தாலே “மாலிருஞ்சோலை”
வளர்—ஆஸ்ரிதார்த்தமாக விற்கேயெ	என்றுதிருநாமமா
முந்தருளின பின்பு வளர்ந்து	ன திருமலையை
வருகிற	தளர்வு—ப்ரயோஜநாந்தரஸம்பந்தமாகி
ஒளி—ஸீலஸௌஸப்பாதி குணௌஜ்	நதளர்த்தி
ஜ்வல்யத்தையுடைய	இலராகி—அற்று
மாயோன்—ஆஸ்சர்யரூபனான ஸர்வே	சார்வதே—ப்ராபிக்குமதுவே
ஸ்வரன்	சதிர்—சதிர்.

“இதொழிய ப்ரயோஜநாந்தரமுண்டு” என்றிருக்கை - இளமையென்று கருத்து. சேதந்* பால்யத்திலே விவேகாத்மாக்களாய்க்கொண்டு அந்நய ப்ரயோஜநராய்ப்பற்று மிது சதிரீரபென்று தந்திருவுள்ளத்தைக்குறித்து உரைத்தாராயிருக்கிறது.

(க)

திருவாய்மொழி-உ-ப, ௧௦-தி, உ-பா, சதிரிளம்வ்யாக்யாநர். 135

ஆறு ;—யாதொன்றிலே நின்றருளுகையாலே அங்குத் தைச் சோலைபோல எம்பெருமானுடைய திருவுடம்பு அதிசீ தளமாய் அதி வர்த்திஷ்ணுவான் ஒளஜ்ஜ்வல்ய யௌவநாதி கல்யாணகுணங்களை யுடைத்தாயிற்று ; அங்ஙனேயிருந்த திருமாலிருஞ்சோலையை, உங்க ளுக்குக் கரணபாடவமுள்ளபோதே உங்களுடைய க்லேஸமெல் லாம் திரும்படிசென்று புஜியுங்கள் ; இது பரமப்ராப்யமென்கிறார்.()

ஈடு ; அவ ; — (இரண்டாம் பாட்டு) திருமலையோடுசேர்ந்த ஸ்ரீ பதியைக்கிட்டுகையே பரம ப்ரயோஜநமென்கிறார். அன்றிக்கே, திருமலைதன்னையே சொல்லுகிறதாதல். அன்றிக்கே, திருப்பதி யையாதல்.

சதிரிளமடவார் தாழ்ச்சியைமதியாது *
அதிர்குரல்சங்கத் தழுகர்தங்கோயில் *
மதிதவழ்குமீ மாலிருஞ்சோலை *
பதியதுவேத்தி யெழுவதுபயனே. (உ)

ப ; — அநந்தரம், அழகருடைய திருமலையோடுசேர்ந்த திருப்பதியை யே த்ருமதே ப்ரயோஜநமென்கிறார்.

சதிர்—அர்த்தாநுரூபமாகவும் ஸ்வதோ சங்கத்து—ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை யுடை
ஷத்துக்கீடாகவுமொதுக்கி ய ராகையாலே நீரதி
டம்புகொடுக்குஞ் சதிரையு ஸய ஸௌந்தர்யத்தை
டையாராய் யுடைய

இளம்—இளமையாலேமதியைக்கி
(செல்லாமை தோன்றவிருக்கும்)
மடவார்—ஸ்கீகளுடைய
தாழ்ச்சியை—தாழ்ச்சிதோற்றவிருக்கு
முத்திசேஷ்டிதாதிகளை
மதியாது—ப்ரீதிபண்ணுதே
அதிர்குரல் -- ஸம்ஸ்லேஷ ஜநிதப்ரீதி
யாலே முழங்குகிற

அழகர்—அழகருக்கு
தங்கோயில்—அஸாதாரணஸ்த்தாநமாய்
மதி—சந்த்ரனாவன்
தவழ்—தவழும்படியோங்கின
குமீ—ஸ்கீகரபிகைகளையுடைத்தான
மாலிருஞ்சோலை—திருமலையில்
பதி—திருப்பதியாகிற
அது—ப்ராஸித்தஸ்த்தலத்தை
ஏத்தி—ஸ்தோத்ரம்பண்ணி
எழுவதே—உச்சரித்ராகையே
பயன்—ப்ரயோஜநம்.

இதுவும் - நெஞ்சுநோக்கியுரைத்தல். * (உ)

ஆறு ; — (சதிரிளமடவார்) ப்ராக்ருத விஷயங்களிலே ப்ராவண் யத்தைவிட்டு, ப்ரதிஹ்நுதயபேதகமான திவ்யத்வ வியையுடைத்

136 திருவாய்மொழி-உ-ப, ௧௦-தி, ௩-பா, பயனல்ல வ்யாக்யாநம்.

தான் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை யேந்துகையாலே நிரவதிகமான அழகை யுடையனும், அத்தாலே “அழகர்” என்னுந் திருநாமத்தையுடையனான எம்பெருமானுக்குக் கோயிலாய், பரிபூர்ண சந்த்ரமண்டலத்தாலே யலங்கருதமான ஸிகரங்களையுடைத்தான திருமாலிருஞ்சோலைப் பதிபையேத்தியெழுங்கள்; அதுவே பரமப்ரயோஜநமென்கிறார். *

(௨)

சுடு; அவ;—(முன்றூட்டாட்டு) உத்தேஸ்யத்துக் கிதெல்லாம் வேணுமோ, திருமலையோடுசேர்ந்த அயன்மலையையுடைய வமைபு மென்கிறார்.

பயனல்லசெய்து பயனில்லைநெஞ்சே *

புயல்மழைவண்ணர் புரிந்துறைகோயில் *

மயல்குபொழில்சூழ் மாலிருஞ்சோலை *

அயன்மலையடைவ ததுகருமமே.

(௩)

ப;—அநந்தரம், பரமோகாரன் வர்த்திக்கிற திருமலையோடுசேர்ந்த அயன்மலையைப் பராபிக்கையே கார்யமென்கிறார்.

நெஞ்சே—நெஞ்சே

[ஹை உறை—நித்யவாஸம்பண்ணுகிற

பயனல்ல-ப்ரயோஜந ஸாந்யமானவற்

கோயில்—வாஸஸ்த்தாநமாய்

செய்து—செய்து

மயல்கு—கண்டார்நெஞ்சு கலங்கும்

பயன்—ப்ரயோஜநம்

படி தர்ஸ்யமான

இல்லை—இல்லை;

பொழில்—பொழில்

புயல்—தூறலுந்துளியுமான

சூழ்—சூழ்நீர்

மழை—காளையேகம்போலே

மாலிருஞ்சோலை—திருமலையினுடைய

வண்ணர்—ஜலஸ்த்தலவிபாகமற வர்ஷி

அயல்—அருகின

க்கும் ஸ்வபாவத்தையு

மலை—மலையை

[துவே

டையவர்

அடைவதுவே—அடைகையாகிற வ

புரிந்து—அபிமுகளுக்கொண்டு

கருமம்—கர்த்தவ்யம்-ஸ்வரூபப்ராப்தம்.

ஆறு;—(பயனல்ல) ப்ரயோஜந ஸாந்யமாயிருந்த செயல்களைச் செய்து ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை நெஞ்சே; ஆதலால் அவற்றைத் தவிர்த்து ஆஸ்ரிகர்கு ஆத்மதாநம்பண்ணிக்கொண்டு நிற்கிறகோயிலாய், தன்னுடைய போகப்பதையாலே ப்ரவிஷ்டரை யுந்மதிப்பியாநின்ற பொழில்லையுடைத்தான மாலிருஞ்சோலையினுடைய அயன்மலையடைவது; அதுவே நமக்குப் பரமஹிதமென்கிறார். (௩)

திருவாய்மொழி-உ-ப, ௧௦-தி, ச-பா, கருமம் வ்யாக்யாநம். 137

ஈடு ; அவ ;—கர்மபந்தத்தைப் போக்கி ஆஸ்மிதரானவர்க ளடி
மைசெய்து வாழுகைக் கீடாம்படி ஸர்வேஸ்வரன் வர்த்திக்கிற திரு
மலையை யாஸ்ரயிக்கையே ஸத்ருஸமென்கிறார்.

கருமவன்பாசங் கழித்துமுன்றுய்யவே *

பெருமலையெடுத்தான் பீடுறைகோயில் *

வருமழைதவழும் மாலிருஞ்சோலைத் *

திருமலையதுவே யடைவதுதிறமே. (ச)

ப ;—அநந்தம், ரக்ஷகனுனவன் வர்த்திக்கிற பெரிய பொழில்சூழ்ந்த
திருமலையை யாஸ்ரயிக்குமதுவே செய்யக்கடவபடி யென்கிறார்.

கருமம்—பந்தகமானகர்மங்களாகிற

வன்—கழற்றவரிய

பாசம்—பாசங்களை

கழித்து—கழற்றி

உழன்று — அடிமைசெய்து வ்யாபரி

த்து

[வே

உய்யவே — சேதநருஜ்ஜீவிக்கைக்காக

(ஆர்த்தமான கோபகோபீ ஜநங்

களுடையத ஆர்த்திதீரும்படி)

பெரு—பெரிய

மலை—மலையை

எடுத்தான்—எடுத்துரக்ஷித்தவன்

பீடு—தன்னுடையரக்ஷணைஸ்வயம்

உறை—விளங்கும்படி நித்யவாஸம்

பண்ணுகிற

கோயில்—ஸ்த்நாநமாய்

வரு—வரவேடாந்முகமாய்வருகிற

மழை—மேகங்கள்

தவழும்—தவழும்படி

மால்—மிகவுமுயர்ந்து

இரும்—பரங்க

சோலை—சோலையையுடைக்கான

திருமலையதுவே—திருமலைதன்னையே

அடைவதே—அடைவதே

திறம்—செய்யும்படி.

மால் - உயர்த்தி. இருமை - பரப்பு. மாலிருஞ்சோலைத் திருமலையென்
கையாலே - திருமலையிற்சோலையினுடைய ப்ராப்யதைத் தோற்றுகிறது. (ச)

ஆறு ;—(கருமம்) நிரஸ்தப்ரதிபந்தகராய்க்கொண்டு தன் திரு
வடிகளிலே நாமடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிக்கைக்காகவே பரம காருணிக
னுனதான் வந்துறைகின்ற ஸமஸ்த ஸந்தாபநாஸகமான திருமலையை
யடைகையே அடிமைசெய்கைக்கு உபாயமென்கிறார். ... (ச)

ஈடு ; அவ ;—திருமலைக்குப் புறம்பான மலையைப்ராபிக்கையே
நல்விசரென்கிறார்.

திறமுடைவலத்தால் தீவினைபெருக்காது *
 அறமுயலாழிப்படை யவன்கோயில் *
 மறுவில்வண்சுனைசூழ் மாலிருஞ்சோலைப் *
 புறமலைசாரப்போவது கிறியே. (௫)

ப;—அந்தாம், ரக்ஷிணைத்யுத்தமான திருவாழியை யுடையவன் வர்த்
 திக்கிற திருமலையின் புறமலையைக்கிட்டப்போவது நல்விரகென்கிறார்.

திறமுடை—நாநாவிதமான	மறு — ஸைவலகர்த்தமாதிக ளாகிற
வலத்தால் — பலங்களாலே,	களங்கம்
(அக்ருதயகரணதிகளான)	இல்—அற்று
தீ—கொடிய	வண்—கிட்டிருக்கு ள்வப்பரகாரோப
வினை—பாபங்களை	ஜீவ்யமான
பெருக்காது—வர்த்திப்பியாதே,	சுனை—சுனைகளாலே
அறம்—ஆஸ்ரித ரக்ஷணமாகிற தர்மத்	சூழ்—சூழப்பட்ட
திலே	மாலிருஞ்சோலை—திருமலையின்
முயல்—உத்யோகத்தையுடைய	புறமலை—புறமலையை
ஆழி—திருவாழியை	சார—கிட்ட
படையவன் — ஆயுதமாக வுடையவ	போவது—போகிறவது
னுடைய	கிறி—நல்விரகு.
கோயில்—வாஸஸ்த்தாநமாய்	

கிட்டெதிலும் கிட்டப்பவர்த்திக்குமது நல் விரகென்று கருத்து. இப்பாட்
 டளவும் - உபதேசத்தை நெஞ்சோடே கூட்டி, மேல் - பிறரைக்குறித்து உப
 தேசிக்கிறார். (௫)

ஆறு;—(திறமுடை) விரகாலும் பலத்தாலும் தீவினைபெருக்
 காதே, ஆஸ்ரிதரக்ஷணைக ஸ்வபாவனான திருவாழியை திவ்யாயுத
 மாக வுடையவனுடைய நின்றருளுகிற, நிர்மலமாய் ஸர்வ போக்யமா
 யிருந்த சுனைகளையுடைத்தான மாலிருஞ் சோலைமலையினுடைய புற
 மலை சாரப்போவது பரமப்பராய்மென்கிறார். (௫)

௩௫; அவ; — திருமலைக்குப் போம் மார்க்கசிறந்த பண்ணு
 மிதுவே இவ்வாத்மாவுக்கு நல்லதென்கிறார்.

கிறியெனநினைமின் கீழ்மைசெய்யாதே *
 உறியமர்வெண்ணெ யுண்டவன்கோயில் *
 மறியொடுபிணைசேர் மாலிருஞ்சோலை *
 நெறிபடவதுவே நினைவதுநலமே. (௬)

ப ;—அநந்தரம், ஆஸ்ரித வ்யாழுத்தன் வர்த்திக்கிற திருமலைக்குப்போ கிறவழியை யுட்பட நினைக்குமதுவே நன்மையென்கிறார்.

கீழ்மை—விஷயாந்தரங்களை நோக்கிப்	கோயில்—கோயிலாய்
போக நினைக்கும் நீசதையை	மறியொடு — தன்னுடைய கன்றுக
செய்யாதே—பண்ணாதே (இத்தை)	ளோடேகூட
கிறி—நல்விரகு	பிணை—மான்பேடைகள்
என—என்று	சேர்—சேருகிற
நினைமின்—நினையுங்கோள்; (ஏதென்	மாலிருஞ்சோலை—திருமலையினுடைய
னில்)	நெறி—வழியிலே
உறி—உறியிலே	பட—உட்படவேனுமென்கிற
அமர்—பொருந்தச் சேமித்துவைத்த	அதுவே—அத்தையே
வெண்ணெய்—வெண்ணெயை	நினைவது—நினைக்கை
உண்டவன்—அழுதுசெய்த க்ருஷ்ண	நலம்—புருஷார்த்தம்.
னுடைய	

மறி - குட்டி. பிணை - மான்பேடை. (சு)

ஆறு ;—(கிறியென) இத்தையே பாம்பராப்யமென்று நினை யுங்கள், வேறொன்றை ப்ராப்யமென்று நினையாதே; உறியமர் வெண்ணெயுண்டவன் அச்சுவடழியாமே புதுந்து நின்றருளுகிற ஸர்வ போக்யமான திருமலையை அநந்ய ப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு நினைக்குமதுவே ப்ராப்யமென்கிறார். ... (சு)

ஈடு ; அவ—திருமலையைச் சென்று கிட்டி நிரந்தரவாஸம் பண் ணுகையே இவ்வாத்மாவுக்கு வெற்றியென்கிறார்.

நலமெனநினைமின் நாகமுந்தாதே *
நிலமுனமிடந்தான் நீடுறைகோயில் *
மலமறுமதிசேர் மாலிருஞ்சோலை *
வலமுறையெய்தி மருவுதல்வலமே. (சு)

ப ;—அநந்தரம், ப்ரளயாபதஸகன் வர்த்திக்கிற திருமலையிலாதுகூடல்யமே ப்ரபலமென்கிறார்.

(பஹிஷ்ட்டராய்,)	என—என்று
நரகு — ஸம்ஸாரநிரயத்தில்	நினைமின்—புத்திபண்ணுங்கோள்;
அழுந்தாதே—அழுந்தாதே, (இத்தை	முனம்—ப்ரளயங்கொண்ட முற்காலத்
நலம்—பாமப்ரயோஜநம்	திலே

நிலம்—பூமியை

இடந்தான்—வராஹவேஷத்தைக்

கொண்டு இடந்தெடுத்த

தவன்

நீடுறை—நித்யவாஸம்பண்ணுகிற

கோயில்—கோயிலாய்

மலமறு - சிகரங்களிலேதேய்கையாலே

களங்கரஹிதஞ்

மதி—சந்த்ரன்

சேர்—பொருந்துகிற

மாலிருஞ்சோலை—திருமலையை

முறை—ஸேஷஸேஷி பாவமாகிற

முறைப்பாட்டாலுள்ள

வலம்—ஆநுகூல்யத்தை

எய்தி—பெற்று

மருவுதலே—பொருந்துகையே

வலம்—பலோத்தரம்.

ஆறு; — (நலம்) இதுவே ப்ராப்யமென்று நினைபுங்கள், வேறென்றை ப்ராப்யமாக நினைப்பதே; நிலமுனமிடந்தான் என்றைக்கும் தனக்குக் கோயிலாகக்கொண்ட, பரமபுருஷ நிர்மலஜ்ஞாந ஜகதமான திருமலையை அநந்ய ப்ரயோஜனராய்க்கொண்டு வலம் செய்து மருவுங்கள்; இதுவே பரம ப்ராப்யமென்கிறார். (எ)

ஈடு; அவ—திருமலையை நிரந்தரமாக வலஞ்செய்கையே வழக்கென்கிறார்.

வலஞ்செய்துவைகல் வலங்கழியாதே *

வலஞ்செய்யுமாய மாயவன்கோயில் *

வலஞ்செய்யும்வானோர் மாலிருஞ்சோலை *

வலஞ்செய்துநாளும் மருவுதல்வழக்கே. (அ)

ப; — அந்தரம், ஆஸ்ரிதாநுகூலஞ்ஞ க்ருஷ்ணன் வந்ததிக்கிற திருமலையிலே நிரந்தராநுகூல வ்ருத்தியே ஸ்வரூபப்ராப்கமென்கிறார்,

(கரணங்களுக்கு)

வலம்—பலத்தை

செய்து—உண்டாக்கி

வைகல்—நிரந்தரமாக

வலம்—அந்தபலத்தை

கழியாதே—இஃரவிஷயமாக்கிக்கொடா

வலம்—ஆஸ்ரிதர்க்கு பல்யதையாகிற

ஆநுகூல்யத்தை

செய்யும்—பண்ணும்

ஆயன்—க்ருஷ்ணஞ்ஞ

மாயவன்—ஆஸ்ரியபூக்ஷணுடைய

கோயில்—கோயிலான

வானோர்—பரமபதவாஸிகள்

வலம்—அநுகூலவ்ருத்தி

செய்யும்—பண்ணும்

மாலிருஞ்சோலை—திருமலையைக் குறித்து

வலம்—ப்ரதக்ஷிணத்தயநுகூல வ்ருத்தியை

செய்து—பண்ணி

நாளும்—நிரந்தரம்

மருவுதல்—ஸம்ஸ்லேஷம்பண்ணுதை

வழக்கு—ந்யாயம். (அ)

ஆறு :—(வலம்செய்து) ஹேயவிஷயங்களிலே விதிபோகித் தறுமந்த பலத்தைப்போக்காதே, ஆஃசர்யபூதனய் ஆஃரித ஸுல பனயிருந்த எம்பெருமானும்* அயர்வறு மமரர்களும் வலம்செய்து கொண்டதுபவிக்கிற திருமாலிருஞ் சோலைமலையை வலம்செய்து நானும் மருவுகை வழக்காவதென்கிறார். ... (அ)

ஈடு ; அவ—“ திருமலையைத்தொழுவோம்” என்றத்யவஸித்து நினைக்கை யமைபும் விஜயஹேதுவென்கிறார்.

வழக்கெனநினைமின் வல்வினைமூழ்காது *
அழக்கொடியட்டா னமர்பெருங்கோயில் *
மழக்களிற்றினஞ்சேர் மாலிருஞ்சோலை *
தொழக்கருதுவதே துணிவதுருதே. (கூ)

ப ;—அநந்தரம், பூதநாரிஸநம்பண்ணினவன் வர்த்திக்கிற திருமலையைத் தொழவேணுமென்கிற நினைவில்துணிவு வெற்றிக்கடியென்கிறார்.

வல்—கடக்கவரிதாம்படி ப்ரபலமான
வினை—பாபங்களிலே
மூழ்காது—முழுகாதே
வழக்கு—இது ஸ்வரூபாநுரூபம்
என—என்று
நினைமின்—நினையுங்கோள்;
அழம்—பேயான
கொடி—பெண்ணை
அட்டான்—நயிப்பித்தவன்
அமர்—பொருந்திவர்த்திக்கும்
பெரு—அஸங்குதிமான
அழம் - பேய், கொடி - பெண்.

கோயில்—கோயிலாய்
மழ—கன்றுகளான
களிற்றினம்—ஆனைத்திரள்
சேர்—சேருகிற
மாலிருஞ்சோலை—திருமலையை
தொழ—தொழவேணுமென்கிற
கருதுவதே—நினைவிலே
துணிவதே—துணிகையே
குது—ஸம்ஸாரத்தை வெல்லுகைக்கு
ஹேது
(கூ)

ஆறு ; (வழக்கென) வேறொன்றை யுத்தமென்று பாராதே இதுவே யுத்தமென்றுபார்த்து, ஆஃரித விரோதி நிரஸநஸ்வபாவன யிருந்தவனுடைய அபிமதமான திவ்யஸ்த்தாநமாய், ஸர்வாத்ம போக்யமாயிருந்த திருமலையைத் தொழுவோமென்றுண்டான ஸங்கல்போத்யோக மாத்ரத்தைப் பண்ணுகை அவனுக் கடிமைசெய்கைக்கு நல்ல வுபாயமென்கிறார். ... (கூ)

சேர்ந்த அயன்மலை யமையுமென்றார்; நாலாம்பாட்டில் - “ திரிதந் தாகிலும்” என்கிறபடிபே, திரியவும் திருமலையை யாஸ்ரயிக்கச் சொன்னார்; அஞ்சாம்பாட்டில்-அத்தோடுசேர்ந்த புறமலையை யாஸ்ரயியுங்கொள்ளென்றார்; ஆறாம்பாட்டில் - திருமலைக்குப்போம் மார்க்க சிந்தைபண்ண வமையுமென்றார்; ஏழாம்பாட்டில் - அவ்வழியோடு சேர்ந்த திருமலையை யாஸ்ரயிக்கச்சொன்னார்; எட்டாம்பாட்டில் - நித்யஸூரிகளுக்குக்கூடப் ப்ராப்யமாகையாலே திருமலையே பரமப்ராப்யமென்றார்; ஒன்பதாகம் பாட்டில் - “ திருமலையைத் தொழக்கடவோம்” என்கிறதணிவே வேண்டுமென்றார்; பத்தாம்பாட்டில் - எல்லாப்படியாலும் திருமலையாழ்வாரை யாஸ்ரயிக்கையே புருஷார்த்தமென்று தலைக்கட்டினார்; நிகமத்தில் - இது கற்றார்க்குப் பல மருளிச்செய்தார். ... *

முதற்றிருவாய்மொழியாலே - “ மணியைவானவர் கண்ணனைத் தன்னதோரணியை” என்ற - விலக்ஷணவிஷய மாகையாலே, பிரிந்தார் கண்ணஞ்சுழலை யிடப்பண்ணுமென்றார்; இரண்டாம் திருவாய்மொழியாலே - அவ்வோபாதிசூடினாலும் மறப்பிக்கு மென்றார்; மூன்றாந்திருவாய்மொழியாலே - கூடினவிஷயந்தான் நிரதிஸ்ய ஸுகருபமென்றார்; நாலாம் திருவாய்மொழியாலே - அவ்விஷயத்துக்கு தேஸிகரோடு அதுபவிக்கப்பெறாமையாலே மோஹங்கதரா னார்; அஞ்சார் திருவாய்மொழியாலே - தாமாசைப் பட்டபடியே வந்துகலந்தபடிசொன்னார்; ஆறாந்திருவாய்மொழியாலே - தம்மிழவுக்கும் அவனதிஸங்கை பண்ணுமென்றார்; ஏழாந்திருவாய்மொழியாலே - தம்முடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளையும் விஷயீகரித்தபடி சொன்னார்; எட்டாந்திருவாய்மொழியாலே - அவனுடைய மோக்ஷப்ரதத்வத்தை யருளிச்செய்தார்; ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியாலே - ப்ராப்ய நிஷ்கர்ஷம்பண்ணினார்; பத்தாந்திருவாய்மொழியாலே - நிஷ்கர்ஷித்த ப்ராப்யத்தை லபிக்கைக்குத் திருமலையாழ்வாரை யாஸ்ரயிக்கச்சொன்னார்.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளேசாரணம்.

திருவாய்மொழி இரண்டாம்பத்தின்

வ்யாக்யாநங்கள் முற்றுபெற்றன.

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயநம:.

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான நம்மாழ்வார்

திருவாய் மலர்ந்தருளிய

திருவாய்மொழி

மூன்றும்பத்து.

இதற்கு

* தெள்ளாரும் ஞானத்திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான்

அருளிச்செய்த ஆரூயிரப்படியும்,

* அன்போடழகிய மணவாளச்சீயரருளிச் செய்த

பன்னீராயிரப்படி உரையும்

* தெள்ளியதா நம்பிள்ளை செப்புநெறிதன்னை

வள்ளல் வடக்குத்திருவிதிப் பிள்ளை அருளிச்செய்த

ஈடு ப்ரதி திருவாய்மொழியின்

ப்ரவேசங்களும்

ப்ரதி பாசாங்களின் அவதாரிகைகளும்

ஸபாபண்டிதரான

ஸ்ரீமான், புதுப்பட்டு-திருவேங்கடாசார்யரால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீவைஷ்ணவ கிரந்த முத்ராபக சபையாரால்

சென்னை:

ஸ்ரீ சிகேதன முத்ராஷ்டிர சாலையில்

அச்சிட்டு ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டது.

குரோதனஞ்ஞ

1926.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

திருவாய்மொழி.

மூன்றாம் பத்து.

முதல்திருவாய்மொழி—முடிச்சோதிப் பரவேசம்.

பன்னிராயிரப்படி.

மூன்றம்பத்தில், கீழிரண்டுபத்தாலும் - ப்ராப்யமானப் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தினுடைய சேஷித்வஸித்தமான ரக்ஷகத்வ போக்யத்வங்கள் சொல்லிற்றாய், அந்தரம் மூன்றம்பத்தாலும் நாலாம்பத்தாலும் - ப்ராப்தாவானப் ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபத்தினுடைய பகவதேக சேஷித்வஸித்தமான தேகாநுபவத்வமும் ததேக கப்ரியத்வமும் சொல்லுகிறது. அதில்ததேகாநுபவத்வபரமான இம்மூன்றம்பத்தில்-பகவச்சேஷித்வபாரம்யஸித்தமான ஆத்மசேஷித்வத்தினுடையஸ்வாபாவிகத்வத்தையும், அதுக்கு விரோதியான தேஹஸம்பந்தாதி நிவர்த்தனீய மென்னுமிடத்தையும், நிவ்ருத்தவிரோதிகனுக்கு சேஷித்வருத்திப் ப்ரகாரம் ப்ரார்த்தனீயமென்னுமிடத்தையும், சேஷியினுடையஸ்வாத்மபாவபுரூபத்தான சேஷனுடைய அப்ருகத்திப் ப்ரகாரத்வம் சேஷித்வவேஷ மென்னுமிடத்தையும், ஏவம்வித சேஷித்வவாஸத்தால் வந்த ப்ரேமவிகாரத்தையும், சேஷித்வப்ரதிஸம்பந்தி அர்ச்சாவதாரபர்யந்த மென்னுமிடத்தையும், சச்சேஷித்வாபி வ்ருத்தி (ஐ) ரூபமான ததீயசேஷித்வ காஷ்டைபுரீ, ததீயபாரசந்தர்ய நிதாநமான ததநுபவாபி நிவேஸத்தையும், அநுபவவிசேஷமான வாசிகாநுபவ வைலக்ஷண்யத்தையும், ஸ்வப்ரகாராநுபவ ஸித்தமான ஸமஸ்தவிரோதிரிவ்ருத்தியையும் அருளிச்செய்து, இச்சேஷனுடைய பகவதேகாநுபவத்வத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிறார்.

இதில், முதல் திருவாய்மொழியில் - சேஷித்வத்தினுடைய ஸ்வாபாவிகத்வத்துக்கு மூலமான சேஷியினுடைய ஸ்வப்ரகாரபாரம்யத்தைப் ப்ரதிபாதிப்பதாக, தெற்குத் திருமலையிலே கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியா ஸந்திஹிதரான அழகருடைய திவ்ய ஸௌந்தர்யத்தை அபரோகித்து ஆபரணவயவ சோபையினுடைய ஸுகம தத்வத்தையும், உஜ்ஜ்வலமான ஸௌந்தர்யத்தினுடைய உபமாநாஹித்யத்தையும். ஸ்வப்ரகார ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தாலுண்டான ஸர்வேஸ்வாத்வத்தையும், அந்தப் பாரம்யத்தினுடைய போக்யதாதி ஸயத்தையும், இந்த வைலக்ஷண்யத்தினுடைய வாசாமோசர மாஹாத்மயத்தையும், ஸமஸ்த வேதங்களாலும் ஸாகல்யோக்தி பண்ண வொண்ணாமையையும், அதி ஸயிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மநூதாதி தேவதாவர்க்கமும் சொல்லநினைத்தாலும் அவ்வொளஜ்ஜ்வல்யத்துக்கு மாலிந்யாவஹ மென்னுமிடத்தையும், அபூர்வஞய் அதிஸயிதஜ்ஞாநன ஐரூப்பானை ப்ரஹ்ம தலைப் படியும் அதேஜஸ்கரமென்

2 திருவாய்மொழி-நட-ப, க-தி, க-பா, முடிச்சோதி வ்யாக்யாநம்.

னுமிடத்தையும், ஆஸ்ரித வாத்ஸல்யாதி ஸயத்துக்கு ஸங்கல்ப முகத்தாற் பண் னும் ஸம்ஸரிதரக்ஷண பாரம்யமும் திரஸ்கா ரகாமென்னு மிடத்தையும், எவம் வித்மான பாரம்யத்தை அறிந்து ஈஸ்வராபி மானிகளும் ஆஸ்ரயிக்கை ஏற்றமல்ல வென்னுமிடத்தையும் அருளிச்செய்து, பரமஸேஷியான ஈஸ்வரன் ஸந்ரிதி யிலே தச்சேஷத்தவத்தினுடைய ஸ்வாபாலிக் தவத்தை உபபாதித்தருளுகிறார்.

நடே; அவ;—* “பொருளென்றிவ்வுலகம் படைத்தவன் புகழ் மேல் மருளில் வண்குருகூர் வண்சடகோபன்’ என்று அவன் கல் யாணகுணவிஷயமாக அஜ்ஞாநமில்லை யென்றார் கீழில் திருவாய் மொழியில்; அந்த குணதிகவிஷயந்தன்னில் ஓர்ஜ்ஞாநம் அதுவார்க் திக்கிறபடி சொல்லுகிறார் இதில். கீழ்ச்சொன்ன அஜ்ஞாநத்துக்கு அடி கர்மமாயிருக்கும்; இங்குத்தை அஜ்ஞாநத்துக்கு அடி விஷய வைலக்ஷண்யமாயிருக்கும். நித்யஸூரிகளுக்கும் உள்ளதொரு ஸம் ஸயமாயிற்று இது. ஸ்வரூபாநுபந்தியா யிருப்பதொரு ஸம்ஸய மாகையாலே, ஸ்வரூபமுள்ளதனையும் நிற்பதொன்றிறே இது. திரு மலையை அநுபவித்துக்கொண்டு வாராநிற்கச்செய்கே, (க) “வடமா மலையுச்சியை” என்னுமாபோலே திருமலையில் ஏகதேசமென்னலாம் படியாய், கல்பகதநு பஹுஸாகமாகப் பணைத்துப்பூத்தாற்போலே நிற்கிற அழகருடைய ஸௌந்தர்யத்தை அநுபவித்தார்; வேதங்க ளோடு வைதிகபுருஷர்களோடு ப்ரஹ்மருத்ராதிகளோடு வாசியற ஸ்வயத்நத்தால் காணாமன்று காணவொண்ணாதபடியிருக்கிற இருப் பையும், தானேகொடுவந்து காட்டுமன்று ஜ்நம்வ்ருத்தாதிகளால் குறையகின்றார்க்கும் காணலாயிருக்கிற இருப்பையும் அநுஸந்தித்து விஸ்மிதராகிறார்.

நடே; அவ—முதற்பாட்டில், அழகருடைய திவ்யாவயவங்களுக் கும் திருவணி கலன்களுக்குமுண்டான ஸுகடித்தவத்தைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

முடிச்சோதியாயுனது முகச்சோதிமலர்ந்ததுவோ *

அடிச்சோதிநீநின்ற தாமரையாயலர்ந்ததுவோ *

படிச்சோதியாடையொடும் பல்கலனாய் * நின்றபைம்பொன்

கடிச்சோதிகலந்ததுவோ திருமாலேகட்டுரையே. (க)

ப;—முதற்பாட்டில், ஸ்ரியப்:பதியான ஸேஷியினுடைய ஆபாணவய வஸோபைகளினுடைய ஸுகடித்தவத்தாலே விவேகா யோக்யமாம்படி பிந்ந்த

திருவாய்மொழி-ந-ப-க-தி, உ-பா, சுட்டுரைக்கில் வ்யாக்பாநம். 3

ஸம்ஸ்யத்தைத்தீர வுள்ளிச்செய்யவேண்டுமென்று அவன்தன்னை அபேஷிக்
கிறார்.

உன்து—உன்னுடைய

முகம்—திருமுகத்தின்

சோதி—ஒளியானது

முடி—திருவபிஷேகத்தின்

சேர்தியாய்—ஒளியாய்

மலர்ந்ததுவோர்—மேலேகிளம்பிற்றோ?

ஆம்—திருவடிகளின்

சேர்தி—ஒளி

நீ நின்ற—நீ நின்ற

தாம்ரையாய்—ஜ்ஸநய்த்மமாய்

அல்லாந்த துவேவா—கீழ்ப்பரம்பிற்றோ ?

பைப்—பாந்த

பெரின்—அழகையுடைய

நின்—உன்

கடி—கடியின்

சோதி—சோதியானது

படி—ஸ்வாபாவிகமான

சோதி—ஒளியையுடைய

ஆடையொடும்—திருப்பரிவட்டத்

தேசாடே

பல்கலனாய்—பல திவ்யாபரணங்களு
மாய்

கலந்ததுவோ—கீழும்மேலுங்கலந்த

தோ?

திருமாலே—ஸ்ரீய:பதியாகையாலே

(க) “சுயே-காவிஷ-சரியம்வாண்-

அர்த்தோ தாவிஷ்ட ணாரியம்வாணி ”

என்கி நபடியேஸப்தா

ர்த்தங்க விரண்டுக்குங்

கடவுளே !

கட்டுரை: — இத்தை ஸம்ஸ்யமற அரு

எரிச் செய்யவேணும்.

ஸம்ஸ்யம் இரண்டு கோடியிலுக் கிடக்கையாலே, முடிமுதலான ஆபரணத் தி ஸோபை முகம்முதலான அவயவஸோபையாயிற்றோ? என்றுக் கொள்வது. படி-ஸ்வபாவம். கடி-அரைக்கட்டி. பை-விரிவு. (க)

ஆறு ; - திருமலையை அனுபவித்துச் செல்லாநிற்கச் செய்தே, திருமலைபிலே அழகரைக்கண்டு பரீதயகிரியத்தாலே அழகருடைய திருவணிகலன்களுக்கும் திவ்யாவயவங்களுக்கு முண்டான சேர்த்தி யழகா லுள்ள அழகை விஸ்மிதராய்க்கொண்டு பேசுகிறார். (க)

ஈடு; அவ — இரண்டாம்பாட்டு. அழகருடைய ஸௌந்தர்யத்
துக்கு ஸத்ருஸ்மில்லாமையாலே லோககந்தார்பண்ணும் ஸ்தோத்ரம்
அங்குத்தைக்கு அவத்யமா மித்தனை யென்கிறார்

கட்டுரைக்கில் தாமரைநின் கண்பா தம்மையொவ்வா *

சுட்டுரைத்தநன்பொன்னுன் திருமேனியொளியொவ்வாது *

உட்டுரைத்திவ்வல்குண்ணைப் புகழ்வல்லாம்பெரும்பாலும் *

பட்டுரையாய்ப்புற்கென்றே காட்டுமால்பாள்சோதி. (2)

4 திருவாய்மொழி-ந-ப, க-தி, ந-பா, பரஞ்சோதி வ்யாக்யானம்.

ப;—அந்தரம், உக்தமான வடிவழகினுடைய உபமாந ராஹித்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

பரஞ்சோதி-பரஞ்ஜயோதியானவனே!	ஒளி—ஸமுதாயஸோபையை
கட்டுரைக்கில்—நிர்ணயித்துச் சொல்	ஒவ்வாது—ஒவ்வாது; (ஆகையால்)
லில்	இ உலகு—இந்தலோகம்
தாமரை—தாமரையானவை	ஒட்டு—உவமைச்செறிவை
நின்—உன்னுடைய	உரைத்து—சொல்லி
கண்பா தங்கை—திருக்கண்கள்	உன்னை—உன்னை
திருவடிகள் திருக்கைகளே	புகழ்வு எல்லாம்—புகழமுது எல்லாம்
ஒவ்வா—ஒவ்வா;	பெரும்பாலும்—பாராயண
சுட்டு—ஓடவைத்து	பட்டுரையாய்—தோற்றிற்றுச் சொல்
உரைத்த—ஒப்பமிட்ட	லிற்றாய், (தார்ஷ்டா
நன்பொன்—நல்லபொன்னுது	ந்திகமானவாச்யத்தை
உன்—உன்னுடைய	புற்கென்றே—புல்லியதாகவே
திருமேனி — (அப்ராக்ருதமான) திரு	காட்டும்—காட்டாநிற்கும்.
மேனியின்	

புற்கு - புன்மை. ஒட்டு - உவமைச்செறிவு. தாமரையும் பொன்னும் ஒவ்வாமை - ஆகத்துகவைவலக்ஷணிய யுக்மானவை; ஸ்வபாவதோ விலக்ஷண வஸ்துவுக்குத் தகுதியல்லாமையாலே. பெரும்பாலும் - மிகவு மென்றமாம். (உ)

ஆறு;—மெய்சொல்லில், தாமரை-கண்பாதங்கைகளுக்கு நிதர்ஸநமாகமாட்டாது. சுட்டுரைத்த நன்பொன் உன் திருமேனிக்கு நிதர்ஸநமாகமாட்டாது. இப்படியிருக்கச்செய்தே, இவற்றை த்ருஷ்டாந்தமாகச்சொல்லி இந்தலோகம் உன்னைப் புகழாநிற்கும்; அத்த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகிறவை யெல்லாம் த்ருஷ்டாந்தமாக மாட்டாமையன்றியே, உனக்கு நிகர்வுத்தை ஆவஹிக்கு மென்று கொண்டு இவ்யாவயவகதமான அழகைப் பேசுகிறார். (உ)

நீ; அவ—முன்றும்பாட்டு. நம்பக்கல் முதலடியிடாத லெளகிகரைவிடும்; வ்யாவ்ருத்தரே நீர்; பேசினாலேவென்ன;—என்னு லேதான் பேசப்போமோ வென்கிறார்.

பரஞ்சோதிபரமாய் நின்னிகழ்ந்துபின் * மற்றோர்
பரஞ்சோதியின்மையின் படியோவிகழ்கின்ற *
பரஞ்சோதிஉன்னுள்ளே படருலகம்படைத்த * எம்
பரஞ்சோதிகோவிர்தா பண்புரைக்கமாட்டேனே. (ந)

திருவாய்மொழி-ந-ப; க-தி, ந-பா, பாஞ்சோதி வ்யாக்யானம். 5

ப;—அநந்தரம், ஸர்வப்ரகர் ரொஜ்ஜுவல்யாதிஸயத்தையுடைய உன் ஸ்வபாவம் எனக்குச் சொல்ல முடியாதென்கிறார்.

பரமாய்—ஸர்வஸ்மாத்பரஸய்க்கொண்டு
பாஞ்சோதி—நிரதிஸயதேஜோருபன்
ரீ—ரீ;

நின்—உன்னை

இகழ்ந்து—ஒழிந்து

பின்மற்று ஓர்பாஞ்சோதி—வேறு. பர
மாயிருப்பதொரு உஜ்
ஜ்வலவஸ்து

இன்மையின்—இல்லாமையாலே

படி ஒவி—உபமானில்லாதபடி

நிகழ்கின்ற—வர்த்தியாரிந்திற

பாஞ்சோதி—பாஜ்யோதிஸ்யப்த

வாச்யனான

நின்னுள்ளே—உன் ஸங்கல்பத்துக்

குள்ளே

படர்—விஸ்தீர்ணமான

உலகம்—லோகத்தை

படைத்த—ஸ்ருஷ்டித்த

எம் பாஞ்சோதி—ஸ்ருஷ்ட மாண லோ

கத்தினுடைய ஸ்வ

பாவம் உனக்குத்

தட்டாதபடி நிற

கிற நிரதிஸயெள

ஜ்ஜுவல்யத்தை

எனக்கு ப்ரகாசிப்

பித்தவறாய்

கோவிந்தா—அந்தப் பரத்வத்திலுங்கா
ட்டில் கோபாலநாதி
ஸீ லௌஜ்ஜுவல்யத்
தையுடையவனே!

பண்பு—உன்னுடைய விலக்ஷண

விக்ரஹ பாரம்யத்தா

லும் உபமான ராஜித்

யாதிஸயத்தாலும்

ஜகத்காரணத்வ பார

ம்யத்தாலும் ஸீலாதி

ஸயத்தாலும் உன்

னுடைய ஒளஜ்ஜ்

வல்யஸ்வபாவத்தை

உரைக்க—பாசுரமிட்டுச்சொல்ல

மாட்டேன்—ஸக்தனல்வேன். (ந)

ஆறு;—ரீ இப்படி அழகினால் எல்லாரிலும் மேற்பட்டு வர்த்
தியானின்று, பின்புமற்று உன்னைப்போலே அழகியாரில்லாமையாலே
படியோவி வர்த்திக்கையாலே பாஜ்யோதிஸ்ய ப்ரப்தாபிதேயனாய்,
ஸர்வ ஜகத்காரணத்வ ப்ரபுத்த நிரவதிக தேஜஸ்ஸையுடையனாய்,
நிரவதிகஸௌஸீல்ய விஸிஷ்டனயிருந்த உன்னுடைய இந்தக்குண
ங்கள் எனக்குச்சொல்ல நிலமல்ல வென்கிறார். (ந)

ஈடு; அவ—நான் காம்பாட்டு, தாம் “உரைக்கமாட்டேன்” என்
றார்; இவனுடைய போக்யதாதிஸயம் இருந்தபடியால் சிலராலே
கிட்டலாயிருந்ததில்லை; இனிஸம்ஸாரிகள் இழந்துநோவுப்பட்டுப்போ
மித்தனையாகாதேயென்று அழகருடைய அழகின்மிகுதி பேசுவிக்கப்
பேசுகிறார்.

6 திருவாய்மொழி-ந-ப, சு-தி, ச-பா, மாட்டாதே வ்யாக்யானம்.

மாட்டாதேயாகிலு மிம்மலர்தலைமாளுலம் * நின்
மாட்டாயமலர்புரையும் திருவுருவம்மனம்வைக்க *
மாட்டாதபலசமய மதிகொடுத்தாய் * மலர்த்துழாய்
மாட்டேநீமனம்வைத்தாய் மாளுலம்வருந்தாதே. (ச)

ப;—அந்தாம்; இங்க வைலக்ஷணயத்தினுடைய போக்யதையிலே நீ
அந்யபாநானால், அறிவில்லாத ஜகத்து க்லேஸியாகோ? என்கிறார்.

மலர்—திருநாபீகமலச்சுக்கை	மாட்டாத — (விக்ரஹாந ஸந்தானத்து
தலை—(தனக்குக்) கலையாகவுடைய	சுரு) யோக்யமல்லாத
இமா ஞாலம்—இந்தப்பெரியஜ் கக்கா	பலசமயம்மதி - பல சமயஞ்ஞானங்களை
னது	கொடுத்தாய்—கொடுத்தாய்;
நின்—(ப்ராப்தணை) உன்னுடைய	நீ—நீதான்
மாட்டு ஆய—ஸ்வரூபக் க்லேஸாய்	மலர்—விக்ரஹிதமான
மலர்புரையும்—புஷ்பம்போலே ஸுகு	துழாய்மாட்டே—திருத்துழாயினிடக்
மாரமான	க்லே
திருவுருவார்—திருமேனியை	மனம்வைத்தால்—நெஞ்சைவைத்து
மனம்—நெஞ்சிலே	போக (ஹோம) ப்ர
வைக்க—வைக்கைக்கு	ஸக்தானால்
மாட்டாதேயாகிலும்—(அநாகியாக)	மாளுலம்—இந்த மஹாலோகம்
மாட்டாதிருக்கச்செய்	வருந்தாதே — (அந்யபரமாய்) க்லேஸி
தேயும்	யாகோ?

க்லேஸித்தே விடுமிதேயென்று கருத்து. மாடு-இடம். மலர் தலை-மலர்மே
லென்றுமாம். (ச)

ஆறு;—இப்படி போக்யனாயிருந்த வெம்பெருமானை இந்தலோ
கம் இழந்துபோகிறபடி காரணனாகுகொண்டு இன்னாதாகுகிறார். (ச)

ஈடு; அவு—அஞ்சாம்பாட்டு. மூன்றாம்பாட்டுக்கும் இப்பாட்டுக்
கும் நேரே ஸங்கதி; நாட்டாரிழவு நடுவு ப்ரஸங்காத் ப்ரஸ்துத
மித்தனை. “கோவிந்தா பண்புரைக்கமாட்டேனே” என்று சொல்
லுவானென்? நாட்டார்பேரிழவு கிடக்கிடார்; மயர்வற மதிநலம்
பெறுகையாலே, நீர் வ்யாவ்ருத்தரே; நாட்டாரில் வ்யாவ்ருத்தரான
அளவேயோ? விண்ணுளாரிலும் வ்யாவ்ருத்தரே; நீர்நம்மைப் பேச
மாட்டாரோவென்ன, “என்னை வ்யாவ்ருத்தனாக்கினாடித்தனை” பல்லது
உன்னை ஸாவதிபாக்கிற்றில்லையே” என்கிறார்.

திருவாய்மொழி-நா-ப, க-தி, னா-பா, வருந்தாத வ்யாக்யாநம். 7

வருந்தாதவருந்தவத்த மலர்கதிரின்சுடருடம்பாய் *
 வருந்தாதஞானமாய் வரம்பின்றிமுழுதியன்றாய் *
 வருங்காலம்நிகழ்காலம் கழிகாலமாய் * உலகை
 ஒருங்காகவளிப்பாய்சி ரெங்குலக்கேவாதுவனே (ரு)

ப;—அநந்தரம், ஏவம்வித வைலகநிஷயத்தனன உன்குணகணங்களை
 எங்ஙனே முடியச் சொல்லுவேனென்கிறார்.

வருந்தாத—யந்நஸாத்யமன்றியிலே
 அரு—பெறுதற்கு அரிய
 தவத்த—தபஸ்ஸினுடையபலமென்
 னலம்படி

மலர்—விகஸிதமான

கதிரின்—பாபையையுடைத்தான

சுடர்—தேஜஸ்தத்வத்தை

உடம்பு ஆய்—வடிவாக வுடையவனாய்
 வருந்தாத—யந்நஸித்தமன்றியே ஸ்வா
 பாவிகமான

ஞானமாய்—ஜ்ஞானத்தையுடையை
 யாய்க்கொண்டு

வரம்புஇன்றி — பரிச்சேதம் இல்லாத
 படி

முழுது—ஸ்வபொசார்த்தத்திலும்

இயன்றாய்—வர்த்திப்பாறாய்

வருங்காலம் நிகழ்காலம் } காலதர்யத்தி
 கழிகாலம் ஆய் } லும்ஸந்நி
 ஹிதனாய்

உலகை—லோகத்தை

ஒருங்காக—ஒருபடிப்பட

அளிப்பாய்—ரக்ஷிக்குமவனே !

சீர்—உன்னுடைய எவ்வுபெணஜ்ஜ்

வல்லத்தாலும் ஜ்ஞா
 நௌஜ்ஜ்வல்யத்தாலு
 ம்வயாப்தியாலும்கூடி
 ணத்தாலு முள்ள)
 குணங்களை

எங்கு—எங்கே

உலக்க—முடிய

ஒதுவன் — சொல்லுவேன் ? முடியச்
 சொல்லமுடியாதென்
 றுகருத்து

உலக்க—முடிய. (ரு)

ஆறு;—‘இப்படி என்ன தபஸ்ஸுபண்ணிப் பெற்றதோ?’
 என்னும்படி அதிகல்யாணமாய் ஸ்வாபாவிகமாய் நிரதிஸ்யதேஜோ
 மயமாயிருந்த திருவுடம்பையுடையவனாய், ஸ்வாபாவிகா஽ஸங்குசித
 திவ்யஜ்ஞாந விஸிஷ்டனாய் ஸர்வகாலமும் ஒருபடியே ஸர்வாத்ம
 ரக்ஷணைக ஸ்வபாவையிருந்த உன்னுடைய குணங்களை நான்
 எங்கே முடியச்சொல்லுவது ? என்கிறார். (ரு)

ஒதுவாரோத்தெல்லாமெவ்வுலகத்தெவ்வெவ்வாயும் *
 சாதுவாய்நின்புகழின் தகையல்லாப்பிறிதில்லை *
 போதுவாழ்புனந்துழாய் முடியினுப்பூவின்மேல் *
 மாதுவாழ்மார்பினையென்சொல்லியான்வாழ்த்துவனே. (சு)

8 திருவாய்மொழி-நட்பு, க-தி, சு-பா, ஒதுவார் வ்யாக்யானம்.

ப;—அநந்தம், ஸர்வவேதங்களும் கூடிச்சொல்லப்பட்டாலும் முழுக்கச் சொல்லவொண்ணாத உன்னை என்னபாசரமிட்டுச் சொல்லுவேனென்கிறார்.

ஒதுவார்—நியதஸாகரான அதிகாரிகளு	வாழ்த்துழாய்—செவ்வித்துழாயாலே
க்கு அத்தேயதவ்யமாய்	அலங்கருதமான
ருக்யஜுஸ்ஸாமாதி	முடியினாய்—திருவபிவேகத்தையுடைய
பேதத்தை யுடைத்	யையாய், (அவ்வொப்
தான	யனையழகை அநுபவி
ஓத்து எல்லாம்—வேதங்களெல்லாம்	க்கைக்கு)
எவ்வுலகத்து—எல்லாலோகங்களிலு	பூவின்மேல்—தாமரைப்பூவின்மேல்
முண்டான	நித்யவாஸம் பண்ணு
எவ்வெவையும்—ஸாகாபேதங்க ளெல்	கிற
லாவற்றையுமுடைத்	
தாய்	மாதா—லக்ஷ்மியானவள்
சாதுவாய்—(யதாவதர்த்தபோதகத்வ	வாழ்—(அத்தைவிட்டு உகந்து) நித்ய
மாகிற) நன்மையை	வாஸம்பண்ணுகிற
டைத்தாய்க் கொண்டு	மார்பினாய்—சிருமார்பையுடையவனே!
நின்புகழின்—உன் குணகணங்களி	என்சொல்லி—போக்யதைக்குப் பாசர
னுடைய	மிட்டுச் சொல்லுவே
தகையல்லால்—பரகாராவ்யமாத்ரத்	னே? ப்ரணயித்வக்
திலே பர்ய வஸிக்கும	துக்குப் பாசரமிட்டுச்
தொழிய	சொல்லுவேனே;
பிறிது—முழுக்கச்சொல்லுதல் புறம்பு	எத்தைச்சொல்லி
போதல்செய்கை	யான்—யான்
இல்லை—இல்லை;	வாழ்த்துவன்—வாழ்த்துவது?
போது—பூவையுடைத்தான	சாதுவாய்—நன்றாய்
புனம்—தன்னிலத்தில்	தகை—பரகாரம். (சு)

ஆறு;—ஸர்வலோகங்களிலுமுள்ள அத்தேயதாக்க ளெல்லாராலும் ஓதப்படுகிற ஸர்வவேதங்களாலும் அளவிடமுடியாத கல்யாண குணங்களை யுடையனாய், நிரதிஸயஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுண கணநிதியாய், ஸ்ரிய:பதியாயிருந்த உன்னை நானொருவன் எத்தகைச் சொல்லிப் புகழ்வது? என்கிறார். (சு)

திருவாய்மொழி-ந-ப, க-தி, எ-பா, வாழ்த்துவார்வ்யாக்யாநம். 9

நீ;—அவ;—ஏழாம்பாட்டு. “வேதங்கள் கிடக்கிடும்; வைதிக புருஷர்களென்று சிலருண்டே, அவர்கள் நம்மை பேத்தக் குறையென்?” என்ன,—“அதுவும் உனக்கு நிறக்கேடு” என்கிறார்.

வாழ்த்துவார்பலராக நின்னுள்ளோநான்முகனை *
மூழ்த்தநீருலகெல்லாம் படையென்றுமுதல்படைத்தாய் *
கேழ்த்தசீரரான்முதலாக் கிளர்தெய்வமாய்க்கிளர்ந்து *
சூழ்த்தமர்துதித்தா லுன்தொல்புகழ்மாருணாதே. (எ)

ப;—அந்தரம், அதிசயிதஜ்ஞாநரான ருத்ராதிகளெல்லாரும் திரண்டிப் பரயோஜகத்தலே சொல்லப்பார்த்தாலும், உன்னுடைய ஸ்வாபாவிக குணங்களுக்கு மாலிந்யாவஹ மென்கிறார்.

வாழ்த்துவார் — (ஸ்தவப்ரியனுடைய	சீர்—ஜ்ஞாநாதி குணங்களையுடைய
லே உண்ணை) வாழ்த்த	அரன்—ருத்ரன்
துவார்	முதலா—முதலாக
பலர் ஆக—பலர் உண்டாகக்கூக	கிளர்—கிளர்ந்த திவ்ய ஸக்தியுத்தராய்க்
நின்னுள்ளே—உன் ஸங்கல்ப ஸ்வரூப	கொண்டு
த்துக்குள்ளே	அமரர்—நித்யத்வவ்ஸிவத்ரான
நான்முகனை—சதுர்முகனை	தெய்வம் ஆய — தேவர்கள் யாவதாய்
மூழ்த்தநீர்—காரணஜலமான ஏகார்கண	வதம்
வத்துக்குள்ளே	கிளர்ந்து—உத்யுத்தராய்
உலகெல்லாம் — ஸமஸ்த லோகத்தை	சூழ்த்து—(பரயோஜகங்களாலே குண
யும்	ங்களே) வளைத்து
படை—ஸ்ருஷ்டி	துதித்தால்—ஸ்தோத்ரம்பண்ணினால்
என்று—என்று	உன்—உன்னுடைய
முதல்—ப்ரக்ஷணை	தொல் புகழ் — ஸ்வாபாவிகமான
படைத்தாய்—படைத்தவனே! (அவ	குணைஜ்ஜ்வல்யம்
னாலே ஸ்ருஷ்டமாய்),	மாருணாதே—மாசேருதே?
கேழ்த்த—கெழுமின	மூழ்த்த—நிரம்பின
	கேழ்த்த—செறிந்த. (எ)

ஆறு;—நீர் ஒருவராகையாலே “வாழ்த்த முடியாது” என்கிற ராகில், பலரோடே நின்று வாழ்த்தினாலோ வென்னில்,—வாழ்த்துவார் பலராகவாகிறார், நீ படைத்த ப்ரஹ்மாவாலே ஸ்ருஷ்டரான ருத்ராதி தேவதைகளிறே ஏத்துவார்; அவர்களும் உன்னுடைய குணங்களை முடிய ஏத்தவல்லரோ? ஏத்துகைக்குத்தான் அர்ஹரோ? அல்லரிதே யென்கிறார். (எ)

10 திருவாய்மொழி-நூல், க-தி, அ-பா, மாகுண வ்யாக்யானம்.

ஈடு; அவ;—எட்டாம்பாட்டே. கீழ்ப்பாட்டில், ருத்ரன் தொடக் கமானார் ஏத்தமாட்டார்களென்றதாய், இப்பாட்டில் - “அவந்தனக் குங்குட ஜநகணை ப்ரஹ்மா ஸ்தோத்ரம்பண்ணினால் அதுவும் உன க்கு அவத்யமாம்” என்பாரு முண்டு; “அவனையும் கீழ்ப்பாட்டிலே சொல்லிற்றாய், இதில் உபயபாவணையுமுடைய இவனைப்போலன் றியே கேவலம் ப்ரஹ்ம பாவணையேயா யிருப்பானொரு ப்ரஹ்மாவை உத்ப்ரேக்ஷித்து, அவன் ஏத்தினாலும் தேவர்க்கு அவத்யமா மித்த னையன்றோ? வென்கிறார்” என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி.

மாகுணச்சுடருடம்பாய் பலராதுகுவியாது *
மாகுணஞானமாய் முழுதுமாய்முழுதிபன்றாய் *
மாகுணவான்கோலத் தமரர்கோன்வழிப்பட்டால் *
மாகுணவுன்பாத மலர்ச்சோதிமழுங்காதே. (அ)

ப;—அநந்தரம், அதியுயிதஜ்ஞாநமயக் கொண்டு ஒரு ப்ரஹ்மா திருந்தி, அவன் ஸ்துத்தியாதிகளிலே தலைப்பட்டாலும் உன் ஓளஜ்ஜ்வல்யம் மழுங்காதோ? என்கிறார்.

மாகுண—அவத்யஸ்பர்ஸ மின்றியிலே	இயன்றாய் — உன்பக்கலிலே வர்த்திக்
சுடர்—தேஜோரூபமான	உம்படி ஆஸ்ரயமான
உடம்பாய்—வடிவையுடையாய்	வணே!
மலராத குவியாது—ஸங்கோசவிகாஸ	மாகுண—மாலிந்யரஹிதமான
ரஹிதமாய்	வான்கோலத்து—விலக்ஷணஜ்ஞாநாதி
மாகுண — ஸம்ஸயவிபர்யயாத்ஜேய	பூஷணனாயுள்ள
கந்தரஹிதமான	அமரர்கோன்—தேவ ஸேவ்யனான ப்ர
ஞானமாய்—ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வபாவமாக	ஹ்மாவானவன்
வுடையையாய்	வழிப்பட்டால் — ஸ்தோத்ராருபபரிசர்
முழுதுமாய்—ஸமஸ்ததகுணவியூதிகளை	யையிலே ஒருப்பட்டால்
யும் ப்ரகாரமாக வுடை	மாகுண—ஜேயப்ரதிபடமாயிருக்கிற
யையாய்க்கொண்டு	உன பாதமலர் — உன் திருவடித்தாம
முழுது—அவையெல்லாம்	ரைகளுடைய
	சோதி—தேஜஸ்ஸானது
	மழுங்காதே—மஸ்ருணமாகாதோ?

ஸ்வாபாவி கௌஜ்ஜ்வல்யத்தை யுடைய திருவடிசருக்கு ஆக்கணை ப்ரஹ்மா கிட்டிகை அதேஜஸ்கரமென்று கருத்து. (அ)

ஆறு;—“அந்த தேவதைகளோடே கூட ஸர்வாத்வித்யாய் நிர்த்தோஷஜ்ஞாநஞன் சதூர்முகன் நின் நேத்தினுலோ” என்னில், - ஹேயப்ரத்யநீகமாய், தேஜோமயமாய், வ்ருத்திக்ஷயாதிவிகாராஹிதமான திவ்யரூபத்தை யுடையையாய், ஹேயப்ரத்யநீக ஸர்வஜ்ஞாத் யஸோஷ கல்யாண குணங்களை யுடையையாய் யிருந்த உன் திருவடி மலர்களை அந்தச் சதூர்முகன்தான் ஏத்தவல்லனோ? யோக்யனோ? இப்படியிருக்கிற உன்னை நான் எத்தைச்சொல்லி வாழ்த்துவது” என்கிறார். (அ)

நடு;—அவ;—ஒன்பதும்பாட்டே. மேன்மைதானே பேசுவொண்ண தென்கைக்கு நீர்மைதானே பேச்சுக்கு நிலமாயிருக்கிறது? என்கிறார்.

மழுங்காதவைவந்துதிய சக்கரநல்வலத்தையாய்த் *
தொழுங்காதற்களிற்றளிப்பான் புள்ளூர்ந்துதோன்றினையே *
மழுங்காதஞானமே படையாகமலருலகில் *
தொழும்பாயார்க்களித்தால் உன்சுடர்ச்சோதிமறையாதே.

ப;—அந்தரம், உன்னுடைய ஆஸ்ரித வாத்தல்வாதி ஸயத்துக்கு ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே ஸமாஸ்ரிதரக்ஷணம் பண்ணுகையாகிற மேன்மை திரஸ்கார ஹேது வென்கிறார்.

மழுங்காத—மழுங்குதலில்லாத
வை—கூர்மையையுடைத்தான
றுதிய—வாயையுடைய
சக்கரம்—திருவாழியை
நல்—தர்ஸியமான
வலத்தை ஆய்—வலத்திலேயுடைய
யாய்

தொழும்—பரிசர்யைபண்ணுகையிலே
காதல்—அபிரிவேஸத்தையுடைய
களிறு—ஆனையை
அளிப்பான்—ரக்ஷிக்கைக்காக
புன்—பெரியதிருவடியை
ஊர்ந்து—அதித்தவையோடே நடத்தி
தோன்றினையே—அதிந்முன்னே வந்
துதோன்றினையே:

(இப்படியிருக்க)

மழுங்காத—அமோகமான
ஞானமே—ஸங்கல்பரூபஜ்ஞானமே
படையாக—பரிகரமாக
மலர்—விகஸிதமான
உலகில்—லோகத்திலே
தொழுப்பு ஆயார்க்கு—(உனக்குத்)
தொழும்பானார்க்கு
அளித்தால்—உபகரித்தால், (ஆர்த்த
ரக்ஷணம்பண்ணுகை
க்கு மடுவின் கரையி
லே த்வரித்து வந்தா
யென்கிற)

உன்—உன்னுடைய
சுடர்—அத்யஜ்ஞவலமான
சோதி—தேஜஸ்ஸு
மறையாதே—திரஸ்க்ருதமாகாதோ

ஆறு;— பின்னையும் அவனுடைய குணங்களை யேத்தியல்லது தரிக்கமாட்டாமைபாலே அவனுடைய குணங்களைச் சொல்லி ஏத்துகிறார்.

உன்னுடைய ஆஸ்ரித வாத்ஸல்யமாகிற மஹாகுணத்தை ஒருவருமறியாத தொருபடி ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்தாலே ஆஸ்ரிதனை ஸ்ரீக்ஷேத்ராழ்வானை ரக்ஷித்தருளாதே, அந்த ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யம் ஸர்வலோக விதிதமாம்படி திருவாழிபை யேந்திக்கொண்டு பெரிய திருவடிமேலே வந்து தோன்றியருளி என்னை யுண்டாக்கி யருளினு யென்கிறார். (க)

ஈ;—அவ; — பத்தாம்பட்டு. வேதைகஸம்திகம்யனாப் ஸர்வேஸ்வரனுயிருந்த உனக்கு, த்வத்ஸ்ருஷ்டராய் உன்னாலே லப்தஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகள் “ஸ்ர்வரன்” என்று அறிந்தேத்த இருக்குமது விஸ்வமோ வென்கிறார்.

மறையாயநால்வேதத் துள்ளின்றமலர்ச்சுடரே *
முறையாவில்வுலகெல்லாம் படைத்திடந்துண்டுமிழ்ந்தளந்தாய் *
பிறையேறுசடையானும் நான்முகனும்இந்திரனும் *
இறையாதலறிந்தேத்த வீற்றிருத்தலிதுவியப்பே. (க0)

ப;—அந்ரம், ஈஸ்வராபிமானிகளும் உன் ஸேஷிவத்தை யறிந்து ஆஸ்ரயிக்க விருக்கி விருப்பு ப்ராப்தமாகையால் ஆஸ்ரயமல்ல வென்கிறார்.

மறையாய — (ரஜஸ்தம: ப்ரகரர்க்கு இடந்து—(ப்ரளயத்திலே புக்கு) இடந்
ஸ்வார்த்தத்தை)மறை
ப்பதாய் உண்டு — (மஹாப்ரளயத்திலே)

நால்வேதத்து — (ஸ்தவ ப்ரக்ருதிகளு
க்கு அர்த்த ப்ரகாஸக உமிழ்ந்து—உமிழ்ந்து
மான ரூபாகி) சாதூர் அளந்தாய் — (அந்யாபிமாகம் கழியும்
வியத்ததை யுடைத் படி) அளந்து போந்த
தான வேதங்களுக்கு, வணை!

உள்ளின்ற—ஆந்ரமான தாத்ரயமாய்
இன்ற இறையாதல்—(இப்படிவேதைகவேத்
யதையாலும் ஜகத்ஸ்
ருஷ்ட்யாதி வ்யாபார
ங்களாலும்) ஸேஷியாக

மலர்—விகாஸத்தை யுடைத்தான யதையாலும் ஜகத்ஸ்
சுடரே—ஜ்யோதிருபனாய் ருஷ்ட்யாதி வ்யாபார
முறையால்—பர்யாயந்தோறும்

இ—இந்த அறிந்து — (உன்னை) அறிந்து
உலகெல்லாம்—லோகங்களை யெல்லாம் பிறையேறு — சந்த்ர கலாதாரணத்தா
படைத்து—ஸ்ருஷ்டித்து லும்

சடையானும் — ஜடாதாரணத்தாலும் இந்திரனும் — (த்ரை லோக்யேஸ்வர
போகத பஸ்ஸுகளி னான இந்திரனும்
லே தத்பரான ருத்ர வத்த—(ஸ்துத்த்யாதி முகத்தாலே) ஆஸ்
ரயிக்க
னுர் வீறு — ஆஸ்ரமணீயத்வாகாரத்தாலே
நான்முகனும் — 'ஸ்ரவஜோமுகமான வ்யாவருத்தனாய்
ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஸக்தி இருத்தல் இது—இருக்கிற இந்த இரு
னயயுடைய) ப்ரஹ் ப்பு
மாவும் வியப்பே—ஆஸ்சர்யமோ ?

ப்ரமாளோபபத்தி வித்தமான இது ப்ராப்தமென்று கருத்து. முரையா
லென்று - உடையவனாகையாலே என்றமாம். மலர் - மலர்த்தியாய், விகாஸம்.

ஆறு;—பக்திஹீநர்க்கு உன்னை அறியவொண்ணாதபடி மறைத்
துக்கொண்டிருக்கிற ஸர்வ வேதங்களினாலும் ப்ர திபாத்தபனாப், ப்ரா
ப்தியாலே ஜகத் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாராகி ஹேதுபூதனா யிருந்த
உன்னுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வத்தை அறிந்து உன்னை பேத்துகை
க்கு விஷயமாக உன்னைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற விருப்பு உன
க்கு ஒரேற்றமோ? அன்றிறே. இப்படி யிருக்கிற உன்னை நான்
எத்தைச்சொல்லி ஏத்துவது? என்கிறார். (க1)

ஈடு;—அவ;—ரிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி தானே இது
கற்றாரை உஜ்ஜீவிப்பித்துப் பின்னை ஸாம்ஸாரிகமான ஸகல துரிதத்
தையும் போக்குமென்கிறார்.

வியப்பாயவியப்பில்லா மெய்ஞ்ஞானவேதியனைச் *
சயப்புக்முார்பலர்வாமும் தடங்குருகர்ச்சடகோபன் *
துயக்கின்றித்தொழுதுரைத்த வாயிரத்துளிப்பத்தும் *
உயக்கொண்டுபிறப்பறுக்கும் ஒலிமுந்நீர்ஞாலத்தே. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ப;—அந்தாம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக ஸாம்ஸாரிகஜந்ம் ராஹி
த்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வியப்பாய — (ஏகதேஸ ஸம்பந்தத்தா வியப்பில்லா — (ஸ்வவிஷயத்தில்)
லும் புறம்புள்ள விட ஆஸ்சர்யமாகையன்றி
த்தில்) ஆஸ்சர்யாவஹ யே (கண்ணப்பற்றி
மான குணசேஷடி யவைதான் மினுங்கும்
தாதிகள் படியான

14 திருவாய்மொழி-ந-ப, க-தி, கக-பா, வியப்பாய வ்யாக்யாநம்.

மெய்ஞ்ஞானம் — இந்த யாதாத்திய தொழுது — (யதார்த்தஜ்ஞாந கார்யமா	
ஜ்ஞாநத்தை ப்ரதிபா	ன) ஸேஷவ்ருத்தி
திக்கிற	யோடே
வேதியனை — வேதங்களாலே வேத்ய	உரைத்த—அருளிச்செய்த
ஞானவனை	ஆயிரத்துள் இப்பத்தும் — ஆயிரத்து
சயம் — (ஸம்ஸார) ஜயத்தால்வந்த	ளிப்பத்தும்
புகழார் — (ஜ்ஞாந வைராக்ய) ப்ரதை	ஒலி—கோலாஹலோத்தரமாய்
யை யுடையாரான	முந்ரீர்—ஆற்றிறீர் ஊற்றிறீர் வர்ஷஜல
பலர்—பலரும்	ம் ஆகிறமுன்றுநீருங்
வாழும் — (இவருடைய வைலகக்ஷண்	கூடின கடலை யுடை
யத்தை யநுபவித்து)	த்தான
வாழ்கிற	
தடம்—பேரிடமுடைத்தான	ஞாலத்து—பூமியிலே
குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான	உயக்கொண்டு — (ஜ்ஞாந ப்ரதானாதிக
சடகோபன்—ஆழ்வார்	ளாலே) உஜ்ஜீவிப்பி
துயக்கு—(ஸம்ஸயவிபர்யயநுபமான)	த்து
மனந்திரிவு	பிதப்பு—ஜந்ம்ஸம்பந்தத்தை
இன்றி — அற்று	அறக்கும்—அறக்கும்.

வியப்பு - ஆஸ்சர்யம். துயக்கு - மனந்திரிவு. இது - நாலடித்தமிழிசை ; கவிவிருத்தமென்பாரு முளர். (கக)

ஆறு ;—லோகத்தில் விஸ்வமயநீயமானவற்றை விஸ்வமய நீயமாக வுடையனன்றியே, யதாபூதவாதியான ஸர்வ வேதங்களாலும் ப்ரதிபாத்யனாபிருந்தவனை, பகவத் கைங்கர்ய ரதித்வமாகிற கல்யாணமான புகழை யுடையார் பலர் வாழந் தடங்குருகூர்ச் சடகோபன், ஓரஜ்ஞாநகந்தமில்லாதபடி ஸாக்ஷாத் கரித்துத் தொழுது உரைத்த இத்திருவாய்மொழி, பகவத் ஸாக்ஷாத்கார விநோதி ஸம்ஸாரத் தைப் போக்குமென்கிறார். (கக)

முதற்பாட்டில் - அழகருடைய திருவணி கலன்களுக்கும் திருமேணிக்குமுண்டான ஸுபூதித்வத்தை அதுஸந்தித்தார் ; இரண்டாம்பாட்டில் - அதுக்கு நாட்டார் த்ருஷ்டாந்தமிட்டுச் சொல்லுமவையெல்லாம் உனக்கு அவத்யத்தை விளைக்குமென்றார் ; மூன்றாம்பாட்டில் - ' நாட்டாரைவிடும். மயர்வறமதிரலம் அருளப்பெற்ற நீர் சொல்லீர் ' என்ன, ' என்னுற் சொல்லி முடியாது ' என்றார் ; நாலாம்பாட்டில் - ' இப்படி விலக்ஷணனும் நிராகிரயபோக்யனாயிருக்

கிற உன்னை நாட்டார் இழந்துபோம்படி அவர்களை மதிவிப்ரமங்களைப் பண்ணினாய்' என்றார்; அஞ்சாம் பாட்டில் - 'நாட்டாரில் வ்யாவ்ருத்தரல்லீரோ? உம்மால் பேசுவொண்ணுமைக்குக் குறையென்?' என்ன. 'என்னை வ்யாவ்ருத்த னுக்கினவோபாதி உன்னை ஸாவதியாக்கிற்றில்லையே' என்றார்; ஆறும் பாட்டில் - 'வேதங்களும் நீருங் கூடப் பேசினாலோ?' என்ன, 'அவையும் உன்னைப் பரிச்சேதிக்கமாட்டாது' என்றார்; ஏழாம் பாட்டில் - 'வேதங்கள் கிடக்கிடும்; வைதிக புருஷர்களென்று சிலருண்டே. அவர்கள் ஏதத் தக்குறையென்?' என்ன, 'அதுவும் உனக்கு நிறக்கேடு' என்றார்; எட்டாம்பாட்டில் - கம்பாவனை யின்றிக்கே ப்ரஹ்மபாவணையையா யிருப்பானொரு ப்ரஹ்மாவை உத்ப்ரேக்ஷித்து அவனைத்திலும் தேவர்க்கு அவத்யம்' என்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில் - 'மேன்மைபேசுவொண்ணுது' என்கைக்கு 'நீர்மையோதான் பேசலாயிருக்கிறது' என்றார்; பத்தாம்பாட்டில் - 'உன்னாலே ஸ்ருஷ்டனை ப்ரஹ்மாவாலே ஸ்ருஜ்யரான இவர்கள் உன்னை யேத்துகையாவது உனக்கு அவத்யமன்றோ?' என்றார்; நிகமத்தில் - 'இத்திருவாய்மொழிதானே ப்ராப்யத்தைத் தரும்' என்றார். (கக)

வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றாம்பத்து முதற்றிருவாய்மொழி

வ்யாக்யாநங்கள் முற்றுபெற்றன.

ஸ்ரீமதேதிராமாதுஜாயநம:

இரண்டாந்திருவாய்மொழி - முந்நீர்ஞாலம் ப்ரவேஸம்.

ஆறு ; — (முந்நீர்ஞாலம்.) இப்படி ஸாக்ஷாதக்ருதனை எம்பெருமானோடு தம்முடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தாலே யதாமநோரதம் ஸம்ஸ்லேஷிக்கப் பெறுமே நிர்மாயாத வ்யஸநஸாகராந்தர்நிமக்நராய்க்கொண்டு கூப்பிடுகிறார். *

ப ; — இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி ஸ்வாபாவிகமான ஸேஷத்வத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தியான ஸேஷியினுடைய த்வ்ய ஸௌந்தர்யாதிகளை அநுபவிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, அது ஸித்தியாதொழுகிறது தத்விரோதியான ஸரீரஸம்பந்தாதிகளடியாக வென்று அநுஸந்தித்து, <ந்ரிவ்ருத்தியில் அபேக்ஷயாலே, அது அவன் தனக்கு விதேயமம்படியான ஸ்வஷ்ட்ருத்வத்தையும், ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தை அந்ந்யாஹமாக்கின் அபகாரத்தையும், ஆஸ்ரீத விரோதி ரிஸநஸ்வபவத்தையும், ஆஸ்ரீத ஸம்ரகஷ்ணூர்த்தமான வ்யாப்தியையும், அநுபவித்தல்வது நிர்க்வொண்ணாத விலக்ஷண விக்ரஹ யோகத்தையும், ஸம்ஸ்த சேதநரும் ஸ்வாதீந்ரமம்படியான பாரம்யத்தையும், வ்யாப்தியிலும் கார்ய கரமான ஸௌஸ்ப்யத்தையும், அந்த ஸௌஸ்ப்யமடியாகவந்த குணவிக்ரஹௌ ஜ்ஜ்வல்யத்தையும், ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநவிபாகமில்லாதபடியான உபகார கத்வத்தையும், அதுக்கு ப்ரகாஸகமான ஸகலவேத வேத்யத்வத்தையும் அநுஸந்தித்துச் சொல்லிக் கூப்பிட்டு, ஸ்வஸந்தியாலே ஆர்த்திஸாமிப்பித்த ஸுலபனன ஈஸ்வரனை அபரோக்ஷித்து ப்ரதிஷ்டிதராகிறார். *

ஈடு ; — அவ ; — பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே, சீராமப்பிள்ளை “ இவர் பரத்வாநுபவத்தை யாசைப்பட்டு, அது ஒரு தேஸாவிஸேஷத்திலே போனால் அநுபவிக்குமதாய் நோவுபடுகிறாரல்லர் ; அவதாரங்களில் அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டு, ‘ பிற்பாடரானேம்’ என்று நோவுபடுகிறாரல்லர் ; உகந்தருளின நிலங்களிலேயாய், அதுதன்னிலும் திருமலையிலேயாகில் அநுபவிக்க இழிந்தது ; பின்னை மேன்மேலென அநுபவிக்குமதொழிய இவர் இழந்து நோவுபடுகைக்குக் காரணமென்?” என்று கேட்க, ‘ பரவ்யூஹவிபவங்களோடு அர்ச்சாவதாரத்தோடு வாசியற தர்மயைய்யத் தாலே விஷயம் எங்குமொக்கப் பூர்ணமாயிருக்கும் ; குறைந்து தோற்றுகிற விடம் ப்ரதிபத்தாக்களுடைய ப்ரதிபத்தி தோஷத்தாலே. கடலருகே போகாநின்றால் தன்கண்ணாலே முகக்கலா மளவிறே காண்பது ; அப்படியே அழகருடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை

திருவாய்மொழி-நட்பு, உ-தி, க-பா, முந்நீர்ஞாலம் வ்யாக்யாநம். 17

அநுபவிக்கப் புக்கவிடத்தில் விளாக்குலெகொண்டு அநுபவிக்கலாயிருந்ததில்லை; பெருவிடாய்ப்பட்டவன், சேர்ந்த குளிர்ந்த தண்ணீர் ஸந்நிஹிதமாயிருக்க, ஆஸ்யம் பிஹிதமானால் துடிக்குமாபோலே விஷயமும் ஸந்நிஹிதமாய் விடாயும் மிக்கிருக்கச்செய்தே, அபரிச்சிந்நவிஷய மாகையாலே பரிச்சேதித்து அநுபவிக்க வொண்ணா தொழிய, 'இது விஷயதௌர்ஜயத்தாலே வந்தது' என்று அறிய மாட்டாதே, தம்முடைய கரணஸங்கோச நிபந்தநமாக வந்ததென்று அநுஸந்தித்து, அவன் தான் முதலிலே இத்தைக்கழித்துத் தன்னை யநுபவிக்கைக்கு உறுப்பாக ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினான்; ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே தான்வந்து அவதரித்தான்; அதுக்கு மேலே அந்தர்யாமிருபேண நின்று ஸத்தாதிகளை நிர்வஹித்தான்; அவன் இப்படி உபகார பரம்பரைகளைப் பண்ண, நான் அவற்றையெல்லாம் அஸத்ஸமமாக்கிக்கொண்டேன்; இனி நான் அவனைக் கிட்டுகைபென்று ஒன்று உண்டோ?' என்று நிர்மாயாத வ்யஸந ஸாகராத்நர்நிமக்நராய் 'முடிந்தேனே யன்றோ' என்று இவர் ஸோகிக்க, 'நீர் கரணஸங்கோசத்தாலே வந்ததென்று ஸோகிக்கவேண்டா; கரணஸங்கோசமில்லாதாரும் நம்மை அநுபவிக்குமிடத்தில் இப்படியே காணும் படுவது' என்று இவரிழுவைப் பரிஹரிக்கக் கோலி, 'நீர் நினைத்த வகைகளெல்லாம் பரிமாறுகைக்கு ஈடாக வடக்கில் திருமலையிலே நின்றோம்; அங்கே கிட்டி அநுபவியும்' என்று தான் அங்குநிற்கிற நிலையைக் காட்டி ஸமாதாநம்பண்ண, ஸமாஹித ராய்த் தலைக்கட்டுகிறார்.

தெற்குத்திருமலையிலே நிற்கிற நிலையை அநுபவிக்கக் கோலிப் பெருதே நோவுபட்ட இவரை வடக்குத் திருமலையில் நிற்கிற நிலையைக் காட்டி ஸமாதாநம் பண்ணினபடி என்னென்னில்; - முலை வேண்டியமுத ப்ரஜைக்கு முலையைக் கொடுத்துப் பரிஹரிக்கு மித்தனையிறே; 'இன்னமுலையைத் தரவேணும்' என்று அமுதால் அம்முலையையே கொடுத்து ஆற்றவேண்டாவோ?, என்னில்;-வேண்டா; இவர்தாம் வழிதிகைத்த மமருகையாலே 'அதுவே வேணும்' 'அதுவன்று இது' என்கிற தெளிவில்லையாயிற்று. இன்னமுந்தான், ஒருவஸ்துதானே ஒருபோது தாரகமாய், மற்றைப்போது அதுகானே பாதகமாகக் காணுநின்றோமிறே; ஆமத்தில் பாதகமான சோறு தானே அதுகழிந்தவாறே தாரகமாகாநின்றதிறே; 'இவர்க்கு இன்

னது இன்னபோது தாரகமாம், இன்னது இன்னபோது பா தகமாம்' என்று தெரியாது; குணவிஷ்காரத்தாலே தரிப்பித்துக்கொண்டு போருகிற ஈஸ்வரனுக்கும் தரித்த விவருக்குமே தெரியுமத்தனை இது தான். ஆரியர்களிழந்த ம்லேச்சபூமியிலுள்ளார்க்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற நீர்மையிறே அங்கு; கானமும் வானமும் வேடுமானவற்றுக்கு முகங்கொடுத்த நீர்மையுண்டிறே இங்கு.

ஈடு;—அவ;—முதற்பாட்டில்—ஐகத் ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி, உன்னை வழிபடுகைக்கு உடலாகக் கரணுகளேபரங்களைக் கொடுத்து விட்டாய் நீ; நான் அவற்றை இதர விஷயப்பாவண்பத்துக்கு உடலாக்கி அநர்த்தப்பட்டுப் போனேன்; இங்ஙனையிருக்கிற நான் உன்னைவந்து கிட்டுவதொரு நாள்சொல்லவேணு மென்கிறார்.

முந்நீர்ஞாலம்படைத்த வெம்முகில்வண்ணனே *

அந்நாள்நீ தந்த வாக்கையின்வழியுழல்வேன் *

வெந்நாளநோய்வீய வினைகளேவேரறப்பாய்ந்து *

எந்நாளயானுன்னை இனிவந்துகூடுவனே.

(க)

பு;—முதற்பாட்டில், ஸகல ஐகத் ஸ்ருஷ்டாவான நீ ஆஸ்ரயணர்த்தமாகத் தந்த ஸரீரத்தின் வழியே அலமருகிற நான் தத்தேதுக்களைப் போக்கி உன்னை ப்ராபிப்பது என்றோ வென்கிறார்.

முந்நீர் — மூன்றுவகைப்பட்ட நீரை தந்த—(ஆஸ்ரயணர்த்தமாகத்) தந்த

யுடைய ஆக்கையின்—ஸரீரத்தினுடைய

ஞாலம்—ஐகத்தை

படைத்த எம் } ஸ்ருஷ்டித்து வழி—பந்தகம்வமார்க்கத்திலே போய்

முகில்வண்ணனே } (அத்தாலே உழல்வேன்—(கர்ப்ப நாகாதிகளிலே போய்) அலமருகிற

ஜல ஸ்தல (விபா நான்

கமில்லாத) மேகத்தி வெம்—(ஜ்ஞானம்பிறந்தபின்பு) பரிநா

ன் ஸ்வபாவத்தை யு பதேறு துவான

டையறயக் கொண்டு நாள்—நாளிலே

எனக்குஉபகாரகனானோய்—(அஹங்காரார்த்த காமாதிரூப

வனே! மான) வ்யாதிகள்

அந்நாள்—அந்த ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே, வீய—நசிக்கும்படி

(சயமாந மநாவாய்க் வினைகளே—(தத்தேதுவான) கர்மங்

கொண்டு) களை

நீ—நீ

வேர்—ஸவாஸநமாக

அறப்பாய்ந்து—கொத்தியெடுத்துப் பொகட்டு யான்—(அநுகூலிக்கத்தந்த காரணங்க ளைப் ப்ரதி கூலிக்கைக் கு உறுப்பாக்கின) நான் உன்னை—(ப்ரதமோபகாரகனான) உன் னை	இனி—இப்படி க்ருதக்ருனையின்பு வந்து—(இந்நிலையைவிட்டு) வந்து கூடுவன்—கூடுவது எந்நான்—எந்நாளாயிருக்கிறது? நான் அறுதியிழுவும் தரிக்கலாமிதே யென்று கருத்து. (க)
---	---

ஆறு ; — ஸம்ஸார்யாத்மாக்க ளெல்லார்பக்கலிலும் சென்று வெள்ளங்கொள்ளும்படி கரைபுரண்டு பெருகுகிற உன்னுடைய நிரவதிககாருண்ய வெள்ளத்தாலே, உன்திருவடிகளைச் சேர்கைக்கு உபாயமாகக் கரணகளேபராத்புகரணங்களை ஸர்வாத்மாக்களுக்குக் கொடுத்தருளினவனே ! அன்று நீ எனக்குத்தந்தருளின அந்த உபகரணத்தைக்கொண்டு உன்திருவடிகளைச் சேரமாட்டாதே பின்னையும் ஸம்ஸார ஸமுத்தரத்திலே போய்விழுந்தேன் ; இப்படி உன்னைப்பிரிந்திருக்கிற இந்தக்காலமாகிற காலாக்நி ஸத்ருஸமான நோய்விடும்படி உன்னைப் பிரிந்திருக்கைக்கு ஹேதுவான என்னுடைய வினைகளை வேரறப்பாய்ந்து என்று நான் உன்னைவந்து கூடுவது? என்கிறார். (க)

நடு ; — அவ ; — இரண்டாம்பாட்டு. “ உம்முடைய உடம்புகொண்டு நாம் இருந்தவிடத்தேவந்து கிட்டமாட்டிற்றிலீராகில், நம்முடம்பைக்கொண்டு நீர் இருந்தவிடத்தே வந்து கிட்டினோமே ; வாமந வேஷத்தைக்கொண்டுமஹாபலிமுன்னேவந்து நின்றோமே ; அங்கே கிட்டமாட்டிற்றிலீரோ ? ” என்ன, “ அதுக்குந் தப்பினேன் ” என்கிறார்.

வன்மாவையமளந்த வெம்வாமனா * நின்
பன்மாமாயப் பல்பிறவியில்படிக்கின்றயான் *
தொன்மாவல்லினைத் தொடர்களைமுதலிரிந்து *
நின்மாதாள்சேர்ந்து நிற்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ. (உ)

ப ; — அந்தரம், அர்த்தியாய்வந்து ஜகத்தை அந்நயார்ஹமாக்கின உன் ஸ்லாக்யமான திருவடிகளைச் சேருவது என்றோ வென்கிறார்.

வல்—காடிநயத்தாலே சிக்கென்ற மா—பெரிய வையம்—ப்ருதிவியை	அளந்த — (ஸுகுமாரமான திருவடிக ளாலே) அளந்து எம் — அத்தாலே என்னை அந்நயார்ஹ மாக்கின
--	--

வாமன—வாமநனே !

நின்—உனக்கு லீலோபகரணமாய்

பல்—(குணபேதத்தாலும் கார்யபேதத்
தாலும்) பலவகையாய்

மா—தூத்யயையான

மாயம் — மாயையாகிற ப்ரக்ருதி யடி
யான

பல்பிறவியில்—(தேவாதி) பஹுவித
ஜந்மத்திலே

படிகின்ற—பொருந்திவர்த்திக்கிற

யான்—நான்

தொல்—அநாதியாய்

மா—அபரிச்சேத்யமாய்

வல்—விடுவிக்க அரிதான

வினை—பாபங்களினுடைய

தொடர்களை — அதுபந்தங்களை

முதல்—ஸமூலமாக

அரிந்து—அறுத்து

நின்—(ப்ராப்தஞ்) உன்னுடைய

மா — (பெறுத்தகரிய) பெருமையை
யுடைத்தான

தான்—திருவடிகளை

சேர்ந்து—சேர்ந்து

நிற்பது—(கதாகதம் பண்ணுதே) நிற்
பது

எஞ்ஞான்றுகொல் — எக்காலமா யிருக்
கிறதோ ? (உ)

ஆறு;—(வன்மா.) இப்படி நீதந்த உபகரணத்தைக்கொண்டு
பின்னையும் நான் ஸம்ஸார ஸமுத்தரத்திலே போய் விழுமளவில்
என்னை எடுத்தருளுகைக்காக இங்கே புகுந்தருளினாய் ; பின்னையும்
உனக்கு எட்டாததொருபடி நான் அந்த ஸம்ஸாரமாகிற கடலி
னுள்ளே போய் அழுந்தாநின்றேன். இப்படி இக்கடலிலே அழுந்து
கைக்கு ஹேதுவாய் அநாதிலித்தமாய் மஹா பலமாயிருந்த என்னு
டைய பாப பரம்பரைகளை முதலிரிந்து உன்னுடைய நிரவதிகபோக்
யமான திருவடிகளை நான் சேர்ந்து, பின்னை ஒருகாலமும் பிரியாதே
நிற்பது என்றோ வென்கிறார். (உ)

ஈடு;—அவ;—மூன்றும்பாட்டு. “வாமநாவதாரம் முற்காலத்
திலே யாகையாலும், நீர் பிற்பாடராகையாலும் இழந்து அங்குக்
கிட்டப்பெற்றிலீராகில், ஒருத்தியுடைய மங்களஸூத்ரத்துக்காகப்
பாண்டவர்களுக்குச் சொல்லிற்றுச்செய்து திரிந்தோமே ; அங்கே
வந்து கிட்டமாட்டிற்றிலீரோ?” என்ன, —“அங்குந் தப்பினேன்”
என்கிறார்.

கொல்லாமாக்கோல் கொலைசெய்துபாரதப்போர் *

எல்லாச்சேனையு மிருநிலத்தவித்தவெந்தாய் *

பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினையறுக்கலா *

சொல்லாய் யானுன்னைச் சார்வதேதார்குழ்ச்சியே.

(ந)

ப;—அநந்தரம், ஆஸ்ரித விரோதி ந்ரஸநீலனு உன்னை நான் கிட்டிகைக்கு ஒருவிரகு அருளிச்செய்யவேணு மென்கிறார்.

கொல்லா -- கொல்லுகைக்குக் கருவி யன்றியே	அவித்த—நசிப்பித்த எந்தாய்—என்னுடைய ஸ்வாமியே!
மா—குதிரையை நடத்துவதான	பொல்லா—அநர்த்தஹேதுவான
கோல்—மூட்கோல் கருவியாக	ஆக்கையின்—ஸரீரத்தோடு உண்டான
(க) “உயெயெவெதெ நிறு	புணர்வினை—ஸம்பந்தத்தை
தாஃ—மயைவே? த நிறுதா?”	அறுக்கல்—அறுக்க உத்தியோகித்தாலும்
ஸங்கல்ப என்முமாத்ரத்தாலே	அரு—(என்னால்) அறுக்கலாம்படி
கொலைசெய்து—கொலையைச்செய்து	யல்ல ;
பாரதப்போர்—பாரதயுத்தத்திலே	யான்—(இதிலே அகப்பட்ட) நான்
எல்லச்சேனையும் — (ஸத்தரு ஸேனை	உன்னை—(விரோதியை யழித்துக்கொ
யோடு பாண்டவஸே	டுக்கவல்ல) உன்னை
னையோடு வாசியற	சார்வது—கிட்டலாம்படி
பூபாரமான) ஸமஸ்த	ஓர்கூழ்ச்சி — அத்விதீயமாயிருப்பதொ
ஸேனையையும்	ரு நல்விரகு
இருநிலத்து—(தர்மசேஷத்ரமான) பெ	சொல்லாய்—(அர்ஜுநனுக்குச் சொன்
ரிய பூமியிலே	னறம்பாலே) சொல்
	லவேணும்.

ஆரு;—(கொல்லா.) இப்படி ஸ்ரீவாமநாய் வந்து புகுந்தருளின வதுவும் எனக்குக் கார்யகரமன்றியே யொழிந்தவாதே, பின்னையும் என்பக்கலுள்ள அபிநிவேஸத்தாலே ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகனாய் வந்து பிறந்தருளி, ஸர்வவஸீகரணமாய் நிரதிஸாயாஸ்சர்யமான திவ்யசேஷ்டிதங்களைப் பண்ணியருளா நின்றுகொண்டு ஸர்வஸுலபனாய் நின்றருளின வன்றும் உன் திருவடிகளைச் சேரப்பெற்றிலேன்; இப்படி அநர்த்தகரமாய் உன்னைல்லது அறுக்க முடியாதிருக்கிற இந்த ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை நீயே அறுத்து நான் உன்னைச் சேருவதொரு விரகு பார்த்தருளா யென்கிறார். (ந)

நடு;—அவ;—நாலாம்பாட்டு. “இப்படி நீர் இருந்தவிடத்தே நாம் வரச்செய்தேயும் இழந்திராகில், அவதாரங்களைப்போலே ஒரு காலவிஸேஷத்திலேயாகாதே எல்லாக் காலத்திலும் அநந்தர்யாமித்வேந உகவாதார்பக்கலிலும் விடமாட்டாமையாலே புகுந்து நின்றோமே; அங்கே அதுகூலித்து உம்முடைய அபேக்ஷிதம் பெற்றுப் போகமாட்டிற்றிலீரோ?” என்ன, அதுக்கும் தப்பினே நென்கிறார்.

சூழ்ச்சிஞானச் சுடரொளியாகி * என்றும்
 ஏழ்ச்சிக்கேடின்றி எங்கணும்நிறைந்தவெந்தாய் *
 தாழ்ச்சிமற்றெங்கும் தவிர்ந்து நின்தாளிணைக்கீழ்
 வாழ்ச்சி * யான்சேரும்வகை யருளாய்வந்தே. (ச)

ப;—அந்தரம், ரக்ஷணர்த்தமான வ்யாப்தியையுடைய உன் திருவடிகளை
 நான் கிடும் பாகாரம் என்முன்னேவந்து முகந்தோன்றிநின்ற அருளிச்செய்ய
 வேணு மென்கிறார்.

சூழ்ச்சி—(எல்லாவற்றையுஞ்) சூழ்ந்தி	தாழ்ச்சி—கால்தாழ்கை
ருக்கிற	தவிர்ந்து—தவிர்ந்து
ஞானம்சுடர்—ஜ்ஞாநப்பாபையையுடை	நின்—(ப்ராப்தணை) உன்னுடைய
த்தான	தான்—(போக்யமான) திருவடிகள்
ஒளிஆகி—ஸ்வயம்பாகாஸஸ்வரூபமாய்	இணை—இரண்டின்
ஏன்றும்—ஸ்வகாலத்திலும்	கீழ்—கீழே
ஏழ்ச்சி—விகாஸமும்	வாழ்ச்சி—(பரதந்தரமாய்) வாழும் வாழ்
கேடு—ஸங்கோசமும்	க்கையை
இன்றி—இன்றிக்கே	யான்—(இதுக்குமுன் அந்வயித்தநி
எங்கணும்—ஸ்வரூபரதேஸத்திலும்	யாத) நான்
நிறைந்த—பரிபூர்ணமாகவ்யாபித்து	சேரும்—ப்ராபிக்கும்
எந்தாய்—(ஊரைவளைந்து ஒருவனைப்	வகை—பாகாரத்தை
பிடிக்குரபோலே)	வந்து—(அவதாரமுகத்தாலே) என்மு
என்னை யங்கீகரித்த	ன்னே வந்து நின்ற
ஸ்வாமியே!	அருளாய்—அருளிச்செய்யவேணும்.
மற்று—(உன்னை) ஒழிந்த	வ்யாப்தமான ஸ்வரூபத்தால் போ
எங்கும்—ஸமஸ்தவிஷயங்களிலும்	ராது என்கருத்து. (ச)

ஆறு;—(சூழ்ச்சி) ஸர்வாத்மாக்களையும் உன்கருத்தில் வர்த்தி
 ப்பிக்க வற்றாய் நித்யலித்தமாய் ஸர்வகதமாயிருந்த உன்னுடைய
 திவ்யஜ்ஞாநமும் எனக்குக் கார்யகரமன்றியே யொழிந்தது; இப்படி
 உன்னுடைய ஜகத்ஸ்ருஷ்டி திவ்யாவதாரசேஷ்டி திவ்யஜ்ஞாநாதி
 களை எனக்குக் கார்யகரமாகாமே ப்ரதிபந்திக்கிற ஸமஸ்தப்ராக்ருத
 விஷயப்பராவண்யத்தையுந் தவிர்ந்து, நின்தாளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சி
 யான்சேரும்படி சக்ரவர்த்தி திருமகனாயும் பூர்வஸுதேவர் திருமக
 னாயும் வந்து பிறந்தருளிற்றோலே இன்னமும் வந்து பிறந்தரு
 ளியே செய்தருளவேணு மென்கிறார். (ச)

நடு;—அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. ‘நீர் வந்தே யருளவேணுமென்ன நின்றீர்; இது நமக்குத் தட்டுப்படும்; ஒருவிசை பதினேராயிரமாண்டு இருந்தோம்; ஒருவிசை நூறாண்டு இருந்தோம்; வருகை நமக்குப் பணியுண்டுகாணும்’ என்ன, ‘எனக்கும் அவைபோலே சில நாளிருந்து உபகரித்தருளப்பெறில் அழகியது; அதுசெய்யத் திருவுள்ள மல்லவாகில், ஆனைக்குத் தோற்றினாற் போலேயும் ப்ராஹ்லாதனுக்குத் தோற்றினாற் போலேயும் எனக்கும் ஒருதோற்றரவு தோற்றியே யாகிலும் உதவவேணும்’ என்கிறார்.

வந்தாய்போலேவந்து மென்மனத்தினை *
சிந்தாமல்செய்யா யிதுவேயிதுவாகில் *

கொந்தார்காயாவின் கொழுமலர்த்திருநிறத்த

எந்தாய் * யானுனை எங்குவந்தனுகிற்பனே. (நு)

ப;—அந்தாம், விலக்டிண விக்ரஹயுத்தணை நீ வந்து என்னெஞ்சை தரிப்பியாயாகில் உன் அழகை நான் இழக்குமித்தனையிதே யென்கிறார்.

வந்தாய்போலே—(ப்ராஹ்லாத கஜேந்த்ரர்களுக்கு) வந்தாற் போலே	ஆகில்—நடக்குமாகில் கொந்து—கொத்துக்களாலே ஆர்—நிறைந்த
வந்தும்—(ஒருப்ராதுர்ப்பாவம்பண்ணி) வந்தாகிலும்	காயாவின்—காயாவினுடைய கொழுமலர்—செவ்விப்பூவின்
என்—(உன்னைக்கிட்ட ஆசைப்பட்ட) என்னுடைய	திருநிறத்த—நிறத்தையுடையனாய் எந்தாய்—(அவ்வழகைக்காட்டி என்னை யடிமைகொண்ட)
மனத்தினை—நெஞ்சை	ஸ்வாமியே!
- நீ—(ஆபத்திலேயுதவின) நீ	யான்—(உன்னழகு ஒழியச்செல்லாத) நான்
சிந்தாமல் — (விரோத யநுஸந்தாரத்தாலே)ஸிதிலமாகாதபடி	உன்னை — (இவ்வழகைக் காட்டின) உன்னை
செய்யாய்—பண்ணுகிறிலை;	எங்கு—எங்கே
இதுவே — (உதவாமையாகிற) இதுவே	வந்து—வந்து
இது—(ஸ்வபாவமென்னும்) இதுவாய்	அணுகிற்பன்—கிட்டவல்லேனாவது?

ஆறு; — (வந்தாய்.) அப்படிவருகை திருவுள்ள மன்றாகில், ஸ்ரீகஜேந்த்ராத்வானுக்கு வந்தாற்போலே யாகிலும் வந்து என்மனத்தினை நீ சிந்தாமற் செய்கிறிலை. நீ செய்யாதொழிந்தால் நான் என்னுடைய யதந்தத்தால் உன்னை வந்து சேருகையென்று ஒரு

24 திருவாய்மொழி-ந-ப, உ-தி, சு-பா, கிற்பன் வ்யாக்யாநம்.

பொருளில்லை ; இனி உன்னுடைய அழகைக் காணப்பெறுதே இழந்துபோ மித்தனையாகாதே நான் என்கிறார். (ந)

ஈடு ;—அவ ; — ஆறும்பாட்டு என்னைப் பார்த்தால் கிட்ட விரகில்லை ; உன்னைப்பார்த்தால் தப்பவிரகில்லை ; ஆனபின்பு, நிராதிசய போக்யமான உன் திருவடிகளைக் கிட்டுவது என்று ? என்கிறார். விதிநிஷேதங்களுக்கு வர்யனன்றிக்கே இதரவிஷய ப்ரவணாய்க் கைகழிந்துபோன நான் உன் திருவடிகளைக் கிட்டுவது என்று ? என்கிறார்.

கிற்பன்கில்லே நென்றிலன் முனநாளால் *

அற்பசாரங்களவை சுவைத்தகன்றெழிந்தேன் *

பற்பல்லாயிர முயிர்செய்தபரமா * நின்

நற்பொற்றோதித்தாள் நனுகுவதெஞ்ஞான்றே ? (சு)

ப ;—அநந்தாம், அநாதிகாலம் விஷயப்ரவணாய் அகன்ற நான், எல்லா வற்றையும் நினைத்தபடி செய்யவல்ல நீரவதிக ஸக்தி யுத்தன உன்னைக் கிட்டுவது என்று ? என்கிறார்.

முனநாளால்—முற்காலமெல்லாம்,

கிற்பன் என்றிலன்—“கூ-பா-பா-சு-

சூர்யாத்” என்று நன்மை செய்ய அடுக்குமென்றால் வல்லேனென்று இசைந்திலேன் ;

கில்லேன் என்றிலன்—“நக-பா-பா-சு-

நகூர்யாத்” என்று தீமை செய்ய லாகாதென்றால் மாட்டேனென்று தவிர்த்திலேன் ; இப்படி விதிநிஷேதங்களுக்கு அவிஷயபூதனாய்க் கொண்டேன்

அற்பம்—அத்யல்பமான

சாரங்கள்—பசையையுடைத்தான

அவை—நாநாவித தூர்விஷயங்களை

சுவைத்து—(பசையுண்டாகப் ப்ரமித்து எதிர்ப்பசை கொடு

த்து) புஜித்து அகன்று ஒழிந்தேன்—(அதடியாக) தூரஸ்தனாய்விட்டேன்?

பற்பல்—நாநாவிதமாய்

ஆயிரம்—அஸங்க்யாதமான

உயிர்—ப்ராணியாதங்களை

செய்த—(நினைத்தபடி) உண்டாக்கவல்ல

பாமா—ஸக்திபாரம்யத்தை யுடையவனே !

நின்—(வருத்தஸ்வாமியான) உன்னுடைய

நல்—அப்ராக்ருதமாய்

பொன்—அதிராமணீயமாய்

சோதி—தேஜோமயமான

தாள்—திருவடிகளை

நனுகுவது—கிட்டுவது

எஞ்ஞான்று—எக்காலம் ?

திருவாய்மொழி-நு-ப, உ-தி, எ பா, எஞ்ஞான்று வ்யாக்யாநம். 25

ஸக்திமானுன ரீ கிட்டமதொழிய, என்னைப்பார்த்தால் கிட்ட விரகில்லை யென்று கருத்து. (சு)

ஆறு;—(கிற்பன்.) இதுக்கு முன்புள்ள காலமெல்லாம், உன் திருவடிகளைச் சேருகைக்கு ஈடாயிருப்பதொரு ஸுக்ருதத்தைச் செப்வோமென்று செய்தல், அதுக்கு விரோதியான துஷ்க்ருதத் தைத் தவிருவோமென்று தவிர்த்தல் செய்திலேன்; எடுத்தபடிசெய்து திரிந்தேன்; இப்படிசெய்து திரிந்து அகிஷ்ணுத்தரமான விஷயரஸத் தை புஜித்து உன் திருவடிகளைச் சேருகைக்கு அர்ஹனன்றிக்கே அகன்று போனேனென்று நசையற்றுப்போய்த் துவளப்புக்கவா றே, பின்னையும் அவனுடைய ஸர்வாத்ம நிர்மானாதுகுண நிரதி ஸய ஸக்தியோகத்தை அதுஸந்தித்துப்போய் உஜ்ஜீவித்து, இந்த அபர்யந்தமான ஆத்மாக்களெல்லாஹையும் ஸ்ருஷ்டித்தருளின உன க்கு என்னை யொருவனையும் உன் திருவடிகளுக்கு ஈடாம்படி பண்ணியருளுகை, ஒருபொருளோ? ஆனபின்பு, உன் திருவடிகளை என்று நான்சேர்வது? என்கிறார். (சு)

ஈடு;—அவ;—ஏழாம்பாட்டு. “நின்றற்பொற்சோதித்தான்” என்று திருவடிகளின் போக்யதையை அதுஸந்தித்தவாறே திரு வள்ளம் பதறத்தொடங்கிற்று; கெடுவாய்! உன்படி ஆராயாதே ! நல்லத்தை ஆசைப்பட்டால் கிடைக்குமோவென்கிறார்.

எஞ்ஞான்று நாமிருந்திருந் திரங்கிரெஞ்சே *
மெய்ஞ்ஞானமின்றி வினையிபல்பிறப்பழுந்தி *
எஞ்ஞான்று மெங்குமொழிவற நிறைந்துநின்ற *
மெய்ஞ்ஞானச் சோதிக்கண்ணனை மேவுதுமே. (எ)

ப;—அந்தரம், வ்யாப்தணவன் ஸுலபனுனென்றால், ப்ராப்தி ஸாத்மில்லாதார் புக்குக் கிட்டப்போமோவென்கிறார்.

நெஞ்சே — நெஞ்சே !	இன்றி — இன்றியே
எஞ்ஞான்றும் — எப்போதும்	வினை — (தத்விரோதியான) பாபத்தா
இருந்து இருந்து — இருந்திருந்து	லே
இரங்கி — (ப்ராப்யாகாங்கக்ஷயாலே)	இயல் — ம்ரவ்ருத்தமான
துகித்து	பிறப்பு — ஜன்மங்களிலே
மெஞ்ஞானம் — (தத்ஸாத்மமான) தத்	அழுந்தி — அழுந்தி
தவஞானம்	நாம் — (இதுவே யாத்ரையான) நாம்

26 திருவாய்மொழி-ந-ப,உ-தி அ-பா,மேவுதுன்பம் வ்யாக்யாநம்.

எஞ்ஞான்றும்—என்றுமொக்க
எங்கும்—எல்லாவஸ்துக்களிலும்
ஒழிவு அற—ஒன்றுஞ்சோராற்படி
நிறைந்து—பரிபூர்ணமாக வ்யாபித்து
நின்ற—நின்ற

மெய்ஞ்ஞானம்—நித்யஜ்ஞாநமான
சோதி—தேஜஸ்ஸையுடையனாய்
கண்ணனை—(ஆஸ்ரித ஸௌஸ்யார்த்
தமாக வந்து அவதரி
த்த) க்ருஷ்ணனை
மேவுதுமே—எக்காலங்கடக்கடவோம்

ஆறு ;—(எஞ்ஞான்றும்.) பகவத் ப்ராப்த்யுபாயமான தத்ஸ்வ ரூபரூபகுண விபூதி விஷய யாதாத்மய ஜ்ஞாநஹீநராய், தத்ப்ரா ப்திவிநோதி ஸம்ஸாரத்திலே ப்ரவணநுமாயிருப்பது; ஸர்வஜ்ஞ னைகையாலே நம்முடைய இந்த அநர்ஹதையை அவன் அறிவது; எஞ்ஞான்று நாம் இருந்து இருந்து அவனைக் காணவேண்டுமென்று வ்யஸநப்படுகை? அவனைக் காண்கைக்கு நமக்கு எங்கே உபகரண மென்கிறார்.

(எ)

ஈடு ;—அவ;—எட்டாம்பாட்டு. ஸாதநாதுஷ்டாநம் பண்ணி னார் பலம் தாழ்த்துக் கூப்பிடக்கடவ கூப்பிட்டை, பேற்றுக்கு ஈடாயிருப்பதொரு கைம்முதலில்லாத நான் எங்கே வந்து கிட்டக் கூப்பிடுகிறேனென்கிறார்.

மேவுதுன்ப வினைகளை விடுத்துமிலேன் *
ஒவதுதலின்றி யுன்கழல் வணங்கிற்றிலேன் *
பாவுதொல் சீர்க்கண்ண ! என்பரஞ்சுடரே ! *
கூவுகின்றேன் காண்பர்ன் எங்கெய்தக்கூவுவனே.

(அ)

ப ;—அநந்தரம், ஸௌஸ்யகாரிதமான குணவிக்ர ஹௌஜ்ஜ்வல்யத்தை அநுஸந்தித்து, நிஸஸாதநான நான் எங்கே காணக் கூப்பிடுவதென்கிறார்.

மேவுதுன்பம் — அவநாபூததுக்கத்தை உன் — (ப்ராப்தான) உன்

யுடைத்தான

கழல்—திருவடிகளை

வினைகளை—பாபங்களை

வணங்கிற்றிலேன் — (வணக்குடைத்

விடுத்துமிலேன் — (தந்நிவர்த்தகமான

தவநெறியாலே) வண

தபோஜ்ஞாந ஸாதிக

ங்குவதுஞ் செய்திலே

ளாலே) போக்குவது

ன்;

ஞ் செய்திலேன் ;

பாவு—(எங்குமொக்கப்) பாம்பி

ஒவதுதல் இன்றி—நிரந்தரமாக

தொல்—ஸ்வாபாவிகமான

சீர்—ரகூணை கார்த்தகுணங்களையுடைய	கூவுகின்றேன் — (ஸாதநாநுஷ்டாநம்
கண்ணை—கருஷ்ணஞய்	பண்ணி யிழந்தார்
என்—எனக்கு ஆஸாஜநகமான	கூப்பிடுமா போலே)
பாஞ்சுடரே—நிரவதிக தேஜோரூபன	அழைத்துக் கூப்பிடு
னவனே !	நின்றேன்;
காண்பான்—காணவேணுமென்று	எங்கு—எங்கே
	எய்த—கிட்டுவதாக
	கூவுவன்—கூப்பிடுவேன். (அ)

ஆறு;—(மேவு) கர்மயோகமாதல், பக்தியோகமாதல், ஜ்ஞாநயோகமாதல் ஒன்றும் செய்கிறிலேன்; செய்யாதிருந்துவைத்து, ஸௌரஸீல்ய வாத்ஸல்ய காருண்யாத்ய ஸங்க்யேய திவ்யாத்ம குணங்களாலும் நிரதிரஸ்யௌஜ்வல்ய ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்யாத்ய ஸங்க்யேய திவ்யரூப குணங்களாலும் பரிபூர்ணனாயிருந்த உன்னைக் காணவேணு மென்றென்று கூப்பிடாநின்றேன்; இப்படி கூப்பிடு உன்னைக் காண்கைக்கு எங்கே கார்யகரமாகிறதென்கிறார். (அ)

ஈடு;—அவ; — ஒன்பதாம்பாட்டு. வரையாதே எல்லார்க்கு மொக்க முகங்கொடுத்த அவதாரங்களுக்குத் தப்பின நான் இனி உன்னைக் கிட்டுகையென்று ஒருபொருளுண்டோ? என்று நிராஸராகிறார்.

கூவிக்கூவிக்க கொடுவினைத் தூற்றுள்ளின்று *
பாவியேன் பலகாலம் வழிதிகைத்த லமருகின்றேன் *
மேவியன்றா நிரைகாத்தவ னுலகமெல்லாம்
தாவியவம்மாலை * எங்கினித் தலைப்பெய்வனே. (கூ)

ப;—அநந்தரம், அறிவில்லாதாரோடு அறிவுடையாரோடு வாசியுறும்படி உபகரித்த உபகாரத்துக்குத் தப்பின நான் கிட்டுவது எங்கே? என்கிறார்.

கொடு—கூராமான	அலமருகின்றேன்— (அ துக்குள்ளே)
வினை—பாபங்களுக்கு ஆகரமாய்	அலமராநிந்திற
தூற்றுள்—(புக்கால் புறப்பட்டுவான்	பாவியேன்—மஹாபாபியான நான்
ஊத ஸம்ஸாரமாகிற)	அன்று—(கோபவ்ருத்தர்கள் பசுமேய்
தூற்றில் அகப்பட்டு	க்கக்) கோலைக்கொடு
நின்று—நின்று	த்த அன்று
பலகாலம்—அநேக காலம் புறப்பட	மேவி — (கார்யப்பாடாகவன்றியே)
வழி திகைத்து—வழி அறியாதே பா	நஞ்சுபொருந்தி
மித்து	

28 திருவாய்மொழி-நட்பு, உ-தி, ௧0-பா, தலைப்பெய் வ்யாக்யாரம்.

ஆநிரை—பசுக்களை	அம்மாளை— ஸர்வஸ்வாமியை
காத்தவன்—ரக்ஷித்தவனும்	இனி—அன்றைக்குத்தப்பிப்பின்பு
உலகமெல்லாம்—(இப்படிப் பாரதேயரிக	கூலிக்கூலி— (ஆர்த்தியாலே) பலகா
மன்றியே) ஸர்வலோ	ஓம் கூப்பிட்டுக் கூப்
கவிஷயமான	பிட்டு
தாவிய — த்ரைவிக்ரமாப தாநத்தையு	எங்கு—ஏங்கே (க)
டைய	தலைப்பெய்வன்—கிட்டிலேன்.

ஆறு;—(கூலிக்கூலி.) அஸக்ய நிஷ்க்ரமணமாய் நிரதிஸய து?கா ஸ்பதமாயிருந்த கொடுவினைத்தூற்றுள்ளே நின்று பாவியேன் பல காலமும் கூலிக்கூலி, எம்பெருமான் திருவடிகளிற்சென்று சேர் வழி யறியாதே திசைத்து அலமருகின்றேன் ; திருவாய்ப்பாடியிலே ஸர்வ ஸுலபனாப்க்கொண்டு வர்த்தித்தருளினவன் திருவடிகளைச் சேரமா ட்டிற்றிலேன் ; அன்று ஒருதேசவிசேஷத்திலே வர்த்திக்கைபாலே சேரப்பெறா தொழிபயும் ஸம்பவிக்கு மன்றோவென்னில், -- ஸர்வ தேசவர்த்திகளான ஸர்வாத்மாக்களும் தன் திருவடிகளினுள்ளே அகப்படும்படி உலகமெல்லாம் தாவி யருளினவன்று உன் திருவடிகளைச் சேரப்பெற்றிலேன். அன்று சேரப்பெறாத நான் என்று சேரவிருக்கிறேன்? சேராதொழியில் இவ்வாத்மா முடிகை நிச்சி தம். இனி அவனுடைய ஈஸ்வரத்வம் விகலமாகவாகாதே புகுகிறது; இனி ஆத்மாவதிகமாக அவன் திருவடிகளைச் சேருகையென்று ஒரு பொருளில்லை யென்று நசையற்றுக் கூப்பிடுகிறார். (க)

நடு ;—அவ் ;— தத்தார்பாட்டு. இவர் நசையற்றவாதே 'க்ரமப் ராப்தி பற்றாதுபோலே யிருந்தது' என்று "நீர் ஒரு பெருவிடாய ருண்டு" என்று அறிந்து, "உமக்காக வன்றோ வடக்குத் திருமலை யிலே நிற்கிறது?" என்று அந்நிலையைக் காட்டித் தரிப்பிக்கத் தரி த்து இனியராகிறார்.

தலைப்பெய்காலம் நமந்தமர் பாசம்விட்டால் *

அலைப்பூணுண்ணு மவ்வல்லலெல் லாமகலக் *

கலைப்பல்லொனத் தென்கண்ணனைக் கண்டுக்கொண்டு *

நிலைப்பெற் றென்னெஞ்சுப்பெற்றது நோபிரே. (க0)

ப ;—அநந்தம், " எங்கினித்தலைப்பெய்வன்" என்கிற நைராஸ்யத்தைக் கண்ட க்ருஷ்ணன் தான் பிற்பாடர்க்கு உதவும்படி ப்ரமாணவித்தமான ஆஸத் தியை ப்ரகாஸிப்பிக்க, அத்தாலே க்லேஸரிவருத்தி பிறந்து ஸந்துஷ்டராகிறார்.

நமன் தமர்—நமன் தமர்

தலைப்பெய் காலம்—தலைப்பெங் காலம்

பாசம்—பாசத்தை

விட்டால்—வீசிஞல்

அலைப்பூண்—(அவர்களால்) அலைக்கப்

படுகைய

உண்ணும்—அநுபவிக்குமா போலே

(விரோதி தர்ஸநத்தா

ல்) வந்த

அ—அந்த

அல்லலெல்லாம்—தக்கமெல்லாம்

அகல—விட்டுப்போம்படியாக

பல்—பலவகைப்பட்ட

கலை—வேதங்களாலே

ஞானம்—அறியப்பட்டு

என்—எனக்கு ஸுலபஞ்

கண்ணனை—க்ருஷ்ணனை

கண்டுகொண்டு—கண்டுகொண்டு

என் நெஞ்சம்—(பிரிதிலமான) என்

நெஞ்ச

நிலை—ஸ்தைதர்யத்தை

பெற்று—பெற்று

உயிர்—(ஆர்த்தியாலே முடியப்புக்க)

ஆத்மாவும்

நீடு—நித்யதையை

பெற்றது—பெற்றது.

ஆறு;—(தலைப்பெய்) உத்க்ராந்திவ்யஸநம்போலே அதிகோர
மாய் அதிதுஸ்ஸஹமாயிருந்த என்னுடைய அந்த பகவத்விஸ்ஸலேஷ
ஐரித நிரவதிகவ்யஸநமும் ‘அவனுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வத்துக்கு
வைகல்யம் வருகிறதென்றுள்ள மஹாபயமும் நிஸ்ஸேஷமாக
எல்லாம் போய், என் நெஞ்சம் நிலைநின்று என்னுடைய ஆத்மாவும்
நித்யமாம்படி ஸாஸ்த்ரைகஸமதிகம்யனான எம்பெருமானைத் திரு
மலையிலே கண்ணாலே காணப்பெற்றேனென்கிறார். (க0)

நடு;—அவ;—நிகமத்தில் * இத்திருவாய்மொழி, அப்யஸித்
தார்க்கு ஸரீரஸம்பந்தத்தை அறுத்துக் கொடுக்குமென்கிறார்; தம்
முடைய ஆர்த்தியெல்லாம் போம்படி அவன்வந்து முகங்காட்ட,
‘நிலைப்பெற் நென்னெஞ்சம் பெற்றது நீடுயிர்’ என்றார் இவர்;
அவன் முகத்தைப்பார்த்தவாறே அவனுயிர்நீடுபெற்றதாயிருந்தது.

உயிர்களுல்லா வுலகமு முடையவனைக் *

குயில்கொள் சோலைத்தென் குருகூர்ச்சடகோபன் *

செயிரிற்சொல் விசைமாலையாயிர த்து ளிப்பத்தும் *

உயிரின்மே லாக்கையுனிடையொழிவிக்குமே. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப;—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக, தாம் அபேக்ஷித்த
ஸரீரஸம்பந்த நிவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

திருவாய்மொழி-ந-ப,உ-தி,கக-பா, உயிர்களைல்லா வ்யாக்யாநம். 31

யுண்டோ உண்டாக்கின விதுக்கு ஒரு குணதாநம் பண்ண ?
என்றார் ; ஏழாம்பாட்டில் - ‘ நம்படியறியாதே நாம் அவனை வெறுக்
கிறதென் ?’ என்றார் ; எட்டாம்பாட்டில் - ‘ தீரக்கழிய ஸாதநாநுஷ்ட
டாநம்பண்ணினேனோ, நான் இங்ஙனங் கூப்பிடுகைக்கு ?’ என்றார் ;
ஒன்பதாம்பாட்டில் - ‘ அந்த த்ரைவிக்ரமாபதாநத்துக்குத் தப்பின
நான் இனி எங்கே கிட்டப்போகிறேன் ?’ என்றார் ; பத்தாம்பாட்
டில் - அவ்வளவிலே வந்து அவன் முகங்காட்டித் தரிப்பிக்கத் தரித்
தார் ; நிகமத்தில் - பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார். (கக)

வடக்குத்திப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாந்திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் முற்றுபெற்றன.

ஸ்ரீமதோமாநுஜாயநமः

மூன்றும்பத்து.

மூன்றந்திருவாய்மொழி—ஒழிவில்காலம் - ப்ரவேஸம்.

ஈடு : ---“ நிலைப்பெற்றென் னெஞ்சம்பெற்றது நீடுயிர்” என்று அவனைக்கிடீதத் தம்முடைய ஸ்வரூபம் பெற்றவாறே, ஸ்வரூபாநுரூபமான அடிமை பெறவேணுமென்று பாரிக்கிறார் இத்திருவாய் மொழியில்

ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தாலே வந்த கரணஸங்கோசத்தை அது ஸந்தித்து நினைத்த வகைகளெல்லாம் பரிமாறப்பெறுமையாலே நொந்து, “அவன் முதலிலே இத்தைத் தவிர்த்துத் தன்னை யதுபவிக்கைக்கு உறுப்பாக அநேக முபாயங்களைப் பார்த்துவைத்தான்; அவற்றைத் தப்பினேன்; அவதாரங்களைத் தப்பினேன்; அந்த ராத்தமையைத் தப்பினேன்; இப்படி அவன் பார்த்துவைத்த வழிகளடையத் தப்பின நான் இனிச் சிட்டி யதுபவிக்கையென்று ஒரு பொருளுண்டோ? இழந்தேனோ யன்றோ” என்று நைராஸயத் தோடே முடிப்புக, “வாரீர் ஆழ்வீர்! நாம் உமக்காகவன்றோ திருமலையிலே வந்துநிற்கிறது; உம்மை இவ்வுடம்போடே அதுபவிப்பிக் கைக்காக இங்கே வந்துநின்றோமே; நீர்போய்க் காணக்கடவ காட்சியை நாம் இங்கேவந்து காட்டினோமே; இனித்தான் உமக்கு இவ்வுடம்பு நம்மோட்டை யதுபவத்துக்கு விரோதியுமன்றுகாணும்; நீர்தாம் கரண ஸங்கோசாது ஸந்தாநத்தாலே நோவு படுகிறீராகில், முதலிலே இதில்லாதாரும் நம்மை யதுபவிக்கும்போது படும்பாடு இதுகாணும்; அவர்களும் வந்ததுபவிக்கிற விடங்காணும் இவ்விடம்; ஆனபின்பு, நீரும் இவ்வுடம்போடே நினைத்த வடிமைகளெல்லாம் செய்யும்” என்று தான் திருமலையிலே வந்து நிற்கிற நிலையைக் காட்டி ஸமாதாநம்பண்ண, ஸமாஹிதராய், ‘தர்மியொன்றே யாகையாலே விஷயம் எங்குமொக்கப்பூர்ணமானபின்பு, ஒருதேஹவிஸேஷத்திலே போனால் செய்யக்கடவ அடிமைகளெல்லாம் இந்நிலத்திலே செய்யலாம்படிக்கு ஈடாகக் குறையற்றிருந்ததாகில், நமக்குத்தான் இவ்வுடம்பு விரோதியாகையுமன்றிக்கே அடிமைசெய்கைக்குப் பாங்

திருவாய்மொழி-நு-ப, நு-தி, க-பா, ஒழிவில்லால் வ்யாக்யாநம். 33

காயிருந்ததேயாகில், இனித்தான் அங்குப்போனாலும் (க) “ஸோஸு-தெவவ-காநீ-காரீநீ - ஸோஸ்துதே ஸர்வாங்காமாந்” என்கிறபடியே குணநுபவமிதே பண்ணுகிறது; அந்த ஸீலாதிருணங்களைத் தான் ஸ்பஷ்டமாபிருக்கிறதும் இங்கேயாகில், இனி அங்குள்ளாரும் வந்து அடிமை செய்கிறதும் இங்கேயாகில், நாமும் அங்கே போய்ப்புக்கு அடிமைசெய்வோம்; என்றுகொண்டு, பசியுமுண்டாய்க்கையிலே சோறுமுண்டா யிருக்குமவன் நீரும் நிழலுங்கண்டால் உண்ணப் பாரிக்குமாபோலே இவரும் அடிமைசெய்யப் பாரிக்கிறார். இவ்விஷயத்தில் அடிமைசெய்ய ஒருப்படுவார்க்கெல்லாம் உள்ள தொன்றாயிற்று, முன்பேபாரித்துக்கொண்டுஇழியுமது; (உ) “சுஹம்ஸவ-ஹ்ஸாரிஷ்யாதி - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்றிதே இனைய பெருமாள் படி. போஜநபரையிருக்குமவன் ஊணத்தயாயம் படிக்குமாபோலே இருப்பதொன்றாயிற்று, இவருடைய கைங்கர்யமநோரதம்.

ப: — மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், இவர் “ஸேஷத்வ விரோதியான தேஹஸம்பந்தாதிகளை நிவர்த்திப்பிக்கவேணும்” என்று அபேக்ஷிக்க, “நிவ்ருத்தவிரோதிகரைக் கொள்ளும் ஸேஷவ்ருத்தியைக் கொள்ளுக்கைக்கன்றோ நாம்ஸநிஹிதராயிற்று?” என்று பெரிய திருமலையில் நிற்கிற நிலையைப் ப்ரகாஸிப்பித்த ஈஸ்வரனுக்கு “ஸர்வப்ரகார ஸேஷவ்ருத்தியும்பண்ணுகையே ஸேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபம்” என்று அறுதியிட்டு அதிலே உத்யோகத்தைப் பண்ணுவதாக, கைங்கர்யபாதிஸம்பந்தியினுடைய ஸர்வாதிகஸேஷித்வத்தையும், ஸேஷியினுடைய குணவிக்கரஹாதி வைலக்ஷண்யத்தையும், ஸர்வப்ரகார விலக்ஷணனுடைய ஸூரிஸேவ்யத்வத்தையும், இப்படி ஸர்வாதிகனுடைய ஸீலாதிஸயத்தையும், ஸீலவானுடைய போக்யத்தையையும், போகார்த்தமான ஆஸ்ரயணஸௌகர்யத்தையும், அவன் நிற்கிற திருமலைதானே பரமஸாய்ப்ரத மென்னுமிடத்தையும், அதுதன்னை அநுபவிக்கவே ப்ரதிபந்தகம் ஸ்வயமேவ நிவ்ருத்த மாமென்னுமத்தையும், அந்த தேஸஸம்பந்தத்தாலே தேஸிகளுன ஈஸ்வரனும் அநிஷ்ட நிகர்த்தகளுன நென்னுமத்தையும், அவன் தேஸமான திருமலைதானே பரமப்ராப்யமென்னுமிடத்தையும் அருளிச்செய்து, ஏவம்வித் தேஸவர்த்தியான ஈஸ்வரன்பக்கல் கைங்கர்யமே ஸ்வரூபாநுரூப புருஷார்த்தமென்று உத்யுக்தராகிறார்.

(க) தை - ஆந - க.

(உ) ரா - அயோ - நக - உரு.

34 திருவாய்மொழி-ந-ப, ந-தி, க-பா, ஒழிவில்காலம் வயாக்யாநம்

நடு;—அவ;—முதற்பாட்டில் “ திருவேங்கடமுடையான் திரு வடிகளிலே ஸர்வதேசு ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் எல்ல வடிமைகளும் செய்யவேணும்” என்கிறார்.

ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய்மன்னி *

வழுவினாவடிமை செய்யவேண்டும்நாம் *

தெழிசூரலருவித் திருவேங்கடத்து *

எழில்கொள்சோதி எந்தைதந்தைதந்தைக்கே. (க)

ப;—முதற்பாட்டில், “ஸர்வாதிகஸேஷியான திருவேங்கட முடையானு க்கு ஸர்வபாகார விஸிஷ்டமான சேஷவ்ருத்தியைப் பண்ணவேணும்” என்ற ஸ்வஸம்பந்தி ஜநங்கனோடே ஒருப்பட்டுப் பாரிக்கிறார்.

தெழிசூரல்—மஹாத்வரியாம்படி ஸப் மன்னி — (ஸர்வாவஸ்தையிலும்) பிரி திக்கிற யாதூரின்று

அருவி—அருவியையுடைய

திருவேங்கடத்து — திருவேங்கட மா

கிற திருமலையில் நிலை

யாலே

எழில் கொள்—அழகையுடைத்தான

சோதி — தேஜோமய விக்ரஹத்தை

யுடையானை

எந்தை தந்தை } நம்முடைய குலக்ர
தந்தைக்கு } மாகதனை

நாதனுக்கு

நாம் — (அஸாதாரண சேஷபூதரான)

நாம்

ஒழிவில் காலமெல்லாம்—ஒழிவில்லா

தகாலமெல்லாம்

உடனாய் — (ஸர்வதேசுத்திலும்) உட

னாய்

வழுஇலா—ஒன்றும் நழுவாதபடி

அடிமை—ஸர்வசேஷவ்ருத்திகளையும்

செய்யவேண்டும் — பண்ணவேணும்.

சேஷவ்ருத்தியிலிருந்தியாபேஷைக்

யேசேதநனுக்கு ஸ்வரூபமென்று

கருத்து.

எழில்கொள் சோதியென்று — (க)

“சுட ஜெயம் ஹிததெஜோ

யஸ்ய ஸாஜநகாஜஜா - அப்

ரமேயம் ஹிதத்தேஜோ யஸ்யஸா

ஜநகாத்மஜா” என்கிற படியே

ஸௌந்தர்ய ரூபையான லக்ஷ்மி

யோட்டை ஸம்பந்தத்தைச் சொ

ல்லவாருமளர். தெழித்தல் -

முழங்குதல். (க)

ஆரூ;—(ஒழிவில்காலம்.) இப்படி நிரவதிகஸௌந்தர்யாதி கல் யாணகுண விஸிஷ்டனை திருவேங்கட முடையாணைக் கண்டு லப் தாத்ம் ஸஞ்ஜீவநராய் அவனுடைய குணங்களாலே தாஸ்யமுபாகத ராயிருந்த ஆழ்வார், “ திருவேங்கடமுடையாணை புஜிக்கவேணும்” என்று தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே கோவி அதுக்குத் துணையா

திருவாய்மொழி-ந-ப, ந-தி, உ-பா, எந்தைதந்தை வயர்க்யாநம். 35

கத் தம்முடைய திருவுள்ளத்தையும் தம்முடைய திருவுள்ளம் போலே பகவதேகபோகரா யிருப்பாரையுங் குறித்து “ திருவேங்கடமுடையானே புஜிக்க வாருங்கள் ; அவனை புஜிக்கையாவது - அவன் திருவடிகளிலே ஸர்வதேஸா ஸர்வகால ஸர்வா வஸ்த்தோசித ஸர்வ ஸேஷவ்ருத்தியையும் பண்ணுகை” என்கிறார். (க)

நடு ;—அவ ;—இரண்டாம் பாட்டு. “ பரிபூர்ண கைங்கர்யத் தைப் பெறவேனுமென்று மனோரதியா நின்றீர் ; அது பின்னை இப்பாரீர ஸம்பந்தமற்று அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே ஒரு தேஸா விஸேஷத்திலே போனால் பெறுமதொன்றிறே” என்ன, - “ அங் குள்ளாரொல்லாரும் வந்து அடிமைசெய்கிறது இந்நிலத்திலே யாகையாலே, இங்கே பெறக் குறையில்லை” என்கிறார்.

எந்தைதந்தைதந்தை தந்தைதந்தைக்கும்
முந்தை * வானவர் வானவர்கோடுமெம் *
சிந்துபூமகிழும் திருவேங்கடத்து *
அந்தமில்புகழ்க் காரொழிலண்ணலே. (உ)

ப ;—அந்தரம், இப்படி ஸர்வாதிகஸேஷியனுடைய குண விக்ரஹாதிவைலக்ஷணயத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

எந்தை தந்தை தந்தை	நமக்கு உத்பா	மகிழும்—(ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே)
தந்தை தந்தைக்கும்	தகபாரம்பர்	விக்ஸி தமாம்படியான
முந்தை	யத்தில் ப்ர	திருவேங்கடத்து—திருமலையில் வான
	தமோத் பா	த்தாலே
	தகனுபந்	அந்தம் இல்—முடிவு இல்லாத
	தந்தை யு	புகழ்—குணப்ரதையையுடையயுய்
	டையவன்	கார் எழில் — ஸ்யாமமான வடிவழகை
வானவர்—பரமபதவாளிகள்		யுடைய
வானவர் கோடுமெம் — (தங்களுக்கு		அண்ணல் — ஸர்வாதிகள்.
நிர்வாஹகரான) ஸே		குணத்தாலும் அழகாலும் ஸர்
ரை முதலியாரோடே		வாதிகளென்று கருத்து.
சிந்து—தூவின்		கார்—மேகமுமாம். (உ)
பூ—விடுபூக்கள்		

ஆறு ;—(எந்தைதந்தை) திருநாட்டிற்குச் சென்று எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்வதன்றோ எல்லார்க்கும் பரமப்பராய் மென்னில்;- திருநாட்டிலுள்ள நித்யஸித்தபுருஷர்களும் திருவேங்கட முடை

36 திருவாய்மொழி-ந-ப, ந-தி, ந-பா, அண்ணல் வ்யாக்யாரம்.

யான் குணங்களிலே அகப்பட்டு அவன் திருவடிகளிலே யன்றே வந்து அடிமைசெய்கிறது; ஆதலால், தன்னுடைய நிரவதிக கல்யாணகுணங்களாலே தன்னடியார்க்கு என்னை ஆட்படுத்தியிருளின திருவேங்கட முடையானுக்கு அடிமைசெய்யு மதுவே நமக்குப் பரமப்ராப்யம்; அவனுக்கு அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்; வாருங்களென்கிறார். (உ)

ஈடு;—அவ;—மூன்றுபாட்டு. “நாம் இங்ஙனே அடிமைசெய்ய வேணுமென்று மனோரதிக்கு மிதுவேயோ வேண்டுவது? அவன் தான் நமக்கு அநுபவஸம்ருத்தியைத்தருமோ?” என்ன, “நிரபேக்ஷரானவர்களுக்குத் தன்னைக் கொடுத்துக்கொண் டிருக்கிறவன், ஸாபேக்ஷரான நமக்குத் தரச்சொல்லவேணுமோ?” என்கிறார்.

அண்ணல்மாய னணிகொள்செந்தாமரைக்
கண்ணன் * செங்கனி வாய்க்கருமாணிக்கம் *
தெண்ணிறைச்சுனை நீர்த்திருவேங்கடத்து *
எண்ணில்தொல்புகழ் வானவரிசனே.

(ந)

ப;—அந்தரம், ‘இப்படி விக்ரஹாதி வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவன் நித்யஸூரி ஸேவ்யன்’ என்கிறார்.

அண்ணல்—வடி வுத் தன்னிலே ஸ்வாமி	வாய்—திருப்பவளத்தையுடையவாய்
யென்று தோற்றும்	கருமாணிக்கம்—(இவ்வவயவஸோபை
படியாய்	யிலே அகப்பட்டாரை
மாயன்—ததநுருபமானஆஸ்ரயகுண	யநுபவிப் பிக்கைக்கு)
விபூசியுத்தனாய்	நீலரத்நம்போலே உஜ்ஜ்வலமான
அணி—(அந்த ஐஸ்வர்ய ஸூசகமான)	விக்ரஹத்
அழகை	தையுடையவன்;
கொள்—உடைய	சென் — (அவன் தன் நிறம்போலே)
செந்தாமரைக்கண்ணன் — புண்டரீகா	தெளிந்து ப்ரகாஸமான
க்ஷனாய், (அப்பார்வை	நிறம்—நிறத்தையுடைய
க்குத் தோற்றாரை	சுனைநீர்—சுனைநீரையுடைத்தான
ஸாந்த்வரம் பண்ணு	திருவேங்கடத்து—திருவிலையிலே நிற
கைக்கு உறுப்பாய்)	கையாலே
செம்—சிவந்த	
கனி—கனிபோன்ற	இல்—எண்ணிறந்து

தொல்—ஸ்வாபாவிதமான	ஈசன் — போகப்ரதாநம்பண்ணி நிற்
புகழ்—குணப்ரதையையுடையவனாய்	கிறவற்றத்தையுடை
வானவர் — (அப்புக்கழை யதுபவிக்க	ய) ஸ்வாமியானவன்.
வந்த) பரமபத வாஸி	அண்ணல்—குறிஞ்சிநிலத்துத் தலைவ
களுக்கு	ளுகவுமாம். (நட)

ஆறு;—(அண்ணல்.) ஏவம் ரூபமான ஸ்வாதுபவ ரூபஸம்ருத் தியைத் தந்தருளுமோ? என்னில்,—நித்யநிரவத்ய நிரதிபாயெளஜ்ஜ்வல்ய ஸௌந்தர்யாத்ய ஸங்க்யேய கல்பாண குணகண மஹோத தியாயிருந்த தன்னை அஸங்க்யேயரான நித்யஸித்த புருஷர்களெல் லாருக்கும் புஜிக்கக் கொடுத்தாக்கொண் டிருக்கிறாருரு பரமோ தாரானல்லதோ அவன்? ஆதலால், உங்களுக்குத் தன்னை புஜிக்கத் தந்தருளுமென்கிறார். (நட)

ஈதி;—அவ;—நாலாம்பாட்டு. ‘நித்ய ஸூரிகளுக்குத் தன்னை க்கொடுத்தவன்’ என்றார், கீழ்; அத்தயந்தஹேயனான என்பக்கலிலே ஸங்கத்தைப் பண்ணினவனுக்கு ‘நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னைக் கொடுத்தானென்னு மிது ஓர் ஏற்றமோ வென்கிறார்.

ஈசன்வானவர்க் கென்பென்னால் * அது
தேசமோதிரு வேங்கடத்தானுக்கு *
நீசனேன்நிறை வொன்றுமிலேன் * என்கண்
பாசர்வைத்த பரஞ்சுடர்ச்சோதிக்கே. (ச)

ப;—அநந்தரம், நித்யஸூரி ஸேவ்யத்வமாகிற ஆதிக்கம் என்னை அங்கீகரித்த அபுஸீலத்தை யுடையவனுக்குத் தேஜஸ்ஸோ வென்கிறார்.

வானவர்க்கு—நித்யஸூரிகளுக்கு	ஒன்றும் இலேன் — ஒன்றுமின்றியே
ஈசன்—நிர்வாஹகன்	யிருக்கையாலே
என்பன்—என்றுசொல்லாநிற்பன்;	என்கண்—தன்னுடையஹேயப்ரத்ய
என்றால்—இப்படிச்சொன்னால்	நீக கல்யாணை கதாநத்
நீசனேன் — (ஹேயகுணங்களால் பூர்	வத்துக்கு ப்ரதி பட
ணாகையாலே)தண்	ஸ்வபாவானு) என்
ணியனாய்	பக்கலிலே
நிறைவு—(ஸத்தகுணங்களாலே வரும்)	பாசர்—நிரவதிகஸங்கத்தை

38 திருவாய்மொழி-ந-ப, ந-தி, இ-பா, சோதியாகிய யாக்யநம்.

வைத்த—வைத்து	திருவேங்கடத்தானுக்கு — (இந்நீர்மை
பாஞ்சடர்—(அத்தாலே) நிரதிஸயென	க்குச் சிரமஞ்செய்த)
ஜ்ஜவல்யவிரிவ்டமான	திருமலையில் நிலையை
சோதிக்கு—தேஜோமய திவ்யவிக்ரஹ	யுடையவனுக்கு
யுத்தனாய்	அது—(வானவர்க்கீசனென்ற) அது
	தேசமோ—தேஜஸ்ஸோ? (ச)

ஆறு;—(ஈசன்.) ஸ்வரூபத்தினாலும் ஸ்வபாவத்தினாலும் மற்
றும் ஸர்வப்ரகாரத்தினாலும் ‘இனியில்லை’ என்னும்படி தண்ணிய
னாயிருந்த என்பக்கலிலே ஸங்கத்தைப்பண்ணி எனக்குத் தன்னை
போக்யமாகத் தந்தருளின மஹாகுணத்தை யுடையவனுக்கு, அயர்
வனும் அமரர்களுக்குத் தன்னைக் கொடுக்குமென்னு மிது ஒரேற்ற
மோவென்கிறார். (ச)

ஈடு;—அவ;—அஞ்சரம்பாட்டு. “நித்யஸூரிகளுக்கும் தன்னை
க்கொடுத்தானென்றது ஒரேற்றமோ எனக்குத் தன்னைத் தந்தவனு
க்கு?” என்றார் கீழ்; ‘எனக்குத் தன்னைத் தந்தானென்கிற விது
தான் ஒரேற்றமோ, என்னிலும் தாழ்நின்றாரைத் தேடிப்பெறாதே
யிருக்கிறவனுக்கு?’ என்கிறார் இதில்.

சோதியாகிஎல்லா வுலகும்மொழும் *
ஆதிமூர்த்தியென் றுலளவாகுமோ *
வேதியர்முழு வேதத்தமுதத்தைத் *
தீதில்சீர்த்திரு வேங்கடத்தானையே. (ரு)

ப;—அநந்தரம், ஸீலவானென்கிற இவ்வளவோ? அந்த ஸீலத்தே. டே
நிரதிஸய போக்ய பூதனாவனுக்கு ஸர்வேஸ்வரனென்றால் பெருமையோ
வென்கிறார்.

வேதியர்—வைதிகருடைய	அமுதத்தை — போக்யதாதிஸயத்தை
முழுவேதத்து — ஸமஸ்த வேதங்களி	யுடையனாய்
லும	
(க) “சூநநொஷுஹ — ஆநந	தீது — (போக்தாக்களுடைய யோக்ய
தோப்ரஹ்ம:”	ையைப் பார்த்து
(உ) “ரவொவெவஸ: - ரஸோ	அநுபவிப்பிக்கை யா
வைஸ:” என்று ப்ரதி	கிற) தீது
பாதிக்கப்பட்ட)	இல்—இன்றியே

(க) தை - ஆந.

(உ) தை - ஆந.

திருவாய்மொழி-௩-ப, ௩-தி, ௬-பா, வேங்கடங்கள் வ்யாக்யாநம்.39

சீர்—(கானமும் வானமும் வேடுமான	எல்லாவுலகும் — உத்தர்ஷாபகர்ஷ
தாழ்ந்தாரை அதுபவி	விபாகமற எல்லாரும்
ப்பிக்கும்) குணத்தை	தொழும்—ஆஸ்ரயிக்கும்படியாய்
யுடையனான	ஆசி—ஸமஸ்தகாரணபூக்ஷண
திருவேங்கடத்தானை — திருவேங்கட	மூர்த்தி—ஸர்வேஸ்வரன்
முடையானை	என்றால்—என்றால்
சோதியாகி — உஜ்ஜ்வலவிக்காஹ விபரி	அளவாகுமோ—பெருமையோ.
ஷ்டனாய்க்கொண்டு	

மேன்மையும் ஆஸ்ரயணியவ்மும் கீர்மையோடு கூடின போக்யதைக்குத் தகுதியல்லவென்று கருத்த. அளவு - பெருமை. (௫)

ஆறு;—(சோதியாகி) எனக்குங்கூடத் தன்னைத் தந்தருளினு னென்னு மிதுதான் ஒரேற்றமோ, தன் படியைப் பார்த்தால் அவனுடைய ஓளதார்யாதி குணங்களைச் சொல்லுமிடத்தில் அந்த வேதங்களே சொல்லவேண்டாவோ? நமக்கு நிலமோ?; ஆதலால், இப்படி பரமோதாரான திருவேங்கட முடையான் தன் திருவடி களில் அடிமைசெய்கையாகிற ஸம்பத்தை உங்களுக்குத் தந்தருளு மென்கிறார். (௫)

௩;—அவ;—ஆறும்பாட்டு. கீழ் திருமந்திராத்தத்தை அரு ளிச்செய்தார்; அதிலே அருளிச்செய்யா ததோர்த்த முண்டிதே நமஸ்ப்பந்தார்த்தம். * (அதாவது - அவித்யாதிகளும் கழிகை.) அத்தை அருளிச்செய்கிறார். அவன் ரக்ஷயவர்க்கத்திலே பெற்ற வளவால் பர்யாப்தனன்றிக்கே பிருந்தாலும், நாம் அபிரிவிஷ்டரான லும், ஸாரீரஸம்பந்த நிபந்தமாக அநாதிகாலம் நாம் பண்ணிவைத்த பகவத்ப்ரப்தி ப்ரதிபந்தக கர்மங்கள் செய்வதென்? என்ன, நாம் இதிலே துணியவே அவையெல்லாம் தன்னடையே நசிக்கு மென் கிறார்.

வேங்கடங்கள்மெய்ம் மேல்வினைமுற்றவும் *

தாங்கள் தங்கட்கு நல்லனவேசெய்வார் *

வேங்கடத்துறை வார்க்குநமவென்ன

லாங்கடமை * அது சுமந்தார்கட்கே.

(௬)

ப;—அநந்தம், அரிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வகமான பகவததுபவ போகத்து க்கு உறுப்பான ஆஸ்ரயண ஸௌகர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

40 திருவாய்மொழி-ந-ப, ந-தி, சு-பா, வேங்கடங்கள் வ்யாக்யாநம்.

வேங்கடத்து—திருமலையிலே

உறைவார்க்கு—(ஸ்வஸ்வமாஸ்ரயணீய

ஸம்படி வந்து) நித்ய

வாஸம் பண்ணுகிற

ஸ்வாமிக்கு அந்நயார்

ஹமாம்படி

நமவென்னலாம்—(ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய

நிவ்ருத்தி யுக்தமான

அத்யந்த பாரதந்தர்ய

ஸூசகமாய் ஸுலப

மாய்ஸ்வரூப ப்ராப்த

மான நமோ வாசகமா

கிற

அதுகடமை—(க) “ஊருயிஷ்டா

தெநு^௨உகி^௩ம் வியெ^௪ -

பூயிஷ்ட டாந்தேநம் உக்திம்

விதேம” என்றுஸ்ருதிஸித்த

மான) அந்த வ்யாபாரத்தை

சுமந்தார்க்கு—(அதிகார விஸேஷத்

யோதகமாம்படி) தங்க

ள் தலையிலே சுமந்தவ

ர்களுக்கு

கடங்கள்—(அநுபவ விநாஸ்யமாப்படி)

ருணரூபமான பூர்வார்

ஜிதபாபங்கள்

மேல்வினை—(ஆஸ்ரயணந்தர பாலி

யான) உக்தராகங்கள்

முற்றவும் மேம்—(உ) “தீயினில் தூ

சாகும்” என்கிறபடி

யே) தக்தங்களாம்.

மெய்—(இது நிர்ந்தேஷாஷ வேதாந்த

ஸித்தமாகையாலே)

ஸத்யம்; (இப்படி

அநிஷ்டம்ஸ்வயமேவ

நிவ்ருத்தமாதலால்

தாங்கள்—(ஆஸ்ரமிதரான) தாங்கள்

தங்கட்கு—தங்கள் ஸ்வரூபத்துக்கு

நல்லனவே—இனிமையை விளைப்ப

தான டகவத்ஸ்வரூபா

த்யநுபவத்தையே

செய்வார்—செய்வார்கள்.

கடமென்று—ருணத்ரயத்தையும் மெய்

ம்மேல்வினையென்று—தேஹாநு

டந்தி கர்மங்களையுஞ்சொல்லுவர்.

உக்தராகத்தேவேமென்றது—பலப்

ரோஹமில்லாத ஸரயயத்தாலே

சுபந்தாரென்றது—(ந) “கஸ்து^௧மி

ஹ^௨ - “அஞ்சலிபரம்” என்

னுமாபோலே, ஸ்ரீவாஹ்ருதயத்

தாலே கணத்திருக்கை. (சு)

ஆறு;—(வேங்கடங்கள்.) இந்த ப்ராப்யத்தைப் பெறுகைக்கு உபாயம் ஏதென்னில், ஸர்வாதிகாரமாய் அத்யந்த ஸுகரமாயிருந்த “வேங்கடத் துறைவார்க்கு நம:” என்கிற விச்சொல்லைச் சொல்ல வே அத் தக் கைங்கர்ய ப்ரதிபந்தகமான பாபங்களும் கரிஷ்ய மாண மான பாபங்களுமெல்லாம் நிஸ்ஸேஷமாக தக்தமாய்ப்போம்; பின் னைத் தந்தா முகந்தபடியெல்லாம் செய்யப்பெறலாம் என்கிறார். (சு)

(க) யஜு - கா - க, ப்ர - ச.

(உ) திருப்பாவை - நு.

(ந) ஸ்ரீகுணரந்த.

நடு;—அவ;—ஏழாம்பாட்டு. முதற்பாட்டில் ப்ரார்த்தித்த கைங்கர்யத்தைத் திருமலை தானே தரு மென்கிறார். ப்ரார்த்திபலமாய் வரும்திறை கைங்கர்யம்.

சுமந்துமாமலர் நீர்சுடர் தூபங்கொண்டு *

அமர்ந்துவானவர் வானவர்கோனெடும் *

நமன்றெழும் திருவேங்கடம் நங்கட்குச்

சுமன்கொள்வீடுதரும் தடங்குன்றமே.

(எ)

ப;—அந்நகரம், ப்ராஸ்துதமான ஆஸ்ரயணத்தினுடைய காஷ்டாஸூச நார்த்தமாக அவன் நின்றருளின திருமலைதானே பரமஸாய்பத்தியைத் தரும் என்கிறார்.

மா—ஸ்லாக்யமான

மலர்—புஷ்பங்களையும்

மா—நன்றான

நீர்—ஜலத்தையும்

மா—விலக்ஷணமான

சுடர்—திபத்தையும்

மா தூபம்—அகுருதூபத்தையும்

சுமந்துகொண்டு — ஸாத்ரமாக வஹித் துக்கொண்டு

அமர்ந்து — (ப்ரயோஜநநந்தரங்களில் பரகு பரகுற்று) அந்

யப்ரயோஜநராய் அம

ர்ந்து

வானவர்—நித்யஸூரிகள்

வானவர் கோனெடும் — (தங்களுக்கு நிர்வாஹகரான) ஸே

நை முதலியாரோடே

கூட

நமன்று—(அத்யந்த பாரதந்தர்ய ப்ரகா

ஸகமான) நமந்தைப்

பண்ணி

எழும் — (ஸ்வரூபலாபம்பெற்று) க்ரு

தரர்த்தரம்படியாய்

திருவேங்கடம்—திருவேங்கடமென்று

திருநாமத்தையுடைய

தாய்

தடம்—(லக்ஷ்மீஸஹாயனுன ஸர்வேஸ்

வரன் ஸவைவா விஹா

ரம்பண்ணும்படி)ஸு

விஸ்தீர்ணமான

குன்றம்—திருமலை

நங்கட்கு—(ப்ராப்யருசியையுடைய) நமக்கு

சுமன்—பரமஸாய்பத்தியை

கொள்—உடைத்தான

வீடு—மோக்ஷாநந்தத்தை

கூட தரும்—தரும்.

பகவச்சேஷதைகரஸமான ஸ்வஸாய்யத்தை மோக்ஷரூபபலமாகத் தரு மென்றுமாம். நமன்று - வணங்கி. 'வானவர் வானவர்கோனெடுமென்று - ப்ர ஹ்மாதிகளோடு கூடின தேவர்கள்' என்றுஞ் சொல்லுவார். (எ)

ஆறு;—(சுமந்து) இஸ்ஸம்ருத்தி பெறுகைக்குத் திருவேங் கடமுடையான இப்படி எருந்தவேணுமோ? பரமப்ராப்யபூத பக வத் கைங்கர்யாபேக்ஷராயிருந்த நம்பக்கல் குணநிரூபண பூர்வகமாக

42 திருவாய்மொழி-ந-ப, ந-தி, அ-பா, குன்றமேந்தி வ்யாக்யாநம்.

நமக்கு அந்த ப்ராப்யத்தைத் தவிருகையாகிற இப்பழுதொன்றும்
வாராதபடி நிர்ஹேதுகமாகத் திருமலையானே அயர்வறு மமரர்களுக்
குக் கொடுத்தாற்போலே திருவேங்கட முடையான் திருவடிகளிலே
தான்செய்யும் சேஷவ்ருத்தியெல்லாம் நமக்குத்தரு மென்கிறார்.

ஈடு;—அவ;—எட்டாம்பாட்டு. “வேங்கடங்கள்” என்கிற பாட்
டிற் சொன்ன விஹோகி நிவ்ருத்தியையும் திருமலையாழ்வார் தாமே
பண்ணித்தருவ ரென்கிறார். ஒரு புருஷார்த்தத்தைத் தரவேணு
மோ? திருமலையானே நமக்கு உத்தேஸ்யம்; சேஷிக்கு உத்தே
ஸ்யமானது சேஷபூதனுக்கு உத்தேஸ்யமாகச் சொல்லவேணுமோ?
என்கிற ராகவுமாம்.

குன்றமேந்திச் குளிர்மழைகாத்தவன் *

அன்றுஞரூல மளந்தபிரான் * பரன்

சென்றுசேர்திரு வேங்கடமாமலை *

ஒன்றுமேதொழ நம்வினையோயுமே.

(அ)

ப;—அநந்தரம், ஏவம்பூதமான திருமலையை அநுபவிக்க, ப்ராப்தி ப்ரதி
பந்தகங்கள் ஸ்வயமேவ ந்ரபிக்கு மென்கிறார்.

குளிர்மழை—கல்மாரியாலே (கோகோ சென்று—சென்று

பீஜங்கள் ஈடுபட்ட சேர்—சேர்ந்

வன்று

திருவேங்கடம்—திருவேங்கடமாகிற

குன்றம்—ஒருமலையை

எந்தி—சுமந்து

மா—பெரிய

காத்தவன்—காத்தவனாய்

மலை—திருமலை

அன்று—(மஹாபலயாலே அபஹ்ருத்

ஒன்றுமே—ஒன்றையுமே, (தேசிகன

மான) அன்று

ளவுஞ் செல்லவேணு

ஞாலம்—பூமியை

மென்கிற நிர்ப்பந்த

அளந்த—அளந்து வ்யாபரித்து

பிரான் — (அநந்யார்ஹ மாக்விக்கொ

மற்று)

ண்ட) உபகாரகனான

தொழ—அநுபவிக்க

பான் — பாமஸேவதியானவன், (ஒரும

நம்—நம்முடைய

லையைமேற்கொண்டு

ரகதிக்கலா மென்றும்,

வினை — (தேசிகாநுபவ) ப்ரதிபந்தக

நின்றவிடத்தேநின்று

பாபங்கள்

ரகதிக்கலாமென்றும்)

ஓயும்—(தன்னடையே) கழலும், (அ)

ஆறு ;—(குன்றமேந்தி.) ‘ஸ்வரூப குண சேஷ்டிகாதிக ளெல் லாவற்றாலும் ஸ்வஸ்ய பரஸ்யச நிரதிரய போக்யபூதனா எம்பெ ருமானுக்குங் கூடப் பரமப்ராப்யமான திருமலை தான் வேறென் றைத் தரவேணுமோ? தானே பரமப்ராப்யமன்றோ? ஆதலால், திருமலைதன்னையே அநுபவிக்க, நம்முடையக் லேசமெல்லாம்போம்’ என்கிறார்.

(அ)

நடு ;—அவ ;—ஒ ப்பதாம்பாட்டு. நம் விரோதியையும் போக்கி ப்ராப்யத்தையும் திருமலையாழ்வார் தாமே தருவர் என்றார், கீழ் இரண்டுபாட்டாலே; இப்படி விரோதிபாபங்களைப் போக்கி ப்ரா ப்யத்தைத் தருகைக்குத் திருமலை யாழ்வாரெல்லாம் வேணுமோ? திருமலையாழ்வாரில் ஏகதேசம் அமையாதோ? என்கிறார் இதில். * (‘ஏகதேசம்’ என்கிறது, அப். ிணை.) (க) “வடமாமலையுச்சி” என் னக்கடவதிறே, திருவேங்கட முடையானே.

ஒடிமூப்புப் பிறப்பிறப்புப்பிணி *

வீயுமாறுசெய் வான்திருவேங்கடத்

தாயன் * நான்மலராம் அடித்தாமரை *

வாயுள்ளும்மன த்துள்ளும் வைப்பார்கட்கே. (க)

ப ;—அந்தரம், தேரிகளுன திருவேங்கட முடையானுக்கும் விரோதி நிவர்த்தகத்வம் தேசஸம்பந்தத்தாலே யென்கிறார்.

நான்மலராம் — (“நாட்பூ மலர்ந்தது”	பிறப்பு—(அந்த ஸரீரத்துக்கு அடியா
என்னலாம்படி) ஸு	ன) பிறப்பு
குமாரமான	இறப்பு—(அதின்) விநாஸம்
அடித்தாமரை—திருவடித்தாமரைகளே	பிணி—(மூப்போடு பிணைந்துவருகிற)
வாயுள்ளும்—வாக்குள்ளும்	வ்யாதிகள் (இவற்றை)
மனத்தள்ளும்—நெஞ்சினுள்ளும்	வீயுமாறு—நயிக்கும்படி
வைப்பார்கட்கு—வைக்குமவர்களுக்கு	செய்வான்—பண்ணுமவன்
ஒயும் — பல ஹாரியைப் பிறப்பிக்கக்	திருவேங்கடத்து—திருமலையிலே வர்
கடவ	த்திக்கிற
மூப்பு—மூப்பு	ஆயன்—க்ருஷ்ணன். (க)

ஆறு ;—(ஒடிமூப்பு.) திருவேங்கட முடையானன்றோ ப்ராப யம்; திருமலையே ப்ராப்யமென்று சொல்லுவானென் னென்னில்;—

44 திருவாய்மொழி-ந-ப, ந-தி,க0-பா, வைத்தநாள் வ்யாக்யாநம்.

திருவேங்கட முடையானுடைய ப்ராப்யத்வமும் திருமலையோ
டுள்ள ஸட்பந்தத்தாலே வந்ததாதலால் திருமலையே ப்ராப்யமென்
கிறார். (க)

நடு;—அவ;—பத்தாம்பாட்டு. ஆக திருமலையாழ்வார் எல்லார்
க்குமொக்க உத்தேஸ்ய மானபின்பு எல்லாரும் ஒக்கத் திருமலை
யாழ்வாரை ஆஸ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

வைத்தநாள்வரை எல்லேகுறுகிச்சென்று *
எய்த்திளைப்பதன் முன்னமடைமினே *
பைத்தபாம்பிணை யான்திருவேங்கடம் *
மொய்த்தசோலைமொய் பூந்தடந்தாழ்வரே. (க0)

ப;—அநந்தரம், ரீரதிரயபோக்யமான திருமலையைப் பரமப்ராப்யமாகப்
பற்றுங்கோளென்று ஸ்வஜநத்தைக் குறித்து உபதேஸிக்கிறார்.

பைத்த—விரிகிற் பணங்களையுடைய	நாள்—நாளினுடைய
பாப்பு—அநந்தனை	வரை—அவதியான
அணையான்—அணையாக வுடையனான	எல்லை—முதலெல்லையானது
ஸர்வேஸ்வரன்	குறுகி—உங்களைக்கிடமி
திருவேங்கடம்—(தத்ஸா ஸுப்யத்தாலே	எய்த்து — (கரணங்களுக்கு) பலஹாநி
ஆதரிக்கிற) திருமலை	பிறந்து
யில்	இளைப்பதன் முன்னம் — (அதடியாக
மொய்த்த—செறிந்த	நெஞ்சு) இளைப்பதற்
சோலை — சோலையினுடைய	குமுன்னே
மொய்—அழகிய	சென்று — (க) (“போங்குமர ருள்ளீர்
பூ—பூக்களையுடைத்தான்	புரிந்து” என்கிறபடி
தடம்—இடமுடைய	யே) சென்று
தாழ்வர்—திருத்தாழ்வரையை	அடைமின்—ப்ராபியுங்கோள்.
வைத்த—(உங்களுக்கு) ஸங்கல்பித்து	தாழ்வர்—தாழ்வரை
வைத்த	மொய்—செறிவும், அழகும். (க0)

ஆரூ;—(வைத்த.) ஆதலால் ஈண்டெனச்சென்று திருமலை
யை அநுபவியுங்கள் என்கிறார். (க0)

திருவாய்மொழி-ந-ப, ந-தி, கக-பா, தாள்பரப்பி வ்யாக்யாநம். 45

நீ; — அ; — நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்க வல்லார் ஆழ்வார் ப்ரார்த்தித்தபடிபே திருவேங்கட முடையான் திருவடிகளிலே எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளும் செய்யப் பெறுவ ரென்கிறார்.

தாள்பரப்பிமண் தாவிய வீசனை *

நீள்பொழிற்குரு கூர்ச்சடகோபன்சொல் *

கேழிலாயிரத் திப்பத்தும்வல்லவர் *

வாழ்வார்வாழ்வெய்தி ஞாலம்புகழுவே.

(கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப; — அநந்தரம், இத் திருவாய்மொழிக்குப் பலமாகக் கைங்கர்மையுடைய வர்பத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

(படிக்களவாக)

தாள்—திருவடிகளை

பரப்பி—பரப்பி

மண்—பூமியை

தாவிய—அளந்துகொண்ட

ஈசனை—ஸ்ரீவேஸ்வரனை

நீள்—உயர்ந்த

பொழில்—பொழிலையுடைத்தான

குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான

சடகோபன்—ஆழ்வார்

சொல்—அருளிச்செய்த

கேழ் இல்—ஒப்புஇல்லாத

ஆயிரத்து—ஆயிரத்து

இப்பத்தும்—இப்பத்தையும்

வல்லவர் — (அர்த்தாநு ஸந்தாநத்தோ

டே அப்யஸிக்க) வல்

லார்கள்

வாழ்வு—(இவர் ப்ரார்த்தித்த) கைங்கர்

யஸாம்ராஜ்யத்தை

எய்தி—பெற்று

ஞாலம்—லோகமடங்க

புகழ்—கொண்டாடும்படி

வாழ்வார்—அடிமைசெய்துவாழப்பெறு

வர்.

இது—கலிவிருத்தம்.

(கக)

ஆறு; — (தாள்பரப்பி.) ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் புஜிக்கலாம்படி திருவடிகளைப் பரப்பி இந்தலோகத்தை அளந்தருளின திருவேங்கட முடையானைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை வல்லார், லோகமெல்லாம் புகழும்படி எல்லாவற்றிலும் மேற்பட்ட திருமலை யாகிற மஹாஸம்பத்தைப் பெற்று வாழ்வ ரென்கிறார். (கக)

நீ; — நீ; — முதற்பாட்டில் - திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே ஸர்வதேஹ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகளும் செய்யவேண்டுமென்று மனோரதித்தார்; இர

46 திருவாய்மொழி-ந-ப, ந-தி, கக-பா, தாள்பரப்பி வ்யாக்யாநம்.

ண்டாம் பாட்டில் - 'அது ஒரு தேஸாவிஸேஷத்திலே போனால் பெறுமதன்றோ?' என்ன, 'அங்குள்ளாரும் இங்கேவந்து அடிபை செய்கிற தேசமன்றோ? நமக்கு இங்கேபெறத் தட்டில்லை' என்றார்; மூன்றாம்பாட்டில் - 'நிறைவாளர்க்குத் தன்னைக்கொடுத்தவன் குறை வாளர்க்குத் தன்னைத் தரச்சொல்லவேணுமோ?' என்றார்; நாலாம் பாட்டில் - 'அவர்களுக்குத் தன்னைக் கொடுத்தானென்றது ஒரேற் றமோ? எனக்குங்கூடத் தன்னைத் தந்தவனுக்கு?' என்றார். அஞ் சாம்பாட்டில் - 'எனக்குத் தன்னைத் தந்தானென்றது ஒரேற்றமோ, என்னிலும் தண்ணியாரைத் தேடக்கிடையாமே நிற்கிறவனுக்கு?' என்றார்; ஆறாம்பாட்டில் - 'இவ்வுடையிலே இழிய, விரோதிக ளும் தன்னடையேபோம்' என்றார்; ஏழாம்பாட்டில் - 'இக்கைங் கர்யத்தைத் திருமலையாழ்வார் தாமே நமக்குத் தருவர்' என்றார்; எட்டாம்பாட்டில் - 'அத்திருமலையாழ்வார் தாமே நம் விரோதிக ளைப் போக்கித் தம்மையும் தருவர்' என்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில் - 'திருமலையாழ்வாரெல்லாம் வேணுமோ நமக்குப் பரப்பத்தைத் தரு கைக்கு? அவரோட்டை ஸம்பந்தமுடையார் அமையும்' என்றார்; பத்தாம்பாட்டில் - 'ஸேஷிக்கு உத்தேஸ்யமாகையாலே ஸேஷபூத ரானாரெல்லாரும் திருமலையாழ்வாரை ஆஸ்ரயியுங்கோள்' என்றார்; நிகமத்தில் - பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார். (கக)

வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றாம்பத்து மூன்றாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் முற்றிற்று.

புருமதேராமா நுஜாயநம:

நான்காந் திருவாய்மொழி—புகழூரல்லொருவன் ப்ரவேசம்.

ஆறு;—(புகழும்.) இப்படி திருவேங்கட முடையானை புஜிக்க வாருங்களென்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தையும், திருவுள்ளம் போலே பகவத் கைங்கர்யைக ரதிகர்களா யிருப்பாரையும் அழைத்து, அவனை புஜிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தராய்ச் செல்லாநிற்க, நடுவே திருமலையினுடைய போக்யதைையைக் கண்டு திருமலையை அநுபவித்து, பின்னையும் திருவேங்கடமுடையானுடைய ஸர்வவஸ்து ஸரீரித்வத்தையும், ஸர்வவஸ்து சுதாஸேஷ கோஷை ரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டத்வத்தையும், திவ்யரூப பூஷணபுத மஹிஷீ பரிஜநாஸ்தாந விஸிஷ்டத்வத்தையும் சொல்லி புஜிக்கிறார். *

ப;—நாலாந் திருவாய்மொழியில், கீழ் ப்ரஸ்துதமான கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தி ஸகல சேதநாசேத விரிஷ்டஞான நாராமண னைக்யாலே அவனுடைய ஸர்வப்ரகார விரிஷ்டத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, பூதபௌதி காத்தமக ஸகல ப்ரகாரத்வத்தையும், பூதகார்யவிரேஷை ப்ரகாரத்வத்தையும், அஸாதாரண விக்ரஹயோகத்தையும், ரத்நாதி விலக்ஷண பதார்த்த ப்ரகாரத்வத்தையும், ஸாஸமான போக்யவஸ்து ப்ரகாரத்வத்தையும், வேத வைதிகரூபமான காரபர்யந்த ஸப்தராஸிப்ரகாரத்வத்தையும், போகமோக்ஷரூபமான புருஷார்த்த ப்ரகாரத்வத்தையும், லோகப்ரதாநரான ப்ரஹ்மாதி ஸரீரகத்வத்தையும், இப்படி ஸம்ஸ்த சேதநாசேத ப்ரகாரத்வத்தையும், தத்தகதேதோஷை ரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ப்ரகாரவாசக ஸப்தங்களாலே ப்ரகாரியான தன்னைச் சொல்லும்படியான அவிநாபாவத்தை ப்ரஹ்மிப்பிக்கையாலே அவனுக்கு ப்ரகாரதயா ஸேஷபூதராயிருக்கிற இவர், ப்ரகாரவாசக ஸப்தங்களும் அஸாதாரண திவ்ய நாமங்களோபாதி அங்குத்தைக்கு வாசகமாகையாலே தத்தச்சப்தங்களாலே தம்முடைய ஸ்வரூபானுரூபமான வாசிக கைங்கர்யம் பண்ணுகிறார்.

நடு;—கீழே “ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய்மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்று - அடிமைசெய்யப் பாரித்தார்; இவர்பாரித்த பாரிப்புக்கெல்லாம் போரும்படி ஈஸ்வரனும் தன்னுடைய ஸர்வாத்மபாவத்தைக் காட்டிக்கொடுத்தான். இருவரும் இலையகலப்படுக்கு மித்தனைபோக்கி அவனும் அடிமைகொள்ள மாட்டான், இவரும் அடிமைசெய்யமாட்டார்; (க) “நடுவெழுந்தஜ

48 திருவாய்மொழி-ந-ப, ச-தி, புகழநல்லொருவன் ப்ரவேசும்.

நாராயண - நசேச்சதிஜநார்த்தந:” என்கிறபடியே ஸ்வாராதனாட் இத்தலையில் பெற்றதுகொண்டு த்ருப்தனாவனே அவன் ; இவரத தானே * ஆராதகாதவிதே ; இவருடைய பாரிப்புக்கு ஈடாக அவன் ஸர்வாத்ம் பாவத்தைக் காட்டிக்கொடுத்த விடத்தில் அடிமை செய்கையின்றிக்கே, அவனுடைய குணங்களை அநுஸந்தித்து ஸிதிலாந்த : கரணராய், (க) “காலாமும் நெஞ்சழியும் கண்சமுதும்” என்னும் ஸ்வபாவரே இவர் ; (உ) “புனையும்கண்ணி யெனதுடைய வாசகஞ்செய்மாலையே வான்ப்பட்டாடையுமடதே” என்று - இவருடைய உக்திமாத்ரத்தை எல்லாமாகக் கொள்ளும் ஸ்வபாவனிதே அவனும். அவன் ஸ்வருபத்தோடு குணத்தோடு விபூதியோடு சேஷ டிகங்களோடு வாசியின்றிக்கே எல்லாம் உத்தேய்யமாயிருக்குமிதே இவருக்கு.

அவைதன்னைக் கண்டகண்ட விடங்களிலே அநுபவிக்கையன் றிக்கே, மாணிக்கத்தையும் வயிரத்தையும் முத்தையும் ஓராரத் திலே சேர்த்து அநுபவிப்பாரைப்போலே, அவற்றையுடைய அவன் பக்கலிலே சேர்த்து அநுபவிக்கிறார். இவர்க்கு அவன் குணங் களோடு விபூதியோடு வாசியின்றிக்கேயிதே இருப்பது. குணங்களுக் குப்பிரித்துஸ்திதியாதல் உபலம்பமாதலில்லாதாப்போலே, விபூதி க்கும் அவனையொழிய ஸ்திதியாதல் உபலம்பமாதலில்லாத படியும். இன்னமும் முத்தனுக்கு லீலாவிபூதியும் அநுபாவ்ய மாகாநின்ற திதே ததீயத்வாகாரத்தாலே; (ங) “நொவஜ நஃஸரநு-நோபஜநம் ஸ்மரந்” என்கிற விடத்தில் கர்ம நிபந்தநமான ஆகாரத்தை ஸ்மரி யானென்கிற வித்தனையிதே. கர்மநிபந்தநமான ஆகாரம் ஸ்மருதி விஷய மாகாதபடிபான பாகம் பிறந்தால், ததீயமாயே தோற்றி எல் லாமொக்க அநுபாவ்யமாக விருக்குமிதே. இவ்விபூதி தன்னிலே (ச) “எண்ணுத மானிடத்தை யெண்ணுதபோதெல்லா மினிய வாறே” என்று சிலரைச்சொல்லி, (ரு) “பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலேனே” என்று சிலரை ஒருகா லும் மறக்கவொண்ணாதபடி யாகவும் சொல்லாநின்றதிதே ; ஜ்ஞாநம் பிறந்த தஸையிலே யிருக்கும்படியாயிற்று இது ; ப்ராப்தி ஸமயத்

(க) பெரியதிருவ - நக.

(உ) ச - ந - உ.

(ங) சாந்தோ - அ - ஊ.

(ச) தி - மொ - கக - ஊ - எ.

(ரு) தி - மொ - ஏ - ச - க

திருவாய்மொழி-ந-ப, ச-தி, புகழ்நல்லொருவன் ப்ரவேசம். 45

தில் வந்தால் இவ்வாசியின்றிக்கே எல்லாமொக்க அதுபாவ்யமாகா
 நின்றதிதே. ஈஸ்வர விபூதியாயிருக்கச் செய்தேயிதே சிலரை
 (க) “பொல்லாத தேவரைத் தேவரல்லாரைத் திருவில்லாத் தேவ
 ரைத் தேறேன்மின்” என்கிறது ; நின்ற நின்ற நிலைகளிலே
 ஹேயோபாதேயவிபாகம் பண்ணி யநுஸந்திக்க வேண்டியருமிதே,
 ஸாஸ்த்ரங்க னெங்குமொக்கச் சேரக்கிடக்கும்படி பார்க்கும்போது
 இவர்க்கு அவன் குணங்களோடு விபூதியோடு வாசியற அதுபாவ்ய
 மாம்படியிதே மயர்வற மகிநல மருளிற்று ;

கர்மநிபந்தநமான ஸ்ம்ருதி பின்னடாதபடியிதே. இவர்க்கு
 ஈஸ்வரன் வெளிச்சிறப்புப் பண்ணிக்கொடுத்தது. இவர்க்குத் தன்
 ஸ்வரூபரூப குணதிகளை அடையக் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டு,
 விபூதிகாரணமான பூதங்கள் பெனதிகங்கள் அவற்றில் உஜ்ஜ்வல
 மான மாணிய்யாதிகள் ரஸ்யமான பதார்த்தங்கள் செவிக்கினிய
 காநாதிகள் மோக்ஷாதி புருஷார்த்தங்கள் இஜ்ஜகத்துக்கு ப்ரதாந
 மான ப்ரஹ்மாதிகள் இவற்றுக்கு அடையக் காரணமான ப்ரக்ருதி
 புருஷர்கள் இவற்றையடைப விபூதியாகவுடையனாய், இதிலுள்ளே
 அந்தராத்மதயா அதுப்ரவேசித்து இவற்றோடே கல்கி நிற்கச்செய்
 தேயும் தக்கததோஷை ரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், (உ) “சந்நூந நஃ-
 அநஸநந்நய:” என்கிற ப்ரமாண பலத்தாலே இச்சேதநனுக்கு வரக்
 கடவதான ஸுகித்வது:கித்வாதிகள் தன்பக்கல் தட்டாதபடி நிற்
 கையேபன்றிக்கே நியாமகத்வத்தால் வந்த புகரையுடையவனுமாய்,
 விபூதியில் அவ்வோபதார்த்தங்களுக்கு வாசகமான ஸப்தங்கள்
 அசித்தையும் அசித்துக்கு அபிமாநியான ஜீவனையும் காட்டுகிற
 கணக்கிலே ததந்தர்யாமிபான பரமாத்மாவையும் காட்டி, இஸ்ஸங்
 காதத்துக்கு வாசகங்களாய் அவன் பக்கலிலே பர்ய வஸித்திருக்கை
 யாலே, அஸாதாரணமான நாராயணுதி ஸப்தங்களோடு விபூதிவாச
 கமான ஸப்தங்களோடு வாசியற ஸர்வ ஸப்தங்களும் அவனையே
 சொல்லுகிறனவா யிருக்கிறபடியையும், இவ்விபூதி தான் புறம்பாய்
 விஞ்சிக் காட்டுகையன்றிக்கே தோளில் தோள்மாலையோபாதி தகுதி
 யாய் அதுபாவ்யத்திலே அந்தர்ப்பூதமா யிருக்கிற படியையும் அது
 ஸந்தித்து க்ருதார்த்தராய், பாரித்தபடியே எல்லாவடியையும் செ

(க) ச - திருவ - நு.

(உ) முண்ட - ந - க.

50 திருவாய்மொழி-ந-ப, ச-தி, க-பர், புகழும் வ்யாக்யாநம்.

ய்யமாட்டாமையாலும், அவன்தான் * கோவைவாயா னிற்படியே ஒன்றையே எல்லாவடி யுமாகக் கொள்ளும் ஸ்வபாவ னாகையாலும் வாசிகமான அடிமையிலே ப்ரவ்ருத்தராய், மஹாவாதத்தில் ப்லோபாதாகம் பண்ணுவாரைப் போலே, அத்தைச் சொல்லுவேனோ? இத்தைச் சொல்லுவேனோ? என்று இங்ஙனே அலமருகிறார். ஆக, இத்தால் - “வழுவினா வடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்று தாம் பாரித்தபடியே அடிமைசெய்து தலைக்கட்டுகிறார்.

ஈடு;—அவ;—முதற்பாட்டில் - அவனுடைய குணங்களையும், விபூதிகாரணமான பூதபஞ்சகங்களையும் சேரப்பிடித்து, இக் திருவாய்மொழியிலே மேல் பரக்கச்சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸங்கர ஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

புகழநல்லொருவனென்கோ? பொருவில்சீர்ப்பூயியென்கோ? *
திகழந்தண்பரவையென்கோ? தியென்கோ? வாயுவென்கோ? *
நிகழமாகாசமென்கோ? நீள்கடாரண்டுமென்கோ? *
இகழ்வினிலவ்வனைத்துமென்கோ? கண்ணனைக்கூவுமாறே. (க)

ப;—முதற்பாட்டில், பூகபௌதிகாத்மக ஸகல ப்ரகாரத்வத்தை ஸங்கர ஹேண அருளிச்செய்கிறார்

கண்ணனை—(ஸர்வாத்மபாவ ப்ரகாஸக	தியென்கோ—(ஜாட்யநிவர்த்தகமான)
(னன) க்ருஷ்ணனை	அக்நியென்கோ?
கூவுமாறு—சொல்லும்ப்ரகாரம்	வாயுவென்கோ—(ப்ராணநாதி ஹேது
புகழும்—(வேதங்களாலும் வைதிகபுரு	வான) வாயுவென்கோ?
ஷர்களாலும்) புகழப்	நிகழும்—(ஸ்வகார்யவஸ்துக்களை ஆவ
பட்ட	ரித்து) ஸந்நிஹிதமான
நல் — விலக்ஷணகுண விக்ரஹவிபூதி	ஆகாசமென்கோ—ஆகாசமென்கோ?
யுக்கண	ஈள் — (கிரணத்வாரத்தாலே) எங்கும்
ஒருவன்—அத்விதியன்	போய் ப்ரகாஸகமான
என்கோ—என்பேனோ?	கூடாரண்டுமென்கோ — சந்த்ராதித்தயர்
பொரு இல்—ஒப்பு இல்லாத	களாகிற இரண்டிதே
சீர் — (தாரகத்வாதி) குண பூர்த்தியை	ஜன்ஸுமென்கோ?
யுடைய	இகழ்வில்—ஒன்றொழியாமல்
பூயியென்கோ—பூயியென்கோ?	இ அனைத்துமென்கோ—இவையெல்
திகழும்—ப்ரஸங்கையாலே உஜ்ஜ்வல	லாமென்கோ?
மாய்	‘இகழ்வில்’ என்றது—த்யஜிக்கப்படா
தண்—ஸ்ரீதளஸ்வபாவமான	த உபாதேய மென்று
பரவையென்கோ—ஜலராசியென்கோ?	மாம்.

ஆறு ;—ஸர்வைஸ்ஸம்ஸ்தூயபாநஸ்ய ஸகல கல்யாணகுண விஸிஷ்டஸ்ய நிருபமனா யிருந்தவனென்று சொல்லுவேனோ? சூதமாத்ரி குணயுக்தமான ப்ருகிவ்யாத்ரி பூதங்களுக்கு அந்தராத்ம பூதனென்று சொல்லுவேனோ? ப்ரக்ருஷ்டதேஜோ விஸிஷ்டரான சந்த்ரஸூர்யாதிகளுக்கு அந்த ராத்மபூதனென்று சொல்லுவேனோ? அன்றியே ஒன்று ஒழியாமே இந்த ஸர்வ பதார்த்தங்களுக்கும் அந்தராத்மபூதனென்று சொல்லுவேனோ? இவனை எங்ஙனே சொல்லுவேன்? என்கிறார். (க)

நடு ;—அவ ;—இரண்டாம்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன பூதபஞ்சகங் களுடைய காரியங்களை க்ரமத்திலே பேசுகிறார்.

கூவுமாறறியமாட்டேன் குன்றங்களனை த்துமென்கோ? *
மேவுசீர்மாரியென்கோ? விளங்குதாரகைகளென்கோ? *
நாவியல்கலைகளென்கோ? ஞானநல்லாவியென்கோ? *
பாவுசீர்க்கண்ணனெம்மான் பங்கயக்கண்ணனையே. (உ)

ப ; — அந்தரம், உக்தமான மஹாபூதங்களினுடைய கார்யவிஸேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

குன்றங்களனைத்தும் } என்கோ	காடிநயத்தாலே பூமி கார்யமான எல்லாப் பர்வத ங்கள் என்கோ	ஞானம்—அர்த்தஜ்ஞாநத்துக்கு நல்லாவியென்கோ—ஸரீரமாய் ஆகாஸ கார்யமான ஸப்ஷவிஸே ஷங்களென்று சொல் வேனோ?
மேவுசீர்—ஸகலஜீவநத்வரூபகுணந் மேஷத்தை யுடைய தாய் ஜலகார்ய விஸே ஷமான	மாரியென்கோ—வர்ஷம், விளங்கு—(ஒளஜ்ஜ்வலயத்தாலே) தே ஜ:கார்யமான தாரகைகளென்கோ — நகூத்ராதுகள், (வாயுகார்யமான)	பா—பரந்த சீர்—குணவிபூதிகளையுடையனாய் கண்ணன்—எனக்கு ஸுலபஞாய் பங்கயம்—பங்கயம்போன்ற கண்ணனை—கண்ணமுகாலே எம்மான்—என்னைத்தோற்பித்துக்கொ ண்ட ஸ்வாமியை
நா—நாவில் இயல்—இயற்றியையுடைத்தான கலைகளென்கோ—வித்யாஸ்தாநங்கள்,		கூவுமாறு—சொல்லும்பரகாரம் அறியமாட்டேன் -- அறியமாட்டுகிறி லேன்.

‘நல்லாவி’ என்றது ஜ்ஞாநத்துக்கு அவ்யகதானே உத்பாதகம:கை. (உ)

ஆறு ;—(கவுமாறு.) மஹீதரவர்ஷ நஸ்தத்ர ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி
திறாஸ புராணதிரூப ஸப்ததஜ்ஜ்யஜ்ஞாநாதிகளுக்கு ஆத்மபூத
னென்கிறது. (உ)

நடு ;—அவ ;—முன்றும்பாட்டு. ஜகச்சரீரனாய் நின்றத்தோடு
அஸாதாரண விக்ரஹ யுக்தனாய் நின்றத்தோடு வாசியற்றிருக்கை
யாலே, ஜகதாசாரனாய் நின்ற நிலையோடே அஸாதாரண விக்ரஹத்
தையும் சேர்த்ததுபவிக்கிறார்.

பங்கயக்கண்ணனென்கோ? பவளச்செவ்வாயனென்கோ? *
அங்கதிரடியென்கோ? அஞ்சனவண்ணனென்கோ? *
செங்கதிர்முடியென்கோ? திருமறுமார்பென்கோ? *
சங்குசக்கரத்தென்கோ? சாதிமாணிக்கத்தையே. (ங)

ப ;—அந்தார், இந்த பாகாரங்களினுடைய ஆநுரூப்ய ஸூசனார்த்தமாக
மத்யே அஸதாரண விக்ரஹத்தை அநுஸந்திக்கிறார்.

சாதி—ஆகாஜமான
மாணிக்கத்தை—மாணிக்கம்போலே
அத்யுஜ்ஜ்வலமான விக்ர
ஹத்தை யுடையவின்

பங்கயம்—பங்கயம்போலும்
கண்ணென்கோ—கண்ணை யுடைய
வன்

பவளம்—பவளம்போலும்
செம்—சிவந்த

வாயென்கோ—வாயன்
அம்—தர்ஸீயமாய்
கதிர்—ஒளிவிகித
அடியென்கோ—திருவடிகளையுடைய
யவன்

அஞ்சனம்—அஞ்சனம்போலும்

வண்ணென்கோ — நிறத்தை யுடைய
யவன்

செம்—சிவந்த
கதிர்—பாபையையுடைக்கான
முடியென்கோ — திருவடிகளைத்
தையுடையவன்

திரு—லக்ஷ்மீஸ்தாநமான
மறு—(பூர்வதஸத்தாலே)சிற்றிந்தமான
மார்பென்கோ—திருமார்பையுடைய

வன்
சங்குசக்கரத்தென்கோ — (அங்க:பா
த்துக்குக் காவலென்
னலாம்படியான) ஆயு
தபூர்த்தியையுடையவ
னென்று சொல்லுவே
னோ?

ஆறு ;—(பங்கயக்கண்ணன்.) அஸேஷதோஷ ப்ரத்யநீகமாய்க்
கல்யாணை கதாநமாய் நிரதிஸப தேஜோமயமாய் நிரதிஸயதிப்தியுத்த
திவ்யபூஷணபுத விஸிஷ்டமான திவ்யரூபத்தை யுடையவென்று
சொல்லுகிறது. (ங)

54 திருவாய்மொழி-ந-ப, ச-தி, நு-பா, அச்சுதன் வ்யாக்யானம்.

ப;—அநந்தரம், உஜ்ஜ்வலமான ரத்னாதி ப்ரகாரத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ஆதும்—ஒன்றும்

இல்—இல்லாத

காலத்தா—ஸம்ஹ்ருதிகாலத்தில்

எந்தை — நிருபாதக ஸம்பந்தமடியாக

அவிபக்த நாமரூப சித்

சிச்சரீரியாய்

அச்சுதன் — (ஸ்வஸ்வரூபாதிகளுக்கு)

ப்ரச்யுதியின்றியே

அமலனை — ஸாரூப சித்தித்தோஷம்

தட்டாத ஹேயப்ரத்ய

நீகனை

சாதி—ஆகரோத்பத்தி வைலக்ஷண்யத்

தையுடைய

மாணிக்கம் என்கோ—மாணிக்கம்,

சவிகொள்—ஒளியையுடைய

பொன்—பொன்,

முத்தம் என்கோ—முத்துக்கள்,

சாதி—ஆகரஜமாய்

நல்—ரத்னாந்தரவிலக்ஷணமான

வயிரம் என்கோ—வயிரம்,

தவிவு இல்—விநாஸரஹிதமாய்

சீர்—ப்ரகாஸ குணவிஸீஷ்டமான

விளக்கம் என்கே,—தீபம்,

ஆதி—ப்ரதமபாவியாய்

அம்—ஸௌந்தர்ய குணயுத்தமான

சோதிஎன்கோ — தேஜோமய திவ்ய

விக்ரஹவிஸிஷ்டன்,

ஆதி—ப்ரதாநபூதனாய்

அம்—ஆநந்தாதி குண விஸிஷ்டனான

புருடன் என்கோ—பரம புருஷனென்

றுசொல்வேனோ?

‘* ஆதிவிக்ரஹம்’ என்றது-பரமபதநிலய விக்ரஹத்தை. ‘ஆதிபுருடன்’ என்றது - திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தை. இவற்றினுடைய ஒளஜ்ஜ்வலயத்தோபாதி உஜ்ஜ்வலரத்னாதிகளும் அஸாதாரண ப்ரகாரமென்று கருத்து. சவி-ஒளி. தவிவு-விநாஸம். விளக்கம்-ப்ரகாஸகத்வ மாகவுமாம். (ச)

ஆறு;—(சாக்ரிமாணிக்கம்,) ஏவம்வித திவ்யரூபத்தை யுடைய னுபக்கொண்டு திருநாட்டிலே எழுந்தருளியிருக்குமென்கிறது. (ச)

நடு;—அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. ரஸவத் பதார்த்தங்களை விபூதி யாக வுடையனாயிருக்கிற படியை அருளிச்செய்கிறார்.

அச்சுதனடலனென்கோ? அடியவர்வினைகெடுக்கும் *

நச்சுமாமருந்தமென்கோ? நலங்கடலமுதமென்கோ? *

அச்சுவைக்கட்டியென்கோ? அறுசுவையடிசிலென்கோ? *

நெபச்சுவைத்தேறமலென்கோ? கணியென்கோ? பாலென்கேனோ. (ந)

ப;—அநந்தரம், விலக்ஷண ரஸவத்பதார்த்த விபூதித்வத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

திருவாய்மொழி-ந-ப, ச-தி, கூ-பா, பாலென்கோ வ்யாக்யாநம். 53

அச்சுதன்—போக்தாக்களை நழுவுவிடா	அமுதம் என்கோ—(அவன் கடைந்தெ
த இனிமையையுடை	டுத்த) அம்ருதம்,
யவன்	அ—அந்த அம்ருதத்தினுடைய
அமலன் என்கோ—(தன் பேராக அநு	சுவை—ரஸத்தையுடைத்தான
பவிப்பிக்கும்) நைராமல்	கட்டி என்கோ—கருப்புக்கட்டி,
யத்தையுடையவன்	அறுசுவை — (மதுராமல் லவணகடு
அடியவர்—உறுவுடையாரை	கஷ்டாப திக்தாத்மக)
வினை—போகாலாப (ஹ) க்லேசத்தை	ஷ்ட்ரஸ யுத்தமான
கெட்க்கும்—போக்குமதாய்	அடிசில் என்கோ—அடிசில்,
நச்சம்—ஸாரஸ்யத்தாலே) நச்சப்படுவ	நெய்—நெய்யின்
தான	சுவை—சுவையையுடைத்தான
மாமருந்தம் என்கோ—பசுமருந்து	தேறல் என்கோ—மது,
நல்—(கூநீராத்தமகதையால்வந்த) வைவ	கனிஎன்கோ — (பக்வமாய் புஜித்தல்
கூணியத்தையுடைத்	லது நிற்கவொண்ண
தாய்	த) கனி,
அம் — (பகவத்ஸம்பந்தத்தாலே) தர்ஸ	பால் என்கேனோ — ஸ்வாபாவிக ரஸ
நியமான	வத்தான பாலென்று
கடல்—கடலில்	சொல்லுவேனோ ?

பசுமருந்தென்று - விக்ரஹம். மருந்தென்கிறது - க்லேஸநாஸ கரத்வத்தாலே ; கடையவேண்டாத கடலில் கிடந்த அம்ருதமென்றுமாம். நெய்த்தலையுஞ் சுவையையு முடைத்தான தேறலென்றுமாம். (டு)

ஆறு ; — (அச்சுதன்) அஸோஷதோஷப்ரத்யநீகனாய் ஆஸ்ரித ரோடு நித்யஸம்ஸுலேஷ ஸ்வபாவனாப் ஆஸ்ரித ஜகஸமஸ்ததுக்கிரஸை ஸ்வபாவனாப்ப் பரமபோக்யனாயி நுக்துமென்கிறது. (டு)

ஈடு ; —அந ; —ஆறும்பாட்டு. வேதம் தொடக்கமான இயலும் இசையுமான ஸப்தராஸியை விபூதியாக வுடையன யிருக்கிறபடியைப் பேசுகிறார்.

பாலென்கோ ? நான்குவேதப் பயனென்கோ * சமயநீதி
நூலென்கோ ? நுடங்குகேள்வி யிசையென்கோ * இவற்றுள்நல்ல
மேலென்கோ ? வினையின்மிக்க பயனென்கோ ? * கண்ணென்கோ ?
மாலென்கோ ? மாயனென்கோ ? வானவராதிபையே. (கூ)

ப ; —அந்தரம், வேதவைதிகாத்மகம். ய் காரபர்யந்தமான ஸப்தராஸி ப்ரகாரத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

56 திருவாய்மொழி-ந.ப.ச.தி.எ.பா, வானவராதி வ்யாக்யானம்.

வானவர்—ஸமஸ்ததேவர்களுக்கும்
ஆகியை — ஸத்தாதி ஹேதுபூகளுன
வனை

(நான்குவேதம்)—வேதங்களினுடைய
பால் என்கோ—ஸாகாதிவிபாகங்கள்,
நான்குவேதம்—தகாவிதசதுர்வித வே
தங்களின்

பயன் என்கோ—ப்ரயோஜனம்.
சமயம்—அர்த்தவ்யவஸ்தாபகமான

நீதி—ந்யாயத்துக்குப்ரதிபாக்கமாயுள்ள
நூல்என்கோ—மீமாம்ஸாஸாஸ்த்ரம்,
நூடங்கு—(ஸ்ரோதாக்களை) ஈடுபடுத்தும்

கேள்வி—கேள்வியையுடைத்தான
இசை என்கோ—ஐதம்

இவற்றுள் — (உத்தமான) இவற்றுக்
குள்ளே

நல்ல—விலக்ஷணமாய்

மேல்என்கோ—(அநவதிகாதிஸ்யமான)
போக்யம்,

வினையில்—ஸாதந்தினௌவன்றி ய

மிக்க—அதிஸயிதமான

பயன்என்கோ—பலம்

கண்ணன். என்கோ—(அந்தப் பலரூப
னாய்ஆநந்தாத்மகளுன)

க்ருஷ்ணன்,

மால்என்கோ — (தன்னை புஜிக்கும்வர்
களை) வ்யாமுக்தனாய்

புஜிக்கும்வன்

மாயன்என்கோ—(ததநூரூபமான)ஆஸ்

சர்ய சேஷ்டிதாதியுக்

தனென்பேனோ?

பாலென்று — பகுதியாய், ஸாகாதி

விபாகம்.

ஆறு; — (பாலென்கோ,) பாலென்று சொல்லுவேனோ? ஸர்வ
வேதங்களாலும், ஸர்வ வேதார்த்த நிர்ணயபகமாய் ஹேதுமத்தா
யிருந்த ப்ரஹ்மஸூத்ர பதங்களாலும் பரமபுருஷார்த்ததபாப்ரதி
பர்த்தயமாநனென்று சொல்லுவேனோ? போக்யதையால் அவன் நூட
ங்குகேள்வி யிசையென்று சொல்லுவேனோ? இங்குச் சொல்லப்
பட்ட போக்ய பதார்த்தங்க ளெல்லாவற்றிலும் மேற்பட்ட போக்ய
மென்று சொல்லுவேனோ? ஸகல புண்யபலமென்று சொல்லுவே
னோ? ஆஸ்ரித ஸுலபனென்று சொல்லுவேனோ? ஆஸ்ரித வக்ஸல
னென்று சொல்லுவேனோ? ஆஸ்ரயபூதனென்று சொல்லுவேனோ?
வானவராதியை எங்கனே சொல்லுவேனென்கிறார். (சு)

ஈடு; — அவ; — ஏழாம்பாட்டு. ஐஸ்வர்யாதி புருஷார்த்தங்களு
ல்லாம் தனக்கு விபூதியாகவுடையனாய் யிருக்கிறபடியைப் பேசுகிறார்.
வானவராதியென்கோ? வானவர் தெய்வமென்கோ? *
வானவர்போகமென்கோ? வானவர்முற்றுமென்கோ? *
ஊனமில்செல்வமென்கோ? ஊனமில்சுவர்க்கமென்கோ? *
ஊனமில்மோக்கமென்கோ? ஒளிமணிவண்ணனைபே. (எ)

திருவாய்மொழி-நட-ப, ச-தி, அ-பா, ஒளிமணி வ்யாக்யாநம். 37

ப;—அநந்தரம், போகமோகூவிபூகித்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ஒளி—உஜ்ஜ்வலமான

மணி—மாணிக்கம்போலேயிருக்கிற

வண்ணனை—வமையுடையவனை

வானவர்—(போகஸத்தரான) தேவர்
களுக்கு

ஆதி என்கோ—உத்பாதகன்,

வானவர்—அவர்களுக்கு

தெய்வம் என்கோ—ஆராத்யதைவதம்

வானவர்—அவர்களுக்கு

போகம் என்கோ—(ஆராத்ய பலமான)

போகம்

வானவர்—அவர்களுடைய

முற்றுள்ளன்கோ—ஸர்வவிதரக்ஷணம்

ஊனம் இல்—அநஸ்வரமான

செல்வம் என்கோ—ஐஸ்வர்யம்

ஊனம் இல்—ஆகல்பாவ ஸாநஸ் தாயி
யான

சுவர்க்கம் என்கோ—ஸ்வர்க்கஸ்தானம்..

ஊனமில்—(இந் கம்பாகத்துக்கு அவ்
வருகுபட்ட கைவல்ய

ம்போலன்றியே) அஸ

ங்குசிமான

மோக்கம் என்கோ—மோகூநந்த மெ

ன்பேனோ?

‘வானவரென்கிற விடம் - ஸூரிகளைச் சொல்லுகிறது’ என்பாருமுளர்

ஆறு;—(வானவர்.) வானவருடைய தாரகமென்று சொல்லுவேனோ? அவருடைய தைவமென்று சொல்லுவேனோ? அவர்களுடைய போகமென்று சொல்லுவேனோ? அவர்களுடைய ஸர்வஸ்வமென்று சொல்லுவேனோ? ஐஹிகமான பூர்ணஸம்பத்துக்கு ஆத்மபூதனென்று சொல்லுவேனோ? பூர்ணஸ்வர்க்க புருஷார்த்தத்துக்கு ஆத்மபூதனென்று சொல்லுவேனோ? பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமோகூத்துக்கு ஆத்மபூதனென்று சொல்லுவேனோ? இவனை எங்ஙனே சொன்னால் பூர்ணமாகச் சொல்லிற்றாவது? என்கிறார். (எ)

ஈடு;—அவ;—எட்டாம்பாட்டு. ஜகத்தில் ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளை விபூதியாகவுடையனாபடிபைப் பேசுகிறார்.

ஒளிமணியவண்ணனென்கோ? ஒருவனென்றேத்ததின்ற *
நளிர்திச்சடைபனென்கோ? நான்முகக்கடவுளென்கோ *
அளிமகிழ்ந்துலகமெல்லாம் படைத்தவையேத்ததின்ற *
களிமலர்த்துளவனெம்மான் கண்ணனைமாயனைபே. (அ)

ப;—அநந்தரம், லோகப்ரதாந காரணஸ்வர விபூகித்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

58 திருவாய்மொழி-நட்ப, ச-தி, அ-பா, ஒளிமணி வ்யாக்யாநம்.

அளி—ரக்ஷணைபகாரிமித்தான
மகிழ்ந்து — உகப்பையுடையனாய்க்

கொண்டு

உலகமெல்லாம்—ஸமஸ்த லோகங்களை
யும்

படைத்து — ஸ்ருஷ்டித்து, (உபகார
ஸ்ம்ருதியாலே)

அவை—அவை

ஏத்த—ஸ்தோத்ரம்பண்ண

நின்ற—அத்தாலே (க்ருதக்ருத்யனாய்)
நிற்பானாய்

களி—மதுஸ்யந்தியாய்

மலர்—விகஸிதபுஷ்பமான

துளவன் - திருத்துழாய்மாலையழகாலே

எம்மான் — என்னை அநந்யாஹுதக்
கின

மாயனை — நவீதசௌர்யாத்யாஸ்சர்ய

சேஷ்டியுத்தனான

கண்ணனை—க்ருஷ்ணனை, (உ) “ஆய

ர்கொழுந் கா யவராற்

புடையுண்ணும் மாய

ப்பிரானையென்மாணி

க்கச்சோகியை” என்

கிறபடியே அவர்கள்

கட்டியடிக்க)

மணி—(சாணையிலேறிட்ட) மாணிக்க
மபோலே

ஒளி—ஒளிபெற்று ஸ்லாக்யமான

வண்ணன் என்கோ—வர்ணத்தை

யுடையவன்,

ஒருவன் என்று—(க) “வநக்வநவ

ரஹுரஹு - ஏகவருந

த்ர” என்கிறபடியே

ஸ்வாஸ்ரிதர் ஒருவ

னென்று

ஏத்த—ஸ்துதிக்குப்படி

நின்ற—நிற்குமவனாய்

நளிர்—குளிர்த்

மதி—சந்த்ராகலாதாரணத்தாலும்

சடையன் என்கோ — சூடாத்ரத்வத்தா

லும் போகதபரண

னருத்ரன்,

நான்முகன்— தேவதாவர்க்கம் கையெ

டுக்கும்படி) சதுர்முக

னான

கடவுள் என்கோ — கைவ மென்பே

னோ?

ஆறு;—(ஒளிமணிவண்ணன்.) ஸர்வலோக ஸம்ரக்ஷணைகபோக
னாய் ஸர்வஜகத்ஸ்ரஷ்டாவாய் சதுர்முகாதி ஸர்வ ஜநைஸ்ஸம்ஸ்தூய
மாநனு யிருக்கும் களிமலர்த்துளவன் எம்மான் கண்ணனைமாயனை,
நிரவதிக ஸௌந்தர்ய மஹோத்தியென்று சொல்லுவேனோ? லோக
மெல்லாம் ஐஸ்வர்யத்தினாலே அத்தீயினென்று சொல்லியேத்தும்
படி ருத்ரனுக்கு ஐஸ்வர்யத்தைக் கொடுத்து அவனுக்கு ஆகம்பூத
னாவனென்று சொல்லுவேனோ? சதுர்முகாந்த ராத்மபூதனென்று
சொல்லுவேனோ? எங்ஙனே சொல்லுவேன்? என்கிறார். (அ)

ஈடு;—அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. அவனுடைய விபூதி விஸ்தா
ரங்கள் தனித்தனியே பேசமுடியாது, கார்ய காரணரூபமான சேத

திருவாய்மொழி-ந. ப, ச-தி, கூ-பா, கண்ணனை வ்யாக்யாரம். 59

நாசேதநங்கள் அவனுக்கு விபூகி யென்று ப்ரயோஜகத்திலே சொல்
லலா மித்தனை என்கிறார்.

கண்ணனைமாயன் தன்னைக் கடல்கடைந்தமுதற்கொண்ட *
அண்ணலைபச்சுதனை யனந்தனையனந்தன்கண்டேல் *
நண்ணிரன்குறைகின்றானை ஞாலமுண்டுமிழந்தமலை *
எண்ணுமாறறியமாட்டேன் யாவையும்யவருந்தானே. (க)

ப ;—அநந்தம், உக்கல்பூதிமாத்ரமன்றியே ஸகல சேதநாசேதநங்களும்
தானேயானவனைப் பரிச்சேதிக்கும் ப்ரகாரம் அறியேனென்கிறார்.

யாவையும்—எல்லாவகைப்பட்ட அசே	அனந்தன் தன்மேல் — (அத்தனையும்
யவரும் — எல்லாவகைப்பட்ட சேதந	தனக்குள்ளே யடங்கு
தான் — தானேயாய்வைத்து	ம்படியான) திருவனந்
கண்ணனை—ஆஸ்ரிதஸுலபனாய்	தாழ்வான்மேலே
மாயன் தன்னை — ஆஸ்சர்யாவஹமான	நண்ணி—பொருந்தி
குணசேஷ்டிக நிரூப	நன்கு உறைகின்றானை —உகந்து கண்
ணையனாய், (அர்வாசீர	வளராநிற்றும்வனாய்
ப்ரயோஜ நார்த்திகளு	ஞாலம்—ரக்யத்துக்குஆபத்துவந்தால்
க்கும்)	உண்டு—வயிற்றிலேவைத்து நோக்கு
கடல்—கடலை	வதி
கடைந்து—கடைந்தம்	உமிழ்த—வெளிநாடு காட்டுவதான
அமுடிகொண்ட—கார்யஞ்செய்யும்	மலை—வாத்ஸல்யத்தை யுடையனான
அண்ணலை—ஸர்வஸ்வாமியாய்	வனை
அச்சுதனை—ஆஸ்ரிதரை நமுவவிடாத	எண்ணும் ஆறு—பரிச்சேதித்து நினை
வனாய்	க்கும்படி
அனந்தனை — அபரிச்சிந்நஸ்வரூபாதி	ஞாய் அறிபமாட்டேன் — அறிகிறிலேன். (க)
வைபவத்தை யுடைய	

. ஆறு ;—(கண்ணனை.) ஆஸ்ரித ஸுலபத்வார்த்தமாக தத்ஸஜா
தியதயா அவதீர்ணாய், ஆஸ்சர்யாத் திமகோஹா திவ்ய சேஷ்டிகத்
களை யுடையனாய், ஆஸ்ரிதரைக் கைவிடாத ஸ்வபாவனாய், அநந்த
கல்பாணகுண விஸிஷ்டனாய், அநந்தகல்பாணகுண மஹோத்தி
யான திருவநந்தாழ்வானை திவ்யஸாய்யாத்ஸநாதிகளாக யுடையனாய்,
ஸர்வலோக பரிபாலகனாய், ஸர்வாந்தராத்மபூதனான எம்பெருமானை
இங்ஙனே சொல்லுவேனென்று அறிகிலேனென்கிறார். (க)

60 திருவாய்மொழி-ஈ-ப, ச-தி, ௧௦-பா, யாவையும் வ்யாக்யாரம்.

ஈநீ;—அவ;—பத்தாம்பாட்டு. சேதநா சேதநங்களுக்கு அந்த ராத்மதபா வ்யாபித்து நின்றால் தத்தததோஷை அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனென்கிறார்.

யாவையும்யவருந்தானுப் அவரவர்சமயந்தோறும் *
தோய்விலன்புலனைந்துக்குஞ் சொலப்படாணுணர்வின்மூர்த்தி *
ஆவிசேருபிரினுள்ளா லாதுமோர்பற்றிலாத *
பாவணையதனைக்கூடி லவணையுங்கூடலாமே. (௧௦)

ப;—அந்தாம், இப்படி ப்ரகாரபூக சித்சித்துக்களின்படி அவன் தனக்கு த்தட்டாத படியை அதுஸந்திக்கிறார்.

யாவையும்—எல்லா அசேதநமும்	உயிரின்—ஆக்மாவினுடைய
யவரும்—எல்லாச்சேதநமும்	உள்—ஸ்வரூபத்தின்
தானுய்—தானேயாய்	ஆதும் — (ஸ்ரீரகதமான) ஜடத்வபரி
அவரவர்—அந்தந்தச்சேதநருடைய	ணமித்வாதிஸ்வபாவ
சமயந்தோறும் — (அசித்ஸம்ஸர்க்கநிப	ங்கள்
ந்தநமான) தேவாதி	ஓர்—ஒன்றிலும்
வ்யவஸ்தைக்களில்	பற்று இலாக—தொற்று இல்லாத
தோய்விலன்—(அவர்களைப்போல் தன	பாவனை—ப்ரதிபத்தியானது
க்கு) ஸங்கமில்லாத	அகனை—அந்தஸ்வரூபத்தை
வனும்	கூடில்—கிட்டுமாகில்
புலனைந்துக்கும்—இந்த்ரயபஞ்சகத்து	ஆதும் ஓர்பற்றிலாத பாவனை — (ஸம்
க்கும்	ஸ்சேதநாசேதநஸ்ய
சொலப்படான் — விஷயமாகச்சொல்	பாவங்களிலும்) ஒரு
லப்படாதுவனும்,	தொற்றில்லை யென்
உணர்வின்மூர்த்தி—ஸ்வயம்ப்ரகாஸஜ்	கிற ப்ரதிபத்தி
ஞாநஸ்வரூபனு யிருக்	அவனையும்—(கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வயம்
கும்; (ஆதலால்)	ப்ரகாஸஜ்ஞாநஸ்வ
ஆவி—ப்ராணஸ்ரயமான ஸ்ரீரத்தோடு	ரூபனான) ஈஸ்வரனை
சேர்—சேர்ந்த	யும்
	கூடலாம்—சேரலாம்;
	ஏ—நிஸ்சித்தம். (௧௦)

ஆறு;—(யாவையும்.) இப்படி ஸர்வவஸ்துக்களோடும் ஆக்மதயா ஸம்பந்த முண்டாயிருக்கச்செய்தே, ஹேயப்ரத்யநீகதயா ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்துவிஸஜாதீயனாய் ஜ்ஞாநஸ்வரூபனு யிருக்கையாலே ஸ்வஸ்ரீரபூத ஸமஸ்தவஸ்துகத ஸர்வதேதோஷை ரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கும். இதுகூடுமோ வெண்ணில்,—இந்த ஸ்ரீரத்திலே வர்த்

திருவாய்மொழி-நட-ப, ச-தி, கக-பா, கூடிவண்டு வ்யாக்யானம். 61

திக்கிற இந்தப் ப்ரத்ய காத்மாவுக்கு இந்த ஸரீரகத தோஷங்களினால் அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனா யிருக்கையாகிற இஸ்ஸ்வபாவம் கூடுமாகில் எம்பெருமானுக்கும் இது கூடுமென்கிறார். (க0)

நீ;—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்கள் நியைகைக் கர்யத்தைப்பெற்று அயர்வறு மமரர்களாலே விரும்பப்படுவார்கள் என்கிறார்.

கூடிவண்டறையுந்தண்தார்க் கொண்டல்போல்வண்ணன் தன்னை *
மாடலர்பொழில்சூருகூர் வண்டகோபன்சொன்ன *
பாடலேராயிரத்து ளிவைபுமொருபத்துமவல்லார் *
வீடிலேபாகமெய்தி விரும்புவரமரர்மொய்த்தே. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப;—அநந்தம், இத் திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக அவ்ச்சிந்ந பகவதநு பவத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வண்டு—வண் நிகள்

கூடி—கூடி

அறையும்—மதுபாநபீதியாலே ஸப்
திக்கிற

தண்—சூளிரந்த

தார்—திருமாலையுடையவனாய்

கொண்டல்போல்—காளமேகம் போ
லேயிருக்கிற

வண்ணன் தன்னை—நிறத்தை யுடைய
னனவனை

மாடு—சுற்றும்

அலர்—அலர்ந்த

பொழில்—சோலைகளையுடைத்தான

சூருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகாரான

வண் சடகோபன்—ஆழ்வார்

சொன்ன—அருளிச்செய்த

பாடல்—இசைபோடுகூடின

ஒர்—அத்விதீயமான

ஆயிரத்துள்—ஆயிரத்துக்குள் ஒரும்

இவையும்—அஸாதாரண விக்ரஹத்
தோபாதியாக அகில
வீழுகி ப்ரகாரவ்வத்
தை ப்ரதிபாதித்த

ஒரு—அத்விதீயமான

பத்தாம்—இப்பத்தையும்

வல்லார்—அப்பயஸிக்கவல்லவர்கள்

வீடு இல—அவிச்சிந்நமான

போகம்—பகவதநுபவத்தை

எய்தி—பெற்று

அமரர்—நித்யஸூரிகள்

மொய்த்து—மொய்த்துக்கொண்டு

விரும்புவர்—விரும்பும்படியாவர்கள்.

இது—அறுசீராசிரியவிருத்தம் (கக)

ஆறு;—(கூடி) இத்திருவாய்மொழி வல்லார் ஸர்வகாலமும் பகவத் கைங்கர்யத்தைப்பெற்று அயர்வறு மமரர்களுக்குப் பரமபோ க்யராவரென்கிறார். (கக)

62 திருவாய்மொழி-நட்பு, ச-தி, கக-பா, கூடிவண்டு வ்யாக்யாநம்.

நட;—நிகமநம்;—முதற்பாட்டில் - இத்திருவாய்மொழியில் பரக்க அருளிச்செய்த அர்த்தத்தை ஸங்கரஹேண அருளிச்செய்தார்; இரண்டாம்பாட்டில் - கீழ்ச்சொன்ன பூதங்களினுடைய கார்யத்தை க்ரமத்திலே பேசினார்; மூன்றாம்பாட்டில் - ஜகதாசாரனாப் பின்ற நிலைபோடே அஸாதாரண விக்ரஹத்தைச் சேர்த்ததுபவித்தார்; நாலாம்பாட்டில் - உஜ்ஜ்வலமான மாணிக்கபாதி பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையவென்றார்; அஞ்சாம்பாட்டில் - ரஸவத்பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனாய் யிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்தார்; ஆறாம்பாட்டில் - வேகம்தொடக்கமான இயலும் இசையுமான ஸப்த ராஸியை விபூதியாகவுடையவென்றார்; ஏழாம்பாட்டில் - ஐஸ்வர்யாதி புருஷார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையவென்றார்; எட்டாம்பாட்டில் - ஜகத்தில் ப்ரதாநான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளை விபூதியாகவுடையவென்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில் - அவனுடைய விபூதி விஸ்தாரங்கள் தனித்தனியே பேசமுடியாமையாலே சேதநாசேதநங்களை விபூதியாகவுடையவென்று ப்ரயோஜகத்திலே அருளிச்செய்தார்; பத்தாம்பாட்டில் - இவற்றுக்கும் அந்தராத்மாவாய் வ்யாபித்து நின்றால் தக்கததோஷ ரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனென்றார்; நிகமத்தில் - இது சுற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார். (கக)

வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

நாலாந் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேகராமாநுஜாயநம:

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி—மொய்ம்மாம்பூம்பொழில் ப்ரவேசம்

ஆறு;—(மொய்ம்மாம்பூம்பொழில்.) ஏவம்பூதனை எம்பெருமானுடைய ஆஸ்ரித வாத்தஸ்யாதி கல்யாண குணங்களை அநுபவித்து, அவ்வநுபவஜரிதமான ப்ரீத யதிரயத்தாலே அப்ரக்ருதிங்கத ராய்க்கொண்டு அக்குணங்களைச் சொல்லிப் பிதற்றி * ஊர்பலபுக்கும் புகாதும் உலோகர் சிரிக்க நின்றடி ஆர்வம்பெருகிக் குனிக்கு மவர்களுடைய மாஹாத்மயத்தையும்; இப்படி செய்யாதாருடைய அவஸ்துவத்தையும் சொல்லுகிறார். *

ப;—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ்ச்சொன்ன பகவத் ப்ரகாரதயா ஸேஷத்தவத்தில் தமக்குப் பிறந்த ரஸாதிரயத்தாலே அத்தயந்த ஹ்ருஷ்டராய்; ப்ரதிஸம்பந்தியான ஸேஷியினுடைய ஆபந்நிவாரகத்தவத்தையும், அஸுரநிர்ஸநஸாமர்த்த்யத்தையும். ஆர்த்தஸம்ரக்ஷணத்தையும், அபிமதவிரோதி நிவர்த்தகத்தவத்தையும், அவதா ப்ரயோஜனத்தையும், அதிரயித போக்யதையையும், ஆஸ்ரித பக்ஷபாதத்தையும், அர்ச்சாவதார ஸௌஸ்ப்யத்தையும், உபயவிபூதி நர்த்தவத்தையும். விலக்ஷண விக்ரஹயோகத்தையும் அநுஸந்தித்து ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே ஸம்ப்ரார்த்தராகாதாரை நிந்தித்தும், உகந்தாவது பாடுவதாவாரை உகந்தம் இந்த ஸேஷத்தவ ஸாரஸ்யத்தை உபபாதிக்கிறார். *

ஈடு; — * புகழுநல்லொருவ னிலே - பகவதநுபவத்தையுடைய பண்ணி, அத்தால்வந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே களித்து, அதில்லாதாரை நிந்தித்து உடையாரைக் கொண்டாடிச் சொல்லுகிறது - மொய்ம்மாம்பூம்பொழில். இவர்க்கு * முந்ரீரூலத்தில் - ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை அநுஸந்தித்தும், இகரவிஷய ப்ராவண்யத்தை அநுஸந்தித்தும் ஸோகித்த ஸோகம் சிலர்க்கு நிலமாகிலாயிற்று, இத்திருவாய்மொழியில் பகவதநுபவத்தாலே ஹ்ருஷ்டரான இவருடைய ஹர்ஷம் சிலர்க்கு நிலமாகிறது. இவரும் பகவதநுபவம்பண்ணுகுராகில் நாமும் அவ்விஷயத்திலே கைவைத்தோமாகில், இவர்க்கு இங்ஙனிருப்பானென்? நமக்கு இங்ஙன் இராதொழிவானென், என்னில்;—நாமாகிறோம் கண்டார்க்கு ஒளிக்கவேண்டுமவையாய்? ஸாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஒருமுகஞ் செய்து நிஷேதிக்கிறவையாய், முதல்தன்னிலே கிடையாதவையாய், கிடைத்தாலும் நிலை நிலலாத

வைபாய், அநந்தரம் நரகத்திலே மூட்டி அநர்த்தத்தை விளைக்க கடவதான இதரவிஷயங்களுடைய லாபாலாபங்களில் பிறக்கு ஸோகஹர்ஷங்களே யாயிற்று அறிவது. வீ.தராகராய் ஸாத் த்விசு க்ரேஸரரபிருக்கிற இவர்க்கு ஸாஸ்த்ரங்கள் ‘ஆகாது’ என்று நிஷே தித்த ஸோகஹர்ஷங்கள் கூடினபடி எங்ஙனே யென்னில்,—இவரூ ஸாஸ்த்ரங்களிலே நிஷேதித்த ஸோகஹர்ஷங்களன்று; ஸமஸ்த க யாண குணம்மகண ஸர்வேஸ்வரனை அதுபவித்து அவ்வதுப ஜரித ப்ரீதியாயிற்று இவர்க்கு ஹர்ஷமாகிறது; “இப்படி வகுத் விஷயத்தை அநாதிகாலம் இழந்து இகர விஷயப்ரவணராய் அநர் தப்படுவோமே” என்னுமதாயிற்று ஸோகம், “காமம் ஆகாது” என்று நிஷேதியா நிற்கச்செய்தேயும் (க) “நிஹியாவலிதவ்யு: நிதித்யாஸிதவ்ய:” என்றுகொண்டு பகவத்காமத்தை ஸாஸ்த்ரங் கள் விதியாநின்றதிமே;

இனி முக்தரும் பகவதநுபவந்தாலே (உ) “சுஹரீஸ்ரீஹரீஸ்ரீ ஹரீஸ்ரீ-அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்” என்று களிபாதிந் பர்களிறே (ங) “ஸுரஸம்ஸயநிராகோ நாரஹஸுரயரவிசு- ஸர்வஸம்ஸட நிர்முக்தோ நாரதஸ்ஸர்வசர்மவித்” என்று சொல்லப்படுகிற நாம தாதுகளும் பகவதஸ்நிதியில் வந்தவாறே ஆடுவது பாடுவதாக நிந் பர்களிறே; விரகத்தில் தலையான திருவடியும் பிராட்டியைக்கண்டு வந்த ஹர்ஷத்தாலே முதலிகளைப்பார்த்து “நீங்கள் மதுவநத்தை யழித்து புஜியுங்கோள்; (ச) “சுஹரீவாரயிஷ்யாநி யஷ்ஷாக்ஸ ரிவந்நிந: - அஹமாவாரயிஷ்யாமி யுஷ்மாகம்பரிபந்திந:” என்று காத்திருந்த ததிமுகாதுகளை நான் தொட்டுத்தருகிறேனென்றாணி மே;மஹாராஜர்க்கு “உம்முடைய காவற்காடுஅழிந்தது” என்று அறி விக்க; “நம்மோடு பண்ணிப்போன ஸமயமுந்தப்பி, நார்தாம் தீசஷ்ண தண்டரென்று அறியச் செய்தேயும் இவர்கள் காவற்காட்டை யழி க்கும்போது (ரு) “நெநஷாஸ்க்ய தக்யத்யா நாரீஷ்யஸஸ்யா ஷ்ய பக்யு: - நைஷாமக்ருதக்ருத்யாநாமீத்ருஸஸ்ஸபாது பக்ரம:” என்று ஸர்வதா பிராட்டியைத் திருவடிதொழுதார்களாக வேணுமென்று

(க) ப்ருஹ - ச - ச.

(உ) தை - ப்ருது - சு.

(ங) பாரத - ராஜ -

(ச) ரா - ஸு - சுஉ - உ.

(ரு) ரா - ஸு - சுரு - கரு.

திருவாய்மொழி-௩-ப, ௫-கி, மொப்மாம் பூம்பொழில்பரவேசம். ௭௭

அப்போது பிறந்த ஹர்ஷம் இருந்தவிடத்தி லிருக்கவொட்டாமே, வாலானது ருச்யமுகபர்வதத்தின் கொடுமுடியிலே சென்று அறைந்ததாயிற்று; நடுவே ‘காவற்காடு’ என்று ஒன்று உண்டாயிற்று ராஜபுத்ரர்களுடைய ஜீவநாத்ருஷ்டமாயிற்று; அன்றாகில்; முதலிகளுடைய ஹர்ஷம் ராஜபுத்ரர்கள் முதுகோடே போமாயிற்று. அல்பம் வெற்றிலைச்சாறு மிடற்றுக்குக்கீழே யிழிந்தவன் தன்னைத்தான் அறிகிறான்; உள்கலந்தார்க்கு ஓரமுதமாய் அமுதிலுமாற்ற விரியாய் “எனக்கே தன்னைத்தந்த கற்பக மென்னமுதம்” என்று தாமே முற்றுட்டாக இவ்வம்ருதத்தை புஜித்த இவர்க்கு ஹர்ஷ முண்டாகச் சொல்லவேண்டாவிதே;

இப்படிப்பட்ட பகவதபவத்தால்வந்த ப்ரீதிபர்கள்ஷத்தாலே-முதலிலே இதில் அறிவில்லாதாரையும், அறிவுண்டாய்ப் புறம்பே அந்யபரராயிருப்பாரையும், ஸிஷ்டாபிமாநவ் கொண்டாடி “அநுஷ்டாநகாலங்களில் திருநாள் சேஷிக்கலாகாது” என்று இருப்பாரையும், அறிவுண்டாயே புறம்பே பரபரக்கற்று ‘அதுக்கும் இதுக்கும் வாசியேன்?’ என்று ஸமாநபுத்தி பண்ணியிருப்பாரையும், தங்களை ஆஸ்திகராக புத்திபண்ணி அவ்வாஸ்திக்யத்துக்கு ‘புறம்பே விதியோகம்’ என்று இருப்பாரையும், ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களுக்கு அநுநுபமான சூத்ர பலங்களைக்கொண்டு போவாரையும், ததர்த்தமாகத் தாமஸதேவதைகளை ஆஸ்ரயிப்பாரை எடுத்து, அவர்களுக்குப் புறம்பே எல்லா நன்மைகளு முண்டேயாகிலும் பகவத் குணங்களை அநுஸந்தித்தால் அவித்ருதராகில் ‘அவர்கள் அவஸ்துக்கள்’ என்று அவர்களை நிந்தித்து, ஒரு ஜம்வ்ருத்த ஜ்ஞாநங்களின்கீகே யிருக்கச் செய்தோயும் பகவத் குணபவம்பண்ணி வித்ருதராமது உண்டாகில் அவர்களுக்கு நான் அடிமையென்று அவர்களைக் கொண்டாடிப் ப்ரீதராகிறார்.

*

௩௫;—அவ:—முதற்பாட்டில், ஆஸ்ரிதன் இடர்ப்பட்ட மடுவின்கரையிலே, கலங்காப் பெருநகரில் நின்றும் அரைகுலையத் தலை குலைய வந்துவிழுந்த நீர்மையை அநுஸந்தித்தால் வித்ருத ராகாதார் அவஸ்துக்க ளென்கிறார்.

66 திருவாய்மொழி-ந-ப, தி-தி, க-பா, மொய்ம்மா வ்யாக்யானம்.

மொய்ம்மாம்பும்பொழில்பொய்கை முதலைச்சிறைப்பட்டுநின்ற *
கைம்மாவுக்குருள்செய்த கார்முகில்போல்வண்ணன்கண்ணன் *
எம்மாளைச் சொல்லிப்பாடி எழுந்தும்பறந்தும் துள்ளாதார் *
தம்மால் கருமமென்சொல்லீர் தண்கடல்வட்டத் துள்ளீரே. (க)

ப;—முதற்பாட்டில், ஆபந்நமான ஆனைக்கு உகலிபடியை அநுஸந்தி
த்து ஹர்ஷவிகாரம் பிறவாத அங்கத்தை யுடையரால் என்னை ப்ரயோஜன
முண்டு? என்று லௌகிகரைப்பார்த்து அருளிச்செய்கிறார்.

மொய்—செறிந்து	கண்ணன்—(உள்ளே யிழிந்தெடுத்துக்
மா—உயர்ந்து	கரையேற்றும் படியா
பூ—பூத்த	ன) ஸௌலப்பத்தை
பொழில்—பொழில்களையுடைத்தான	யும்
பொய்கை—பொய்கையிலே	எம்மாளை—(இரண்டுக்கும் அடியான)
முதலை—முதலையாலே	உறவையு முடைய
	வளை
சிறைப்பட்டு—சிறைப்பட்டு	சொல்லி—வாயாலேபேசி
நின்ற—(கரையேறமாட்டாமல்) நிற்	பாடி—உகப்பாடல் பாடி
	சேஷ்டமாய் நின்ற எழுந்தும் பறந்தும்—இருந்த விடத்தி
கைம்மாவுக்கு—ஆனைக்கு	விராதே தரையில் கா
அருள்செய்த—(அதன்கையிற் புஷ்	ல்பாவாதபடி பறந்து
ப	துள்ளாதார்தம்ம.ல்—ஸஸம்ப்ரமந்ருத்
யாமல	தம் பண்ணுகாருடை
யாகிற) அருளைப் ப	ய ஸத்பாவத்தால்
ண்ணிவைவரைய	என் கருமம்—என்ன கார்யமுண்டு?
(அது தன் ஆர்த்தி தீரக்கண்டு உகக்	தண்—குளிர்ந்த
கும்படியாய்)	கடல்—கடலாலே சூழப்பட்ட
கார்—ஸ்ரமஹமாய்	வட்டத்து—பூமியிலே
முகில்போல்—காளமேக நிபமான	உள்ளீரே—(பகவதநுபவார்த்தமாக) உ
வண்ணன்—வடிவையும்	சொல்லீர்—சொல்லுங்கோள்

இங்கு 'கைம்மா' என்று ஆனையைச் சொல்லிற்று - துதிக்கையொழிய
அமுந்தினபடியை நினைத்து. (க)

ஆறு;—முதலைச்சிறையிலே யகப்பட்டுத் தன்னால் ஒரு செய
லின்றிக்கே நின்ற கைம்மாவுக்குத் தன்னளவிலே அருள்செய்த
நிரவதிகாஸ்ரித வாத்தஸல்யத்தை யுடையனான எம்பெருமாளைச்

திருவாய்மொழி-ந-ப, நு-தி, உ-பா; தண்கடல் வ்யாச்ச்யர்நம். 67

சொல்லிப்பாடி யெழுந்தும் பறந்தும் துள்ளாதார் தம்பால் என்ன
ப்ரயோஜன முண்டு? என்று அவர்களை நிந்திக்கிறார். (க)

நடு;—அவ;—இரண்டாம்பாட்டு. ஸ்ரீ கஜேந்தராத்வானுக்கு
உதவினது ஸ்ரீரிகளுக்கு உதவிறென்னலாம்படி யன்றோ, ‘தங்க
ளுக்கு இடருண்டு’ என்றறியாத ஸம்ஸாரிகள் விரோதியைப் போக்
கும் நீர்மைபை அதுஸந்தித்தால் அவிக்குதராயிருப்பார், மஹா
பாபம் அபிபவிக்கப் பிறக்கிறவர்களைன்கிறார்.

தண்கடல்வட்டத்துள்ளாரைத் தமக்கிரையாத்தடிந்துண் ணும் *
திண்கழற்காலசுரர்க்குத் தீங்கழைக்குந்திருமலைப் *
பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடிப் பறந்துங்குனித்துழலாதார் *
மண்கொளுலகிற்பிறப்பார் வல்வினைமோதமலைந்தே. (உ)

ப;—அந்தரம், விபூசியையழிக்கும் ஆஸூரர்க்குநுதினை நிரஸிக்கும்
ஸாமர்க்த்யத்தை அதுஸந்தித்து விக்ருதராகாத்வர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் மஹாபா
பம் மேலிடப் பிறந்தவர்கள் என்கிறார்.

தண் — குளிர்த்தியைக் குணமாகவு திருமலை—அத்தாலே பிராட்டியுக்குப்
க்கு விஷயமானவனை

கடல்—கடலகுழந்த	பண்கள்—பண்கள்
வட்டத்து—பூமியில்	தலைக்கொள்ள—மேலாம்படி
உள்ளாரை—உண்டானவர்களை	பாடி—பாடி
தமக்கு இரையா—தங்கள் ஸ்ரீரபோஷ	பறந்தும்—ஆகாசத்தே கிளம்பி
ணமே ப்ரயோஜனமாக	

தடிந்து—கொன்று	உழலாதார்—எங்குந்திரியாதார்
உண்ணும்—ஜீவிப்பாராய்	மண்கொள்—மண்மிஞ்சின
(இந்தப்பாது)யகவத்துக்கு இட்ட	உலகில்—லோகத்திலே
திண்—திண்ணிய	வல்வினை — கழிக்கவரிய மஹாபாபங்
கழல்—வீரக்கழலை	கள்
கால்—காலிலேயுடையரான	மலைந்து—மேலிட்டி
அசுரர்க்கு—அஸூரர்க்கு	மோத—தரையோடே ஏற்றும்படி
தீங்கு—(விநாஸமாகிற்) தீமையை	பிறப்பார்—பிறக்குமவர்கள்.
இழைக்கும்—நிரூபித்து	தடிதல்—கொல்லுதல். (உ)

ஆறு;—(தண்கடல்) பரது:காஸஹிஷ்ணுதையாலே பரதுக்க
நிரஸனைக ஸ்வபாவனாயிருந்தவனைப் பண்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடிப்
பறந்தும் குனித்து உழலாதார் நித்யஸம்ஸாரிகளைன்கிறார். (உ)

18 திருவாய்மொழி-நு-ப, நு-தி, நு-பா, மலையை வ்யாக்யானம்.

ஈடு;—அவ;—முன்றும்பாட்டு. உபகாரமறியாத பசுக்களுக்கும் தத்ப்ராயார்க்கும் வந்த ஆபத்தை நீக்கின மஹாகுணத்தை அநுஸந்தித்து அவிக்குதராயிருக்குமவர்கள் நியஸம்ஸாரிகளாய்ப் போவர்களென்கிறார்.

மலையையெடுத்துக்கல்மாரிகாத்துப் பசுநிரைதன்னைத் *
தொலைவுதவிர்த்தபிராணைச் சொல்லிச்சொல்லி நின்றெற்போதும் *
தலையினோடாதனந்தட்டத் தடுகுட்டமாய்ப்பிறவாதார் *
அலைகொள்நரகத்தழுந்திக் கிடந்துழைக்கின்றவம்போ. (ந)

ப;—அநந்தரம், ஆர்த்தங்களான கோக்களை ரக்ஷித்தபடியை அநுஸந்தித்து ஸம்பரந்தராகாதார் நரகவாஸிகளாய் க்வேசிப்பரென்கிறார்.

மலையை—கோவர்த்தந்தை	நின்று—ஓவாதே நின்று
எடுத்து—எடுத்து	ஆதனத்தோடு தலைதட்ட — தரையோ
கல்மாரி—(ஆராதநபங்கமடியாக)இந்தர	டே தலை தட்டும்படி
னாவந்த கல்மாரியை	யாக
காத்து—தகைந்து	தடுகுட்டமாய்—கீழதுமேலாய்
பசுநிரைதன்னை — (அபேக்ஷிக்கவும்	பறவாதார்—பறவாதார்
அறியாத) பசுத்திரை	அலைகொள்—அநேகது:கங்களை யுடை
தொலைவு—விநாஸம்	த்தான
தவிர்த்த—(அணுகாபடி) நீக்கின	நரகத்து—மஹாநரகத்திலே
பிராணை—உபகாரனை	அழுந்தி—(கரையேறாபடி) அழுந்தி
சொல்லிச்சொல்லி — பலகாலஞ்சொ	கிடந்து—கிடந்து
ல்லி	உழைக்கின்ற—க்வேசிக்குற
எப்போதும்—ஸர்வகாலமும்	வம்பர்—புதுடைமாறாதவர்கள்.

தொலைவு - நாஸம். ஆதனம் - நிலம். தடுகுட்டம் - கீழது மேலதாகை.
வம்பர் - புதியதாகை. 'தலைவு' என்றுமாம். (ந)

ஆறு;—(மலையை.) உபகாராநிஜஞ்ஞ பஸ்வாதிரக்ஷணைக போகத்
வமாகிற மஹாகுணத்தை யுடையனானவனை அநுஸந்தித்து அப்ரக்
ருதிங்கதராகாதார் யாவர் சிலர், அவர்கள் ரௌரவாதி நரகயாத
நையை அநுபவிக்கிறார்களென்கிறார். (ந)

ஈடு;—அவ;—நாலாம்பாட்டு. நப்பினைப் பிராட்டிக்காக எரு
தேழடர்த்து அவளோடே ஸம்ஸ்லேஷித்த ப்ரணயிதவகுணத்தை

திருவாய்மொழி-ந-ப,நி-தி,ச-பர், வம்பவிழ் வ்யாக்யாநம். 69

அதுஸந்தித்து நடுபடாதவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நடுவே என்ன ப்ரயோஜனத்துக்காகப் பிறந்தார்கள் ? என்கிறார்.

வம்பவிழ்கோதைபொருட்டா மால்விடையேழுமடர்த்த *
செம்பவளத்திரள்வாயன் சிரீதரன்தொல்புகழ்பாடிக் *
கும்பிடுநட்டமிட்டாடிக் கோருகட்டுண்டுமுலாதார் *
தம்பிறப்பாற்பயனென்னே சாதுசனங்களிடையே. (ச)

ப ;—அநந்தரம், அபிமதவிரோதி நிவ்ருத்தியால் வந்த ப்ரணயித்வத்திலே விக்குராகாதார் ஜநமத்தாலே ப்ரயோஜநமென்? என்கிறார்.

வம்பு—செவ்வியையுடைத்தாய்	தொல்—ஸ்வாபாவிகமான
அவிழ்—மலர்ந்க	புகழ்—குணத்தை
கோதை பொருட்டா—மாலையையுடை	பாடி—பாடி
யளான நப்பின்னைப்	கும்பிடுநட்டமிட்டாடி — தலைமீழாகக்
பிராட்டியைக் கிட்டு	கூத்தாடி
கையாகிற புருஷார்த்	கோரு உகட்டு உண்டு — அக்ரமமான
தமே ஹேதுவாக	ஆரவாரத்தைச்செய்து
மால்—மிகவும்பெரியதான	உழலாதார்தம்—திரியாதார்தங்களுடைய
விடை ஏழும்—எருதுமையும்	பிறப்பால்—ஜநமத்தால்
அடர்த்த — நெரித்துக்கொன்ற (அத்	சாதுசனங்கள்—ஸாதத்தவிகஸங்கத்தின்
தாலே)	இடையே—நடுவே
செம்பவளம்—சிவந்த பவளம்போலே	என்பயன்—என்னப்ரயோஜநமுண்டு?
திரள்—திரண்ட	கோருகட்டுண்கை — ஆரவாரங்கொட்
வாயன் — அதரத்தின் ஸ்புரத்தைய	டுகை. 'கோருகொட்
யுடையனாய்க்கொண்டு	டு' என்றும் பாடம்.
சிரீதரன்—(வீரஸ்ரீயோடேறின்ற) க்ரு	
ஷ்ணனுடைய	

ஆறு ;—(வம்பவிழ்.) சிரீதரனாகையாலே நப்பின்னைப் பிராட்டி போடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்காக எருதேழுமடர்க்கப் பெற்றதினாலுள்ள ப்ரீத்யதிஸயத்தினாலே புதுக்கணித்த திருப்பவளத்தை யுடையவ னுடைய இந்த ப்ரணயித்வாதி குணதுஸந்தார ஜகித ப்ரீத்யதிஸய த்தாலே அப்ரக்ருதிங்கதராகாதார் பகவதேகபோகரான ஸ்ரீ வை ஷ்ணவர்கள் நடுவே என்ன ப்ரயோஜநத்துக்காகப் பிறந்தார்கள் என்கிறார். (ச)

70 திருவாய்மொழி-ந-ப, நு-தி, நு-பா, சாதுசனம் வ்யாக்யாநம்.

ஈடு;—அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு. ஆஸ்ரிதவிரோதிரிஸநார்த்தமாக அஸாதாரண திவ்யரூபவிஸிஷ்டனாய்க்கொண்டு திருவவதாரம் பண்ணின குணத்தை அநுஸந்தித்தால் விக்ருதராகாதார் அவஸ்துக்கொள்கிறார்.

சாதுசனத்தைநலியும் கஞ்சனைச்சாதிப்பதற்கு *
ஆதியஞ்சோதியருவை அங்குவைத்திங்குப்பிறந்த *
வேதமுதல்வனைப்பாடி வீதிகள்தோறும் துள்ளாதார் *
ஒகியுணர்ந்தவர்முன்னு என்சலிப்பார்மனிசரே ? (நு)

ப;—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதவிரோதி நீரஸநார்த்தமாகிற அவதாரத்துக்கு ஈடுபடாதார் என்ன ஜபாதிகள் பண்ணுவது? என்கிறார்.

சாதுசனத்தை — ஸாத்திகஜநமான
தேவகீ வஸுதேவா
திகளை

நலியும்—நலியும்
கஞ்சனை—கம்ஸனை
சாதிப்பதற்கு—நியமிக்கைக்காக
ஆகி—பரதாநமாய்
அம்—அப்ராக்குதமான
சோதி—திவ்யதேஜஸஸையுடைய
உருவை—விக்கஹத்தை
அங்கு — பாம்பதத்தில் வைத்த கணக்
கிலே
இங்குவைத்து—இவ்விடத்திலும் வை
த்துக்கொண்டு
பிறந்த—பிறந்தவனாய்

வேதம்—(க) “சுஜாயத்ரநு-அநாய
மாந:” இத்தியாதியாலே
வேதபாதிபாத்யமான
அவதாரவைலக்ஷண
யத்தையுடையனான
முதல்வனை—பரதாநுக்ளை
பாடி — (இவ் வைலக்ஷணயத்தைப்)
பாடி
வீதிகள்தோறும்—எல்லாவீதியிலும்
துள்ளாதார்—ஆடாடார்
ஒதி—ஸாஸ்த்ராப்யாஸயுக்கரான
உணர்ந்தவர்முன்னு—ஜ்ஞாநாதிகர் ஸந்
நிதியிலே
மனிசர்—மனுஷ்யரைப்போலே
என்சலிப்பார் — என்னஜபம்பண்ணு
வது?; மதுஷ்யருமல்
லர், ஜபமும் நிரர்த்தக
மென்று கருத்து. (நு)

ஆறு;—(சாது.) ஸர்வவேதங்களும் ஸர்வோஸ்வரத்வேநப்ரதிபாத்யமானாயிருந்து வைத்து ஆஸ்ரிதஜநவிரோதி கம்ஸாத்யஸுரநிரஸநார்த்தமாக ஸ்வாஸாதாரண திவ்யரூபவிஸிஷ்டனாய்க்கொண்டு இந்தலோகத்திலே மதுஷ்யராய் வந்துபிறந்த மஹா குணத்தை யுடையனாயிருந்தவனைப் பாடி வீதிகள்தோறும் திரியதார் எத்தனை

யேனும் அறிவுடையாரேயாகிலும் அவர்களால் ஒரு ப்ரயோஜன மில்லை என்கிறார். (டு)

படு ;—ஆறாப் பாட்டு, ஈஸ்வரபோக்பதையை அநுஸந்தித்தால் விக்குதராவர்களாகில், அவர்கள் எல்லாவறிவின்பலமும் கைவந்தார் என்கிறார்.

• மணிசுரும்மற்றும்முற்றுமாய் மாயப்பிறவிபிறந்த *

தனியன்பிறப்பிலிதன்னைத் தடங்கடல்சேர்ந்தபிராணைக் *

கனியைக்கரும்பினின்சாற்றைக் கட்டியைத்தேனையமுதை *

முனிவின்றியேத்திக்குனிப்பார் முழுதுணர்நீர்மையினாரே. (கூ)

ப ;—அந்தரார், அவதாரத்திலும் அவதாரக்கத்திலு முண்டான போக்பதையை அறிந்து விக்குதரானவர்களை ஸர்வஜ்ஞ ரென்கிறார்

(ராமக்ருஷ்ணதி ருபேணவும் உபேந்த்

ராதிருபேணவும் மத்திய கூர்மாதிருபேணவும்),

மணிசுரும்—மதுஷ்யரும்

மற்றும்—மற்ற தேவஜாதியும்

முற்றுமாய் — அலலாத சர்யக்ஜாதியு

மெல்லாமாய்க் கொ

ண்டு

மாயம் பிறவி பிறந்த தனியன்—ஆஸ்

சர்யமான அவதாரங்க

ளைப்பண்ணி ஸஜாதீ

யனையிருக்கச்செய்த

அத்யந்தவ்யா வருத்த

னை அத்தவியைய

பிறப்பிலிதன்னை—(இந்தவ்யாவ்ருத்தி

க்கு ஹேதுவான கர்

மாதீந் ஜம்மராஷிய

த்தையுடையனாய்,

(இவ்வவதாரார்த்தமாக

தட கடல்—இடமுடைத்தான கந்திராப்

தயிலே

சேர்ந்த—கண்வளர்ந்தருளும்

பிராணை—உபகாரகனும்

கனியை—கண்டபோதே நுகரவேண்

டும்) கனியும்

இன்—கோத்திறினிய

கரும்பின்சாற்றை—கருப்பஞ்சாறும்

கட்டியை—(ஸ்ர்வதோமுகமான ரஸத்

தையுடைய) அதின்

கட்டியும்

தேனை—(ஸ்ர்வரஸஸமவ்யமான) தே

னும்

அமுதை — (போக்தாவை நிய்யனாக்

கும்) அம்ருதமும்போ

லே போக்ய பூதனை

வனை

முனிவு இன்றி—(அவதாரத்தில் நிகர்

ஷபுத்தியாகிற) த்வே

ஷம் இன்றியே

வத்தி—(அவதாரபயுத்த ஸீலஸௌல

ப்பாதிக்களை) ஸ்தோத்

ரம்பண்ணி

குனிப்பார்—(அந்தப்ரீதியாலே) ஸஸ

ம்ப்ரமந்ருத்தம் பண் ணுவார்

72 திருவாய்மொழி-௩-ப, ௩-தி, எ-பா, நீர்மையில் வ்யாக்யாநம்.

முழுது உணர்—ஸகல ஸாஸ்த்ரங்களை நீர்மையினால் — ஸ்வபாவத்தை யுடையவர்கள்.

கனியையென்று துடங்கி - தேனென்னுமளவும், போஜ்யமாயும் பேயமாயும் காய்யமாயும் லேஹ்யமாயுமுள்ள சதுர்வித போஜ்யத்தையும் சொல்வற்றாகவுமாம். (சு)

ஆறு;—(மனிகளும்.) ஸ்வேதர ஸம்ஸ்தவஸ்துவிஸஜாதீயனாய், கர்மாதிரஜநரஹிதனாய், கூடீரார்ணவநிகேதநனாய், ஆஸ்ரிதபரித்ராணர்த்தமாக ஸ்வஸங்கல்பத்தினாலே ப்ராக்ருத தோஷங்களொன்றும் கந்தியாமே மனுஷ்யாதி ஸர்வயோநிகளிலும் வந்து அவதீர்ணனாய், நிரதிஸ்யபோக்ய பூதனயிருந்தவனை அநஸூயிக்குகளாய்க்கொண்டு ஏத்திக் குனிப்பார் யாவர் சிலர், அவர்கிலர் ஸர்வஜ்ஞராகுறரென்கிறார். (சு)

௩௫;—ஏழாற்பாட்டு. ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதமாகிற மஹாகுணத்தில் ஈடுபடாதே ஸரீரபோஷணபரராய்த்திரிகிறவர்கள் வைஷ்ணவர்களுக்கு எதுக்கு உறுப்பாகப் பிறந்தார்கள்? என்கிறார்.

நீர்மையில் நூற்றுவர்வீய ஐவர்க்கருள்செய்துநின்று *

பார்மல் குசேனையவித்த பரஞ்சுடரைநினைந்தாடி. *

நீர்மல்குகண்ணினராகி நெஞ்சங்குழைந்துநையாதே *

ஊன்மல்கிமோடுபருப்பா ருத்தமர்கட்கென்செய்வாரே? (எ)

ப;—அநந்தரம், ஆஸ்ரித பக்ஷபாதத்துக்கு ஈடுபடாதார் பாகவதர்க்கு எதுக்கு உறுப்பு? என்கிறார்.

நீர்மைஇல்—“பந்துக்களோடேபுஜிக்க நின்று—(ச) “கூஷாஸ்யாஃ கூஷ

வேணும” என்கிற நீர்

மைஇல்லாத

நூற்றுவர்—தூயோதநாதிகள் நூற்று

வரும்

வீய—நசிக்கும்படி

ஐவர்க்கு—பாண்டவர்களைவர்க்கும்

அருள்செய்து—நிரவதிக க்ருபையைப்

பண்ணி

ஷவையாஃ கூஷநாடியாஸு

வாண்வாஃ - க்ருஷ்ணஸாரயா:

க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ண நாதாஸ்ச

பாண்டவா:” என்னும்படி அவர்க

ளுக்கு ஸர்வவிதபந்துவுமாய்) நின்று

பார்மல்கு—பூமிநிரம்பும்படி விஞ்சின

சேனை—சேனையை

அவித்த — (விளக்கு அவித்தாற்போ

லேநசிப்பித்த)

(ச) பாச-

திருவாய்மொழி-ந-ப, நி-தி, அ-பா, வார்புனல் வ்யாக்யாநம். 73

பாஞ்சுடரை — நிரவதிகளெஜ்வல்ய	நையாதே — (ரோமபஞ்சாதிகளாலே)
யுத்தமான வடிவழகை	யுத்திலசர்ராகாதே
யுடையவனை	ஊன்மல்தி—மாம்ஸோத்தரமாய்
நினைந்து—(இ) குணஸௌந்தர்ய வித்	மோடுபருப்பார்—பிடரியிற் பிசல் பெரு
தராய்க்கொண்டு)	க்கும்படி உடம்பை
	வளர்ப்பார்
நினைந்து	உத்தமர்கட்கு—(ஜ்ஞாநாதிகராய்) உத
ஆடி—(ப்ரோமபாவராய்) ஆடி	தமரான பாகவதர்களு
நீர்மல்கு—ஆநந்தாய்ருபூர்ணமான	க்கு
கண்ணினராகி—கண்களே யுடையராய்	என்செய்வார்—ஏத செய்கைக்கு உறு
நெஞ்சம்—(நினைத்த) நெஞ்ச	ப்பாவர்? அநுபயுத்த
குழைந்து—கட்டுக்குலேந்து	ஸ்வபாவவென்று
	கருத்து.

ஆறு;—(நீர்மையில்) பாண்டவர்கள் பக்கலுள்ள வாத்ஸல்யத்தாலே தத்விரோதிகளான துர்யோதநாதிகளையும் மற்றுமுள்ள ப்ரதிகூலவர்க்கத்தையும் அடங்க நிரஸித்ததுவே தனக்கு நிரகிஸ்ய தேஜஸ்ஸலாக விருந்தருளினவனை நினைத்து நீர்மல்கு கண்ணினராகி நெஞ்சங்குழைந்து நையாதே, கேவலம் ஸரீரபோஷகராயிருப்பார் இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் வர்த்திக்கிற தேசத்திலே என்செய்ய உளரானு ரென்கிறார். (ஏ)

ஈடு; — அவ; — எட்டாம்பாட்டு. திருவேங்கடமுடையானுடைய நீர்மைக்கு ஈடுபடுவாரைக் கொண்டாடுகைக்கு நாம் ஆர்? நித்யஸூரிகளன்றோ அவர்களைக் கொண்டாடுவார்க ளென்கிறார்.

வார்புனலந்தண்ணருவி வடதிருவேங்கடத்தெற்கை *
 பேர்பலசொல்லிப்பிதற்றிப் பித்தரென்றேறிற்றுகூற *
 ஊர்பலபுகுக்கும்புகாது முலோகர்சிரிக்கநின்றாடி *
 ஆர்வம்பெருகிக்குணிப்பா ரமரர்தொழப்படுவாரே. (அ)

ப;—அந்தாம், திருமலையிலே அர்ச்சாவதாரமாய் ஸுலபஞ்ஞ ஸர்வேஸ்வரானுடைய நீர்மைக்கு ஈடுபட்ட ப்ரவ்ருத்திகளையுடையவர்கள் ஸூரிகளாலே ஆதரிக்கப்படுவார்க ளென்கிறார்.

வார் புனல் — வீழாநிற்கி புனலை	அருவி—அருவிகளையுடைய	[ன
யுடைத்தாய்,	வடக்கு—(தமிழுக்கு) வடவெல்லையா	
அம்—தர்ஸ்யமாய்	திருவேங்கடத்து — பெரிய திருமலை	
தன்—குளிரிந்த	யில்கிற	

என்னை—ஸ்வாமியுடைய	புகாதும்—மறுவ்யர் நடையாடாதவிட
பேர்—(ஸ்வரூபரூபகுணவிபூகிவிஷய	ங்களிலும்
மான) திருநாமங்களை	உலோகர் சிரிக்க—லௌகிகர் சிரிக்கும்
பல—பலவும்	படியாக
சொல்லி—சொல்லி	நின்று—(பாவசராய்க்கொண்டு) நின்று
பிதற்றி — அடைவுகெடப் பிதற்றி,	ஆடி—நடையாடி
(அத்தாலே)	ஆர்வம் பெருகி—அபிநிவேசம் விஞ்சி
பிறர்—(பகவத்ப்ரேமமில்லாத) அந்யர்	குனிப்பார்—ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம்பண்
பித்தரென்று—பித்தரென்று	ணுவார்
கூற—சொல்லும்படியாக	அமரர் — நித்யாநுபவபரான ஸூரிக
பலஊர் — (மறுவ்யர் நடையாடுகிற)	ளாலே
பல ஊர்களிலே	தொழப்படுவார் — ஆசரிக்கப் படுவார்
புக்கும்—புக்கும்	கள். (அ)

ஆறு ; — (வார்புனல்.) நிரத்யயபோக்யமான திருமலையிலே நின்றருளி என்னை அடிமைகொண்ட திருவேங்கடமுடையானுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லிப் பிதற்றி, வைஷ்ணவர்களல்லாதார் பித்த ரென்று சொல்லும்படி மறுவ்யர் ஸந்திதாநத்தோடு அஸந்திதாநத் தோடு வாசியின்றிக்கே லௌகிகர் சிரிக்க அதுவே உத்தம்பகமாம் படி ஸஸம்ப்ரமசேஷ்டிதத்தையுடையராய் அபிநிவேசம் மிகுத்து ஆடுமவர்கள், அயர்வறுமமரர்களிலும் ஸ்ரேஷ்ட ரென்கிறார். (அ)

நடு ; — அவு;—ஒ ஸ்பதாம்பாட்டு. கைவல்ய † புருஷார்த்தத்தை எடுத்து, ஸீலாதிசூண விஸிஷ்டமான வஸ்துவைப் பற்றுகே மின் மணிபோலேயிருக்கிற ஆத்மாநுபவமாத்ரத்திலே நிற்பதே ! என்று அவர்களை நிந்தித்து ; அவர்களை யொழிந்தாரையெல்லாம் பகவுக் வ்யதிரித்த லாபங்ை 'புருஷார்த்தம்' என்றிராதே, பகவத்குண ங்களை அநுஸந்தித்து விக்குதராய் ஆடுவது பாடுவதாகுங்கோள் ; இதுவே கர்த்தவ்ய மென்கிறார்.

அமரர்தொழப்படுவாளை யனைத்துலகுக்கும்பிராணை *
அமரமனத்தினுள் யோகுபுணர்ந்தவன்தன்னோடொன்றாக *
அமரத்துணியவல்லார்களொழிய வல்லாதவரெல்லாம் *
அமரகினைந்தெழுந்தாடி யலற்றுவதேகருமமே. (கூ)

திருவாய்மொழி-ந-ப, ரு-தி, 40-பா, சுருமழும் வ்யாக்பாநம். 15

ப;—அநந்தரம், உபயவியூகி நாந்நானவன்விய்யத்தில யோஜநீதபக்தி
விகார யுத்தரானவர்களன்றியே அது இல்லாத அல்லாதார்க்கும் அவர்களைக்
கணிசித்தும் அவர்கள் வ்யாபாரங்களைப் பண்ணுகை கர்த்தவ்ய மென்கிறார்

அமரர்—நித்யஸூரிகளுக்கு
தொழப்புவொனை — நிரதியுயபோக்ய
பூசனய்

அனைத்துலகுக்கும் — ஸமஸ்தலோகத்
துக்கும்

பிரானை—ஸேஷிபானஸர்வேஸ்வரானை

அமர—ஸ்திரமாம்படி

மனத்தினுள்—மநஸ்ஸிலே

யோகு புணர்ந்து — யோகமுகத்தாலே
செறிந்து

அவன்தன்னோடு ஒன்றாக — பரமஸடம்
யாபத்திபெறும்படி

அமர துணியவல்லார்கள்—நிலை நின்று
அத்யவஸாயத்தைப்
பண்ணவல்ல பக்தி
நிகந்தர்கள்

ஒழிய—அன்றியே
அல்லாதவர் எல்லாம் — (இந் கூ யோக
ஜந்யபக்தி)கைவாராத
வர்களெல்லாரும்

அமர—இதிலே அமரவேணும்மன்று
நினைந்து—நினைந்து

எழுந்து—உத்யுத்தராய்
ஆடி அலற்றுவகே—(அவர்களைப்பே,
லே) ஆடுவது அலற்
றுவதாகையே

சுருமம்—கர்த்தவ்யம்.

பக்தியாகம் பிறவாதார்க்கும் நிஷ்பந்நபக்திக ப்ரவ்ருத்தியை அதுவிதானம்
பண்ணுகை ப்ராப்த மென்று சுருத்து. (க)

ஆறு;—(அமரர்.) அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியாய் ஸர்வலோ
கேஸ்வரனாயிருந்த எம்பெருமானை கைவல்யார்த்தமாக ஆஸ்ரயித்
தும் அந்தக் கூடாதரானவர்களொழிய அல்லாதாரெல்லாம் இப்படி
எம்பெருமானை அதுஸந்தித்து அப்ரக்ருதிங்கதராம்படியாக அவனை
ஆஸ்ரயியுங்க ளென்கிறார். (க)

ஈடு;—அவ;—பத்தாம்பாட்டு. கீழே - கைவல்யை நிந்தித்தார்;
இதில் - 'அநந்தரப்பயோஜநாயக்கொண்டு அவன் குணங்களை யறு
ஸந்தித்து விக்குதராகுங்கோள், உங்களுக்கு இதுவே புருஷார்த்
தமென்கிறார்.

சுருமமும்சுருமபலனுமாகிய காரணன்தன்னைத் *
திருமணரிவண்ணனைச் செங்கண்மாலினைத்தேவபிரானை *
ஒருமைமனத்தினுள்வைத் துள்ளங்குழந்தெழுந்தாடிப் *
பெருமையும்நாணும்தவிர்த்து பிதற்றுமின்பேதைமைதீர்த்தே. (க0)

76 திருவாய்மொழி-ந-ப, நு-தி, சு-பா, சுருமமும் வ்யாக்யாரம்.

ப ; — அந்தரம், கீழ் - விலகணவிக்காஹவிரிஷ்டனாவன் விஷயத்
தில் உபாஸகருடைய பக்திபாவஸ்யத்தை அதில் அந்வயமில்லாதாரும் அருவி
தாரம்பண்ணப் பார்ப்த மென்றார் ; இதில் - அந்யஸாதாரான அந்யப்ரயோஜ
நரும் பகவத்ப்ராவண்ய பாவஸ்யத்தாலே விக்ருதராய் வர்த்தியுங்கோ னென்
கிறார்.

சுருமமும் — (ஸாத்ருபமான) கர்மம்	வைத்து—வைத்து
சுருமபலனும் — தத்ஸாத்யமான பலம்	உள்ளங்குழைந்து — (இவ்வாகாரத்வய
ஆகிய காரணத்தன்னை — தானிட்ட	த்துக்கு ஈடுபட்டு) நெ
வழக்காம்படி ஸமஸ்த	கிழ்ந்தநெஞ்சையுடை
காரணபூகனாய்	யராய்
திரு — (தன்னையே உபாயமாகவும் உ	எழுந்து—கிளர்ந்து
பேய மாகவும் பற்று	ஆடி—ஆடி
வார்க்கு) சுர்ஸநீயமான	பெருமையும் — (துர்மாந கார்யமான)
மணி—மாணிக்கம்போன் ற	பெருமையையும்
வண்ணனை—(ஸுபாஸ்ரயமான) வடி	நானும் — (அந்யமான ‘மனிசர்முன்
வையுடையனாய்	னே ஆடும்படியென்?’
(அவர்களைப்பூர்ணகடாக்ஷிப்பண்ணும்)	என்கிற) லஜ்ஜையை
செம் கண்—சிவந்த கண்களையும்	யும்
மாலினை — வாத்ஸல்யத்தையுமுடைய	தவிர்ந்து—தவிர்ந்து
னாய்	பேதைமை—(இப்பாவஸ்யம் நிகர்ஷ
தேவபிரானை — ஸூரிகளுக்குப் போ	மாக நினைக்கும்) அறி
லே அவர்களுக்கு அ	வுகேட்டையும்
நுபாவ்யனாவனை	தீர்ந்து—தவிர்ந்து
ஒருமை — (உபாயோபேயங்களில் பே	பிதற்றுமின் — (அவனுடைய குண
தம்பிறவாதபடி) ஒரு	கணங்களை) அக்ரம
மைப்பட்ட	மாகப்பிதற்றுங்கோள்.
மனத்தினுள்—நெஞ்சிலே	அந்யஸாத்ருதக்கும் ஸேஷத்வஸாரஸ்ய
	காரி தமான பாவஸ்யம் உத்தேஸ்ய
	மென்று கருத்து (க)

ஆறு ; — (சுருமமும்.) புண்யபாபகர்மங்களுக்கும் கர்மபலங்
களுக்கும் நியந்தாவாய், ஸர்வஜகத்காரணமாய், நிரதிஸாயெளஜ்ஜ்
வல்ய நீலரத்நஸத்ருஸ திவ்யரூபனாய், பத்மபத்ரேக்ஷணனாய், ஸே
ஷஸேஷாஸாராத்யபரிமிதபரமஸூரிபிஸ்ஸேவ்யமானாயிருந்த எம்
பெருமானை அந்யப்ரயோஜநமநஸ்கராய், நிரதிஸாயபக்தியுத்தராய்,

நிரஸ்தாஹங்காராதிகோஷராய், பகவத்வயதிரித்தவிஷயஸங்கர ஹி
தராய்க்கொண்டு ஏத்துங்க ளென்கிறார். (க௦)

௩௫ ;—நிகமத்தில்-இத்திருவாய்மொழி கற்றார் பகவத்குணாறு
ஸந்தாநம் பண்ணினால் அவீக்ருதராயிருக்கைக்கு அடியான மஹா
பாபத்தை இதுதானே நிஸ்ஸேஷமாகப் போக்கு மென்கிறார்.

தீர்ந்தவடியவர் தம்மைத் திருத்திப்பணிகொள்ளவல்ல *

ஆர்ந்தபுகழ்ச்சுதனை அமரர்பிரானை எம்மானை *

வாய்ந்தவளவயல்கூழ் தண்வளங்குருகூர்ச்சடகோபன் *

நேர்ந்தவோராயிரத்திப்பத் தருவினைநீறுசெய்யுமே. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப ;—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக அநுபவவிரோதி நிவ்
ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்

தீர்ந்த — ஈஸ்வரனுடைய உபாயோ	வாய்ந்த—நன்றான
பேய்வங்களில்) வ்ய	வளம்—வளப்பத்தையுடைய
வஸிதரா யிருக்கும்	வயல்—வயல்
அடியவர் தம்மை—அடியவர்களை	கூழ்—கூழ்ந்து
தருக்கி — (பிரதிபந்தக நிவ்ருத்தி பூர்	தண்—ஸ்ரமஹரமாய்
வகமாகப் பரபத்தி பர	வளம்—ஸர்வஸம்பத்ஸம்ருத்தமான
ஜ்ஞாநாதிகளைக் கொ	குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான
டுத்தது) திருத்தி	சடகோபன்—ஆழ்வார்
பணிகொள்ளவல்ல—நித்யகைங்கர்யத்	நேர்ந்த — (பக்திபரவசருடைய உத்கர்
தைக்கொள்ளவல்ல	உத்தையும் அல்லா
ஆர்ந்த புகழ்—(ஸர்வஸத்தியுக்கனாகை	தாருடைய நின்றதையை
யாலே) பரிபூர்ணமா	யும்) நேர்ந்து அருளிச்
னகுணங்களையுடைய	செய்த
ஏய்	
அச்சுதனை — ஆஸ்ரிதரை நழுவவிடாத	
வனாய்	
அமரர்பிரானை அம்மானை—நித்தஸூரி	ஓர்—அத்விதீயமான
களோடொக்க அடி	ஆயிரத்து — ஆயிரத்திலும் வைத்துக்
மை கொள்ளும் ஸர்	கொண்டு
வேஸ்வரனை	இ பத்து—இந்தப் பத்து

78 திருவாய்மொழி-நூ-ப, நு-தி, கக-பா, தீர்த்த வ்யாக்யாநம்.

அருவினை — (பகவத்குணநுஸந்தாநத் | நீறுசெய்யும்—பஸ்மஸாத்நாம்படி பண்
தில் விக்குகராகாதபடி | னுளங்குருகூர் - வாய்ந்த — சடகோப
பண்ணும்) மஹாபாப | நென்றாகவுமாம்.
ங்களை இது—அறுசீராசிரிய விருத்தம்.

ஆறு;—(தீர்த்த.) தன் திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமு
மென்று அத்யவஸித்திருக்கும் ஆஸ்ரிதரை நிரஸ்தப்ரதிபந்தகரா
க்கி அடிமைசெய்வித்துக் கொள்ளவல்ல ஆர்ந்தபுகழையுடையனாய்,
அயர்வறு மமரர்களோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்குமாபோலே ஆஸ்ரித
ரோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவனாய், எனக்கு ஸ்வாமியாயிருந்த
எம்பெருமானைச்சொன்ன இத்திருவாய்மொழி பகவத்பக்திவிநோதி
களைப் போக்குமென்கிறார். (கக)

வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றம்பற்று அஞ்சாந் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயநம:

ஆறந்திருவாய்மொழி—செய்யதாமரை ப்ரவேசம்.

ஆறு ;—(செய்யதாமரைக்கண்ணன்.) “ பிதற்றுமின் பேதை
மைதீர்ந்து” என்கொண்டு எம்பெருமானை ஆஸ்ரயியுங்களென்று
முன்பு சொல்லப்பட்டவர்களைக் குறித்து எம்பெருமானுடைய
ஸூலபத்வகாஷ்டையை அருளிச்செய்கிறார். *

ப ;—ஆறந்திருவாய்மொழியில், கீழ் ஸேஷத்வ ஸாரஸ்யத்தால் பிறந்த
ப்ரீதிவிகாரம் உத்தேஸ்யமென்று அருளிச்செய்தவர் அந்த இனிமையில்லாமை
யாலே அவிக்ருதரான ஸம்ஸாரிகளுக்கும் பகவச்சேஷத்வத்தை உபதேசிப்ப
தாக ஸேஷியனுடைய அர்ச்சாவதார பர்யந்தமான ஸௌலப்யத்தை உபபாதி
ப்பதாக நினைத்து, அந்த ஸௌலப்யத்துக்கு ஊற்றான ஜகத்ஸ்ரஷ்ட்ருக்தவத்
தையும், ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தினுடைய ரக்ஷணர்த்தமான அவதாரகந்தக்வத்
தையும், அவதீர்ணனுடைய அதிஸயித்சேஷ்டிகத்வத்தையும், ஈஸ்வராபிமாநி
களுக்கும் ஆஸ்ரயணீயனான ஸீலாதிஸயத்தையும், அவகாரதசையிலும் அகில
விபூகித்வம் தோற்றுட்படியான ஆகித்யத்தையும், ஆஸ்ரீதவிஷயத்தில் அதி
ஸயித வாந்ஸல்யத்தையும், நிரவதிகபோச்யதையையும் பற்றினாரை நழுவ
விடாக பக்ஷபாதத்தையும், ஸர்வவிதபந்துவுமாய்க்கொண்டு ஆஸ்ரீதரிட்ட
வழக்கான அர்ச்சாவதார பராகந்தர்யத்தையும், ஆஸ்ரீதபராதந்தாரான அவன்
பக்கல் தமக்குப் பிறந்த அபிநிவேஸத்தையும் அருளிச்செய்து, பகவச்சேஷத்
வத்தை ப்ரதிபாதித்தருளுகிறார். *

நடு ;—ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளில் கைம்கர்ய ருசியுடையார்
க்கு அத்தைக்கொடுக்கக் கடவனுமாய் அவ்வடிமைதான் அவன்
தனக்கு இனியதாயிருக்கக்கடவனுமாய் அவ்வழியாலே இச்சேதந
னுக்கு உத்தேஸ்யமாகக் கடவனுமாயிருக்க, அத்தையிழக்கையா
லே சிலரை நிந்திக்கவேண்டும்படியிறே கீழில் திருவாய்மொழியில்
நின்றது ; இவ்வடிமையிலே அந்வயித்தாரைக் கூட்டிக்கொண்டு
அதில்லாதாரை உபேக்ஷித்தாராய் நின்றார் ; இனி, தாமே விழுவா
ரைத் தடிக்கொண்டு அடிக்குமோபாதி யென்றுபார்த்து இவர்கள்
பண்டே அறிவுகேட்டாலே வழிதப்பிப்போய் அநர்த்தப்படாநின்
றார்கள் ; நாம் இவர்களைக் கைவிடவொண்ணது ; ஹிதத்தைச்
(சொல்லுவோ மென்று பார்த்து ஹிதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ராவணன் பிராட்டிபக்கல் 'ஜநதி' என்னும் ப்ரதிபத்தி யின்
 றிக்கே திருமுன்பே சிலவற்றை ஜல்பிக்கப் புக்கவாதே, “ஐயோ!
 இவன் நினைவு இருந்தபடி யென்? இவனுக்கு ஒரு நல்வார்த்தை
 சொல்லுவாரின்றிக்கே யொழிவதே!” என்றுவெறுத்து, அவன்
 தனக்கே (க) “இ-து-ஜிளவயிகு-த-ப-பு - மித்ரமௌபயிகம்கர்த்
 தும்” என்று பிராட்டி ஹிதம் அருளிச்செய்தாற்போலே, (உ) “த-நீ
 உ-ஸ-ஸ-வ-சு - த்வநீ-ச-ஸ-ஸ-வ-த” என்றுவைத்துப் பின்னையும் அவன்
 தனக்கே ஹிதம் அருளிச்செய்தாற்போலே யிருப்பதிதான்றிதே;
 இவரும் கீழ்த்திருவாய்மொழியில் அவர்களை நிந்தித்துவைத்து,
 இங்கு ஹிதஞ் சொல்லுகிற விடமும். [இ-து-ஜிளவயிகு-த-ப-பு
 ரா-பி - மித்ரமௌபயிகம்கர்த்தும்ரா-ம?] ‘பெருமானே நீ சரணம்
 புகு’ என்றால் அப்பையல் அது தனக்கு எளிவரவாக நினைத்திருக்
 குமே; அதுக்காகத் “தோழமைகொள்” என்கிறான். தங்களைச் சர
 ணம்புக்காரை, தங்களிற் காட்டில் குறைய நினைத்திருப்பதில்லையே
 இவர்கள்; (ந) “இ-து-வ-வெ-ந - மித்ரபாவேந” என்றும், “இ-து-
 ஜிளவயிகு-த-ப-பு - மித்ரமௌபயிகம்கர்த்தும்” என்றுமிதே
 இருவர் படியும். [ஸா-ந-வ-ரீ-ஸ-தா - ஸ்தாநம்-பரீ-ஸ்தா] - வழி
 யடிப்பார்க்கும் தரையிலே கால்பாவிரின்று வழியடிக்கவேணுமே;
 உனக்கு ஓரிருப்பிடம் வேண்டியிருந்ததாகிலும் அவரைப் பற்றவே
 ணுங்காண். எளிமையாக எதிரிகாலிலே குணிந்து இவ்விருப்பு
 இருப்பதில், பட்டுப்போக அமைபுமென்றிருந்தாயோ? [வ-ய-ஜா
 நி-ஜ-தா-வொ-ர-பு - வதஞ்சாநிச்சதா-கோரம்] - அப்படி உன்னை
 நற்கொலைப்பட விடுவரோ? உன்னைவைத்து உன்முன்னே உன்ஸந்
 தாநஜாதரை ஹிம்ஸித்துப் பின்னை உன்னைச்சித்ரவதம் பண்ணுகை
 யாகிற இவ்வதத்தை இச்சித்திலையேயாகிலும் அவரைப் பற்றவே
 ணுங்காண்; [வ-யா - த்வயா] - உன்நிலை இருந்தபடியால் விசேஷி
 த்து உனக்கு அவரைப் பற்றவேணும். [சு-ஸ-ஸ - அ-ஸ-ஸ] - உரு
 வெளிப்பாட்டாலே முன்னிலையா யிருக்குமிதே, இவளுக்கு; அவ
 னுக்கும் தானே மாயாநாகத்தின் பின்னை போகிறபோது கண்ட
 காட்சியாலே அச்சத்தாலே எப்போதும் முன்னிலையா யிருப்பரிதே.

(க) ரா - ஸ - உ - உ - உ - உ.

(உ) ரா - ய - உ - உ - உ - உ.

(ந) ரா - ய - க - க - க - க.

[வ-ர-உ-ஷ-ஷ-உ-ஹி - புருஷர்ஷப:] “நான் பண்ணின் அபகாரத் துக்கு என்னை அவர் கைக்கொள்ளுவரோ?” என்றிருக்கவேண்டா; இவற்றை ஒன்றாக நினைத்திரார்காண்; அவர் புருஷோத்தமர்காண். [அஸென் - புருஷர்ஷப:] - ராம! - த்வயா-மிதரம்-கர்த்தம் - ஓனா பபிகம்] இப்படி பிராட்டி ராவணனுக்கு ஹிதம் அருளிச்செய்தாற் போலே இவரும் இவர்களுக்கு ஹிதம் அருளிச்செய்கிறார்.

“இவர்கள் தான் வழிதப்பிப்போய் அநர்த்தப்படுகிற முகம் ஏதோ, ப்ராப்தி ஒத்திருக்க” என்று பார்த்தார்; பவத்குரா ஜ்ஞாநமில்லாடையும அவனுடைய ஸௌலப்யஜ்ஞாநமில்லாடையுமா யிருந்தது. “ஈஸ்வரனாகுன் பெரியானோருவனன்றோ? அவன் ளிசைக்கொம்பு; நமக்கு அவனை எட்டப்போகா தொன்றா யிருந்தது” என்று ஸம்ஸாரிகள் கைவாங்க, “அவனுடைய ஸௌலப்யத் தை உபபாதிப்போம்” என்று பார்த்து, “நீங்கள் அவன் அரியவ னென்று கைவாங்கவேண்டா; அவன் ஆஸ்மிதஸுலபன்; அவனை யாஸ்மயியுங்கோள்” என்கிறார்.

கீழ் * ‘பத்துடையடியவர்தொடங்கி ஸௌலப்யமேயன்றோ சொல்லிக் கொண்டு போந்தது; இப்போதாக ஸௌலப்யஞ்சொல்ல வேண்டுமென தென்?’ என்னில்;—அங்குச்சொன்ன ஸௌலப்யந் தான்பரத்வ மென்னும்படி அர்ச்சாவதார பரயர்தமான ஸௌலப்ய காஷ்டையை அருளிச்செய்கிறார். (க) [ஈவ-ஹி - அர்ச்சய:] - ஸம் ஸாரிகளுக்கும் அர்ச்சிக்கலாம்படி அர்ச்ச்யனாயிருக்கும்; ஸம்ஸாரிக ளாகில் அர்ச்சிக்கிறார்; அவர்கள் அபராதமேபன்றோபண்ணுவது? என்னில், — [ஸவ-ஹிஷ-ஹிஷ-ஹிஷ - ஸர்வஸஹிஷ்ணு:] - அவற்றை யடையப் பொறுத்துக்கொண்டு நிற்கும்; ஆனாலும், நினைவு இர ண்டா யிராதின்றதீ! என்னில், — [ஈவ-ஹிஷ-ஹிஷ-ஹிஷ-ஹிஷ-ஹிஷ - அர்ச்சகபராதிநாகிலாத்மனதிதி:] - “நமக்கு ஒரு நினைவும் அவர்களுக்கு ஒரு நினைவு மாகி லன்றோ சேராச்சேர்த்தியாவது” என்று அவர்களுக்கு ஈடாகத் தன்னை அமைத்து நிற்கும். (உ) “தமருகந்ததெவ்வுருவமவ்வுருவந்தானே” இத்தாதி.— (ந) “வயய மாரிஷ்யவடிநெ - வேயநாபாய்ப்பநயந்தே” - யாவர் சை

(க) ர - ஸத் - உ - ஹி.

(உ) க - திருவ - ராம.

(ந) கிதை - சு - நக

83 திருவாய்மொழி-நட்பு, சுந்தி, ரெய்யதாமரை ப்ரவேசம்.

அதிகாரிகள் யாதொருபடியாகவேனுமென்று நம்மை பஜிக்குறாகர், அவர்களைக்குறித்து அப்படி கிட்டலாம்படிக்கு ஈடாக நம்மை அமைத்துக்கொண்டு நிற்போம்; “உலகத்தாருவகட்கென மயவர்த்தமாதுவர்த்தந்தே” இத்யாதி - இப்படி அவர்கள் நினைவே நமக்கு நினைவாம்படி யிருக்கையாலே அவர்களெல்லாம் நம்வழி போனாவர்களிறே.

(க) [ஸ்ரீ.கங்கைநாபியே - ஸ்மருதம்ஸங்கல்பநாமபம்] - பரமபதத்தில் அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடும் குணங்களோடும் இருக்கும்; விபவங்களில் வந்தால் அது தன்னை இதரஸஜாதியமாக கற்றா யிருக்கும்; இங்ஙனனறிக்கே, ஆஸ்ரிதன் தான் உகப்பது ஏதேனும் ஒரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாகக்கோலினால் அத்தையே தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு அதிலே அஸாதாரணவிக்ரஹத்தில் பண்ணக்கடவ அபிமாநத்தைப் பண்ணி, இவ்வழியாலே முகவகொடுக்கும்படியாயிறே இந்நிலை இருப்பது. ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களினுடையவும் ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளிடைய ஸ்வாதீநமாம்படி யிருக்கிறவன், தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகள் ஆஸ்ரிதாதீநமாம்படியாய் அவர்களுக்குக் க்ருஹ ஷேத்ராதிகளோபாதி கூறுகொள்ளலாம்படி நின்ற நிலையிறே. இவனுக்கு ருசி பிறந்தபோது மற்றொருவிடத்திலே போகவேண்டாதே இங்கே அதுபவிக்கலாம்படி நிற்கிறநிலையாய், இஸ்ஸாரீரஸம்பந்த மற்று ஒருதேசவிஸேஷத்திலே போய் அதுக்கு ஈடாயிருப்பதொரு ஸாரீரத்தைப் பெற்றுச் செய்யக்கடவவான் அடிமைகளை இதரவிஷயப்ராவண்யத்துக்கு உறுப்பான இவ்வுடம்போடே செய்யலாம்படியாய், இவன் அந்யபரண வன்றும் இவன்கையேபே பார்த்திருக்கக்கடவனாய், இவன்தான் பசித்தபோது புஜிக்கும் த்ரவ்யத்தை ‘அமுதுசெய்யவேணும்’ என்று அபேஷித்தால் அப்போதே அமுதுசெய்யக்கடவனாய், ஆஸநயநபூஷணதிகளெல்லாம் இவனிட்டவழக்காக்கி, ஸ்ரியபதியாய் அவாப்தஸமஸ்தகாபரணவன் ஆஸ்ரித பராதீநனாய், இவன் ஏதேனும் ஒருத்ரவ்யத்தை யிட்டால் அத்தைத் திருவாய்ப்பாடியில் யஸோதாதிகள் வெண்ணையோபாதி விருப்பக்கடவனாய், இப்படி தன்னை யமைத்துக்கொண்டு நிற்கிற

(க) வி - பு - ளு - கள் = ௨.

திருவாய்மொழி - ந = ப, சு - தி, க = பா, செய்யதாமரை வ்யாற்பாநம். 83

இடமிதே அர்ச்சாவதாரமாவது. பரத்வமேதொடங்கி அவதாரங்களிலே வர அவன் குணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டுபோந்து அர்ச்சாவதாரபர்யந்தமான ஸௌலப்பயகாஷ்டையை உபதேசிக்குறா.

இப்போது ஸௌலப்பயமாகில் உபதேசிக்கப்படுகிறது, பரத்வமே தொடங்கி உபதேசிக்க வேண்டிவா நென் ? என்னில்;— ‘மேன்மையையுடையவன் தாழ்நின்றான்’ என்றாலிதே குணமாவது; தாழ்வுப் பரக்குதியானவன் தாழ்நின்றால் ஸ்வரூபமாமித்தண்பிதே ; இப்படி தாழ்நிற்கிறவன் மேன்மையையுடையவ னென்கைக்காகச் சொல்லிற்று, உபாயங்களில் ப்ரபத்திபோலே ஸௌலப்பயங்களில் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்பயம். ஜநிக்கும் ஸ்திரீ ஸாமான்யம் ஒத்திருக்கச் செய்தே பண்ணுகிற உபகாரங்களை ப்ரத்யக்ஷிக்கையாலும் ஸாஸ்த்ரஞ் சொல்லுகையாலுமிதே கௌரவிக்கிறது ; அப்படியே ப்ராமானிகனானவனுக்கு ஆஸ்ரயணியஸ்தலம் அர்ச்சாவதாரம்போக்கி இல்லையென்று இவ்வளவான ஸௌலப்பயகாஷ்டையை உபதேசிக்கிறார்.

நடு ; — முதற்பாட்டில் - ஜகத்காரணத்வ புண்டரீகாஷ்டத்வாதி குணங்களை யுடையவன் ஆஸ்ரயணியன் ; அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோ நென்கிறார். ஜகத்காரணவஸ்துவை உத்தேசித்து அவ்வஸ்துவர்க்கே புண்டரீகாஷ்டத்வாதினை விதிக்கிறார்.

செய்யதாமரைக்கண்ணனு யுலகேழுமுண்டவன்கண்மர் *
வையம்வானம்மணிசர்தெய்வம் மற்றுமற்றும்மற்றும்முற்றும்பாபச்*
செய்யசூழ்கடாருநாமாய் வெளிப்பட்டிவைபடைத்தான்* பின்னும்
மொய்கொன்றோதியோடாயினு னொருழுவாகிபழுந்திசேய. (க)

1.1 ; — முதற்பாட்டில், அப்யயபூர்விசையான ஸ்ருஷ்டி. அவளிட்ட வழக்கென்கிறார்.

செய்ய — (ஸ்ரவஸ்மாத்தப்ரத்வத்தால்
வந்த ஐஸ்வர்யஸூசக
மாய்ச்) சிவந்த

தாமரை — தாமரைபோலும்
கண்ணனுய் — கண்ணழகையுடைய
னையக்கொண்டு, (ஸ்ரம்

ஹ்ருதி ஸமயத்திலே

(க) “ சுதூ வரர

வர ஹ்ரு வணா சி =

அத்தா சராசர க்ரஹ
னாத்” என்கிறபடியே)

84. திருவாய்மொழி-ந-11, ௯-தி, ௧-11, செரியதாமரை வ்யாக்யாநம்.

உலகேழும்—ஸகலலோகங்கலாயும்

செய்ய—(அமோகமாகையாலே) செய்

உண்ட—தனக்குள்ளே

விதம்

அவன்கண்டர்—அவன்கிடர்

சூழ்—(ஸ்ருஜ்யபதார்த்தங்களை யடை

ஒரு—அக்ஷீபமான

யச்) சூழ்வதாய்க்கொ

மூவராகிய மூர்த்தி—ப்ரஹ்மவஷ்டணு

ண்டு

பரிவாத்மக மூர்த்திந்ர

சுடர்—ப்ரகாசிச்சிற

யத்நையுடையனாய்க

ஞானமாய்—ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநஸ்வ

கொண்டு

ரூபனாய்

வையம்—பூமியும்

வெளிப்பட்டு—ஸ்ருக்ட்யபிமுகனாய்க்

வானம்—ஊர்த்வலோகங்களும், (தத்

கொண்டு தோற்றி

வாலிகளான)

இவை—உத்தமான ஸமஸ்தபதார்த்தங்

மனிசர்—மதுஷ்யரும்

களையும்

தெய்வம்—தேவரும்

படைத்தான்—(ரிமித்தமாய்க்கொண்

மற்றும்—மற்றும் திரயக்குக்களும்

டு) ஸ்ருஷ்டித்து

மற்றும்—மற்றும் ஸ்வாவரங்களும்

பின்னும்—அதுக்குமேலே

மற்றும்—மற்றும் பூசுபஞ்சகமும்

மொப்கொள்—செறிந்த

மற்றும்—மஹாததி ஸமஷ்டியும்

சோதியோடு—தேஜோமயமான திவ்ய

ஆய்—உண்டாம்படி உபாதாமாய்

தேஸத்தோடு

ஆயினான்—கூடியிருந்தவன்.

முற்றுமாயென்கிற ஸாமாநாதிகரணம்—கார்யகாரணபாவத்தாலே. ஞான மாயென்கிற இடம்—குணகுணியாவத்தாலே. மூவரென்று ப்ரஹ்மருத்தரேந்த்ரர்களைச் சொல்லவும். (க)

ஆறு;—ஸங்கல்ப ஸஹஸ்ரைகதேஸத்தாலே வையம் வானம் மனிசர் தெய்வம் மற்றும் மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய்க்கொண்டு தோற்றுகிற இவற்றுக்கு ஸ்ரஷ்டாவாய், பின்னையும் தேஜஃப்ரப்ரு த்பஸங்க்பேய கல்யாணகுண விசரிஷ்டனாய், ப்ரஹ்மருத்ரார்தராத் மத்யாவஸ்தாய ஸர்வஜகத்ஸ்ருஷ்டி. ஸம்ஹாரவேதுபூதனாய், ஸ்வேந ரூபேண அவஸ்தாய ஸர்வஜகத்ரக்ஷகனாயிருந்த ஸர்வேஸ்வரனாக றான், செய்ததாமரைக்கண்ணனாய் உலகேழும் உண்ட அவன்கண்ட. ரென்றுகொண்டு, ஸமாஸ்ரயனிய புருஷன் இன்னொனென்கிறார். (க)

ஈடு;—அவ;—இண்டாம்பாட்டு. ஜகத்காரணத்வபுண்டரிகா க்ஷித்வாதிகளைச் சொல்லி, ‘ஆஸ்ரபியுங்கொள்’ என்னுமின்றிர்; அவை பரத்வத்துக்கு ஏகாத்மான லக்ஷணங்களாயிற்று; ஆன

மின்பு, எங்காளே அவனை ஆஸ்ரயிக்கப்போமோ? என்ன, அப் படிப்பட்டவன் தானே உங்கனோடு ஸஜாதியனுபச் சக்ரவர்த்திதிரு மகனுப் வந்து அவதரித்தான்; அங்கே ஆஸ்ராயிபுங்கோனென்கிறார்.

மூவராசிய மூர்த்தியை முதல் மூவர்க்கும் முதல்வன் தன்னைச் * சாவமுள்ளவர்க்கு வானைத் தடங்கடற்கிடந்தான் தன்னைத் * தேவதேவனைத் தென்னிலங்கையெரியெழுச்செற்றவிலியைப் * பாவநாசனைப் பங்கபத்தடங்கண்ணனைப்பரவுமினே (உ)

ப;—அந்நகரம், ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தினுடைய ரீகூணுத்தமாய் அவ தாரகந்தமான சுநீராரணவராயி ஆஸ்ரயணிய நென்சிறார்.

மூவராசிய மூர்த்தியை—(க) “வஸு	தட கடல்—இடமுடைத்தான சுநீராய்
உமாஸஸிவஸு	தியிலே
உரீ-ஸப்ரஹ்மஸபி	கிடந்தான் தன்னை—கண்ணனந்தருளி
வஸ்ஸேந்தர:” என்கி	தேவதேவனை—ராவணவதார்த்திகளா
ரபடியே ப்ரஹ்மருத்	ன தேவர்களுக்கு ஆஸ்
ரேந்த்ரர்களும் தானே	ரயணியனுக்கொண்
ன்னலாம்படி அவர்க	டு அவசரித்து
ளுக்கு ஸாரியாயிருப்	தென் இலங்கை எரி எழு—லங்கையில்
பானய்	செல்லப்பெறுதஅகந்
முதல்மூவர்க்கு—(ஸ்ரீரஹ்மராய்) லோ	சுலையெடுக்குப்படி
சுப்ரதாநான அவர்கள்	செந்தர—ஸ்ருநிரஸந்பண்ணின்
மூவர்க்கும்	வில்லியை—வில்லையுடையனாய்
முதல்வன் தன்னை—காரணபூதனாய்	பாவநாசனை—ஸேதுவில் வரதாநாதி
சாவம் உள்ளன—(அவர்களுக்கு குரு	முகத்தாலே) பாயவிநா
டாதகாதி) ஸாபங்கள்	ஸகளுன
உள்ளவற்றை	பங்கயத்தடங்கண்ணனை—புண்டரீகா
நீக்குவானே—போக்குமவனாய், (மின்பு	சுநீனை
கூப்பிட்டருல் தேட்	பாவமின்—ஸ்தோத்ரமுகத்தாலே ஆஸ்
குப்படி)	ரயியுங்கோள். (உ)

ஆறு;—(மூவராசிய.) இதின்மேல் ஸமாஸ்ரயணியனான எம் பெருமானுடைய எவிரையையச் சொல்லுகிறது.

இப்படித் திருமூர்த்திநோண அவஸ்திதனாய், ஸர்வலோக நிர் வாஹகரான ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களுக்கு நிர்வாணிகனாய், அவர்க

86 திருவாய்மொழி - ௩ - ப, சு - தி, ௩ - பா, பரவிவானவர் வ்யாக்யானம்.

ளுடைய வேதாபஹாரகுருபாதக தைத்தயபீடாத் யாபத்விமோசந
கரனும், கூதீரார்ணவநிகேதநன யிருந்துவைத்து ஆஸ்ரிதஸமாஸ்ரய
னியத்வார்த்தமாக தஸரதாத்தமஜனாப் வந்து அவதீர்ணனாப், இப்
படி மதுஷ்யன யிருக்கச்செய்தே ரூபகுண விபவ சேஷ்டிதா திகளால்
மதுஷ்யரிற்காட்டில் தேவர்கள் யாதொருபடி விலக்ஷணராயிருப்பார்;
அப்படியே தேவர்களிற்காட்டிலும் விலக்ஷணனாப், ஆஸ்ரிதவிரோதி
நிரஸகைகபோகனாப் தர்ஸநமாத்ரத்தாலே ஸர்வஜந்தூநாம் ஸர்வபா
பக்ஷபகரனாயிருக்கிற எம்பெருமானைப் பரவுமினே வென்கிறார். (உ)

௩6;—மூன்றும்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன ராமாவதாரம் பரத்வ
மென்னும்படியான க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே ஆஸ்ரயியுங்கோளென்
கிறார்.

பரவிவானவரேத்ததின்ற பரமனைப்பரஞ்சோதியைக் *
குரவைகோத்தகுழகனை மணிவண்ணனை க்ருடக்கூத்தனை *
அரவமேறிபலகடலமரும் துயில் கொண்டவண்ணலை *
இரவும்நன்பகலும்விடா தென்றுமேத்துதல்மனம்வைம்மினே. (௩)

ப;—அநந்தரம், அந்த கூதீரார்ணவஸாயியினுடைய ராமாவதாரத்திலுங்
காட்டில் ஆஸ்ரிதார்த்தப்ரவ்ருத்திகளையுடைய க்ருஷ்ணாவதார ஸௌலப்பயத்
தை அநுஸந்தித்து அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

(பூபாரநிர்ஹரணர்த்தமாக)	(அவதாரஸௌந்தர்யத்தில் அகப்பட்ட
பரவி — (குணகணங்களைப்) பரக்கச்	கோபகந்யகைகளுக்கு)
சொல்லி	குரவைகோத்த—திருக் குரவைகோத்த
வானவர்—தேவர்கள்	முடித்தாலே
எத்கு—ஸ்தோத்ரர்பண்ண	குழகனை — இஷ்டவிநி யோகாரஹமாம்
நின்ற — (அவர்களுக்கு எந்திதிபண்	படி பவ்யனாய்
ணி) நின்ற	மணி உண்ணனை—மாணிக்க போலே
பரமனை—பாரமயத்தையுடையனாய்	முடிந்து ஆளலாம்படி
பரஞ்சோதியை — (அவதீர்ணதசையி	ஸுலபமான வடிவை
லே (க) “ஷெவஷெ	யுடையனாய்
வெஸு—தேவதேவே	(பெண்களேயன்றியே ஊராக அநுப
ஸ” என்னும் படியா	விக்கும்படி)
ன) நிரவதிக ஜ்யோதி	குடக்கூத்தனை — குடக்கூத்தநானவ
ஸஸையுடையனாய்	னாய்

(க) வி - பு - ௩ - ௩ - ௧௦.

(இப்படி ஆஸ்ரிதகார்யஞ் செய்கைக் காக)	நன் — (ஸ்தோத்ரோபயோகத்தாலே)
அரவம்—திருவந்தாழ்வான் மேலே	நன் றுன
ஏறி—ஏறி	இரவும் பகலும்—அநேகாராத்ரவிபாக மின்றியே
அலை கடல்—(தன் ஸந்தியாலே)கோ	விடாது—ஒவாதே
நின்றித்து அலையெறி	என்றும்—என்றும்
கிற கடலிலே	ஏத்துதல் — ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகையி லே
அமரும்—(ரக்ஷணசந்தையிலே) பொ	மனம் வைம்மின் — நெஞ்சை வையுங் கோள்
ருந்தின	விஷயவைலகடிண்யத்தாலே அது த.
தூயில் கொண்ட — நித்தரையை ஸ்வீ	னே கொண்டு முழுதென்று கரு கரித்த
அண்ணல்—ஸ்வம்மியை	த்து (ந)

ஆறு ;—(பரளி) அயர்வறுமமரர்களாலே அநவரதஸம்ஸ்தாய
மாநனாப், நிரதிஸாயதேஜைவிசரிஷ்டனாப், நாகபர்யங்கஸாபிபாயிரு
ந்துவைத்து வஸுதேவக்ருஹே அவநீர்ணனாப், ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்ரலே
வைகஸ்வபாவனாப், ஆஸ்ரிதஸுலபனாப், அதிமகோஹாதிவ்யசேஷ
டிதனா யிருந்தவனை இரவும் நன்பகலும் விடாது என்றும் ஏத்துதல்
மனம்வைம்மினோ வென்கிறார். (ந)

படு ;—அவ ;—நாலாம்பாட்டு ;—அபிமாநப்ரகாரான ப்ரஹ்ம
ருத்ராதிகளுக்கும் தடையின்றிக்கே புக்கு ஆஸ்ரயிக்கலாயிருக்கிற
ஸீலவத்தையைப் பேசுகிறார்.

வைம்மின் தும்மனத்தென்று யானுரைக்கின்றமாயவன்சர்மையை *
எம்மனோர்களுரைப்பதெ னது சிற்சுகாடொறுப் * வானவர்
தம்மையாளமவனும்கான்முகனும் சடைமுடியண்ணலும் *
செம்மையாலவன்பா தபங்கயம் சிந்தித்தேத்தித்திரிவரே. (ச)

ப ;—அநந்தம், ஸர்வராபிமாந்களுக்கும் ஆஸ்ரயிக்கலாப்படியான ஸீலா
திஸயத்தையுடையவனை ஆஸ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

‘ நும் மனத்து—உங்கள் நெஞ்சிலே சர்மையை—சீரிதான ஸீலவத்தையை
வைம்மின்—வையுங்கோள்,’ எம் அநேரிகள்—(ப்ரவணரான) எம்
என்று—என்று போல்வார்
யான் உரைக்கின்ற—நான்சொல்லுகிற உரைப்பது—சொல்லுவது
மாடவன் — ஆஸ்ரய்யகுணசேஷடிதம் என்—என் ?
கலையுடையவனுடைய அதுநீர்க்—அதுகிடக்க

வானவர்தம்மை ஆளுமவனும்—(தனியே பதஸ்தரான)	செம்மையால் — தங்கள் தூயிடாத்
வானவர் தங்களையும்	தால் வந்த அடைவு
(தன்னளவிலே) ஆ	கேட்டைவிட்டு ஸே
ளும்படியான இந்தர	ஷேஷேஷி பாவத்தால்
னும்	வந்த) ஆர்ஜவத்தாலே
நான் முதனும் — (ஸ்ரவதோமுகமான	அவன்— ஸேஷியான) அவனுடைய
ஸ்ருஷ்டியுபதேஸாதி	பங்கயம்பாதம்—நீரதிரியபோக்யமான
களேப்பண்ணும்) ப்ர	திருவடிகளை
ஹ்ரமாவும்	நாடொறும்—நாடொறும்
சடைமுடி அண்ணலும்— ஐடாமகுட	சிந்தித்து—சிந்தித்து
தரவத்தால் வந்த த	வத்தி—ஸ்தோத்ரம்பண்ணி
போ மாஹாத்யத்தா	திருவர்— இதுதானேயாத்ரையாக) வர்
லே லோகத் துக்கு	த்தியா நிம்பர் ஆத்
ஸ்ரவரானருத்ரனும்	லால், அவனை ஆஸ்
	ரயியுங்கோ ளென்று
	கருத்து. (ச)

ஆரூ ;—(வைம்மின்) இப்படி ஆஸ்ரயித்தால் அவன் நம்மை விஷயிகரித்தருளுமோ? என்னில்;—ஐஸ்வர்யப்பரவணராய், அதிசூத்ரரான ப்ரஹ்மேஸுராதிகளுக்குங்கூட ஒருதடையின்றியே ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி தன்திருவடிகளைக் கொடுத்தாக்கொண்டிருக்கிற அளவிறந்த நீர்மையையுடையனாபிருந்தவன், அநந்தப்பரயோஜநராய்க்கொண்டு ஆஸ்ரயிக்குமவர்களைக் கைவிடுமோ வென்கிறார்.

நா ;—அஞ்சாம்பாட்டு. வாந்ஸல்யத்தாலே எப்போதும் விபூதி யோடே கூடி மயில் தோகைவிரித்தாற்போலே ஸவிபூதிகளுக்கொ ண்டி அவனுடைய தோற்றரவு இருப்பது என்னுந், (க) * ஊஞ் .தா நாதீஸுரொராவியஸது - பூதநாமீஸ்வரோபிஸத்' என்னும்படி யாலே ஐஸ்வர்யாதிகளோடே வந்து அவதரிக்கு மென்னுந்.

திரியுங்காற்றோடகல்விசம்பு தினிந்தமண்கிடந்தகடல் *
எரியுந்தீயோடிருசுடர்தெய்வம் மற்றும்தற்றும்துற்றுமாய்க் *
கரியமேனிபன்செய்யதாமரைக்கண்ணன் கண்ணன்விண்ணோறிறை*
கரியுப்பல்கருங்குஞ்சி எங்கள்சுடர்முடியண்ணல்தோற்றமே. (ந)

ப ;—அநந்தம், அவனுடைய அவதாரம் அகிலவிபூதியோடும் அவ்வா பூத மென்கிறார்.

கரிய மேனியன் — ஸ்யாமன்மான வடிவையுடையனாய்	திரியும் காற்றோடு—ஸதாகதியாயுள்ள வாயுவோடேகூட
செய்ய தாமரை கண்ணன் — (அதுக் குப் பரபாகமாய்ச்)	அகல் விசும்பு—விஸ்தீர்ணமான ஆகாசம்
சிவந்த தாமரைபோன்ற கண்களையுடையனாய்	திணிந்த மண்—கழிநையான பூமி கிடந்த கடல்—கரைகடவாதுகிடந்த கடல்
விண்ணோர் இறை—நித்ய ஸூரிகளுக்கூ நித்யாநு பாவ்யமான மேன்மையையுடையனாய்	எரியும் தீயோடு—ஊர்த்தவஜ்ஜ்வலநமான அக்நியோடே கூட (வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி யந்தர்க்கதமான)
சூரியும் பல் கரும்குஞ்சி — சுருண்டி வெடித்து அலகலகாய்க் கருகின குழிலையுடையனாய்	இருசுடர்—சந்த்ராதித்யப்ரமுகமான தெய்வம்—தேவதாவர்க்கம் மற்றும்—மற்றும் மநுஷ்யர் மற்றும்—மற்றும் திரியக்குக்கள்
எங்கள் — எங்களையும் அடிமைகளென்றும்	முற்றுமாய் — ஸ்தாவரமான முற்றுமாயிருக்கும்.
சுடர்—ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தை யுடைய முடி — திருவபிஷேகத்தை யுடையனான	‘முற்றுமாய்’ என்ற ஸம்மானதி கரணயம் — விஸ்வரூபாத்யாய க்ரமத்திலே தார்யதாரகத்வாதி நிபந்தனமான ஸரீராத்ம பாவப்பாயுத்தம். அவனை ஏத்துதல் மனம் வைமமினென்று அந்வயம். (டு)
அண்ணல் — ஸ்வாமியாயுள்ள கண்ணன்—க்ருஷ்ணனுடைய தேற்றம்—ஆவிர்ப்பாவமானது	

ஆறு; — (திரியும்) ஸ்வஸங்கல்பாதீநமான வாய்வாகாஸாதி ஸகலபதார்த்தங்களையும், கத்வரத்வவிஸாலத்வாதி தத்தர்ஸங்களையு முடையனாய், இந்தீவரதளஸ்யாமனாய், பத்மபத்ரேக்ஷணனாய், நீ லாளகபத்தபந்தூரனாய், ஸேஷஸேஷாஸநவைநதேயப்பர்ப்ருத்த ஸங்க்யேய நித்யஸித்த பரமஸூரிபிஸ்ஸேவ்யமானாயிருந்த வெம்பெருமான நான் காணப்பெற்றேனாகாதே யென்கிறார். (டு)

ஈடு; — ஆறும்பாட்டு. இவர்களைப்போலே கேட்க விராதே, உபதேஸநிரபேக்ஷமாக நித்யஸூரிகளைப்போலே, நிராக்ரிஸயபோக்யனான நரஸிம்ஹத்தையொழிய வேறொருவரை தாரகாதிக்களாக உடையேனல்லேன், காலதத்தவமுள்ள தீனையு மென்கிறார்.

தோற்றக்கேடவையில்லவனுடையா ன்வனொருமூர்த்தியாய் *
சீற்றத்தோடருள்பெற்றவனடிக்கீழ்ப் புகநின்றசெங்கண்மால் *
நாற்றத்தோற்றச்சுவையொலி உறலாகிநின்ற * எம்வானவ
ரேற்றையேயன்றி மற்றொருவரையானிலேனெழுமைக்குமே. (சு)

ப;—அநந்தம், ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் அநவதிகவாத்ஸல்யத்தை யுடைய
வனை யொழிய எனக்கு ஸர்வகாலமும் ஸர்வப்ரகாரோத்தேஸ்யராயிருப்பார் வே
றொருவரை உடையேனல்லே னென்கிறார்.

அவை—இதாஸஜாதீயமான
தோற்றக்கேடு—உட்பத்தி விநாஸங்கள்
இல்லவன்—இல்லாதவனாய்

உடையான் — (கார்ய காலங்களிலே
ஆஸ்ரி தார்த்தமான்
ஆவிர்ப்பாவ திரோ
பாவங்களை) உடையவ
னாக

அவன்—ப்ரமாணப்ராஸித்தனவன்
ஒரு—(லோகத்தில் நடையாடாத) அத்
விதீயமான

மூர்த்தியாய் — நாலிம்ஹமூர்த்தியாய்
சீற்றத்தோடு — (ஹிரண்ய விஷயத்
தில்) சீற்றத்தோடே

அருள்பெற்றவன் — (ஸ்வவிஷயத்
தில் அருளைப்பெற்ற
ப்ரஹ்மாதனவன்

அடிக்கீழ்—தன் திருவடிகளின்கீழே
புக—ஒதுங்கும்படி

நின்ற — (அவனுக்கு ஸுலபனாய்)
நின்ற

செம் கண்—சிவந்த கண்ணையும்
மால் — வாத்ஸல்யத்தையு முடைய
வனாய்

நாற்றத் தோற்றச்
சுவை யொலி உறலாகி நின்ற — கந்த
ரூபாஸஸ்ப்த ஸ்பர்ஸ
ங்களை யுடைத்தான

வஸ்துக்களுக்கு நிய
ந்தாவாய்க் கொண்டு
நின்ற

எம்—எங்களுக்கு
வான்வரேற்றை — ஸூரிகளை அநுப
விப்பிக்கும் மேன்மை
யோடொக்க அநுபாவ்ய
னவனையே

அன்றி—ஒழிய
யான்—நான்

எழுமைக்கும்—ஸர்வகாலத்திலும்
மற்றொருவரை—வேறொருவரை
இலேன்—(உத்தேஸ்யமாக) உடையே
னல்லேன்.

ஆதலால் - தொழுமினென்று மேலே அந்வயம். சீற்றத்தோடு அருள்
பெற்றவனென்று - சிசுபாலனாகவுஞ் சொல்லுவார். (சு)

ஆறு;—(தோற்றம்.) ஜந்மமரணத்தோஷ ரஸம்ஸ்ப்ருஷ்ட
னாய், ஜந்ம மரணத்தோஷயுக்தபதார்த்தங்களுக்கு நியந்தாவாய்,
ஆஸ்சர்யதம ந்ருஸிம்ஹவேஷபூஷிதனாய் ஹிரண்யவிஷயநிரவதிக
க்ரோதத்தினாலே அத்தயந்தம் அநபிபவநீயனா யிருக்கச் செய்தே,

திருவாய்மொழி-ந-ப, சு-தி, எ-பா, எழுமைக்கும் வ்யாக்பாநம். 91

ஆப்ரிதனா ஸ்ரீப்ரஹ்மாதாழ்வான் கூசாதே சென்று திருவடிக
ளின்கீழே புகலாம்படி அவனுக்கு ஸுலபனாப், தத்ஸம்ஸ்லேஷஜித
நிரதிஸயப்ரிதியாலே ஆதாமராயதலோசநயுயிருந்த எம்பெருமான்,
அயர்வறுமமரர்களுடைய ஸர்வகரணங்களுக்கும் போக்பமானாப்
போலே என்னுடைய ஸர்வகரணங்களுக்கும் போக்பமானான்; இனி
ஆத்மார்தமாக இவனல்லது எனக்கு மற்றொருப்ராய்யமில்ல என
கிறார். (சு)

ஈடு; — ஏழாம்பாட்டே. இப்படி ஸுலபனாவன்பக்கல் துர்லபத்வ
ஸங்கையைத் தவிர்ந்து அவனை ஆப்ராயியுங்கோள், உங்களுடைய
ஸர்வதுக்கங்களும் போம்படி யென்கிறார்.

எழுமைக்குமென தாவிக்கின்முதத்தினை எனதாருயிர் *
கெழுமியகதிர்ச்சோதியை மணிவண்ணனைக்குடக்கூத்தனை *
விழுமியவமரர்முனிவர்விழுங்கும் கன்னற்கனியினைத் *
தொழுமின்தூயமனத்தராயிறையும்நில்லா துயரங்களே. (எ)

ப; — அந்நாம், இப்படி நிரதிஸயபோக்யனாய்க்கொண்டு ஸுலபனா
வனை ஆப்ராயியுங்கோ ளென்கிறார்.

எழுமைக்கும் — ஸர்வாவஸ்தையிலும்	அமரர் — வைகுந்தத்தமரரும்
எனது ஆவிக்கு — என் ஆத்மாவுக்கு	முனிவர் — முனிவரும்
இன் அமுத்தினை — நிரதிஸயபோக்ய	விழுங்கும் — புணிக்கும்
பூகனாய்	கன்னல் கனியினை — கன்னல் சேர்ந்த
எனது உயிர் ஆர் — என்னுடைய ஸ்வ	கனிபோலேநிரதிஸய
ரூபத்தோடே செறிய	போக்யனாவனை
கெழுமிய கதிர் — கலந்து அத்தரோல	தூய மனத்தராய் — (ப்ராயோஜநாந்தரத்
ப்ரகாஸிதமான	தாலே நெருஞ்சதுவதி
சோதியை — தேஜஸ்ஸை யுடையனாய்	யாதே) அந்நயப்ராயோ
மணிவண்ணனை — (என்னோடு கலக்	ஜநாய்க்கொண்டு
கைக்கு அடியான)	தொழுமின் — ஆப்ராயியுங்கோள்.
வடிவழகையும்	துயரங்கள் — (அநுபவப்ரதிபந்தகமா
குடக்கூத்தனை — சேஷ்டிதத்தையு	ன) துரிதங்கள்
முடையனாய்	இறையும் — ஏகதேசமும்
விழுமிய — சீரியான	நில்லா — நில்லாது. (எ)

ஆறு; — (எழுமைக்கும்.) எற்றைக்கும் எனக்குப் பரமபோக்ய
மாய், மத்ஸம்ஸ்லேஷைபோகமாயிருக்கையாகிற மஹாகுணத்தை

92 திருவாய்மொழி-௩-ப,௬-தி,அ-பா,துயரமேதரு வ்யாக்யாநம்.

யுடையனாய், விழுமிய அமரர் முனிவர் விழுங்கும் கன்னற்கனியா
யிருந்துவைத்து எனக்கு ஸுலபனாய் அகிமனோஹர திவ்ய சேஷ்டி
தனா யிருந்த எம்பெருமானை 'அரியன்' என்று கூசாதே தொழுந்
தோள்; தொழ, உங்களுடைய ஸமஸ்த துக்கங்களும்போ மென்
கிறார். (எ)

ஈ 3 ; — எட்டாம்பாட்டு. ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ருசிபிறக்கைக்காக,
'நான் சக்கரவர்த்தி திருமகனே யல்லது ஆபத்தநமாகப் பற்றியிரேன்'
என்று ஸ்வஸி த்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

துயரமேதருதுன்பவின்பவினைகளா யவையல்லனாய் *
உயரநின்றதோர்சோதியா யுலகேழுமுண்டுமிற்தான் தன்னை *
அயரவாங்கும்நமன்தமார்க்கருஞ்சினை யச்சுதன் தன்னை *
தயரதற்குமகன் தன்னையன்றி மற்றிலேன்தஞ்சமாகவே. (அ)

ப ; — அந்தரம், ஆஸ்ரிதரை நழுவவிடாத சக்ரவர்த்தி திருமகனையொழிய
வேறு தஞ்சமில்லை யென்கிறார்.

துயரமே தரு—நிஷ்க்ருஷ்டபரிதாபத்
தையேதாக்கடவதான
துன்பம்—துக்கத்துக்கும்
இன்பம் — (து:கஸாத்யத்வது:கமிரஸ்த்
வது து:கோதார்க்கத்வ
விபிஷ்ட மாகையா
லே நிஷ்க்ருஷ்ட பரி
தாபகரமான) ஸுகத்
துக்கும் ஹேதுவான
வினைகளாய் — பாபரூபமாயும் புண்ய
ரூபமாயுமுள்ள கர்மங்
களுக்கு நிர்வாஹக
னாய்
அவை—அவற்றுக்கு
அல்லனாய்—தான் வஸ்யனல்லனாய்
உயர—(க) “ விஸ்துதீர்பெஷ
ஷு வஸவதீ

வரூஷுஷு —
வீஸ்வத: ப்ருஷ்டே
ஷுஸர்வத: ப்ருஷ
டேஷு” என்கிறஉய
ர்த்தியை யுடைத்தாய்

நின்றது—நித்யமாய்
ஓர்—அத்விதீயமான
சோதியாய்—தேஜோமய திவ்ய * தே
ஹத்தையுடையனாய்
உலகேழும் — (கர்மவஸ்யமான) ஸகல
லோகங்களுக்கும் ப்ர
ளயாபத்துவந்தால்
உண்டு—உண்டு
உமிழ்தான் தன்னை—உமிழ்து ரக்ஷி
க்கும்வனாய்
அயர—மோஹிக்கும்படி
வாங்கும்—ப்ராணபஹாரம்பண்ணும்

* (பா) தேஸத்தை.

(க) சாந்தோ - ௩ - கங.

நமன் தர்க்கு—யமபடர்க்கு

அரு—மீட்க அரிய

நஞ்சினே—நஞ்சாய்க் கொண்டு

அச்சுதன் தன்னை—ஆஸ்ரிக்கார நமுவ
விடாத ஸ்வபாவனான

தயாதற்குமகன் தன்னை — சக்ரவர்த்தி

திருமகனை

அன்றி—ஒழிய

மற்று — மற்றொரு பகவத்வ்யக்தியும்

அகப்பட

தஞ்சமாக இலேன்—தஞ்சமாக வுடை
யே னல்லேன்.

தஞ்சம்—ஆபத்துக்கு உறுதுணை. (அ)

ஆறு ; — (துயரமேதரு.) ஸ்வாதீந புண்யபாபஸ்வரூபனாய், அகர்மவஸ்யனாய், நிரவதிகதேஜோவ்ஸரிஷ்டனாய், ஸர்வலோகராக்ஷகனாய், ஸ்வாஸ்யரிதஜநங்களை யமகிங்கரார் பாதிபாதபடி அவர்களை ராக்ஷித்தருளும் ஸ்வபாவனாய், அவர்களோடு ஆத்மார்த்தமாக ஸம்ஸ் லேஷிக்கும் ஸ்வபாவனாயிருந்த தயாதற்கு மகன் தன்னை யன்றி மற்றி லேன் தஞ்சமாக ; நீங்களும் ஆஸ்ரயியுங்க ளென்கிறார். (அ)

ஈடு;—அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. பரத்வமேதொடங்கி அவதார ஸௌலப்யத்தளவும் வர உபதேசித்து, ‘ஆஸ்ரயியுங்கோள்’ என்னா நின்றீர் ; பரத்வம் அவாஹ்மநஸகோசரம் ; அவதாரத்துக்குப் பிற பாடராணாம் ; நாங்கள் எங்கே யாரை ஆஸ்ரயிப்பது ? என்ன, நீங் கள் உகந்தபடிபே உகந்தருளப்பண்ண, அத்திருமேனியையே அப் ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்தாரத்தோடொக்க விரும்பும் அர்ச்சாவதாரத் தை ஆஸ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார். இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதா நம் இப்பாட்டு.

தஞ்சமாகிய தந்தைதாயொடு தானுமாயவையல்லனாய் *

எஞ்சலிலமரர்குலமுதல் மூவர்தம்முள்ளுநாதினையே *

அஞ்சிரீருலகத்துள்ளீர்க ளவனிவனென்று கூழேன்மின் *

நெஞ்சினால் நினைப்பான் பவ னவனாகும் நீள்கடல்வண்ணனே. (கூ)

ப;—அந்தரம், கீழ் உக்தமான பரத்வமும் அவதாரங்களும் அஸ்ம தாதிக ளுக்கு நிலமன்மென்று இறையாதே, பிற்பட்டார்க்கும் ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி ஸுல பமூமாய் ஸர்வவித பந்துவுமான அர்ச்சாவதாரத்தை ஸம்ஸயரஹிதராய்க் கொ ண்டு ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

தஞ்சமாகிய—	ஓரவஸ்தையிலே பொக	தந்தைதாயொடு—	(ஹித பரத்வத்தாலு
	ட்டுப்போம் தாயுந் தந்		ம் ப்ரியபரத்வத்தாலு
	தையு மன்றியே இவ		ம்) தந்தையுந் தாயுமாய்
	ன்விடுமளவிலும் தா		(அவர்களோடுகூட)
	ன்விடாத தஞ்சமாய்		

94 திருவாய்மொழி-ந-ப, சு-தி, கூ-பா, தஞ்சமாகிய வ்யாக்யாரம்.

தானு ஆய்—(தனக்கு விநாசகரனன் றித்ஞ்சமாய்த்) தன	அவன்—(அபரிச்சிந்நமஹிமனானவன்) அவன்
க்குநன்மையைப் பார்	இவன் — (நாம் நினைத்தது வழுவான வன்) இவன்
க்குந் தானுமாய்	என்று—என்கிற உக்தர்ஷாபகர்ஷபுத் தியாலே
அவை அல்லனாய்—அவ்வளவல்லாத ஸ்ரவவித் பந்துவுமாய்	கூழேன்மின்—(இவன் ஆஸ்ராயணீய னாகக்கூடுமோ? கூடா தோ? என்று) ஸம்ஸ யியாதே
எஞ்சல் இல்—அநுபவஸங்கோச ரஹி தரான	நெஞ்சினால்—நெஞ்சாலே
அமரர் குலம் முதல்—நித்யஸூரிஸமூ ஹத்துக்கு ஸத்தாதி ஹேதுபூதனாய்	நினைப்பான் — நினைத்து உகந்தருளு விக்கப்பட்டவன்
மூவர்தம்முள்ளும்—பாஹ்மாதிரூபத்தி த்யத்திலும் வைத்து க்கொண்டு	யவன்—யாவனொருவன் அவன்—அவன்
ஆதியை — பாதாநனானவனைப்பற்றி உலகத்து உள்ளீர்கள்—உள்ளேகரான கீர்—கீங்கள்	கடல்—கடல்போலே நீள்—அளவிற்றத் வண்ணன்—ஸ்வபாவத்தையுடைய ஸ்ரவேஸ்வரன்
அஞ்சி — (மேன்மையைக்கண்டு) கல ங்கி	ஆகும்—ஆகும்.

(க) “தாஸிவ-யெசு - தாமர்ச்சயேத்” என்கிற கணக்கிலே ஆஸ்ரயணீயமான இந்த விக்ரஹத்துக்குள்ளே “தாஸிவ ஸ்ரஹுர-நிவிணீஸு - தாமேவப்ரஹ்மரூபினீம்” என்று ப்ராப்யவிக்ரஹமும் அந்தர்ப்பூதமென்று கருத்து. கூழ்ப்பு - ஸம்ஸயம்.

(க)

ஆரு;—(தஞ்சமாகிய) எம்பெருமான் திருவவதாரம் பண்ணி ஸ்வஸூலபனாய் வர்த்தித்தருளுகிற காலத்தில் உதவப் பெற்றி லோம்; ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பு நம க்கு கோசரமன்று; ஆனபின்பு, எங்ஙனே அவனை ஆஸ்ரயிக்கும் படி? என்னில்,—ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களுக்கும் த்யேயனாய், காரண பூதனுமாய், அயர்வறுமமமார்க் எதிபதியாய் ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸர்வாவஸ் தைகளிலும் ரக்ஷகனாய் பிதாவுமாய் மாதாவுமாய்த் தானுமாய் மற் றுமெல்லாமாயிருந்த எம்பெருமானை உகந்தருளப்பண்ணி ஆஸ்ரயிப் பது; நாம் அவனுக்கு ஒருருபத்தை ஸங்கல்பித்தால் அது அவனு

(க) விஷ்ணுதர்ம.

திருவாய்மொழி-ந-ப, சு-தி, ௧௦-பா, கடல்வண்ணன் வ்யாக்யாநம். 9

க்கு ரூபமோ? ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் யாதொரு ரூபத்தை யுடைய னாய்க்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும், அதுவன்றோ அவனுக்கு ரூபமென்னில்; — அஞ்சி நீர் உலகத்துள்ளீர்கள் - இப்படி ஸம் ஸயிக்கவேண்டா; யாதொன்றை அவனுக்கு ரூபமாக நினைத்தி கோள், அத்தையே அவன் திவ்யரூபமாகக் கொண்டருளு மென் கிறார். (௯)

ஈடு; — பத்தாம்பரட்டு. தாம் உபதேசிக்கத்தொடங்கின ஸௌ லப்யத்தை அர்ச்சாவதார ப்யந்தமாக அருளிச்செய்து, அந் தரம், தன்னுறையான க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே போய், ‘நான் கண் ணாலே கண்டு அதுபவிக்கப் பெறுவது என்றோ?’ என்னும் அந வாய்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார். அருமையும் எளிமையும் பாரார் களிநே, ஓரோஷிஷயங்களிலே ப்ரவணராபிருப்பார்; பரத்வத்து க்கு உத்கர்ஷமுண்டாய்ப் போவாரும் பலருண்டா யிருக்கச்செய்தே யும் (௧) ‘‘ ஹாவொநாநுத்ருமஹிதி - பாவோநாந்யத்ரகச்சதி’’ என்றானிறே திருவடி; அப்படி, க்ருஷ்ணாவதாரத்திற் காட்டில் அர்ச்சாவதாரத்துக்கு நீர்மை மிக்கிருந்தேயாகிலும், இவர் ‘‘ எத் திறம்.’’ என்று ஆழங்காற்பட்டது க்ருஷ்ணாவதாரத்திலேயாயிற்று. ‘‘தயரதற்குமகன்தன்னை யன்றி மற்றிலேன்’’ என்றது செய்வ தென்னென்னில், — இவ்வருகில் நீர்மைகாணுமளவுமிறே இது சொல்லுகிறது. ஆனால், அதில் நீர்மை மிக்கவிடமன்றோ அர்ச் சாவதாரமென்னில்; — அதுக்குமுன்பே பரிஹாரஞ் சொல்லிற் றிறே.

கடல்வண்ணன்கண்ணன் விண்ணவர்கருமாணிக்கமெனதாருயிர் *
படவரவினணைக்கிடந்த பரஞ்சுடர் பண்டுநூற்றுவர் *
அடவரும்படைமங்க ஐவர்கட்காகிவெஞ்சமத்து * அன்றுதேர்
கடவியபெருமான்கனைகழல் காண்பதென்றுகொல்கண்களே. (௧௦)

ப; — அந்தரம், இப்படி ஆஸ்ரித பராதீநதைக்குச் சிரமஞ்செய்த க்ரு ஷ்ணவ்ருத்தாந்தத்தை அதுஸந்தித்து உபதேசாந்தரம் தாம் அதுபவிக்க ஆசைப்படுகிறார்.

விண்ணவர்—பரமபதவாஸிகளுக்கு எனது—எனக்கு
 கருமாணிக்கம்—நீலாத்நம்போலே அவி ஆர் உயிர்—தன்னை யொழியச்செல்லா
 காராகாரனாய்க் கொ தபடி தாரகனாய்க்
 ண்டு போக்யனாய், கொண்டு
 (லீலாவிபூதி நிர்வஹ பண்டு—முற்காலத்திலே
 ணர்த்தமாக) நூற்றுவர்—(தூர்யோதநாதிகள்) நூற்
 படம்—(ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே) விகஸித றுவரதாய்
 பணங்களை யுடைய அட வரும் — தன் பக்கலிலே தீங்கு
 னாய் நினைத்து வருகிற
 அரவின்—(ஜாதிப்ரயுக்தமான மென் படை—படையானது
 மை குவிர்த்தி நாற்ற மங்க—நசுக்கும்படியாக
 ங்களையுடைய) அநந் ஐவர்கட்டு—பாண்டவர்களைவர்க்கும்
 தனுகிற ஆகி—ஸர்வப்ரகாராக்ஷிகனாய்
 அணைக்கிடந்த—அணையின்மேலே வெம் சமத்து—வெவ்விதான ஸமாத்
 பாஞ்சுடர்—(பாபாகத்தால் வந்த தேஜ திலே
 ஸ்ஸாலே ஸர்வாதிக அன்று — (ஸத்ருக்கள்மேலிட்டுவந்த)
 னென்று தோன்றும் அன்று
 படியான) பேரொளி தேர் கடவிய — தேரை (ஸாரதியாய்
 யையுடையனாய் 'அப நின்று) நடத்தின
 ரிச்சிந்ந மாஹாத்மயத் பெருமான்—ஸ்ரீலாதிசனுடைய
 தையுடையனாய்) கனை கழல்—ஸுஸ்வநமான வெற்றி
 கடல்வண்ணன்—கடல்போலே அள வீரக்கழல் செறிந்த
 விற்றந்த குணங்களை திருவடிகளை
 யுடையனாய்ஸ்ராமஹர கண்கள்—கண்கள்
 மான வடிவையுடைய காண்பது—(தம்ஆசைதீரக்) காண்பது
 கண்ணன்—க்ருஷ்ணன் எனுகொல்—என்றோ? (க0)

ஆரூ; — (கடல்வண்ணன்.) அபரிச்சேத்ய மாஹாத்மபநய்
 அயர்வஹுமமரர்களுக்கு போக்யமாய் நாகபர்யங்கஸாரியியா யிருந்து
 வைத்து வஸுதேவக்ருஷே அவதீர்ணனாய் எனக்குப்ராணனாய், தூர்
 யோதநாதிகள் ஸஸைந்யமாக நசுக்கும்படி பாண்டவர்களுக்காக ஸா
 ரத்யேஸ்திதனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை என்றோ
 என்னுடைய * கரணங்கள் காண்பது? என்கிறார். (க0)

நட; — நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்கவே பக
 வத்ப்ரேமம் உண்டாம்; இத்தை அப்யஸியுங்கோ னென்கிறார்.

கண்கள்காண்டற்கரியனாய்க் கருத்துக்குநன்றுமெளியனாய் *
மண்கொள்ளாலத்துயிர்க்கல்லா மருள்செய்யும்வானவரீசனை *
பண்கொள்சோலைவழுதிநாடன் குருகைக்கோன்சடகோபன்சொல்*
பண்கொளாயிரத்திப்பத்தால் பத்தராகக்கூடும்பயிலுமினே. (கக)

ஆழ்வார் திருவழிகளே சரணம்.

ப;—அநந்தரம்: இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக பகவத்பத்திபாபத்தை
அருளிச்செய்கிறார்.

கண்கள்—கண்கள்
காண்டற்கு—அபரோகதிகைக்கு
அரியனாய்—அரியனாய்
கருத்துக்கு—நெஞ்சுக்கு
நன்றும எளியனாய் — விஸய நுபவ
விஷயபூதனாய்
மண்கொள்ளாலத்து—பருதி வீபாதாந
மான லோகத்தில்
உயிர்க்கெல்லாம் — பராணிகளுக்கெல்
லாம்
அருள்செய்யும்—(அர்ச்சாவதார முதத்
தாலே) உபகரித்துக்
கொண்டு
வானவரீசனை—ஸூரிகளுக்குக் கொடு
க்கும் அநுபவத்தைப்
பண்ணுவிக்கும்ஸ்வா
மியானவனை
பண்கொள் — (வண்டு: ளொலியாலே)
பண்விஞ்சின
சோலை—சோலையையுடைத்தான

வழுதிநாடன் — திரு வழுதிநாட்டுக்கு
நீர்வாஹராய்
குருகைக்கோன்—திருநகரிக்குஸ்வாமி
யான
சடகோபன்—ஆழ்வார்
சொல்—அருளிச்செய்த
பண்கொள்—பண்ணேடுகூடின
ஆயிரத்து—ஆயிரத்தில்
இப்பத்தால் — (அர்ச்சாவதாரஸௌவ
ப்ய ப்ராசாரகமான)
இப்பத்தாலே
பத்தர் — (க) ஸுலோகா தாலு
உ-உ-உ-உ-ஸம
ஹாத்மாஸு தூர்ல
ப:” என்னும்படி
பெறுதற்கரிய பத்
தியுடையர்
ஆகக்கூடும்—ஆகை வித்திக்கும்
பயிலுமின் — (இத்திருவாய்மொழியை/
அப்யஸியுங்கோள்.

ஆறு; — (கண்கள்.) அயர்வறுமமரர்களுக்கு அருள்செய்யுமா
போலே ஸ்வாஸ்திரதான மதுஷ்பாதிதருக்கும் அருள்செய்யும் ஸ்வ
பாவனையிருந்துவைத்து என்னுடைய கருத்துக்கு நன்று மெளிய
னாய், என்கண்கள் காண்டற்கரியனாயிருந்த எம்பெருமான்விஷய
மான இத்திருவாய்மொழியை வல்லார் வைஷ்ணவராவர்; இத்தைச்
சொல்லுங்க ளென்கிறார்.

ஆறந்திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதோராமாநுஜாயநம:

ஏழாந்திருவாய்மொழி—பயிலும் ப்ரவேசம்.

ஆறு ; — (பயிலும்சுடரொளி.) இப்படி எம்பெருமானுடைய நிரவதிக ஸுலபத்வருபமஹாகுணநுபவஜநித நிரவதிகப்ரீதியாலே பகவச்சேஷத்வகாஷ்டாருப பாகவதஸேஷதைகபோகராய், அந்த பாகவதஸேஷத்வம் கமக்கு ப்ராப்ய மென்கிறார்.

ப ; — ஏழாந்திருவாய்மொழியில், கீழ்ஸேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தியினுடைய ஸேஷித்வம் அர்ச்சாவதாரபர்யந்தமென்று அருளிச்செய்தாராய், அந்த ஸேஷத்வ ப்ரீதியபிவ்ருத்தியாலே ஸேஷத்வமும் தத்விஷயமாத்ரத்திலே நில்லாதே ததியபர்யந்தமாக அபிவ்ருத்தமாக ; அவர்களுடைய ஜந்மவ்ருத்தாதி நிரபேக்ஷமான பகவத் ஸம்பந்தோத் கர்ஷத்தையே பற்றி, அந்த உத்கர்ஷத்துக்கு அடியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய க்ஷீரார்ணவ ஸாயித்வத்தால் வந்த பாரமயத்தையும், அவதார விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தையும், அந்நிலையிலே விபூதித்வயத்துக்கும் அநுபாவ்யமான போக்யதையையும், போக்யதார்த்தகமான ஆபரணஸோபையையும், ஆஸ்ரிதாபேக்ஷிதார்த்த ப்ராத்வத்தையும், அந்நயப்ரயோஜனர்க்குத் தன்னைக்கொடுக்கும் உபகாரகத்வத்தையும், கொடுக்குமிடத்தில் ஸ்வருபாவிர்ப்பாவத்தைப் பிறப்பித்து அடிமைகொள்ளும்பமையையும், அடிமைக்கு விஷயமான ஸ்ரீய:பதித்வத்தையும், ஆஸ்ரிததோஷ நிவர்த்தகமானபாவந்வத்தையும், ஆபத்ஸகத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, இந்தகுணங்களிலே ஈடுபட்ட பாகவதருடைய ஸம்பந்திபாம்பரா பர்யந்த ஸேஷத்வத்தை அநுபவிக்கிறார்.

ஈடு ; — ஏழாந்திருவாய்மொழியில் - அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தை அருளிச்செய்யப்பச்செய்தேயும் நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சி யின்றிக்கே விஷயப்ரவணராயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் ஸ்வபாவத்தை அநுஸந்தித்தார் ; “தேர்கடவியபெருமான் கனைகழல் காண்ப தென்றுகொல்கண்கள்” என்ற இவர்க்கு, ரிழலும் அடிதாறுமாயிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காட்டிக் கொடுக்க, உபதேஸ நிரபேக்ஷமாகவேபகவத் விஷயமென்றால் நெஞ்சு பள்ளமடையாயிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டார் ; அவர்கள் பக்கலிலே தம் திருவுள்ளம் சென்று, ‘இவர்களுஞ் சிலரே’ என்று அவர்களைக் கொண்டாடி, ‘நான் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அடிமை அன்று ; ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அடிமை; அதுதன்னிலும் நேர்கொடுநேர் இவர்களுக்கு அடிமையாகவே

ணுமோ ? இவர்களோடு ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகள் அமையாதோ ?' என்று இங்ஙனே பாகவத ஸேஷத்வம் உத்தேஸ்யமாய் அவர்களை ஆதரிக்கிறார்.

எம்மாவீட்டிலே, ப்ராப்ய நிஷ்கர்ஷம் பண்ணினார் - “தனக்கே யாக வெணைக்கொள்ளு மீதே” என்று ; இங்கே - பாகவத ஸேஷத்வம் உத்தேஸ்ய மென்னுகின்றார் ; ப்ராப்யம் இரண்டாயிருக்கிறதோ பின்னையென்னில், — அன்று : “தனக்கேயாக வெணைக்கொள்ளு மீதே” என்கிற அதிநுள்ளையாயிருக்கிறது இதுவும் ; பகவச் சேஷத்வத்தின் எல்லையாகிறது பாகவத ஸேஷத்வத்தளவும் வருகையிறே. நமக்கு ஜ்ஞாதவ்யமான அர்த்தங்களில் திருமந்தரத்திற்சொல்லாத தொன்றில்லையிறே ; அத்தையறியும் திருமங்கை யாழ்வாரும் இத்தை அதுக்கு அர்த்தமாக அருளிச்செய்தாரிறே ; (க) “நினைதிருவெட்டெழுத்தும் கற்று நான் - உற்றது முன்னடியார்க்கடிமை” என்றாரிறே ; திருமந்தரத்துக்கு அர்த்தம்-இவனுடைய அந்யார்ஹ ஸேஷத்வஞ் சொல்லுகையிறே : அதாவது - ததீயர்க்கு க்ரய விக்ரயார்ஹமாம்படியாகையிறே ; (உ) “தஹ்நிநிஷ்கநஸாம் க்ரயவிக்ரயார்ஹ” - தத்பக்திநிக்ரமஸாம் க்ரயவிக்ரயார்ஹ ; (ங) “எந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்களே”. பிதாவுக்கு ஒரு சேஷத்வம் ஸ்வம்மானால் அது புத்ரனுக்கும் க்ரயவிக்ரயார்ஹமாயிருக்கும் ; அப்படியிராதவன்று பிதாவினுடைய ஸ்வத்திலே கொத்தையாமிறே. (ச) “தஹ்நிநிஷ்கநஸாம் க்ரயவிக்ரயார்ஹ” - தத்பக்திநிக்ரமஸாம் க்ரயவிக்ரயார்ஹ” என்கிற விடத்தில், ‘வா’ என்றந்தை அவதாரனத்திலே யாக்கி, ‘உத்தேஸ்யந்தானே இங்கே ஸித்திக்குங்கான்’ என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த வார்த்தை. ப்ராப்யத்தில் ப்ரதமாவதி - பகவச் சேஷத்வத்தளவிலே நிற்கை ; சரமாவதி - பாகவத ஸேஷத்வத்தளவிலே வருகை.

(ரு) “மஹா கா-கச்சதா”-இதுக்கு எம்பெருமானார் * பயிலும் சுடரொளிபிலும் நெடுமாற்கடிமையிலும் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸ்ரீ ஸத்ருக்நாழ்வான் அநுஷ்டித்துக் காட்டினென்று அருளிச்

(க) தி - மொ - அ - ௧௦ - ௩. (உ)

(ங) பெரி - தி - ச - ௪ - ௧௦. (ச)

(ரு) ரா - அ - ௧ - ௧.

செய்வார்; இவ்வார்த்தத்துக்கு அடி திருமந்த்ரமாயிற்றே; அது மூலமாக அதுஷ்டிக்கவே இதிற்கொன்னத்தைச் செய்ததாயிற்றே. ஆசாரப்ரதாநமான அவதாரமாய், அதில் பெருமான், ‘பிதாசொல்லிற்றுப் புத்ரன்செய்யக்கடவன்’ என்கிற மர்யாதை குலையாதே அத்தை நிலைநிறுத்துகைக்காகப் பித்ருவசந பரிபாலநாதி ரூபமான ஸாமான்ய தர்மத்தை அதுஷ்டித்தார்; ‘இதுதான் ப்ராப்த விஷயத்திலே செய்யக்கடவது’ என்னுமிடத்தை அதுஷ்டித்துக்காட்டினார், இளைய பெருமான்; ‘அதுசெய்யுமிடத்தில் அவனுக்கந்த அடிமைசெய்யக்கடவது’ என்னுமிடத்தை ஸ்ரீ ப்ரதாழ்வான் அதுஷ்டித்துக் காட்டினான்; ‘அதுதான் பாக்வத சேஷத்வ பர்யந்தமாயிருக்கும்’ என்னுமிடத்தை ஸ்ரீஸத்ருக்நாழ்வான் அதுஷ்டித்துக்காட்டினான். பெருமான், ‘பிதாசொல்லிற்றுச் செய்யக்கடவது’ என்னுமிடத்தை அதுஷ்டித்தார்; அதுதன்னிலும் நேரே பிதாவை யதுவர்த்திக்கக்கடவ தென்னுமிடத்தை இளையபெருமான் அதுஷ்டித்தார்; அதுதன்னிலும் (க) “கூர்ஷ-குருஷ்வ” என்று நிர்ப்பந்திக்கக் கடவரல்லர்; ‘ராஜ்யத்திலே யிரும்’ என்னில், அது இன்னொதாகிலும் அதிலிருந்து அடிமைசெய்யக்கடவ தென்னுமிடத்தை அதுஷ்டித்தான் ஸ்ரீப்ரதாழ்வான்; அதினெல்லையை அதுஷ்டித்தான் ஸ்ரீஸத்ருக்நாழ்வான்; அவன்படி சொல்லுகிறது இயல்புலோகம்.

[ரேதஹகஹமஹதாஹதேநநீதஃ-மாதுலகுலம் கச்ச தாபரதேநநீதஃ] மாதுலகுலம் உத்தேஸ்யமாய்ப் போனான் அவன்; அவன்தான் உத்தேஸ்யமாய்ப் போனான் இவன்; யுதாஜித்து அழைத்தது ஸ்ரீப்ரதாழ்வானையிற்றே. [மஹதா-கச்சதா] இவ்வார்த்த மாநகிர்த்தேஸுத்தால், பூர்வக்ஷணத்திலும் தன்னெஞ்சிலும் இல்லை; பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தமையும் இல்லை; சக்ரவர்த்தியைக் கேள்விகொண்டமையும் இல்லை யென்கை. [ஹதேந - பரதேந] பெருமானும் பொகட்டுப்போய், இளைய பெருமானும் அவரை அதுவர்த்தித்துப்போய், சக்ரவர்த்தியும் துஞ்சி, ஸ்ரீஸத்ருக்நாழ்வானும் தன்னையல்லது அறியாதேயிருக்க, பெருமான்தான் ராஜ்யத்தை பரித்துக்கொண்டிருக்கையாலே - பரதனென்கிறது; (க) “ஹதஹதிராஜ்யஸு-ஹரணாத்” - பரத இதிராஜ்யஸயபரணாத்” [தஹ - ததா] தானும் ராஜபுத்ரனாய் நாளும் வேறு

பட்டிருந்தால், பிரித்துத் தனக்குப் பொருந்தும் முயற்சித்தத் திலே போகப் பார்த்தமிறே; அதுசெய்யாதே அவன் புறப்பட்டதே தனக்கு முயற்சித்ததாகப் போனான். [சுநவம் - அநக:] அபாப :- அப்படைவீட்டில், அல்லாதாரதெல்லாம் பாபமிச்சா ஜீவநம்போலே காணும். அதாவது - ராமபக்தி கலந்திருக்குமே. அதைப் பாப மென்னலாமோ? என்னில், - பாபத்திற் காட்டில் புண்யம் உத்தே ச்யமாயிருக்கச் செய்தேயும், இரண்டும் த்யாஜ்ய மாகாநின்றதிதே: மோக்ஷ விரோதித்வாத்; இங்கும் உத்தேச்யவிரோதி யாகையாலே சொல்லலாயிற்றே. இது பின்னை உத்தேச்ய விரோதிபோ வென்னில், - ப்ரதமாவதியில் நிலை விரோதியிதே சரமாவதியைப் பற்ற. [ஸக்யுஹ் - ஸத்ருக்ந:] - பிறந்தபோதே 'எதிரிகள் மண்ணுண் ணும்படி வளரும்' என்று தோற்றியிருக்கையாலே இப்படி திரு நாமஞ்சாற்றினான் வலிஷ்டன் [நித்யஸக்யுஹ் - நித்யஸத்ருக்ந:] பாஹ்ய ஸத்ருக்களை வெல்லுகையன்றிக்கே ஆந்தர ஸத்ருக்களான இந்தரியங்களை வென்றிருக்கும்; அதாவது (க) "வாஸாஸ்யஸி விதாபஹாரிணஸு-பும்ஸாம்க்ருஷ்டசித்தாபஹாரிணம்" என்கிற விஷயத்தில் கண்வையாமை; அங்கும் 'இவனுக்கு இனிது' என்று இவ்வழியாலே புகுமித்தனை. [சுநவம் - அநக:] என்கிற இதுக் கும், "நித்யஸக்யுஹ் - நித்யஸத்ருக்ந:" என்கிற இதுக்கும் வாசியென்னென்னில், - "பாவநத்வத்தில் ஸ்ரீபரதாழ்வானை யொவ்வார் பெருமாள்" என்கிறது - "அநக" என்கிற இத்தால்; "நித்ய ஸத்ருக்ந:" என்கிற இத்தால் - போக்யதைக்கு ஸ்ரீபரதாழ்வானை யொவ்வார் பெருமாள் என்கிறது. [நீதக - நீதக] - ஒருகுற்றுடை வார் சாயை யுள்ளிட்டவையோபாதிபாய்ப் போனான். த்ரவ்யத் துக்கு த்ரவ்யாந்தரஸம்யோகம் உபயசிஷ்டமாயிதே யிருப்பது; த்ரவ்யமா யிருக்கச்செய்தேயும் ஜாதி குணங்களோபாதி பரதந்த்ர னாய்ப் போனான். [ஸீதிவஹஸ்யகம் - ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத்:] 'தம யன்பின்னை தம்பி போகக்கடவன்' என்னும் முறையாலே தேவை போலே யிருக்குமோ வென்னில், - அங்ஙனன்று; 'படைவீட்டிலே யிருந்தால் ஒருவன்சோற்றைப் பகுத்து உண்ணுமாபோலே படை வீடாகப் பெருமாளுக்கு அடிமைசெய்வார்கள்: 'ஏகாந்தஸ்தலத்

திலே நமக்கு எல்லாவடிமையும் செய்யலாம்' என்று, (க) “சுஹம் வஸ-ஃக்ருஷ்யாமி - அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி” என்று இனையபெருமான் காடேறப் போனாற்போலே, இவனும் ‘நமக்கு எல்லாவடிமையும் செய்யலாம்’ என்கிற ப்ரீதி பிடரி தள்ளத் தள்ளப் போனான்.

எம்பெருமானார் இஸ்ஸ்லோகத்துக்கு வாக்யார்த்தமாக, ஸ்ரீ ஸத்ருக்நாழ்வான் பெருமானுக்கு நல்லனாபடி - பெருமானைக் காற்கடைக்கொண்டு, பெருமானுக்கு நல்லனான ஸ்ரீ பாதாழ்வானையல்லது அறியாதபடியானான்' என்று அருளிச்செய்தார். இது ப்ரயோஜகமானபின்பு, சொன்ன மிகையெல்லாம் பொறுக்குமிறே; அல்லது, ஒருசேதநனுக்கு ஒருசேதநன் உத்தேஸ்யனாகையாவது - ஓட்டையோடத்தோடு ஒழுகலோடமிறே; (உ) “சுநநாஃ - அநந்யா” என்கிற நிலை இவர்களுக்கு உண்டானால், இவர்களை யதுவாத்திக்குமது அவனையதுவர்த்தித்ததாமிறே. ப்ராஹ்மணஜாதி ஒன்றாயிருக்கச் செய்தே குலசரண கோத்ராதிகளாலே பிரித்து ஸம்பந்திக்குமாபோலே, வைஷ்ணவர்களுக்கு நிருபகம் - அவனுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளிறே; அவ்வழியாலே, அவனுடைய வடிவழகிலே துவக்குண்டிருக்குமவர்கள், குணங்களிலே துவக்குண்டிருக்குமவர்கள், சேஷ்டிதங்களிலே துவக்குண்டிருக்கு மவர்கள் என்று இவ்வழியாலே அவர்களைப்பிரித்து, அவர்களெல்லாரோடும் தமக்கு ஒரு ஸம்பந்தத்தை ஆசைப்பட்டு, அவர்களெல்லாரும் எனக்கு ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

ஈடு;—அவ;—முதற்பாட்டில் = வடிவழகிலும் குணங்களிலும் தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகளென்று இத்திருவாய்மொழியி னர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

பயிலுஞ்சுடரொளிமூர்த்தியைப் பங்கயக்கண்ணை *

பயிலவினியநம்பாற்கடற்சேர்ந்த பரமனை *

பயிலுந்திருவுடையார் யவரேலுமவர்கண்டர் *

பயிலும்பிறப்பிடைதோ மெம்மையானும்பரமரே. (க)

ப;—முதற்பாட்டில், விலகூண விக்ரஹ குணவியிஷ்டனாய்க் கொண்டு கூதீரார்ணவஸாயியான ஸர்வாதிகளை ஸம்ஸுலேஷிக்கும் ஸம்பத்தையுடைய பாகவதர்கள் ஜந்மவ்ருத்தாதிகளில் தாமதின்ருரோயாகிலும் எனக்கு ஸேஷிகள் என்கிறார்.

பயிலும்—செறிந்த

சுடர் — (ஸௌந்தர்ய லாவண்யாதிக

ளாகிற) சுடரையுடை

த்தான

ஒளிமூர்த்தியை — தேஜோமய த்வ்ய

விக்ரஹத்தை யுடை

யறும்

பங்கயக்கண்ணனை—(ஸர்வஸ்மாத் பர

த்வஸூசகமான) புண்

டரீகாஷித்வத்தை

யுடையறும்

பயில் இனிய—(இவ்வமவழகிலே)

செறிந்தார்க்கு நிரதி

ஸயபோக்யனாய்க்கொ

ண்டு

நம்—ஆஸ்ரிதார்த்தமாக

பாற்கடல்—திருப்பாற்கடலிலே

சேர்ந்த—கண்வளர்ந்தருளின

பாரமனை — விக்ரஹ குணபோக்யதா

பாரமயத்தை யுடை

யவனை

பயிலும் — நிரந்தராது பவம்பண்ணிச்

செறிகையாகிற

திரு—ஸம்பத்தை

உடையார்—உடையவர்கள்

யவராலும்—(அபிஜந வித்யாவ்ருத்தந்

களால் எத்தனையே

னுங்) குறைய நின்ற

ரோயாகிலும்

அவர்—அந்நிலையிலே

பயிலும் — (எங்களுக்கு மேன்மேலெ

னச்)செறிந்துவருகிற

பிறப்பிடைதோறு — ஜந்மாவ காலங்

கள் தோறும்

எம்மை—எங்களை

ஆளும்—அடியையாகக்கொள்ளும்

பரமர்கண்டிர்—பரமஸேஷிகள்கிடர்.

அவனுடைய பாரமயாநுபவம் இவர்க

ளுடைய பாரமயத்துக்கு அடியெ

ன்று கருத்து. (க)

ஆறு;—பிராட்டியுடைய ஜந்மபூமியாகையாலே திருப்பாற்கடலைத் தனக்கு ப்ரியமான தாமமாகவுடையனாய், ஸர்வதா அநுபூதனானும் அபூர்வவத்போக்யபூதனாய், நிரதிஸயதீப்தியுத்தனாய், திவ்யரூபனாய், பங்கயக்கண்ணனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய அநுபவஸம்பூத ப்ரீதிகாரிததாஸத்வ ஸம்பத்தையுடையார் ஆரேனுமாகிலும் அவர்கிடர் நமக்கு ஸ்வாமிக ளென்கிறார். (க)

ஈடு;—இரண்டாம்பாட்டு. அவனுடைய அவயவ ஸோபைக்குத் தோற்றிருக்குமவர்கள் எனக்கு நாத ரென்கிறார்.

104 திருவாய்மொழி-ந-ப, எ-தி, உ-பா, ஆளும் வ்யாக்யாநம்.

ஆளும்பரமணைக்கண்ணனை யாழிப்பிரான்தன்னை *

தோளுமோர்நான்குடைத் தூமணிவண்ணனெம்மான் தன்னை *

தாளுந்தடக்கையுங்குப்பிப் பணியுமவர்கண்டர் *

நாளும்பிறப்பிடைதோறெம்மையாளுடைநாதரே.

(உ)

ப ;—அநந்தரம், அவதார விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்துக்கு ஈடுபட்டு இறைஞ்சும் பாகவதர் எனக்கு நாதபூக ரென்கிறார்.

ஆளும் பரமணை — (ஆஸ்ரிதரை) அடி	மணி—(முடிந்தாளலாம்படி) நீலரத்தம்
மை கொள்ளுகைக்கு	போலே விலக்ஷண
அடியான ஸீலாதிபார	மான
மயத்தை யுடையனாய்	வண்ணன்—வடிவையுடையனாய்
கண்ணனை — அதுக்குப் பாகஸகமான	எம்மான் தன்னை — (அவ்வடிவைக்கா
அவதார ஸௌலப்ய	ட்டி) என்னையடிமை
த்தையுடையனாய்	கொண்ட ஸ்வாமியை
ஆழிப்பிரான்தன்னை — (ஆஸ்ரிதராக்ஷ	தடம் தாளும் கையும் கூப்பி — தங்க
ணர்த்தமாக அவதார	ளொடுக்கம் தோன்று
கசையிலும்) கையும்	ம்படிகாலையும்கையை
திருவாழியுமாயிருக்கு	யும் கூட்டி
மவனாய் (அதுக்குமே	பணியுமவர் கண்டர்—பாணமம் பண்
லே ஆஸ்ரிதர்க்குஒது	ணுமவர்கள்கிடர்
ங்கநிலையாய்)	நாளும்—என்றும்
ஒர்—அத்விதீயமான	பிறப்பிடை தோறு — ஜந்மாவ காலந்
நான்கு தோளும்உடை—நாலு திருத்	தோறும்
தோளையுடையனாய்	எம்மை ஆள் உடை—எம்மை அடிமை
தா—(அவர்களுக்கு) அநுபாவ்யமாய்	யாகவுடைய
	நாதர்—நாதபூதர்.

(உ)

ஆறு ;—(ஆளும்.) திருப்பாற்கடலில் நின்றும் ஆஸ்ரிதபரித்ரா ணர்த்தமாக சதூர்ப்புஜத்வ ஸங்கசகரகதா ஸார்ங்காதி திவ்யாயுத ஸ்வாஸாதாரணாகார விஸீஷ்டனாப்கொண்டு வஸுதேவ க்ருஹே அவதிர்ணனாய், ஸமஸ்தஹேய ப்ரத்யரீகனாயிருந்த எம்பெருமானைத் தாளுந்தடக்கையும் கூப்பிப் பணியுமவர்கண்டர் நமக்கு என்றைக் கும் ஸ்வாமிகள் என்கிறார்.

(உ)

திருவாய்மொழி-நு-ப, எ-தி, நு-பா, நாதனை வ்யாக்யாநம். 105

ஈடு ; — மூன்றும்பாட்டு. தோனும் தோள்மாலையுமான அழகிலே தோற்றிருக்கும்வர்களுக்கு சேஷபூதரானவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிக ளென்கிறார்.

நாதனை நூல்முல்வானமுமேத்தும் நறுந்துழாய்ப்

போதனை * பொன்னெடுஞ்சக்கரத்தெந்நைதிரான் தன்னை *

பாதம்பணியவல்லாரைப் பணியுமவர்கண்டிர் *

ஒதும்பிறப்பிடைதோ நெம்மையானுடையார்களே. (ந)

ப ; — அந்தாம், உபயவியூதியும் மேல்விழுந்ததபவிக்கும் போக்யதையிலே ஈடுபட்ட பாகவதர்க்கு சேஷபூதரானவர்கள் எம்மை அடிமைகளென்றும் ஸ்வாமிக ளென்கிறார்.

நாதனை—நிருபாதிகஸ்வாமியாய்

நூல்மும்—(அவிசேஷஜ்ஞரான)ஸம்

ஸாரிகளோடு

வானமும்—(விசேஷஜ்ஞரான) நித்ய

ஸூரிகளோடு வாசியற

வெத்தும்—கொண்டாடும்படி

நறுந்துழாய்ப்போதனை—பரிமளப்ரசர

மான திருத்துழாய்த்

தாராலே அலங்க்ருத

னாய்

பொன்—தர்ஸநீயமாய்

நெடும்—(போக்யதையால்) விஞ்சியிரு

க்கிற

சக்கரத்து — திருவாழியுங் கையுமான

அழகாலே

எந்நைதிரான் தன்னை — எனக்கு நிரவ

திகஸ்வாமியானவனை

பாதம்—திருவடிகளிலே

பணியவல்லாரை—தாழ்வல்லாரை

பணியுமவர் கண்டிர் — தாழ்ந்து அநு

வர்த்திக்குமவர்கிடர்

ஒதும்—(ஸாஸ்த்ரங்களிலே)ஒதப்பட்ட

பிறப்பு இடைதோறு—பிறப்பினுடை

ய அவகாஸந்தோறும்

எம்மை—எங்களை

ஆளுடையார்கள்—அடிமையாகவுண்ட

யாவர்கள். (ந)

ஆறு ; — (நாதனை.) ஸ்வஸ்வாமியாய், தேவமநுஷ்யாத்யாஸ்ய ரிதருடைய உத்கர்ஷாபகர்ஷம் பாராதே அவர்க ளெல்லார்க்கு மொக் கத் தன்னைக்கொடுத்தருளும் ஸ்வபாலனாய், திருவாழியாழ்வானாலே அலங்க்ருதனாயிருந்த எம்பெருமானைப் பாதம்பணியவல்லாரைப் பணியுமவர்கண்டிர் நமக்கு என்றைக்கும் ஸ்வாமிகளென்கிறார். (ந)

ஈடு ; — அவ ; — நாலாம்பாட்டு. அவனுடைய ஆபரண ஸோபையிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு சேஷபூதரானவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிக ளென்கிறார்.

உடையார்ந்தவாடையன் கண்டிகையனுடைநாணினைன் *
 புடையார்பொன்னுலின்ன பொன்முடியன்மற்றுப்பல்கலன் *
 நடையாவுடைத்திருநாரணன் தொண்டர்தொண்டர்கண்டர் *
 இடையார்பிறப்பிடைதோ றெமக்கெம்பெருமக்களே. (ச)

ப;—அந்தாம், அவனுடைய ஆபரண ஸோபையில் ஈடுபட்டு அடிமை
 புக்கவர்களுடைய அடியார் எங்களுக்குப் பெரிய ஸேவிக ளென்கிறார்.

உடை ஆர்ந்த—உடையோடு பொருந்	நடையா உடை — ஸ்வா பாவிகமாக
தின்	உடையனாய்
ஆடையன் — திருப்பரி வட்டத்தை	திரு நாரணன்—பூமீமான நாராயண
யுடையனாய்	னுக்கு
கண்டிகையன் — கண்டாபரணத்தை	தொண்டர்—சேஷபூதரானவர்களுக்கு
யுடையனாய்	தொண்டர்கண்டர் — சேஷபூத ரான
உடை நாணினைன் — பரிவட்டத்தின்	வர்கள்கிடர்
மேலேசாத்தின் கோவை	
நானையுடையனாய்	இடை ஆர்—நிரந்தரமான
புடை ஆர்—ஒருபக்கத்திலே. சேர்ந்த	பிறப்பு இடைதோறு—பிறப்பினுடை
பொன்னுலின்ன — பொந்துணுலையு	ய அவகாசந்தோறும்
டையனாய்	எமக்கு—எங்களுக்கு
பொன் முடியன்—ஊட்டுவனியமான	எம்பெருமக்கள் — அஸாதாரண பரம
அபிஷேகத்தையுடை	ஸேவிகளே.
யனாய்	
மற்றும்—மற்றும்	இந்நாலுபாட்டாலும் — பாகவதருடை
பல் கலன்—பலவகைப்பட்ட ஆபரண	ய ஸேவிகைவம் சொல்
ங்களையும்	லிற்று.

ஆறு!—(உடையார்ந்த.) நிரதிரயஸுகந்தமாய், நிரதிரயஸு-
 கஸ்பர்ஸமாய், நிரதிரயெளஜ்வல்யமாய், நித்யஸித்தமாய், அஸங்க-
 யேயமான திவ்ய பூஷணங்களாலே பூஷிதனாயிருந்த எம்பெருமா-
 னுடைய அழகுக்குத் தோற்று அடிமையாயிருப்பார்க்கு அடிமையா-
 யிருப்பார்களிடர் இடையார் பிறப்பிடைதோறு எமக்கு எம்பெருமக்க-
 ளென்கிறார். (ச)

ஈடு; — அவ; — அஞ்சாம்பாட்டே. பரயோஜநாந்தர பரர்க்கும்
 அபேஷித ஸம்விதாநம் பண்ணுமவ னெளதார்யத்திலே தோற்ற

வர்கள் ஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்றவர்கள் எனக்கு ஸ்வாமிகளென்கிறார்.

பெருமக்களுள்ளவர் தம்பெருமானை * அமர்கட்கு

அருமையொழிய வன்றாமுதாட்டியவப்பனை *

பெருமையிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றுமவர்கண்டர் *

வருமையுமீம்மையும் நம்மையளிக்கும்பிராக்களே.

(ரு)

ப;—அந்தாம், ஆஸ்திர ப்ரியோஜனத்ததை அபேஷிக்கிலும் அவர்கள் அருமைப்படாமற் கொடுக்குமவனுடைய உபகாரகத்தாதிசயத்தை ஸ்துதிப்பாரை ஸ்துதிக்குமவர்கள் உபயவிபூதியிலும் தமக்கு உபகாரக ரென்கிறார்.

பெருமக்கள் உள்ளவர் — பரமஸாய்மா	அப்பனை — ஸத்தையை கோக்கினவ
பத்தியாலேவரும் பெ	னை உத்தேசித்து
ருமையையுடைய நித்	பெருமை — அவனுபகாரகத்வ மஹத்
யஸூரிகளுக்கு	வதையை
தம் பெருமானை — அஸாதாரணனை	பிதற்றவல்லாரை — (ப்ரீ திபாவஸ்யத்
அதிபதியாய்	தாலே அக்ரமமாகப்
அமர்கட்கு—சாவாமை வேண்டியிருக்	பிதற்றவல்லாரை)
கும் தேவர்களுக்கு	பிதற்றுமவர்கண்டர்—(தாங்களும் ப்ரீ
அருமை ஒழிய—அருமைப்படாதபடி	திபாவஸாய்யப்) பிதற்
அன்று — (துர்வாஸஸ் ஸாபோபஹத	றுமவர்கிடர்
ரான) அன்று	வருமையும் இம்மையும்—ஐவிகாமுஷ்
ஆர் அமுது ஊட்டிய—பூர்ணமாக அம்	மிகங்களில்
ருத்ததைப்புஜிப்பித்து	நம்மை அளிக்கும்—நம்மை உஜ்ஜீவிப்
	பிக்கும்
	பிராக்கள்—உபகாரகர்

(ரு)

ஆறு;—(பெருமக்கள்.) ப்ரஹ்மேஸாராதி ஸர்வதேவர்களுக்கும் ஸர்வராயை, அம்ருத ப்ரதானாதிகாராலே அவர்களுக்கு ரக்ஷகனையிருந்த அவனுடைய இப்பெருமையைப் பிதற்ற வல்லாரைப் பிதற்றுமவர்கண்டர் ஸர்வகாலமும் நமக்கு ரக்ஷகரான ஸ்வாமிகளென்கிறார்.

(ரு)

ஈடு;—அவ;—ஆறும்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்தர்யாதி களைத் திரள அநுபவிக்குமவர்கள் எனக்கு ரக்ஷக ரென்கிறார்.

அளிக்கும்பரமனைக் கண்ணினையாழிப்பிரான் தன்னை *

துளிக்கும்நறுங்கண்ணித் து மணிவண்ண வெம்மடான் தன்னை *

ஒளிக்கொண்டசோதியை யுள்ளத் துக்கொள்ளுமவர்கண்டர் *

சலிப்பின்றியாண்டெம்மைச் சன்மசன்மபந்தரங்காப்பரே. (சு)

ப;—அந்தரம், அந்நய்ப்யோஜநர்க்குத் தன்வடிவழகை அநுபவிப்பிக்
கும் உஜ்ஜ்வல ஸ்வபாவனை அநுபவிப்பார் நமக்கு ரக்ஷக ரென்கிறார்.

அளிக்கும் பரமனை—(உபகரிக்கு மிட த்தில்) மேலில்லாத படியாகத் (தன்னை) உபகரிப்பானாய்	ஒளிக்கொண்ட—(அத்தாலே) மிகவும் நிறம்பெற்ற சோதியை—தேஜஸ்ஸையுடையனான வனை
கண்ணனை—(அவர்களிட்ட வழக்காம் படி) பவ்யனாய்	உள்ளத்து—நெஞ்சாலே
ஆழி — கையுந் திருவாழியுமான அழ கையும்	கொள்ளுமவர்கண்டிர் — அநுபவிக்கு மவர்கள்கிடர்
துளிக்கும் நறும் கண்ணி — மதுஸ்யந் தியாய்ப் பரிமளோத் தரமான மாலையழகை யும்	எம்மை—எம்மை சலிப்பு இன்றி — (ப்யோஜநந்தரங்க ளிற்போகாமல்) நீஸ் சலமாக
து மணி—அழுத்தற்ற மாணிக்கம்போ ன்ற	ஆண்டு—அடிமைகொண்டு
வண்ணம்—வடிவையும்	சன்மம்—இஜ்ஜந்மத்தோடு
பிரான் தன்னை—உபகரித்து	சன்மாந்தரம் — ஜந்மாந்தரங்களோடு
எம்மான் தன்னை — என்னை யெழுதித் கொண்ட ஸ்வாமியாய்	வாசியற காப்பர்—ரக்ஷிக்குமவர்கள். (சு)

ஆறு;—(அளிக்கும்.) தேவமதுஷ்யாதி ரூபேண அவதீர்ண
னாய், ஸர்வஜகத்ரக்ஷகனாய், ஸங்கசக்ராதி திவ்யாயுததரனாய், திவ்ய
மால்யோப ஸோபிதனாய், ஹேபப்ரத்யரீகனாய், நிரதிரய தேஜோ
விஸிஷ்டனயிருந்த எம்பெருமானை உள்ளத்துக் கொள்ளுமவர் கண்
டர் ஒருசலநமில்லாதபடி ஆண்டு எம்மைச் சன்மசன்மாந்தரம் காப்
பாரென்கிறார். (சு)

ஈடு;—அவ;—ஏழாம்பாட்டு. ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் அவன்பண்
னும் மஹோபகாரங்களிலே வித்தரானவர்களுக்குத் தோற்றிருக்கு
மவர்கள்கிடர் எனக்கு எற்றைக்கும் ஸ்வாமிக ளென்கிறார்.

சன்மசன்மாந்தரம்காத் தடியார்களைக்கொண்டுபோய் *
தன்மைபெறுத்தித் தன் தாளிணைக்கீழ்க்கொள்ளுமப்பனை *
தொன்மைபிதற்ற வல்லாரைப்பிதற்றுமவர்கண்டிர் *
தன்மைபெறுத்தெம்மை நாளாய்க்கொள்கின்றநம்பரே. (எ)

ப;—அந்தரம், ஸ்வாநுபவம் பண்ணுவாரை ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவத்தைப் பிறப்பித்து அநுபவிப்பிக்கு மவனைப் புகழுமவரைப் புகழுமவர்கள் நமக்கு நித்ய புருஷார்த்தபாத ரென்கிறார்.

சன்மசன்மாந்தரம்—ஜன்மபரம்பரைகள் பித்தற்றுமவர்கண்டர்—தாங்களும் ப்ரே காத்து—(வாராதபடி) பரிஹரித்து மலித்தாய்ப் புகழும அடியார்களை—ஸேஷத்தவ்ஜ்ஞாந மு வர்களிடர்

கொண்டுபோய்—(ஒருதேச விசேஷத் திலே கொண்டுபோய் நன்மைபெறுத்தி—ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவ த்தைப் பிறப்பித்து எம்மை—நம்மை கொண்டுபோய்—(அந்தமில்பேரி ன்பத்தடியரோ டிருக் கும்)நன்மையைப் பெ றும்படிபண்ணி

தன் தாளிணைக்கீழ்—தன் திருவடிகளி ன் கீழே நான்—யாவதாதம்பாவி உய்யக்கொள்கின்ற—உஜ்ஜீவிப்பித்து

கொள்ளும்—அடிமை கொண்டருளும் க்கொள்வாராக

அப்பனை—ஸ்வாமியானவனை நம்பர்—விஸ்வஸிக்கப்படுமவர்கள்.

தொன்மை—ஸ்வாபாவிகோபகாரகத் நம்பர்—நம்பப்படுமவர்கள்.

வத்தை இம்முன்று பாட்டாலும்—பாகவதரு

பிதற்ற வல்லாரை—சொல்லி அக்ரம டைய ஸரண்யத்வம்

மாகப் புகழுவல்லாரை சொல்லிற்று. (எ)

ஆறு;—(சன்மசன்மாந்தரம்.) ஜன்மங்கள் தோறும் இந்தலோக த்திலே தானும் வந்து பிறந்தருளி ஆஸ்ரிதரை ரக்ஷித்து, பின்னை அவர்களைக் கொண்டுபோய் அஸங்குசித ஜ்ஞாநராக்கித் தன் தாளி ணைக்கீழ்க் கொள்ளும் அப்பனுடைய இந்த ஸ்வாபாவிகமான குண த்தைப் பிதற்றவல்லாரைப் பிதற்றுமவர்கண்டர், ஸ்வஸேஷதைக ரதித்வஸம்பத்தை நமக்குத் தந்து அத்தை நித்யஸித்த மாக்குவ ரென்கிறார். (எ)

ஈடு;—அவ;—எட்டாம்பாட்டு. அவனுடைய ஸ்ரியைபதித்வத் திலே தோற்றிருக்குமவர்கள் எனக்கு நாதரென்கிறார்.

நம்பனைஞாலம் படைத்தவனைத்திருமார்பனை *

உம்பருலகினில்யார்க்கு முணர்வரியான்தன்னைக் *

கும்பிரகாக்க னேத்துவரேலுமவர்கண்டர் *

எம்பல்பிறப்பிடைதோ நெத்தொழுஞ்ஞல்தாங்களே.

(அ)

ப;—அநந்தம், ப்ராப்யபூதஞ்ஞ ஸ்ரீயப்பதியை ஸ்துதிக்குமவர்கள் எங்
களுக்குக் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியா ப்ராப்யர் என்கிறார்.

நம்பனை — (நிருபாதிசமாகத்) தஞ்சமா உணர்வு அரியான் தன்னை—அறியவரி
மவனாய் யபெருமையையுடை
ஞாலம்படைத் தவனை—(தன்னை யாஸ் யவனை
ரயித்து அநுபவிக்கை கும்பிரகர்களும்—கும்பீபாகநரகவாஸி
க்கு உறுப்பாக) ஜகத் களான பாப ப்ரசார
ஸ்ருஷ்டியைப் பண் கனும்
ஹுமவனாய் ஏத்துவரேல்—ஏத்கிஞார்களாகில்
திருமார்பனை—(ஸ்ருஷ்டி தஸையோடு அவர் தாங்கள் கண்டீர்—அவர்கள் தாங்
அஸ்ராயண தஸையோ கள்கிடர்
டு ப்ராப்யதஸையோடு எம் பல் பிறப்பிடைதோறு — எங்கள்
வாசியற அநு வ்ருத்த எம் பலவகைப்பட்ட ஜந்
மான) ஸ்ரீய:பதித்வத் பலவகைசந்தேசாரும்
தையுடையனாய் எம் தொழு குலம்—எங்கள் ஸேஷவ்ரு
உம்பருலகினில்—(ஸ்வஸ்ருஷ்டமான) த்திக்கு ப்ரதிஸம்பந்தி
உபரி தநலோகங்களில் ய:ன குலம் (அ)
யார்க்கும்—எத் தனையேனும் அகியுதி
ஜ்ஞாநர்க்கும்

இப்பாட்டு - ப்ராப்யபரம். இதினுடைய விவரணம் - “ நெடுமாந்தகடிமை”.

ஆறு;—(நம்பனை.) ஸர்வ ஸ்வாமியாய், ஜகத் ஸ்ரஷ்டாவாய்,
ஸ்ரீயப்பதியாய், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு வாங்மநஸாபரிச்சேத்ய மஹிமன
யிருந்தவனை அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஏத்துவார் கும்பிரக
யாதநாதுபவாநுகுணபாபங்களைப் பண்ணினரேயாகிலும் அவர்
கண்டீர் எம்பல் பிறப்பிடைதோறு எம்தொழுகுலம் தாங்களென்
ன்கிறார். (அ)

ஈடு;—அவ;—ஒன்பதாம்பாட்டு. கையும் திருவாழியுமான அழ
கிலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸேஷபூதரானவர்
கள் எனக்கு ஸ்வாமிக ளென்கிறார்-

குலந்தாங்குசாதிகள் நாலிலும்கீழிழிந்து * எத்தனை
நலந்தானிலாதசண்டாள் சண்டாளர்களாகிலும் *
வலந்தாங்குசக்கரத்தண்ணில் மணிவண்ணற்காளென்றுள்
குலந்தார் * அடியார்தம் மடியாரெம்மடிகளோ. (கூ)

ப;—அநந்தரம், ப்ரளயாபத்ஸகஞ்ஞ வடதளஸாயிக்கு ஸேஷபூதரானவர் களுடைய ஸம்பந்திபரம்பரையான ஏழுபடிசூலுக்கு நாம் அடிமை யென்கிறார்.

(க்ராவிக்ரமாதாரத்திலே)

அடி—தன்திருவடிகளோடு

ஆர்ந்த—சேர்ந்த

வையம்—பூமியை

உண்டு—(ப்ரளயாபத்திலே) அமுது செய்து

ஆலிலை—ஓராலிலையிலே

அன்னவசஞ்செய்யும்—(உண்டது ஜரி யாதபடி) கண்வளர்ந்

தருளக்கடவனாய்

படி யாதும் இல்—ஒப்பு ஒன்றும் இல் லாத

குழவிப்படி—முக்தரிஸூவிக்ரஹத் தையுடையனாய்

பிரான் எந்தை தனக்கு—(அந்தஸ்வ பாவத்தாலே) எங்களு க்கு ஸ்வாமி யானவ னுக்கு

அடியாரடியார்தம் } அடியா ரானவர்க ளுடையஸம்பந்
மடியார் மடியார் } துபாரம்பரியத்தி
தமக்கடியாரடி } ன் எல்லேநிலத்
யார்தம்மடியார் } துக்கே

அடியோங்கள்—அடியோங்கள் (நாங் கள்).

பாட்டு முடிந்தவாறே ஏழுபடிகாலிலே நின்றாரித்தனை. ஸேஷத்வப்ரீதிக்கு முடிவில்லாமையாலே, ததீயரான ஸேஷிபாரம் பரயத்துக்கு முடிவில் லையென்று கருத்து.

படி—ஒப்பு

குழவிப்படி—குழவிவடிவு. (க0)

ஆறு;—(அடியார்ந்த) இந்தலோகத்தை அளந்தருளி உண்ட ருளி ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளின அவனுடைய காருண்ய ஸௌந்தர்யாதி குணங்களுக்குத் தோற்று அடிமையாயிருப்பார் அடியார்தம் மடியாரடியார் தமக்கு அடியாரடியார் தம்மடியா ரடியோ ங்க னென்கிறார். (க0)

ஈடு;—அவ;—நிகமத்தில், பாகவத ஸேஷத்வ ப்ரதிபாதக மான இத்திருவாய்மொழியை அப்பஸித்தவர்கள் இப் புருஷார்த்த த்துக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தைக் கடப்பார்க னென்கிறார்.

அடியோங்குநூற்றுவர்வீய அன்றைவர்க்கருள்செய்த

நெடியோனை * தென்குருகூர்ச் சடகோபன்குற்றேவல்கள் *

அடியார்ந்தவாபிரத்து ளிவைபத்தவன்தொண்டர்மேல்

முடிவு * ஆரக்கற்கிற்கில் சன்மஞ்செய்யாமையுமே. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப;—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக ஜந்மநிவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

அடிஒங்கு—தங்கள் ராஜ்யப்ரதிஷ்டை	குற்றேவல்கள்—அந்தாங்க வ்ருத்தி
உயர்ந்துவரும்படியான	ருபாய்
நூற்றுவர்—தூர்யோதநாதிகள் நூற்று	அடி ஆர்ந்த—பா.தபந்தாதி லக்ஷணங்க
வரும்	ளால் பூர்ணமான
வீய—முடியுற்படி	ஆயிரத்தன்—ஆயிரத்தன்னும்
அன்று—(அவர்களாலே நிரஸ்தான)	அவன்தொண்டர்மேல்—அவன் தொ
அன்று	ண்டர்மேல்
ஐவர்க்கு—பாண்டவர்களைவர்க்கும்	முடிவு—முடிவான
அருள்செய்த—ஸ்ரீவப்ரகாரோபகாரச்	இவைபத்தி—இவைபத்தையும்
தைப்பண்ணி	ஆர—(நெஞ்சிலே) பொருந்த
நெடியோனை—(பின்பு ஒன்றுஞ் செய்	கற்கிற்கில்—அப்யஸிக்கவல்லாராகில்
யாதாரைப் போலே)	சன்மம் செய்யாமை—(சதீய ஸேஷ
பெரிய பாரிப்பையு	த்வப்ரதிபந்தகமான)
டையவனைப்பற்ற	ஐந்மம் உண்டாகாத
தென்குருகூர்—கட்டளைப்பட்ட திரு	படி
நகரிக்கு நிர்வாஹகரான	முடியும்—முடிந்துபோம்.
சடகோபன்—ஆழ்வாருடைய	இது—கலித்துறை. (கக)

ஆறு ;—(அடியோங்கு) பாண்டவர்ப்பக்கலுள்ள நிரவதிகவாத்
ஸல்யத்தாலே, தத்விரோதிகளாய் ஐஸ்வர்ய பலதர்ப்பிதரான தூர்
யோதநாதிகளை நிரஸித்தநுளின எம்பெருமானுடைய வாத்தஸல்ய
ஸௌஸீல்ய காரணய ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்யாதி
அஸங்க்யேய கல்பாணகுணங்களுக்குத் தோற்று அடிமையாயிருக்
கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஆரேனுமாகிலும் அவர்களுக்கு அடிமை
பரமப்ராய்மென்று சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை ஆரக் கற்க
வல்லாராகில் அவர்களுடைய பாகவத ஸேஷதைகரதித்வ விரோ
திகளெல்லாம் போமென்கிறார். (கக)

ஏழாந்திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம!

எட்டாந்திருவாய்மொழி—முடியானே ப்ரவேஸம்.

ஆறு;—(முடியானே.) “தேர்கடவிய பெருமான் கணைகழல் காண்பதென்றுகொல் கண்கள்” என்று பிறந்த அபேசையானது மிகவும் உத்பூதையாய், அந்த அபேசையானது குணமாகக் காணப் பெறுத வ்யஸந்ததினாலே அத்தயந்தம் அவஸந்நராய்க்கொண்டு, தம் முடைய ஸர்வ கரணங்களாலும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் எம்பெருமானை அநுபவிக்கவேணுமென்று சொல்லிக்கொண்டு கூப்பிடுகிறார்.

ப;—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழ், இவர் அநுபவித்த பாகவத சேஷத்தவத்துக்கடியான பகவத்துணை வைலகிணியமானது இவர் திருவுள்ளத்திலே அநுபவாபிநிலேஸத்தை ஜநிப்பிக்க, அத்தாலே ப்ரஸதுதமான பாகவத ஸம்ஸ்லேஷம் விடாய்க்கு உத்தம்பகமாக, நெஞ்ச முதலான தம்முடைய கரணங்களோடு தம்மோடு வாசியற அநுபவாலாபத்தாலே ஆர்த்தி பிறந்து, அநுபாவ்யனுடைய சேஷத்தவாத்யாகாரத்தையும், அநிஷ்டத்தைப்போக்கி அந்நயாஹ மாக்கும்படியையும், ஆஸ்ரிதவ்யாமோஹத்தையும், அவதாரமூலமான அநந்தஸாயிதவத்தையும், ஆஸ்ரிதர்க்கு முகங்காட்டுகைக்கு ஈடான வாஹ்வதத்தையும், அவர்களுக்கு அநுபாவ்யமாப்படி கையுந் திருவாழியுமான அழகையும், இவ்வாஹநாயுத வ்யஸ்தவஸ்துவே தாரகாதிகளானபடியையும், அநுபவிப்பிக்கும் ஸௌந்தர்ய ஸ்வபாவத்தையும், அநுபவப்ரதிபந்தக நிவ்ருத்திப்ரகாரத்தையும், நிவர்த்தந்தத்தில் அநாயாஸத்தையும் அநுநந்தித்து, அநுபவம் கிட்டாத ஆர்த்தியாலே அதிஸயிதமாகக் கூப்பிடுகிறார்

ப;—அவ;—“தேர்கடவிய பெருமான் கணைகழல் காண்பதென்றுகொல் கண்கள்” என்று தம்முடைய கண்கள் அவனைக் காணவேணுமென்று விடாய்த்தபடி சொன்னார், செய்யதாமரைக் கண்ணினில்; நிழலும் அடிதாதுமான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைக் காட்டிக்கொடுக்க, அநந்தரம் ப்ரவ்ருத்தமான பாகவத ஸம்ஸ்லேஷம் * போதபந்தப்ரஸ்பரம்பண்ணி தரிக்கைக்கு உடலன்றிக்கே பகவத்துணைகளுக்கு ஸ்மாரகமாய்க் கீழ்ப்பிறந்த விடாய்க்கு உத்தம்பகமாயிற்று. கீழே பாகவதர்களுடைய ஸ்வரூபநிநுபகத்வேந அவனையும் சொல்லிற்றிறே; வேறென்றுக்காகப் புகுந்தாலும் தன்னை யொழியப் புறம்பு ஒன்றுக்கு ஆளாகாதபடி தன்பக்கலிலே துவக்கிக்கொள்ள வற்றையிறே பகவதவிஷயம் இருப்பது; அத்தாலும் அபி

நிவேசம் கரைபுரண்டு, “என்றுகொல் கண்கள் காண்பது” என்னு மளவன்றிக்கே மற்றை இந்திரியங்களும் விடாய்த்து, ஒரிந்திரியத்தி னுடைய வருத்தியை மற்றை யிர்திரியங்களும் ஆசைப்பட்டும், மற்றை யிர்திரியங்களினுடைய வருத்தியை மற்றை யிர்திரியம் ஆசைப்பட்டும், அவையெல்லாவற்றினுடைய வருத்தியையும் தாம் ஆசைப்பட்டும், தம்மினும் விடாய்த்த கரணங்களும் கரணங்களி லும் விடாய்த்த தாமுமாய், —கூடாமகாலத்திலே பஹுப்ரஜனா வன் தன்பசிக்கு ஆற்றமாட்டாதே ப்ரஜைகள் பசிக்கு ஆற்றமாட் டாதே, அவற்றின் வாயின்சோற்றைத் தான் பறித்து ஜீவிப்பது தன்வாயிற் சோற்றை அவைபறித்து ஜீவிப்பதாய், ‘என்பசிக்கு என்செய்வேன்? என் ப்ரஜைகளின் பசிக்கு என்செய்வேன்?’ என்னு மாபோலே, தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமமுமாக நோவுபட் டிக் கூப்பிடுகிறார்.

(க) “மாதெ தஸுாகா லிக்ரீதெ^௧ -காந்ரைஸ் ஸோகா பிகர்ஸிதை” என்று சிலர் பட்டினிகிடக்கச் சிலர் ஜீவிக்குமோபாதி, இவ் வுடம்பைக்கொண்டு அணைய ஆசைப்பட்டு இவ்வாசையோடே முடிந்துபோய் இனி ஒரு ஸரீரபரிக்கரஹம்பண்ணி அவரை அறுபவி க்க இராமே, ஆசைப்பட்ட இக்கரணங்களைக்கொண்டே நான் அறு பவிக்கும்படி பண்ணித்தரவேணு மென்றாஸிறே பிராட்டியும்; அப் படி இவரும் நோவுபட்டு, ஆயுதங்களையும் ஆபரணங்களையும் அவற் றுக்கு ஆஸ்ரயமான திருமேனியையும் குணங்களையும் சேஷ்டிதங் களையுமுடைய எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று முன்புபோ லே ஈஸ்வரனுக்கு ஒரு குணவிஷ்காராதிகளாற் பட்டினி பரிஹரி க்கவொண்ணாது’ என்னும்படி, கேட்டாரெல்லாம் நீரம்படி, பெருந் தானத்திலே பெருமிடறுசெய்துகூப்பிடுகிறார். (உ) [உ ஹ நவா ய-ஓ தடுெ து^௨ வஸி^௩ தா^௪ வஸி^௫ வஸா^௬ நவ^௭ ஹ-டு^௮ த^௯ - கு^{௧௦} ஹைநலா ர்த்தம் தத்ரைவஸ்த்திதோஸமி திவஸாந்பஹு^{௧௧}ந்] ஸ்ரீகுஹப்பெரு மானோடேகூட, பெருமானைப்பிரிந்த விடத்தினின்றும் கால்வாங்க மாட்டாதே நின்றாளுயிற்று ஸுமந்தரன்; அங்குகின்றது ஒன்றிர ண்டொன்றா யிருக்கச்செய்தே “ஹை^{௧௨}டு^{௧௩} - பஹு^{௧௪}ந்” என்னு நின்றதாயிற்று, பிரிவாலே காலம்நெடுகிவைபடி.

‘ஸ்ரீகுஹப்பெருமானோடே நிற்க, காலம் நெடுகுவானென்?’ என்று மிககாழ்வானைக் கேட்க, ‘ஸ்மாரகஸந்திதியில் ஆற்றுமை இரட்டிக்குமிதே’ என்று அருளிச்செய்தாராம். “மேகக் குழாங்கள் காள் காட்டேன்மின் தும்முரு வென்னுயிர்க் கதுகாலன்” என்று ரிதே. சைதர்ப்பர்ஸ்ருதித்வாரமான கரணங்கள் விடாய்க்கை யாவது என்னென்னில்,—ஆழ்வாருடைய அபிரிவேஸாதிஸயத் தைச் சொன்னபடி. இந்திரியங்களும் தனித்தனியே சேதந ஸமாதியாலே விடாய்க்கும்படியாயிற்று, பகவத்விஷயத்தில் இவர்க்குப் பிறந்த வாஸநை. இதர விஷயங்களில் வாஸநை விடாயைப் பிறப்பியா நின்றால் குணதிகவிஷயத்திற் சொல்லவேண்டாவிதே. பகவத் விஷயத்தில் வாஸனை பண்ணுகிறது ஸாதநபுத்யாவல்ல, இதரவிஷயங்களோபாதி இவ்விஷயம் ரஸிக்கவேணுமென்று; (க) [யாவீ கிரவிகௌநாடி-யாப்ரீகிரவிவேகநாம்]. ஒரு இந்திரியத்தின் வருத்திபை இந்திரியந்தரம் ஆசைப்படக்கூடுமோ? என்னில்; [யக்ஷுஸூவாஃ - சக்ஷுஸ்ப்ரவா:] - கண்ணாலே காண்பதுஞ்செய்து கேட்பதுஞ் செய்பாநின்றதிதே; அதுவும் அவன் கொடுத்ததே; அது நமக்குத்தட்டென்ன அவன் தந்தால்? ஒரு தேஸவிஸேஷத்திலே தன்னை யதுபவிப்பார்க்குக் கொடாநின்றானிதே, தம்மையே ஒக்க அருளவேண்டுகையாலே. * தூதுசெய்கண்கள்கொண்டு ஒன்றுபேசித் தூமொழியிசைகள்கொண்டு ஒன்று நோக்கியிதே அவன் தன்படி. அதாவது - ஆறு கிண்ணகமெடுத்தால் பலவாய்த்தலைகளாலும் போகச்செய்தேயும் கடலில்புகும் அம்ஸம் குறைவற்றுப்போமாபோலே, இவருடைய அபிரிவேஸாதிஸயம் இவருடைய கரணங்களாகிற வாய்த்தலைகளாலே பெருகுகிறபடி.

நடு;—அவ;—முதற்பாட்டு. தம்முடைய திருவுள்ளத்துக்கு அவன்பக்க லுண்டான சாபலாதிஸயத்தைச் சொல்லுகிறார்.

முடியானே! முவுலகுந் தொழுதேத்தும்சீ

ரடியானே! * ஆழ்கடலைக்கடைந்தாய்! டுள்ளார்

கொடியானே! * கொண்டல்வண்ணு அண்டத்தும்பரில்

நெடியானே! * என்றுகிடக்கு மென்னெஞ்சமே.

(க)

ப ;—முதற்பாட்டில், ப்ராப்தமுமாய் ஸரண்யமுமாய் ப்ராப்யமுமான பந வத்விஷயத்திலே தம்முடைய நெஞ்சுக்கு உண்டான அபிநிவேஸத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

முடியானே — (உபயவியூதிக்கும் ஸேஷதியானமேன்மைக்கு ஸூசகமான) முடியை யுடையவனே! (அந்த உறவடியாக)

கொண்டல்—(அவர்களுக்கு அதுபாவ யமாம்படி ஸாமஹா மாய்க்) காளமேகம் போன்ற

மூவுலகும்—ஸர்வலோகமும் தொழுது வத்தும்—ஆஸ்ரயித்து ஸ்துதிக்கும்

வண்ணா—வடிவையுடையவனே! (இவ் வடிவழகை அநுபவிப்பித்து)

சீர் அடியானே — ஸரண்யத்வைகாந்த குணபூர்ணமான திருவடிகளையுடையவனே! ஆஸ்ரயித் ப்ரயோஜநாத் தரங்களை வேண்டிலும்

அண்டத்து—பாமபத்வாஸிகளான உடம்பரில் — ஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹக

ஆழ்கடல்—ஆழ்கடலை கடைந்தாய் — கடைந்து கொடுக்கும் உபகாரகனே!

நெடியானே—பெரியவனே! என்று—என்று (தனித்தனியே இந்த ஸ்வபாவங்களை) அநுஸந்தித்து

புள் ஊர் கொடியானே — (ஆஸ்ரயித் இருந்தலிடத்திலே வருகைக்கும் அவர்கள் தூரத்தில்கண்டு உக்கைக்கும் அடியான) பெரிய திருவடியை வாஹமும் த்வஜமுமாகவுடையவனே!

என்றெஞ்சும்—என்றெஞ்சானது கிடக்கும்—(ஒருபுரவ்ருத்தி ஸுமமன்றி க்கேஸிதிலமாய்க்) கிடவாந்நந்து.

அண்டத்துப்பென்று - ப்ரஹ்மாதிக ளாகவுமாம். (க)

ஆறு ;— ஸர்வலோகாதிபத்ய ஸூசகமாய் நிர்திஸ்ய தீப்தியுக் தமாய் அதிரமணீய தர்ஸநமாயிருந்த திருவபிஷேகத்தாலே அலங்க்ருதனாய், ப்ரஹ்மேஸாநாதிகளுக்கும் ஈஸ்வரனுபவைத்து அநாலோசித விஸேஷாஸேஷ லோகஸரண்யனாய், ஆஸ்ரயித ஐநஸமீஹித நிர்வர்த்தகனாயிருந்தவனே! பொன்மலையின் மீமிசைக் கார்முகில் போலே பெரிய திருவடி திருத்தோளின்மே லேறியருளி இந்த லோகத்திலே “வந்துதோன்றாய்” என்று எம்பெருமானைக்காண ஆசைப்பட்டபோதே காணப் பெறுமையாலே குறைப்பட்டுக்கிடக்கும் என்றெஞ்சும் என்கிறார். (க)

நடு ;—அவ ;—இரண்டாம்பாட்டு. (க) “உந்ஹ-ஹவ-ஹவா
ம-தூர-ம-ம: பூர்வோவாகுத்தர:” என்று மநஸ்ஸுக்கு அநந்தர
மானவாக்கு மநோவ்ருத்தியையும் தன் வ்ருத்தியையும் ஆசைப்
படாநின்ற தென்கிரார்.

நெஞ்சமே நீணகராக விருந்தவென்
தஞ்சனே! * தண்ணிலங்கைக் கிறையைச்செற்ற
நஞ்சனே! * ஞாலங்கொள்வான் குறளாகிய
வஞ்சனே! * என்னுமெப்போது மென்வாசகமே (உ)

ப ;—அநந்தரம், அநிஷ்டத்தைக் கழித்து அநந்யார்ஹயாக்கும்படியை
என்வாக்கு எப்போதும் சொல்லாநின்றது என்கிரார்.

என் வாசகம்—என் வாசகமானது இலங்கைக்கு—லங்கைக்கு
எப்போதும்—ஸ்வகாலமும் இறையை-நிர்வாஹகளுன ராவணனை
நெஞ்சமே—நெஞ்சையே செற்ற—முடித்த
நீள் நகராக—பெரிய திவ்ய நகரியாகக் நஞ்சன்—நஞ்சானவனே! (மஹாபல்
யபிமாநத்தைக்கழித்து)

இருந்த—வாந்திக்கையாலே ஞாலம்—பூமியை
என் தஞ்சன — எனக்கு நற்றுணை கொள்வான்—அநந்யார்ஹமாக்கிக் கொ
யானவனே! ள்ளுகைக்காக
தன்—(குளவிக்ஹிபோலே ராக்ஷஸ் குறளாகிய—வாமநவேஷனுன
சேர்ந்த) தண்மையை வஞ்சனே — க்ருத்ரிமனே!
யுடைத்தான என்னும்—என்னுநிற்கும்.

ராவணனை யழித்தாற்போலே இந்த்ரிய பாரவ்யத்தைத் தவிர்த்து பூமி
யைக்கொண்டாற்போலே என்னை அநந்யார்ஹனக்கவேணு என்று கருத்து.

ஆறு ; —(நெஞ்சமே.) ஆஸ்ரிதஸம்ஹித விரோதி. ரஸந ஸம்ர
த்தனாய் தத்ஸம்ஹித நிர்வர்த்த நோபாயஜ்ஞனயிருந்த நீ, நெஞ்ச
உன்னை நினைக்க அருள்செய்தாற்போலே நானும் உன்னை நினைக்க
அருள்செய்தருள்வேணு மென்று எப்போதும் அலற்றுகிறதற்கும் என்
வாசக மென்கிரார். (உ)

நடு ; —அவ ; —முன்றும்பாட்டு. கைகளானவை வாக்வ்ருத்தி
யையும் தன் வ்ருத்தியையும் ஆசைப்படாநின்றன வென்கிரார்.

வாசகமேயேத்த வருள்செய்யும் வானவர்தம்
நாபகனே ! * நாளிளந்திங்களைக் கோள்விடுத்து *
வேயகம்பால் வெண்ணெய்தொடு வுண்டவானாயர்
தாபவனே ! * என்று தடவுமென் கைகளே. (ந)

ப; — அநந்தரம், ஆஸ்சிதவ்யாமோஹத்தாலே அவர்கள் பதார்த்தங்களை
விரும்பும்படியான க்ருஷ்ணனை என் கைகள் ஆராயாநின்றன வென்கிறார்

வாசகமே—வாசகமே	வேயகம்பால்—மூங்கிற்சுழலின் அக
வத்த—வத்தும்படி (அதுக்கே)	வாயிலேவைத்த
அருள்செய்யும் — அருளைச்செய்யுமவ	வெண்ணெய்—வெண்ணெயை
யானவர்தம்—(அத்தாலே ஸூரிகளுந்	தொடு உண்ட — களவகண்டு அமுது
கொண்டாடிப்படி	செய்தத்தாலே
நாபகனே — நிர்வாஹகளுவனே!	ஆனாயர்—இடையருடைய
நாள்—அபிநவனாய்	தாயவனே — ஸத்தாதிகளுக்கு வர்த்தக
இளம் திங்கள்—இளையனான உதய சந்	னவனே!
தரனுடைய	என்று—என்று
கோள் — (அநுரக்தமான) தேஜஸ்வை	என்கைகள்—என்கைகளானவை
விடுத்து — (விரி: குமாபோலே அகா	தடவும்—(களவுகாணப்புக்கவிடத்தே)
ரோபாவ்சித்தமான	தடவிப் பிடிக்கத் தே
ஸ்மித சந்திரிகையை)	டாநின்றன.
பரகாசிப்பித்து	

நாள் - புதுமை. இளமை - உதயாவஸ்தை. கோள் - ஒளி. விடுத்தல் -
விரித்தல். நாளிளந்திங்களைக் கோள்விடுத்தென்று - உபமாநமுகத்தாலே உப
மேயமான ஸ்மிதத்தை லக்ஷிக்கிறது. (ந)

ஆறு; — (வாசகமே.) வானவர்தம் நாபகனாய் வைத்து வாசகமே
யேத்த அருள் செய்தருளினாற்போலே, அபிநவ பூர்ணசந்தரகிரண
ம்போலே திருமுத்தினொளி புறப்படும்படி திருப்பவளத்தைத் திற
ந்து, வெண்ணெய் தொடுவுண்ட உன்னுடைய அவ்வழகை நானும்
ஏத்தும்படி அருள் செய்யவேணு மென்று தடவும் என்கைக
ளென்கிறார். (ந)

ஈடு; — அவ; — நூலும்பாட்டு. கண்களானவை கைகளின் வ்ரு
த்தியையும் ஸ்வவ்ருத்தியையும் ஆசைப்படா நின்றதென்கிறார்.

கைகளாலாரத் தொழுதுதொழுது உன்னை *
வைகளும் மாத்திரைப்போது மேர்விடின்றிப் *
பைகொள் பாம்பேறி யுறை மனே! * உன்னை
மெய்கொள்ளக் காணவிரும்புமென் கண்களே. (சு)

ப;—அந்தாம், இவ்வவதாரமுலமான அந்தாஸயியைக் காண ஆசைப் படாநின்றது என் கண்களென்கிறார்.

என் கண்கள்—என் கண்களானவை	பைகொள் — விரிகிற பணங்களை
கைகளால்—கைகளாலே	யுடைய
உன்னை—உன்னை	பாம்பு ஏறி உறை—திருவந்தாழ்வான்
ஆர தொழுதுதொழுது — பரிபூர்ணமா	மேலே நித்ய வாஸம்
கப் பலகாலந் தொழுது	பண்ணுகிற
வைகளும்—கால கதவமுள்ளதனையும்	பரணே—பாமஸேஷியே!
ஒர் மாத்திரைப்போதும் — ஒரு கூண்	உன்னை—உன்னையே
மாத்திரமும்	மெய்கொள்ள காண -- அபரோகித்
வீடு இன்றி—விடாதே	துக் காணவேணுமெ
	ன்று
	விரும்பும்—ஆசைப்படாநின்றன.

கண்கள் கையாலே தொழுகையாவது - அகினுடைய வருத்தியிலும் அந் வயிக்குத்தேடுகை. பை - பணம். (சு)

ஆறு;—(கைகளாலார.) பைகொள் பாம்பேறியுரை பரணே!
உன்னை ஒரு கூண்மாத்ரமும் ஒழிபாமே எப்போதும் கைகளாலே
ஆரத்தொழுது, மெய்கொள்ளக்காண விரும்பாநிற்கும் என் கண்க
ளென்கிறார். (சு)

ஈடு;—அவ;—அஞ்சாட்பாட்டு. செவிகளானவை கண்ணினு
டைய வருத்தியையும் தன்னுடைய வருத்தியையும் ஆசைப்படா
நின்றன வென்கிறார்.

கண்களாற் காணவருங்கொலென் றுசையால் *
மண்கொண்ட வாமனேற மகிழ்ந்துசெல் *
பண்கொண்ட புள்ளின் சிறகொலிபாவித்துத் *
கிண்கொள்ள வேர்க்கும்கிடந்தென் செவிகளே. (ரு)

ப;—அந்தாம், என் செவிகளானவை காணவும் ஆசைப்பட்டு, காட்சி
கொடுக்க வரும்போது பெரியதிருவடியின் சிறகொலியைக் கேட்கவும் ஆசைப்
படாநின்றன என்கிறார்.

கண்களால் — (காண்கைக்குக் காண மகிழ்ந்து—(அத்தாலே) பரீதனம்
 மாண) கண்களாலே செல்—செல்லக்கடவனான
 காண—அபரோகித்துக் காணும்படி புள்ளின்—பெரிய திருவடியினுடைய
 வருங்கொல்—வாக்கோடு? பண்கொள்—ஸா ஸ்வர்த்தை யுடைத்
 என்று—என்கிற தான
 ஆசையால்—ஆசையாலே, சிறகொலி—சிறகொலியை
 மண்கொண்ட — (தன் வஸ்துவைப் பாவித்து—நீனைத்து
 பிறர்க்குக் கொடாமல் என்செவிகள்—என்செவிகளானவை
 அர்த்தியாய்ச் சென் கிடந்து—(பரவசமாய்க்) கிடந்து
 று)பூமியைக்கொண்ட தின்கொள்ள—திண்ணியதாக
 வாடணன்—யு வாமநனவன் ஓர்க்கும்—திருபியாநின்றன.
 ஏற—(ஆசைப்பட்டாக்கு முகங்காட் பண்கொண்ட என்று—கலனை யுடை
 மெகக்காகத்) தன்னை மேற்கொள்ள த்தான என்றமாம்

ஆறு;—(கண்களால்.) மண்கொண்ட வாமநன் ஏறியருள, மதுபாநம் பண்ணின வண்டுபோலே களித்துக்கொண்டு செல்லும் பெரிய திருவடிமேலே அவன்ஏறியருளி வரும்படியைக் காணவேணுமென்றும், வரும்போது பெரியதிருவடியினுடைய அத் திருச்சிறகி னொலி கேட்கவேணுமென்றும் ஆசைப்படா நிற்கும் என்செவிக ளென்கிறார். (ரு)

ஈடு;—அவ;—ஆறும்பாட்டு. என்னுடைய ப்ராணனானது உன் னுடைய கீர்த்தியைத் தன்செவியாலே கேட்க ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்; கன்ன மிட்டுக்கொண்டும் கேட்கவேண்டும் படியிறே பக வத்கீர்த்தி இருப்பது.

செவிகளாலாநிற்கீர்த்திக்கனியென்னும்
 கவிகளே * காலப்பண் தேனுறைப்பத்துற்றுப் *
 புனியின்மேல்பொன்னெடுஞ்சக்கரத்துஉன்னையே *
 அவிவின் நியாதரிக்குமெனதாவியே. (சு)

ப;—அநந்தம், கையும் திருவாழியுமான அழகை அதுபவிக்கவேணுமெ ன்று என் ப்ராணன் ஆசைப்படாநின்றது என்கிறார்.

ஈனது — என்னுடைய வீளம்பாக்ஷம் நின்—உன்னுடைய
 மான கீர்த்தி கனி—கீர்த்தியின் பக்வபலம்
 ஆவி—ப்ராணனானது என்னும்—என்னலாம்படியான

கவிகளே—கவிகளையே

காலம் பண் — காலாநுரூபமான பண்

தேன்—தேனிலே

உறைப்ப—மிகவும்செறிய

துற்று—துற்று

செவிகளால்—செவிகளாலே

ஆர—நிரம்ப அநுபவிக்கைக்காக

புவியின்மேல்—பூமியிலே

பொன்—தர்ஸநீயமாய்

நெடு—நிரதிஸ்யபோக்யமான

சக்கரத்து—திருவாழியையுடைய

உன்னையே—உன்னையே

அவிவு இன்றி—விச்சேதரஹிதமாய்

ஆதரிக்கும்—ஆதரியாநிற்கும்.

ஆறு; —(செவிகளாலார) உன்னுடைய கீர்த்திக் கவியென்னும் கணிகளை, காலப்பண்ணாகிற தேனிலே கலந்து என் செவிகளாரத் துற்று, பொன்னெடுஞ் சக்கரத்து உன்னை இந்த லோகத்திலே காணவேணுமென்று அவிவின்றி ஆதரிக்கும் எனது ஆவி என்கிறார்.

நடு;—அவ;—ஏழாம்பாட்டு. கரணங்களை யொழியத் தம்முடைய இழவு சொல்லுகிறார். ப்ரஜைகளினிழவும் பசியும்சொன்னார்கீழ்; தம் இழவும் பசியும் சொல்லுகிறார் - மேல். இப்பாட்டில், 'நான் மஹாபாபியாகையாலே நெஞ்சின்விடாயுந் தீரப்பெற்றிலேன், என்விடாயுந் தீரப்பெற்றிலேன்' என்கிறார்.

ஆவியே! ஆரமுதே! என்னையாளுடைத் *

தூவியம்புள்ளுடையாய்! சுடர்நேமியாய்! *

பாவியேன்நெஞ்சம் புலம்பப் பலகாலும் *

கூவியுங்காணப் பெறேனுனகோலமே.

(எ)

ப;—அநந்தரம், இப்படி ஆஸ்ரிதஸுலபனாய் போக்யனை உன்னை அநுபவிக்கப் பெறுகிறிலேன் என்று கரணங்களோபாதி கரணியான தம்முடைய இழவு சொல்லுகிறார்.

ஆவியே — (வ்யதிரேகத்தில் முடியும்

படி தாரகமான) ப்ரா

ணனாய்

ஆர்—பரிபூர்ணமான

அமுதே—நித்யபோக்யபூதனாய்

என்னை ஆளுடை—என்னை அடிமை

கொள்ளுகைக்கிடான

அம்தூவி—அழகிய சிறகையுடைய

புன்—பெரியதிருவடிவைய

உடையாய்—வாஹநமாகவுடையனாய்

சுடர் — (ப்ரதிபந்தகத்தைக் கழிக்கும்)

உஜ்ஜ்வலமான

நேமியாய் — திருவாழியை யுடையவ

னே!

உன—உன்னுடைய

கோலம்—(நிரதிஸ்யபோக்யமான) வடி

வழகை

பாவியேன் — மஹாபாபியான என்

னுடைய

நெஞ்சம்—நெஞ்சானது
புலம்ப—ஆசைப்பட்டிக்கூப்பிட (அவ்
வாசையடியாக
பலகாலும்—அநேககாலம்
கூவியும் — நான் கூப்பிட்டவிடத்தி
லும்
காணப்பெறேன் — கண்டநுபவிக்கப்
பெறுகிறிலேன்

(க) “ததூஸ்யஸுபுஸாஸு — தத்
தஸ்யஸுத்ருஸம்” என்
கிற ஸ்வரூபமும் இழ
ந்தேன், அபிமதமும்
இழந்தேன் என்று
கருத்து.

ஆறு;—(ஆவிபே.) என்னுடைய தாரகமே! என்னுடைய போக்
யமே! உன்னை விஸ்வலேஷித்து நான் அவஸந்நான இந்த தஸையிலே
நான் முடிவதற்கு முன்னே இசுக்ஷணத்திலே வந்து என்னை அடிமை
கொள்ளுகைக்காகப் பெரிய திருவடியை திவ்ய வாஹநமாகவுடைய
வனே! த்வத்ஸம்ஸ்லேஷவிரோதியான என்னுடைய வினை கழிகைக்
காக எப்போதும் கைகழலானேமியாய் பாவியேன் நெஞ்சம் புலம்பப்
பலகாலும் கூவியுங் காணப்பெறுகிறிலேன் உன்னழகை என்கிறார்.

நடு;—அவ;—எட்டாம்பாட்டு. உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்
ய்கைக்கு ஒரு காலமில்லையோ? அது வருங்கிடரென்ன; அதுவும்
நீயிட்ட வழக்கன்றோ? என்கிறார்.

கோலமே! தாமரைக்கண்ணதோரஞ்சன
நீலமே! * நின்றுஎன தாவினையிர்கின்ற
சீலமே! * சென்றுசெல்லாதனமுன்னிலாங்
காலமே! * உன்னையெந்நாள்கண்டுகொள்வனே? (அ)

ப;—அநந்தரம், அநுபாவ்யமான ஸௌந்தர்யாதிகரையுடைய உன்னை
எந்நாள் கண்டு அநுபவிக்கப் பெறுவது? என்கிறார்.

கோலமே—(ஒப்பனை ரூபம் தரித்தாற்	நின்று—ஸ்திரமாய் நின்று
போலே) தர்ஸநீயனாய்	எனது ஆவியை—என் ஆத்மாவை
தாமரை—தாமரைபோன்ற	சர்கின்ற—சராரிந்கிற
கண்ணது—கண்ணையுடைத்தாய்	சீலமே—சீலமேநிரூபகமானவனாய்
ஒர்—அத்தீதீயமான	சென்று—சென்ற நபூதகாலமும்
அஞ்சனம்—அஞ்சநத்ரவ்யத்தினுடைய	செல்லாதன — செல்லாத பவிஷ்யத்
நீலமே — நீலநிறந்தான் வடிவானவனா	காலமும்
ய், (இந்த ரூபகுணத்	
தளவன்றியே)	

முன்னிலாம் காலமே—முன்னே வர்த் எந்நான்—என்று? †

தமாநமாயுள் கால கண்டு கொள்வன்—கண்டு அநுபவிப்

மும் நீயிட்ட வழக்கா பது?

ம்படியானவனே! கோலமேய்ந்த தாமரைக்கண்ண னெ

உன்னை—(ஏவம்விதஞை) உன்னை ன்றுமாம்! (அ)

ஆறு;—(கோலமே.) கோலமே! தாமரைக்கண்களை யுடைய தொரு அஞ்சனநீலமே! இப்படி யிருந்துவைத்து என்னுடைய நிகர்ஷம்பாராதே என் நெஞ்சமே நீள்நகராக இருந்த நிரவதிகஸௌஸீல்யத்தாலே என்னை மயக்குகிறவனே! உன்னை என்று நான் காண்பது? என்றுசொல்ல, எம்பெருமானும் ‘காணக்கடவிய காலம் வந்தாலன்றோ காணலாவது’ என்று அருளிச்செய்ய, “அக்காலந்தான் நீயிட்ட வழக்கன்றோ? ஆனபின்பு, “இக்காலத்தன்னையே அந்தக் காணக்கடவிய காலமாக்குவோம்” என்றால் உன்னை ஆக்க முடியாதோ?” என்கிறார். (அ)

ஈடு; — அவ; — ஒன்பதாம்பாட்டு. ரக்ஷணோபாயஜ்ஞனுமாய் விரோதிநிரஸந சீலனுமான உன்னை நான் கிட்டுவது என்று? என்கிறார்.

கொள்வன்நான்மாவலி! மூவடிதாவென்ற

கள்வனே! * கஞ்சனை வஞ்சித்துவாணனை

* உள்வன்மைதீர * ஓராயிரந்தோள் துணித்த

புள்வல்லாய்! * உன்னைஎஞ்ஞான்றுபொருந்துவனே? (க)

ப;—அநந்தம், ஸமஸ்தப்ரதிபந்தக நிவர்த்தகனான உன்னை நான் பராபிப்பது என்று? என்கிறார்.

மாவலி—மாவலி!

நான்—நான்

மூவடி கொள்வன்—மூவடி கொள்வன்

தா—தா

என்ற — என்று (முக்தோக்தியாலே

அவனை வசீகரித்த)

கள்வனே—கருநீரிமனாய்

கஞ்சனை வஞ்சித்து — கம்ஸனுடைய

வஞ்சநம் அவன் தன்

னோடே போப்படிப

ண்ணி

வாணனை—வாணனை

உள் வன்மை தீர — நெஞ்சவலி அழி

யும்படி

ஓர் தோள் ஆயிரம் — அத்விதீயமான

தோள் ஆயிரத்தைபும்

துணித்த—துணித்த ப்பொகட்ட

புள்வல்லாய்—கருடவாஹனே

உன்னை — (இப்படி ஆஸ்ரிதவிரோதி

நிவர்த்த ஸமர்த்தன

ன) உன்னை

எஞ்ஞான்று பொருந்துவன் — என்று

சேர்வது? (க)

ஆறு;—(கொள்வன் நான்.) கோவினவை முடிக்க விரகநிற வா
நொருவனாய், ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநஸ்வபாவனாய், விரோதிநிரஸந
ஸமர்த்தனாயிருந்த உன்னை எஞ்ஞான்று பொருந்துவன்? என்கிறார்.

ஈடு;—அவ;—பத்தாம்பாட்டு. உன்னைக் காணப்பெறுத வ்யஸந
த்தாலே க்லேசப்படுகிற நான் இன்னம் எத்தனைகாலம் கூப்பிடக்
கடவேன்? என்கிறார்.

பொருந்திய மாமருதினிடையேயும்

பெருந்தகாய்! * உன்கழல்காணிய பேதுற்று *

வருந்தி நான்வாசகமாலே கொண்டு * உன்னையே

இருந்திருந்த தெத்தனைகாலம் புலம்புவனே? (க0)

ப;—அந்தாம், பாதிபந்தகத்தை அநாயாஸேந போக்கும் உன் திருவடி
களைக் காண ஆசைப்பட்டி எத்தனைகாலம் கூப்பிடக்கடவே னென்கிறார்.

பொருந்திய—(தன்னில்தான்) செறி உற்று—உடையேயும்

ந்து நிற்கிற வருந்தி—கலேபித்து

மா மருதின இடை—பெரிய மருதுக நான்—(வீளம்பாக்கமுனை) நான்

ளின் நடுவே

வாசகம்—(உன்னுடைய) குணவாசக

போய்—(அநாயாஸேந) போய் அத்தை

முறித்து

மான

எம்பெருந்தகாய்—(உன்னை) எங்களுக்

மாலேகொண்டு—ஸப்த ஸந்தர்ப்பத்தை

க்கொண்டு

கு ஸ்வாமியாகத்தந்த

உன்னையே—(நரதிஸயபோக்யனான)

பெரியவனே

உன்னையே நோக்கி

உன்—உன்னுடைய

கழல்—(அக்காலத்திலே மறியவிட்ட)

இருந்துஇருந்து—இளைத்திருந்திருந்து

சிவந்த திருவடிகளை

எத்தனைகாலம்—எத்தனைகாலம்

காணிய—காணவேணுமென்கிற

புலம்புவன்—கூப்பிடக்கடவேன்

பேது—ஈடுபாட்டை

காணிய—காண்கைக்கு. (க0)

ஆறு;—(பொருந்திய.) பொருந்தின மாமருதினிடையே யகப்
படாதே போய் என்னை ரக்ஷித்தருளின பரமகாருணிகனை! உன்
திருவடிகளைக் காண ஆசைப்பட்டிப் பெறுதொழிந்து இப்படி முடி
யவும்பெறுதே யிருந்து பெரிய வருத்தத்தோடே உன் குணங்களைச்
சொல்லிக்கொண்டு நான் இன்னம் எத்தனை காலம் கிடந்து அலற
க்கடவேன் என்கிறார். (க0)

126 திருவாய்மொழி-ந-ப,அ-தி,கக-பா, புலம்புசீர் வ்யாக்யாநம்.

ஈடு ;—அவ ;—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியில் ஸப்தமா த்ரத்தாலே இதில் ப்ரார்த்தித்தபடியே அநுபவிக்கலான பரமபதத் தைச் செல்லப்பெறுவர் என்கிறார்.

புலம்புசீர்ப் பூமியளந்த பெருமாளை *
நலங்கொள்சீர் நன்குநுகர்ச் சடகோபன் * சொல்
வலங்கொண்ட வாயிரத்து ளிவைபுமோர்பத்து *
இலங்குவான் பாவருமேறுவர் சொன்னாலே. (கக)

ப ;—அநந்தம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாகப் பரமபதப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

புலம்பு சீர் — (எல்லாருங்) கொண்டா	சொல்—அருளிச்செய்த
மெப்படியான குணங்க	வலங்கொண்ட — அர்த்த ப்ரதிபாதிந
ளை யுடையனாய்க்கொ	பலத்தையுடைத்தான
ண்டு	ஆயிரத்துள் — ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்
பூமி—பூமியை	குள்ளும்
அளந்த — அளந்த	ஓர் — அத்வீதீயமான
பெருமாளை — ஸர்வேஸ்வரனை	இவைபத்தும்—இப்பத்தையும்
நலம் கொள் — (அநுபவாபி நிவேசமா	சொன்னால்—சொன்னால்
கிற) நன்மையை யு	யாவரும்—எல்லாரும்
டைய	இலங்குவான்—அத்யுஜ்ஜ்வலமானபரம
சீர்—ஜ்ஞாநாதி குணவியிஷ்ட ராய்	பதத்திலே
நல்—நன்றான	ஏறுவர்—ஏறப்பெறுவர்கள்.
குருகூர்—நகுநகர்க்கு நிர்வாஹகரான	இது—கலிவிருத்தம். (கக)
சடகோபன்—ஆழ்வார்	

ஆடு ;—(புலம்புசீர்) எல்லாராலும் ஏத்தப்படுங் குணங்களை யுடையனான பூமியளந்த எம்பெருமாளை, குணைகதாரகத்வமாகிற கல்யாணகுணத்தை யுடையனாயிருந்த நன்குநுகர்ச் சடகோபன் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியைச் சொன்னாரெல்லாரும் திருநாட் டிலே புகப்பெறுவர் என்கிறார். (கக)

எட்டாந்திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயநம:

ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி சொன்னால் ப்ரவேசம்.

ப; — ஒன்பதாந் திருவாய்மொழியில், இப்படி தாமும் கரணக்ராமமும் கூப்பிட்டபடியைக் கண்ட ஈஸ்வரன் 'லோகமடங்க இதாஸ்தோத்ரம்பண்ணி அநர்த் தப்படாநிற்க, நீர் நம்மை ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படி பண்ணினோம்' என்று இவருடைய பேற்றை ப்ரகாஸிப்பிக்கக் கண்டு ஸந்துஷ்டராய்; அவனுடைய ஸ்துத்யைத்துக்கு வகாந்தமான ஸௌவப்பாதிஸயத்தையும், ஸுலபனுடைய ஸம்பந்தோத்ரக்ரவுத்தையும், நித்யஸூரிநிர்வாஹக வ்ந்தையும், ஸ்துத்யைத்துக்கு அநுருபமான சேஷி வ்ந்தையும், அபேக்ஷி பலப்ரதத்வமான ஓளதாயாதிஸயத்தையும், அதுக்கு வகாந்தமான ஸூரியபதித்வத்தையும், ஸ்துதிவிஷயமான குணநாமபூர்த்தியையும், அவனுடைய ப்ராப்யபாவத்தையும், புருஷார்த்தப்ரதத்வத்தையும், ஜகத்ஸரவ்ந்தருத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து 'ஏவம்பூதவிஷயத்வை' ஸ்தோத்ரம்பண்ணாதே, நிஷ்ப்ரயோஜநமான இதாஸ்தோத்ரங்களைப் பண்ணி அநர்த்தப்படுகிறிகோளே' என்று லௌகிகரைக் குறித்து எவ்விஷ்டையை உபதேஸித்தருளுகிறார்.

ஈடு;—இப்படி தம் இழவுக்குக் கூப்பிடுகிற விது கவிரந்து தங்களிழவுக்குக் கூப்பிடும்படி பண்ணினார்கள் ஸம்ஸாரிகள். தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமமுமாய்க் கேட்டாரெல்லாம் நீராம்படி கூப்பிட்டார்-கீழில்திருவாய்மொழியிலே; “பருகிக்களித்தேனே”: என்று ‘பகவதநுபவம்பண்ணிக் களித்து, அநந்தரம் * போதயந்த’ பரஸ்பரம் பண்ணுகைக்கு ‘அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கடுவ தென்கொலோ’ என்று நித்யஸூரிகள் திரளிலே புகத் தேமொ போலே, இவர் இழவாலே கூப்பிட்ட அநந்தரம் ‘இவ்விழவுக்குக் கூட்டாவர்களிறே’ என்று ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்தார்; அவர்கள் பேற்றுக்குக் கூட்டல்லாதாப்போலே இழவுக்கும் கூட்டன்றிக்கே யிருந்தார்கள்; (க) “அறியார் சமண ரயர்த்தார் பவுத்தர், சிறியார் சிவப்பட்டார்” என்கிறபடியே அநுபபந்தங்களைச்சொல்லுவாரும், ப்ரத்யபிஜ்ஞாஹ்மாம்படி ஒரு சேதனைக் கொள்ளாதே ஜ்ஞாநஸந் தாநத்தைக் கொள்ளுவாரும், தன்னோட்டையா நொருசேஷ்தர்ஜ்ஞனையே ‘ஈஸ்வரன்’ என்று இருப்பாரும், தேவதாந்தரங்களைப்பற்றி

யிருப்பாரும், அவர்கள் தாங்கள் 'ஸர்வஜ்ஞா' என்னும்படி ஸப்தாதி களைப்பற்றி அவற்றைப் பெறுகைக்காகப் பிறரைக் கவிபாடித் திரி வாருமா யிருந்தார்கள்; அவர்களைக் கண்டவாறே, வாளோறுகாணத் தேளேறு மாயுமாபோலே தம் இழவை மறந்தார்; பரநர்த்தங்கண் டால் அத்தைப் பரிஹரித்துப் பின்பு தம் இழவு பரிஹரிக்க நினைப் பா ரொருவ ராகையாலே, 'இவர்க ளநர்த்தத்தைப் பரிஹரித்து இவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு போவோம்' என்று அவர்களுக்குப் பரமஹிதமான நல்வார்த்தை அருளிச்செய்ய, அவர்கள் அதுகேளா தே பழையபடியே நிற்க, அவர்களைவிட்டுத் தம் நிலையிலே போரு கிற இவர், அவர்களில் தமக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்திபைப் பேசிக் கோண்டு போருகிறார்.

அவர்கள் தாங்கள்—ஸமஸ்த கல்யாண குணத்தகனாப், ஸ்ரியஃ பதியாய், அத்யந்த ஸுந்தரணுகையாலே கவிபாடுகிறது பொய்சொல் லிற்றுகாதே கவிக்கு விஷயம் போரும்படியாய், இவன்பாடின கவி யைக் கேட்பித்துக் கொண்டாடுகைக்கு ஈடாக * “கேட்டாரார் வானவர்கள்” என்றும், “தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மலை கள்” என்றும் சொல்லுகிற பரிஜநங்கையுடையனாப், கவிபாடினார்க்கு வழங்குகைக்கு “வேண்டிற்றெல்லாம் தருங் கோதிலென் வள்ளல்” என்கிறபடியே பரமோதாரனாப், அவர்களுக்குக் கொடுக் கைக்கு உபயவிபூத்யைஸ்வர்யத்தை யுடையனாய், “வல்லதோர் வண்ணஞ் சொன்னா லதுவே யுனக்காம் வண்ணம்” என்கிறபடியே இவன் ஏதேனுமொன்றைச் சொன்னாலும் தன்னையே சொல்லிற் றும்படி ஸர்வஸப்தவாச்யனாய், பாடின கவி கேட்பிக்க இருந்தவிடம் தேடிப்போய் அருமைப்பட வேண்டாதே “எங்குமுான் கண் ணன்” என்கிறபடியே ஸர்வத்ர ஸந்நிஹிதனாய், ஸுலபனுமாய், கவிபாடினவர்களுக்கு போகமோக்ஷாதி ஸால் புருஷார்த்த ப்ரத னாய், அவை கொடாவிடிலும் தன்னைக் கவிபாடுகைதானே ப்ரயோ ஜநம் போரும்படி யிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை விட்டு, கவிபாடுகைக்கு ஈடான நன்மைகளொன்று மின்றியே, தலையில் மயிரில்லாத நொரு வனை ‘பனியிருங்குழலன்’ என்றும், இளிகண்ணனை ‘புண்டரீ காக்ஷன்’ என்றும் இப் புடைகளிலேயாயிற்றுக் கவிபாடுவது; கவி பாடினால் தான் தருவதொன்றில்லாமையாலே * நூறுகற்றையாதல்

ஒரு பொய்த்தரவாதலாயிற்று எழுதுவது ; இவன்தான் நெடுநாள் கூடி நெஞ்சுகன்றக் கவிபாடி ஸஹகாரிகளையுங்கூட்டிக்கொண்டு கேட்பிக்கச் செல்லுங்காட்டில் (க) “அவரே மாண்டார்” என்று எதிரே வரும்படி நிலையில்லாதாருமாய், ஆக, இருந்தும் இழவாய் போயும், இழவாய், இப்படி அவனுக்கு இழவோடே தலைக்கட்டும்படியாய், கவிபாடி ஒரு ப்ரபோஜனம் பெறுதொழிகை யன்றிக்கே, கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கு இல்லாத நன்மைகளை யிட்டு ‘இருமருங்குந் துய்யன்’ என்னுமாபோலேயிறே கவிபாடுவது.

ஆனால், வருவதென் னென்னில்,—உத்பத்தியிலே சில குறைகள் உண்டாயிருக்குமே இவன்தனக்கு : மறத்தவற்றையிறே இது கேட்ட நாட்டார் நினைப்பது ; அவனுடைய தோஷங்களை வெளியிட்டு அவ்வழியாலே அவத்பாவஹராய், அப்ராப்த விஷயத்தைக் கவிபாடுகையாலே மேல் நாகமாய், ‘இன்னுனைக் கவிபாடினவனன்றோ இவன்’ என்று ‘தீண்டாதே கடக்கப்போ’ என்னும்படியாயிருக்கிற கூஷத்தாரைக் கவிபாடித் திரிகிறபடியைக் கண்டு “ஆத்மா ஈஸ்வரஸேஷமாயிருக்க, அந்நியாஹமான உங்களுடைய கரணங்களைக்கொண்டு பிறரை ஸ்துதிக்கை ஈடல்ல” என்று ஹிதத்தை அருளிச்செய்ய, ராவணனுக்கு ஸ்ரீவிபிஷணாதிகள் சொன்ன ஹிதம் போலே அது பலியாதொழிய, “ஹிதஞ் சொல்லச் செய்தேயும் செவிதாழாத இவர்களோடொத்த ப்ராப்தியிறே நமக்கு உள்ளது” என்று பார்த்து, ‘இவர்கள் நடுவே இத்தேஸத்தில் இத்தேஹத் தோடே வர்த்திக்கிற நாம் முந்துற முன்னம பகவதர்ஹகரணராகப் பெற்றோமிறே’ என்று, வழி பறிக்குமிடத்துத் தன்கையிற் பொருள்கொண்டு தப்பிப்போனார் உகக்குமாபோலே தமக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தியை அநுஸந்தித்து ஸ்வலாபத்தைப் பேசிட்டியோடே தலைக்கட்டுகிறார்.

ஈடு ;—அவ ;—முதற்பாட்டில் கூஷத்ர விஷயங்களைக் கவிபாடுகை உங்களுக்கு ஹிதமல்லவென்று உபதேசிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தரானவர், அவர்களுக்கு ருசிபிறக்கக்கூக, நானிருக்கிறபடி கூண்டோளேயென்று தம்முடைய மதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

சொன்னால்விருத்தமிது ஆகிலும்சொல்லுவ ந்கேண்மினே *

என்னுள்ளிலின்கவி யானொருவர்க்குங் கொடுக்கிலேன் *

தென்னுதையெவன் வண்டுமுரல் திருவேங்கடத்து *

என்னுளையென்னப்ப நெம்பெருமா ஐயனாகவே. (க)

ப :—முதற்பாட்டில், என்னை ஸ்துதிப்பிக்கைக்காதத் திருமலையிலே ஸந்திக்கபண்ணின உபகாரகளை யொழிய வேறொருவரை ஸ்தோத்ரம்பண்ணேனென்று ஸ்வமதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

இது — (நீங்கள் இராஸ்தோத்ரம் தவி | திருவேங்கடத்து—திருமலையிலே எந்
நகைக்கு உறுப்பான) விவரிதனாய்

இந்தவறிதம் உன் ஆனை—எனக்குக்கவிபாடுகைக்கு
விஷயம்போந்து

வினா எண் 60 :
 சென்னை நகரில் உள்ள பள்ளிகளில் கல்வியளிப்பதற்காக உபயோகிக்கப்படும் நிலங்களின் பட்டியலைக் கொடுக்கவும்.
 மேலும், அவற்றின் விலைகள் குறித்துத் தகவல் கொடுக்கவும்.

ஆகிலும்—ஆயிரக்கிலும் எம்பெருமான் — பார்ப்தருண ஸ்வாமி யானவன்

சொல்லுவன -- (உங்களநாத்தம் பொறு உளன் ஆக -- (இக்கவிபாட்டாலே)
 க்கமாட்டாடையாலே தான் உளனயிருக்க

சொல்லக்கடவேன் ; என் நாவில்—என் நாவினுடைய ஸத்
கேண்மின்—(நீங்கள் செவிதாழ்த்துக்) கைக்கு பாயோஹநாய்

கேளுங்கள்; இன் கவி—(கவிபாட்டுண்கிற ஈஸ்வர லுக்கு) இனிதான்

தென்னாடுதெனுவென்று — (மதுபாநயான்—(அவனிக்க அந்நயார்வாரோஷ

புதுநாள் நான்
தென்னவென்று வரவார்க்கும்—வேடுவரவார்க்கும்

மூல் — (ஆளத்தி வைப்பாரைப்போ கொடுக்கிலேன் — கொடுக்கறாக்தனல்
லே) பாய்க்கிற லேன்.

ஆறு —;(சொன்னால்) இப்படி தம்முடைய ஸர்வகரணங்களும் தனித்தனியே ஸ்வேதரகரணங்களினுடைய வ்ருத்திகளை எம்பெருமான் திறத்திலே ஆசைப்பட்டபடியே பெருமையாலே அத்தயந்தம் அவஸந்ரான ஆழ்வார், இத்தசையில் தமக்குத் துணையாகக்காக, ‘ இந்தலோகத்திலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் உளரோ?’ என்று பார்த்த விடத்தில், இந்தலோகமெல்லாம் பகவத்வ்யகிரித்தவிஷய ப்ரவணமாய் பகவத் பராங்குமமாய் மதுஷ்யாதிசுளைக் கவிபாடிக்கொண்டு திரிகிறபடியைக் கண்டார்; கண்டு, தம்முடைய இழுவெல்லாம்

மறந்து 'எம்பெருமானுக்கு அர்ஹுமான ி அருமந்தகரணங்களை அவஸ்துபூத மதுஷ்யாதிகள் பக்கவிலே விநியோகிக்கிறபடி என்ன காண்?' என்று இன்னுதாய், அவர்களைக் குறித்து, கல்யாணமாய் பகவதனுருபமான கவிகளைக் கூடாது மதுஷ்யாதிகள் பக்கவிலே விநியோகிக்கலாகாதென்று பார்த்து, 'நிஷேத்யதபாவும் சொல்லுகை ஈடன்று; ஆகிலும், எம்பெருமானுக்கிடான அழகிய கவிகளை இழக்கமாட்டாமையாலே சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்' என்று வைத்து, 'இப்படி பகவத் பராங்குமமான லோகத்திலே நான் எம்பெருமானை யல்லது மற்றொருவரைக் கவிபாடுகைக்கு ஈடல்லாத ப்ரக்ருதியாகப் பெற்றேனே' என்றுகொண்டு ஸ்வலாபத்தைப் பேசுகிறார். (க)

ஈடு;—அவ;—இரண்டாம் பாட்டு. ஸத்யமுமாய் ஸமக்ரமுமான ஐஸ்வர்யத்தைபுடையனாப், ஸ்வரூபரூபகுணங்களால் பூர்ணனுமாய், ப்ராப்தனுமான ஸர்வேஸ்வரனை விட்டு, ஒருசொல்லுக்குப் பார்த்தமில்லாத ஐஸ்வர்யமுமாய், அதுதான் நிருபித்தால் நிலை நிலைமையாலே அஸத்யமுமாய், அதுகனக்கு ஆர்யமும் தேடிப் பிடிக்க வேண்டுமபடியாயிருக்கிற கூடாதுரைக் கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? என்கிறார்.

உளனாகவேயெண்ணித் தன்னை யொன்றுகத் தன்செல்வத்தை *
வளனுமதிக்கு மிம்மானிடத்தைக் கவிபாடின *
குளனாகழனிசூழ் கண்ணன் குறுங்குடிமெய்ம்மையே *
உளனாயவெந்தை யெந்தைபெம்மானை யொழியவே. (உ)

ப;—அநந்தரம், இந்த ஸௌலப்யாதி குணங்களோடே திருக்குறும் குடியிலே நிற்கிற என் குலநாதனை யொழிய மதுஷ்யரைக் கவிபாடி ப்ரயோஜம்மென்? என்கிறார்.

குளன் ஆர்—நீர் நிலங்களால் நிறைந்த	உளன் ஆய—நீத்யஸந்தி பண்ணின்
கழனி சூழ்—கழனிசூழ்ந்த	எந்தையை—உபகாரஞ்ஞன்
கண்—இடமுடைத்தாய்	எந்தைபெம்மானை—என்குலநாதனை
நல்—நன்றான	ஒழிய—ஒழிய
குறுங்குடியே—திருக்குறும் குடியிலே	தன்னை — (பகவத் ஜ்ஞாந மில்லாமையாலே அஸத்ஸமஞ்ஞ
மெய்ம்மை—பரமார்த்தமான ஸௌலப்ய	யிருக்கிற) தன்னை
யாதி குணங்களோப்ரகா	உளனாகவே—ஸத்தாவானுட்க் கொண்
சிப்பித்துக்கொண்டு	டே

ஒன்றாக—ஒரு வஸ்துவாக

எண்ணி—நீனைத்து

தன் செல்வத்தை — தனக் கின்றியே

யிருக்கத் தன்னதாக

அபிமாமித்த க்ஷூத்ர

ஸம்பத்தை

வளனா—அத்யந்த விலக்ஷணமாக

மதிக்கும்—தானே அபிமாமித்திருக்கும்

இ மானிடத்தை—அதிக்ஷூத்ரையான

இந்த ம நுஷ்யஜாதியை

கவிபாடி என் — கவிபாடி என்ன ப்ர

யோஜநமுண்டு?

பரமார்த்தகுண விபூதி விஸிஷ்டனை

யொழிய, ஆபிமாநிககுணஸம்பத்

தையுடையாரைக் கவிபாடி ப்ர

யோஜநமில்லெ யென்று கருத்து.

ஆறு ;—(உளனாகவே.) நிரவதிக ஸம்பத்தையுடையனாப், நித்ய நிர்க்தோஷ நிஸ்ஸீம கல்யாணகுண மஹோததியாயிருந்த எம் பெருமானை யொழிய, தன்னையும் ஒரு வஸ்துவாகப் பார்த்துத் தன் ஸம்பத்தையும் ஒரு ஸம்பத்தாக மதித்திருக்கிற இம்மநுஷ்யரைக் கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? என்கொண்டு பூர்வ ப்ர க்ருதத்தை அருளிச்செய்கிறார். (உ)

நடு ;—அவ ; — முன்றும்பாட்டு. விலக்ஷணனாய் உபகாரகனாயிருக்கும்வனை யொழிய, க்ஷூத்ர மநுஷ்யரைக் கவிபாடி என்ன ப்ரயோஜந முண்டு? என்கிறார்.

ஒழிவொன்றில்லாத பல்லாழிதோறாழி நிலாவ * போம்

வழியைத்தரும் நங்கன்வானவரீசனை நிற்கப்போய் *

கழியபயிகநல்ல வான்கவிகொண்டு புலவீர்காள் ! *

இழியக்கருகி யோர்மானிடம்பாட லென்னுவதே?.

(ந)

ஈ ;—அநந்தரம், நித்யஸூரிஸேவ்யனான ப்ராப்யபூதனை யொழிய, உங்களுடைய விலக்ஷணமான கவிக்கைக்கொண்டு க்ஷூத்ர ஸ்தோத்ரம்பண்ணினால் ஒருநன்மையில்லெ யென்கிறார்.

ஒன்று ஒழிவு இல்லாத — ஒருவிச்சே தரும்—தரும்

தம் இல்லாதபடி

நங்கன் வானவரீசனை—நமக்கு ஸேஷி

பல் ஊழிதோறாழி—யாவதாத்ம பாவி

யான நித்யஸூரி ஸே

யான காலமெல்லாம்

நிற்க—ஒழிய

நிலாவ—நிலைநின்ற அநுபவிக்கும்படி

போய்—புறம்பேபோய்

போம்—செல்லக்கடவதாயுள்ள

கழிய—அதிலோகமாய்படி

வழியை — வழிப்பாடான கைங்கர்யத்

மிக நல்ல—மிக்க நன்மையை யுடைத்

தை

தான

வான் கவி கொண்டு—சீரிய கவிகளைக் பாடல்—பாடுகையாலே

புலவீர்காள்—அறிவுடையாரான நீங்கள் என் ஆவது—என்னலாபமுண்டாம்?
இழிய கருதி—(அறிவில்லாதாரைப் ஸ்தோதாக்களான உங்களுக்கும் ஸ்துத்
போலே. அத் பதிக்க யானவர்களுக்கும் ஸ்துதிக்கும்
நினைத்து ஒருநன்மையில்லையென்று கரு
ஓர் மானிடம்—ஓர் பற்றுசில்லாத மறு த்து. (ந)

ஆறு;—(ஒழிவொன்றில்லாத) இப்படி ஸமஸ்த கல்யாண குணத்தகன எனப்பெருமானை உங்களுடைய கழிய மிக நல்லவான் கவிகொண்டு பாடப்பெறலாவது; பாடினால் பின்னையும் பெறும் பேறு, அநாக்ராதது:ககந்தமாய் நிரதிஸய ஸுகரூபமாய் நித்ய வித் தமான பகவத் கைங்கர்ய லக்ஷண மோக்ஷமாவது; அவஸ்து பூத் ராய் சிஸ்ஸரீகான மதுஷ்யரையாவது கவிகளைக்கொண்டு பாடுவது; பாடினால் பின்னைப் போய் அதேகாதியிலே விழுவது; ஆனபின்பு, அவனையொழிய இம்மதுஷ்யரை எதுக்காகப் பாடுகிறீர்கள்? என்கிறார் (ந)

ஈடு;—அவ;—நாலாம்பாட்டு. கவிபாடினார்க்குத் தன்னோடொ த்த வரிசையைக் கொடுக்குமவனைக் கவிபாடுமெதொழிய, மந்தாயுஸ் ஸுக்களான ஸூத்ரரைக் கவிபாடிப்பெறுவது என்? என்கிறார்.

என்னுவதெத்தனை நாளைக்குப்போதும் புலவீர்காள்! *
மன்னாணிசரைப் பாடிப்படைக்கும் பெரும்பொருள் *
மின்னாமிணிமுடி வின்னாவர்தாதையைப்பாடினால் *
தன்னாகவேகொண்டு சன்மஞ்செய்யாமையுங்கொள்ளுமே. (ச)

ப;—அநந்தம், ஸர்வாதிகளுவனை யொழிய அஸ்திரரான மதுஷ்யர்க ளைக் கவிபாடி என்ன பாயோஜமுண்டு? என்கிறார்.

புலவீர்காள்—(ஸுப்தார்த்தங்களில் வாசி படைக்கும்—பெறப்பெறாகப் படைக்
யறியும்) புலவீர்காள்! பெரும் பொருள்—(உங்கள் பாரிப்பா
மன்னா—(நீங்கள் பாடிச்செல்லுந்தனை பெரும் பொருள் லே) பெரிய அர்த்த
யும்) நிலைநில்லாத மானது
மணிசரை—மதுஷ்யர்களை என் ஆவது—எது உண்டாம்? (உண்
பாடி—கவிபாடி டாளுவது)

எத்தனை நாளைக்கு போதும்—எத்தனை	பாடினால்—பாடினால்
நாளைக்கு விரியோகார்	தன்னாகவே கொண்டு—தனக்கே அந்ந
ஹமாம்?	யார்ஹமாக நினைத்து
மின் ஆர்—பேரொளியையுடையதான	சன்மம் செய்யாமைபும்—இதர ஸ்தோ
மணிமுடி — ரத்நாபிஷேகத்தையுடை	த்ர ஹேதுவான ஜந்
யனாய்	மம் கழியும்படியும்
விண்ணவர் தாதையை—பரமபதவாஸி	கொள்ளும்—அங்கீகரிக்கும்.
களுக்கு ஸத்தாதிஹே	தன்னாகவே கொண்டென்று — ஸாம்
துபூதனான ஸர்வாதி	யாபத்தியைப் பண்
கனை	ணிக்கொடுக்கு மென்
	றுமாம். (க)

ஆறு;—(என்னாவது.) மதுஷ்யரைப்பாடினும் சில ப்ரயோஜனங்
கள் வித்திக்கக் காணா சின்னேமிறே என்னில், - அஸ்திரரான மது
ஷ்யரைப் பாடி என்ன ப்ரயோஜனம் பெறுவது? பெற்றால்தான்
எத்தனைநாளைக்குப் போதும் புலவீரகார்! ஆனபின்பு, மின்னார்
மணிமுடி விண்ணவர் தாதையைப் பாடுங்கள்; பாடினால் வேறொரு
ப்ரயோஜனமும் வேணுமோ? ஸ்வஸேஷதைக ரதிகளாக்கி ஸ்வ
விஷய கைங்கர்ய விரோதியான ஸம்ஸாரத்தையும் போக்கும் என்
கறார். (ச)

ஈடு;—அவ;—அஞ்சாம்பாட்டு, உபகாரகருமன்றிக்கே, கவிபாடு
கிறவர்களுக்கு அவத்யமாம்படி ஹேபருமா யிருக்கிறவர்களைக் கவி
பாடாதே, ஸமஸ்தகல்யாண குணத்தகனுமாய் ஸர்வாபேக்ஷித ப்ரத
னுமான ஸர்வஸ்வரனைக் கவிபாட வாருங்கள் என்கறார்.

கொள்ளும்பயனில்லை குப்பைகிளர்த்ததன்ன செல்வத்தை *
வள்ளல்புகழ்ந்து நும்வாய்மையிழக்கும் புலவீரகார்! *
கொள்ளக்குறைவில்ன் வேண்டிற்றெல்லாந் தரும்கோதில் * என்
வள்ளல்மணிவண்ணன் தன்னைக்கவிசொல்ல வப்மினே. (ரு)

ப;—அநந்தாம், நிஷ்ப்ரயோஜனமான இதரஸ்தோத்ரத்தைத் தவிர்த்து
ஸர்வபலப்ரதனான மஹாதாரனைக் கவிபாட வாருங்கோள் என்கறார்.

கொள்ளும் பயன் — கொள்ளலாவது	குப்பை கிளர்த்து அன்ன — குப்பை
ஒரு ப்ரயோஜனம்	யைக் கிளறினாற்போ
	லேதோஷமேதோற்
இவ்வை—இன்றியே	றுப்படியான

செல்வத்தை — ஸம்பத்தை யுடைய கோது இல் — (தாரதம்யம் பார்த்தல், ப்ரத்யுபகாரம் பார்த்தல், கொடுத்தத்தை நினைத்தல் செய்யும்) குற்றம் இல்லாதவனுய் (இதுசகு உதாஹாரணமென்னலாம்படி) என்வள்ளல்—எனக்குத் தன்னை யுபகரித் தமேஹாதாரனாய், (உபகார மில்லையே யாகிலும் விடவொண்ணாப்படி) மணி வண்ணத்தன்னை — சீலரங்கம் போலே ஸ்லாச்யமான வடிவையுடையவனை கவிசொல்ல—கவிசொல்லாம்படி வம்மின்—வாருங்கோள். (க)

செல்வத்தை — ஸம்பத்தை யுடைய கோது இல் — (தாரதம்யம் பார்த்தல், ப்ரத்யுபகாரம் பார்த்தல், கொடுத்தத்தை நினைத்தல் செய்யும்) குற்றம் இல்லாதவனுய் (இதுசகு உதாஹாரணமென்னலாம்படி) என்வள்ளல்—எனக்குத் தன்னை யுபகரித் தமேஹாதாரனாய், (உபகார மில்லையே யாகிலும் விடவொண்ணாப்படி) மணி வண்ணத்தன்னை — சீலரங்கம் போலே ஸ்லாச்யமான வடிவையுடையவனை கவிசொல்ல—கவிசொல்லாம்படி வம்மின்—வாருங்கோள். (க)

வள்ளல் — மஹோதானாயாக புகழ்த்து—புகழ்த்து நும்வாய்மை — உங்கள் ஸத்யவாதித்வமாகிரவாக்மித்தவத்தை இழக்கும்—இழக்கிற புலவீரகாள்—புலவீரகாள்! கொள்ள—(கவிபாடுகைக்கு உன்னுறையாகக்) கொள்ளுறையாகக் (கவிக்கு ப்ரயோஜகம்) கொள்ளுறையாகக் கும் மணி வண்ணத்தன்னை — சீலரங்கம் போலே ஸ்லாச்யமான வடிவையுடையவனை கவிசொல்ல—கவிசொல்லாம்படி வம்மின்—வாருங்கோள். (க)

குறையிலன்—குறையற்ற பூர்ணனாய் வேண்டிற்று எல்லாம்—நாம் வேண்டி வந்தையெல்லாம் கவிசொல்ல—கவிசொல்லாம்படி வம்மின்—வாருங்கோள். (க)

தரும்—தருமிடத்தில் வம்மின்—வாருங்கோள். (க)

ஆறு ;—(கொள்ளும்.) ப்ரயோஜந ஸூக்யமாப் ஹேப விஷயங்களைக் கவிபாடி உங்களுடைய அழகிய கவிசொல் இழப்பதே, தன்னுடைய சிவவாதிக் நித்ய சிர்த்ததோஷ கல்யாண குணங்களாலே உங்கடைய கவிசொல் கருதார்த்தமாகக் வல்லனாய். உங்களுக்கு வேண்டிய நெல்லார்தரும் பரமோதாரனாய், தந்தாலும் ஒன்றும் செய்யாதாய் 'இவர்களுக்கு என்செய்வோம்?' என்றிருக்கும் ச்வபாவனாய், ஆர்ரிதஸூலபனாயிருந்த எம்பெருமானைக் கவிசொல்ல வல்லீர்களோ வென்கிறார். (சு)

நீ ;—அவ ;—ஆறு டபாட்டி. ஜீவவர்த்தமாக மதுஷ்யாதிகளைக் கவிபாடுகிறே மென்ன, 'சுஷோகரணைக் கவிபாடி ஜீவிப்பதிலும் உடம்புநோவப் பணி செய்து ஜீவிக்கை நன்று' என்கிறார்.

வம்மின்புலவீர் ! நம்மெய்வருத்திக்கை செய்துப் ப்ரமினே * இம்மன்னுலகினில் செல்வரிப்போகில்லை நோக்கினும் * நாம்மின்கவிகொண்டு நுந்ருமிட்டாதெய்வ மேத்தினல் * செம்மின்சுடர்முடி என்திருமாலுக்குச் சேருமே. (சு)

கல்பரான மதுஷ்யாதிகளை, மாரியனையகை மால்வரையொக்கும் திண்தோளென்று பச்சைப் பசும்பொய்கள் பேசேன் என்கொண்டு ஸ்வலாபத்தைப் பேசுகிறார். (எ)

ஈடு;—அவ;—எட்டாம்பாட்டு. ‘நான் பிறரைக் கவிபாடுவேனென்னிலும், என் வாக்கானது அவனை யொழியப் பாடாது’ என்கிறார்.

வேயின்மலி புரைதோளி பின்னைக்குமணளை *
ஆயபெரும்புக மெல்லையிலாதன பாடிப்போய்க் *
காயங்கழித்து அவன்தாளிணைக்கீழ்ப் புகுங்காதலன் *
மாயமனிசரை என்சொல்லவல்லே நென்வாய்கொண்டே. (அ)

ப;—அநந்தரம், பாம்பராய்ப்பூதன க்ருஷ்ணனைக் கவிபாடி அவனைப் பெற ஆசைப்பட்டிருக்கிற நான், க்ஷுத்ரரைக் கவிபாடவல்லேனோ? என்கிறார்.

வேயின் — (பசுமைக்கும் திரட்சிக்கும்	கழித்து—கழித்து
செவ்வைக்கும்) வே	அவன் தாளிணைக்கீழ் — (பாம்பராய்
யொப்பாமிடத்தில	பூதன) அவனுடை
மலி—அதிலும்மிகைத்து	ய திருவடிகளிலே
புரை—விளங் தவதான	புகும்—ஒதுங்குகையிலே
தோளி—தோளையுடைய	காதலன்—ஆசையையுடைய நான்
பின்னைக்கு—பின்னைக்கு	மாயம் மனிசரை—ப்ரக்ருதிவஸ்யரான
மணளை — நித்யாபிமதன க்ருஷ்	மதுஷ்யரை
ணனை	என்வாய்கொண்டு — (பகவத் ஸ்துதி
ஆய—ஸ்வரூபாநுபந்தியாய்	யோக்யமான) என்வா
பெரும்—தனித்தனி அபரிச்சிந்நமாய்	க்கைக்கொண்டு
எல்லையிலாதன — அஸங்க்யாதமான	என் சொல்ல வல்லேன் — எத்தைச்
புகழ்—குணங்களை	சொல்லவல்லேன்?
பாடி—பாடி	போயென்றது — காயங்கழித்து ஒரு
போய்—நெடுங்காலம்நடந்து	தேசவிசேஷத்தேறப்
காயம்—சரீரத்தை	போயென்றமாம்.

ஆறு;—(வேயின்.) நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகனாய்க்கொண்டு வேயின்மலி புரைதோளி பின்னைக்கு மணளைக் கல்யாண நிஸ்ஸீம நிரவதிக குணங்களைப் பாடி அவன் தாளிணைக்கீழ்ப் புகுங் காதலை

யுடையவனான நான் அவனையொழிய 'இந்த பாக்ருதிவ்யயரான மறுஷ்யரைக் கவிபாடுவேன்' என்றால்தான் என்வாய் எனக்கு விதேயமோ? என்கிறார். (அ)

நீ;—அவ;—ஒன்பதாட்பாட்டு. பரமோதாரனாவன் என் கவிக்குத் தன்னை விஷயமாக்கி வைத்தபின்பு இதர ஸ்தோத்ரத் துக்கு அதிகாரியல்லே நென்கிறார்.

வாய்கொண்டு மானிடம்பாடவந்த கவியேனல்லேன் *

ஆய்கொண்ட சீர்வள்ளலாழிப்பிரா நெனக்கேயுளன் *

சாய்கொண்ட விம்மையும்சாதித்து வானவர்நாட்டையும்

(ந) நீ கண்டுகொள்ளென்று * வீடுந்தரும் நின்றுநின்றே. (க)

ப;—அந்தாம், பரமபுருஷார்த்தபாதனாவந்தானே விஷயமாயிருக்க, இத்தாஸ்தோத்ரத்துக்கு நான் அதிகருதனல்லேன் என்கிறார்.

வாய்கொண்டு—(பிராப்தவிஷயஸ்தோத்ரகாணமான) வாசித்ரியத்தைக் கொண்டு மானிடம் — (அப்ராப்த விஷயமான) மறுஷ்யரை

பாட—பாடுகைக்கு

வந்த—வந்த

கவியேன் அல்லேன் — கவியானவன் அல்லேன்;

ஆய்—(வேதாந்தங்களிலே) மீமாம்ஸிக் கப்பட்ட

சீர்—ஆந்தாதிருணங்களை

கொண்ட—உடைய

வள்ளல்—மஹோதாராய்

ஆழி—(கவிபாடுவாரெஞ்சு தன் வசத்திலேயாம்படி நியமித்துக்கொடுக்கும்) திரு

வாழியையுடைய

பிரான்—மஹோபகாரகன்

எனக்கே உளன்—எனக்கே அஸாதாரண விஷயமாயுளன்; (அவன்தான்)

சாய்கொண்ட—அதிகாரத்தெனஜ்ஜுவல்யத்தையுடையதான இம்மையும்—ஐயுரிமமான அர்ச்சாவகாராநுபவத்தையும் சாதித்து—உண்டாக்கிச்சந்து

வானவர் நாட்டையும்—நித்யஸுவரிகளான பர விபூதியையும, (ஸேனை முதலியாரைப்போலே)

நீ கண்டுகொள் என்று—நீ ஆராய்ந்து நிர்வஹியென்று

வீடும் — (ஸ்வகைகங்க்ய ஜநிதமான) மோக்ஷாநந்தத்தையும் நின்று நின்று — க்ராமத்திலே நின்று நின்று

தரும்—கொடுக்கும்.

சாய்கொண்ட என்றுதொடங்கி—'உஜ்ஜுவலமான ஐயுரிகைஸ்வர்யத்தையும் ஸ்வர்க்காதி ஸுகத்தையும் மோக்ஷத்தையும்தரும்' என்பாரு முளர்.

ஆறு ; —(வாய்கொண்டு.) மதுஷ்யரைக் கவிபாடுகைக்கு ஈடல் லாத பரக்ருதியாய்ப் பிறக்கப்பெற்றேன் ; ஸமஸ்த கல்யாணகுணே ததியாய் ஸங்கசக்தரானுயிருந்த எம்பெருமான், தன்னுடைய பர மொளதார்யத்தாலே என்னுடைய கவிகளுக்குத் தன்னை விஷயமாகத் தந்தருளப் பெற்றேன் ; இன்னமும் இப்படி இஹலோகத்திலே தன்னை எனக்கு அறுபவிக்கத் தந்தருளி, பின்னை “ஸர்வகாலமும் திருநாட்டையும் கைக்கொள்” என்று அத்திருநாட்டையும் எனக்குத் தந்தருளு மென்கிறார். (க)

ஈடு ; —அவ ; —பத்தாம்பாட்டு. ஸர்வேஸ்வரன் கவியான என க்கு இதர ஸ்தோத்ரகரணம் அநுரூபமன்று என்கிறார்.

நின்றுநின்று பலநாளாய்க்குமிழ்வுடல் நீங்கிப்போய்ச் *

சென்றுசென் றுகிலுங்கண்டுசென்மங் கழிப்பானெண்ணி *

ஒன்றியொன்றி யுலகப்படைத்தான் கவியாயினேற்கு *

என்றுமென்று மினிமற்றொருவர் கவியேற்குமே? (க௦)

ப ; —அநந்தம், ஸ்துத்யர்த்தமான காரணகளேபரப்பதனை அவனுக்குக் கவியான எனக்கு வேறொருவரைக் கவிபாடுகை அநுரூபமன்று என்கிறார்.

பலநாள்—காலமுள்ளதனையும்

நின்றுநின்று—இடைவீடாதே நின்று

உய்க்கும்—(தன்வஸத்திலேசேதநனை)

ஆக்கும்

இவ்வுடல்—இஸ்ஸரீரத்தை

நீங்கிப் போய்—விட்டுப்போய்

சென்று சென்றுகிலும்—நெடுங்காலங்

கழித்துச் சென்றுகி

லும்

கண்டு — (இச்சேதநன் தன்னை) அப

ரோகழித்து

சனமம் கழிப்பான்—ஜந்மத்தைக் கழிக்

கைக்காக

எண்ணி—திருவுள் ளம்பற்றி

ஒன்றியொன்றி — ஸ்ருஷ்டி தோறும்

நெஞ்சு பொருந்திப்

பொருந்தி

உலகம் படைத்தான்—லோகத்தை

ஸ்ருஷ்டித்தவனுடைய

கவியாயினேற்கு—கவியான எனக்கு

இனி—இனி

என்றுமென்றும்—காலமுள்ளதனையும்

மற்றொருவர் கவி—மற்றொருவரைக்

கவிபாடுகை

வற்குமே—தகுதியோ?

ஆறு :—(நின்று.) என்றேனுமாக ஒருகாலம் நம்மையறிந்து, நின்றுநின்று பலநாள் இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே இவ்வாத்மாக்களைப் பர வேசிப்பிக்கும் இவ்வுடலத்தை நீங்கிப்போய் இவ்வாத்மாக்களை

ஸம்ஸாரத்தைக் கழிக்கவேணுமென்று பார்த்தருளி, தத்தத்தமாக
அவ்ஹிதனாபக்கொண்டு ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணியருளின பரம காரு
ணிகனுடைய கவியான எனக்கு மற்றொருவரைக் கவிபாடப் போரு
மோ? என்கிறார். (க0)

நடு;—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியின் இபல்மாத்ரத்தை
அப்யஸித்தவர்களுக்கு, பிறரைக் கவிபாட யோக்யமான ட் ஜம்ம்
இல்லை யென்கிறார்

ஏற்கும்பெரும்புகழ் வானவரீசன் கண்ணன் தனக்கு *
ஏற்கும்பெரும்புகழ் வண்குருகூர்ச் சடகோபன் சொல் *
ஏற்கும்பெரும்புகழ் ழாயிரத்துள் ளிவையுமோர்ப்பத்து *
ஏற்கும்பெரும்புகழ் சொல்லவல்லார்க்கில்லை சன்மமே. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சாணம்.

ப;—அந்நாம், இத்திருவாய்மொழி சொல்லவல்லார்க்கு ஜம்மில்லை
யென்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ஏற்கும் — (பாத்தவ ஸௌலப்யங்களுக்கு) பெரும்புகழ் — லக்ஷண ப்ரதையையு
குத்) தகுதியான டைத்தாயிருக்கிற
பெரும்புகழ்—குணப்ரதையை யுடை ஆயிரத்துள்—ஆயிரத் திருவாய்மொழிக்
யனாய் குள்ளே

வானவர் ஈசன் — நித்ய ஸூரிகளுக்கு ஏற்கும்—(இதரஸ்தோத்ரத்தை கத்தவிர்
நிர்வாஹகளுன மேன் த்து பகவத் ஸ்தோத்ர
மையோடே த்தை ப்ரதி பாதிக்கை
ண்ணன் தனக்கு — (ஸூலபனாய் யாகிற) ஸ்வரூபாநு
அவதரித்த) க்ருஷ்ண ரூபமான
னுக்கு

ற்கும் — (ஸ்தோதாக்க ளாகைக்கு) பெரும்புகழ்—குணப்ரதையை யுடைத்
அநுரூபமான தாய்க்கொண்டு

பரும்புகழ் — ஜ்ஞாநாதிகுணப்ரதை ஓர்—அத்விதீயமான
யையுடையாய் இவைபத்தும்—இவைபத்தையும்
ண்குருகூர்ச் சடகோபன் — அழகிய சொல்ல வல்லார்க்கு - சொல்ல வல்லா
திருநகரிக்கு நிர்வாஹ ர்க்கு
கரான ஆழ்வார் சன்மம்—(இதரஸ்துதிஹேதுவான)

(சால்—அருளிச்செய்த ஜம்ம்

ற்கும்—(பகவத்குணதி ப்ரதிபாதநத் இல்லை—இல்லை.
துக்கு) அநுரூபமான இது—கலித்துறை. (கக)

142திருவாய்மொழி-ந-ப,க-தி,கக-பா,ஏற்கும்பெரும்வ்யாக்யாநம்.

ஆறு ;—(ஏற்கும்.)'ஸ்வோசிதமான கல்யாணகுணங்களை யுடையன வானவரீசன் கண்ணன் தனக்கு ஏற்கும் பெரும்புகழான வண்குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்லான தன்மைக்கு ஸத்ருஸமான அர்த்தவத்வ மதூரத்வாதி குணங்களை யுடையவான ஆயிரத்துள் ஏற்கும் பெரும்புகழையுடைய இப்பத்தைச் சொல்லவல்லார்க்கு இல்லை சன்மம் என்கிறார். (கக)

மூன்றும்பத்து

ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் முற்றுபெற்றன.

ஸ்ரீமதோமாநுஜாயநம:

முன்றும்பத்து,

பத்தாந்திருவாய்மொழி - சன்மம்பலபல ப்ரவேஸம்.

ஆறு;—(சன்மம்பலபல.) எம்பெருமானையொழிய மற்றொரு வரைக் கவிபாடுகைக்கு ஈடல்லாத ப்ரக்ருதியாகப் பெற்ற பேற்றை அறுஸந்தித்துச் சென்ற ப்ரீதி - கீழ்; இனிமேல் எம்பெருமானைக் கவிபாடப்பெற்ற பேற்றை அறுஸந்தித்துச் செல்லுகிற ப்ரீதி.

ப;—பத்தாந்திருவாய்மொழியில், கீழ்-இதாஸ்தோத்தத்தினுடைய ஹேயத்வாதிகளையும் பகவத்ஸ்தோத்தர னுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும் உபதேசித்து, இப்படி விலக்ஷணமான பகவத்விஷயத்தை நாம் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அநுபவிக்கப் பெறுவதே யென்று அதிப்ரீதராய், அநுபாவ்யுணை ஸர்வேஸ்வர னுடைய அவதாரபலமான விரோதி நீரஸைத்தையும், அவதாரத்துக்கு மூலமான கூடீர ர்ணவஸாயித்வத்தையும், அநவதிகாதிஸயையான ஸர்வவித போக்யதை யையும் போகப்ரதிஸம்பந்தி ஸமஸ்தவிரோதி நிவர்த்தகத்வத்தையும், அர்த்தி களுக்கு அர்த்திதார்த்த காரித்வத்தையும், அவதாரதஸையிலும் அதிமாநுஷ சேஷ்டிகத்தையும், அவதார நிர்வாஹ்யமான லீலாவியூதியோகத்தையும், இந்த நிலையிலும் பரத்வஸூகசமான லக்ஷ்மீபதித்வத்தையும், ஸர்வப்ரகாராக்ஷகத்வத் தையும், ஸர்வாந்தராத்மத்வத்தையும் அறுஸந்தித்து, எவம்விதஞை ஸர்வேஸ்வ ரானை ஸர்வப்ரகாராநுபவம் பண்ணப்பெற்ற எனக்கு ஒரு வைகல்யம் விச்சே தம் மந்பீடை மிறுக்கு க்லேசம் அப்ரீதி அலமாப்பு துகம் அவஸாதம் விகாஸம் என்று சொல்லப்பட்ட ஸமஸ்த தூரிதங்களும் இல்லை யென்று அதிப்ரீதராய், இப்பத்துக்குத் தாத்தப்ரயமான ஸ்வரூபத்தினுடைய ததேகாநுபவத்வத்தையும் உபபாதித்து முடிக்கிறார்.

ஈடு;—கீழில் திருவாய்மொழியிலே பிறரைக் கவிபாடுகிறவர்களை பகவத் விஷயத்தில் மீட்கப்பார்த்து, அவர்கள் மீளாதொழிய, இவர்களைப்போலே யாகாதே நான் முந்துறமுன்னம் இதாஸ்தோத் ரம்பண்ணுகைக்கு அந்ரஹகரணாகப் பெற்றேனென்றார்; இதாஸ்தோத்ரம்பண்ண அந்ரஹகரணான மாத்ரமேபோ? பகவத்ஸ்தோத்ரத்துக்கு அந்ரஹகரணாகவும் பெற்றேனென்கிறார் - இத் திருவாய்மொழியில்.

* முடியானே யில்-தாம் அவனை அநுபவிக்கக் கோலி, அது பெறுமையாலே தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமமும் பெருவிடாய் ப்பட்டுக் கூப்பிட்டார்; தாம் இவ்விஷயத்திலே கூப்பிடுகிறுப் போலே ஸம்ஸாரிகள் இதர விஷயங்களைப்பற்றிக் கூப்பிடுகிறபடியை அநுஸந்தித்து, அவர்களார்த்தத்தைக் கண்டவாறே தக்கு * முடியானே யில் பிறந்த இழவுதானே பேராய்க் தோற்றிற்று; அதுக்கு மேலே ஆஸ்ரீதார்த்தமாகக் கர்ம வாய்ஸரப்போலே ஸம்ஸாரிகள் நடுவே அவர்களோடொத்த வடிவைக்கொண்டு அவதரித்த திவ்யாவதாரங்களையும் அவதாரஸித்தமான திவ்ய. சேஷ்டிதங்களை யும் வடிவழகையும் பூஷணங்கள் சேர்ந்த சேர்த்தியையும் திவ்யாயு தங்கள் சேர்ந்த சேர்த்தியையும் அகடிதகடநா ஸாமர்த்தபத்தையும் இவற்றையெல்லாம் அநுபவிக்கப் பெற்றேன்; எனக்கு ஒரு குறை களுமில்லை யென்கிறார். *

௩;—முதற்பாட்டில் - இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸங்காஹேண அருளிச்செய்கிறார்; திவ்யாயுதங்க் னோடே அவன்வந்து அவதரிக்கும்படியை அநுஸந்திக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு குறைகளும் இல்லையென்கிறார்; ஆஸ்ரீதாசுணார்த்த மாக அநேகாவதாரங்களைப்பண்ணி அவர்கள் விரோதிகளை நிரஸி யாநின்றுள்ள எம்பெருமானுடைய கல்யாண குணங்களைப் புகழப் பெற்ற எனக்கு ஒருகுறைவிலலை யென்கிறார்

சன்மம்பலபல செய்து வெளிப்பட்டுச் சங்கொடுசக்கரம்வில் * ஒண்மையுடைய வுலக்கையொள்வான் தண்டு காண்டுபுள்ளாரந்து * வன்மையுடைய வரக்காசுரரைமாளப் படைபொருத * [உலகில் நன்மையுடையவன் சீர்பரவப்பெற்ற நானோர்குறைவிலனே. (க)

ப;—முதற்பாட்டில், அநேகாவதாரமுகத்தாலே ஆஸ்ரீதவிரோதி நிரஸந ம்பண்ணினவன் குணகணங்களை ஸ்துதிக்கப்பெற்ற நான் ஒருகுறை யுடையேனல்லேன் என்கிறார்.

(க) ‘சுஜாயபாநஃ—அஜாயமாந’ சன்மம்—ஐந்மவிசேஷங்களை என்கிறபடியை அகர் செய்து — (ஸங்கல்பமாத்தாலன்றி மவாய்ஸ்யம் வைத்து) யே இகர ஸஜாதியனா பல—தேவாதிஜாதிபேதத்தையும் யக்கொண்டு)பண்ணி பபல—ஒரொன்றில் அவாந்தரபேதத் வெளிப்பட்டு—(அதீந்த்ரியமான விக்ர தையுமுடைத்தான ஹம்ஸம்ஸாரிகள் கண்

ணுக்கு விஷயமாம்	அரக்கரை—ராக்ஷஸரையும்
படி)ப்ராதர்ப்பலித்து	அசுரரை—அஸுரர்களையும்
(அவதார ப்ரயோஜந	மாள—மாண்டுபோம்படியாக
மானஸா துபரித்ராண	படை பொருக் — எதிரெதிரே படை
துஷ்க்ருத்விநாஸத்து	வகுத்துப் பொருத்
க்கு உறுப்பாயுள்ள	நன்மை—செவ்வையாகிற நன்மையை
சங்கொடு சக்கரம்—(தன்னில்தான்பிரி	உடையவன்—உடையவனுடைய
யாத) ஸங்கசக்கரங்கள்	சீர்—ஸௌர்யவீர்ய பராக்ரமங்களையும்
வில்—ஸ்ரீசாரங்கம்	ஆஸ்ரித விஷயத்தில்
ஒண்மையுடைய உலக்கை—விரோதி	ஸ்வாமித்வ வாத்ஸல்
களைபக்கராக்கும்முஸ	யங்களையும்
லாயுதம்	பாவப்பெற்ற—பாக்கப்பேசி ஸ்துதித்
ஒள் வான் — எதிரிகளை யழிக்குமிடத்	கப்பெற்ற
தில் கைவிடாத நந்	நான்—நான்
தகம்	ஓர் குறைவு இலன்—(தேஹாந்தரத்தி
தண்டு—கதை (ஆகிற இவற்றை)	லும்காலாந்தரத்திலும்
கொண்டு—உபகாரணமாகக்கொண்டு	தேஹாந்தரத்திலும்
புள்—பெரியதிருவடியை	பகவத் விஷயத்தில்
ஊர்ந்து—நடத்தி	இன்ன அம்ஸம் அது
உலகில்—(தனக்கு ரக்ஷணீயமான)	பவிக்கப்பெற்றிலோ
லோகத்தில்	பென்று) ஒருகுறை
வன்மை உடைய — (இவ்வழிகுண்டு	யுடையேனல்வேன்.
ஈடுபடாத) வன்மை	குறைவு—வைகல்யம். (௧)
யைய யுடையாரான	

ஆறு ;—அஸங்க்யேய திவ்யாவதாரங்களைப்பண்ணி ஸகலாநுஜநயந விஷயதாங்கதனாய் ஸங்கசக்கர ஸாரங்க முஸல் கட்காதி திவ்யாயுததரனாய்க் கொண்டு இந்தலோகத்திலே அகிபல பராக்ரமரான அஸுரராக்ஷஸரை ஸஸைந்யமாக நிரஸித்த மஹாகுணத்தை யுடையனவனுடைய அந்தக்குணங்களை இப்படி வாழ்த்தப்பெற்ற எனக்கு இனி என்னகுறையுண்டு என்கிறார். (7)

ஈடு ;—அவ ;—இரண்டாம்பாட்டு. முதற்பாட்டில் திருவவதாரங்களைச் சொன்னார் ; இதில் திருவவதார கந்தமாகத் திருப்பாற் கடலிலே கண்வளர்ந்து, அங்குரின்றும் ஸ்ரீவஸுதேவ குமாரனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணி ஆஸ்ரிதவிரோதிகளை அழிப்பதெய்த

641 திருவாய்மொழி-ந-ப, ௧0-தி, ௨-பா, குறைவில்வ்யாக்யானம்.

க்ருஷ்ணனுடைய புகழைப் பேசப்பெற்ற எனக்கு ஒருதட்டில்லை யென்கிறார்.

குறைவில்தடங்கடல்கோளரவேறித்தன்கோலச்செந்தாமரைக்கண்* உறையவன்போலவேர்ப்போகுபுணர்ந்தஒளிமணிவண்ணன்கண்ணன் கறையணிமுக்குடைப்புள்ளைக்கடாவி அசுரரைக்காய்ந்தவம்மான்* நிறைபுகழேத்தியும்பாடியுமாடியும் யானொருமுட்டிலனே. (௨)

ப;-அந்நாமம், இவ்விரோதி நிரஸநார்த்தமான அவதாரத்துக்கு மூலமான க்ஷீராரணவஸாயியினுடைய ரக்ஷணர்த்த பாவ்ருத்தியால் வந்த புகழைப் பரிதிபூர்வமாக அநுபவிக்கப்பெற்ற நான் ஒரு விச்சேத முடையேனல்லே யென்கிறார்.

குறைவு இல்—தன்னுடையஸம்ஸ்லே	ஒளி—பேரொளியை யுடைத்தான
வந்தாலே பரிபூர்ண	வண்ணன்—வடிவையுடையனாய்
மாய்	கண்ணன்—(அக்கிடையெவிட்டு) (௧)
தடங்கடல்—(கண்வளருகைக்கு) இட	“சூமதே தாஸ்ய ராராவரீ”
முடைத்தான கடவி	அகதோமதுரம்பூரி”
லே	என்று)க்ருஷ்ணனாய்
கோள் அரவு—பெருமிடுக்களுை திரு	அவதரித்து
வந்தாழ்வான்மேல்	கறைஅணி — (அண்டப்பட்டவமாவதற்
ஏறி—ஏறி	கு முனை உடைக்
தன் கோலம்—தன் ஈஸ்வரத்வஸூசக	கையாலே அக்ரத்தி
மான அழகையுடைத்	லே) கருகுதலாகிற
தாய்	அடையாளத்தை ஆப
செந்தாமரைக்கண்ணுறையவன்போல	ரணமாகவுடைத்தான
சிவந்ததாமரைபோலே	முக்குடை—திருமுக்கையுடைய
யிருக்கிற திருக்கண்	புள்ளை—பெரியதிருவடிவைய
கள் ஈலரும்படி உறங்	கடாவி—நடத்தி
குவான்போலே	அசுரரைக் காய்ந்த—அசுரரை எவப்
ஓர் யோகு புணர்ந்த—அவ்விதியமான	ரதாபத்தாலே நசிப்பி
திவ்யாத்மஸ்வரூபாநு	த்த
ஸந்தானத்திலும் ஜகத்	அம்மான்—ஸ்ரவாதிகனுடைய
ரக்ஷண சிந்தையிலும்	நிறை புகழ்—பரிபூர்ணமான விஜயப்ர
பொருந்தி	தையை
மணி — தகட்டிலமுத்தின மாணிக்கம்	ஏத்தியும்—(பரிதிபூர்வமாக) (௨)
போலே	ஸ்தோத்ரம் பண்ணி
	யும்

பாடியும்—இசையிலே வைத்துப் பாடி முட்டு—விலக்கு
ஆடியும் — (ஹர்ஷத்தாலே) ந்ருத்கம் கறையணிமூக்கென்று — விரோதிகளை
பண்ணியும் வர்த்திக் த்துண்டிக்கையாலே
யான்—நான் கறையேறின மூக்கெ
ஒரு முட்டு இலன் — ஒரு விச்சேதம் ன்றுமாம்.
உடையேனல்லேன். கோள்—மிடுக்கு; ஒளியுமாம். (உ)

ஆறு;—(குறைவில்) இப்படி எம்பெருமானுடைய திவ்யாவ
தார திவ்ய சேஷத்தங்களைத் திரள அநுபவித்து, பின்னை அவற்
றைத் தனித்தனியே அநுபவிக்கிறார். தன்னுள்ளே எம்பெருமான்
கண்வளர்ந்தருளுகையாலே குறைவற்று அவாப்த காமபாந தடங்
கடலிலே பணமணி வ்ராத மயுகமண்டல ப்ரகாஸமானோதர திவ்ய
தாமனாயிருந்த திருவந்தாழ்வான்மேலே ஏறியருளித் தத்ஸம்ஸ
ப்ராஜித நிரதிஸாயஸுகாநுபவ நிரதனாயிருந்து, ஆஸ்ரிதபரித்ரா
ணர்த்தமாக வஸுதேவக்ருஹே அவதீர்ணஸப், ஹேபப்ரத்யநீக
ஸப், கறையணி மூக்குடைப் புள்ளைக் கடாவி அசுரரைக்காய்ந்த
அம்மான் நிறைபுகழ்களை நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகஸூய்க்கொ
ண்டு ஏத்தியும் பாடியும் ஆடியும் அநுபவிக்கப்பெற்றே னென்கிறார்.

நடு;—அவ;—மூன்றும்பாட்டு. ஸாவேஸ்வரனுடைய போக்ய
காநுஸந்தார ப்ரீதிபலாத்காரத்தாலே அநுனுக்கு அடிமை செய்கை
யிலே ப்ரவ்ருத்தனான எனக்கு, சுஷுத்ரவிஷய ப்ராவண்யத்தால்
வரும் ஹ்ருதயதுக்கம் இல்லை யென்கிறார்.

முட்டில்பல்போகத் தொருதனிநாயகன் முவுலகுக்குரிய *
கட்டிபைத்தேனையமுதை நன்பாலைக்கணியைக்கரும்புதன்னை *
மட்டவிழ்தண்ணந்துழாய் முடியாணைவணங்கிஅவன்கிறத்துப்
பட்டபின்னை * இறையாகிலும் யானென்மனத்துப்பரிவினே. (ந)

ப;—அந்தாம், நிரவதிக ஸர்வப்ரகார போக்யபையை அநுபவித்த நான்
ஒரு மந:பீடையையுடையேனல்லேன் என்கிறார்.

148 திருவாய்மொழி-ந-ப, ௧0-தி, ந-பா, முட்டில் வ்யாக்யானம்.

மூவுலகுக்கு உரிய — த்ரிவித சேதநா
சேதநங்களுக்கு அஸா
தாரணபூதனாய்
முட்டு இல்—அவிச்சிந்நமாய்
பல்போகம் — பஹுவிதமான போக
ஸம்ருத்தியை யுடைய
ஒரு—அத்வித்யனான
தனிநாயகன் — ப்ராநநாயகனாய்
நல்கட்டியை—அந்கர்ப்பஹிஸ் சராஸகந
மான கருப்புக்கட்டி
நல்தேனை — ஸர்வ ரஸ் ஸமவாயமான
ேன்
நல் அமுதை—நித்யபோக்யமான அம்
ருதம்
நல் பாலே — ஸ்வாபாவிகரஸமான நன்
மையையுடைய பால்
நல் கனியை — அப்போதே நுகரவே
ண்டும் பக்வமானகனி
நல்கரும்புதன்னை—கணுத்தோறுமினி
தானுக்கரும்பு, (என்ன
லாம்படி ஸர்வவித
போக்யதைகையுடைய
யனாய்
மட்டு — (இந்தபோக்யதாஸூசகமாய்)
மதுஸ்யந்தியாய்
அவிழ் — விகஸிதமாய்க்கொண்டு
தண்—குளிர்த்து

அம்—அழகியதான
துழாய்—திருத்துழாயாலே அலங்க்ருத
மான
முடியானே — திருவபிஷேகத்தை யு
டையவனை
வணங்கி—(இந்த போக்யத்வ ஸேஷி
த்வங்களுக்குத் தோ
ற்று) வணங்கி
அவன் திறத்து—அவன் விஷயத்திலே
பட்ட பின்னை—(அந்நயார்ஹமாம்படி)
உட்பட்டபின்
யான் — (பரிபூர்ணவிஷயாவகாவிரியா
ன்) நான்
இறையாகிலும்—ஏகதேஸுமாகிலும்
பரிவு — (இதரவிஷயஸம்பாவிதமான
அலாப வைகல்ய விச்
சேதது:கோத்தரத்வா
திநிபந்தகமான) பரிப்
பானது
என் மனத்து—என்மனன் ஸில்
இலன்—உடையெனல்வேன்.
பரிவு—பரிப்பாய், மருட்டையென்கிற
படி
மூவுலகுக்குரிய கட்டியென்று — ஸே
ஷித்வத்தோபாதிபோ
க்யகையும் ஸாதாரண
மென்றமாம்.

ஆறு;—(முட்டில்.) நித்ய ஸித்தாஸங்க்யேயபோகனாய், நிர
ஸ்த ஸமாப்ய்திகனாய், ஸர்வேஸ்வரனா யிருந்துவைத்து, மதுஷ்ய
லோகத்திலே மதுஷ்யஸஜாதீயதயா வஸுதேவக்ருஹே அவதீர்ண
னாய், ஸர்வலோகத்துக்கும் பொதுவாய்ப் பரமபோக்யபூதனான எம்
பெருமானே வணங்கி அவன் திறத்துப்பட்ட பின்னை என் மனஸ்ஸில்
து:க்கமெல்லாம் போயிற்றென்கிறார். (ந.)

ஈடு;—அவ;—நாலாம்பாட்டு. தேவதாந்தரங்களைப் பற்றினார்
க்கு அவர்கள் தஞ்சமல்லரென்னுமிடத்தையும், தன்னைப் பற்றி

திருவாய்மொழி-ந-ப, ௧௦-தி, ௪-பா, பரிவின்றி வ்யாக்யாநம். 149

ஹர்களைத் தான் விட்டுக்கொடா நென்னுமிடத்தையும் காட்டின இவனைப்பற்றின எனக்கு ஒருதுக்கமில்லை யென்கிறார்.

பரிவின்றிவாணனைக்காத் துமென்றன் றுபடையொடும்வந்தெதிரந்த*
திரிபுரஞ்செற்றவனும்மகனும்பின்னு மங்கியும்போர்தொலையப்*
பொருசிதைப்புள்ளைக்கடாவியமாயனை ஆயனைப்பொற்சக்கரத்து*
அரியினை அச்சதனைப்பற்றி யானிதையேனுமிடரிலனை. (௪)

ப;—அநந்தம், போகபாதிபந்தக ஸமஸ்தவிரோதி நிவர்த்தகனாய் ஆஸ்
ரிதரைக் கைவிடாத அவனைப் பற்றின நான் ஒருமிறுக்குடையேனல்லேன்
என்கிறார்.

அன்று — (அநிருத்தனுக்காகத்தானே
யெழுந்தருளின)

று கிவருக்கராயப்போ
மபடி

அன்று

பொரு—பொருகிற

வாணனை—“வாணனை

பரிவு இன்றி—மிறுக்கு அற

காத்தும்—காக்கக்கடவோம்”

என்று — என்று பஹுமா நோக்தி

பண்ணி

படையொடும்—ஆயுக் களோடே

வந்து எதிரந்த—வந்துஎதிரேறின

திரிபுரம்செற்றவனும் — த்ரிபுரதஹந

ஸக்த்யபிமானியான

ருத்ரனும்

மகனும் — அவன்மகனாய் தேவஸேநா

பதியான ஏற்றத்தை

யுடைய ஸுப்ரஹ்ம

ண்யனும்

பின்னும்—அதுக்குமேலே

அக்கியும்—(‘ருத்ரன்தான்’ என்னலாம்

படி க்ரௌர்யத்தை

யுடைய) அக்ரியும்

போர் தொலைய — ‘இனி ஒரு யுத்தம்

என்று வாரோம்’ என்

சிறை—திருச்சிறகையுடைய

புள்ளை—பெரியதிருவடியை

கடாவிய—நடத்தின

மாயனை—ஆஸ்ஸர்யபூதனாய்

ஆயனை—அவதாரமுகத்தாலே தன்னை

த்தாழவிட்டு நிற்ரு

மவனாய்

பொன் — தர்ஸீயமான

சக்கரத்து—திருவாழியை யுடையனாய்

ககொண்டு

அரியினை — விரோதிகளை யழியச்செ

ய்து

அச்சதனை — ஆஸ்ஸரிதரைக்கைவிடாத

வனை

பற்றி—ப்ராபித்து

யான்—(அநுபவிக்கிற) நான்

இதையேனும்—ஏகதேசமும்

இடர் இலன்—மிறுக்கை யுடையே

னல்லேன்

இடர்—இடைஞ்சலாய், மிறுக்கு என்

றபடி. (௪)

ஆறு ;—(பரிவின்றி.) ஓரநிஷ்ட கந்தம் வாராதபடி வாண்னை ரக்ஷிக்கவென்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிக்கொண்டு ஸைஸந்யனாய் வந்து ப்ரத்யவஸ்திதஞ்னை த்ரிபுரதஹஜித நிரவதிக ஸௌர்ய கர்வாதி ரூடனாை ருக்ரனும், அவனிலும் அதிருரனாயிருந்த அவன்மகனும், பின்னையும் அதிபல பராக்ரமனாை அக்ரியும் யுத்தத்திலே நிரஸ்த ராம்படி அஸுரரசேஷா விநாஸநமான திருச்சிறகை யுடையனாை பெரிய திருவடியைக் கடாவிய ஆஸ்சர்யபூதனை, வாணனுடைய தோள்களைத் துணித்தருளுகைக்காகத் திருவாழியைச் சுழற்றியரு ளினபோதைத் திருவாழியும் கையும் இருந்த அழகாலே ஸகலஜந மனோநயநஹாரியாய், ஆஸ்சிதஜநங்கனோடு நித்ய ஸம்ஸ்லேஷஸ்வ பாவனாய், நிரதிக்ய ஸௌஸீல்ய விஸிஷ்டனா யிருந்தவனைப் பற்றி பாண் இறையேனும் இடரிலேன் என்கிறார். (ச)

ஈ ;—அவ ;—அஞ்சாம்பாட்டு. வைதிகபுத்ரா நயநக்கை அந ஸந்தித்து, இவனைப்பற்றின எனக்கு ஒருதுக்கமுமில்லை யென்கிறார். இடரின்றியே ஒருநாளொருபோழ்திலெல்லாவலுக்குங்கழிய * பட்டபுகழ்ப்பார்த்தனும்வைதிகனுமுடனேறத்திண்தேர்கடவி * சுடரொளியாய்நின்றதன்னுடைச்சோதியில்வைதிகன்பிள்ளைகளை * உடலொடுங்கொண்டுகொடுத்தவனைப்பற்றிஒன்றுநுதுயரிலனே. (ரு)

ப; —அநந்தரம், அர்த்தியான வைதிகனுடைய அர்த்திதார்த்த காரியான வனைப் பற்றின நான் ஒருக்லேஸ முடையேவல்லேன் என்கிறார்

இடர்இன்றியே—மிறுக்கு இன்றிக்கே	பார்த்தனும்—அர்ஜுநனும்
ஒருநான்—ஒருகிவஸத்திலே	வைதிகனும்—ப்ராஹ்மணனும்
ஒருபோழ்தில் — (ஒருகர்மம் சமைந்து	உடன்ஏற—சுடவறிப்போம்படி
கர்மாந்தராநுஷ்டாநத்	திண் தேர் — (காரண தத்வாந்வயத்தி
துக்கு இடையாயிருப்	லும் கார்யரூப ஸைதி
பது) ஒருகாலத்திலே	ல்யம் பிறவா தபடி)
எல்லாவலதும்—ஸர்வலோகத்துக்கும்,	திண்மையை யுடைய
கழிய—அவ்வருகே கழிந்து போம்படி	தான தேரை
யாக	டேவி - கடவி
பட்டபுகழ் — (க்ருஷ்ணஸ்ரயத்வாதிக்யா	சுடர் ஒளியாய் நின்ற — அத்யுஜ்ஜ்வல
லே) விஸ்தீர்ணயஸா	தேஜோ யமாய்ப் பரி
வான	ணமாதி ரஹிதமாய்
	நின்ற

தன்னுடைச் சோதியில் — தன்னதான	(அந்தஸரீர்த்தாலே)
பாஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸப்த	டேயும்
வாச்யமான தேசத்தி	கொண்டு கொடுத்தவனை — கொண்டு
லே	வந்து அவனுக்குக்
வைதிகன்பிள்ளைகளை — அந்தவைதிக	கொடுத்தவனை
புத்ரர்கள் நால்வரை	பற்றி—கிட்டியநபவித்து (அத்தாலே)
யும்	ஒன்றும்—ஒரு ப்ரகாரத்தாலும்
உடலொடும்—(காலக்ருத பரிணாமமில்	துயர் இலன் — ஸம்ஸாரக்லேஸம் இன்
லாத தேசமாகையா	றியிலே யொழிந்தேன்

ஆறு;—(இடரின்றியே.) ஸ்வசரணாவந்தஸேஷதைகரதித்வமாகிற ப்ரதிதமான தேஜஸ்ஸையுடையன பார்த்தனும் வைதிகனும் உடன் ஏற, ஒருநாள் ஒருபோதில், எல்லாவுலகும் கழிய அநாயாஸே தினந்தேர்கடவி, நிரவதிகதேஜோவிஸிஷ்டமான தன்னுடைய ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே யிருந்த வைதிகன் பிள்ளைகளை அவ்வுடலோடுக் கொண்டு கொடுத்தவனைப் பற்றி ஒன்றர் துயரிலேன் என்கிறார். (இ)

ஈடு;—அவ;—ஆறும்பாட்டு. தன்னுடைய அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கி ஸம்ஸாரிகள் கண்ணுக்கு விஷயமாகினை க்ருஷ்ணகுணங்களை அதுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு ஒரு து:க்ககந்தமில்லை யென்கிறார்.

துயரில்சுடரொளி தன்னுடைச்சோதி சின் தவண்ணம் சிந்திலே *
துயரின்மலியும்மனிசர்பிறவியில்தோன்றிக்கண்காணவந்து *
துயரங்கள்செய்து தன் தெய்வநிலையுலகில்புரவுய்க்குமம்மான் *
துயரமில்சீர்க்கண்ணன்மாயன்புகழ்துற்றயானோர் துன்பமில்லை. (அ)

ப;—அந்தாம், இதர ஸஜாதீயனாய் அவதரித்து நிற்கிற நிலையிலே அதிமாநுஷ்வயபாரங்களைப் பண்ணும் க்ருஷ்ணனுடைய குணங்களைப் பூர்ணமாக அநுபவிக்கப் பெற்ற நான் ஒரு அப்ரீதியை யுடையேனல்லேன் என்கிறார்.

துயரில்—(அப்ராக்ருதமாகையாலே)	தன்னுடைச் சோதி—ஸ்வாஸாதாரண
து:காதி ப்ரதிபடமாய்	மான பாஞ்ஜ்யோதிஸ்
சுடர் ஒளி—(சுத்த ஸத்த்வாத்மகமாகையாலே)	ஸப்தவாச்யமான விச்
தேஜோநுபமாய்	ரஹமானது

152 திருவாய்மொழி ௩-ப, ௧௦-தி, சு பா, துயரில் வ்யாக்யாநம்.

நின்றவண்ணமே—யதாபூர்வாவஸ்தா
யியாயே

நிற்க — நிற்க (தீபாதீபகூர் வருத்தி
போலே தத்ஸஜாதீய
மான அப்ராக்ருதவிக்
ரஹத்தையுடையனாய்
க்கொண்டு

துயரில்—துக்கத்திலே
மலியும்—வாத்தித்து வரக்கடவதான
மனிசர் பிறவியில் — மநுஷ்யருடைய
ஜந்மத்திலே

தோன்றி—ஆவிர்ப்பலித்து
கண் காணவந்து — (அதீந்தரிய விக்ர
ஹத்தை) மாநுஷ்

சக்ஷாஸஸூக்கு விஷ்
யமாக்கிக் கொண்டவந்

து ஸந்திவிதினாய்

துயரங்கள்செய்து — (ரூபௌதார்ய
குணங்கள்ஹம்ஸௌ
ர்யவீர்யாதி குணங்க
ளாலும் ஆஸ்ரிதாநாஸ்
ரித விபாகமற) ஈடு
படுத்தி, (தூத்ய ஸார

த்யாதிக்ஷேப் பண்ணி
த் தாழ்நிற்கிற நிலை
யிலே

தன்—தனக்கு அஸாதாரணமாய்
தெய்வம். நிலை — திவ்யமான பரத்வஸ்
திதியை, (வைஸ்வ
ரூப்யாத்யாவிஷ்காரத்
தாலே)

உலகில் — (தன்வாசியறியாத) லோகத்
திலே

புக உய்க்கும்—நிலைநிறுத்தக்கடவனான
அம்மான்—ஸர்வாதிகனாய்

துயரமில் சீர் — ஹேய ப்ரத்யகீகனாய்
கல்யாண குணத்தக
னான

கண்ணன்—கருஷ்ணனாகிற

மாயன்—ஆஸ்ரர்யவானுடைய

புகழ் — குணசேஷ்டிதாதி ப்ரதையை

துற்ற—நெருங்க அருபவிக்கப்பெற்ற

யான்—நான்

ஓர் துன்பம்—ஒரு அப்ரீதையை

இலன்—உடையேனல்லேன்.

துன்பம் — இன்பத்துக்கு எதிர்த்தட்

டான அப்ரீதி. (சு)

ஆறு ;—(துயரில்.) ஸமஸ்தஹேயப்ரத்யகீக நிரதிஸ்ய தேஜோ
விஸிஷ்ட ஸ்வாஸாதாரண திவ்ய ரூபத்தோடே கூட, ஸமஸ்தஹே
யாஸ்பத மநுஷ்ய ஸஜாதீயதயா அவதீர்ணனாய், ஸகல மநுஜநயந
விஷயதாங்கதனாய், அஸேஷஜநமநோநயநஹாரி திவ்யசேஷ்டிதாதி
சூர்வாணனாய்க்கொண்டு தன்னுடைய ஐஸ்வரமான ஸ்வபாவத்தை
இந்த லோகத்திலே ஆவிஷ்கரித்தருளும் ஸ்வபாவனாய், ஆஸ்ரர்ய
பூதனாய், ஹேயப்ரத்யகீக கல்யாணகுண விஸிஷ்டனான கண்ணன்
புகழ்துற்ற யான் ஓர் துன்பமிலேன் என்கிறார். (சு)

ஈடு;—அவ;—ஏழாம்பாட்டு. அகர்மவஸ்யனாகையாலே ஈஸ்ர
வரனுக்கு இவ்விபூதியிலுள்ளது லீலாரஸமாத்ரமாகையாலே, அத்

தை யநுஸந்தித்த எனக்குக் கர்மவரம்பதையுமில்லை; இந்த லீலா விபூதியில் அந்தர்ப்பவிக்கவும் வேண்டாமென்கிறார்.

துன்பமுமின்பமுமாகிய செய்வினையாயுலகங்களுமாய் *
இன்பமில்வெந்நரகாகி இனியநல்வான்சுவர்க்கங்களுமாய் *
மன்பல் லுயிர்களுமாகிப் பலபலமாயமயக்குக்களால் *
இன்புறுமில்வினையாட்டுடையானிப்பெற்றேதுமல்லலிலனே. (எ)

ப; — அநந்தம், கர்மாநுரூபமாக லீலாவிபூதியை நிர்வஹிக்கிறவனைப் பெற்று ஏகதேசமும் அல்லலிலேன் என்கிறார்.

துன்பமும்—(அப்ரீதிருபமான) துக்கமும் — (கர்மாநுஷ்டாநதஸையோடு பல போகதஸையோடு வா
இன்பமும் — (ப்ரீதிருபமான) ஸுகமும் — சியற அநுவருத்த ரா
கையாலே) நித்யராய்

ஆகிய—உண்டாம்படி
செய்—(சேதானல்) செய்யப்பட்ட
வினை—(பாபரூபமாயும் புண்ய ரூபமா
யுமுள்ள) கர்மங்களு
க்கு

ஆய்—நிர்வாஹகளுய்
உலகங்களும்—(இவற்றை யநுஷ்டிக்
கைக்கிடான) பூலோக
ப்ரதேஸங்களுக்கு
ஆய்—நிர்வாஹகளுய், (இக்கர்மபலங்க
ளாய்)

இன்பம் இவ் வெம் நரகு — ஸுககந்த
ரஹிதமான நரகத்துக்
கும்

ஆகி—நிர்வாஹகளுய்
இனிய—ப்ரீதிகரமான போக்ய வஸ்து
க்களாலே

நல்—நன்றாய்
வான்—சீரியதான
சுவர்க்கங்களும் — ஸ்வர்க்கப்ரதேசங்க
ளுக்கும்

ஆய்—நிர்வாஹகளுய்

மன்—(கர்மாநுஷ்டாநதஸையோடு பல
போகதஸையோடு வா
சியற அநுவருத்த ரா
கையாலே) நித்யராய்
பல் உயிர்களும் — அஸங்க்யாதான
ப்ராணிகளுக்கும்
ஆகி—நிர்வாஹகளுய்
பலபல—(குணபேதத்தாலும் மதிபேத
த்தாலும் ரூபிபேதத்
தாலும்) அஸங்க்யேய
மாய்
மாயம் மயக்குக்களால்—ப்ரக்ருதி கார்ய
மான சேதானுடைய
மோஹ விகாரங்களா
லே

இன்புறும்—ரஸாவஹமான
திவ்வினையாட்டுடையான—இவ் விபூ
தியில் லீலையையுடை
யவனை
பெற்று—உள்ளபடி அறிந்து கிட்டப்
பெற்று

ஏதும்—ஏகதேசமும்
அல்லல்—(இக்கர்மவரம்பமான ஸம்ஸா
ரத்தில்) அலமாய்ப்பு
இலன்—உடையேனைல்லேன்.
அல்லல்—அலமாய்ப்பு. (எ)

154 திருவாய்மொழி-ந-ப, ௧௦-தி, அ-பா, அல்லலில் வ்யாக்யாநம்.

ஆறு;—(துன்பமும்.) புண்யபாபரூப கர்மங்களுக்கும் பல போக பூமியான லோகங்களுக்கும் கர்ம பலபூதமான ஸ்வர்க்க நரகங்களுக்கும் ஸ்வர்க்கநரகாதி பலபோக்தாக்களான ஆத்மாக்களுக்கும் அந்தராத்மபூதனும், நிகிலஜசுதுதய விபவலயாதிஸீலன யிரு ந்தவனைப் பெற்று ஏதும் அல்லலிலேன் என்கிறார். (எ)

ஈடு;—அவ;—எட்டாம்பாட்டு. நித்யவிபூதியை அதுபவித்து க்கொண்டிருக்கிற மேன்மையை யுடையவன் ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணும் நீர்மையை அதுஸந்திக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு துக்கமில்லை யென்கிறார்.

அல்லலிலின்பமளவிற்றத்தெங்கு மழகமர்குழொளியின் * அல்லிமலர்மகள்போகமயக்குக்க ளாகியும்சிற்குமம்மான் * [செய் எல்லையில்லான த்தன் ஞானமஃதேகொண்டுஎல்லாக்கருமங்களுஞ் எல்லையில்மாயனைக்கண்ணனை த்தாள்பற்றி யானோதுக்கமில்லை. (.)

ப;—அநந்தரம், ஸர்வஸ்மாத்த்ரனாய் ஸ்ரிய:பதியாய்க்கொண்டு ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே ஸகல நிர்வாஹகனனவன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்த நான் ஒரு துக்கத்தை யுடையேனல்லேன் என்கிறார்.

அல்லல் இல்—கலேஸப்ரஸங்க ரஹித	போகம்—கலவியாலே
இன்பம்—ஆந்தகுணத்துக்கு	மன மயக்குக்களாகியும்—(க) “சுநெறா
ஆளவு இறந்து—அவதியின்றியே	நொடுஐத நிஷாவ
எங்கும் அமர்—ஸர்வப்ரதேசங்களிலும்	நா ஸு ஹ நாந் -
பரம்பின	அந்யோந்யாத்வைத நிஷ்
அழகு — அவயவ ஸௌந்தர்யத்தோடு	டாக நரஸஹநாந்” என்
சூழ்—சேர்ந்த	றஸ்வபரவி பாகப்ரதிபத்
ஒளியன்—ஸமுதாய ரூபலாவண்ய ப்ர	தி மயங்கும்படியான)
பையை யுடையனாய்	போகாநந்த ரூபனாய்க்
(இவ்வாநந்தத்தோடும்	கொண்டும்
வடிவழகோடும்)	

அல்லல் மகள்—தாமரைப்பூவை வா நிற்கும்—நிற்கிற
ஸஸ்த்தாநமாகவுடைய அம்மான்—ஸர்வாதிகனாய்
ளாகையாலே நிரதி எல்லை இல்—(கீழுத்தமான ஆந்தமும்
ஸயபோக்யபூதையாய் அழகும் போகமும்
காரீணமுத்தமையான போலே) எல்லை யிறத்
பிராட்டியோட்டை திருக்கக்கடவதான

அஃது—நிரபேக்ஷமான அந்த
ஞானமே—ஜ்ஞாநத்தையே
கொண்டு—கொண்டு
எல்லாக்கருமங்களும்—கார்யபூத் ஸமஸ்தஜகத்தையும்
செய்—(ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே) நிர்வஹிக்குமவனாய்
எல்லே இல்—அபர்யந்தமான
ஞானத்தன் — ஜ்ஞாநவைபவத்தை யுடையனாய்

மாயனை—ஆஸ்சர்ய சேஷ்டி தங்களை யுடையனான
கண்ணனை—க்ருஷ்ணனை
தாள்பற்றி—திருவடிகளைச் சிக்கெனப் பிடித்து
யான்—நான்
ஓர் துக்கம்—ஒரு து:கத்தை
இலன்—உடையேனல்லேன்
து:க்கமாவது—அநிஷ்டாநுபவம்.

ஆறு;—(அல்லலில்.) து:க்காஸம்பிந்ந நிரவதிகாநந்த விஸரிஷ்டனாய், கல்யாணாதம நிரதிஸ்யொஜ்ஜவல்ய விஸரிஷ்டனாய், நிரதிஸ்ய ஸௌகுமார்ய ஸௌந்தர்யாதிக் கல்யாணகுண பரிபூர்ணையாயிருந்த பெரியபிராட்டியாரோடு உள்ள அநவரதஸம்ஸ்லேஷ ஜீவித ப்ரீதியாலே அப்ரக்ருதிங்கதனாய் தத்ஸம்ஸ்லேஷாநுகுண நிரதிஸ்ய திவ்யஜ்ஞாநனாய் அந்த ஜ்ஞாநத்தையேகொண்டு பிராட்டியுடைய ப்ரீதியர்த்தமாக ஜகத்ஸருஷ்ட்யாதிக் லீலைகளைப் பண்ணியருளுகிற ஆஸ்சர்யபூதனை வண்துவரைப்பெருமானுடைய திருவடிகளைப் பற்றி நான் நிரஸ்தஸமஸ்த து:க்கனானேன் என்கிறார். (அ)

ஈடு; — அவ; — ஒன்பதாம்பாட்டு. அகடிதகடநா ஸமர்த்தனான வடதளஸாயியை அநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கு ஒரு தளர்வு மில்லை யென்கிறார். மஹாப்ரளய வருத்தாந்தத்தை அநுஸந்திக்கிற ரென்னவமாம்.

துக்கமில்ஞானச்சுடரொளிமூர்த்தி துழாயலங்கல்பெருமான் *
மிக்பன்மாயங்கனால்கிகிருதஞ்செய்து வேண்டுமுருவுகொண்டு *
நக்கபிரானோடையன்முதலாக எல்லாருமெவையும் * தன்னுள்
ஒக்கவொடுங்கவி முங்கவல்லாணப்பெற்று ஒன்றுந்தார்விலனே. (க)

ப;—அநந்தம், ஸர்வப்ரகார ரக்ஷிதனான ஆபத்ஸனைப்பற்றி நான் ஒரு தளர்த்தியை யுடையேனல்லேன் என்கிறார்.

துக்கம் இல்—து:கஸ்பர்ஸம்இல்லாத மூர்த்தி—வீக்ரஹத்தை யுடையனாய்
ஞானம்—ஜ்ஞாநத்தையுடையனாய் துழாய் அலங்கல்—திருத்துழாய் மாலே
சுடரொளி—அத்யஜ்ஜ்வல தேஜோமய யாலே அலங்க்ருதனான
ரூபமான பெருமான்—ஸர்வாதிகஞய்வைத்து

156 திருவாய்மொழி-நட-ப,க0-தி,க0-பா,தளர்வின்றி வ்யாக்யாநம்.

மிக்க—(க) பாராஸ்யு ஸக்திவி—வி	நக்கபிரானோடு—திகம்பரனாய் ஈஸ்வரா
யெவ-பராஸ்யஸக்திர்	பிமாநியான ருத்ரனும்
விவிதைவ” என்கிற	அயன்—(அவனுக்கு உத்பாதகனாய்)
படியே) அநவதிகாதி	அஜனென்று ப்ராஸித்
ஸயையாய்	தனான ப்ராஹ்மாவும்
பல்மாயங்களால்—பஹுவிதைகளான	முதலாக—முதலாக
ஆஸ்சர்யஸக்திகளாலே	எல்லாரும்—எல்லாச்சேதநகளையும்
வேண்டும் உருவு — (இச்சாக்ருஹீதமா	எவையும்—அசேதநங்களையும்
ன) அபிமத விக்ரஹ	ஒக்க—தாரதம்யமில்லாதபடி
ங்களை	தன்னுள் ஒடுங்க—அகவாயில் ஏகதேச
கொண்டு—பரிக்ரஹித்து	த்திலே யொதுங்கும்
விசிருதம் செய்து—இசாஸஜாதிய ப்ரா	படியாக
திபத்தி பண்ணலாம்	விழுங்கவல்லானே—விழுங்கவல்லாக்ஷ
படியான சேஷ்டா	ணஸக்தியுத்தனை
விகாரங்களைப் பண்	பெற்று—லபித்து
ணுமவனாய் (அவ்வள	ஒன்றும் தளர்வு—ஒரு தளர்த்தியை
வன்றியே)	இலன்—உடையேனல்லேன்.
	தளர்வு—பலஹாரி.

(க)

ஆறு ;—(துக்கமில்.) ஸமஸ்தஹேயரஹிதனாய், ஸர்வஜ்ஞனாய், நிரதிஸ்ய தேஜோமய திவ்யரூபனாய், திருத்தழாயாலே அலங்க்ருதனாய், தன்னுடைய விசித்ர ஸக்திகளாலே ஸ்வாபிமத திவ்யரூபங்களைக் கொண்டு ஆஸ்சர்ய திவ்யசேஷ்டிதங்களைச் செய்து, ப்ராஹ்மாத்வி ஸர்வாத்மாக்களையும் ஒருகாலே திருவயிற்றிலே ஒடுங்க விழுங்கவல்லானைப்பெற்று ஒன்றுந் தளர்விலேன் என்கிறார். (க)

ஈடு ;—அவ ;—பத்தாம்பாட்டு. ஜகச்சரீரியாய் ஸத்தையையும் நோக்குமவனாய், ஆபிமுத்யம் பண்ணினாரை அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே வந்து அவதரித்து ரக்ஷிக்குமவனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு கேடில்லை என்கிறார்.

தளர்வின்றிபேயென்றுமெங்கும்பரந்த தனிமுதல்ஞானமொன்றாய்* அளவுடையைம்புலன்களறியாவகையாலருவாகிநிற்கும் * வளரொளியீசனைமுர்த்தியைப் பூதங்களைந்தையிருடரை * கிளரொளிமாயனைக்கண்ணனைத்தளர்பற்றி யானென்றுங்கேடிலனே.

(க) ஸ்வேதா - சு.

ப;—அந்தாம், ஸர்வாந்த ராத்மபூதனுன க்ருஷ்ணனைப்பற்றி நான் ஒரு அழிவை யுடையேனல்லேன் என்கிறார்.

என்றும்—ஸர்வ காலத்திலும்
எங்கும்—ஸர்வ தேஸத்திலும்
சுளர்வு இன்றியே — (தன்னுடைய
நியந்த்ருத்வ ஸத்திக்
குத்) சளர்த்தியில்லா
த பூர்த்தியோடே
பாரந்த—வ்யாபித்திருக்குமவனாய்
சுனி—அத்விதீயமாய்
முதல்—ஸமஸ்தகாரணமான
நானம் ஒன்றாய்—ஜ்ஞானைக நிரூப
ணியனாய்
அளவுடை—விஷய பரிச்சேதகங்க
ளான
3ம்புலன்கள் — இந்த்ரியங்க ளைந்துக்
கும்
அறியாவகை—அறியவொண்ணாதபடி
அருவாகி—நிரவயவஸ்வரூபனாய்
1ற்கும்—வர்த்திக்குமவனாய்
வளர்—(இப்படி வ்யாப்தியால்வந்த
நியந்த்ருத்வத்தாலே)
அபிவ்ருத்தமான

ஒளி—ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய
சுசுனை—ஸ்வாமியாய்
மூர்த்தியை—அஸாதாரண திவ்ய விக்
ரஹ யுத்தனாய்
பூதங்களைந்தை — ஸமஷ்டிரூப பூதங்
களையும்
இருசுடரை—வ்யஷ்டிரூப சந்த்ராதித்
யர்களையும் (ஸரீரமாக
வுடைய னாகையாலே
அவை தானென்று
சொல்லலாம்படியாய்)
கிளர்—அவதாரப்ரயுக்தமான அபிவ்ரு
த்தைய யுடையவாய்
ஒளி—அத்யஜ்ஜ்வலமான
மாயனை—ஆஸ்சர்ய குணங்களையுடைய
கண்ணனை—க்ருஷ்ணனை
தாள்பற்றி — திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்
திருக்கிற
யான்—நான்
என்றும்—ஸர்வகாலத்திலும்
கேடு இலன்—ஒரு அழிவை உடையே
னல்லேன். (க0)

ஆறு;—(தளர்வின்றியே.) அநாயாஸே ஸர்வதா ஸர்வத்ர
யந்த்ருதயா வ்யாப்தனாய், ஜகத்காரணபூதனாய், ஜ்ஞானரூபனாய்,
ஸ்வேதர ஸமஸ்த விஸஜாதீயனாய், வ்யாப்பயூக்தரான ஆக்டாக்க
ருடைய பரிச்சிந்நவஸ்து க்ராஹகமான இந்த்ரியங்களுக்கு அபூமி
ராய், வ்யாப்பயவஸ்துகத தோஷர ஸமஸ்ப்ருஷ்டனாய், ஸ்வாஸா
ரண திவ்ய ரூபவிசிஷ்டனாய், ப்ருதிவ்யாதி பூத சந்த்ராஸூர்யாதி
கச்சரீரனாய், தன்னுடைய நிரவதிக தேஜோ விஸிஷ்ட ரூபத்தோ
ட கூடவந்து வஸுதேவ க்ருஹே அவதீர்ணனான எம்பெருமா
றுடைய திருவடிகளைப் பற்றி இனி யொருநாளும் கெடிலேன்
என்கிறார்.

நடு ;அவ் ;—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித் தாரை ஸர்வலோக ப்ரஸித்தமாம்படி ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயிலே நடத்தி, மேலே பரமபதத்திலே சென்றால் தன் ஐஸ்வர்யம் இவர்க ளிட்ட வழக்காக்கு மென்கிறார்.

கேடில்விழுப்புக்ழக்கேசவனைக் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன * பாடலோராயிரத்துளியையுமொருபத்தும் பயிற்றவல்லார்கட்கு * நாடும்கரமும்நன்குடன்காண நலனிடையூர்திபண்ணி * [அவன் வீடும்பெறுத்தித்தன்முவுலகுக்குந்தருமொரு நாயகமே. (கக)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப ;—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக ஸ்வாராஜ்ய ப்ராப்தி யை அருளிச்செய்கிறார்.

கேடில்—ஹேயப்ரத்ய நீகமாகையாலே	நன்குடன்—ஸ்லாகா ரூபமான நன்மை
அழிவற்று	யோடே கூட
விழு—(கல்யாணமாகையாலே) விழுப்	காண—காணும்படியாக
பத்தையுடைத்தான	நலனிடை — பகவத் பாகவதவிஷயத் திலேஸேஷத்வஸம்ப த்தோடே
புகழ்—குணப்பாதையையுடைய	ஊர்திபண்ணி—நடக்கும்படி பண்ணி
கேசவனை — கேசிஹந்தாவான க்ருஷ்ணனை	வீடு—மோக்ஷாநந்தத்தையும்
குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான	பெறுத்தி—கொடுத்து
சடகோபன்—ஆழ்வார்	தன்முவுலகுக்கும்—தன்ஐரோபாதிசேத
சொன்ன—அருளிச்செய்க	நாசேதநங்கிலையும் தத்
பாடல்—கீதரூபமாய்	ஸம்பந்தா நு ஸந்தாநத்
ஓர்—அத்விதீயமான	தாலே ஸ்வபோக்யத்
ஆயிரத்துள்—ஆயிரத்துள்	வேந அபிமாகிக்கும்
ஒரு—பகவதநுபவப்ரதிபாதகமான	படி, (அவற்றுக்கு)
இவை பத்தும்—இவைபத்தையும்	ஒருநாயகம்—அத்விதீய நாயகத்வத்தை
பயிற்ற வல்லார்கட்கு—சப்தார்த்தங்க ளிற் செறிவுதோன்று	தரும்—தரும்.
ம்படி சொல்லவல்லார்	இவனுக்கு அத்விதீய நாயகத்வம்—பக
களுக்கு	வத்ஸவரூபாந்தர்ப் பா
அவன்—அந்தக்ருஷ்ணன்	வத்தால்வந்த ததாத்ம்
நாடும்—(அவிசேஷஜ்ஞப்ராசரமான)	கத்வத்தாலென்று கரு
நாடும்	த்தா.
நகரமும் — (விசேஷஜ்ஞ ப்ராசரமான)	பயிற்றவல்லாரென்று — பயிலுவிக்க
நகரமும்	வல்லாரென்றுமாம்
	இது—அறுசீராசிரியவிருத்தம். (கக)

திருவாய்மொழி-ந-ப,கர-தி,கக-பா, தேடில் வ்யாக்யாநம், 159

ஆறு ;—(கேடில்.) நித்யஸித்த கல்பாண குணவிரிஷ்டனான்
கேசவனைக் குருகூர்ச் சடகோபன்சொன்ன பாடல் ஓராயிரத்துள்
இவையும் ஓர்பத்தாம் பயிற்ற வல்லார்கட்கு அவன் நாமும் நகரமும்
நன்கு உடன்காண நல்ல ஸம்பத்துக்களை இந்த லோகத்திலே அது
பவிப்பித்து, அவர்களை நிரஸ்த ஸம்ஸ்த ஸாம்ஸாரிக து:க்கராக்கி
அவர்களுக்குத் தன்னுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வத்தையும் தருமென்
கிறார்.

மூன்றாம் பத்து

பத்தாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள்

முற்றுபெற்றன.

மூன்றாம் பத்து ஸம்பூர்ணம்.

